

Giới thiệu Quên Phải Yêu Anh

Yêu rồi lại quên, quên rồi lại yêu! Đó là một tình huống được đặt ra trong truyện Quên Phải Yêu Anh của tác giả Chiết Chi Mã Nghi.

Những hành động hôm nay vừa mới xảy ra, sau một đêm thì không còn nhớ. Còn làm ngược lại với những gì xảy ra trước đó.

Những tình huống dở khóc dở cười sẽ mang lại cảm giác hài hước khác biệt nhất so với các câu chuyện trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khuyên tai thạch anh màu tím

Ly thủy tinh cao có thể giữ bọt khí sâm banh trong thời gian dài, mà ly hình hoa Tulip có thể giữ lại mùi thơm của rượu; nhìn từ ngoại hình, ly hình hoa Tulip vẫn đẹp hơn, nhưng được sử dụng quá mức phổ biến, trái lại, ly thủy tinh cao lại đặc biệt hơn một chút, cũng không đầy đặn mượt mà như ly hình hoa Tulip. Cho nên giữa hai loại ly này rốt cuộc lựa chọn loại nào đây?

Thịnh Hạ đang nghiêm túc cân nhắc, Tàn Niệm cũng đã vọt đến trước mắt cô, không đợi Thịnh Hạ mở miệng, người cũng đã bị Tàn Niệm kéo đi.

Ngày kỷ niệm kết hôn tròn một năm, Tàn Niệm quyết định mở tiệc chiêu đãi bạn bè thân thiết một bữa. Vì vậy cô mời công ty PR bố trí địa điểm, Thịnh Hạ chính là nhân viên của công ty PR, dĩ nhiên, cô còn có một thân phận khác.

"Chị Tàn Niệm, em còn chưa xong việc đâu đây." Thịnh Hạ không dám thoát ra, giọng nói có phần sợ hãi.

Tàn Niệm ngẩng đầu ưỡn ngực nghiêm túc bước đi, cất cao giọng nói: "Để các cô ấy làm đi, em đi theo chị."

Để đuổi theo bước chân của Tàn Niệm, Thịnh Hạ gần như phải chạy, hơi thở cũng bắt đầu không thuận, "Thế chúng ta phải đi đâu vậy?"

Tàn Niệm hơi hơi quay đầu lại liếc nhìn Thịnh Hạ từ trên xuống dưới, "Không phải là em không biết hôm nay phải làm gì, chẳng lẽ em định mặc cả bộ đồng phục làm việc màu đen để tham dự à?"

Nói xong, đẩy một cánh cửa ra, Thịnh Hạ vẫn trong cơn hoảng hốt, cũng đã bị mấy người ẩn ngồi xuống, hàm hàm hồ hồ được người ta trang điểm, thay quần áo. Sau khi kết thúc quá trình, cô nhìn người đẹp ở trong gương, có chút sợ ngây người.

Tàn Niệm cũng đã thay xong lễ phục đứng đối diện với Thịnh Hạ quan sát tỉ mỉ, thỉnh thoảng lại nói nhỏ mấy câu với nhà thiết kế, Thịnh Hạ lại bị đẩy mạnh vào phòng thay quần áo một lần nữa, rồi đổi một bộ lễ phục khiến cô cảm thấy từ đầu đến chân đều khó chịu.

Cuối cùng, một bộ váy dài màu tím lạch vai đã bắt lấy tâm tư của Tàn Niệm làm tù binh, thỉnh thoảng Thịnh Hạ lại lấy tay xoa xoa bả vai, cực kì không thoải mái với trang phục như vậy.

"Cậu đến rồi hả? Vậy cậu đi thẳng lên đây đi, đứng, mình ở sát vách, đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy mình."

Tàn Niệm nói chuyện điện thoại xong, bắt đầu dẫn dò nhà thiết kế phối hợp đồ trang sức thích hợp cho Thịnh Hạ. Không tới mười phút, người vừa nói chuyện điện thoại với cô đã đẩy cửa đi vào. Chính là người bạn cũ cực kì thân thiết mà đã lâu rồi Tàn Niệm không gặp, Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều vừa mới về nước hôm nay, nhà cũng chưa kịp trở về, đã chạy thẳng đến khách sạn tham gia lễ kỷ niệm tròn một năm ngày cưới của Tàn Niệm và Chu Tử Tuấn. Tình cảm của cô với Tàn Niệm, nhưng giống như dòng nước Trường Giang chảy dài không dứt, nhưng mà cô bạn xinh đẹp của cô, lại là bà xã của người khác.

Tàn Niệm vừa nhìn thấy Thẩm Kiều, đã nhào tới ôm cô vào lòng, cực kì vui vẻ nhưng vẫn không quên quở trách: "Đại tiểu thư, cuối cùng thì ngài cũng chịu trở về."

Thẩm Kiều nâng cằm Tàn Niệm lên, sóng mắt lưu chuyển, môi mím khe nhấp máy: "Có đại mỹ nhân như cậu nhớ nhưng, làm sao mình có thể không quay về?"

Tàn Niệm lại hất tay của Thẩm Kiều ra, cười lạnh: "Cậu mau tỉnh lại đi."

Sau khi tốt nghiệp trung học, Thẩm Kiều đã xuất ngoại đi học, học xong thạc sĩ mới bằng lòng về nước. Từ biệt 6, 7 năm liền, trong thời gian đó họ chỉ gặp mặt nhau được có mấy lần. Thẩm Kiều rất ít khi về nước, mỗi lần về đều giống như đại sứ đi nước ngoài, hành trình sắp xếp kín mít, lần lượt gặp mặt tất cả bạn bè. Bạn bè cũng phải xếp hàng, nếu lần này không được, thì phải chờ đến lần sau.

Thật ra thì Tàn Niệm và Thẩm Kiều cũng không được coi như là bạn bè từ nhỏ đến lớn, nhưng mà phạm vi của thủ đô lớn như vậy, kẻ ra cũng quần lấy

nhau mấy năm liền, nói gán bó như keo như sơn thì hơi quá, nhưng nói là bạn tốt khêu mặt, thì không hề quá phận một tý nào.

"Vị này là?" Thẩm Kiều chú ý đến cô gái xinh đẹp đang mặc lễ phục dạ hội màu tím, hơn hai mươi tuổi, dịu dàng động lòng người.

Tần Niệm khoác cánh tay lên trên bả vai của Thẩm Kiều, tránh nặng tìm nhẹ giới thiệu: "Một người bạn, hôm nay giúp mình bố trí hội trường, cho nên phải ăn bận trà đào(1)."

(1): Ăn bận trà đào: giống với câu “ăn quả nhớ kẻ trồng cây”

Thẩm Kiều nghe nói thế thì nhú mày, nghiêng đầu nhìn Tần Niệm, "Không tệ lắm, bây giờ tài văn chương của cậu cũng có tiến bộ nhĩ." Nói xong, Thẩm Kiều thân thiện đưa tay phải ra, tự giới thiệu bản thân: "Xin chào, tôi là Thẩm Kiều, bạn tốt của Tần Niệm."

Thịnh Hạ vội vàng bắt lại, lễ phép mỉm cười, "Xin chào, em là Thịnh Hạ."

bởi vì cậu nói “châm chọc” khích lệ kia của Thẩm Kiều ", Tần Niệm đẩy cô sang một bên, chỉ vào nhóm người thiết kế nói: "Đây chuyện sẽ dùng cái này, tìm cho cô ấy một đôi bông tai nữa, tốt nhất là thạch anh màu tím."

Thịnh Hạ cúi đầu xuống nhìn cần cổ đang phát ánh sáng rực rỡ của dây chuyền đá quý, hơi lo lắng nắm lấy. Cô chưa bao giờ đeo món đồ đắt đỏ như vậy, ngộ nhỡ không cẩn thận làm mất thì làm thế nào?

Dường như Thẩm Kiều có thể nhìn thấu suy nghĩ của Thịnh Hạ, cười nói: "Yên tâm, Tần Niệm luôn luôn hào phóng, đưa cái gì ra ngoài thì không có đạo lý mà lấy lại đâu, cho dù là mất rồi, đó cũng là tổn thất của em thôi." Trong khi nói chuyện, Thẩm Kiều đã tháo đôi khuyên tai thạch anh tím trên lỗ tai của mình xuống, đeo vào lỗ tai xinh xắn của Thịnh Hạ.

Mãi sau Thịnh Hạ mới nhận ra, vội vàng từ chối: "Thẩm tiểu thư, thật sự không cần đâu."

Nhưng Thẩm Kiều không để ý việc Thịnh Hạ ngăn cản, tự mình nói: "Mặc quần áo phối với trang sức, nếu đã phối thì phải phối thì phải phối cả bộ, không được thiếu đông thiếu tây, có phải không hả Chu phu nhân?"

Vừa nói đến đây, đã đeo xong khuyên tai vào lỗ tai của Thịnh Hạ, Thẩm Kiều lùi về sau hai bước, nhìn từ trên xuống dưới, không lời nào có thể diễn tả được sự hài lòng.

Nhưng mà, Thịnh Hạ lại không nghĩ như vậy. Cô trợ giúp Tần Niệm trang trí hội trường, để cảm ơn Tần Niệm đưa lễ phục cho cô, cô có thể tiếp nhận, nhưng mà vị Thẩm tiểu thư này, gặp mặt cô chưa đến 10 phút, lại đưa khuyên tai quý giá như thế đưa cho cô, làm sao cô có thể nhận như vậy được?

Tần Niệm an ủi: "Nếu cho em, thì cứ đeo đi.Đúng lúc bên chỗ chị cũng không có đôi khuyên tai nào phù hợp với bộ lễ phục này. Cũng đừng xem thường đôi khuyên tai này, đây là thạch anh tự nhiên đấy, có tiền cũng không mua được đâu, cầu cũng không có được bảo bối đâu."

Thịnh Hạ nghe xong càng lo lắng không yên, nói thế nào cũng phải trả lại khuyên tai cho Thẩm Kiều.

Tần Niệm giữ bàn tay Thịnh Hạ đang định tháo khuyên tai xuống, đồng thời lại đến gần lỗ tai của cô, nhỏ giọng nói: "Có người thành tâm nguyện ý muốn đưa đồ cho em, vậy thì em cứ thoải mái nhận lấy đi, trước mặt mọi người đừng làm người ta mất mặt, như vậy là không lễ phép, nghe lời đi."

Thịnh Hạ cắn môi, thu tay lại để cùng một chỗ, "Cảm ơn chị, Thẩm tiểu thư."

Thẩm Kiều cười nói: "Không cần khách khí, gọi chị là Thẩm Kiều đi."

Thịnh Hạ nhận một cuộc điện thoại, cúi đầu cười duyên, sau khi cúp máy thì rời khỏi phòng hóa trang, nói là bạn trai đã đến, nên cô muốn đi ra ngoài tìm anh ấy. Tần Niệm lại giúp cô chỉnh sửa lại tà váy, đôi với bộ lễ phục này, Tần Niệm tương đối hài lòng.

Nhóm người thiết kế bắt đầu chuyên tâm trang điểm, thay trang phục cho Tần Niệm, hôm nay cô ấy mới là nữ chính duy nhất, so sánh với cách trang điểm trẻ trung của Thịnh Hạ, Tần Niệm càng cao quý trang nhã hơn, cực kì xa hoa.

Thẩm Kiều cũng ở một bên hỗ trợ góp ý, Tần Niệm làm như vô tình hỏi một câu: "Tại sao đưa khuyên tai cho người ta? Nhớ không lầm mà nói, đó là do Dương Kiên tặng."

Thẩm Kiều như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục chọn băng đô, không nhanh không chậm nói: "Dùng một vật cũng bởi vì thói quen, buông tha một vật, là vì giảm bớt phiền phức không cần thiết, " nói xong đặt băng đô đã chọn xong lên búi tóc của Tần Niệm để úm thử, "Cái này như thế nào?"

Nhưng mà, Thẩm Kiều, cậu có biết Thịnh Hạ là ai không? Nếu cậu nói để giảm bớt phiền toái, sợ rằng sẽ đưa tới nhiều hơn phiền toái hơn đấy. Tần Niệm nhìn vào gương, khẽ nâng khóe môi lên, vừa vận thời gian gần đây quá bình yên, nên tạo mấy trò hay để xem một chút.

"Được, nghe lời cậu."

Thịnh Hạ đến đại sảnh của bữa tiệc, khách khứa đã bắt đầu vào bàn, hội trường và ánh đèn đều do cô tự tay bố trí và kiểm tra, những món đồ trang trí tạo nên không khí hạnh phúc ấm áp, có thể có rất nhiều chi tiết không khiến cho khách khứa chú ý, nhưng mà chỉ cần trong không khí này, bọn họ cảm thấy thoải mái, vậy thì đại khái là cô đã thành công rồi.

Thịnh Hạ nhìn xung quanh, rõ ràng nói đã đến, nhưng tại sao ngay cả bóng người cũng không có? Thịnh Hạ không tìm được người muốn tìm, khi cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra thì lại bị một người ôm trọn trong lòng từ phía sau lưng. Thoảng giạt mình, cô thật sự bị dọa hư, may mà người phía sau kịp thời che miệng của cô lại, cô mới không hét âm lên dưới ánh nhìn của mọi người.

Thịnh Hạ sợ đến mức vàng trán toát ra tầng mồ hôi mịn, khẽ cắn môi, mắt hạnh tròn tròn nhìn Dương Kiên chăm chăm. Vóc người của anh cao lớn, khi ôm cô, tất cả ánh đèn ở phía sau lưng đều bị anh che lại, bao phủ cô dưới bóng của anh.

Bờ môi mỏng của Dương Kiên khẽ nâng lên, ánh mắt phía dưới mành kiềm anh tuần tham lam, không che giấu quan sát cô, "Anh đang nói, đây là con gái nhà ai mà xinh đẹp như vậy, còn dám một mình chạy đến đây, tuyệt sắc như vậy, dịp tốt như thế, tại sao anh có thể bỏ qua đây? Vậy mà kết quả lại là nhà anh!"

"Anh còn nói!" Thịnh Hạ buồn bực, xấu hổ, làm bộ muốn đánh anh, may mà Dương Kiên nhanh tay lẹ mắt, kéo lại, cúi đầu lại gần cô, "Thế nào? Khen em cũng không được à?"

Thịnh Hạ cố nén cười, nghiêng đầu không để ý tới anh, "Luuu mạnh."

"Luuu mạnh mà em còn thích?"

Thịnh Hạ cắn cắn môi, xoay người muốn đi, "Không để ý tới anh nữa."

"Đợi chút." Dương Kiên kéo cô lại, anh nhìn chăm chăm vào món đồ trang sức trên tai cô, một chút ý cười cũng tan hết, dịu dàng trong giọng nói bị lạnh lẽo thay thế: "Khuyên tai cũng do Tần Niệm đưa cho em à?"

Thịnh Hạ sờ sờ lỗ tai, cười nói: "Cái này không phải, một vị tiểu thư họ Thẩm cho em, em vốn không muốn nhận, nhưng mà Tần Niệm cũng nói bên phía chị ấy không có trang sức phối với trang phục. ..." Thịnh Hạ cho là Dương Kiên tức giận, kéo kéo áo của anh, cẩn thận nói: "Có phải em không nên nhận hay không? Em đi trả cho chị ấy."

Dương Kiên kéo cánh tay của cô lại, nụ cười lại khôi phục như bình thường, thật giống như mới vừa rồi sự lạnh lùng chưa hề tồn tại, "Thạch anh không hợp với em, nhưng mà nếu tặng, nào có thể trả lại? Mất là được." Nói xong, khi Thịnh Hạ còn chưa kịp phản ứng, Dương Kiên đã gỡ khuyên tai xuống, thuận tay khẽ ném, đôi khuyên tai thạch anh tím từ tay anh rơi xuống thảm trải nhà mềm mại, từ từ biến mất rồi không không thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiểu Kiều và Chu Du

Cửa lớn bằng gỗ từ đàn của phòng tiệc bị đẩy ra từ bên ngoài, khách khứa đã rời đi hết, hiện trường trở nên tĩnh lặng, một mảnh tối đen, ánh đèn ở hành lang từ cửa chiếu vào, mà dưới ánh đèn bóng dáng của anh bị kéo càng cao lớn hơn.

Dương Kiên vẫn mặc bộ quần áo khi tham gia bữa tiệc, nhưng mà áo vest đã bị ném ở trên xe, nơ cũng biến mất không thấy đâu nữa, cổ áo khê mở, tay áo bị vén lên, lộ ra một cánh tay gầy gò nhưng rất có lực. Theo trí nhớ, anh đi vào phòng tiệc tối đen, lấy điện thoại di động ra soi xuống một số chỗ, cúi thấp người xuống, lo lắng cẩn thận tìm cái gì đó.

Ánh đèn trong phòng tiệc chợt sáng lên, Dương Kiên vội vàng đứng dậy, nhìn ra cửa. Bởi vì đột nhiên có ánh sáng, nên trong lúc nhất thời anh không thể thích ứng mà nheo mắt lại.

Một đôi giày tây của người đàn ông trung niên đi vào phòng tiệc, đi về phía Dương Kiên. Sau khi đến gần hậu, người đàn ông lễ độ cung kính khom người, "Kiền Thiếu, cần trợ giúp sao?"

Yết hầu của Dương Kiên khẽ di chuyển lên xuống, cô ra vẻ bình tĩnh nói: "Không cần, tôi tùy tiện xem một chút thôi."

Người đàn ông trung niên lấy ra một chiếc túi trong suốt từ trong túi áo vest, bên trong chứa một chiếc khuyên tai thạch anh màu tím, "Có phải Kiền thiếu đang tìm cái này hay không?"

Tầm mắt của Dương Kiên gắn chặt trên món đồ trang sức, trầm giọng hỏi: "Một cái nữa đâu?"

Quản lý xin lỗi nói: "Lúc dọn dẹp hội trường chỉ phát hiện thấy một cái thôi, có khả năng cái kia bị người khách nào đó nhặt mất rồi, nhưng mà xin Kiền thiếu yên tâm, nếu có người mang cái kia đến trả lại, tôi sẽ thông báo cho ngài trước tiên."

Dương Kiên đưa tay ra tiếp nhận khuyên tai, cách cái túi thật mỏng thạch anh man mát lạnh lạnh dán vào lòng bàn tay của anh, một nụ cười khổ sở lan tràn trên khuôn mặt anh tuần của anh, "Làm phiền quản lý rồi."

Quản lý khẽ vuốt cằm, "Kiền thiếu khách khí rồi."

Dương Kiên lướt qua bên cạnh người quản lý, nhận một cuộc điện thoại, không có tình thần gì mà nói: "Không đi, mệt mỏi! Mẹ nó, chỉ là ông đây không vừa ý đây!"

Quản lý đi sau lưng Dương Kiên bị tiếng quát tháo tức giận của anh làm cho giật mình, đồng thời cũng âm thầm nói trong lòng, cũng may, cậu ấy cũng không bởi vì không tìm được cái khuyên tai kia mà đến giận chó đánh mèo với mình.

Từ phòng tắm đi ra, Thẩm Kiều mặc chiếc áo ba lỗ màu xanh lá mạ, phía dưới là quần dài xinh đẹp cùng màu, ngồi trước gương trang điểm dùng khăn lông khô lau mái tóc ướt át. Vai trái có một hình xăm cá heo nhỏ tinh tế, vô cùng bắt mắt. Thẩm Kiều thực sự là một người đẹp phương đông, lông mi cong như lá liễu, lỗ mũi cũng rất cao, khuôn mặt tinh xảo, phong cách dịu dàng, khuôn mặt có khí chất điềm đạm như vậy, để cô ở nước ngoài chọn cho không ít thiếu niên tóc vàng mặt đỏ, tiêu biểu là hình xăm cuồng dã ở trên vai cô, nhưng mà không hề có một chút cảm giác bất ngờ nào, ngược lại lại có một loại vẻ đẹp xung đột.

Lấy khuyên tai kia ra, lúc này vẫn nguyên vẹn đặt trước mặt, nhưng lại chỉ có một cái. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua nó, bên môi tràn ra nụ cười gương gao.

Nghĩ lại tình hình lúc đó, cô đi vào phòng tiệc, trong lúc vô tình đã dẫm vào cái gì đó, cúi đầu nhìn thì mới phát hiện ra nó, đúng như Tần Niệm từng nói, thạch anh tự nhiên chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, hơn nữa khi làm đồ trang sức tuyệt đối sẽ không giống nhau, liếc một cái cô đã nhận ra chiếc khuyên tai này chính là của cô. Hiện trường có nhiều người, người quen lại càng không ít, cô không có cách nào tìm cái kia trước mặt mọi người. Cô có chút không vui về khi tặng cái gì đó lại bị người ta tùy ý vứt bỏ, nhìn thấy Dương Kiên trong đám người đang trò chuyện vui vẻ. Ngẫm nghĩ kỹ, bọn họ đã hơn một năm không gặp, mà tiểu mỹ nhân xinh đẹp bên cạnh anh ta, lại là Thịnh Hạ.

Khoảng khắc đó Thẩm Kiều thật sự là dở khóc dở cười, có lẽ mười mấy tiếng ngồi máy bay cộng thêm chênh lệch thời gian, khiến đầu óc của cô không rõ ràng, mới có thể tùy tiện tặng khuyên tai cho người ta. Quan trọng còn có Tần Niệm, thế mà không nhắc nhở cô Thịnh Hạ là bạn gái của Dương Kiên. Nếu không phải thấy hôm nay là ngày tốt của Tần Niệm, bên cạnh còn có một vị hình nam hộ giá, chắc chắn cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tần Niệm.

"Kiều Kiều, xuống ăn canh đi."

"Vâng, đến đây ạ." Thẩm Kiều đáp lại, đặt khuyên tai xuống, đứng dậy ra khỏi phòng.

Thẩm Kiều ngồi xuống trước bàn ăn, tóc còn chưa khô hoàn toàn, hơi ẩm ướt xòa trên bờ vai, khẽ làm ướt tấm lưng. Mẹ Thẩm, Cố Hoa Lam ngồi ở bên cạnh, âu yếm nhìn con cái yêu dấu, ánh mắt chuyển xuống phía dưới, thì thấy được hình xăm kia.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Cố Hoa Lam nghiêm túc, trầm giọng hỏi: "Đây là cái gì?"

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn thấy hình xăm, vẻ mặt mất tự nhiên nở nụ cười, kéo tóc che kín nó.

Cố Hoa Lam không cho phân bác, ra chỉ thị: "Mẹ mặc kệ tại sao con làm những thứ này, trong ngày mai, phải tẩy nó sạch sẽ cho mẹ."

Thẩm Kiều nhếch miệng nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Sáng mai phải ở nhà ngủ để điều chỉnh chênh lệch thời gian, làm sao có thời gian đi tẩy nó?"

Cố Hoa Lan lui một bước, nhưng vẫn vô cùng kiên trì: "Vậy thì ngày kia, tóm lại, trong vòng ba ngày, phải làm cho nó biến mất!"

Lúc này, ánh mắt Thẩm Kiều giống như ra-da bắt được Thẩm Du đang cầm tạp chí đi vào từ phòng khách, vội nói: "Mẹ ngài mau nhìn kia! Trên người nó cũng có, con cá lớn như vậy!" Nói xong, còn khoa tay múa chân như thấy chuyện lạ.

Thẩm Du dừng bước, nhìn người ở trong phòng ăn, không nói hai lời rồi cởi áo ra, đứng tại chỗ quay một vòng, "Làm sao vậy Cố phu nhân? Có muốn con cởi cả quần ra hay không?"

"Biểu hiện không nghiêm chỉnh! Nhanh mặc áo vào cho cẩn thận." Cố Hoa Lam giận dữ quát.

"Quý bà, đừng trách con không nhắc nhở ngài, đầu sỏ gây chuyện cũng đã sớm chạy mất dạng rồi." Thẩm Du nghiêng đầu, khoe miệng cười không đứng đắn, chậm rãi mặc áo T-shirt vào, che khuất cơ ngực nở nang và cơ bụng sáu múi, còn có mỹ nhân ngư khêu gợi.

Lúc này Cố Hoa Lam mới phát hiện ra mình bị lừa dối, tức không chịu được, sau đó chỉ vào Thẩm Du ra lệnh: "Con phụ trách theo sát chị con, để nó nhanh chóng tẩy cái thứ đó đi, có nghe thấy không?"

Thẩm Du phát phát tay, ngâm nga điệu hát dân ca lắc lư đi lên lầu.

Thẩm Du là em trai của Thẩm Kiều, so với cô thì ra đời muộn hơn chỉ 13 phút, tính tình hai người lại một trời một vực, một người dịu dàng động lòng người, một người thì cả lơ phớt phơ thích gây họa. nhưng mà theo tuổi tác tăng lên, đã bắt đầu có khuynh hướng trung hòa.

Nhiều năm qua, khi người lớn trong nhà họ Thẩm giới thiệu với người ngoài cặp song sinh thì đều làm người ta trong nháy mắt liên tưởng đến Tiểu Kiều và Chu Du (1), trẻ con thiếu hiểu biết, khi Thẩm Du giới thiệu bản thân với người khác cũng nói là Chu Du, đến sau này khi biết được Chu Du chết yểu, nên bị tức chết, bắt đầu từ đó thì vô cùng căm ghét cách nói này, hơn nữa nghiêm túc yêu cầu Thẩm Kiều không được nói mình là Tiểu Kiều Kiều. Thật ra thì Thẩm Kiều vẫn không nghĩ ra, cha mẹ của cô là một đôi phần tử trí thức cao cấp, tại sao lại vội vàng dùng tên của một cặp vợ chồng để đặt tên cho con?

(1)Chu Du, tên tự là Công Cẩn, là danh tướng và khai quốc công thần của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Trong bộ tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của nhà văn La Quán Trung có viết rằng do Chu Du đẹp trai và rất giỏi âm luật nên được gọi là Mỹ Chu Lang Ông là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại đô đốc (Grand Admiral), nên được gọi là Chu Đô đốc. Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở sông Xích Bích trước quân Tào Tháo, là trận chiến lớn nhất thời đó. Tiểu Kiều là vợ của chu Du và Ông mất năm 36 tuổi

Thẩm Kiều vừa mới nằm xuống, đã nghe thấy tiếng gõ cửa, lo lắng là mẹ đại nhân lại đến yêu cầu tẩy hình xăm, vì vậy cô nằm ngay đơ trên giường giả chết một lúc lâu, nhưng tiếng gõ cửa vẫn liên miên không ngừng, không có cách nào khác, chỉ có thể lăn một vòng đi ra mở cửa.

Thẩm Du dựa vào cạnh tường lật lật cuốn tạp chí, ngạo nghễ liếc nhìn Thẩm Kiều lùn hơn so với mình không ít, "Xế chiều mai đến công ty tìm em nhé."

Theo phản xạ có điều kiện, Thẩm Kiều che bả vai lại, cảnh giác hỏi: "Làm gì?"

Thẩm Du bĩu môi cười giả dối, kín đáo đưa tạp chí cho Thẩm Kiều, "Làm lễ tẩy trần thôi, chị gái!"

Thẩm Kiều nhận lấy cuốn tạp chí sắp rơi xuống, lật qua loa, khi lật đến một tờ thì nhìn thấy mẫu quảng cáo về chiếc đồng hồ nữ Vacheron Stantin (2), màu champagne, khảm kim cương đề tô điểm, phong cách cũng không hề khiêm tốn. Nhưng mà, cô thích. Thẩm Kiều Cương muốn huyết sáo ầm lên, thì bị Thẩm Du kịp thời ngăn cản.

Thẩm Kiều ở bên ngoài ung dung tự tại nhiều năm, suýt nữa quên mất gia giáo nhà bọn họ rất nghiêm.

(2)Vacheron Stantin: Một tên tuổi lừng lẫy trong ngành công nghiệp chế tác đồng hồ cao cấp thế giới, một cái tên mà không thể không nhắc đến nếu bạn là người đam mê đồng hồ, một thú chơi xa xỉ và tao nhã. Đây là một hãng đồng hồ vô cùng xuất sắc và có lịch sử truyền thống quý báu vô cùng lâu đời kể từ năm 1755

Thịnh Hạ là tài liệu quan trọng đã chỉnh sửa xong, bảo đảm chính xác không có sai lầm, bèn đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Boss.

Cô là thư ký tổng giám đốc của công ty PR, theo lý thuyết thì không làm hạng mục, nhưng mà bởi vì Tần Niệm bạn bè của ông chủ, hơn nữa bạn trai của cô Dương Kiên là em của Tần Niệm, cho nên muốn cô đến giúp một tay. Nói thật ra thì, so ra, cô thích làm hạng mục hơn, không cần thận trọng đi theo ông chủ làm công tác thư kí, từng giây từng phút đều căng thẳng, lúc nào cũng lo lắng sẽ phạm phải sai lầm.

Gõ cửa, sau khi lấy được sự đồng ý, Thịnh Hạ đẩy cửa vào. Xuyên qua phòng làm việc to như vậy thì Thịnh Hạ thấy được cô gái đang ngồi trên ghế salon, cô ấy đang cúi đầu nghiên cứu cái gì đó.

Thẩm Du ra hiệu cho cô đặt tài liệu xuống là được. Nhưng Thịnh Hạ không rời đi luôn, mà đứng yên tại chỗ, hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau tiết lộ cảm xúc khẩn trương của cô.

Thẩm Du ngẩng đầu lên từ một đồng tài liệu, hỏi "Còn có việc sao?"

Thịnh Hạ nhẹ giọng trao đổi: "Thẩm Tổng, hôm nay em có thể tan ca sớm được không?"

Thẩm Du nhíu mày, đuôi mắt liếc qua người đang ngồi trên ghế salon, thân người đang dựa vào thành ghế, trạng thái xem như có chút lười biếng, "Kiên thiếu tìm cô có việc à?"

Thịnh Hạ do dự gật đầu, gương mặt đã bắt đầu hơi đỏ lên.

Thẩm Du cười khê: "Việc này thì có cái gì để mà ngại ngùng? Cứ đi đi."

"Cám ơn tổng giám đốc Thẩm." Thịnh Hạ như nhặt được đại xá, vui vẻ nói cám ơn, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng làm việc.

Thẩm Kiều vẫn cúi đầu nghiên cứu đồng hồ đeo tay, sau khi Thịnh Hạ rời đi, thì đứng dậy đi đến bên cạnh bàn làm việc, cách bàn làm việc thì rướn người ra, bàn tay thon thả, ngọc ngà đưa đến trước mặt Thẩm Du, nụ cười xinh đẹp, âm thanh dịu dàng, "Nhìn có được hay không?"

Thẩm Du ngược mắt liếc một cái, thản nhiên nói: "Cũng bình thường."

Thẩm Kiều cúi thấp người xuống, lấy tay nâng cầm lên, nhỏ giọng thăm dò: "Tiểu mỹ nữ vừa rồi, là thư ký của em à?"

"Có vấn đề gì à?"

Thẩm Kiều lắc đầu, "Không phải, quen mặt mà thôi."

"A đúng rồi!" Thẩm Du đột nhiên vỗ vỗ trán, lớn tiếng nói: "Quên không nói cho chị biết, cô ấy gọi là Thịnh Hạ, hiện tại là bạn gái đương nhiệm của Dương Kiên."

Thẩm Kiều vuốt vuốt lỗ tai suýt nữa bị điếc, sâu sắc cảm thấy, nhất định là do tiểu tử Thẩm Du này cố ý! Cậu nói thì cứ nói, sao còn lớn tiếng hét vào lỗ tai của tôi? Cậu kích động cái gì chứ? Có quan hệ gì với cậu không?

Chương 3: Chưa bao giờ có được

Thịnh Hạ đặt ly thủy tinh xuống, đây đã là ly nước chanh thứ ba rồi, mà người cô đang đợi, từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện. Thịnh Hạ vuốt ve điện thoại di động, nhìn thời gian đã hơn 21 giờ rồi. Dương Kiên rất bận rộn, thường phải tăng ca để xã giao, làm bạn gái của anh ấy, phải hiểu được để thông cảm cho anh. Thịnh Hạ vẫn tự an ủi bản thân như vậy, đặt điện thoại xuống, gọi nhân viên tạp vụ, đổi một ly nước chanh mới.

Mặc dù Dương Kiên còn trẻ tuổi, nhưng đã là Trưởng phòng của Tổng cục điều tra phòng chống tham nhũng ở viện Kiểm sát tối cao, đi kèm với sự quan trọng của chức vụ, việc xã giao cũng nối đuôi nhau mà đến, rất nhiều khi anh không muốn gia nhập cục, không muốn tiếp xúc với nhiều người, nhưng ở trong xã hội, anh không thể giống như khi còn bé nữa rồi muốn làm gì thì làm, muốn làm cái gì thì làm cái đó, ở trước mặt người khác nhất định phải bày ra những bộ mặt giả dối đến cả bản thân anh cũng cảm thấy xa lạ. Khoảng thời gian hoang đường trước kia, chính là hồi ức quý giá nhất của cuộc đời anh.

Dương Kiên đặt ly rượu đã trống không xuống, lắc lư đứng dậy, lấy cớ phải gọi điện thoại, tập tễnh ra khỏi phòng bao ồn ào, náo loạn, dựa vào cánh cửa, lục lọi từ trên xuống dưới để tìm chìa khóa xe. Cuối cùng tìm được điện thoại, gọi một cuộc điện thoại, rồi mở miệng chất vấn: "Chìa khóa xe đâu?"

"Trưởng phòng Dương, ngài nói buổi tối phải uống rượu cho nên không lái xe, bây giờ tôi đang ở bãi đậu xe đây."

[Bạn đang đọc truyện ở [Điểm](#) [đàn](#) [Lê](#) [Quý](#) [Đôn](#)]

Dương Kiên xoa tóc, chậm rãi đi xuyên qua hành lang, chân mày nhíu chặt lại, đầu đau như muốn nứt ra, không hề nhớ được mình đã nói cái gì. Ở đầu điện thoại bên kia, tài xế thử hỏi: "Ngài muốn đi chưa? Tôi đến cửa trước đón ngài đây?"

"Ừ." Dương Kiên trả rồi cúp máy. Bởi vì cúi đầu, nên bị một người đàn ông đi ngược chiều đụng đến lao đảo

Người này cũng uống rượu, mặc dù là anh ta đụng vào người khác, nhưng lại bày ra bộ dáng bị thua thiệt nặng nề, kêu gào âm ỉ, đầu ngón tay gần như muốn đâm chọt vào Dương Kiên. Đương nhiên cô gái bên cạnh anh ta nhận ra Dương Kiên, để tránh rước họa vào thân, nói hết lời để khuyên can, nhưng không hề có tác dụng.

Dương Kiên dựa vào vách tường, híp mắt nhìn người kia đang hận không thể nhảy dựng lên mắng anh, giống như đang xem vở kịch không hề liên quan đến mình. Mắt thấy quả đâm sắp vung vào mặt, anh cũng không có ý tránh né.

"Ồi chào, nói cái gì vậy? Mau ngăn anh ta lại!" Quản lý đột nhiên xuất hiện rồi sợ hãi kêu lên, tiếp vội vàng đỡ lấy Dương Kiên, khuôn mặt kèm theo nụ cười: "Kiên thiếu bị sợ hãi rồi, vị này uống nhiều quá, ngài đại nhân đại lượng, không cần chấp nhặt với cậu ta."

Đột nhiên Dương Kiên cười rộ lên, vỗ vỗ mặt của quản lý, nói với giọng lười biếng: "Mở cửa hàng để làm ăn, khách hàng là lớn nhất, khách uống nhiều rồi mụn rượu nổi điên, các người cũng phải hầu hạ, đây chính là bốn phận, có biết không?"

"Vâng. Kiên thiếu nói phải."

Dương Kiên nhìn bằng nửa con mắt, nói: "Vậy còn không nhanh buông người ra."

"Dạ dạ." Quản lý phát tay về phía mấy vệ sĩ áo đen, ý bảo buông tay ra.

Lúc này người uống nhiều rượu kia cũng tỉnh rượu không ít, nhìn trận chiến này làm cho anh ta há hốc mồm, mặc dù không còn bị vệ sĩ kiềm chế, anh ta vẫn cực kỳ an phận đứng yên, cũng không dám nói gì nữa.

Dương Kiên rời tầm mắt khỏi người quản lý, ánh mắt chọt u ám. Người kia bị nhìn đến cả người sợ hãi, lao đảo lùi về phía sau, nhưng vừa mới lùi hai bước, đã bị người đối diện đá một cước vào bụng, lúc này đau đớn ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Dương Kiên thu chân lại, bước qua người tên kia, cúi đầu liếc anh ta một cái, "Mụn rượu điên cuồng cũng không biết bản thân nặng mấy cân mấy lượng, con mẹ nó học ai những thói hư tật xấu này vậy?"

Sau đó quản lý vội vàng đuổi theo, dĩ nhiên không quên bảo người khác kiêng kị đang đau đớn nằm trên đất đi ra ngoài.

Quản lý đỡ lấy Dương Kiên, dọc đường cẩn thận nhin nọt: "Kiên thiếu, dù sao ngài cũng trút giận được rồi, đừng chấp nhặt với hắn. Hắn có chút tình trùng xông lên não nên không có mắt, không đáng để theo chân bọn họ so đo, ngài nói xem có đúng không?"

Dương Kiên không nói lời nào, hơi rượu bốc lên khiến bước chân của anh càng ngày càng lờ lững, may mà có quản lý giúp đỡ, đi một mạch từ cầu thang máy ra cửa lớn, xe đã chờ ở cửa, nhưng anh cũng không muốn lên xe, muốn một mình đi bộ một lúc.

Cả đường đi xiêu xiêu vẹo vẹo, chưa đi được bao xa, Dương Kiên đã bị ai đó gọi lại. Dương Kiên quay đầu lại, híp mắt nhìn người đang đến gần, sau đó cười ha ha, nụ cười này, khiến cho bản thân anh đi đã không vững lại càng lắc lư hơn.

Thẩm Du chạy nhanh đến đỡ lấy Dương Kiên, trầm giọng nói: "Lên xe thôi."

Dương Kiên khề lắc đầu, "Chị cậu đâu rồi?" Giọng nói khi anh nói chuyện cực kì nhẹ, cứ như là nếu nói lớn hơn, thì sẽ hù dọa những người khác chạy mất.

Thẩm Du cười: "Anh sinh ra ảo giác à? Ở đâu ra chị tôi?"

Dương Kiên chột lớn tiếng cười lên, nhưng ánh mắt lại cực kì lạnh lùng, nhìn Thẩm Du một lúc lâu. Dưới tình huống Thẩm Du không hề chuẩn bị, thì hung hăng vung một quả đấm lên mặt của cậu.

Thẩm Du nhỏ một ngụm nước bọt lẫn máu, không thể tưởng tượng nổi nhìn Dương Kiên, giận dữ hét: "Anh có bị bệnh không đấy!"

Dương Kiên cười càng lúc càng liêu lĩnh, tiếp tục hỏi: "Chị cậu đâu rồi?"

Còn cách một khoảng xa nên hiển nhiên Thẩm Kiều không nghe thấy lời nói của bọn họ, nhưng mà từ xa xa nhìn thấy tình huống không đúng, không hiểu tại sao đột nhiên lại đánh nhau. Vì vậy vội vàng chạy tới, nhưng khi cô còn chưa nhắc chân lên, Thẩm Du đã nhanh chóng vung nắm đấm, chỉ có thể tro mắt nhìn Dương Kiên cũng thật sự trúng một quyền.

Dương Kiên bị quyền này đánh đến trực tiếp ngã xuống đất, không biết có phải do Thẩm Du thật sự dùng sức lực lớn như vậy hay không, dù sao khi Thẩm Kiều đến bên cạnh, Dương Kiên đã nhắm mắt hôn mê.

Thẩm Kiều không rõ chân tướng hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Thẩm Du thở nhẹ, đưa tay lau tia máu trên khóe miệng, "Bất tỉnh cũng tốt hơn, tránh việc anh ta mượn rượu giả điên."

Thẩm Kiều tức giận hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Có thể làm sao? Đưa về nhà chứ sao."

Hai người bọn họ hao phí sức lực đưa Dương Kiên lên xe, để cho anh nằm ở chỗ ngồi phía sau tiếp tục ngủ mê man. Khi Thẩm Du dừng xe ở dưới lầu nhà Dương Kiên thì anh vẫn không có xu hướng tỉnh lại. Vì vậy bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, đưa anh lên nhà.

Thật vất vả mới ném được Dương Kiên lên trên giường, Thẩm Du mệt mỏi không ít, thật là xui xẻo tám đời, vô duyên vô cớ bị một quyền, còn phải làm cu li khuôn vác.

Thẩm Du xoa xoa tóc, "Em đi ra ngoài hút thuốc."

Chỉ còn lại hai người bọn họ ở trong phòng, Thẩm Kiều xoay người vào phòng tắm, cầm một cái khăn lông để thấm ướt, mà lúc này, điện thoại di động trong túi chột vang lên, Thẩm Kiều vừa để nước, vừa nhận điện thoại, dùng mặt và bả vai kẹp lại, âm thanh dịu dàng nói: "Rảnh rồi rồi hả?"

"Vừa mới kết thúc một cuộc họp, đợi lát nữa phải đi ra ngoài một chuyến nữa."

"Có mệt không?"

"Dĩ nhiên, không có em ở bên cạnh, không có ai xoa bóp, càng mệt mỏi hơn."

Thẩm Kiều cười nhẹ, "Chỉ cần chịu bỏ tiền ra, sẽ có rất nhiều người đẹp xếp hàng để xoa bóp cho anh."

"Tay nghề của bọn họ không tốt bằng của em được, " anh ta trêu ghẹo, "Em đang làm gì vậy?"

Thẩm Kiều tức giận bĩu môi, "Có một người bạn uống một chút rượu, vừa đưa anh ta về nhà."

"A, vậy lát nữa trên đường về nhà phải cẩn thận đó, bên đó đã muộn chưa?"

Thẩm Kiều nhướn mí mắt, nhưng nụ cười trên bờ môi vẫn mười phần hạnh phúc, "Em biết rồi, mẹ Giản!"

"Không nói nữa, ngày mai sẽ gọi lại cho em, nhớ..."

Thẩm Kiều cắt đứt hân: "Đêm đen, cẩn thận đề phòng lang sói."

Thẩm Kiều tắt vòi nước, nhét di động vào túi quần, xoay người thì nụ cười trên mặt còn chưa kịp biến mất, đã nhìn thấy người đang tựa vào cửa, đang híp mắt nhìn cô.

Trong lòng Thẩm Kiều căng thẳng, mấy câu cô vừa nói anh có nghe thấy không? Mà anh vẫn im lặng nhìn cô, khiến cô cảm thấy có chút không được tự

nhien.

Thẩm Kiều từ từ đi vào, mỉm cười đưa khăn lông tới: "Lau mặt đi."

Dương Kiên không nhận lấy, hai cánh tay vẫn ôm ngực như cũ, bởi vì chênh lệch chiều cao, nên anh có thể thoải mái nhìn Thẩm Kiều từ trên xuống.

Dương Kiên lạnh lùng nói: "Không ngờ, tình yêu của em thật lâu đó."

Nụ cười mỉm trên mặt Thẩm Kiều vẫn chưa hề giảm một chút nào, đáp lại: "Cũng như nhau thôi."

Câu nói bất thình lình này đã chọc giận Dương Kiên, anh dùng lực đẩy tay của cô, khăn lông theo đó mà rơi xuống đất, sau đó anh chỉ vào cửa chính, quát to: "Cút."

Thẩm Du nghe thấy tiếng động nên quay lại, vừa định nổi bão thì bị Thẩm Kiều ngăn lại. Dương Kiên nhìn chị em hai người, lộ vẻ mặt khát máu, nhưng lại mang theo ý cười, khiến người ta nhìn vào sẽ cảm thấy sợ hãi.

"Cút!" Dương Kiên không kìm chế được tức giận lặp lại.

Thẩm Kiều đẩy Thẩm Du rời đi. Khi chờ thang máy thì Thẩm Du ním chặt môi không lên tiếng. Thẩm Kiều liếc mắt nhìn anh, an ủi nói: "Chị biết em bị đám một quả nên trong lòng không thoải mái, anh ta uống nhiều vậy, em so đo với anh ta làm cái gì? Lại nói, không phải em chủ động muốn đi giúp anh ta à? Có lòng tốt lại bị anh là coi là gan lừa, không biết tốt xấu là gì, em đừng quan tâm là được chứ sao."

Thẩm Du trầm mặc không nói, sau khi cửa thang máy mở ra, bọn họ một trước một sau đến gần thang máy. Mà cùng lúc đó, cửa thang máy bên kia "đình" một tiếng rồi mở ra, chính là Thịnh Hạ với sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài.

Cô ở cửa ra vào đứng một lát, mới nhấn chuông cửa. Không có ai ra mở cửa, cô cho rằng trong nhà không có ai, vừa định xoay người rời đi, thì cửa chính bị người mở ra từ bên trong. Cô còn chưa kịp mừng rỡ mở miệng nói chuyện, chỉ nghe thấy một tiếng giận dữ: "Con mẹ nó cô xong chưa? Bảo cô cút đi cô nghe không hiểu sao?"

Thịnh Hạ kinh ngạc đến ngây người nhìn Dương Kiên, sắc mặt càng tái nhợt hơn, trong lúc nhất thời không biết làm sao, cảm giác đau đớn trong lòng lại tăng thêm một chút xú.

Dương Kiên thấy Thịnh Hạ bị mình hù dọa, sau đó mới nhớ tới tới nay bọn họ vốn có hẹn, mà anh vì xã giao nên quên mất không còn một mống, thế nhưng cái cô nương ngốc này lại không gọi điện thoại để nhắc nhở anh?

Dương Kiên giữ chặt tay Thịnh Hạ, kéo cô vào trong ngực, rồi ôm chặt lấy. Ở bên tai cô nhỏ giọng lầm bầm nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, không phải nổi giận với em đâu."

Thịnh Hạ vòng tay ôm chặt lấy vòng eo cường của anh, gương mặt dán vào bả vai anh, "Anh uống rượu à?"

Dương Kiên vui đùa vào cổ cô, "Có xã giao, uống một chút."

Thịnh Hạ nói: "Vậy để em pha cho anh ly nước mật ong."

Dương Kiên vuốt bờ vai của cô, ngưng mắt nhìn cô hỏi: "Tại sao em không tức giận? Giận anh lừa hẹn. Tại sao em không hỏi anh nổi giận với ai?"

Thịnh Hạ mỉm cười vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của anh, "Nếu như là chuyện không vui, cần gì nhắc lại một lần nữa? Em biết rõ nhất định là anh có việc, cũng không cố ý cho em leo cây, đúng không?"

Dương Kiên mỉm môi, đề cô ở trên ván cửa, giữ chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên môi anh đào của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hình xăm che vết sẹo

Bầu trời ngày hôm đó rất cao, xanh ngắt, điểm xuyến bằng những đám mây trắng bông bênh, gió nhẹ nhàng thổi, thổi lên làn váy màu trắng, lay động mái tóc đuôi ngựa xinh đẹp của cô. Trên trán, tóc mái phủ xuống che vầng trán đầy đặn của cô, phía dưới bờ mi như lá liễu là một đôi mắt linh động và xinh đẹp. Cô cười, rồi nói, giống như một tinh linh đang nhảy múa dưới ánh mặt trời, cô chính là giấc mơ của anh.

Nhưng cô cười, cô yêu kiều, đều cùng người khác. Khi anh bất chấp tất cả để xông tới, đột nhiên có tiếng súng chấn động, làm đau đớn trái tim của anh, làm vỡ nát giấc mơ của anh. . .

Từ trong cơn ác mộng, Dương Kiên giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy, đưa cặp mắt đang hoảng sợ nhìn quanh căn phòng u ám, thăm lam hít thở không khí. Không biết ngồi như vậy bao lâu, mồ hôi trên người cũng dần dần biến mất, anh xuống giường, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Ở phía đông đã hừng sáng, mà anh cũng không còn buồn ngủ nữa. Dương Kiên ngồi xuống trước quầy bar, rót một chén nước đá, đốt một điếu thuốc, ngơ ngác nhìn đường chân trời rồi dần dần mất hồn.

Chuông điện thoại kéo anh trở về thực tế, Dương Kiên nhìn cái tên quen thuộc, vò mái tóc rồi nhận điện thoại.

Ở đầu bên kia điện thoại, Trương Khải gào to: "Người đâu rồi? Hoa đâu?"

Dương Kiên hơi ngỡ ngàng: "Hoa gì?" [EDIT by MạnNhi-D-Đ-L-Q-Đ]

"Tôi nhớ vào!"

Lúc này Dương Kiên mới giật mình, vì vậy vội vàng cúp điện thoại chui vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo. Hôm nay là hôn lễ thể kỷ của một người bạn, mà anh muốn phụ trách toàn bộ hoa, vậy mà anh lại có thể quên mất chuyện như vậy đến không còn một mống.

Trong lễ đường, Dương Kiên ngồi vào chỗ ngồi dành cho khách, nhìn đôi cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau, ôm nhau hôn môi. Gần hai năm nay, phần lớn bạn bè đều đã bước vào lễ đường kết hôn. Có người cực kỳ vui mừng gõ trống khua chiêng, cũng có không thể dùng cả cuộc đời ở bên người mình yêu, bên ngoài thì gượng cười, trong nội tâm thì đã sớm mục nát, thối rữa. Lưỡng tình tương duyệt thật sự là một việc vô cùng khó khăn, nào ai biết dưới nụ cười của mỗi cặp cô dâu chú rể đang cất giấu cái gì.

Trương Khải và Chu Tử Tuấn ngồi bên trái đang cúi đầu rỉ tai nói mấy câu, rồi chuyển đổi phương hướng, huých vào người đang ngồi ở bên phải, lại gần nhỏ giọng nói với anh: "Tử Tuấn bảo tôi hỏi cậu, buổi tối có muốn cùng nhau ăn cơm hay không."

"Không ăn." Dương Kiên không hề nghĩ ngợi cự tuyệt ngay.

Trương Khải nói tiếp: "Thẩm Kiều cũng sẽ có mặt, nói là tẩy trần."

Dương Kiên không hề gì đáp lời, "Ừ."

Trương Khải nhíu mày, tỉ mỉ quan sát nghiên cứu nét mặt của Dương Kiên, "Cậu nói thật đi, có phải vẫn chưa bỏ được Thẩm Kiều phải không?"

Dương Kiên quay đầu lại liếc Trương Khải một cái, nhỏ giọng mắng: "Bệnh thần kinh."

Trương Khải: "Vậy cậu đánh Thẩm Du làm gì? Người ta trêu chọc cậu hả?" [EDIT by MạnNhi-D-Đ-L-Q-Đ]Hộp đêm mà ngày đó Dương Kiên đến, người đầu tư phía sau màn chính là Trương Khải, hiện nay đã là hộp đêm sôi động nhất thành phố, nơi quán bar của Trương Khải đứng thứ hai thì không có ai đứng nhất, sự việc xảy ra trên địa bàn của mình, không có lý gì Trương Khải lại không biết.

Dương Kiên làm như không có chuyện gì xảy ra nói: "Uống nhiều quá, không nhớ rõ."

Trương Khải bĩu môi, người mạnh miệng thì thường không có kết quả tốt, vị đang ở trước mặt này cũng không ngoại lệ, vì vấn đề mặt mũi nên anh ta sẽ không thừa nhận, có lẽ chỉ có thể lợi dụng khi say rượu mới có thể tùy theo lòng mình mà giả diễn một chút. Có câu nói, làm việc phải giữ lại một đường lui, sau này cũng dễ nói chuyện, vì vậy Trương Khải không nín chặt không tha đề này nữa, "Dù sao tôi cũng chỉ chuyển lời thôi, có đi hay không do chính cậu quyết định."

Trương Khải và Dương Kiên là bạn bè mặc chung quần mà lớn lên, từ nhỏ đã ở chung một chiếc thuyền chèo đi gây chuyện rắc rối, hồi đó dĩ nhiên còn có chồng của Tần Niệm, người có tính tình ôn nhuận như ngọc Chu Tử Tuấn.

Thẩm Kiều thay áo tắm, khoác tắm khăn lông trắng đi vào, thấy Tần Niệm đang làm spa bên cạnh bể bơi, cô trực tiếp đi thẳng đến. Tần Niệm nằm úp sấp ở trên giường, mát xa lưng, thủ nghệ của nhân viên spa rất tuyệt diệu, từ vẻ mặt hưởng thụ của Tần Niệm là có thể nhìn thấy.

Thẩm Kiều tiện tay ném khăn lông đi, liền tiếp tục thực hiện mấy tư thế, rồi từ bên cạnh Tần Niệm lao xuống nước, làm vô số bọt nước lớn nhỏ bắn ra xung quanh, khiến Tần Niệm ở trên bờ cũng bị bọt nước bắn tung tóe làm ướt hết người. Tần Niệm gào khóc từ trên giường bò dậy, bộ ngực xinh đẹp nảy lên giống như con thỏ nhỏ muốn chạy trốn, vài giọt nước từ trên ngực cô chảy xuống, hấp dẫn mê người khiến người ta không nhìn được muốn cắn một cái.

Thẩm Kiều nổi lên từ trong nước, rồi lại biến mất trên mặt nước, nhìn xem đây chính là bức tranh mỹ nhân đẹp mê người. Nhưng mỹ nhân lại giận dữ, chỉ về phía cô rồi bạo phát nói tục: "Mình chửi con mẹ nó chứ Thẩm Kiều, con mẹ nó đầu óc cậu bị nước vào à?"

Thẩm Kiều cười cười đùa giỡn: "Tiểu Mỹ Nhân, ngay cả vẻ tức giận của nàng cũng đẹp như vậy."

Tần Niệm nổi giận, cũng không quản mình có khóa thân hay không, như người cá nhảy thẳng vào hồ bơi, làm cô nhân viên làm spa đứng ở bên cạnh sợ đến sắc mặt trắng bệch, khóa miệng không ngừng co quắp.

Thẩm Kiều vừa nhìn thấy tình huống không tốt, vội vàng quay đầu chuẩn bị chạy, nhưng là cô đâu phải là đối thủ của Tần Niệm? Từ lúc trong bụng mẹ đã bắt đầu tập luyện. Mặc dù cô nỗ lực giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn bị Tần Niệm đuổi theo, sau đó cô bị nhấn xuống đáy hồ, một lúc lâu cũng không thể chạy trốn khỏi bàn tay ác ma, thật sự là bị thâm nhất trần gian.

Sau đó, Thẩm Kiều khoác khăn lông ngồi trên ghế dựa run rẩy, không ngừng ho khan, mà Tần Niệm ở bên cạnh thì làm như không có chuyện gì, dạn dò cô gái mắt xa kia rằng vùng gần bà vai có hơi căng, muốn ấn nhiều hơn một chút.

Đây là một hồ bơi tư nhân, nên trừ họ ra thì không có người khác, đó là lý do mà Tần Niệm càng không kiêng nể gì cả. Rồi đi đã lâu nên đã quên một chuyện: không nên trêu chọc Tần Niệm. Thẩm Kiều thật sự muốn hát bài hát đó, ôi, linh ngộ không biết bao nhiêu đau đớn.

"Cá heo, là xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Kiều dùng gần một phút mới phản ứng được, khi nghe thấy những lời này của cô ấy, cúi đầu nhìn qua hình xăm ở trên bả vai phải, không quan tâm nói: "Chỉ là một hình xăm mà thôi, còn có thể xảy ra chuyện gì."

"Không cần nói dối mình, mình hiểu rõ cậu, sẽ không vô duyên vô cớ làm một cái hình xăm ở trên người." Nói xong, Tần Niệm quấn kỹ khăn tắm, rời khỏi giường mát xa, đến gần Thẩm Kiều, rồi cúi người kề sát cơ thể cô, cẩn thận xem xét hình xăm con cá heo nhảy khỏi mặt nước.

Thẩm Kiều có phần không được tự nhiên không ngừng lùi về phía sau, "Còn không phải tự cho phép bản thân phá cách một lần?"

Tần Niệm không nói, chân mày càng nhíu càng chặt, thậm chí vươn tay ra muốn sờ một cái, may mà Thẩm Kiều phản ứng nhanh, trong nháy mắt sắp bị chạm vào thì từ trên ghế nhảy dựng lên.

Tần Niệm nhướn mày, giọng nói chắc chắn: "Là một vết sẹo, mặc dù rất nhỏ, nhưng chắc chắn không thể nghi ngờ gì nữa."

Thịnh Hạ nhận xong điện thoại thì ra khỏi nhà, vừa đi đến cửa chung cư, thì đúng lúc có một chiếc Lexus dừng ở bên cạnh, thật sự là không sai một phân. Thịnh Hạ cười cong mắt, nhìn Dương Kiên xuống xe, đi ngược sáng đến chỗ của cô.

"Đợi lâu rồi hả?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Em cũng vừa mới tới."

Kính râm màu đen khuất khuôn mặt của anh, có lẽ là ánh mặt trời quá rực rỡ khiến anh hơi phiền não, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng: "Lên xe thôi."

Lúc này, chiếc xe ở phía sau dừng lại bên cạnh bọn họ, cửa sổ xe hạ xuống, cách ghế lái phụ Trương Khải rướn cổ phất tay với Thịnh Hạ: "Hi, em gái Thịnh, lần nào gặp em thì em cũng mát mẻ động lòng người như vậy."

Thịnh Hạ xấu hổ nở nụ cười, ngược mắt nhìn Dương Kiên.

Trương Khải có vẻ đắm chiêu suy nghĩ: "Như thế này thật là tốt. Lát nữa quay về phải nhắc nhở mấy cô ấy, nên học theo phong cách ăn mặc của em, so sánh với việc nửa kín nửa hở da thịt còn hấp dẫn hơn."

"Cái gì?" Thịnh Hạ thoáng nghe nên không hiểu, nghi ngờ hỏi.

Dương Kiên tháo mắt kính xuống, tâm tình vốn đã không tốt lại càng kém hơn, không lời nào có thể miêu tả được sự tức giận. Chu Tử Tuấn ngồi ở phía sau vội vàng hạ cửa sổ xe xuống, cười mắng Trương Khải nói: "Cậu ấy à, có thể đừng đi đâu cũng mang theo cái vớ tú bà ấy không? Nịnh nọt người ta thì cũng không cần trắng trợn như vậy."

Trương Khải cũng ý thức được lời nói này của mình không thích hợp, cười nói xin lỗi, khởi động động cơ rồi rời khỏi "Hiệu trường gây án".

Dương Kiên ôm lấy Thịnh Hạ, mở cửa bên phía ghế lái phụ ra để cô lên xe. Lúc này, sắc mặt của Thịnh Hạ trở nên rất kém, cô nhìn Dương Kiên thay cô cài dây an toàn, mà cô lại hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

"Bạn bè của anh có phải không thích em hay không?" Cuối cùng Thịnh Hạ thấp thòm hỏi.

Dương Kiên an ủi: "Cậu ấy từ nhỏ đã không biết nói chuyện rồi, đừng quan tâm, cũng đừng để trong lòng."

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm vào anh: "Nhưng anh cũng tưởng thật, không phải sao?"

Dương Kiên cài chặt dây an toàn, cười nhìn cô: "Lời khen ngợi vào trong miệng cậu ta cũng biến vị, chúng ta nghe quen rồi thì thấy không sao cả, không phải là em không sao? Anh phải suy nghĩ cho em, nên tức giận cũng là bình thường. Đừng suy nghĩ linh tinh, nghe lời nhé."

"Vâng." Thịnh Hạ gật đầu, nụ cười hơi miễn cưỡng.

Tần Niệm và Thẩm Kiều làm spa xong, nhìn thời gian còn sớm, nên đi đến trung tâm mua sắm dạo một vòng, đi dạo lại có thể gặp được người quen, chính là vị nói là phải bồi bạn gái mà không tham gia bữa tiệc Kiên Thiếu.

Khi chạm mặt thì Thịnh Hạ đang cầm một hộp kem Kỳ Lâm, vừa cười vừa nói chuyện với người bên cạnh, cười đến hồn nhiên chân thật. Ở bên cạnh, một tay Dương Kiên nhét vào túi quần, một tay xách mấy cái túi giấy, chắc là chiến lợi phẩm.

Tần Niệm mang theo túi sách Hermes, vênh vác tự đắc đi đến chào hỏi, lúc này Thẩm Kiều không thể quay đầu chạy lấy người, chỉ có thể nhắm mắt theo sau. Tình cảnh ngày đó anh giận dữ bảo cô cắt đi còn vô cùng rõ ràng, thật lo lắng anh mang thù đến hôm nay, nếu như lúc này, trước mặt nhiều

người như vậy anh bắt cô biến, chắc cô phải ném mặt mũi về nhà bà ngoại mất.

Thẩm Kiều vừa đến gần, thì nghe thấy Tần Niệm nói: "Vừa khéo, cùng nhau ăn cơm chứ, dù sao cũng không phải người ngoài. Kiều, cậu nói xem?"

Thẩm Kiều gật đầu phụ họa, "Đúng vậy đấy, cùng nhau đi, nhiều người càng náo nhiệt."

Thịnh Hạ nhận ra Thẩm Kiều, ngày đó cô chưa kịp nói xin lỗi với Thẩm Kiều, điều này làm cho cô vẫn cực kì lo lắng. Người ta tặng cô khuyên tai đắt giá, mà cô lại không cảm kích còn vứt bỏ, sau đó trong bữa tiệc, khoảng cách giữa bọn họ cũng rất xa, trong tiềm thức không muốn để Thẩm Kiều biết cô vứt bỏ khuyên tai, nên cảm thấy cực kì ân hận, muốn nói xin lỗi với Thẩm Kiều.

"Được, dù sao hai chúng tôi cũng không có chỗ ăn cơm." Dương Kiên áp sát bả vai của Thịnh Hạ, cười đồng ý.

Từ lúc rời khỏi trung tâm mua sắm, Tần Niệm và Thẩm Kiều đi ở phía trước. Tần Niệm đột nhiên cực kì thân mật lại gần Thẩm Kiều, nhỏ giọng kể tai nói nhỏ: "Kiều, cậu có phát hiện ra một chuyện hay không?"

Thẩm Kiều hỏi: "Cái gì vậy?"

Tần Niệm quay đầu lại nhìn một cái, giống như sợ bị người ta nghe thấy, cẩn thận nói: "Thịnh Hạ và cậu, dáng dấp có điểm giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Con gấu bị vứt bỏ

"Dáng dấp của Thịnh Hạ với cậu có điểm giống nhau."

Thẩm Kiều chợt nở nụ cười, giống như vừa nghe xong chuyện cười, cười không ngừng được, thậm chí người đi đường cũng bắt đầu đồng loạt liếc nhìn, ngay cả Dương Kiên cũng kéo Thịnh Hạ vội vàng cách ra xa.

Thẩm Kiều cười đến rơi nước mắt, "Cậu cũng đừng nói với mình Kiên thiếu gia là bởi vì Thịnh Hạ lớn lên giống mình nên mới tìm người ta làm bạn gái, tội danh cao ngất trời này mình không gánh vác nổi đâu."

Tần Niệm ghét bỏ nhìn Thẩm Kiều: "Cậu ấy à, bị chứng vọng tưởng sao? Thật sự tự xem bản thân là nhân dân tệ à, ai cũng yêu cậu?"

"Vậy cậu có ý gì?"

Tần Niệm khoác cánh tay lên bả vai của Thẩm Kiều, "Dáng vẻ, tính tình của Thịnh Hạ bây giờ, cực kỳ giống cậu trước kia, nhưng mà, chỉ là trước kia mà thôi. Cậu bây giờ không phải là cậu của ngày trước, nhưng Dương Kiên vẫn giống Dương Kiên trước kia, anh ta vẫn thích nữ sinh với mái tóc dài phấp phới dịu dàng động lòng người. Vì vậy, bây giờ cậu cũng thấy đấy, anh ta chăm sóc Thịnh Hạ đủ điều, đối với cậu thì trừng mắt lạnh lùng, có lẽ là đã chuyển những biểu hiện yêu thương cậu năm đó trút lên người Thịnh Hạ rồi. Còn cậu, chính là giấc mơ mà Dương Kiên chưa bao giờ thực hiện được, hôm nay có người có thể hoàn thành giấc mơ đó cho anh ta, đây không phải là cực kì tốt sao?"

Thẩm Kiều nặng nề gật đầu, "Vô cùng tốt."

"Mình không dám nói có phải Dương Kiên tìm được bóng dáng trước kia của cậu trên người Thịnh Hạ, nhưng có một điều mà mình cực kì hiểu rõ, anh ta không thích cậu bây giờ. Biết chưa?"

"Có lẽ hiểu được một ít."

Tần Niệm thờ dãi: "Cũng không khác lắm, nếu lộ liễu chạy theo tình yêu, ngược lại cũng không tốt. Cậu cũng đừng đau lòng quá, mọi người cùng tốt, mới thật sự là tốt."

Thẩm Kiều nhìn Tần Niệm: "Mình không đau lòng."

Tần Niệm cũng hít không khí: "Vậy cậu nhéo mình làm cái gì?"

Thẩm Kiều cúi đầu, nhìn bàn tay của mình và Tần Niệm đang nắm chung một chỗ, cô thề, thật sự không hề dùng sức, càng không cần nói là nhéo. Nhưng cho dù cô giải thích như thế nào, Tần Niệm vẫn một mực chắc chắn đó là lấy cớ, còn nói cô có suy nghĩ không an phận. Thẩm Kiều sốt ruột muốn khóc, có trời đất chứng giám, cô chính là thanh niên năm tốt, cô hoàn toàn không có suy nghĩ muốn làm xằng làm bậy.

Tần Niệm hỏi: "Vậy cậu nói cái gì là làm xằng làm bậy?"

Thẩm Kiều sợ Dương Kiên nghe thấy chuyện cô và Tần Niệm đang nói, chỉ muốn nhanh chóng đuổi cái vị đang ở trước mắt này đi, vì vậy nói: "Cái gì

cũng tính hết."

"Hừ!"

Thẩm Kiều nhắm mắt để tránh nước bọt bắn vào trong mắt, đợi đến khi cô mở mắt ra, Tàn Niệm đã đi rất xa. Khi Thẩm Kiều đuổi theo thì vượt qua một cặp đôi. Cánh tay cường tráng của Kiên thiếu gia đang khoác lên vai của bạn gái, cực kì thân mật. Thịnh Hạ chọn một cái kẹp tóc, trái lại, anh ta lại cho rằng cái khác tốt hơn, vì vậy mua hẳn một đôi để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân.

Khi bọn họ đến khách sạn thì Chu Tử Tuấn đã đợi sẵn ở đại sảnh. Chỉ thấy Tàn Niệm chạy đến, kéo cánh tay của Chu Tử Tuấn, nhón chân lên ghé vào lỗ tai của anh ấy rồi nói nhỏ cái gì đó, vừa nói còn vừa quay đầu lại liếc mắt nhìn cô. Lúc này Thẩm Kiều chợt cảm thấy không ổn, nếu như Tàn Niệm thêm dầu thêm mỡ nói gì với Chu Tử Tuấn, thì với giao tình của Chu Tử Tuấn và Dương Kiên, khó bảo đảm anh ấy sẽ không nói lung tung, đến lúc đó dù cô có thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Trong lúc Thẩm Kiều do dự có nên nói cho Chu tiên sinh biết điển cổ "Người có trí tuệ không nên nghe lời đồn đại" không, thì Chu tiên sinh lại mở miệng nói trước: "Thẩm Kiều, đừng bắt nạt Niệm Niệm."

Cầm của Thẩm Kiều cũng sắp rơi xuống đất rồi.

Thẩm Kiều nhú mày, chăm chú hỏi: "Em cho rằng quá trình truyền tải ngôn ngữ xuất hiện bug (1) thì phải?" Tại sao cô lại bắt nạt Tàn Niệm chứ?

(1) Bug: lỗi, thuật ngữ dùng trong lĩnh vực công nghệ thông tin

Tàn Niệm vuốt vuốt cổ tay, nhẹ nhàng dựa vào người Chu Tử Tuấn, giọng nói nhỏ nhẹ: "Cậu vừa mới làm đau tay mình đây."

Thẩm Kiều: "Minh..."

Tàn Niệm: "Mặc dù mình biết rõ cậu không có ý."

Thẩm Kiều nắm chặt tay.

"Nhưng mà mình cũng hi vọng lần sau cậu có thể thực nữ hơn một chút. Nhìn Thịnh Hạ người ta kia, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, ngay cả tay, cũng không có sức để trời gà."

Từ một chỗ ở đằng xa Trương Khải đến gần, khuôn mặt hiếu kì hỏi: "Ồ, nói cái gì đó?"

Quả đám đang nắm chặt của Thẩm Kiều đột nhiên buông ra, thân thể một nghiêng nghiêng rồi dựa vào người Trương Khải, ngược đôi mắt dịu dàng khẽ nói: "Là như thế này phải không?"

Có mỹ nữ dựa vào, hiển nhiên Trương Khải sẽ không bỏ qua món hời này, vì vậy thuận thế ôm lấy Thẩm Kiều, ấn đầu cô lên bả vai của mình, tỏ vẻ đương nhiên hỏi: "Các người nói thật xem, thật ra thì tôi với Kiều nhi rất xứng đôi đúng không?"

Chu Tử Tuấn và Tàn Niệm làm như không nghe thấy, không nhìn thấy, cùng ôm lấy eo của đối phương, ân ái ái ái rồi đi. Trương Khải lạnh tay lẹ mắt lôi kéo Thẩm Kiều đang dự định chạy đi, trịnh trọng nói: "Anh nghiêm túc đây, cân nhắc một chút đi."

Thẩm Kiều giờ giờ điện thoại trong tay lên, "Ngại quá, Thất thiếu, tiểu nữ tử đã gả cho người ta rồi."

Trương Khải nhìn lồng ngực của mình trong nháy mắt đã trống rỗng, ai ai thờ dài. Mà từ khi bắt đầu, anh ta cũng cảm thấy có một ánh mắt không tốt theo dõi anh ta, cảm giác như có gai ở sau lưng. Khi anh ta nhìn sang, quả nhiên thấy Dương Kiên đang nói chuyện với người quen ở một chỗ không xa.

Anh ta không thèm quan tâm nhiều như vậy, bản thân mình vui vẻ là được. Vì vậy anh ta tung tung cái chìa khóa xe, ngâm nga câu hát đi về phía thang máy.

Thẩm Kiều chờ sau khi Trương Khải đi rồi, mới đi đến bên cạnh thang máy, chờ một cái khác đi xuống. Nhận điện thoại rồi đặt vào bên tai, cười nói: "Bây giờ mới mấy giờ? Dậy sớm vậy."

"Vừa khéo ngày hôm nay không có sắp xếp công việc, mang mấy cái vali lớn đi kí gửi về cho em, tránh khi em cần dùng lại không tìm được."

"Thật chu đáo," Thẩm Kiều trêu chọc cũng không quên dặn dò: "Anh hàng vạn hàng nghìn lần phải chú ý, trong đó có đồ không thể làm rơi, nhất định phải dán mấy cái nhãn đồ dễ vỡ vào."

Giản Dư Mặc không biết làm sao cười nhẹ: "Biết rồi thưa đại tiểu thư, ngài đã dặn dò 100 lần rồi."

Thẩm Kiều về nước trước, chỉ mang theo hai cái vali tùy thân, để lại mấy vali lớn ra về những năm qua cô ở Mi đã tìm được bảo bối, một thứ cũng không thể ném đi được, còn có rất nhiều món quà muốn tặng cho mọi người, chỉ có thể để ở chỗ của Giản Dư Mặc, để cho anh gửi về nước.

Thẩm Kiều nói: "Tùng đây cũng không tính là nhiều nhé."

Lúc này cửa thang máy mở ra, Thẩm Kiều cúi đầu đi vào. Cửa sắp đóng lại thì chợt bị mở ra, Dương Kiên đang ôm lấy Thịnh Hạ đứng ở bên ngoài thang máy, mỉm cười hỏi: "Không ngại chứ?"

Thẩm Kiều khàn giọng lắc đầu. Cho bọn họ đi vào, đứng ở bên cạnh cô chính là Thịnh Hạ.

"Kiều? Em vẫn nghe chứ?"

Thẩm Kiều vội vàng trả lời: "Đang nghe đây, anh nói đi."

Giản Dư Mặc im lặng mất một lúc lâu, giọng nói có hơi trầm xuống: "Con gấu kia, em không mang đi à?"

"Không, không mang." Thẩm Kiều vừa nói, còn vừa lắc đầu.

Giản Dư Mặc tiếp tục truy hỏi: "Tại sao? Không phải em vẫn thích nó sao?"

Thẩm Kiều liếm liếm đôi môi hơi khô khốc, "Cũng không phải đặc biệt thích, hơn nữa nó quá to, sau này có thích thì mua cũng được. Anh giúp em tặng cho người ta đi."

"Được thôi, em đang làm gì đấy? Ăn cơm tối à?"

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, từ góc độ của cô thấy Thịnh Hạ đang tựa đầu vào bả vai của Dương Kiên, mỉm cười hạnh phúc, mặc dù giữa bọn họ không nói gì, nhưng không khí yên lặng ấm áp vẫn tràn đầy.

"Bạn bè giúp em tẩy trần."

Hình như Giản Dư Mặc muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng lại nói: "Vậy không làm em mất thời gian nữa."

Điện thoại bị ngắt trước, Thẩm Kiều gọi lại cho anh, nhẹ giọng hỏi: "Chùng nào thì anh về?"

Giản Dư Mặc hơi sùng sốt, phì cười, "Em nhớ anh à?"

"Đúng vậy đó." Thẩm Kiều không hề do dự mà thừa nhận luôn.

"Sẽ sớm thôi."

Thẩm Kiều cúp máy, dựa vào vách thang máy, nhìn những con số đang từ từ nhảy lên đến điểm cuối.

Cuối cùng Thịnh Hạ vẫn quyết định chủ động chào hỏi với Thẩm Kiều, sau khi thấy Thẩm Kiều thân thiện đáp lại, cô ấy liền chủ động bắt chuyện, "Mới vừa rồi là nói chuyện điện thoại với bạn trai à?"

Thẩm Kiều gật đầu, "Ừ."

Thịnh Hạ không hiểu hỏi: "Sao hôm nay anh ta không đến?"

"À, anh ấy không ở trong nước." Thẩm Kiều vô tình liếc mắt sang người đàn ông đang ở bên cạnh, xem ra gò má của anh vẫn cực kỳ bình tĩnh. Cái thang máy tối tăm này, tại sao lại có thể đi chậm như vậy? Thẩm Kiều không nhận được thăm mắng.

Rốt cuộc, thang máy cũng dừng lại ở tầng cần đến. Dương Kiên kéo Thịnh Hạ đi ra ngoài trước, Thẩm Kiều âm thầm lăm bầm.

Thẩm Kiều đi vào phòng bao sau Dương Kiên và Thịnh Hạ, vốn dĩ đang ấm ỉ, trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng, tất cả ánh mắt trong phòng đồng loạt nhìn về phía bọn họ. Dường như Thẩm Kiều nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của bản thân, đây là đang thể hiện cái gì vậy?

"Hi, các bạn nhỏ, đã lâu rồi không gặp." Thẩm Kiều đứng ở cửa, nhếch môi mỉm cười, vẫy vẫy tay nói.

Lúc này, mọi người mới rới rít hoàn hồn, tranh trước tranh sau ào ào đi đến để cô ôm ấp chào hỏi, dường như trong nháy mắt, đã đẩy Dương Kiên và Thịnh Hạ ra phía ngoài.

Thịnh Hạ nhìn Thẩm Kiều bị một đồng người ôm lấy, trong nháy mắt sùng sốt. Có lẽ cô ấy chưa trải qua việc được hoan nghênh như thế này giống Thẩm Kiều, thật là có chút hâm mộ.

"Đến đây ngồi đi." Chu Tử Tuấn đang ngồi ở cái bàn tròn vẫy vẫy tay về phía hai người bọn họ. Thẩm Du cũng ở đây, anh đang nghịch điện thoại đi động, ngược mắt liếc người mới đến một cái, rồi lại tiếp tục cúi đầu không nói.

Dương Kiên ra dáng quý ông kéo ghế ngồi ra thay Thịnh Hạ, sau đó ngồi bên cạnh cô. Có câu nói, kẻ thù gặp nhau sẽ vô cùng đỏ mắt, hai người bọn họ vừa mới đánh xong một trận, không thể nói là kẻ thù, nhưng cũng không khác lắm, còn là quả đấm của huynh đệ mình. Nhất là Thẩm Du, đầu lười với gò má bên trái, dường như vẫn còn cảm giác hơi đau đau.

Bọn họ đã gặp Thẩm Kiều trước đó, nên tất nhiên lúc này sẽ không chạy ra tham gia náo nhiệt. Đợi Thẩm Kiều thoát ra khỏi đám người kia để đến ngồi bên cạnh Tần Niệm thì đã miệng đắng lưỡi khô.

Tần Niệm hết sức sẵn sàng rót cho cô chén nước, Thẩm Kiều không nói hai lời rồi bung chén lên.

Thẩm Du đưa má trái lại gần, "Nhìn mặt em có sung không?"

Thẩm Kiều nhìn kỹ, gật đầu nói: "Sung."

Thẩm Du nhìn về phía Dương Kiên, ánh mắt mang theo vẻ căm hận, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Thật à?"

"Béo lắm."

Thẩm Du: "..."

Trừ lúc vừa mới vào cửa trong nháy mắt chợt tê ngắt, về sau không khí trên bàn cũng coi như hài hòa, cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, mọi người bắt đầu không kiêng kị gì nữa mà làm loạn.

Mọi người lấy đủ loại lý do để uống rượu với Thẩm Kiều, tư lượng của cô rất kém, quả thực là một chén sẽ đổ, để nhân vật chính có thể trụ vững đến cuối, phía chính phủ cho phép cô uống nước sôi để nguội. Không sai, đây chính là cái giá phải trả cho việc không uống rượu, đến tư cách uống đồ uống cũng không có.

Cho nên, cô vẫn hoàn toàn tỉnh táo, cũng vì vậy cũng thấy ở cách cô rất xa, trên điện thoại di động của Thịnh Hạ treo Gấu Teddy, hiển nhiên cũng nghe thấy Tần Niệm khen món đồ trang sức của cô ấy thật đáng yêu.

Thịnh Hạ nghiêng hơi đầu nhìn Dương Kiên đang nói chuyện với người khác, cười nói: "Tôi cũng cảm thấy hơi ngây thơ đấy."

Tần Niệm nói: "Sao lại thế được! Tổng Thống Mỹ Roosevelt (1) ở bờ bên kia Đại Dương cũng thích đấy."

(1)Roosevelt: Theodore Roosevelt, Jr. (27 tháng 10 năm 1858 – 6 tháng 1 năm 1919), cũng được gọi là T.R. và công chúng gọi là Teddy, là tổng thống thứ 26 của Hoa Kỳ, và là một lãnh đạo của Đảng Cộng hòa và của Phong trào Tiến bộ. Roosevelt trở thành Tổng thống ở tuổi 42, là vị Tổng thống trẻ tuổi nhất trong lịch sử Hoa Kỳ.

Thẩm Kiều ở một bên im lặng không lên tiếng, cũng phối hợp gật đầu.

Thịnh Hạ vui mừng, nhẹ nhàng hỏi: "Thật sao?"

"Đương nhiên rồi, gấu Teddy đáng yêu như vậy mà."

Thẩm Kiều tiếp tục gật đầu.

"Tôi còn nhớ, Thẩm Kiều cũng có một con Teddy, cao khoảng hai mét, đúng không?"

Dương Kiên vẫn không tham dự vào đề tài này chợt mở miệng, Thẩm Kiều nghe thấy tên của mình nên ngược mắt nhìn sang, trong nháy mắt đầu óc chợt trống rỗng.

Thẩm Kiều há hốc mồm, sau đó nghe thấy bản thân mình dùng giọng nói cực kì thật thà trả lời: "Những năm qua ở nước ngoài hay phải chuyển nhà, chuyển đến dọn đi rất phiền phức, nên tặng người ta rồi."

Dương Kiên khoát cánh tay lên trên ghế dựa của Thịnh Hạ, cơ thể hơi nghiêng nghiêng, bởi vì uống rượu nên vành mắt hơi ửng đỏ, nhưng khóe miệng lại khẽ nâng lên, mang theo nụ cười mơ hồ, nửa tin nửa ngờ lắm lắm: "Thật sao?"

"Đúng vậy đấy, mang theo nó rất bất tiện, ha ha." Thẩm Kiều vui vẻ nói xong, bung chén lên uống từng ngụm nước lớn, không hề nghĩ ngợi rồi nuốt xuống bụng.

Tần Niệm kêu lên: "Thẩm Kiều, cậu làm cái gì đấy hả?"

"Mình..." Rồi sau đó, Thẩm Kiều nói không ra lời nữa. Từ đầu lưỡi xuống thẳng đến dạ dày, giống như là bị lửa đốt nóng hừng hực, trong nháy mắt gương mặt và lỗ tai gần như bị thiêu đốt, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

Rốt cuộc là ai! Đồi nước của cô thành rượu rồi! Mau đi tìm chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Năm hạn nên đi lại sẽ gặp xui xẻo

Mùi Thảm Kiêu bị mùi rượu xông khiến đầu óc cũng sắp hôn mê, ghé tởm không thôi, nhìn một lúc lâu, rốt cuộc không nhìn được nữa vịn thành giường nôn một trận. Suốt cả đêm, dạ dày của cô đã trống rỗng từ lâu, cũng không còn cái gì để phun ra nữa.

Thảm Du bưng cái chén “đầu sỏ gây chuyện” khiến Thảm Kiêu nôn ọe đi ra khỏi phòng ngủ, một lát sau lại trở về, rượu trong tay đã đổi thành nước mật ong.

Thảm Kiêu mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường, gục đầu ở mép giường, tóc tai toát loạn, giống như một kẻ điên. Người quen thì biết cô một chén đã say, không biết còn tưởng cô bị giầy vò chà đạp...

Thảm Du đưa chén nước tới, "Uống nước đi."

Thảm Kiêu vất vả bò dậy, ngấm ngĩa cái lỳ thật lâu. Thảm Du mới nói: "Lần này thật sự không phải là rượu."

Thảm Kiêu gạt đầu, nhận lấy cái lỳ. Cô cũng cảm thấy không phải, màu sắc cũng không giống. Khẽ nhấp một hớp, mùi vị ngọt ngào, cũng không dễ uống lắm..., nhưng cũng không đến nỗi không nuốt vào được, một hớp trơn tru, cảm giác nóng rực trong dạ dày cũng dịu đi không ít. Uống nhầm một lỳ rượu, đưa tới một đoạn kỉ ức vụn vặt về việc say rượu, có lẽ đã một thời gian dài không đụng đến mùi vị rượu Mao Đài, đã làm cho tư lượng của cô càng kém hơn.

Nhớ lại tối hôm qua, Thảm Kiêu không nhìn được chất vấn: "Rốt cuộc có phải em đổi rượu của chị không?"

Thảm Du đang lật báo trên ghế sa lon ngược mắt liếc cô một cái, cười như không cười nói: "Chị à, xin ngài thương xót, hình dáng hai cái lỳ khác nhau, kích cỡ lớn nhỏ cũng không giống nhau, chẳng qua là để gần nhau thôi, tại sao chị nhìn cũng không nhìn một cái mà đã bưng chén lên rồi, lại còn một ngụm uống sạch nữa chứ?"

"Ặc." Hóa ra là chính cô cảm nhầm, cô rất ít khi uống rượu, lần đầu tiên uống rượu cũng say nhưng không mượn rượu nổi điên, đặc biệt an tĩnh ngủ một giấc, nhưng mà tối hôm qua, cô không dám cam đoan có làm cái gì hay không, vì vậy cần thận hỏi: "Vậy tối hôm qua sau lúc đó, chị có làm cái gì không?"

Thảm Du tiếp tục lật lật tờ báo, mi mắt nhí cũng không nâng lên: "Không có gì."

"Vậy thì tốt." Thảm Kiêu vui vẻ bưng chén nước mật ong lên tiếp tục chiến đấu hăng hái.

"Chỉ là sau đó tiểu Vũ đến, mang quà tặng từ Pháp đến cho chị."

Thảm Kiêu vừa nghe có quà tặng, trong nháy mắt ánh mắt sáng lên: "Thật à? Đang ở đâu rồi?"

"Cho Thịnh Hạ rồi."

Thảm Kiêu trố mắt: "Cái gì?"

"Chị thấy chị có một phần, nói gì cũng phải đưa quà tặng cho Thịnh Hạ, người nào khuyên cũng không nghe, còn luôn miệng nói tiểu Vũ không linh động, nhiều người như vậy mà cũng chỉ có một phần quà tặng."

Thảm Kiêu: "..."

Thảm Du dù bận rộn nhưng vẫn ung dung gấp tờ báo lại, đứng dậy sửa sang lại nút áo sơ mi. Từ trên cao nhìn xuống thông báo mục đích anh giúp cô tỉnh rượu: "Ông già đang ở dưới lầu chờ chị xuống ăn điểm tâm, còn đặc biệt chờ chị đây, nhanh chóng chỉnh trang lại rồi đi xuống đi, nếu chờ đợi thêm nữa, chắc chắn sẽ tức giận." Nói xong, trước khi Thảm Kiêu cầm giày lên ném qua, đã nhanh chóng trốn khỏi căn phòng.

Thảm Kiêu lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông (1) nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, 5 phút sau vọt vào phòng ăn, cố gắng duy trì hô hấp ổn định, nhẹ nhàng kéo ghế ngồi ra, chậm rãi ngồi xuống.

(1) Sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông: là kết hợp bởi hai câu “Sét đánh không kịp bưng tai” và “Bịt tai trộm chuông”

Nhà bọn họ vẫn là mẹ hiền cha nghiêm, công việc của cha bận rộn, có rất ít thời gian ở cùng với bọn họ, thấy ông cười càng hiếm hơn, dáng vẻ nghiêm nghị cho dù mẹ của bọn họ cũng không dám chống đối, đừng nói gì đến hai đứa trẻ bọn họ. Điều này khiến từ nhỏ đến lớn hai chị em bọn họ đều biểu hiện khéo léo trước mặt cha mình, nhưng cũng không thể làm cho cha tháo xuống vẻ lạnh lẽo trên người ông. Sau này trưởng thành hơn, thời kỳ phản nghịch, Thảm Du cố gắng dùng việc gây họa để gây chú ý với cha, nhưng mỗi lần đều là thư ký của cha xuất hiện để giải quyết phiền toái. Cha chưa bao giờ đánh chửi bọn họ, có lẽ đó là nguyên nhân chính khiến cảm giác xa cách càng sâu sắc hơn.

Người một nhà im lặng ăn bữa ăn sáng, say cả đêm, lúc này thật sự Thảm Kiêu không có khẩu vị gì, nhưng lại không dám thể hiện quá rõ ràng, chỉ có thể gắng gượng nuốt xuống.

Thảm Tại An đưa cái túi giấy trong tay cho Thảm Kiêu, sau đó dùng giọng nói lạnh lẽo trước sau như một dặn dò: "Quay về mấy ngày nay nghỉ ngơi cũng đủ rồi, Bộ Ngoại Giao ở bên kia đã ngoài sáng và trong tối thúc giục mấy lần, ngày mai con đi trình diện đi."

"Hả." Thảm Kiêu xé túi giấy, lấy tài liệu ra rồi hờ hững lật đi lật lại, nhỏ giọng kêu lên: "Châu Phi từ. . . ."

Thắm Tại An ngược mắt nhìn cô: "Có vấn đề à?"

Thắm Kiều vội vàng lắc đầu: "Không có, không có vấn đề, ha ha."

Tay Thắm Du nâng trán, đang nhìn về phía Thắm Kiều cười hả hê đắc ý.

"Không có vấn đề thì chuẩn bị cho tốt đi, trước khi nhận chức phải huấn luyện tập trung, có thể còn có cuộc thi, " Ánh mắt Thắm Tại An roi trên người Thắm Du, trầm giọng hỏi: "Thắm Du, con có chuyện gì à?"

Thắm Du vội vàng thu hồi cánh tay, thu nụ cười lại rồi vuốt vuốt vạt áo, nghiêm túc nói: "Không có gì ạ."

Thắm Tại An đứng dậy ra khỏi phòng ăn, sau đó mẹ Thắm đuổi theo, trong nháy mắt phòng ăn chỉ còn lại hai chị em họ. Dáng vẻ Thắm Kiều nhúm mày suy nghĩ lọt vào mắt của Thắm Du, anh chân thành nói: "Bớt đau buồn đi."

Thắm Kiều hỏi: "Có cái gì mà phải buồn bã?"

"Đương nhiên là. . . . Tối hôm qua rồi."

Thắm Kiều nhanh chóng đứng dậy, như đứa trẻ chạy đến ngồi bên cạnh Thắm Du, nhỏ giọng hỏi thăm: "Ngoại trừ việc đưa quà tặng cho Thịnh Hạ, chị có làm chuyện gì khác không?"

Thắm Du nói: "Hình như là không. À...Không đúng."

"Còn có?" Lòng của Thắm Kiều cũng lạnh hết cả.

Thắm Du nói rõ ràng: "Gọi điện thoại vượt biển cho Giản Dư Mặc, nói cái gì cũng bắt người ta phải hát tình ca, quá đáng hơn là yêu cầu hợp ca. Chị vô lý mượn rượu điên khùng khiến em bị Giản Dư Mặc trách mắng, nói em biết rõ là chị không uống rượu được, còn để chị uống rượu say, oan chết em."

Thắm Kiều nuốt một ngụm nước bọt, thấp thòm hỏi "Vậy chị hát thật à?"

"Có hát."

"Thật không?"

Thắm Du thành thực trả lời: "Không thêm giầu." Thắm Du quan sát nét mặt Thắm Kiều thay đổi trong nháy mắt, an ủi: "Đừng khóc, tất cả mọi người cũng quen như vậy rồi, không mất mặt đâu."

Thắm Kiều suýt rơi nước mắt, "Ai vì cái đó đâu? Quà tặng của Tiểu Vũ chắc chắn là vừa dày vừa nặng, tại sao chị lại đi tặng người ta vậy."

Thắm Du: "..."

Cả đêm Thịnh Hạ cũng không ngủ ngon, hộp quà đặt ở đầu giường chính là nguyên nhân khiến cô không thể ngủ. Cô đã từng vô duyên vô cớ nhận một đôi khuyên tai của Thắm Kiều, lần này lại cầm quà tặng về nước của cô ấy, thật sự là không thể nào nói nổi nữa. Khi cô mơ màng chuẩn bị ngủ, rốt cuộc cô quyết định giao món đồ cho Thắm Du, nhờ anh ta trả lại cho Thắm Kiều.

Vì vậy, sau khi hội nghị kết thúc sớm, chuyện đầu tiên thư ký Thịnh làm không phải là dặn người ta chuẩn bị cả phê Tổng giám đốc thích nhất, mà là cầm túi giấy đi đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Thắm Du đương nhiên biết Thịnh Hạ có ý gì, ngồi phía sau bàn công tác, cầm túi giấy lên nhìn nhìn.

Thịnh Hạ nhớ lời nói của Dương Kiên, nhận đồ rồi thì không có đạo lý phải trả lại, nhưng cô vẫn cảm thấy không thể nhận."Tổng giám đốc Thắm, làm phiền ngài trả lại cho chị gái ngài."

"Đồ tốt như vậy, sao lại không nhận?"

"Thật sự là không thích hợp, hơn nữa, " Thịnh Hạ cắn cắn môi, "Trước đó tôi còn nhận khuyên tai của cô ấy, kết quả còn bị tôi làm mất, tôi cảm thấy rất có lỗi với cô ấy."

Thắm Du nở nụ cười: "Chị ấy đã cho cô, mất cũng là mất của cô. Không có gì mà phải xin lỗi."

Thịnh Hạ im, hai tay ở trước người dùng sức xoắn chung một chỗ. Cô không có cách nào tiêu xài xa xỉ như bọn họ, cô sinh trưởng trong một gia đình thường thường bậc trung, mặc dù từ nhỏ không phải lo ăn mặc, nhưng cũng không giống bọn họ tùy tiện đưa tặng món quà đắt giá như vậy. Hơn nữa, thứ nhất cô cũng không có năng lực bán quy đi bánh ít lại (2), thứ hai cô cảm thấy giao tình giữa cô và Thắm Kiều cũng chưa tốt đến mức cứ nhận quà từ người ta suốt.

(2): bánh quy đi bánh ít lại : giống với câu có qua có lại của người Việt mình

Có lẽ đã nhìn thấu được suy nghĩ của Thịnh Hạ, nên Thắm Du cũng không miễn cưỡng nữa, vì vậy nói: "Cái này tôi cứ để ở đây, đến bao giờ cô cần, hãy

đến tìm tôi để lấy. Được không?"

"Chuyện này..." Thịnh Hạ do dự, nhưng người ta đã nhượng bộ, cô cũng không biết nói cái gì nữa, vì vậy nói cảm ơn, rồi xoay người rời đi.

Thẩm Du vuốt ve cái hộp, ngón tay móc nhẹ ấn vào móc khoá, cái hộp phát ra âm thanh, rồi đóng lại, lại tiếp tục mở ra, trong phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại tiếng đóng đóng mở mở này.

Sau khi trả đồ xong, Thịnh Hạ cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cho dù không phải trả lại cho Thẩm Kiều, nhưng tối thiểu cô ở đây cũng thanh tịnh hơn. Có lẽ, chỉ có một mình cô để ý đến những thứ này thôi. Nghĩ đến đây, Thịnh Hạ khẽ cười khổ.

"Thư ký Thịnh? Thư ký Thịnh?"

Thịnh Hạ thu hồi suy nghĩ sâu xa, quay đầu đáp lại: "Cái gì vậy?"

Tiểu trợ lý nở nụ cười đưa di động cho Thịnh Hạ, "Điện thoại của chị vang lên lâu rồi đấy."

Thịnh Hạ nhận lấy điện thoại, nói cảm ơn, rồi đi đến một bên nghe điện thoại. Là Dương Kiên gọi tới, ngày hôm qua khi anh đưa cô về, nhìn ra sự lo lắng của cô, cô hỏi nên làm thế nào, anh nói nếu thật sự không muốn nhận thì đưa cho anh xử lý. Không thể nghi ngờ, câu nói ấy khiến cô vô cùng yên tâm, nhưng mà cô không muốn lệ thuộc quá nhiều vào anh, cần bản giữa bọn họ đã tồn tại sự chênh lệch về thân thế không có cách nào vượt qua, cô càng không muốn để cho người ta nói cô là vật phụ thuộc của anh.

Thịnh Hạ dịu dàng nói nhỏ: "Vừa rồi đang họp, nên không mang điện thoại theo."

"Mấy giờ tan việc?"

Thịnh Hạ hơi vui mừng hỏi: "Anh có thời gian đến đón em không?"

"Ừ."

Trong lòng Thịnh Hạ ấm áp, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thủy tinh trong suốt, khoe miệng thoáng hiện lên nụ cười trong veo: "Nhưng em chưa xác định chắc chắn, buổi chiều Tổng giám đốc Thẩm còn có một hội nghị, không biết mấy giờ có thể kết thúc nữa."

"Xin nghỉ đi, hoặc là tìm người khác thay em, cậu ta cũng không chỉ có một thư ký là em."

"Ừm, để em xem đã."

"Nếu không anh giúp em xin nghỉ..."

"Không cần không cần, em đến là được rồi." Cho đến ngày hôm qua, cô mới nghe nói, mấy ngày trước Dương Kiên và Thẩm Du bởi vì uống rượu mà đánh nhau, may mà Thẩm Du cũng không vì vậy mà giận chó đánh mèo với cô, nhưng mà không để bọn họ tiếp xúc nhiều thì tốt hơn, để ngừa ngộ nhỡ.

Dương Kiên chợt bật cười: "Yên tâm, hai bọn anh không có chuyện gì đâu, từ nhỏ đã quen nhau, đêm cũng không hết là đã đánh nhau bao nhiêu lần."

"Đúng rồi, anh muốn đón em đi đâu?"

Dương Kiên hiếm khi giữ lại điểm mấu chốt: "Tạm thời giữ bí mật, đến lúc đó em sẽ biết."

Thẩm Kiều đi đến tiệm sách một chuyến, ở tiệm sách gần một ngày, đào được không ít sách, tất cả đều do câu nói "Phải thi sát hạch" của ông già dọa sợ, không phải cô lo lắng thi không tốt thì mình sẽ gặp tội gì, mà lo lắng thi không tốt sẽ làm mất mặt ông già. Cuộc sống ở thành phố này, sống giữa nhiều người xuất sắc như vậy, hiển nhiên không cần nói cũng biết áp lực như thế nào.

Rời khỏi tiệm sách, ném một đồng sách vào chỗ ngồi ở sau xe. Đáng lẽ mọi thứ đều bình an vô sự, có lẽ là bởi vì năm này là năm tuổi của cô nên cô không mặc áo lót màu đỏ, mang dây đỏ trừ tà, vì là năm hạn nên không tốt, vừa đóng cửa sau lại, thì không biết từ chỗ nào một chiếc xe đạp điện chạy đến, trong tiếng gào thét "Mau tránh ra" của ông chú lái xe, cuối cùng, xe đạp điện vẫn đụng ngã Thẩm Kiều.

Sau khi bị đụng ngã, quả thật Thẩm Kiều cảm thấy mình cường tráng như trâu, đã như vậy rồi mà hiển nhiên vẫn không thấy đau một chút nào, cô vừa định mở miệng nói với ông chú lái xe điện "Không có việc gì, ngài đi đi", thì mới phát hiện bánh xe chạy bằng điện đã nghiền qua mu bàn chân.

Khi Thẩm Du đang họp thì nhận được điện thoại của Thẩm Kiều, ở đầu bên kia điện thoại cô mang theo giọng nói nghẹn ngào "Ca đã xảy ra chuyện rồi", phản ứng đầu tiên của Thẩm Du là đầu óc của chị không phải đã xảy ra chuyện chứ, gặp ai cũng xưng ca.

"Thật đó, chân, " Thẩm Kiều hít hít cánh mũi, "Bác sĩ nói, không thể bước đi, phải có người nhà đến công về."

Thẩm Du vội đứng lên, cao giọng nói: "Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Du vội vàng kết thúc hội nghị đã mở được nửa chừng, rời khỏi phòng họp dưới ánh mắt kinh ngạc và lời xì xào bàn tán của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Thà chết chứ không chịu khuất phục

Thẩm Kiều cắt điện thoại đi, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, giọng nói hơi khàn: "Hôm nay cảm ơn anh, làm anh chậm trễ bao nhiêu lâu, Thẩm Du sẽ đến ngay bây giờ, anh cứ về trước đi."

Dương Kiên trầm ngâm nói: "Chờ cậu ta đến thì tôi sẽ đi."

"Vây cũng được." Thẩm Kiều cúi đầu nghịch điện thoại đi động, xung quanh mu bàn chân mềm mại bị bấm tím, vấn đề không lớn, lúc này cũng không quá đau đớn, nhưng mà bác sĩ dặn dò tốt nhất là nên nghỉ ngơi không nên đi lại, nhưng trong nháy mắt khi nghe thấy giọng nói của Thẩm Du, cô cũng không biết làm sao mình lại không nhịn được mà chảy xuống vài giọt nước mắt.

Sau khi bị ngã, ông chủ lái xe điện cũng lo lắng cuống cuống, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì, mà cô cũng bị dọa sợ không biết làm thế nào cho tốt. Nói đến thật sự là khéo, đúng lúc đó lại có thể tình cờ gặp Dương Kiên đi qua, cho nên anh đưa cô đến bệnh viện. Sau khi kiểm tra thì cũng không có vấn đề gì lớn, hai tay ông chủ đi xe điện run rẩy lấy ra mấy tờ nhân dân tệ nhẵn nhúm, nói muốn phụ trách tiền thuốc thang cho cô. Thẩm Kiều thấy mình cũng không có vấn đề gì lớn, nên làm phiền Dương Kiên đuổi ông chủ đó đi, cũng không cần ông phụ trách tiền thuốc thang.

"Này, anh có thể giúp tôi mua chai nước không?"

Dương Kiên nghe xong thì đứng dậy ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Kiều lại tiếp đó dặn dò: "Tôi muốn cà phê."

Cuối hành lang có máy bán hàng tự động, Dương Kiên quay lại rất nhanh, cầm trong tay một chai nước ép, Thẩm Kiều ngược mắt nhìn anh: "Cà phê...."

"Không được uống."

Thẩm Kiều bất đắc dĩ nhận lấy chai nước, dùng tay xoay nắp chai ra rồi uống ừng ực mấy ngụm. Sau đó, cô cũng không tìm được đề tài thích hợp, vì vậy bầu không khí cứ trầm mặc như vậy lại còn hơi mang theo một chút lúng túng. Trong lúc đó, Dương Kiên nhận mấy cuộc điện thoại, có thể thấy, có rất nhiều chuyện phải làm. Bây giờ, anh đang làm phó phòng, nghe nói gần đây có cơ hội lên chức, vì vậy quãng thời gian quan trọng này không nên ở đây, thật sự là không thích hợp.

Tranh thủ lúc anh cúp máy, Thẩm Kiều cố gắng làm ra vẻ mình rất tốt, cười nói: "Một mình tôi ở đây cũng không có vấn đề, anh cứ về đi."

Dương Kiên quay đầu lại nhìn cô, trầm giọng nói: "Nếu như cảm thấy ngồi không có ý nghĩa thì nằm ngủ một giấc đi."

Thẩm Kiều: "..."

Thẩm Du cúp điện thoại xong thì vội vã chạy đến bệnh viện, trong khoảnh khắc bước vào phòng bệnh, anh không ngờ lại gặp Dương Kiên ở đây. Cũng không có gì bất ngờ, anh thoáng sững sốt, rồi mới vội vã ngồi trước giường bệnh, kiểm tra chân của Thẩm Kiều.

Thẩm Du nhìn chân của cô bị băng bó thành bánh bao, chân mày nhíu chặt: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Bị đụng phải."

"Theo lời chị nói, trong nước không thể so với nước ngoài, nhiều xe nhiều người, làm gì cũng phải cẩn thận nhìn đường."

Thẩm Kiều giải thích: "Chị có nhìn, là người kia không nhìn ấy chứ."

Thẩm Du quay đầu lại đánh giá Dương Kiên, híp mắt hỏi: "Là anh đụng phải?"

Thẩm Kiều vội vàng nện cho cậu ta một đấm, "Nghĩ gì thế? May mà có người ta tốt bụng đưa chị đến bệnh viện. Nhanh thay chị cảm ơn người ta đi."

Thẩm Du hắng giọng, không tình nguyện nói một tiếng: "Cảm ơn."

Về bên ngoài của Dương Kiên thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Thẩm Kiều, "Nếu Thẩm Du đến rồi, cô cũng đừng nằm lý ở bệnh viện nữa, không có bệnh gì mà còn muốn nằm viện quan sát."

Thẩm Du tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, Thẩm Kiều giật giật khóe miệng.

Sau đó Thẩm Kiều vẫn luôn muốn giải thích, không muốn để Dương Kiên đưa cô về nhà là sợ sẽ bị hiểu lầm, Thẩm Du nói thẳng ra 'chỉ có trong lòng có quỷ thì người ta mới sợ hãi bị hiểu lầm'. Thật sự là Thẩm Kiều khóc không ra nước mắt nữa.

Dương Kiên rời khỏi bệnh viện thì đi thẳng đến đón Thịnh Hạ, vốn dĩ cô đang không biết nên viện lý do nào để xin nghỉ, nhưng bởi vì hôm nay Thẩm Du

chợt có việc nên hủy bỏ hội nghị, rốt cuộc lần này không cần tốn công suy nghĩ nữa.

Dọc đường Dương Kiên vẫn cứ im lặng, từng bắp thịt trên gương mặt cũng căng thẳng, xem ra tâm tình không được tốt lắm, Thịnh Hạ không dám làm phiền anh, vì vậy cũng tự động im lặng theo.

Theo tốc độ xe chậm lại, nhịp tim Thịnh Hạ chợt tăng nhanh, thấp thỏm không yên, thế nhưng khi xe thật sự rẽ vào đại viện có tường cao với các chiến sĩ đang đeo súng canh phòng thì cô vẫn cảm thấy tất cả mọi thứ đều không phải là thật.

Thịnh Hạ hoàn toàn không ngờ, Dương Kiên muốn dẫn cô đến một nơi, lại là nhà của anh.

Nhìn thấy cô khẩn trương, Dương Kiên cầm tay Thịnh Hạ, cười nói: "Không cần hồi hộp đâu."

"Nhưng mà, thật sự là em cực kì hồi hộp." Thịnh Hạ cố gắng điều chỉnh hô hấp, nhưng trái tim vẫn đập cực kì nhanh. Anh không nói trước cho cô biết, thậm chí cô chưa hề chuẩn bị gì cả.

Dọc theo đường mòn trong đại viện, xe chậm rãi đi về phía trước, sau đó thì nhìn thấy Tần Niệm, Dương Kiên giảm tốc độ rồi dừng ở bên cạnh. Hình như cô ấy đang lo lắng tìm cái gì đó, vì vậy liền hạ cửa sổ xe xuống nói: "Làm sao vậy?"

"Tìm chìa khóa xe." Tần Niệm vừa nói, vừa tiếp tục lục lọi túi xách.

"Muốn đi đâu vậy? Không thì lái xe của anh đi."

Rốt cuộc thì Tần Niệm cũng tìm thấy chìa khóa ở trong góc túi xách, giơ giơ tay lên rồi nở nụ cười: "Được rồi, không cần đâu, em phải đến bệnh viện một chuyến, chân Thẩm Kiều bị thương."

Dương Kiên do dự một lúc, nhắc nhở: "Không cần đến bệnh viện đâu, Thẩm Du đã đến đón cô ấy rồi, chắc là lúc này đã đến nhà, muốn thăm thì đến nhà cô ấy đi."

Trong nháy mắt, nụ cười của Tần Niệm cứng lại ở trên mặt, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh lại cho tốt, dường như trong nháy mắt đó không làm cho người ta nắm bắt được. Tần Niệm hơi cúi người, thấy Thịnh Hạ ở bên ghế phụ, sau đó cách cửa sổ vỗ vỗ bả vai của Dương Kiên, "Thật lợi hại, rất có hiệu suất, lúc nào thì cho mọi người uống rượu mừng đây?"

Dương Kiên quay đầu lại nhìn Thịnh Hạ, "Cứ chuẩn bị bao tiền lì xì rồi chờ xem, chắc chắn sẽ không thể thiếu em đâu."

Tần Niệm ngồi vào sau tay lái, trong lúc cài dây an toàn nhìn trong kính chiếu hậu thấy chiếc xe đi càng lúc càng xa rốt cuộc chậm rãi dừng lại trong khoảng sân nhỏ của một ngôi nhà trong viện. Tất cả mọi thứ đã sớm kết thúc, một màn ngày hôm nay cũng đã có sự chuẩn bị, cho nên đối với cô mà nói, từ đầu đến cuối không hề có gì đáng kinh ngạc cả.

Bởi vì công việc bận rộn nên ba của Dương Kiên cũng không có thời gian rảnh rỗi, vì vậy bữa cơm tối này chỉ có ba người. Mẹ Dương, bà Điền Ngừ Hồng là vị luật sư nổi danh, từng giam gia soạn thảo 'hiến pháp', cho nên dù là tính tình, hay lối sống, đều vô cùng chặt chẽ cẩn thận, còn có chút nghiêm túc, tuy nhiên tài ăn nói thì vô cùng tốt, nhưng trong cuộc sống thường ngày cũng không hề thể hiện rõ thái độ. Dương Kiên dẫn bạn gái về, bà cũng không tỏ vẻ không hài lòng, dĩ nhiên cũng không cảm thấy đặc biệt yêu thích, chỉ khách khí, giữ không khí hòa thuận.

Điền Ngừ Hồng tỏ ra ôn hòa, Thịnh Hạ thấy vậy, chắc chắn trong lòng cũng không cảm thấy vui mừng, vì vậy cảm xúc cũng có chút như đưa đám. Dương Kiên an ủi cô không cần suy nghĩ quá nhiều, Thịnh Hạ khẽ cười, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm.

Lúc ra khỏi cửa, thì gặp Trương Khải, Dương Kiên thật sự cảm thấy thăng nhải này chuyên đi cấm chốt ở cửa, chuyên đi tóm bọn họ.

Trương Khải cực kì hăng hái tiến đến, nói gì cũng muốn đưa Thịnh Hạ về nhà. Dương Kiên đẩy anh ta ra, không vừa ý nói: "Cậu có chuyện gì?"

Trương Khải nhỏ giọng nói: "Hôm nay tôi lái chiếc xe kia về, ông cụ hận không thể xách đao chém tôi, nên vội vàng cho tôi một cái cơ hội để tôi lái xe đi ra ngoài."

Dương Kiên nhìn bằng nửa con mắt: "Ai bảo cậu nghèo mà còn lên mặt."

Trương Khải ảo não vò đầu, "Sơ xuất thôi, đi nhanh quá, quên đổi xe." Quay sang nói với Thịnh Hạ: "Em gái Thịnh, cho tôi một cơ hội nhé?"

"Chuyện này..." Thịnh Hạ không xác định nhìn Dương Kiên.

"Đừng nhìn nữa, cũng vậy cả thôi, lên xe!" Trương Khải nói xong, chẳng thèm phân biệt đẩy luôn Thịnh Hạ vào trong xe, sau đó, không đợi anh ta động thủ một lần nữa, Dương Kiên cũng ngoan ngoãn lên xe.

Nếu nói về chiếc xe kia của Trương Khải, là chiếc Ferrari thể thao mui trần, còn được sơn màu vàng sáng, chắc anh ta muốn bị chửi bị nên mới đánh lái chiếc xe này về, không bị đuổi ra khỏi cửa cũng coi như ông cụ nhân từ nương tay với anh ta.

Đưa Thịnh Hạ về đến nhà an toàn, Trương Khải lái xe đến cầu vượt ở đường vành đai, hai người ngồi trên lan can màu xanh dương uống bia. Đối với chuyện Dương Kiên dẫn Thịnh Hạ về nhà, từ đầu đến cuối Trương Khải đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí còn cảm thấy bởi vì Thẩm Kiều về nước nên vì thế mà Dương Kiên bị kích thích.

Trương Khải tận tình khuyên nhủ: "Cậu chắc chắn sau này sẽ không hối hận chứ?"

Dương Kiên uống một hớp bia, nhìn bóng đêm hư không rồi nói: "Nếu như đã quyết định, thì tôi sẽ không hối hận."

"Cậu có bị kích thích thì cũng không nên xúc động như vậy!"

Dương Kiên nghiêng đầu, nhú mày hỏi: "Ai bị kích thích chứ?"

"Cậu đấy!" Trương Khải tỏ vẻ đương nhiên trả lời, "Bởi vì Thẩm Kiều về nước, bởi vì cô ấy vẫn ở cùng một chỗ với họ Giản kia, nên cậu mới bị kích thích."

Dương Kiên chột cười ha ha, cười khiến cả người Trương Khải sợ hãi.

"Thì ra là mình đưa Thịnh Hạ về nhà, theo các cậu lại do mình bị kích thích, vì trả thù. Con mẹ nó mình cũng không có bệnh đâu, tại sao vậy?"

"Đúng vậy đấy, tại sao chứ? Kết hôn, anh em, cậu mới bao nhiêu tuổi mà đã vội vã kết hôn, cũng không ân ái, không thể tách ra được giống như Từ Tuấn và Tần Niệm."

Dương Kiên uống từng ngụm lớn, sau khi thấy đầy thì lấy một lon mới, một hớp uống hết nửa lon thì mới dừng lại, "Mình và Thịnh Hạ ở chung một chỗ, từ khi mới bắt đầu đã rất nghiêm túc, cũng không phải tùy tiện chơi đùa. Mặc kệ có phải Thẩm Kiều quay về vào lúc này hay không, mình đã dự định dẫn Thịnh Hạ về nhà gặp ba mẹ mình rồi."

Trương Khải nghe vậy có hơi gấp gáp: "Nếu như vậy, hai năm qua, cậu gặp người đáng yêu hơn, có muốn kết hôn không?"

Dương Kiên đính chính: "Đó là cậu, chứ không phải mình."

Trương Khải: "...."

Lời nói chèn ép này khiến một lúc lâu Trương Khải cũng không phản bác lại, sau một hồi, anh quyết định báo thù, vì vậy trực tiếp chất vấn: "Vậy tôi hỏi cậu, đối với Thẩm Kiều có phải cậu đã tuyệt vọng rồi hay không?"

Thật lâu sau Dương Kiên cũng không giải đáp vấn đề này, sau đó, anh bóp nát cái lon trống không đang cầm trong tay, nhìn về bầu trời đêm ở phía xa, giống như đang cố gắng tìm kiếm một chút ánh sáng, mà tất cả ánh sáng đã trốn vào trong bóng đêm vô biên không chịu hé ra một chút nào, về mặt bi thương nhỏ giọng lầm bầm: "Cô ấy tình nguyện chết, cũng không cần mình, cậu nói xem, mình còn có thể không chết tâm sao?"

Tần Niệm đẩy cửa vào, trong tay bưng một bát canh xương đại bổ thơm ngào ngạt, cô vừa đến thì gặp người giúp việc đang vội đưa canh cho Thẩm Kiều, vì vậy liền xưng phong nhận việc.

"Đến rồi à?"

"Ăn canh đi, " Tần Niệm bê bát đưa đến, lại hỏi: "Không phải muốn mình dứt cho chứ?"

"Dĩ nhiên không cần, chân bị thương, chứ không phải tay."

Tần Niệm: "..."

Tần Niệm thấy trên giường toàn loạn toàn sách là sách, tùy ý cầm một quyển lên lật đi lật lại, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Thẩm Kiều không thêm đề ý nói: "Không có chuyện gì, chỉ bị một ông chú chạy xe điện không cẩn thận va vào một phát."

Tần Niệm ngược mắt liếc nhìn cô ấy, bàn tay vẫn lật lật tờ giấy, "Sao Dương Kiên lại biết?"

"Đương thúc thúc lấy chuyện giúp người khác làm niềm vui, thấy mình bị thương, nên đưa mình đến bệnh viện."

Tần Niệm tra đến tận cùng không buông: "Sao anh ấy lại biết cậu bị thương?"

Thẩm Kiều cẩn thận lại nghiêm túc nói: "Nếu như mình nói là đúng lúc đi ngang qua, cậu có tin không?"

Tần Niệm gật đầu, "Tin chứ."

"Vậy thì đúng rồi." Thẩm Kiều để cái bát không lên tủ đầu giường, hài lòng vỗ vỗ cái bụng, thím giúp việc trong nhà nấu canh càng ngày càng ngon rồi."

Ánh mắt của Tần Niệm lại trở về trên trang sách, nhìn như vô tình nhắc tới: "Lúc này, đúng phải Dương Kiên, anh ta về đại viện, còn dẫn Thịnh Hạ đi cùng."

Thẩm Kiều cầm quyển sách vừa mới lật được một nửa lên: "Ừ, vậy cũng tốt."

Tần Niệm nhìn dáng vẻ không thềm đề ý của cô ấy, trái lại bản thân lại cảm thấy không nén được giận giữ, đề quyền sách trong tay cô ấy xuống, rồi hỏi: "Trả lời thật đi, hai năm ở nước ngoài, rốt cuộc cậu và Dương Kiên đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thẩm Kiều ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời không vương bận, "Không có gì cả. Minh và Giản Dư Mặc rất tốt, có thể có chuyện gì với anh ta? Sao phải đùa cậu." Nói xong, đẩy tay Tần Niệm ra. Nhưng chốc lát sau, bàn tay của Tần Niệm lại để vào đó.

"thế vết thương trên vai trái của cậu là như thế nào? Một năm rưỡi trước, mình gặp cậu, khi đó cậu cũng không có hình xăm này, nói cách khác trong một năm trở lại đây, cậu mới có vết thương đó, sau khi tốt lên thì mới xăm con cá heo này."

Thẩm Kiều hơi lùi người về phía sau, tay phải vuốt ve hình xăm, hơi cảnh giác nói: "Sao phải nghiêm túc như vậy."

Tần Niệm không thềm đề ý, tiếp tục phân tích nói: "Vị trí ở chỗ vai trái chệch xuống một chút, không đụng được, cũng không thể tự làm mình bị thương, do đó vết thương là do người khác tạo nên, theo quan sát của mình từ lần trước, đường kính vết thương cũng không lớn hơn một cm.... Đừng nói với mình là cậu tiêm chủng rồi lưu lại!"

"Được rồi, được rồi, nói cho cậu biết vậy, trước tham gia trại huấn luyện của một tổ chức quốc tế, cái này là do đạn giấy làm bị thương, cậu cũng biết mặc dù đạn giấy không làm chết người nhưng vẫn có chút uy lực, nên lưu lại vết sẹo khó nhìn, nên mình đợi cho nó lành thì đi xăm để xóa nó đi."

Tần Niệm nhìn Thẩm Kiều chăm chăm, hai mắt không hề chớp nói tiếp: " Hai năm trước, Dương Kiên bị trao đổi ra nước ngoài học, nhưng thật chất là để theo dõi điều tra một vụ án, theo như mình được biết, về sau cậu cũng tham gia vụ án đó, cậu có dám khẳng định là không phải bị thương vào thời gian đó không? Cậu xác định đi, không có nhớ nhầm chứ?"

Thẩm Kiều: "..."

Tần Niệm mở phòng của Thẩm Kiều rồi rời đi, sửa sang lại váy rồi xuống lầu. Lúc này, cánh cửa phòng Thẩm Kiều bị kéo mạnh ra, Thẩm Kiều khắp khễng đi ra rồi chỉ vào Tần Niệm cao giọng kêu gào: "Cậu ấy à, óc tưởng tượng trâu bò đến mức sắp đi làm biên kịch phim được rồi đấy!"

Tần Niệm đứng trên cầu thang ngoài đầu nhìn lại rồi cười một tiếng, phát phát tay: "Bái phục ~"

Cửa phòng bị đóng sầm lại thật mạnh, có thể thấy được chủ nhân của nó tức giận đến mức nào. Tức giận cũng có hai loại, một loại là thật sự tức giận, một loại là vì che giấu chân tướng nào đó vừa bị đoán được. Thẩm Kiều là loại nào, trong lòng cô ấy biết rõ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cho tôi một liều thuốc

Mặc dù trên chân có thương tích, nhưng Thẩm Kiều vẫn kiên cường mang cái chân khắp khễng đến đơn vị báo danh, hơn nữa ngày hôm sau còn ngồi xe buýt với mọi người, sau hai giờ lác lác điên đảo thì đến làng du lịch Kinh Giao, bắt đầu một tháng huấn luyện khép kín.

Cái được gọi là khép kín, nói chung chính là không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, khi tham gia huấn luyện thì phải nộp hết điện thoại di động lên. Có lẽ trong đó có liên quan đến thông tin bí mật, mặc dù Thẩm Kiều không tình nguyện, nhưng mà vẫn tích cực phối hợp, có lẽ có thể tìm ra một số tin đồn quốc tế chưa được công khai.

Trong lúc đó, Thẩm Du cũng mang theo lời dẫn dò của mọi người để đến thăm Thẩm Kiều một lần, anh mua chuộc được bác nhân viên giữ cửa, chỉ có thể gặp Thẩm Kiều trong vòng 30 phút, điều này khiến Thẩm Du cực kì có cảm giác như đang đi thăm tù. Thẩm Kiều nhìn, đi đứng cũng chưa được tốt cho lắm.

Tuổi còn trẻ mà đã có thể tiến vào Bộ Ngoại Giao, cũng không phải người kém cỏi, mặc dù chỉ là huấn luyện tập trung, tranh đấu gay gắt cũng lạng lẽ xuất hiện, Thẩm Kiều cẩn thận nghiêm túc chăm chỉ, nên không dám buông lỏng bản thân, cho nên mặc dù sống chung lâu ngày, nhưng mà dưới tình huống phải so tài với nhau, cũng không thể phát sinh tình hữu nghị.

Sau khi được “phóng thích”, thể xác và tinh thần Thẩm Kiều đều mệt mỏi, vừa về đến nhà, đã vội vã tiếp xúc thân mật với giường lớn.

Cô chỉ cảm thấy mình vừa mới ngủ một lát mà thôi, thì đã bị chuông điện thoại đánh thức, nếu như không phải là cần tiếp một người, chắc chắn cô sẽ không nhận.

Thẩm Kiều mơ mơ màng màng ấn chế độ hands-free (1), khăn giọng hỏi: "Người nào?"

(1): Hands-free: Chế độ dùng điện thoại không cần cầm tay". Bạn có thể điều khiển thực hiện cuộc gọi qua giọng nói. Bạn có thể thấy hands-free phone được gắn trên các xe hơi, giúp người lái xe có thể chạy xe và nói chuyện qua điện thoại mà không cần ôm khư khư cái phone

"Là tôi, Mặc Dịch Khôn."

Mạc Dịch Khôn là bạn từ nhỏ của Dương Kiên, lại nói bạn từ nhỏ của người kia thật là nhiều, kết bè kết đội. Nhưng Mạc Dịch Khôn cũng là bạn tốt của bạn trai cô, quan trọng hơn, trước mắt anh ta là người đầu tư chiến lược của công ty Giản Dư Mặc, với thân phận này, Thẩm Kiều phải cư xử thật cẩn thận với anh ta.

Đột nhiên Thẩm Kiều tỉnh táo lại một chút, lau lau nước miếng trên khóe miệng, tắt chế độ hands-free rồi ngồi dậy, "Sao vậy?"

"Tôi phải đi công tác, gần đây tâm tình của tiểu Thu lại không được tốt lắm, nếu em rảnh rồi thì gọi điện thoại cho cô ấy nhé."

Tiểu Thu họ Hạ, là người kiên cường nhất trong các chị em chơi từ nhỏ của Thẩm Kiều, so với Tần Niệm thì còn thân thiết hơn. Thẩm Kiều gỡ gỡ tóc, giọng nói chưa tỉnh ngủ nên khàn khàn: "Tâm tình chị ấy không tốt anh còn đi công tác làm gì?"

Mạc Dịch Khôn không biết làm sao: "Tôi đây này, tâm tình còn kém hơn."

Thẩm Kiều nhỏ giọng thử thăm dò: "Hai người cãi nhau à?"

"Không, tranh cãi một chút thôi."

"Được rồi, tôi biết rồi." Hai người bọn họ đã ở chung một chỗ bảy năm rồi, thường xuyên cãi nhau rồi ầu ẩu, tất cả mọi người sớm đã tập thành thói quen.

Giọng nói của Mạc Dịch Khôn nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Cảm ơn trước nhé."

Nhớ tới gần đây có một hạng mục khiến Giản Dư Mặc bận đến sứt đầu mẻ trán, Thẩm Kiều nhân cơ hội hỏi: "Đúng rồi, hiệp ước kỳ thứ hai không có vấn đề gì chứ?"

Mạc Dịch Khôn im lặng một lúc, rồi mới trầm giọng nói: "Giản Dư Mặc không đề cập với cô sao? Mặc dù tỉ lệ hồi báo của kỳ đầu tiên cũng không tệ, nhưng mà hạng mục ở kỳ thứ hai có chút vấn đề, sau khi chúng tôi tính toán lại tất cả thì tạm thời còn đang chờ xem xét."

Nói dễ nghe thì làm chờ xem xét, còn ý định tận sâu trong đó chính là không muốn tiếp tục. Trong nháy mắt đầu óc Thẩm Kiều trở nên hoang mang, "Tại sao vậy?"

Mạc Dịch Khôn trấn an Thẩm Kiều: "Chủ yếu là hạng mục tiếp theo không hề giống với ý tưởng ban đầu, tôi đã nói cụ thể với Giản Dư Mặc, anh ta tỏ vẻ đã hiểu, sẽ tiếp tục hoàn thiện, hơn nữa tôi chỉ nói là tạm thời xem xét, không hề phủ nhận khả năng tiếp tục hợp tác sau này. Hạng mục kì thứ hai cũng không thành công như trước đó, muốn thay đổi để thu được thành quả tốt hơn thì nói còn dễ hơn làm, từng bước từng bước tiến lên thôi. Tôi hi vọng cô có thể hiểu, đầu tư không phải trò chơi, tôi còn phải chịu trách nhiệm với những cổ đông khác."

Cúp điện thoại, Thẩm Kiều do dự rất lâu, cuối cùng cũng không thể ấn xuống phím gọi đi. Giản Dư Mặc không nói cho cô biết, chính là không có ý định để cho cô biết, nếu trước đó chưa có tiền lệ thất bại là chuyện thường như cơm bữa, chắc chắn Giản Dư Mặc cũng đã có sự chuẩn bị khi vấp ngã, nếu cô an ủi cũng là tăng thêm phiền não và áp lực của anh.

Đặt điện thoại đi động xuống rồi định ngủ tiếp, nhưng mà sau đó cứ nằm ngủ gà ngủ gật suốt, thật ra thì nằm trên giường cố gắng ngủ chính là tự giày vò bản thân. Vì vậy Thẩm Kiều xỏ dép đi xuống lầu, mặt trời đã ngã về tây, trong nhà trừ cô chỉ có người giúp việc. Thời gian nhàn nhã như vậy, sau một tháng huấn luyện tập trung mà quý với cường độ cao, có vẻ hơi xa xỉ.

Nhưng mà sự nhàn hạ của cô cũng không kéo dài quá lâu, cô bị một cuộc điện thoại gọi đi ra ngoài, nói ra cho oai là ăn mừng cô lấy lại tự do, bắt đầu từ hôm nay sẽ thay hôn đôi xác...

Thẩm Kiều nhanh chóng ngắt câu nói tiếp theo của Tần Niệm, tắm rửa rồi thay quần áo, sau đó lái ô-tô đến điểm hẹn. Nghe nói sau khi Trương Khải tự mình mở hộp đêm này, thì đã trở thành căn cứ điểm của tổ chức.

Từ nhỏ, mục tiêu của Trương Khải không phải là nhà Khoa Học, càng không phải là nhân viên ngân hàng, khi còn nhỏ tuổi đã chỉ muốn mở hộp đêm, mở khách sạn, mở sòng bạc, mở chiếc xe Maserati. Theo tuổi tác tăng thêm, chí hướng cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, nếu nói biến hóa chính là anh ta đã sớm cảm thấy những thứ này không thể thỏa mãn bản thân. Không khác thì không rành, chứ mở địa điểm ăn chơi chính là sở trường của anh ta. Sau khi Trương Khải tự mở hộp đêm rồi phát tài, rồi lại lục tục mở câu lạc bộ tư nhân, hầm rượu, làng du lịch và sân đánh Golf, dĩ nhiên, vì bảo toàn mạng nhỏ không bị ông cụ xử lí, anh ta bí mật để một người làm việc cho mình, ngay cả đăng kí kinh doanh cũng dùng tên người khác.

Tần Niệm đón Thịnh Hạ rồi cùng đến quán bar, trên đường Thịnh Hạ chọt kêu dừng xe, xin lỗi nói chờ một chút, rồi vội vã chạy xuống. Tần Niệm và Chu Tử Tuấn ngồi trong xe nhìn nhau.

Sau đó không lâu, Thịnh Hạ ôm một hộp giấy màu trắng quay lại, từ logo ở phía trên có thể nhìn ra là bánh gato sinh nhật.

Tần Niệm không chắc chắn nên nghi ngờ hỏi: "Hôm nay sinh nhật cô à?"

Thịnh Hạ mỉm cười gật đầu.

Tần Niệm kêu lên: "Sao lại không nói sớm?"

Nụ cười của Thịnh Hạ hơi cứng lại, "Ban đầu muốn trải qua với Dương Kiên, nhưng mà không ngờ anh ấy lại có việc, " nói xong cô ấy ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn Tần Niệm, "Mọi người có sẵn lòng ăn bánh gato với tôi không?"

"Dĩ nhiên, nhưng mà không có quà tặng, cô có để ý không?"

Thịnh Hạ chợt lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Dĩ nhiên là không."

Chu Tử Tuấn khởi động động cơ rồi chạy nhanh lên đường chính, "Nói với Trương Khải một câu, tạm thời chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ chắc không có vấn đề."

"Đúng vậy đó, đúng lúc hôm nay Thẩm Kiều cũng ở đây, chúng ta vốn định ăn mừng cô ấy lấy lại tự do, lại vừa đúng sinh nhật của cô, phải tổ chức lớn hơn thôi." Nói xong, Tần Niệm bắt đầu kích động gọi điện thoại cho Trương Khải, dọc đường đi, dường như miệng của cô ấy không hề dừng lại.

Rốt cuộc cũng cúp máy, bọn họ cũng nhanh chóng đến điểm hẹn. Ở trong điện thoại, Trương Khải vừa mới nói cho cô biết, Dương Kiên cũng xã giao quán bar này, sau khi xong ở bên đó anh ấy sẽ đi thẳng xuống. Vì vậy Tần Niệm quyết định, lấy cái này làm bắt ngờ, đưa cho Thịnh Hạ làm quà tặng sinh nhật.

Vì vậy vụ này vốn rêu rao là cuộc gặp gỡ do Thẩm Kiều làm chủ, lại biến thành tiệc sinh nhật của Thịnh Hạ. Thẩm Kiều là không hề có ý kiến gì cả, dù sao mọi người tụ tập cùng một chỗ cũng chỉ vì vui vẻ, chủ đề là gì cũng không quan trọng.

Từ sau khi tốt nghiệp, Thịnh Hạ chưa từng có ngày sinh nhật nào náo nhiệt như vậy, trước kia đều trải qua cùng cha mẹ, một cái bánh ngọt, một chén mì trường thọ, mấy món ăn mà cô thích, còn có quà tặng do cha mẹ chuẩn bị, không đắt tiền nhưng mà rất đáng quý.

Bữa tiệc sinh nhật này khiến Thịnh Hạ vô cùng cảm động, bởi vì Dương Kiên, nên cô quen một đám bạn bè, bọn họ không để ý xuất thân, càng không có nghĩa vụ phải ăn mừng sinh nhật với cô, nhưng bây giờ lại tập trung ở đây, chân thành chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Cắt bánh ngọt, cùng nâng chén chúc mừng. Bắt đầu có người yêu cầu Thịnh Hạ nói về tình sử của cô ấy và Dương Kiên, trước đây đối với đoạn tình yêu này, Dương Kiên luôn nói năng thận trọng, cái gì cũng không muốn nói. Thịnh Hạ không chịu nổi sự đeo bám dai dẳng của mọi người, rốt cuộc nói tất cả mọi thứ ra.

Đơn giản mà nói, chính là Dương Kiên đến công ty tìm Thẩm Du, mà thư kí Thịnh không may đã hắt một ly cà phê vào cái áo sơ mi đắt tiền của anh, lúc ấy bởi vì có việc quan trọng, Dương Kiên đành phải thay áo sơ mi dự bị của Thẩm Du, Thịnh Hạ cảm thấy áy náy mang áo sơ mi đi giặt, sau khi giặt sạch sẽ thì đích thân đến nhà trả lại áo, nói xin lỗi, cứ như vậy, rồi dần dần quen thuộc, dần dần yêu nhau. Cuối cùng, gò má của Thịnh Hạ càng ngày càng đỏ, âm thanh cũng càng lúc càng mềm mại như nước. Có lần Dương Kiên uống rượu rồi hôn cô, vì vậy liền thuận nước đẩy thuyền để bọn họ ở cùng một chỗ.

Sự phát triển hoàn toàn giống phim thần tượng.

Tần Niệm đẩy đẩy người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Không nhìn ra, em trai cậu lại là bà mối."

Nói đến chuyện này, Thẩm Kiều mới phát hiện thiếu mất một người, "Đúng rồi, Thẩm Du đâu rồi?"

"Cậu là chị gái của cậu ta, cậu còn hỏi mình, thì mình phải hỏi ai đây?"

Thẩm Kiều nói: "Cậu có biết hôm nay mình vừa mới về, ngay cả bóng người của nó cũng không nhìn thấy."

"Tổng giám đốc Thẩm đi công tác, vừa mới đi ngày hôm qua, chắc một tuần nữa mới trở về." Là Thịnh Hạ nói, cô ấy đeo vương miện sinh nhật, hai mắt sáng ngời, hai gò má phồng hồng, nụ cười thỏa mãn.

Thẩm Kiều chợt hăng hái hỏi tiếp: "Thẩm Du, có phải nó rất chuyên chế và hay bắt bẻ không?"

Thịnh Hạ cười: "Thật ra thì cũng khá tốt."

Thẩm Kiều nhún vai, "Được rồi, không làm khó dễ cô nữa, tôi đi toilet."

Ngay cả phòng vệ sinh cũng cực kỳ xa hoa, chỗ nào cũng tràn đầy phong cách hoàng gia Dubai... Bàn tay Thẩm Kiều đảo qua vòi nước, rồi ra khỏi phòng vệ sinh. Tổng Khi đi qua cầu thang ở bên cạnh, thì có thể nhìn thấy nam chính của phim thần tượng đang đứng bên cạnh thùng rác màu trắng hút thuốc lá.

Đương nhiên anh cũng nhìn thấy cô, cô thì không thể làm như không thấy, vì vậy đi đến, giả vờ thoải mái hỏi: "Sao lại không đi vào?"

Dương Kiên thần nhiên phun vòng khói thuốc, "Hút điếu thuốc."

Thẩm Kiều vươn tay ra, đùa giỡn nói: "Đừng có keo kiệt như vậy chứ."

Dương Kiên nhìn khuôn mặt rõ nét của, không mặn không nhạt nói: "Không có."

Không khí xung quanh bọn họ vô cùng yên tĩnh, mỗi gian phòng đều có cách âm cực kì tốt. Bọn họ ngưng mắt nhìn nhau, cũng không ai nói nữa.

Thẩm Kiều chột xoay người rồi đi, nhưng đột nhiên Dương Kiên lại túm lấy tay của cô, rồi kéo cô đi về phía cầu thang, sức lực của anh cực kì lớn, mà cô không hề chuẩn bị nên căn bản không cũng nhớ ra phải giãy giụa, khi cô cảm thấy có cái gì không đúng thì cả người đã bị anh ép ở trên tường, dường như chớp mũi của anh sắp đụng phải cô. Hô hấp của anh âm ập, xen lẫn mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá nhân nhát.

"Anh muốn làm gì vậy? Tôi muốn trở về..." Lời còn chưa nói xong, đầu lưỡi nóng bỏng của anh đã trượt vào khoang miệng của cô, mang đến cảm giác chéch choáng suốt chút nữa đã khiến cô say mê.

Anh hôn cô đến đau đớn tê dại, Thẩm Kiều gần như hao hết tất cả sức lực cũng không thể thoát khỏi cánh tay như sắt thép đó, dưới sự tấn công mãnh liệt của anh cô suốt nửa thì mất phương hướng. Rốt cuộc, anh thoáng buông lỏng ra, sự chiếm đoạt cường thế cũng dần chuyển thành dịu dàng mát mẻ, cô nắm lấy cơ hội thờ hồn hên thì thầm: "Bây giờ anh coi tôi là ai? Thịnh Hạ sao?"

Dương Kiên chột buông cô ra, Thẩm Kiều nhân cơ hội đẩy anh ra xa, mở to miệng để hít lấy không khí mới mẻ, thân thể dán chặt trên vách tường, để tránh bởi vì chân đang mềm rồi trượt xuống.

Ánh mắt đỏ sậm nhìn cô chòng chọc, Thẩm Kiều vuốt qua loa lên mái tóc rối loạn, không tránh né nhìn lại anh: "Anh cũng ở trạng thái này hôn Thịnh Hạ, sau đó thì người đàn ông của cô ta?"

Thẩm Kiều dựa vào vách tường đứng ngay ngắn, điều chỉnh hô hấp rồi ra khỏi cầu thang. Khi đi qua bên cạnh anh cô nhẹ nói: "Đừng quên thân phận của chính mình. Hôm nay là lỗi của tôi, không nên quản việc anh hút thuốc, thật xin lỗi."

Khi Thịnh Hạ đang do dự có nên gọi điện thoại hay cho Dương Kiên không, thì cửa phòng chột bị kéo ra, cô ngược mắt nhìn sang, thấy người cô đang nhớ nhưng tựa trên khung cửa, ánh mắt sâu thẳm, tay cầm một bó hoa hồng sâm banh rất to. Người trong phòng vui mừng kêu gào: "Ngạc nhiên chưa!"

Dương Kiên lao đảo đi xuyên qua gian phòng, khi đi đến bên cạnh cô thì chân lại không cẩn thận vấp vào ghế sa lon, cả người bổ nhào về phía sofa. Đám người không rõ chân tướng bắt đầu nhiệt liệt kêu gào, mặt của Thịnh Hạ càng đỏ hơn.

Mà sau khi anh ngã xuống, dứt khoát nhắm mắt lại. Nhưng không quên đưa hoa hồng cho cô, hơi gian nan nói một câu sinh nhật vui vẻ.

Mọi người không thể tưởng tượng nổi, thiết kế sự ngạc nhiên, chuẩn bị hoa hồng, mong đợi được nhìn bọn họ ôm hôn nhau, nhưng nam chính bởi vì uống rượu say mà ngủ mất.

Không khí trong phòng náo nhiệt, âm thanh rất lớn, Tần Niệm đi ra ngoài nhận điện thoại, Thẩm Kiều nói cô ấy mệt mỏi, đi về trước. Trở về phòng, thấy người đàn ông gối lên chân Thịnh Hạ, lúc này đôi môi đang mím thật chặt, sau khi uống rượu sắc mặt đỏ ửng, không biết vì sao lại có thể nhìn thấy một chút tái nhợt, dưới ánh đèn u ám, tay của anh nắm thật chặt thành quả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Em muốn cách anh thật xa

Thẩm Kiều nằm úp sấp ở trên giường, chòm chăn kín đầu. Điện thoại đặt trên tủ đầu giường vang lên không biết bao nhiêu lần, nhưng từ đầu đến cuối cô không hề có ý định nhận. Trên màn hình là tên của Giản Dư Mặc. Cuối cùng, đối phương lựa chọn buông tha, cả căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Chuông điện thoại vừa mới dừng lại, tiếng gõ cửa lại vang lên. Thẩm Kiều bực bội chui từ trong chăn ra ngoài, rút khăn giấy xoa xoa lỗ mũi, hơi phiền não vỗ vỗ gương mặt.

Cố Hoa Lam tự mình bê một ly sữa tươi đi đến, đặt trên tủ đầu giường, nhìn thấy trên điện thoại di động có hơn mười cuộc gọi nhỡ, không biến sắc ngồi xuống mép giường.

Thẩm Kiều ngồi dựa vào đầu giường xoa xoa mái tóc, không hề có tinh thần khê hỏi: "Mẹ, muộn như vậy rồi sao còn chưa đi ngủ?"

"Ba con còn chưa về, mẹ đang đợi ông ấy."

Thẩm Kiều gạt đầu, cầm ly sữa tươi lên nắm ở trong tay, cách lớp thủy tinh cảm giác âm ập truyền tới lòng bàn tay, chậm rãi lan ra trong thân thể, từ từ xoa dịu trái tim của cô.

Cố Hoa Lam nói: " Còn đau chân không?"

"Không có chuyện gì từ lâu rồi."

"Vậy thì tốt, " Cố Hoa Lam cười cười, nhìn vào điện thoại di động, nhẹ giọng nói: "Con cãi nhau với Dư Mặc à?"

"Không có, mẹ ngài đừng có suy nghĩ lung tung, con với anh ấy vẫn rất tốt." Thẩm Kiều nhấp một ngụm sữa tươi.

Cố Hoa Lam hơi lo lắng nói: "Về sau hai đứa dự định làm thế nào bây giờ? Con quay về, còn cậu ấy vẫn ở Mỹ, suy cho cùng ở hai nơi khác nhau cũng không phải kế hoạch lâu dài!"

Thẩm Kiều cũng không phản đối: "Vậy thì từ từ rồi nói chứ, hai chúng con cũng còn trẻ, nên không vội vã kết hôn."

"Cậu ta có định về nước phát triển không? Nếu như cậu ấy không về nước, hai đứa các con định làm thế nào?"

Thẩm Kiều nói như chuyện đương nhiên: "Vậy thì con sang đó chứ sao."

Cố Hoa Lam than thở, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cái chân màu vàng nhạt, "Con cứ bỏ mặc mẹ và cha con như thế à?"

"Vậy thì la lối om sòm lẫn qua lẫn lại bắt anh ấy về nước, không được thì chia tay! Như vậy thì mẹ cũng có thể yên tâm chứ?"

Sắc mặt Cố Hoa Lam chợt thay đổi, trầm giọng nói: "Tại sao có thể tùy tiện nói chia tay như vậy được? Hai người các con ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, chia tay với nó, con định tìm ai đây? Bây giờ đến cả Dương Kiên cũng muốn kết hôn, con ..."

Thẩm Kiều vội vàng nuốt sữa tươi đang ngậm trong miệng, lo lắng ngắt lời của mẹ, "Dừng! Đề tài về hai bọn con, sao lại kéo cả Dương Kiên vào vậy? Vô duyên vô cớ, người ta lại phải chết oan."

"Được, mẹ không nói nữa." Nhưng mà Cố Hoa Lam vẫn muốn nói điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ cảnh giác của con gái, cuối cùng vẫn không nói ra lời.

Tiền bước Cố Hoa Lam, Thẩm Kiều lại vui vào trong chăn, ngón tay đặt lên cánh môi, dường như nhiệt độ nóng rực đó và xúc cảm vẫn còn sót lại ở phía trên, nhịp tim nhanh chóng trong lồng ngực luôn nhắc nhở cô từng giây từng phút, nói cho cô biết đó không phải là ảo tưởng, mà là sự thật. Nhưng đây cũng là sự thật không nên tồn tại.

Một đêm này, Thẩm Kiều chầm kín chắn, nhưng từ đầu đến cuối đều không có biện pháp chìm vào mộng đẹp. Vì vậy ngày đầu tiên đi làm, cô mang theo hai mắt thâm quầng xuất hiện tại cao ốc của Bộ Ngoại Giao. Đối với cô mà nói, mất bị quầng thâm không phải là sự đả kích lớn nhất. Khi cô tìm được bộ phận nhân sự, cô mới được biết mình đã chuyển từ "Vụ Châu Phi" (1) đến chỗ khác là "Vụ luật pháp và điều ước quốc tế" (2), đây mới là đả kích trí mạng nhất, bởi vì thế nào cũng phải dây dưa không rõ với người nào đó ở Viện Kiểm sát!

(1), (2): Bộ phận trong cơ cấu tổ chức của bộ ngoại giao được gọi là vụ. Ví dụ:

1. Vụ ASEAN.
2. Vụ Châu Âu.
3. Vụ Luật pháp và Điều ước quốc tế.
4. Vụ Hợp tác kinh tế đa phương.
5. Vụ Tổng hợp kinh tế.
6. Vụ Văn hóa đối ngoại và UNESCO....

Được người đồng nghiệp ở bộ phận nhân sự dẫn đi gặp lãnh đạo trực tiếp của cô trong thời gian tới, trưởng phòng Nghiêm của vụ Luật pháp và Điều ước quốc tế, khoảng ba mươi tuổi, vóc người cao lớn, tóc chải gọn gàng, xem ra là một người vô cùng Nghiêm Xứ.

Nghiêm Xứ ném cho cô rất nhiều tài liệu cần nhanh chóng tiêu hóa, hơn nữa còn nói rõ công việc hàng ngày cô phải làm. Cuối cùng sau khi tổng kết lại thì Nghiêm Xứ rút cuộc hỏi một câu: "Có vấn đề gì không?"

Thẩm Kiều trả lời thật nhanh: "Có."

Nghiêm Xứ gật đầu: "Nói."

Thẩm Kiều háng giọng, "Tại sao lại chuyển tôi từ Vụ Châu Phi đến vụ Luật pháp?"

Nghiêm Xứ cầm hồ sơ của Thẩm Kiều lên lật lật, "Đây là ý tứ của lãnh đạo, hơn nữa cô đồng thời là thạc sĩ ngành Quan hệ quốc tế và Công pháp quốc tế, Vụ Châu Phi không thể để cô phát huy tất cả nhiệt tình," nói xong, Nghiêm Xứ đặt tập hồ sơ xuống, hai bàn tay nắm lấy nhau đặt trên hồ sơ, khỏe miệng thoáng hiện lên một nụ cười, "Hơn nữa hồ sơ của cô tương đối đẹp, nhất là vụ án một năm trước."

Đối với việc được khen ngợi, Thẩm Kiều cực kì hưởng thụ, nhưng mà vẫn hỏi: "Lãnh đạo, các anh cũng không có thời gian để thông báo cho tôi à?"

Nghiêm Xứ buông tay: "Không phải bây giờ đã nói cho cô biết sao? Có ý kiến khác à?"

"Có!"

Nghiêm Xử đứng lên, khép máy vi tính lại, "Có ý kiến thì cứ giữ lấy, không có vấn đề gì cần nói nữa, tôi phải đi họp, cô chuẩn bị một chút rồi cùng đi, phòng họp số 4."

Thẩm Kiều cố đè nén vẻ liêu mạng đang tuôn trào, không phải là không thể điều cô đi những ngành khác, nhưng dù gì thì cũng phải nói trước một chút chứ? Dù nói thế nào cô cũng có nhân quyền, dù quyền lợi không thay đổi, nhưng cũng có quyền hiểu rõ tình hình chứ? Lãnh đạo miệt thị quyền lợi của dân chúng như vậy, có khi đi theo anh ta sẽ phải chịu một đồng tội.

Hội nghị kéo dài đến trưa, trạng thái của Thẩm Kiều như đang đi vào cõi thần tiên, một đêm không ngủ, cô thật sự không có biện pháp tinh táo giữa cuộc họp dài dòng có hiệu quả thối miên này.

Cuộc họp yêu cầu điện thoại phải tắt chuông, bởi vì vậy khi có cuộc gọi đến điện thoại lại lóe lên, ánh mắt của Thẩm Kiều nhìn chằm chằm màn hình, từ đầu đến cuối không hề có ý tứ muốn nhận. Bởi vì cô thật sự không biết nói gì với anh, nhất là sau sự kiện tối hôm qua.

Cô chưa từng nghĩ tới việc đi phá hoại tình cảm của người khác, càng không nghĩ tới việc ở cùng Dương Kiên như thế nào, mỗi người bọn họ đều có cuộc sống bình an vô sự là nguyện vọng lớn nhất của cô. Bởi vì bạn bè của bọn họ là cái vòng luẩn quẩn có nhiều giao điểm, nên cô không có biện pháp phải sạch hoàn toàn quan hệ với anh, nhưng từ khi bắt đầu dự định về nước, cô đã quyết định sẽ cố gắng hết sức để giảm thiểu việc dây dưa với anh. Cho nên, khi ở trong toilet của sân bay, cô phát hiện trên lỗ tai của mình vẫn đeo đôi khuyên tai thạch anh màu tím quen thuộc đó thì cô chỉ muốn nhanh chóng xử lý nó, giảm bớt phiền toái không cần thiết. Nhưng không biết, chớ ngập phải ruồi, lại có thể đưa cho Thịnh Hạ. Cô không thể tưởng tượng được khi anh nhìn thấy khuyên tai tai tâm tình như thế nào, nhưng mà, nhìn từ hành động của anh, ít nhất thì cũng cực kỳ tức giận, tức đến mức tùy ý vứt bỏ nó đi.

Đối với cô mà nói, Dương Kiên quá nguy hiểm, cô thật sự không thể tiếp xúc thân thiết với anh, tốt nhất là không có bất kỳ sự tiếp xúc nào.

"Thẩm Kiều, cô có ý kiến gì?"

Chợt nghe thấy mình bị điểm danh, trong nháy mắt đó Thẩm Kiều hơi hoang mang, cô phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, bao gồm cả Nghiêm Xử, đương nhiên người hỏi cũng là anh ta. Mặc dù có ý kiến gì thì tạm thời vẫn phải giữ lại, Thẩm Kiều dứt khoát lắc đầu nói: "Không có."

Đáp án của cô khiến các đồng nghiệp đưa mắt nhìn nhau, Nghiêm Xử cúi đầu nhìn một lúc, thu hồi máy vi tính nói: "Tan họp."

Thẩm Kiều bị giữ lại, đợi tất cả đồng nghiệp ra khỏi phòng họp thì Nghiêm Xử mới nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, tôi xem chừng cô chưa thích ứng, nhưng tôi cũng không hy vọng ngày mai tiếp tục bất gặp trạng thái này của cô, ở đây là nơi làm việc, không phải ghế sa lon ở nhà cô, không phải là chỗ để cô ngán người rồi suy nghĩ lung tung. Hiểu chưa?"

Thẩm Kiều tự biết mình đuối lý, gật đầu, "Hiểu ạ."

Đi phía sau Nghiêm Xử đi ra khỏi phòng họp, vừa mới đi ra chưa được mấy bước thì nghe thấy âm thanh anh ta cười nói, chào hỏi người ta, mà người kia không phải ai khác, chính là người suốt gọi đến mức làm vỡ tung điện thoại của cô, Dương Kiên.

Có rất nhiều vụ án rắc rối khiến Viện kiểm sát tối cao phải hợp tác với Bộ ngoại giao, dĩ nhiên Nghiêm Xử và Dương Kiên đã quen biết nhau nhiều năm, nên thỉnh thoảng Dương Kiên xuất hiện tại Bộ Ngoại Giao là chuyện bình thường. Nghiêm Xử vỗ bả vai Dương Kiên hỏi xem có muốn cùng nhau ăn cơm hay không, thì bị Dương Kiên uyển chuyển cự tuyệt, còn người vừa mới còn núp ở sau lưng Nghiêm Xử, trong chốc lát đã biến mất không thấy đâu.

Dương Kiên nói: "Không nói dối anh, Nghiêm Xử, hôm nay đến đây là muốn tìm người."

Nghiêm Xử nhún mày, hiểu kỳ nói: "Há? Tôi thật sự muốn biết, người cậu đích thân thân đến tìm là ai?"

Dương Kiên nở nụ cười, nhưng cực kì nghiêm túc nói: "Thẩm Kiều"

Thẩm Kiều đợi trong phòng vệ sinh hơn 20 phút mới bằng lòng ra ngoài, vốn tưởng rằng Dương Kiên đợi không nổi nên đã rời đi, kết quả vừa ra khỏi cửa, đã bị anh tóm gáy.

Dương Kiên chặn đường cô, mắt nhìn cô từ trên xuống, ánh mắt hơi trầm xuống, "Tránh anh làm gì?"

Thẩm Kiều cười khan nói: "Ai tránh anh vậy, không phải đùa."

Mắt Dương Kiên khẽ nheo lại: "Vậy tại sao em không nhận điện thoại tôi?"

"Đi họp, tắt chuông, không nghe thấy."

Dương Kiên ngưng mắt nhìn đỉnh đầu của cô, khóe miệng hiện lên một nụ cười trêu chọc: "Thẩm Kiều, không phải bởi vì chuyện tối ngày hôm qua nên tránh tôi chứ?"

Thẩm Kiều không chịu yếu thế, ngược mắt nhìn anh, khóe miệng gọi lên đường cong nhàn nhạt: "Uống nhiều rượu như vậy, anh khẳng định còn nhớ rõ chuyện xảy ra tối qua sao?"

Dương Kiên rũ mí mắt xuống, một lát sau nhìn về phía cô, cười rục rờ dị thường, đó là lần đầu tiên từ sau khi về nước, Thẩm Kiều nhìn thấy nụ cười rục

rõ này. Anh nói: "Ngại quá, đó là chuyện nhỏ."

Khi sự ăn ý đạt tới trình độ nào đó, cách thức chung đụng giữa bọn họ sẽ tốt hơn. Cho nên bữa cơm đầu tiên khi Thẩm Kiều tiến vào Bộ Ngoại Giao, là cùng với Dương Kiên, dĩ nhiên, nếu như không phải có một số lý do không thể không đi. Vẫn là câu nói kia, đối với cô mà nói, Dương Kiên quá nguy hiểm, cô phải cố hết sức kính nhi viễn chi(3).

(3) Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

Thịnh Hạ vừa chờ Dương Kiên, vừa lật tạp chí, nhìn thấy bọn họ đến bãi đậu xe thì cô liền mở cửa xe xuống, cười nói, chào hỏi Thẩm Kiều.

Dương Kiên nói: "Không ngại đi cùng Thịnh Hạ chứ?"

"Dĩ nhiên là không."

Thịnh Hạ khoát cánh tay Dương Kiên một cách tự nhiên, "Tối ngày hôm qua anh ấy uống quá nhiều rượu, sợ hôm nay anh ấy lại tiếp tục uống rượu, vì vậy tôi phải mặt dày đi theo."

Thẩm Kiều giơ ngón tay cái lên: "Bà xã tốt đấy, tiểu tử như anh thật có phúc." Nói xong, cô đi vượt qua hai người đang ngọt ngào thân mật, tự giác mở cửa xe phía sau rồi chui vào.

Dọc theo đường đi, Thẩm Kiều im lặng nhìn quang cảnh thành phố đang dần lui về phía sau ở ngoài cửa sổ, không thể không nói, những năm qua, thủ đô thay đổi thật là nhiều, rất nhiều nơi cô quen thuộc, đã dựng lên những công trình kiến trúc khiến cô cảm thấy xa lạ. Hai người ở hàng trước thỉnh thoảng cười đùa nói nhảm, Thịnh Hạ cầm tạp chí, lật tới cái gì đẹp mắt cũng sẽ nói cho Dương Kiên.

Đến điểm hẹn, quang cảnh tự nhiên, tĩnh lặng, trong phòng thuê đã có người đang chờ đợi, chính là lãnh đạo thành phố, người thầy mà nhiều năm qua Dương Kiên kính trọng nhất, lão Trâu.

Năm đó chính con mắt tình tường của ông đã nhìn ra anh hùng, giữa rất nhiều sinh viên chọn ra Dương Kiên đang theo học ở trường Luật, hơn nữa luôn giao cho Dương Kiên những nhiệm vụ cực kỳ gian nan. Nhưng Dương Kiên cũng không làm nhục sứ mệnh, dĩ nhiên, trong đó cũng có công lao của Thẩm Kiều. Bởi vì là án kiện liên quan đến nước ngoài, trong đó có rất nhiều nơi cần kiêng dè, cực kì cần một sinh viên có tài năng về chuyên ngành Quan Hệ Quốc Tế, nên Dương Kiên đề cử Thẩm Kiều, cuối cùng Lão Trâu quyết định đồng ý.

Từ sau vụ án đó, Thẩm Kiều cũng chưa từng gặp Lão Trâu, khi gặp lại, không lời nào có thể miêu tả được tình cảm thân thiết và sự vui mừng. Còn Lão Trâu gặp được Thẩm Kiều, cũng cực kì vui mừng. Khi đó, mặc dù ông rất nghiêm túc, nhưng đối xử với Thẩm Kiều lại tốt vô cùng, luôn thân thiết gọi cô là nha đầu.

Đây lần đầu tiên lão Trâu gặp Thịnh Hạ. Lão Trâu khen Thịnh Hạ khéo léo dịu dàng, có thể thu thập được Dương Kiên thì cũng không kém được.

Vừa bị nói như vậy, Thịnh Hạ lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặt càng lúc càng đỏ hơn.

Bốn người ngồi vào vị trí, đương nhiên Lão Trâu ngồi ở ghế chủ vị, ba người còn lại chia sang hai bên. Trong bữa ăn bọn họ nói đến rất nhiều chuyện, đại đa số thời gian Dương Kiên đều trầm mặc không nói, thỉnh thoảng thay lão Trâu bổ sung đôi câu. Thịnh Hạ lại càng không tiện nói chuyện, nhưng rất hiểu chuyện, mặc dù không hiểu, cũng sẽ không mở miệng truy hỏi, đây vốn là chuyện cô không cần phải biết, hôm nay nghe được, cũng chỉ nghĩ là nghe cho có.

Khi đề cập đến công việc của Thẩm Kiều thì Lão Trâu nói: "Trước đó vài ngày cùng đánh cờ với mấy ông bạn già trong Bộ Ngoại Giao của các người, nói đến nhân viên mới vào, thì mới biết nha đầu con mới về nước, thậm chí tiểu tử kia cũng không hề nhắc tới." Nói xong, Lão Trâu còn bĩu môi.

Thẩm Kiều cười giỡn hòa: "Con cũng vừa về nước không được bao lâu mà."

Lão Trâu nói: "Nghe nói con đến vụ Châu Phi, nên thầy đưa ra ý kiến với lãnh đạo của con, cảm thấy đặt con ở Vụ Luật pháp thích hợp hơn, không biết cuối cùng bọn họ sắp xếp thế nào?"

Hóa ra, sở dĩ cô phải đổi ngành, là bởi vì mấy câu nói của Lão Trâu, rốt cuộc nên vui mừng, hay nên mất hứng đây?

Thẩm Kiều nói: "Nhờ có lão ngài giúp đỡ, nhờ phúc khí của ngài."

Lão Trâu cười cong vầng mắt, mặt đỏ lừ lừ nói: "Nói như vậy là được rồi hả?"

Thẩm Kiều bung ly rượu bên tay lên, gật đầu nói: "Được rồi ạ, con phải mời ngài một ly."

Thịnh Hạ cuống quýt mở miệng nói: "Cô không thể uống rượu, một ly đã say rồi."

Thẩm Kiều cười nói: "Không sao, nhấp một hớp nhỏ cũng không có chuyện gì."

Lão Trâu nghe vậy thì càng cười lớn hơn, nói với Dương Kiên: "Tiểu nha đầu này, còn biết suy nghĩ thay con."

Thẩm Kiều gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, vừa mới rồi con còn nói, lần này chủ nhiệm Dương đã đào được bảo bối rồi."

"Định lúc nào thì mời mọi người uống một ly rượu mừng? Thầy sẽ gửi một cái đại hồng bao." Lão Trâu nhìn hai người bọn họ, vui mừng không ngậm được miệng.

Dương Kiên đưa tay rót đầy ly rượu, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Thầy, ngài cũng đừng đùa bọn con, ngài xem, đầu Thịnh Hạ sắp dán xuống mặt bàn rồi. Con xin cạn ly này để kính thầy."

Lão Trâu nhú mày, chỉ vào Dương Kiên rồi nói với Thẩm Kiều: "Con xem con xem, nó che chở như vậy."

Thẩm Kiều gấp một miếng ngọc sen đặt vào đĩa của Lão Trâu, "Cung chiều lắm."

"Đừng nói người ta, thầy vẫn nhớ con và bạn trai con cũng nhiều năm rồi, bao giờ thì mời thầy làm chủ hôn?"

Lời nói của ông cụ chuyển nhanh như gió, Thẩm Kiều dờ khóc dờ cười, học Dương Kiên bụng chén lên, "Vậy con cũng cung kính cạn một ly."

Đột nhiên Dương Kiên thò người ra cướp đi cái ly trong tay Thẩm Kiều: "Cô ấy uống rượu không khác gì mèo liếm, không hề tận tâm tý nào, con thay cô ấy kính thầy ly này."

Đột nhiên cái ly bị cướp đi, Thẩm Kiều có phần không được tự nhiên, nghiêng đầu thấy trên gương mặt già nua của lão Trâu có vẻ phức tạp, Thẩm Kiều vội vàng châm một ly trà cho lão nhân gia.

Liên tiếp uống hai ly lớn đốt cháy dạ dày, Thịnh Hạ cực kì đau lòng, vội vàng bung nước trà có pha thêm mật ong cho Dương Kiên.

Ngoại trừ việc này là bản nhạc đệm được thêm vào, không khí xuyên suốt bữa cơm cực kì hòa hợp, không ai nhắc tới đề tài nhạy cảm nữa.

Sau khi ăn xong, đưa mắt nhìn lão Trâu đã lái xe rời đi, Dương Kiên quay đầu nói với Thịnh Hạ: "Hai người chờ ở đây một lúc rồi hãy xuống, anh đi lấy xe."

Về mặt Thẩm Kiều bình thản nói: "Anh đưa Thịnh Hạ về đi, tôi ngồi tắc xi về, cũng không làm phiền anh nữa."

Khỏe miệng Dương Kiên cong lên thành nụ cười mỉm hoàn hảo: "Tùy ý cô vậy." Nói xong, kéo tay Thịnh Hạ: "Chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tình yêu đặt sai chỗ

"Em muốn làm mẹ nuôi!" Thẩm Kiều suýt nữa từ trên giường nhảy dựng lên, kích động hỏi: "Mấy tháng rồi? Bao giờ thì sinh? Con trai hay con gái?"

"Cô nương, chúng ta có thể bình tĩnh một chút được không, chị bị nó giầy vò đến mức buồn nôn choáng váng đầu óc, em còn định phá hoại lỗ tai của chị nữa à." Ở đầu bên kia điện thoại, tiểu Thu hơi bất mãn.

Thẩm Kiều kích động đi tới đi lui ở trong phòng, "Em xúc động mà! Con cũng có rồi, vậy hai người định bao giờ kết hôn đây?"

"Chờ Mạc Dịch Khôn đi công tác về rồi mới nói."

Thẩm Kiều nghe âm thanh ỉu xìu của tiểu Thu, hơi buồn bực: "Tại sao chị không kích động chút nào vậy?"

Tiểu Thu bất đắc dĩ cười khê: "Đề em mang thai thử nhé? Cực kì khổ sở đó, không thèm nghe em nói nữa, chị phải đi nằm một lát đây, bye bye."

Thẩm Kiều cúp máy, chạy thẳng xuống dưới lầu, tìm thấy mẹ đang ở thư phòng nhàn nhã đọc sách, bắt đầu nói như súng liên thanh, nói từ đầu đến cuối không cần nghỉ để lấy hơi: "Tiểu Thu mang thai con muốn làm mẹ nuôi, con có phải chuẩn bị cái gì đó để bày tỏ không?"

Cố Hoa Lam tháo mắt kính xuống, nghiêng đầu nhìn cô: "Con là con gái chưa kết hôn, làm mẹ nuôi làm gì?"

Thẩm Kiều nghe vậy thì nhú mày: "Tại sao? Không kết hôn thì không thể làm mẹ nuôi à?"

Cố Hoa Lam giận tím mặt: "Ngay cả cưới cũng không cưới, tại sao phải cho không con một đứa con trai, như thế mà được à?"

"Có liên quan gì đâu!"

"Cho dù nó đồng ý, cũng không thể được. Muốn được làm mẹ nuôi, thì phải kết hôn đã."

Thẩm Kiều: "..."

Cố Hoa Lam lại đeo mắt kính lên, tiếp tục xem quyền trách trên tay. Thẩm Kiều gập trặc trở, rũ bả vai đi vào phòng ngủ. Cô không thể vì làm mẹ nuôi mà phải vội vàng kết hôn, càng không thể làm phôi thai hơn một tháng phải rút về, trước mắt cần đề phòng phụ nữ đã lập gia đình tranh đoạt với mình, cho nên ngày hôm nay, phải đề phòng Tần Niệm!

Lộ trình của Thẩm Du vốn chỉ có một tuần, bởi vì công việc đột nhiên kéo đến, kéo dài đến hai tuần lễ mới về nước. Liên tục làm việc với cường độ cao, còn lạ nước lạ cái, vừa về nước Thẩm Du liền ngã xuống. Nhưng mà vẫn kiên cường chống đỡ đến khi kết thúc hội nghị rồi mới đến bệnh viện kiểm tra.

Thẩm Kiều vừa mới bước vào phòng truyền dịch, liếc mắt đã nhìn thấy Thẩm Du, cũng không phải giữa đám đông cậu ấy đẹp trai bức người hơn bao nhiêu, mà là giữa trời mùa hè cậu ấy lại bọc kín bằng áo khoác. Đầu của anh cúi thấp, tóc trên trán phủ xuống che khuất đôi mắt đẹp, trên mu bàn tay phải dán băng dán và băng gạc màu trắng.

Thẩm Kiều đi nhanh đến, ngồi bên cạnh anh, tay vỗ vỗ lên trán của cậu ấy, trong nháy mắt cậu ấy liền tỉnh dậy. Nghiêng đầu, sắc mặt hơi tiêu tụy, ánh mắt có phần mờ mịt vô hồn, nhìn một lát, anh mới khàn khàn giọng nói: "Đến rồi à."

"Tốt hơn chút nào chưa?"

Thẩm Du nói: "Không có việc gì, hơi mệt thôi."

Thẩm Kiều vỗ nhẹ đầu Thẩm Du rồi nói: "Ngủ đi, chị trông cho em." Thẩm Du ngoan ngoãn như vậy, chỉ khi anh ngã bệnh mới có thể chứng kiến, làm Thẩm Kiều tự nhiên lại cảm thấy mình có sứ mệnh vĩ đại là bảo vệ cậu ấy.

Thịnh Hạ cầm thuốc quay lại, nhìn thấy Thẩm Kiều đã đến, liền truyền lại lời dặn của bác sĩ cho cô. Thẩm Kiều ghi nhớ từng cái một, cất xong thuốc, mỉm cười nói: "Hôm nay đã làm phiền cô rồi."

Thịnh Hạ cười lắc đầu: "Quá khách khí, Tổng giám đốc Thẩm vừa là cấp trên của tôi, vừa là bạn tốt của Dương Kiên, về công hay tư thì đây là những việc tôi nên làm."

Thẩm Kiều ngược mắt liếc mắt nhìn chằm chằm trong bình truyền nước, "Cô cứ về trước đi, có tôi ở đây chăm sóc rồi."

Thịnh Hạ nhìn đồng hồ nói: "Dương Kiên nói muốn đến đây thăm tổng giám đốc Thẩm, cũng sắp đến rồi, tôi chờ anh ấy rồi cùng đi."

Thẩm Kiều gật đầu: "Vây cũng được."

Thẩm Kiều và Thịnh Hạ không có đề tài nào để trò chuyện, ánh mắt hầu như chỉ nhìn chằm chằm vào chất lỏng đang lẳng lặng nhỏ giọt, mà thời gian cứ trôi qua từng giây từng giây như vậy.

Khi Dương Kiên, tinh thần Thẩm Du đã tốt hơn rất nhiều, áo khoác bị cậu ấy cởi ra ném sang một bên từ lâu rồi, hết bệnh được một nửa cậu ấy bắt đầu bảo Thịnh Hạ thay đổi chi tiết hợp đồng. Nhìn dáng vẻ Thịnh Hạ nghiêm túc mà cẩn thận ôm máy vi tính, Thẩm Kiều cũng không nhận được thẩm mĩ Thẩm Du là gian thương.

Dương Kiên sai bước đi qua trước mặt Thẩm Kiều, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Thịnh Hạ, cánh tay trực tiếp đóng máy vi tính lại, hành động này dọa Thịnh Hạ giật mình.

"Tổng giám đốc Thẩm, bây giờ đã hết thời gian làm việc rồi, mà cậu còn là bệnh nhân, hình như làm như vậy cũng không tốt lắm đâu?" Lúc nói chuyện, Dương Kiên đứng cạnh Thịnh Hạ, cánh tay tự nhiên khoác lên vai của cô ấy, khoe miệng thoáng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Thẩm Du không thèm để ý đến, trực tiếp quay đầu lại, đẩy bả vai Thẩm Kiều rồi nói: "Đi kêu y tá rút."

Thẩm Kiều ngược mắt lên từ màn hình điện thoại di động, thấy bình sắp thấy đáy, liền nghe lời đứng dậy rồi đi. Lúc này Thẩm Du mới nhìn Dương Kiên nói: "Sao hôm nay Dương thiếu lại rảnh rỗi như vậy, còn có cả thời gian đến bệnh viện cơ đấy?"

Dương Kiên chỉnh trang quần áo ngồi xuống: "Nghe nói thân thể có bệnh, nên đến thăm một chút."

Thẩm Du hơi híp mắt lại: "Đi thăm bệnh mà không mang theo cái gì, không thích hợp chút nào?"

Dương Kiên nói: "Thịnh Hạ chăm sóc cậu cả buổi chiều, còn chưa đủ à?"

Thẩm Du có vẻ đám chiêu rồi gật đầu: "Nói như vậy, tôi phải mời Thịnh Hạ ăn bữa cơm mới được."

Y tá rút kim, khoe môi Thẩm Du khẽ nâng lên, nói tiếng cảm ơn với y tá. Thanh âm của anh khàn khàn, trầm thấp vang lên bên lỗ tai của y tá, dường như trong nháy mắt, lỗ tai của tiểu y tá liền đỏ lên.

Thẩm Du nói muốn mời Thịnh Hạ ăn cơm, đương nhiên không thể dẫn Dương Kiên theo, mà Thẩm Kiều cũng nói muốn cùng đi để chăm sóc cậu ấy. Hành động lâm trận bỏ chạy thật sự là quá kém cỏi, cô không thèm làm, càng không cần thiết phải như vậy.

Bởi vì Thẩm Du phải ăn nhẹ, vì vậy Thẩm Kiều quyết định đi ăn cháo niêu đất. Món ăn Quảng Đông nổi tiếng với hương vị tinh tế, quá trình nấu nướng

cũng tương đối phức tạp, nếu không có thay nghề tốt, thì cũng không thể làm được những món ăn nhẹ đơn giản nhất, cho dù là làm được thì cũng là lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

Nhà hàng này ẩn sâu ở trong ngõ hẻm, làm những món ăn Quảng Đông chính cống, có thể nói là sắc vị vẹn toàn, nhưng mà nơi này hơi khó tìm, Thẩm Kiều lái xe, suýt nữa thì lạc đường trong ngõ hẻm. Thẩm Du đã không còn hơi sức nói gì với cô nữa, nửa nằm ở vị trí bên cạnh tài xế, có dáng vẻ ‘dù chị kéo tôi xuống địa ngục tôi cũng vui vẻ chịu đựng rồi tiến lên’. Xe Dương Kiên đi theo phía sau bọn họ, thật ra thì có mấy lần, khi Thẩm Kiều đi nhầm lối cô nghĩ nhất định là Dương Kiên biết, nhưng ngay cả nhắc nhở một lần anh cũng không muốn, giống như đặc biệt đến xem cô làm trò cười.

Khi sắp kết thúc bữa com thì Thẩm Kiều nhận một cuộc điện thoại, bầu không khí vốn đang yên lặng bị hủy sạch, hủy thành đồng cặn bã.

Mấy ngày trước Thẩm Kiều còn đang hưng phấn kích động vì ngay lập tức có thể thăng chức thành mẹ nuôi, thậm chí vì ngăn cản Tân Niệm, cô mất một đêm để suy nghĩ biện pháp, vậy mà hôm nay tất cả mọi thứ đều không còn.

Thanh âm của Mạc Dịch Khôn nghe vừa tang thương vừa bất lực, khàn khàn giống như trong cổ họng có sắt sỏi, hình như sắp chảy máu. Anh thấp giọng khàn cầu: "Thẩm Kiều, cô có thể đến thăm cô ấy không. Làm ơn."

Thẩm Kiều ép buộc bản thân giữ bình tĩnh, hai bàn tay phải lồng vào nhau mới có thể kiềm chế run rẩy, "Anh làm cái gì rồi? mấy ngày trước, không, ngày hôm qua chị ấy vẫn còn rất tốt."

Một lúc lâu, cũng không thấy đối phương nói gì, trong sự yên lặng đó hình như mang theo mấy tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ không thể nghe thấy, dường như anh ấy đang cố gắng hết sức để đè nén cảm xúc sắp sụp đổ.

Mạc Dịch Khôn và tiểu Thu cãi nhau không phải một hai lần, mọi người đã sớm tập mãi thành thói quen, cũng hiểu rõ giữa bọn họ, không ai có thể rời bỏ người kia, có thể họ cảm thấy hai người bọn họ sẽ không bao giờ xa rời nhau, cho nên mới không chút kiêng kỵ mà phóng khoáng như vậy. Bọn họ gây gỗ, cũng không nói cho mọi người, mâu thuẫn nội bộ của hai người họ, cũng không muốn người khác nhúng tay vào, vậy mà lần này Mạc Dịch Khôn lại chủ động nói cho Thẩm Kiều, hẳn là cô giúp một tay.

Ba vị ngồi cạnh không hện mà cùng nhìn cô, giống như hi vọng cô đưa ra đáp án. Thẩm Kiều hơi hoảng hốt cúp máy, nói với Thẩm Du: "Thu xếp giúp chị, chị muốn bay sang NewYork, càng nhanh càng tốt."

Thẩm Du nhíu mày hỏi: "Là điện thoại của ai vậy? Mạc Dịch Khôn?"

"Đừng quan tâm." Nói xong, Thẩm Kiều cầm lên ví da lên rồi xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, đột nhiên Dương Kiên đứng lên, ngăn cô lại rồi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Kiều nắm chặt tay thành nắm đấm, mắt đỏ bừng, ở đó đã hiện lên sương mù, rồi nhìn Dương Kiên cười lạnh nói: "Hỏi tôi? Không bằng đi hỏi anh em tốt của anh đi, xem xem rốt cuộc anh ta đã làm chuyện tốt gì rồi, nói thật thì tôi cũng muốn biết lắm."

Không để Dương Kiên có cơ hội hỏi tiếp, Thẩm Kiều liền tông cửa xông ra. Còn Dương Kiên cũng cầm điện thoại lên đuổi theo, nhưng điện thoại của Mạc Dịch Khôn vẫn không thông.

Thịnh Hạ muốn gọi Dương Kiên, nhưng trong bụng cũng hiểu đã ra chuyện gì, cũng không muốn làm phiền anh, vì vậy muốn nói lại thôi rồi ngồi xuống. Thẩm Du rót chén nước cho cô, cười nói: "Bạn tốt của hai người bạn là một đôi, có lẽ đã xảy ra chuyện gì, nên chắc chắn bọn họ rất khẩn trương, nhưng mà cô không phải lo lắng đâu, uống xong chén nước tôi sẽ đưa cô về."

Thịnh Hạ miễn cưỡng cười gật đầu, cầm lên cái ly lên rồi uống cạn, vẻ mặt hơi hoảng hốt.

Ngay đêm đó, Thẩm Kiều bước lên máy bay đi NewYork, đi cùng còn có Dương Kiên và Trương Khải. Lúc này, ba người bọn họ vẫn có một bụng nghi ngờ, chỉ biết là tiểu Thu sinh non ngoài ý muốn, mà nguyên nhân là bởi vì Mạc Dịch Khôn.

Đến nơi đã là sẩm tối, ba người đi đến bệnh viện. Một mình tiểu Thu nằm lẻ loi trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt sắp giống với màu sắc của giường bệnh, cô ấy đang nhìn ánh mặt trời đang ngả về tây ở ngoài cửa sổ, giống như búp bê vải không có sức sống. Thẩm Kiều không thể tin được dáng vẻ của tiểu Thu lúc này, nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn sống kiêu ngạo tràn đầy sức sống, cho dù là tức giận gây gỗ, chịu bao nhiêu oan ức, cô ấy cũng chưa bao giờ bị rút cạn linh hồn như lúc này.

Thẩm Kiều đứng bên cạnh giường bệnh, một tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của tiểu Thu. Tiểu Thu quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Kiều, không khóc cũng không cười, bờ môi khô nứt lên chậm rãi nhấp nháy: "Chị cảm thấy nó đang ở trong bụng chị, từng ngày từng ngày lớn lên, chị còn tưởng tượng ra dáng vẻ của nó, tính toán xem còn bao lâu thì có thể nhìn thấy nó, còn điên cuồng muốn gặp mặt nó sớm một chút. Em biết không? Tốt cuộc thì chị cũng gặp nó trước thời hạn, nhưng mà, nó chỉ là một vũng máu."

Thẩm Kiều che miệng, nước mắt theo ngón tay rơi xuống, ép buộc bản thân không thể khóc lên.

Tiểu Thu không muốn gặp Mạc Dịch Khôn, anh trốn ở phòng bên cạnh, khi cô ngủ, mới có thể len lén đi vào nhìn cô, không biết bao nhiêu lần ân hận nói xin lỗi, tuy rằng những thứ này chẳng có ích gì. Anh đã phạm sai lầm tày trời, hại bọn họ mất đi đứa bé, còn chặt đứt cầu nối vững chắc giữa bọn họ.

Tiểu Thu tỉnh dậy, Thẩm Kiều vẫn canh giữ ở bên cạnh để chăm sóc cô ấy. Tiểu Thu không cho cô tiết lộ tin tức này cho người nhà của cô ấy, một mình cô ấy kiên cường nuốt hết nỗi cay đắng tuyệt vọng này xuống, một mình chìm trong giấc mơ bị tan vỡ, khóc đến mức không thờ nổi.

Trương Khải nói với Thẩm Kiều, anh và Dương Kiên liên thủ đánh cho Mạc Dịch Khôn bầm dập thì mới dừng lại, quả nhiên sau đó, cô nhìn thấy trên khuôn mặt Mạc Dịch Khôn đầy rẫy vết bầm tím và vết thương dính máu. Nhưng mà, làm vậy thì có thể giải quyết được gì?

Mạc Dịch Khôn không ngủ không nghỉ canh giữ ở phòng bên cạnh, râu ria xồm xàm, đầu tóc rối bời, khuôn mặt anh vốn tuấn tú, giờ đây hai má hõm xuống, mắt thâm quầng, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu. Bị đánh một trận, dường như cuối cùng anh đã hiểu rõ anh phải tỉnh lại, vì vậy anh đưa cho Dương Kiên một tờ giấy, chỉ nói mấy chữ ngắn gọn: "Xử lý sạch sẽ người này."

Dương Kiên gấp tờ giấy lại rồi cất đi. Đi trong hành lang yên tĩnh của bệnh viện, không ngờ lại gặp Giản Dư Mặc.

Nhiều năm trước, ở tuổi thanh xuân, Dương Kiên thích Thẩm Kiều, nhưng Thẩm Kiều lại thích anh ta, Giản Dư Mặc ôn nhu. Rõ ràng là anh biết cô ấy trước, nhưng cô ấy lại yêu người khác, theo như câu nói kia là: không phải cứ gặp anh trước, thì chắc chắn phải yêu anh.

Giản Dư Mặc nhìn thấy Dương Kiên, vô cùng kinh ngạc, từ ánh mắt tròn tròn và khóe miệng khẽ nhếch là có thể nhìn ra. Có lẽ không nghĩ đến sẽ gặp anh ở đây, còn có Thẩm Kiều nữa.

Dương Kiên không chào hỏi, đi thẳng qua, từ đầu đến cuối, khi ra khỏi tòa nhà của bệnh viện thì Trương Khải mới phản ứng được người đó là ai. Nhưng vì ngại Dương Kiên, cuối cùng anh lựa chọn câm miệng.

Khi trở về, đêm đã khuya, xe chậm rãi lái vào bãi đậu xe, rồi đột nhiên tăng tốc. Dương Kiên nảy sinh ác độc đạp ga đến mức thấp nhất, dáng vẻ này khiến Trương Khải ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế bị dọa sợ, đừng nói đến chiếc xe của Giản Dư Mặc ở ngay phía trước cách đó không xa.

Anh ta nghênh đón ánh đèn xe chói mắt, hoảng hốt đến mức không kịp trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tên Dương Kiên khôn kiếp

Dưới ánh sáng đèn pha, Trương Khải kéo tay phanh, chiếc xe thể thao với những tính năng hoàn hảo dừng sát bên cạnh Giản Dư Mặc, tiếng phanh xe chói tai làm thức tỉnh bóng đêm đang ngủ say, lưu lại trên mặt đất những vết ngón màu đen của phanh xe. Chỉ một chút xíu nữa thôi, xe sẽ đánh bay Giản Dư Mặc.

Sau khi xe dừng lại hoàn toàn, lồng ngực Trương Khải đập phồng, hai mắt tròn tròn, âm thanh trầm thấp thoáng mang theo sự tức giận: "Cậu điên rồi hả?"

Tay Dương Kiên vỗ vỗ tay lái, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía trước: "Không phải còn có cậu ở đây sao?"

Trương Khải quay đầu nhìn ra phía ngoài xe, "Cậu chờ ở trong xe đi, tôi đi xử lý." Tức giận nói xong, Trương Khải chuẩn bị mở cửa xuống xe, lại bị Dương Kiên ngăn lại.

Dương Kiên cười Trương Khải chuyện bé xé ra to, ấn chặt bờ vai của anh ta rồi nói: "Không cần, để tôi đi."

"Này!" Trương Khải định ra rồi, nhưng đột nhiên Dương Kiên lại lách người nhảy từ trong xe ra.

Nhìn thấy Giản Dư Mặc, Dương Kiên cười lại gần, đưa tay phải ra: "Thật xin lỗi, đã làm anh bị dọa sợ rồi?"

Trải qua một hồi điều chỉnh, cảm xúc sợ hãi cũng đã qua, Giản Dư Mặc khẽ mỉm cười, bắt tay rồi nói: "Đã lâu không gặp, Dương Kiên, đã lâu không gặp."

"Không việc gì không việc gì," Dương Kiên hơi cà lơ phát phờ nói, "Nghe nói tính nết của chiếc xe này tốt lắm, nên lúc rồi đột nhiên nổi hứng muốn thử một lần, lại không nhìn thấy anh, thật là xấu hổ."

Giản Dư Mặc không nhanh không chậm nói: "Với kỹ thuật lái xe của Kiên thiếu, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Dương Kiên lắc đầu: "Vây cũng chưa chắc," có một chút bất đắc dĩ, thoáng qua rồi biến mất, anh lại là người đàn ông tự tin và kiêu ngạo, "Mời anh uống rượu nhé, coi như là an ủi anh."

Giản Dư Mặc gờ cổ tay nhìn đồng hồ: "Không, sáng sớm ngày mai còn có một cuộc họp rất quan trọng, mấy ngày nay còn phải làm phiền Kiên thiếu giúp đỡ Thẩm Kiều nhiều hơn, cô gái này có dây thần kinh thô, nhiều khi cũng không biết tự chăm sóc bản thân..."

Dương Kiên nheo mắt lại, dùng giọng điệu riêng của những ông cụ Bắc Kinh nói: "Không thể như thế được, những việc đó là trách nhiệm của anh, để người khác giúp đỡ, coi sao được?"

Giản Dư Mặc gật đầu cười: "Như vậy đi, sau này còn gặp lại."

"Không tiễn." Nhìn bóng dáng của Giản Dư Mặc từ từ lặn vào bóng đêm, nụ cười trên mặt Dương Kiên dần dần biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vẻ lạnh lẽo như gió đêm.

Trương Khải đến gần Dương Kiên, khua khua tay trước mặt anh.

Dương Kiên nhìn bóng đêm đen kịt đã sớm không còn bóng người, nhỏ giọng nói: "Hơn một năm không gặp, anh vẫn không có thêm điểm yếu trí mạng?"

Trương Khải nắm lấy quai hàm của Dương Kiên, quay về phía mình, híp mắt lại, hơi ghét bỏ hỏi: "Không phải cậu nói là, đã mất hết hi vọng với Thẩm Kiều rồi sao?"

"Tôi cũng chưa nói là chưa chết tâm."

Trương Khải hất mặt của Dương Kiên ra, "Hừ, cậu đi lừa gạt quỷ đi!"

Dương Kiên nhếch môi cười lạnh, "Chẳng mong gì nữa, có thể lừa cậu là được."

Ba giờ trước.

Giản Dư Mặc tìm đến bệnh viện, Thẩm Kiều không nói cho anh biết địa chỉ cụ thể, anh chỉ có thể tìm kiếm loạn xạ, không hề có phương pháp, cho đến khi gặp Dương Kiên ở hành lang bệnh viện.

Nhìn thấy Dương Kiên, quả thực anh cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng sau đó liền hiểu rõ, Hạ Tiểu Thu là bạn tốt nhất của Thẩm Kiều, mà Dương Kiên lại là bạn từ nhỏ của Mạc Dịch Khôn. Nói thật, anh thật sự rất hâm mộ tình bạn vô cùng kiên cố không có gì phá nổi này, xảy ra chuyện, ngay lập tức bọn họ liền bỏ lại tất cả công việc và cuộc sống, không ngại vạn dặm xa xôi mà đến, bọn họ không phải người thân của nhau, lại có thể thân thiết hơn so với tình thân.

Đã hai tháng không gặp Thẩm Kiều, dáng vẻ tiêu tụy của cô làm anh cảm thấy đau lòng. Cô nhào vào trong ngực anh, không khóc, anh biết, cô đang đè nén cảm xúc.

"Đừng nói gì cả." Thẩm Kiều nói.

Giản Dư Mặc im lặng ôm cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt về lên mái tóc dài của cô. Hai tháng không gặp, hình như tóc của cô lại dài hơn một chút.

Có lẽ là quá mệt mỏi, Thẩm Kiều ngồi trên ghế dài ở hành lang, đầu tựa vào bả vai của Giản Dư Mặc, dần dần ngủ mất. Mặc dù Mạc Dịch Khôn mời họ sĩ chăm sóc, nhưng Thẩm Kiều vẫn muốn cố hết khả năng của mình để chăm sóc Tiểu Thu, không muốn Tiểu Thu có cảm giác cô độc, không có ai quan tâm chăm sóc, cũng hi vọng hành động của cô có thể khiến Tiểu Thu nhanh chóng rời khỏi nỗi tuyệt vọng kia, bắt đầu cuộc sống mới.

Thẩm Kiều không biết mình đã ngủ bao lâu, sau đó bị cảm giác cứng ngắc đầu đón ở cổ đánh thức. Giản Dư Mặc nở nụ cười vuốt lên mái tóc rối loạn của cô, kéo tay của cô rồi nói: "Đi, dẫn em đi ăn cái gì đó."

Bận rộn mấy ngày liền, Thẩm Kiều vẫn không có khẩu vị, những đêm nay sức ăn lại tăng rất nhiều, Giản Dư Mặc cười nói là do anh xuất hiện khiến Thẩm Kiều nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp sau khoảng thời gian dài, cho nên khẩu vị mới có thể tăng nhiều như vậy. Thẩm Kiều không phủ nhận, cũng có thể nói là bởi vì miệng đầy thức ăn nên không có sức phủ nhận.

Giản Dư Mặc lau vụn thức ăn trên khóe miệng của Thẩm Kiều, "Phải trách anh, đáng lẽ phải để lại công việc để đi thăm em."

Thẩm Kiều cầm khăn giấy lên lau khóe miệng, vẻ mặt hơi nghiêm túc: "Thực ra thì ban đầu không có ý định nói cho anh biết, nếu như không phải anh nghe thấy thanh âm của em không bình thường, chắc chắn em sẽ không nói. Cho nên."

Giống như hoàn toàn hiểu rõ suy nghĩ của cô, Giản Dư Mặc ngắt lời: "Em nghĩ anh sẽ nói cho ai?"

Thẩm Kiều cảm thấy ngứa, tùy ý chọn salad: "Không đúng, tiểu tình nhân tóc vàng mắt xanh, con gái Mỹ ngực lớn eo nhỏ.. vân..vân."

Giản Dư Mặc không nói tiếp, đặt món điểm tâm ngọt bên tay Thẩm Kiều.

Giản Dư Mặc vốn định đón Thẩm Kiều về nhà nghỉ ngơi, nhưng cô kiên trì ở lại bệnh viện, đành vậy thôi, Giản Dư Mặc buộc lòng phải thuận theo cô.

Sau khi đưa Thẩm Kiều về bệnh viện, Giản Dư Mặc mới rời khỏi. Lại khiến anh gặp lại Dương Kiên, kết quả là thiếu chút nữa thì xảy ra án mạng. Giản Dư Mặc nhìn đường phố ở ngoài cửa sổ bị đèn đường nhuộm thành màu âm trầm, bờ môi mím chặt thành một đường thẳng.

Dương Kiên và Trương Khải cùng nhau ăn khuya quay lại, Mạc Dịch Khôn cuộn lại trên ghế sofa, ngủ như chết. Nhiều ngày như vậy, rốt cuộc anh ấy cũng chịu nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút. Mang đồ ăn khuya sang phòng bên cạnh thì thấy Thẩm Kiều đang đứng luyện yoga, cô đang chăm chú nên đương nhiên không nghe thấy có người đẩy cửa đi vào, cho đến khi Dương Kiên đứng bên cạnh cô, suýt nữa thì dấn vào một chỗ.

"A."

Thẩm Kiều vừa mới kêu thành tiếng, Dương Kiên đã nhanh tay lẹ mắt che miệng của cô lại, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn người đang nằm trên giường bệnh, thấy tiểu Thu vẫn im lặng ngủ như trước, lúc này mới thoáng yên tâm.

Dương Kiên buông cô ra, nhỏ giọng nói: “Đi ra ngoài với tôi.”

"Để làm gì?"

"Ra ngoài." Không nhiều lời, Dương Kiên xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Ngoài hành lang cũng cấm hút thuốc, nhưng Dương Kiên vẫn không coi như không nhìn thấy mấy tấm bảng đó, dựa người vào tường, đốt thuốc. Thẩm Kiều đi từ phòng bệnh ra, không nói hai lời liền đoạt lấy điếu thuốc anh đang ngậm trong miệng, dụi tắt rồi ném vào thùng rác, "Có chuyện gì, nói đi."

"Vừa mới gặp Giản Dư Mặc."

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn anh: "Vậy thì sao?"

"Sao à?" Dương Kiên cười, nhưng hai mắt vẫn lạnh buốt, "Chuyện của Khôn tử và tiểu Thu vẫn chưa rõ ràng, tại sao em lại muốn nói cho một kẻ không quen biết?"

Thẩm Kiều giận quá hóa cười, cơ thể đứng ngay ngắn nhìn thẳng vào Dương Kiên: "Tại sao lại nói là người không liên quan? Đương nhiên tôi biết chuyện này có cang ỉt người biết cang tốt, nhưng Giản Dư Mặc là bạn trai của tôi, anh ấy có thể tham dự bất kỳ chuyện gì có liên quan đến tôi."

"Cứ để anh ta lên phù chính như vậy à?"

Thẩm Kiều đính chính: "Anh ấy vốn là chính rồi."

Dương Kiên chợt nở nụ cười: "Vậy phụ đâu?"

Thẩm Kiều nghe vậy cắn môi, biết mình đã nhảy vào bẫy mà Dương Kiên vừa đào xong, nhưng cô không muốn tranh luận với anh, vì vậy xoay người muốn đi, đột nhiên, Dương Kiên lại lách người chặn đường của cô, "Vừa rồi ở bãi đậu xe, suýt tý nữa thì đâm vào anh ta, chỉ còn một chút nữa. Nhưng mà nói thật, tôi cũng không xác định anh ta có bị thương hay không."

Thẩm Kiều không thể tưởng tượng nổi mà nheo mắt lại, vẻ mặt dần trở nên cảnh giác, tay cũng bắt đầu vuốt nhẹ vào túi quần, điện thoại di động vừa được lấy ra thì đã bị Dương Kiên đoạt lấy, "Tôi còn chưa nói xong, làm gì phải gấp gấp như vậy?"

"Trả lại điện thoại di động cho tôi."

Dương Kiên không thèm để ý, dáng vẻ dựa vào vách tường có chút lười biếng, ngón tay vuốt vuốt điện thoại di động, màn hình sáng lên, là cô đang cười xinh đẹp động lòng người, "Nếu như mà tôi nói, tôi thật sự muốn đâm chết anh ta, em có tin hay không?"

Thẩm Kiều không muốn nói chuyện với anh nữa, vươn tay lấy lại điện thoại di động, Dương Kiên lại đưa tay ra nắm lấy bàn tay của cô, nắm thật chặt không thả ra.

Đối mặt với ánh mắt gây sợ của anh, Thẩm Kiều cắn răng nghiêng lợi nói: "Tin."

Mắt Dương Kiên không chớp, nhìn cô chăm chú, không quan tâm cô đang cố gắng giãy giụa, vẫn nắm chặt tay của cô như trước: "Vậy anh yêu em từ lâu rồi, có tin hay không?"

Thẩm Kiều không né tránh nhìn lại anh, hàm răng cắn chặt càng làm bờ môi trở nên tái nhợt.

Thẩm Kiều im lặng, khiến Dương Kiên có chút sa sút tinh thần, nhưng anh vẫn không muốn buông tay của cô ra, "Tin hay không, thật ra thì cùng người người trước mắt có liên quan, nếu như bây giờ người đứng trước mặt em nói những lời này với em không phải là anh, mà là."

"Không phải tôi không tin." Thẩm Kiều chợt ngắt lời anh.

Dương Kiên giống như vừa cắn thuốc trở nên hưng phấn, bước thêm một bước về phía cô, đường cong xinh đẹp của quai hàm buộc chặt, hai mắt như ngọn đuốc: "Vậy thì được, em quăng Giản Dư Mặc, anh chia tay với Thịnh Hạ, em và anh, hai người chúng ta cùng ở chung một chỗ."

"Bốp."

Chỉ cười cùng trong câu nói của Dương Kiên vừa dứt, Thẩm Kiều chợt lùi về phía sau nửa bước, xoay tròn cánh tay cho anh một cái tát thật mạnh: "Khốn kiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Không có đường về

Rượu chè ăn uống quá độ dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng, khiến cả đêm đó Thẩm Kiều thượng thổ hạ tả. Cô vẫn cố gắng chống đỡ không chịu gọi bác sĩ, càng về sau thì thần trí càng mơ hồ, hộ lý nhìn thấy sự khác thường của cô, gọi bác sĩ tới đến. Châm cứu, sau nửa đêm thì nặng nề ngủ thiếp đi.

Tiểu Thu cũng bị kinh động, thân thể của cô đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Kiều chăm sóc cô mấy ngày, đêm nay lại đến phiên cô coi chừng Thẩm Kiều, thật ra thì bác sĩ cũng nói, chẳng qua là Thẩm Kiều ăn nhiều nên không tiêu hóa được, không có đáng ngại, nhưng tiểu Thu lại bướng bỉnh không chịu nghe, hơn nữa còn bảo bệnh viện sắp xếp phòng đôi, cô và Thẩm Kiều cùng nằm chung phòng bệnh.

Khi trời vừa sáng, Dương Kiên đến đây tạm biệt tiểu Thu. Trong nước có quá nhiều công việc cần anh xử lý, nghỉ mấy ngày hôm nay đã là cực hạn, mỗi ngày có vô số người tìm anh, nếu như không phải là anh tắt tiếng và rung, e rằng một ngày 24 giờ, điện thoại sẽ kêu không ngừng nghỉ.

Tiểu Thu liếc mắt nhìn Thẩm Kiều vẫn còn ngủ yên, mắt nước nghiêm trọng khiến lúc này nhìn cô ấy hơi tiêu tụy, dò hỏi: "Anh có muốn chờ cô ấy tỉnh lại rồi nói với cô ấy một câu không?"

Dương Kiên nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần, dù sao ở đây cũng có bác sĩ và y tá sẽ chăm sóc cô ấy. Cô cũng tự chăm sóc bản thân cho tốt, tôi đi đây."

Tiểu Thu nói: "Nghe nói anh có bạn gái, rất tốt, chúc hai người hạnh phúc."

Dương Kiên khẽ cười, "Tôi đang vội lắm, tạm biệt."

Tiểu Thu đưa tay ra vẫy tay từ biệt với Dương Kiên, còn người nằm trên giường kể bên, từ đầu đến cuối không hề có dấu vết muốn tỉnh lại, quả nhiên là hiệu quả của thuốc khá mạnh.

Trương Khải lái xe đưa Dương Kiên đến sân bay, từ kính chiếu hậu nhìn người đang ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, chậm rãi nói: "Thẩm Kiều Sinh bị bệnh, cậu đi rồi, không biết còn tưởng rằng cậu chạy án đấy."

Dương Kiên nhìn ra ngoài cửa sổ, âm thanh lạnh nhạt nói: "Cô ấy ngã bệnh mắc mớ gì tới tôi."

Trương Khải hừ mũi: "Tối hôm qua chính mắt tôi nhìn thấy, cậu chặn đường người ta, còn lôi kéo tay của người ta không buông, nếu không phải là cho cậu tát, ai biết được cậu còn có thể làm ra chuyện cảm thú gì. Theo tôi thấy, bệnh của cô ấy cũng có thể là do cậu làm tức giận."

Dương Kiên hừ lạnh: "Đây chính là kiệt tác của người bạn trai thập nhị tứ hiếu (1), chớ hướng trên đầu ta theo như, không chịu nổi."

(1) bạn trai thập nhị tứ hiếu: hai mươi tư điều hiếu thuận của bạn trai.

Trương Khải không khỏi nói một cách ghét bỏ: "Cậu nghĩ thấy mùi khi cậu vừa mở miệng ra chưa, tỏa ra khiến cả xe đều là mùi dấm chua Sơn Tây, mùi thật nồng."

Dương Kiên cầm điện thoại di động lên đập vào mặt Trương Khải: "Cậu có thể chuyển tâm lái xe không!"

Trương Khải lập tức nghiêng đầu tránh khỏi, điện thoại di động rơi xuống bên cạnh chân anh ta, anh cúi đầu nhìn xuống, rồi đập đập hai phát. Sau đó, nghiêm túc nói: "Làm đàn ông, cậu phải phóng khoáng, người ta không thích cậu, cũng đừng ép buộc người ta, dưa hấu xanh không ngọt, cậu cũng nói đã nhiều năm như vậy, tại sao cậu vẫn không thấy rõ sự thật này?"

Dương Kiên chống tay lên trán, hơi ưỡ oải nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng nhấn ở mi tâm: "Tôi không có."

{edit by Mạn Nhi _di@nđàn①ê♠quý♠đ♠n}

Trương Khải khẽ thở dài, giọng nói cũng dịu hơn: "Cho dù là bạn bè bình thường, dấu sao đã biết nhiều năm như vậy rồi, cậu cũng nên chú ý một chút đi?"

"Thôi, tránh cho bệnh nặng hơn, " Dương Kiên điều chỉnh góc độ của thành ghế, "Tôi ngủ một lúc nhé."

Trương Khải vẫn chưa từ bỏ ý định: "Rất cuộc, tại sao cô ấy lại cho cậu một cái tát vậy?"

Dương Kiên xê dịch thân thể, như mặt nước không hề gợn sóng nói: "Tôi nói Giản Dư Mặc bị tôi đụng chết."

Trương Khải vội vàng chỉnh vật áo ngồi ngay ngắn, dọc đường cũng không dám nói gì nữa.

Đêm nay, đương nhiên là trắng đêm không ngủ. Sau nửa đêm Thẩm Kiều bị bệnh, Dương Kiên vội vã chạy từ khách sạn đến bệnh viện, ngồi ngoài hành lang một lúc lâu, chỉ chăm một điều thuốc kẹp giữa ngón tay, trước khi anh đẩy cửa đi vào tạm biệt tiểu Thu, thuốc lá đã bị ném vào thùng rác.

Một năm rưỡi trước, từ Mi về, Dương Kiên cũng đã thông suốt, cũng cam chịu số phận. Thẩm Kiều chiếm giữ một phần ba thời gian trong hai mươi mấy năm qua của anh, nhưng cho dù anh yêu cô sâu đậm như thế nào, thì vẫn kém hơn so với một cặp đôi lưỡng tình tương duyệt. Nhất là khi cô gạt tay anh ra, thanh âm bình tĩnh nói: Chẳng phải anh yêu tôi đâu, chẳng qua là không chiếm được tôi nên không cam lòng.

Sự tình cũng đã biến thành như vậy, anh còn có lý do gì để không buông tay?

Nếu như không phải là em, thì là ai cũng không quan trọng.

Anh thừa nhận, lần đầu tiên nhìn thấy Thịnh Hạ, như thấy được Thẩm Kiều xinh đẹp không gì sánh được của nhiều năm trước, ngay cả một cái nhíu mày, một nụ cười đều có mấy phần giống, nhưng mà cô ấy cẩn thận kỹ càng hơn so với Thẩm Kiều, cẩn thận đối đãi với cấp trên, đối đãi với đồng nghiệp, đối đãi toàn bộ thế giới, cũng có thể nói là có chút khúm núm, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến ấn tượng tốt mà cô để lại cho anh.

Tất cả đều phát triển tự nhiên như vậy, khi hôn Thịnh Hạ, anh mới hồi tỉnh, sau khi ở cùng một chỗ với cô ấy thì anh mới thực sự đối xử tốt với cô ấy. Vì vậy, trạng thái cũng dần tốt hơn, nhưng sau khi Thẩm Kiều về nước, nhìn thấy đôi khuyên tai đó trên lỗ tai của Thịnh Hạ, thì sụp đổ hoàn toàn.

Năm ấy, anh trốn trên tầng cây lên lên nhìn cô đến gần, khi nhìn thấy bóng dáng của cô thì anh tháo dây xích của Hắc Bối ra, sau đó anh tùy thời mà nhảy từ trên cây xuống, khi anh chà sát tay chuẩn bị làm anh hùng cứu mỹ nhân thì không biết từ chỗ nào xuất hiện một tiểu tử không có mắt nhìn, trong chớp mắt giành kéo Thẩm Kiều bỏ chạy trước anh. Hắc Bối ở phía sau điên cuồng đuổi theo, lúc đó anh thật sự không muốn quản nữa, bị đuổi kịp thì chỉ có thể trách bọn họ không có bản lĩnh, uất ức làm bữa trưa cho chó.

Sau đó, anh vẫn gọi Hắc Bối về. Thẩm Kiều đầu đầy bụi đất quay lại, nổi giận đùng đùng chỉ vào mũi anh rồi nói: "Dương Kiên, anh thật là đáng ghét."

Trong quá khứ, anh không hề để ý, còn có thể ưỡn ngực nghiêm mặt đi đến: "Đáng ghét à, em nói một câu đáng ghét cho tôi nghe đi."

Nhưng lần này, Thẩm Kiều không thêm cho anh cơ hội, ngược lại lôi kéo cánh tay của Giản Dư Mặc, cười ngọt ngào: "Chúng ta đi, em mời anh ăn kem."

Cho tới bây giờ, tất cả mọi người đều biết Thẩm Kiều không thích anh, thậm chí mở ra đánh cược, nếu như Thẩm Kiều chịu gả cho anh, bọn họ liền nhảy thoát y vũ. Anh đáp, sẽ chuẩn bị sẵn một sân khấu. Sau đó lại bị Thẩm Kiều biết, chuyện này làm cho thái độ của cô đối với anh càng tồi tệ hơn.

Về sau... Về sau... Cô ấy xuất ngoại với Giản Dư Mặc, không hề tách rời.

"Dương tiên sinh, xin lỗi đã làm phiền."

Cánh tay Dương Kiên hơi tê tê, chậm rãi bỏ cái bật mắt ra, ngồi thẳng người, cặp mắt híp lại, gương mặt có vẻ khó chịu, "Chuyện gì vậy?"

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đưa điện thoại vệ tinh đang cầm trong tay tới, "Dương tiên sinh, ngài có điện thoại."

Dương Kiên nhìn chằm chằm điện thoại, chân mày nhíu chặt hơn, nhưng vẫn mỉm cười nói cảm ơn, nữ tiếp viên hàng không có chút e lệ gật đầu rồi đi.

Gọi điện thoại vệ tinh để tìm Dương Kiên chính là anh họ thứ hai Dương Viên, với một tin tức tàn khốc. Dương Viên đã sắp xếp người đến sân bay đón Dương Kiên, nói gọi điện thoại trước để anh chuẩn bị tâm lý.

Từ nhỏ Dương Kiên lớn lên bên cạnh ông nội, trong tất cả con cháu trong nhà, chỉ có quan hệ của anh và ông nội là tốt nhất. Mặc dù thân thể ông nội vẫn không tốt gần hai năm nay, tình huống lúc tốt lúc xấu, tin tức khó qua khỏi đã được báo xuống nhiều lần, nhưng lần nào ông cụ cũng kiên cường vượt qua, cả nhà đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu rồi, thế nhưng khi ngày này thật sự đến thì bọn họ vẫn không có biện pháp tiếp nhận.

Dương Kiên không thể nhìn mặt ông nội một lần cuối, Dương Viên nói cho anh biết, ông nội muốn đợi anh trở về, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống đỡ nổi.

Dương Kiên vẫn canh giữ ở linh đường, ngày ấy khi đưa linh cữu của ông cụ, Thẩm Kiều cũng tới. Cô vừa mới về từ NewYork, đã chạy thẳng đến nhà tang lễ, cách một khoảng xa nhìn thấy Dương Kiên gầy đi rất nhiều, cô biết chắc chắn tâm tình của anh cực kỳ sa sút. Thẩm Kiều cố gắng giấu mình trong đám người, không muốn anh gặp lại cô, lại tăng thêm phiền não.

Sau đêm đó, trong khoảng thời gian ngắn, chắc chắn anh sẽ không muốn gặp cô.

Cô tát anh một cái, cướp điện thoại trong tay anh, vừa mới đi được mấy bước đã không thể chờ đợi mà gọi điện thoại cho Giản Dư Mặc. Nghe thấy Giản Dư Mặc nói không bị thương, cô mới thả lỏng. Hành lang yên tĩnh như vậy, cô nói gì, nhất định anh cũng nghe thấy, cho nên khi anh rời đi, cũng không hề nói một tiếng.

"Nghĩ gì vậy?"

"À, " Thẩm Kiều nghịch lọn tóc, cười nói: "Không có gì."

Tần Niệm Vi khẽ than thở: "Tiểu Thu như thế nào rồi? Vốn định đi thăm cô ấy, nhưng bên này Dương Kiên vừa có chuyện, nên không đi được nữa."

"Chị ấy đã xuất viện rồi, yên tâm đi."

Tần Niệm gật đầu, khẽ neho mắt lại, nhìn Thẩm Kiều: "Nghe nói, có một lần cậu ăn tham quá, nên thượng thổ hạ tả, bị gầy vò cả đêm?"

Thẩm Kiều toét miệng cười khan: "Việc tốt thì không ra đến cửa, chuyện xấu thì truyền ngàn dặm, Thái Bình Dương cũng không ngăn nổi những lời lẽ xấu xa dùng để hăm hại nhau."

Tần Niệm nhéo mặt của Thẩm Kiều, rồi lại dò xét từ trên xuống dưới một phen: "Khí sắc không tốt lắm, nhưng mà tại sao lại béo ra rồi hả? Sưng phù ả?"

Thẩm Kiều: "..."

Thẩm Kiều lái xe về nhà để tắm rửa, vốn muốn ngủ bù, nhưng cô làm thế nào cũng không thể ngủ nổi, cuối cùng chán nản bò từ trên giường dậy, đổi quần áo rồi lái xe ra ngoài.

Gia đình Tần Niệm vừa mới com nước xong, Chu tiên sinh đang bị chỉ huy rửa bát đĩa, Thẩm Kiều gõ cửa mà đến. Tần Niệm thấy so với ban ngày khí sắc của cô còn kém hơn, vội vàng kéo cô vào phòng khách ngồi.

Hai bàn tay Thẩm Kiều xoắn chặt một chỗ, sắc mặt tái nhợt, "Mình có mấy lời, muốn nói với một mình cậu."

Tần Niệm đồng ý, nhanh nhẹn bay vào phòng bếp, sau cười đùa thì thầm mấy câu, Chu Tử Tuấn cầm ví tiền lên chuẩn bị ra ngoài, hơn nữa còn hỏi thăm Thẩm Kiều có muốn Bánh phô mai hay không.

Tần Niệm vừa đóng cửa nhà lại, Thẩm Kiều đã nhào qua ôm cô thật chặt. Khi mà Tần Niệm còn không biết mở miệng như thế nào để nói chuyện, đã cảm thấy nước mắt của Thẩm Kiều rơi trên vai mình.

Thẩm Kiều khóc nói: "Mình thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa, không nói ra nhất định mình sẽ không chịu đựng được nữa."

Tần Niệm vỗ nhẹ bả vai của cô: "Thẩm Kiều, trước tiên cậu đừng khóc nữa, từ từ nói, cậu làm sao vậy?"

"Tiểu Thu nằm ở bệnh viện, đau lòng, tuyệt vọng, hàng đêm khi cô ấy ngủ, nước mắt cũng sẽ ướt đầm gối đầu, cô ấy quá đau khổ, đó là bài học đâm máu, mình không thể để bất cứ ai biến thành tiểu Thu thứ hai, cho dù là Giản Dư Mặc, cả Thịnh Hạ nữa, đều không thể. Mình và anh ấy cũng không thể trở thành Mặc Dịch Khôn thứ hai, Khôn tử là cư xử vô tâm, nhưng bọn mình không thể biết đó là sai mà vẫn làm. Mình đã bỏ lỡ một lần, thật sự đã bỏ lỡ tất cả. Không có cách nào nữa rồi, Tần Niệm, bọn mình không có biện pháp nữa rồi."

Thẩm Kiều ôm ngực, chân mày nhíu lại, khàn giọng nói: "Chỗ này chật rồi, không thể quay lại được, mình không thể tiếp tục chìm đắm nữa."

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kiều nói ra lời nói từ tận đáy lòng với Tần Niệm, trước kia Tần Niệm thường đoán, đoán cô có yêu Dương Kiên hay không, đoán cô có dao động hay không, đoán cô có hối hận hay không. Tần Niệm đau lòng ôm lấy Thẩm Kiều, vào giờ phút này, cô không biết nên an ủi Thẩm Kiều ra sao.

"Anh ấy nói muốn Giản Dư Mặc chết, không thể." Cả người Thẩm Kiều bắt đầu run rẩy, bàn tay bịt mắt không ngừng lắc đầu, "Mình đã hỏi Trương Khải, ngày ấy, nếu như không phải anh ấy kéo phanh, Giản Dư Mặc thật sự sẽ..."

Nội tâm Tần Niệm bị chấn động, mặc dù Dương Kiên ngang ngược, nhưng tất cả mọi việc đều có chừng mực, những năm qua, mặc dù anh yêu Thẩm Kiều, nhưng chưa bao giờ phá hoại tình cảm của Thẩm Kiều và Giản Dư Mặc. Vậy mà hôm nay... Vốn tưởng rằng, một năm rưỡi trở lại đây, anh có Thịnh Hạ, sẽ từ từ buông tay với Thẩm Kiều

Tần Niệm đẩy tay Thẩm Kiều ra, nâng mặt của cô lên đối diện với mình, gằn từng chữ: "Không phải lỗi của cậu, đừng dùng những thứ này để trừng phạt bản thân, có được không?"

Thẩm Kiều đã hoàn toàn bối rối, chỉ lắc đầu không ngừng, từ đầu đến cuối chỉ lặp lại một câu nói: "Mình không nên quay về."

Tần Niệm: "Hãy nghe mình nói, cậu không thể trốn tránh cả đời, nếu như cậu thật sự lựa chọn buông tay, hãy vì bản thân mà chọn một con đường thật tốt, vì vậy mặc kệ Dương Kiên có ở đó hay không, nói gì làm cái gì, cũng không thể chi phối con đường của cậu, như vậy mới đúng."

"Mình từng tự nói với bản thân ngàn vạn lần, nhưng mà nó, " Thẩm Kiều vỗ ngực, than thở khóc lóc: "Rất nhiều khi nó không chịu nghe lời mình."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mình không hề trốn tránh

Xử lý xong việc hậu sự của ông nội, Dương Kiên mới bắt đầu công việc, bận trước bận sau làm chậm trễ gần hai tuần lễ, cũng làm cho công việc của anh chất thành núi. Vì vậy anh phải thức đêm làm thêm giờ, ba giờ sáng mới tan tâm, buổi sáng tám giờ đã đi làm, liên tục tám ngày liền, tất cả đồng nghiệp dưới quyền khổ không thể tả, gương mặt xanh xao, đi bộ cũng có thể lung tay theo chiều gió.

Gần đây, bên phía Dương Kiên đang điều tra một vụ án mới, bởi vì liên quan đến nước ngoài, cho nên cần hợp tác với Bộ Ngoại Giao. Cho nên bọn họ phải nhanh chóng thu thập đầy đủ những chi tiết trong hồ sơ vụ án, khai thông hợp tác với các ngành có liên quan của Bộ Ngoại Giao. Khi Bộ Ngoại Giao đưa ra danh sách nhân viên có liên quan, bỗng nhiên tên tuổi của Thẩm Kiều cũng có trong hàng ngũ đó.

Cục trưởng đưa tài liệu hợp tác cho Dương Kiên: "Vụ án này không thể giải quyết trong thời gian ngắn, cậu bố trí cho những người khác đi cùng đi."

"Được, tôi sẽ thu xếp."

Bố trí công việc ổn thỏa, Cục trưởng tháo vế nghiêm túc xuống, đứng dậy đi đến trước xô pha, rót cho bản thân một ly trà, "Cuối tháng sẽ bình xét, đã chuẩn bị xong chưa?"

Dương Kiên cầm cái ly thủy tinh xinh xắn lên, không để ý nói: "Không có gì phải chuẩn bị cả."

Cục trưởng cười nói: "Được rồi, cho nghỉ một ngày để về nghỉ ngơi, mấy người cấp dưới của cậu...sắc mặt bọn họ xanh mét hết cả rồi."

Dương Kiên uống một hơi cạn sạch nước trà ở trong chén, đặt ly trà xuống rồi nói: "Tôi không có ở đây thì kéo dài công việc, có biến thành rau cải cũng đáng đời. Cảm ơn trà ngon của ngài, nhưng nếu để nước ấm hơn chút nữa thì càng tốt hơn."

Nghe nói vậy, Cục trưởng liền cầm bình thủy tinh lên, mở nắp ra ngửi đi ngửi lại, lá trà đầy đặn trôi nổi như hoa lan trắng, cẩn thận đổ một chút ra rồi nếm nếm, vừa định nói chuyện, Dương Kiên đã đẩy cửa đi ra.

Trở lại phòng làm việc, thấy Thịnh Hạ gửi tin nhắn đến, dặn dò anh uống nhiều nước, đừng để quá mệt mỏi, ăn cơm đúng giờ. Dương Kiên chợt phát hiện, hình như mình đã xem nhẹ Thịnh Hạ quá lâu. Gần một tháng lúc nào cũng bận rộn, Thịnh Hạ rất thông cảm cho anh, chưa bao giờ giận dỗi, oán trách anh.

Nghĩ đến đây, Dương Kiên bấm số điện thoại của Thịnh Hạ: "Mấy giờ tan làm? Anh sẽ đón em, muốn ăn cái gì?"

Thịnh Hạ đang ở văn phòng nên không dám nói to, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại, đối diện với những người khác, thì càng lộ vẻ ngượng ngùng. Thịnh Hạ cười khanh khách thu hồi điện thoại, vừa quay đầu lại thấy mấy cặp mắt đang nhìn cô cười, thì càng cảm thấy xấu hổ, vội vàng cúi đầu ra về bận rộn.

Sau bữa cơm tối, Thịnh Hạ muốn xem phim, đương nhiên Dương Kiên không hề phản đối, nhưng mà anh quá mệt mỏi, phim vừa mở màn chưa được 10 phút, anh đã ngủ mất rồi. Thịnh Hạ không đánh thức anh, xem phim một mình, nhưng mà trong nội tâm lại không hề có chút mùi vị nào.

Phim chiếu được hai phần ba thì đột nhiên Thịnh Hạ nhận được một cuộc điện thoại, sau đó cô liền đánh thức Dương Kiên, vẻ mặt lo lắng sốt ruột: "Mẹ em đã xảy ra chuyện, anh có thể đi với em một chuyến được không?"

Nếu như mới vừa rồi Dương Kiên còn có chút hoảng hốt, ngay sau đó đã hoàn toàn tỉnh táo, không nói hai lời kéo Thịnh Hạ đi rang ngoài.

Điện thoại là do mẹ Thịnh Hạ gọi tới, bà ngã xuống, đập vào eo, nên không thể di chuyển, thật may là điện thoại đang ở trong túi, bà mới có thể gọi điện thoại kịp thời cho Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ chạy về đến nhà, thấy mẹ ngã ở phòng vệ sinh, trong phòng vệ sinh bữa bọn họ không chịu nổi, thậm chí cả khăn lông và những đồ dùng để tắm rửa hằng ngày cũng bị rơi lung tung trên đất. Dường như Thịnh Hạ không nhìn thấy những thứ kia, vội vã đi đến xem tình trạng của mẹ, Dương Kiên ở sau lưng cô cũng không thể không chú ý.

Thịnh Hạ lo lắng hỏi: "Mẹ, thế nào rồi? Có cử động được không?"

Mẹ Thịnh Hạ mặt mày lác đầu, vẻ mặt vô cùng khổ sở, sắc môi trắng bệch, chân mày nhíu chặt.

Dương Kiên nhìn tình huống không tốt, vì vậy nói: "Đi bệnh viện trước đã."

Nhà của Thịnh Hạ nằm trong một tòa nhà cực kì cũ, không có thang máy, Dương Kiên cõng mẹ Thịnh Hạ từ tầng bốn xuống, mồ hôi ướt đầm chiếc áo sơ mi mỏng manh của anh. Mặc dù rất lo lắng cho mẹ, nhưng lúc này Thịnh Hạ cũng an tâm hơn nhiều. Những ngày qua mặc dù ngoài không nói ra miệng, từ đầu đến cuối, trong lòng cô cũng hơi lo lắng, biết anh đang bận, vậy mà cô cũng không giúp được gì, cảm giác bất lực như thế này khiến cô cảm thấy giữa bọn họ tồn tại quá nhiều khoảng cách không dễ nói liền. Hôm nay thấy Dương Kiên, một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, tự mình cõng mẹ cô từ tầng bốn xuống tầng một, không hề có một oán trách, cô cảm thấy đã thực sự tìm thấy được chỗ dựa.

Trên đường đi bệnh viện, Thịnh Hạ đỡ mẹ ngồi ghế sau, Dương Kiên đang lái xe bắt đầu gọi điện thoại liên lạc với bác sĩ, phòng cấp cứu đã phái bác sĩ và y tá ra trước cửa chờ, bọn họ vừa đến bệnh viện, đã nhanh chóng đẩy mẹ Thịnh Hạ vào phòng cứu cấp.

Chụp hình X-quang, cuối cùng chẩn đoán chính xác là dây chằng ở eo bị xé rách, phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nhất là lớn tuổi, bị thương sẽ rất khó hồi phục, hơn nữa sau này có thể lưu lại di chứng.

Vốn không cần thiết phải nằm viện, nhưng mà Thịnh Hạ rất kiên trì, Dương Kiên liền bảo người ta sắp xếp phòng bệnh. Thu xếp xong tất cả, đã là rạng sáng. Thịnh Hạ không muốn làm phiền Dương Kiên nữa, bảo anh về nhà, một mình cô ở lại bệnh viện, chăm sóc mẹ.

Trước đó đã chịu đựng mấy đêm liền, Dương Kiên đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng đi qua đi lại cả đêm, mệt mỏi ngược lại trở thành hưng không, vì vậy khi anh

về nhà đi ngang qua quán bar, liền ngừng xe, đi vào uống ly rượu.

Đã sớm dự đoán được là Trương Khải nhất định ở đây, người kia đang trái ôm phải ấp, đang mở to miệng, câu đầu lưỡi, muốn một ngụm nuốt cả trái anh đào trong ly rượu martini.

Thẩm Du cũng ở đây, thấy Dương Kiên, thì chủ động đưa bình rượu cho anh.

Trương Khải hôn lên mặt hai người đẹp, người đẹp mới bằng lòng lưu luyến rồi đi. Trương Khải đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Dương Kiên, vỗ bờ vai của anh: "Vừa rồi còn đang nói, Thẩm Du muốn tổ chức sinh nhật, có ý kiến nào có tính sáng tạo không?"

Dương Kiên cầm rượu lên bình giữa cô uống không ít, lạnh nhạt nói: "Không có."

"Cũng biết cậu không có, vì vậy tôi đã thay Thẩm Du làm chủ, chúng ta tổ chức bữa tiệc bikini ở hồ bơi, được chứ?" Khi nói ra mấy lời này, mặt mày Trương Khải hớn hờ, huơ tay múa chân, giống như đã nhìn thấy một đoàn người đẹp mặc bikini.

Dương Kiên quay đầu lại nhìn anh ấy, nhếch môi cười lạnh: "Nếu nói là cần tính sáng tạo, muốn bất ngờ, nếu như đàn ông mặc bikini, phụ nữ chỉ mặc quần bơi, đây mới gọi là có tính sáng tạo."

"Phụt." Ngụm rượu trong miệng Thẩm Du phun hết ra ngoài.

Cặp mắt của Trương Khải sáng trưng, gật đầu không ngừng: "Ý kiến hay, cứ làm như thế đi." Trương Khải quay đầu lại nhìn Thẩm Du, "Nhưng mà, có cần tung câu ý kiến của vị thọ tinh (1) khác không?"

(1) Thọ tinh: người được mừng sinh nhật

Một tuần trôi lại đây ngày nào Thẩm Kiều cũng chong đèn chiến đấu cả đêm. Mới vừa đi làm chưa được một tháng, đã xin nghỉ nửa tháng, điều này khiến các đồng nghiệp cũng có phần không hài lòng với cô, bao gồm cả người lãnh đạo trực tiếp Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc bảo người ta chuyển một thùng hồ sơ đến bàn làm việc của cô, "Vừa vặn cô cũng thích xuất ngoại, cho cô một cơ hội xuất ngoại được nhà nước tài trợ. Hãy nắm cho tốt nhé."

Thẩm Kiều còn chưa kịp nói gì, Nghiêm Túc đã nói tiếp: "Vụ án lần này tương đối phức tạp, chúng ta phải phối hợp với viện kiểm sát tối cao, hai bên cùng hợp tác. Nói thật, bây giờ tôi cũng không thể cho cô biết chính xác thời gian kết thúc, nhưng mà trên cương vị công tác, muốn nhanh chóng trưởng thành, thì phải dựa vào một vụ án lớn."

Thẩm Kiều chỉ vào mình, không xác định hỏi: "Một mình tôi à?"

Nghiêm Túc: "Đây là lần đầu tiên cô đi công tác, cũng là lần đầu tiên phụ trách, yên tâm, sẽ để cô đi theo một trưởng ban. Nếu sắp xếp một mình cô, chẳng thán mà nói, cho dù cô cảm thấy không có vấn đề, nhưng tôi vẫn cảm thấy không yên lòng."

Thẩm Kiều: "..."

Vì vậy, dưới tình huống hai mắt Thẩm Kiều đang đen thui, nửa cường chế nhận vụ án. Là người không quen phản bác kiến nghị, chỉ có thể thức đêm tăng ca đẩy nhanh tốc độ để làm quen với tình huống, cuộc sống trôi qua một cách lộn xộn, nếu Thẩm Du không nhắc nhở, cô cũng quên luôn là sắp tới sinh nhật của bọn họ. Sinh nhật còn không sớm không muộn, chính là trước khi cô đi công tác một ngày.

Đối với việc ăn sinh nhật như thế nào, từ đầu Thẩm Kiều đã không có ý định trông nom, giao toàn quyền cho Thẩm Du, may mà Thẩm Du không chấp nhận đề nghị rất có "tính sáng tạo" kia của Dương Kiên, nếu không chắc chắn Thẩm Kiều sẽ là người đầu tiên khởi nghĩa vũ trang.

Ngày sinh nhật, địa điểm là hồ bơi ngoài trời ở làng du lịch. Trương Khải nhin đau, để làng du lịch vừa mới khai trương ngừng buôn bán, hơn nữa còn cung cấp miễn phí cho hai vị thọ tinh. Đối với lần này, Thẩm Kiều tỏ ra rất hài lòng.

Từ sau ngày khóc lóc kể lể đó, Thẩm Kiều cũng chưa gặp Tần Niệm, ngày hôm nay sinh nhật thì mới gặp lại, ánh mắt Tần Niệm giống như ra-da, hận không thể nhìn thấu Thẩm Kiều. Thật ra thì trừ vành mắt hơi đen, cái cằm nhọn hơn, những cái khác cũng không hề thay đổi.

Tần Niệm nói: "Nghe nói gần đây lúc nào cậu cũng đi nghỉ rất khuya? Mất ngủ à?"

Thẩm Kiều lắc đầu: "Làm thêm giờ."

Tần Niệm nói tiếp: "Nghe nói ngày mai cậu phải đi công tác?"

Thẩm Kiều gật đầu.

Đột nhiên Tần Niệm ôm lấy cổ của cô tránh ra khỏi đám người, nhỏ giọng nói: "Không phải mình đã nói với cậu à? Nếu như thật sự không buông tay được thì cũng đừng buông, nếu buông rồi thì đừng có trốn tránh."

Thẩm Kiều đẩy cánh tay của Tần Niệm ra, dờ khóc dờ cười: "Mình tránh cái gì?"

"Vậy tại sao cậu lại muốn đi công tác? Nghe nói còn phải đi rất lâu."

Thẩm Kiều buông tay: "Cậu cho rằng mình tình nguyện à? Đó là do lãnh đạo sắp xếp, mình chỉ là người phục tùng i."

Tần Niệm lại không nói lời nào, Thẩm Kiều cũng thu nụ cười lại, nghiêm trang nói: "Nói thật, chủ yếu mấy ngày trước chịu nhiều ảnh hưởng của tiểu Thu, cho nên mới nghĩ nhiều, bây giờ thì không có chuyện gì nữa rồi, thật đấy."

Tần Niệm thờ dài, kéo tay Thẩm Kiều: "Dù sao cậu nghĩ được là tốt, chuyện như thế này không có ai có thể giúp cậu, nếu như bản thân cậu cũng không muốn bước về phía trước, bọn mình cũng không thể giúp cậu vượt qu được."

"Mình hiểu, là mình có lỗi trước, chẳng qua bây giờ phải chịu đựng hậu quả do sai lầm mang lại thôi."

Tần Niệm nhủ thầm nói: "Cậu nên biết, sai lầm vẫn có thể sửa chữa."

"Mình cũng từng suy nghĩ như vậy, nhưng không thể làm được, cuối cùng chỉ để lại cái này." Nói xong, ngón tay Thẩm Kiều xẹt qua xương quai xanh bên trái. Mặc dù là bữa tiệc bikini, nhưng Thẩm Kiều lại mặc áo khoác tắm và quần lụa mỏng, vừa vặn che kín hình xăm kia.

Tần Niệm nghiêng đầu nhìn về phía hai người đang dựa vào nhau cách đó không xa, nhẹ giọng nói: "Nếu như cậu đã quyết định, thì hãy chân thành chúc phúc cho bọn họ."

Kèm theo tiếng vang thật lớn do bị rơi xuống nước, bên cạnh hồ bơi phát ra trận cười vui vẻ. Người đẹp mặc bikini có tiếng cười như chuông bạc, thanh thúy dễ nghe, từng giọt nước phủ trên làn da trắng nõn, rực rỡ phát sáng dưới ánh mặt trời, so bảo thạch còn chói mắt hơn. Cánh đàn ông lộ nửa người trên với những bắp thịt rắn chắc đẹp đẽ, đang cười sáng khoái, chính là pháp bảo có thể hấp dẫn phụ nữ trên toàn thế giới.

Trương Khải nổi lên từ trong nước, tạo ra thật nhiều bọt sóng, rồi lại biến mất trên mặt nước, con người đảo một vòng, làm như đang tìm kẻ đầu sỏ đã đẩy anh xuống nước. Ánh mắt của anh chợt căng thẳng, sau đó lại lặn vào trong nước một lần nữa, lặng yên không tiếng động bơi vào bờ, mấy cô gái nhìn thấy bóng dáng của anh thì cười né tránh, chỉ có Thẩm Kiều và Tần Niệm đang nói chuyện, không hề chú ý tới anh ta.

"A..." Sau một tiếng kêu sợ hãi, thì có người rơi xuống nước, bọt nước khổng lồ bắn vào không ít người.

Dưới tình huống không hề chuẩn bị, Thẩm Kiều bị người ta bắt lấy mất cả chân, sau đó kéo xuống nước, quả thật có cảm giác giống như bị Hải Long Vương cuốn vào trong biển, hơn nữa ngay lập tức sẽ vùi thân dưới đáy biển.

May mà Thẩm Kiều biết rõ kỹ năng bơi lội, hơn nữa cũng đã luyện qua, cho dù ở trong đáy nước thì hai ba cái đã có thể tránh thoát khỏi trôi buộc, ngoài ra còn đá thêm hai phát.

Cô ưu nhã bơi vào bờ, hai tay chống trên mặt đất, một cú bật người đã có thể ngồi vững bên bờ hồ. Hai chân vẫn còn ở trong nước, đá đá bọt nước, dùng giọng nói thanh thúy của Bắc Kinh giận dữ mắng: "Mẹ nó, cũng không nhìn một chút xem hôm nay là ngày mấy à."

Cô cười rộ lên, hàm răng trắng nõn như được gọt dũa hai mắt cong cong, giống như vàng trắng khuyết xinh đẹp, quần lụa mỏng màu vàng sáng ướt đầm dính vào người, vóc người uyển chuyển như ẩn như hiện, so sánh với những người đẹp mặc bikini lộ liễu thì càng làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái, tràn đầy hấp dẫn.

Khi đang nói chuyện, Trương Khải đã bơi đến trước mặt, dựa vào cạnh bờ nheo mắt lại: "Người khác đều mặc bikini, tại sao cô lại bọc kín như vậy?"

Thẩm Kiều hất cằm lên, "Tôi, không, thích, đấy."

Trương Khải nhíu mày, cất cao giọng nói: "Nghe này, hôm nay nếu có ai có thể bắt cô ấy coi cái váy chướng mắt ở ngoài ra, tiểu gia sẽ công người đó đi bộ lượn quanh làng du lịch một vòng!"

Tiếng cười, tiếng huýt sáo không hèn mà cùng vang lên, giống như lời mở đầu cho những "hoạt động" sau đó, bữa tiệc chính thức bắt đầu khai mạc. Ánh mặt trời, bờ cát, bikini, mặc dù là bờ cát nhân tạo, nhưng, tâm tình của mọi người cũng không bị cản trở.

"Hai người bọn họ thật là thú vị." Thịnh Hạ cười nói.

"Ừ, ai vậy?" Dương Kiên đeo kính mát, nằm trên ghế dựa nghỉ ngơi, ngay cả "Trò khô hời" vừa rồi, anh cũng không đứng lên xem náo nhiệt.

"Thẩm Kiều và Trương Khải ấy, em cảm thấy, bọn họ cũng rất xứng đôi."

Dương Kiên không hề gọn sóng nói: "Trương Khải với ai cũng xứng đôi hết."

Thịnh Hạ chợt nghĩ đến cái gì đó, le lưỡi một cái rồi nói: "Đúng vậy, Thẩm Kiều có bạn trai rồi."

Không biết ai hô hào đánh bài Texas, Dương Kiên nhảy lên, đi đánh bài. Đánh bài cũng mấy ý tưởng riêng, không chơi tiền, thua thì phải làm một chuyện theo ý của mọi người, giống với trò "Lời thật lòng và đại mạo hiểm".

Thẩm Kiều không tham gia, mà nằm dưới ô che nắng nghỉ ngơi, thỉnh thoảng đám người kia lại phát ra tiếng cười sung sướng, Thẩm Kiều chỉ nghe loáng thoáng, cũng cảm thấy vui vẻ. Có một đám bạn tốt đã quen biết nhiều năm, phải tích được bao nhiêu đức mới có được phúc phận như vậy.

Đám người kia đột nhiên náo động vô cùng, tiếng động cũng lớn một cách khác thường, Thẩm Kiều chống cánh tay ngồi dậy, không rõ chân tướng nhìn sang.

Thì ra là Chu Tử Tuấn thua một ván, mọi người yêu cầu anh đập Chu phu nhân vào trong nước. Đương nhiên anh ấy không làm, bà xã đau lòng còn không kịp, sao dám đập xuống nước. Nếu như không phải là ý vào người đồng thể mạnh, những người khác cũng không dám to gan nói ra yêu cầu như vậy. Tần Niệm là ai? Đã thù dai thì thôi, còn có 100 loại phương pháp để chinh chết người.

Tần Niệm thoai mái đứng lên, lôi kéo cánh tay của Chu tiên sinh: "Đến đây đi, có chơi có chịu."

Từ đầu đến cuối, Chu Tử Tuấn vẫn không chịu động thủ, cuối cùng lấy việc cả hai cùng rơi xuống nước để kết thúc. Trước khi rơi xuống nước, Tần Niệm giơ ngón tay giữa về phía đám cầm thú kia, khiến bọn họ chợt cảm thấy một hồi gió lạnh thổi qua.

Cán tiếp theo chính là Dương Kiên tan tác ba nghìn dặm.

Trương Khải gân cổ la to: "Một nụ hôn nóng bỏng ướt át!" Nghênh đón sự ủng hộ tuyệt đối của cả đám người.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sao phải dây dưa không rõ

"Em gái Thịnh Hạ, em xem, em và lão Dương ở bên nhau hơn nửa năm, hôn môi chắc xấp xỉ một nghìn lần rồi, nhưng là bạn tốt nhất của cậu ấy, tôi đây là người chân thành ủng hộ hai người, cũng chưa từng nhìn thấy một lần, cái này giống với chuyện muốn kết hôn mà không biết tân nương là ai, em có cảm thấy chuyện như vậy, không đúng tí nào không?"

Thịnh Hạ vốn đã cảm thấy thẹn thùng, nghe thấy lời nói "trên cả tuyệt vời" của Trương Khải, lại càng không biết nên trả lời ra sao.

Dương Kiên đẩy Trương Khải ra: "Luyện thuyên âm ỉ cái gì đấy?"

Trương Khải không vừa lòng, hét lên: "luyện thuyên ồn ào gì chứ! Đây gọi là có chơi có chịu. Nếu không thì làm như thế này đi, nếu như cậu có thể dùng một cước để đập Thịnh Hạ vào trong nước, vậy thì miễn cho hai người nụ hôn ướt át nóng bỏng, được chứ?"

Những người khác cũng hòa theo kêu gào, bình thường khi gặp chuyện đều giả như thế này, Chu Tử Tuấn cũng cười cười xem trò vui, Tần Niệm cũng sẽ tham gia thêm dầu vào lửa để góp vui, nhưng mà lần này, từ đầu đến cuối khuôn mặt cô không hề thay đổi, cũng không nói lời nào.

Đây là nguyên tắc cơ bản, nếu đã tham gia thì phải tuân theo quy tắc, từ nhỏ Dương Kiên cũng không phải là người thua mà không chịu, vì vậy cũng không cần nhẫn nữa, kéo Thịnh Hạ đi về phía bờ hồ.

Thịnh Hạ cực kì căng thẳng, cô chưa bao giờ... trước mặt nhiều người như vậy.

Dương Kiên nhỏ giọng hỏi: "Sợ à?"

Thịnh Hạ thành thực gật đầu, "Thật ra thì, em không biết bơi."

Dương Kiên mỉm cười, khom lưng ôm ngang Thịnh Hạ lên, còn cô không hề chuẩn bị đã bị ôm lấy, trong lúc bối rối cánh tay vội vàng ôm chặt cổ của anh, trái tim cô vừa mới bình tĩnh, Dương Kiên đã ôm cô cùng nhảy vào hồ nước xanh thẳm trong suốt. Kèm theo tiếng vang của bọt nước khổng lồ, xung quanh vang lên một hồi gào thét như tiếng hú của động vật.

Thét chói tai và tiếng huyết sáo bén nhọn, liên tục không ngừng, Thẩm Kiều ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa, cũng vui vẻ nhìn, bóng râm che khuất nửa gương mặt của cô, ít nhất nhìn từ đường cong của khoe miệng, cô ấy đang rất bình tĩnh.

Sau khi rơi xuống nước, hai người bọn họ chìm ngập hoàn toàn ở trong nước, mặt nước dần dần trở nên phẳng lặng, tất cả mọi người tò mò rón cổ nhìn xem. Thẩm Kiều cũng ở đây chờ bọn họ nổi lên mặt nước, Thẩm Du lại vô cùng không có mắt lại xuất hiện trước mặt cô, chặn tất cả tầm nhìn của cô lại, che khuất ánh mặt trời, chỉ còn lại một cái bóng.

Thẩm Kiều ngẩng đầu nhìn anh: "làm sao vậy?"

Về mặt Thẩm Du không hề thay đổi đưa điện thoại trong tay cho Thẩm Kiều

"Ai vậy?"

Thẩm Du nói: "Nhận thì biết."

Bởi vì Thẩm Du cản trở, nên Thẩm Kiều không nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại càng không rõ có phải bọn họ thật sự không coi ai ra gì mà hôn nhau nóng bỏng hay không, chỉ nghe thấy xung quanh phát ra âm thanh hưng phấn cao vút và tiếng vỗ tay ồn ào. Thẩm Kiều cảm thấy, hình như Thẩm Du đang cố ý.

Thẩm Kiều nhận điện thoại, đặt ở bên tai, "Xin chào, tôi là Thẩm Kiều."

"Kiều, là anh."

Nghe được âm thanh của Giản Dư Mặc, cô hơi bất ngờ, không vì cái gì khác, chỉ ít anh ấy không cần gọi điện thoại cho Thẩm Du, rồi làm phiền Thẩm Du đưa cho cô như vậy chứ? Thẩm Kiều hơi cảnh giác nhìn Thẩm Du, lúc này cậu ấy đã ngồi ở bên cạnh, nắm gối lên cánh tay, bộ dáng cực kì nhàn nhã.

Thẩm Kiều nói: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Giản Dư Mặc cười: "Sinh nhật vui vẻ."

Thẩm Kiều nhíu mày: "Buổi sáng khi gọi điện thoại, không phải đã nói rồi sao?"

"Vậy em muốn quà tặng gì?"

Thẩm Kiều nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đúng lúc thấy Dương Kiền ôm Thịnh Hạ, bọn họ thân mật rúc vào nhau, dường như nước trên người bọn họ đã hòa thành một thể, anh đặt cô ấy lên bờ hồ, còn bản thân anh chống lên bờ hồ nhẹ nhàng nhảy một cái, chân đã giẫm ở trên bờ.

"Chính là muốn gặp anh."

Giản Dư Mặc nói thật nhanh: "Vậy thì tốt, em chờ nhé."

"Cái gì? Alo? Alo?" Thẩm Kiều cho là mình nghe lầm, muốn tiếp tục truy hỏi, đối phương đã cúp điện thoại.

Thẩm Kiều đã một phát vào đùi của Thẩm Du, Thẩm Du bị đau nên nhíu mày. Thẩm Kiều đưa trả điện thoại: "Xảy ra chuyện gì vậy? Em và Giản Dư Mặc thông đồng trò hề gì vậy?"

Thẩm Du xem thường nói: "Không được gọi là thông đồng, chẳng qua là anh ta cố ý để chị vui mừng thôi, nên mới nhờ em giúp một tay thôi."

"Cái gì vui mừng? Anh ấy về?"

Vừa mới nói lời thất mắc ra miệng, thì có tiếng vang ầm ầm truyền đến từ trên không trung, Thẩm Kiều nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu nhìn, để tay lên trên trán che nắng, trên bầu trời xanh thẳm, không hề có một gợn mây, cũng không hề có cái gì khác.

Nhưng mà tiếng ầm ầm càng lúc càng vang dội, những người khác không rõ nguyên do cũng ngẩng đầu nhìn xung quanh. Từ phía xa, một đoàn máy bay trực thăng chậm rãi xuất hiện, bay đến phía trên bọn họ thì dừng lại. Tất cả mọi người đều không hiểu có chuyện gì xảy ra, châu đầu ghé tai thảo luận.

Thẩm Kiều chậm rãi đứng lên, hít mắt nhìn máy bay trực thăng, thoáng đi về phía trước mấy bước.

Trên bầu trời chợt đã xuất hiện bông tuyết, dưới ánh mặt trời, bay phấp phới, bay bay lượn vòng rồi chậm rãi rơi xuống, lúc này những người không biết rõ chân tướng có chút kinh ngạc đến ngây người. ...

Thẩm Kiều vươn tay, bông tuyết rơi vào bàn tay cũng không hề tan ra, thật ra thì, đó đó chỉ là bọt biển do máy móc làm ra, nhìn có vẻ giống bông tuyết bay xuống, nhưng vẫn không phải là thật.

"Thẩm Kiều"

"Thẩm Kiều, nghe thấy lời nói của anh không?"

Giữa những âm thanh ầm ầm Thẩm Kiều cố gắng lắng nghe, nghe thấy có người nói chuyện, vì vậy ngẩng đầu nhìn về phía máy bay trực thăng, cách những bông tuyết đang nặng nề rơi xuống, nhìn thấy bóng người thấp thoáng ở cửa cabin.

Giản Dư Mặc cầm loa phóng thanh, cố gắng hét to, để tránh âm thanh bị chìm ngập trong tiếng ầm ầm.

"Kiều, em đã nói, điều tiếc nuối lớn nhất của cuộc đời này chính là không thể sinh ra vào mùa tuyết rơi, thật ra thì anh cũng không tán thành, bởi vì nếu như em không được sinh ra vào mùa này, thì em sẽ không phải là em, anh cũng không thể gặp rồi quen biết với em. Mặc dù anh không có năng lực thay đổi sự thật, nhưng anh vẫn muốn thỏa mãn tất cả những nguyện vọng nhỏ bé ấy. Kiều, sinh nhật vui vẻ."

Giản Dư Mặc dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Dĩ nhiên, cũng muốn chúc em vợ tương lai sinh nhật vui vẻ, cảm ơn cậu, Thẩm Du."

Lời nói này, anh phải hao phí rất nhiều sức lực mới có thể nói xong, mọi người ở đó cũng nghe thấy cực kì rõ ràng, ở vài phút sau, chợt vang lên tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô.

Thẩm Kiều che miệng, không khống chế được khóc lên. Mọi người ríu rít chen đến bên cạnh Thẩm Kiều, người này nói, người kia nói chúc Thẩm Kiều sinh nhật vui vẻ, hàm mộ nói cô thật hạnh phúc, xúc động nói thật là lãng mạn.

Chu Tử Tuấn và Trương Khải chiêm ngưỡng một màn này, làm thế nào cũng không cười nổi, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về một phía, nhìn xem vào lúc này người kia, sẽ phản ứng như thế nào.

Khỏe môi Thẩm Du nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt, xuyên qua đám người, thấy Dương Kiên ở đằng xa. Mùa hè nóng bức, vậy mà anh ấy lại lạnh lẽo giống như hàm băng, đóng băng không khí xung quanh người, Thịnh Hạ đang đứng bên cạnh anh ấy không hề để ý đến sự thay đổi của anh ấy, bàn tay đặt lên ngực, gò má trắng hồng, vẻ mặt thêm muốn và hàm mộ.

Bữa tiệc cung cấp rượu cocktail, đồ ăn, đồ uống không hạn chế số lượng, nếu như thời gian cho phép, đại khái có thể ở đây phung phí cả ngày, có rượu ngon, còn có người đẹp.

Sau buổi trưa, Dương Kiên lấy lý do công việc, nên rời đi trước, mà Thịnh Hạ cũng bởi vì phải về chăm sóc mẹ, nên rời đi cùng với Dương Kiên.

Cả ngày hôm đó, từ đầu đến cuối Giản Dư Mặc đều hầu bên cạnh Thẩm Kiều, anh nhận lấy ánh mắt hàm mộ của mọi người, nhận lấy lời chúc phúc của mọi người, nụ cười âm ỉ như ánh mặt trời.

Sau bữa cơm chiều, Thẩm Kiều đưa Giản Dư Mặc đến khách sạn. Đưa thẻ phòng cho anh, "Hôm nay thật là vui vẻ, cảm ơn anh đã về mừng sinh nhật với em."

Giản Dư Mặc tiến lên ôm lấy Thẩm Kiều, thấp giọng thì thầm "Anh cũng rất vui."

Thẩm Kiều vỗ bờ vai của anh rồi nói: "Vay anh nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Kiều, ở lại cùng anh đi."

Trong nháy mắt, vẻ mặt Thẩm Kiều có chút không tự nhiên, miễn cưỡng cười nói: "Đừng làm rộn, anh mới bay về từ NewYork, lại ở bên em cả ngày, nhất định là đã mệt chết đi, anh phải biết lo lắng cho cơ thể của chính mình."

Từ đầu đến cuối, Giản Dư Mặc không chịu buông cô ra, bước chân từ từ di động, nhưng Thẩm Kiều cũng chậm rãi lùi về phía sau. "Ở lại cùng anh, anh sẽ không cảm thấy mệt mỏi."

Đầu óc Thẩm Kiều xoay chuyển cực nhanh, chợt đẩy mặt của anh ra, hết sức chăm chú hỏi: "Đúng rồi, lần trước Mạc Dịch Khôn nói, hạng mục kỳ thứ hai có chút vấn đề, SC tạm ngừng đầu tư, là sao vậy?"

Giản Dư Mặc nói: "Yên tâm, anh đã liên lạc với nhà đầu tư khác rồi."

"Có cần em giúp một tay hay không? Có một người bạn làm PE (1), lát nữa để em hỏi cậu ấy một câu?"

(1) PE: viết tắt của Production Engineering- kỹ thuật sản xuất

Giản Dư Mặc cười rộ lên: "Kiếm tiền là việc của anh, không cần em lo lắng."

"Cái đó, tối mai em sẽ phải đi công tác, hôm nay sinh nhật, em phải về gặp ba mẹ em, bọn họ đang đợi ở nhà. Ừm." Thẩm Kiều còn chưa nói xong, rốt cuộc Giản Dư Mặc không muốn cho Thẩm Kiều thêm bất cứ cơ hội nào, bờ môi nóng bỏng như lửa, đã rơi xuống che kín bờ môi xinh đẹp của cô.

Phục vụ cắt tiền bo xong, liền đẩy xe nhỏ rời đi, rẽ ngoặt, dừng ở cửa gian phòng đầu tiên. Sau khi ấn chuông cửa, giọng nói khiêm tốn lễ phép: "room service(1)"

(2) Room service: Phục vụ phòng

Tiếng chuông bất ngờ này, đã cho Thẩm Kiều một cơ hội để tránh thoát. Giản Dư Mặc buông cô ra, ánh mắt nhìn cô hơi phức tạp, Thẩm Kiều không để lại dấu vết tránh né ánh nhìn chăm chú của anh, cười nói: "Nhanh đi mở cửa đi."

Giản Dư Mặc không nhớ rõ mình gọi phục vụ phòng khi nào, nhưng vẫn đi ra mở cửa. Mà lúc này, Thẩm Kiều đã sửa sang quần áo xong, buộc lại mái tóc rối bời, cầm túi đeo lên vai chuẩn bị rời đi.

Nói chuyện mất một lúc, xác định là tổng đài nhầm lẫn, phục vụ liền xin lỗi rồi đẩy xe rời đi.

"Em phải về trước, ngày mai sẽ đến đón anh, em nghỉ, tranh thủ lần này, để anh và ba mẹ em gặp mặt chính thức một lần."

Giản Dư Mặc nhìn cô chăm chú, trầm ngâm chốc lát: "Gặp cha mẹ của em, em chắc chắn chứ?"

Thẩm Kiều gật đầu: "Mệt mỗi một ngày rồi, anh nghỉ ngơi đi."

Sau khi Thẩm Kiều rời đi, đầu Giản Dư Mặc dựa vào cánh cửa, chân mày nhíu chặt lại, vẻ mặt có chút gầy gù, còn có chút không cam lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, tay nắm thành quả đầm nặng nề đầm lên cánh cửa.

Bước đi trên thảm trải sàn mềm mại ở hành lang, Thẩm Kiều chậm rãi thở một hơi thật dài.

Người đang ở trong bóng tối thừa cơ mà di chuyển, nghe thấy tiếng cô lại gần, trong nháy mắt khi cô đi qua, đã giữ chặt lấy cánh tay của cô một cách chính xác, kéo cô vào gian phòng bên cạnh, sau đó, tiếng đóng cửa nặng nề vang dội cả hành lang.

Thẩm Kiều kinh hãi dựa vào cửa, hô hấp càng ngày càng gấp rút, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi. Ánh mắt sâu thẳm khóa chặt người trước mặt, trong đôi mắt của anh đỏ rực, dường như có thể nhỏ ra máu.

Thẩm Kiều còn chưa hết kinh ngạc, không xác định hỏi: "Anh...anh muốn làm cái gì vậy?"

Dường như Dương Kiên lo lắng làm cho cô sợ nên khẽ nói: "Chờ em."

Khóe miệng Thẩm Kiều giật giật: "Có chuyện gì sao?"

"Còn chưa chúc em sinh nhật vui vẻ."

"Tôi nhận rồi, cảm ơn, tôi có thể đi được chưa?"

Dương Kiên ngưng mắt nhìn cô, ngón tay chậm rãi vuốt ve bờ môi mềm mại kiều diễm của cô, chậm rãi lướt qua: "Có phải nếu như vừa rồi không có phục vụ phòng, hôm nay, em sẽ không rời khỏi căn phòng kia phải không?"

Trái tim Thẩm Kiều nặng trĩu, lạnh lùng nói: "Không cần anh quan tâm."

Dương Kiên như không nghe thấy cô nói gì, tự nhiên nói tiếp: "Anh ta thật là có lòng, làm một trận tuyết để chúc em sinh nhật vui vẻ. Vậy mà anh vẫn còn nhớ loáng thoáng, chín năm trước, có một kẻ đàn độn cũng đã làm chuyện như vậy? Em nói xem, tôi có nhớ nhầm hay không?"

Nghĩ đến chuyện cũ, Dương Kiên chậm rãi cười rộ lên: "Tôi dùng hết toàn bộ tiền mừng tuổi, thậm chí còn lấy ở chỗ ông nội một đôi khuyên tai ngọc để đổi lấy tiền, vì thế mà ăn một trận đòn đau. Mất bao nhiêu công sức mới làm ra được một máy bay đầy bông tuyết, lúc ấy khắp phòng đều là bông tuyết bay xuống, tôi cho là em sẽ rất vui vẻ, rất cảm động, còn nhớ em đã nói cái gì với anh hay không?"

Thẩm Kiều nín thở không nói lời nào, vẻ mặt Dương Kiên chợt lạnh băng, ánh mắt u ám, âm thanh khàn khàn chấn nản: "Lúc ấy em nói, tôi có bệnh, sau đó phui tay rồi đi. Nhưng mà hôm nay, em lại khóc, em cảm động, em nhào vào trong lồng ngực người kia, thật đúng là châm chọc." Ngày ấy, anh vất óc tìm kẻ để theo đuổi một nữ sinh mà mình ngưỡng mộ, nhưng lại bị ghét bỏ, bị anh em cười nhạo, còn bởi vì lấy trộm khuyên tai ngọc nên bị đánh, trước kia khi bị đánh, lúc nào anh cũng hăng giọng, có thể kêu gào thảm thiết bao nhiêu thì có bấy nhiêu thảm thiết, mà lần đó anh không hề cảm thấy đau đớn.

"Không sai, tôi có bệnh mới có thể thích em, yêu em, nhớ mãi không quên với em, con mẹ nó tôi thật sự bị bệnh đến vô phương cứu chữa rồi!" Nói xong, Dương Kiên chợt buông lỏng bàn tay đang kiềm chế cô ra, trong nháy mắt đó, thiếu chút nữa Thẩm Kiều đã trượt xuống theo cánh cửa. Cô không kiềm chế được run rẩy, hai chân nhũn ra vô lực.

Dương Kiên lấy chiếc khuyên tai thạch anh màu tím ra, giơ lên ngang mắt, "Cái này, em còn nhớ chứ? Tôi nói rồi, đây là một đôi khuyên tai độc nhất vô nhị. Em từng đeo nó, mặc lễ phục màu trắng, xinh đẹp làm cho người ta phải ghen tị, tôi còn nhớ, người nước ngoài còn nói tôi có phúc, em cười xinh đẹp như vậy, nhìn tôi đắm đuối đưa tình, cũng không có bất kỳ lời phản bác nào. Sau đó thì sao? Em lại đưa nó cho Thịnh Hạ."

Dương Kiên chợt bóp chặt cổ của Thẩm Kiều, cắn chặt răng, dường như nếu không làm như vậy, sẽ không nhịn được mà cắn vào cổ trắng nõn của cô, cắn đứt động mạch cổ của cô, khiến cô mất máu đến chết.

"Em có thể không thích, có thể vứt đi, nhưng em lại tùy tiện cho người ta, còn là Thịnh Hạ, em có ý tứ gì? Thẩm Kiều, rốt cuộc em đang có ý đồ gì? Chẳng lẽ em muốn mượn nó, khiến tôi nhớ tới em, sau quãng Thịnh Hạ để tiếp tục thích em? Rõ ràng em không quan tâm tôi, không yêu tôi, lại hư vinh ích kỷ không muốn tôi dời sự chú ý và tình yêu của tôi dành cho em, vẫn để em trong lòng, phải không? Có phải không?" Dương Kiên mất khống chế gào thét, thanh âm càng trở nên cuồng loạn: "Trả lời tôi!"

Thẩm Kiều cố gắng duy trì bình tĩnh, dần xuống nước mắt, đè nén thanh âm run rẩy: "Anh hiểu lầm rồi, khi tôi làm vậy thì cũng không biết Thịnh Hạ là bạn gái của anh. Nếu như vì chuyện đó mà khiến anh bị quấy nhiễu, thì tôi rất xin lỗi."

"Em thật sự đã vứt bỏ tất cả mọi thứ tôi đưa cho em?"

"Đúng."

"Tại sao?"

Thẩm Kiều nói: "Bởi vì, hai chúng ta đã thanh toán sạch sẽ rồi."

Dương Kiên chợt tựa đầu dựa trên cánh cửa, khàn giọng lâm bẩm: "Đúng vậy, hai chúng ta đã thanh toán sạch sẽ rồi."

Nhìn dáng vẻ vô cùng khổ sở của anh, cuối cùng Thẩm Kiều không đành lòng, đưa tay ra chạm vào anh, nhưng mà còn chưa kịp chạm vào, anh đã nghiêng đầu, dùng bờ môi khô khốc của mình, vừa ngoan vừa chuẩn che kín cô, "Vậy từ bây giờ, chúng ta lại đây đưa không rõ." Dứt lời, đột nhiên anh ra sức ôm lấy Thẩm Kiều, nhanh chân đi vào phòng ngủ.

Thẩm Kiều liều mạng giãy giụa, dụng cả tay và chân, nhỏ giọng la hét: "Mau buông tôi ra, khốn kiếp."

Dương Kiên ném Thẩm Kiều lên giường, sau đó nghiêng người đè xuống, đem lấy cô vung tay cánh tay giam cầm trên đầu cô phòng, "Khốn kiếp? Tốt, hôm nay sẽ để cho em nhìn xem, cái gì mới thực sự là khốn kiếp!"

Thẩm Kiều không giằng được tay ra, miệng bị anh cắn chặt, hàm răng của anh làm cô đau đớn, rất nhanh sau đó, trong khoang miệng có vị máu tanh, nhưng anh không hề có dấu hiệu muốn buông tay. Thẩm Kiều chỉ có thể không ngừng uốn éo người, chân cũng dúc hết sức để giãy giụa.

Nước mắt tuôn trào, lăn đều theo khóe mắt.

"Tại sao anh không chịu buông tha cho tôi? Anh muốn làm cái gì, không phải anh đã có Thịnh Hạ rồi sao? Cô ấy mới là bạn gái của anh!" Thẩm Kiều lên tiếng khóc lóc kể lể và phê phán.

"Thịnh Hạ à, " Dương Kiên nhẹ giọng lẩm bẩm, dịu dàng như đang nói lời ân ái: "Cô ấy đơn thuần như vậy, tốt đẹp như vậy, làm sao tôi nhẫn tâm động vào cô ấy một chút nào?"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Quên nhau trong chốn giang hồ

Thẩm Kiều cố gắng kìm nén nước mắt, ép buộc bản thân bình tĩnh, mặc dù lồng ngực đang không ngừng phập phồng, cô vẫn cố gắng dùng giọng nói không gọn sóng, chậm rãi nói: "Anh làm như thế này, có nghĩ tới Thịnh Hạ hay không?"

Dương Kiên hừ mũi: "Những chuyện này không phải là vấn đề em cần lo lắng."

Thẩm Kiều cắn răng, độc ác nói: "Nhưng vì Giản Dư Mặc, nên tôi phải suy nghĩ."

Dương Kiên cúi xuống hôn vào cằm cổ của cô, từ cằm cổ chậm rãi di chuyển lên trên, khẽ hôn vào lỗ tai xinh xắn của cô, "Vậy em hãy cố hết sức kêu lớn lên nhé, không chừng anh ta sẽ nghe thấy đấy."

Thẩm Kiều cắn chặt môi của mình, không để cho mình khóc thành tiếng, trái tim đã sớm chết lặng, không còn cảm giác gì nữa.

Đầu lưỡi Dương Kiên lướt qua hàm răng của cô, đau lòng nhăn mày lại, nhẹ giọng nói: "Thả ra đi, đừng tự cắn mình."

"Tại sao anh không chịu buông tha cho tôi? Anh muốn làm cái gì, không phải đã có Thịnh Hạ rồi sao? Cô ấy mới là bạn gái của anh!" Thẩm Kiều khóc lóc công khai lên án.

Trong giây phút đó, Dương Kiên thật sự đã mềm lòng, muốn ôm cô thật chặt, không bao giờ buông tay nữa. Nhưng làm sao có thể, từ trước đến giờ cô không phải của anh.

"Thịnh Hạ à, " Dương Kiên nhẹ giọng lẩm bẩm, dịu dàng như đang nói lời ân ái: "Cô ấy đơn thuần như vậy, tốt đẹp như vậy, làm sao tôi nhẫn tâm động vào cô ấy một chút nào?"

Giây phút này, dường như Thẩm Kiều đã nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng. Thì ra, trong mắt anh, bản thân mình lại tệ bạc như vậy, thì ra, trong mắt anh bản thân mình hư hỏng như vậy. Vốn đã có bạn trai, nhưng cô lại yêu người khác, như vậy ở trong mắt Giản Dư Mặc, có phải cô càng tệ hơn không? Rõ ràng từ trước đó đã có lựa chọn, nên cô không thể dao động được nữa, cuộc đời này của cô, cuối cùng vẫn có lỗi với một người.

Thẩm Kiều nhìn đau, nhẹ nói: "Nếu như bị Thịnh Hạ biết chuyện ngày hôm nay? Anh phải làm thế nào để xoa dịu sự tổn thương của cô ấy?"

"Hừ, em nên lo lắng nếu như Giản Dư Mặc biết, em nên làm thế nào để bù đắp cho anh ta thôi."

Bộ ngực Thẩm Kiều không kìm chế được mà phập phồng, nhưng giọng điệu vẫn cố làm ra vẻ trấn định: "Vậy anh không biết, tình cảm của tôi và Giản Dư Mặc nhiều năm như vậy, gió to sóng lớn gì cũng vượt qua rồi, sự tin tưởng dành cho nhau đã sâu tận xương tủy, căn bản không thể vì những chuyện nhỏ nhặt này mà tách ra. Nhưng anh không giống như vậy, tình cảm của anh và Thịnh Hạ vừa mới bắt đầu, làm sao có thể trải qua khó khăn như vậy?"

"Vậy anh cũng muốn xem kỹ, các người làm thế nào để chống lại khó khăn." Nói xong, anh vùi đầu vào cằm cổ của cô, tỉ mỉ gặm cắn làn da non mịn, trắng ngần của cô, một đường xuống phía dưới.

Đề anh ấy nhìn thấy đi, đây là cơ hội cuối cùng của cô rồi. Thảm Kiều tuyệt vọng nhắm mắt lại, theo khước mắt, nước mắt chảy xuống không ngừng, còn tay chân cũng không giãy giụa nữa, cả người nằm thẳng tắp giống như đã chết vậy. Nhưng mà lòng của cô, khi anh đang công thành đoạt đất một tác lại một tác, lại chậm rãi rơi vào tay giặc.

Đột nhiên Dương Kiên dừng lại, cả người cứng ngắc, thậm chí ngay cả hô hấp cũng muốn dừng lại, gắt gao nhìn chăm chăm vai trái của cô. Thảm Kiều cố gắng cắn môi không lên tiếng, khổng chế trái tim ở trong lồng ngực đang đập không ngừng, nhắm mắt lại chờ anh rời đi.

Thật lâu sau, ngón tay run rẩy của Dương Kiên nhẹ nhàng lướt qua hình xăm cá heo nhỏ, dưới hình xăm là vết sẹo gồ lên làm ngón tay của anh đau nhói, cũng đâm vào lồng ngực của anh một nhát thật mạnh, cảm giác đau đón chồng chất lên nhau khiến anh hít thở không thông, làm anh nhớ lại đoạn hồi ức không muốn chạm vào nữa.

Hình xăm có thể che kín vết sẹo, nhưng không thể giấu được những chuyện đã qua. Một viên đạn, từ đó thanh toán xong, không còn liên quan gì nữa.

Dương Kiên trở mình nằm ở bên cạnh, khổ sở nhắm mắt lại, yết hầu lên xuống không ngừng, có phần khó khăn phun ra một từ cực kì tuyệt tình: "Cút."

Thảm Kiều như lấy được đại xá, khổ sở chống cánh tay để ngồi dậy, không dám quay đầu lại nhìn anh, chỉ có thể không ngừng chỉnh trang lại quần áo, nhưng lúc này cô mới phát hiện ra, cả người đang run rẩy dữ dội hơn, ngay cả chân, cũng mềm đến mức suýt nữa không đứng nổi. Thảm Kiều cắn răng, im lặng tự nói với chính mình, chỉ cần ra khỏi căn phòng này, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, cho nên nhất định phải chịu đựng.

"Xoảng."

Một âm thanh thật lớn vang lên, kèm theo âm thanh vỡ vụn, đột nhiên Thảm Kiều dừng bước chân lại, đang đưa lưng về phía đó, nên cô không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ biết hô hấp của mình càng ngày càng nhanh, hô hấp như ảnh hưởng tới trái tim, mỗi lần hít thở, cũng khiến cô đau lòng vô cùng. Còn đôi chân, từ đầu đến cuối không có cách tiến thêm về phía trước một bước nào nữa.

Dương Kiên nhặt một miếng kính vỡ lên, vạch thật sâu xuống cánh tay, căn phòng yên tĩnh như vậy, thậm chí có thể nghe thấy tiếng da thịt bị cắt nát, máu theo thủy tinh, trào ra từ miệng vết thương thật dài, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Dương Kiên nhìn bóng lưng quyết tuyệt của cô, bên môi hiện lên một nụ cười, khi cô không nhìn thấy, trong đôi mắt đỏ bừng chứa đầy nước mắt.

"Lần này tôi muốn nói, em và tôi, đã thanh toán hết tất cả."

Thảm Kiều nghiêng ngả chao đảo chạy khỏi khách sạn, bắt tắc xi rồi nhanh chóng rời đi. Dọc đường cô đều khóc, trong lòng không hề kiêng dè những chuyện khác, ngay cả tài xế hỏi cô muốn đi đâu, cô cũng không trả lời nổi.

Dạ dày xoắn lại đau đớn, Thảm Kiều vội vàng kêu dừng xe, nhắc chân chạy xuống xe, đứng ở ven đường nôn không ngừng. Cho đến khi dạ dày trống không, cô vẫn không ngừng nôn ọe.

Tài xế bị hành khách hù dọa như vậy, cũng không dám chở nữa, cũng không dám đòi tiền của cô, coi như hôm nay xui xẻo, vì vậy đập mạnh chân ga, biến mất ở đầu đường.

Thảm Kiều ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mịt mờ nhìn ngã tư đường xa lạ, không biết mình đang ở đâu. Cô lau sạch nước mắt, chậm rãi đứng lên, lấy điện thoại di động ở trong túi ra, nhưng hình như cô đang bị trừng phạt thì phải, điện thoại di động cũng hết pin. Gió đêm thổi bay tà áo đơn bạc của cô, lộ ra dấu răng nanh nhặt trên xương quai xanh. Thảm Kiều cố gắng che kín bản thân, chậm rãi bước từng bước gian nan trên đường phố vắng lặng lúc nửa đêm.

Những ngày đầu thu ở phương Bắc, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm cực kì lớn, Thảm Kiều lạnh đến mức hàm răng run lên. Cô không biết đã đi bao lâu rồi, giày cao gót mài hồng chân của cô, cô cởi giày cao gót ra, vết nước phồng cũng vỡ hết, lộ ra mảng da thịt cùng tia máu. Rót cuộc, cô cũng nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi 24giờ.

Thảm Du đến rất nhanh, cụ thể là bao lâu, Thảm Kiều cũng không rõ ràng lắm, tóm lại hình như vừa mới ngồi xuống ở ven đường, cậu ấy đã đến. Anh lo lắng bế cô lên xe, kiểm tra xem cô có bị thương không, hỏi cô tại sao chỉ có một mình. Nhưng trong đầu của Thảm Kiều giống như bị nhét đầy bông, không nhớ nổi cái gì nữa, cái gì cũng không biết. Tất cả cảm nhận đều biến thành một chữ, lạnh.

Cảm lạnh, không phải bệnh nặng, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Thảm Kiều ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, mới miễn cưỡng bò dậy từ trong chăn. Ở phòng khách gặp cha mình đã nhiều ngày không thấy, mới nhớ ra bởi vì phải đi công tác, ông bận rộn nhưng vẫn cố tình bỏ trống thời gian một buổi sáng để bồi cô ăn cơm trưa.

Thảm Tại An thấy Thảm Kiều xuống lầu, gấp tờ báo trong tay lại rồi đặt ở bên cạnh, nhìn cô nói: "Tốt hơn chút nào chưa?"

Thảm Kiều đi đến, ngồi lên ghế sa lon ở bên cạnh, gật đầu nói: "Tốt hơn nhiều rồi ạ"

Thảm Tại An nói: "Lần sau chú ý, đi công tác ở bên ngoài càng phải chăm sóc bản thân thật tốt, ngã bệnh bị thương, cũng không có ai có thể chăm sóc cho con, chỉ có thể dựa vào bản thân, cho nên việc đầu tiên, là phải bảo đảm cho bản thân khỏe mạnh."

"Con nhớ kỹ rồi."

Thảm Tại An cầm ấm từ sa lon, vuốt ve hỏi: "Thảm Du nói, con hẹn người ta về nhà ăn cơm?"

Lúc này Thẩm Kiều mới nhớ tới ngày hôm qua đã hẹn với Giản Dư Mặc, mà lúc này kim chỉ giờ của đồng hồ báo thức sắp đến 11 giờ rồi, cô vẫn chưa thông báo cho Giản Dư Mặc. Thẩm Kiều áo nảo xoa xoa tóc, nhấc chân chạy lên lầu, lấy điện thoại di động đã sạc đầy pin, sau khi mở máy, rung động từ tin nhắn nhắc nhở do Giản Dư Mặc gửi tới khiến cánh tay cô tê dại.

Hai ông bà nhà họ Thẩm đã từng gặp Giản Dư Mặc, nhưng mà chưa chính thức như lần này, còn là lần đầu tiên, nên đương nhiên là Giản Dư Mặc rất khắt khe. Còn Thẩm Kiều vì bị cảm, nên cả người có vẻ yếu ớt không có tinh thần, nghe người khác nói chuyện cứ như bị một lớp bông ngăn cách, tự mình nói chuyện thì giống như phải nuốt quả trứng gà.

Ấn tượng của cha mẹ Thẩm Kiều với Giản Dư Mặc vẫn rất tốt, nhưng mà mẹ Thẩm Kiều đặc biệt quan tâm bao giờ hai bọn họ có thể kết hôn. Giản Dư Mặc nắm tay Thẩm Kiều, cười vô cùng dịu dàng nói: "Chỉ cần Thẩm Kiều đồng ý, cũng có thể cưới cô ấy ngay hôm nay."

Thẩm Kiều hít mũi một cái, giọng nói khàn khàn: "Thật không có thành ý, cứ như bị ép buộc ấy."

Thẩm Tại An nói: "Tranh thủ khi còn trẻ, cứ phấn đấu mấy năm cũng không phải không tốt."

Cố Hoa Lam phản bác: "Kết hôn rồi cũng có thể phản đầu, trước thành gia, sau lập nghiệp."

Thẩm Kiều cầm đôi đũa, nhìn sang người đang ngồi phía đối diện, "Hay là mẹ cứ cưới con dâu trước đi, được bế cháu tương đối quan trọng."

Cố Hoa Lam nhìn Thẩm Du hừ lạnh: "Mẹ lại nghĩ, ai chịu gả cho nó?"

Thẩm Du ngược mắt lên từ tờ tạp chí, nhìn Thẩm Kiều, hắng giọng rồi nói: "Kính già yêu trẻ, ngài trước, tôi không tranh với ngài."

Thẩm Kiều nhìn anh chăm chăm, không ngừng nghiến chặt răng.

Bởi vì buổi chiều Thẩm Kiều phải ra sân bay, hơn nữa Giản Dư Mặc cũng phải ngồi chuyến bay đêm về NewYork, cho nên bữa cơm này ăn rất đơn giản.

Lần này đi công tác, cuối cùng xác định là Thẩm Kiều phải trợ giúp cho Nghiêm Túc, hai người đại diện cho Bộ Ngoại Giao tạo thành quan hệ hợp tác với viện kiểm sát tối cao.

Nghiêm Túc vừa nhìn thấy Thẩm Kiều, chân mày đã nhíu thật chặt. Để ngăn anh mở miệng nói chuyện trước, Thẩm Kiều lấy khăn giấy ra, xì mũi thật lớn tiếng. Lỗ mũi thông, cảm thấy đầu óc cũng thông suốt không ít. Thẩm Kiều nói: "Ngài nói đi, tôi nghe đây."

Nghiêm Túc vốn muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ hơi hơi than thở: "Được rồi được rồi, tự chăm sóc bản thân cho tốt đi, đừng vì nguyên nhân cá nhân mà làm chậm trễ tiến độ công tác."

Thẩm Kiều vuốt vuốt lỗ mũi, lại lấy một tờ giấy ra: "Dạ, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Nghiêm Túc bắt đầu đi lắc đầu tránh ra.

Người đã đến đông đủ, đồng nghiệp cầm hành lý của mọi người đi đăng ký lên máy bay, bọn họ chờ ở một bên. Thẩm Kiều ngồi trên chiếc valy hành lý nhỏ mang theo người, cúi đầu ngủ gà ngủ gật.

Dương Kiên vội vã xuất hiện đại sảnh phòng check-in, nhìn thấy bọn họ thì bước nhanh tới. Nghiêm Túc cười ngênh đón, nói: "Trưởng anh không đến chứ."

Dương Kiên mỉm cười nói: "Làm sao có thể? Trưởng phòng Nghiêm cũng giẫm cột tôi à." Nói xong, quay đầu lại tìm cấp dưới của mình, nhìn thấy bọn họ liền hỏi: "Sao chưa đi mà đã ủ rũ vậy, cũng tiểu tụy vì bệnh à?"

Trong đó có một chàng trai gãi gãi mái tóc ngắn nói: "Trưởng phòng Dương, lần đầu tiên đi công tác, tưởng được du lịch, nên em kích động cả đêm không ngủ, nhưng sau đó lại biết đi công tác là liều mạng, sau khi bị cảnh tỉnh, nhắc tới việc đi công tác em liền nhụt chí."

Dương Kiên cũng không nổi nóng, cười đáp anh một cước: "Bao giờ về sẽ khấu trừ phụ cấp của cậu, khiến cậu bệnh luôn."

Cậu ta vội vàng nói: "Đừng đừng! Trưởng phòng Dương, xuống tay lưu tình đi."

Một nhóm người cười ha ha, Thẩm Kiều ngồi ở cách đó không xa cúi đầu từ đầu đến cuối, trên lỗ tai đeo tai nghe.

"A đúng rồi, trưởng phòng Dương và Thẩm Kiều biết nhau chứ?" Trưởng phòng Nghiêm nói xong, quay đầu lại gọi Thẩm Kiều, nhưng cô đeo tai nghe, cũng không nghe thấy gì hết. Gọi mấy câu người ta cũng không để ý, Trưởng phòng Nghiêm nói: "Nha đầu kia bị cảm, chắc là vừa uống thuốc, nên buồn ngủ, vừa đến đây đã bắt đầu ngủ, cứ như trẻ con vậy, nhưng mà năng lực làm việc tuyệt đối không thành vấn đề, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tiến độ công việc của chúng ta."

Dương Kiên tươi cười rạng rỡ nói: "Trưởng phòng Nghiêm đã sắp xếp người, Dương mổ rất yên tâm, huống chi chúng tôi cũng biết nhau, tôi cũng biết rõ năng lực làm việc của cô ấy, điểm này tôi chưa từng nghi ngờ."

Gần đến giờ, đoàn người đi qua cửa kiểm tra an ninh, Dương Kiên cùng mấy vị khác đến tổng cơ (1) đồng nghiệp cho đến khi không thấy được bóng dáng của bọn họ, mới rời khỏi sân bay.

(1) tổng cơ: Tiến lên máy bay

"Trưởng phòng Dương, ngài đi đâu? Có thuận đường thì cho tôi quá giang một đoạn?" Một đồng nghiệp thường làm việc với Dương Kiên nói.

Dương Kiên gio gio cánh tay lên, lộ ra đoạn băng trắng, cười nói: "Thật xin lỗi, bác sĩ cần dặn trước khi thương thế tốt lên thì không được lái xe."

"Ồ, ngài bị làm sao vậy?"

Dương Kiên phát phất tay áo, tùy ý nói: "Không có chuyện gì, không cần thận nên bị va chạm."

Đồng nghiệp thở dốc vì kinh ngạc: "Lần va chạm này thật là nghiêm trọng."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tiểu Tam xuất hiện?

Lần đi công tác này của Thẩm Kiều, kéo dài nửa năm, vụ án cũng gặp nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng tất cả cũng kết thúc. Trong thời gian đó cô cũng về hai lần, nhưng rời khỏi sân bay chưa được 24 giờ đã phải bay đi. Lúc cô rời đi, trời vừa mới vào thu, vậy mà hôm nay đã là mùa đông khắc nghiệt, sắp đến tết âm lịch rồi.

Vụ án hoàn thành thuận lợi, công lao của Thẩm Kiều không nhỏ, cách tết âm lịch khoảng mười ngày, lãnh đạo đặc biệt phê chuẩn cho cô nghỉ phép, sau tết sẽ tiếp tục đi làm. Nửa năm qua, Thẩm Kiều bận ba ở mấy quốc gia thuộc Châu Phi và Nam Mỹ, đồng hồ sinh học loạn rối tinh rối mù, bình thường tỉnh lại sau một giấc ngủ lại phát hiện cuộc sống nhiều hơn một ngày, hoặc là thiếu một ngày, thời gian tiến tiến lùi lùi, nhưng dù sao vẫn phải về phía trước. Tựa như cuộc sống, có khi dừng lại không tiến, thậm chí còn lui về phía sau, nhưng bất tri bất giác thời gian vẫn đang lướt qua sinh mạng của người ta.

Thẩm Kiều vui mừng trên giường lớn ngủ thoải mái như chết, hai ngày cũng không xuống giường, cũng không ăn cơm. Sáng sớm ngày thứ ba, rốt cuộc Cố Hoa Lam nhìn không nổi, xông vào phòng ngủ xốc chăn lên.

Thẩm Kiều miễn cưỡng mở mắt ra nhìn một chút, trên người không còn chăn, cũng không giấy giữa, ôm lấy gối đầu ở bên cạnh, tiếp tục ngủ.

Cố Hoa Lam ngồi xuống ở bên cạnh giường, khẽ thở dài: "Cô nương, con nói muốn bồi mẹ đi dạo phố."

Thẩm Kiều nhắm mắt lại hừ nhẹ: "Vâng."

"Mẹ cũng chờ con hai ngày rồi."

"Dạ."

"Vậy còn không mau đứng lên?"

Thẩm Kiều uốn éo người, lười biếng đáp một tiếng: "Vâng ạ."

Cố Hoa Lam thân mật vuốt vuốt mái tóc của con gái: "Thật biết nghe lời. Mau dậy đi." Nhưng mà sau đó liền phát hiện, con gái bảo bối của bà lại tiếp tục ngủ như chết . . .

Cả người Thẩm Kiều đau nhức rời giường, dường như là đang bò vào phòng tắm, ngủ quá lâu, lâu đến mức cả người cô xụi lơ, đầu óc choáng váng, trong tiềm thức cô cũng cảm thấy nên ra ngoài đi dạo, nếu tiếp tục ngủ thì sẽ chết trên giường mất.

Cố Hoa Lam định đổi tất cả đồ gia dụng trong nhà thành mới, đây là một đại công trình, cho nên phải cần một lao động đi theo. Vui vẻ lựa chọn ở cửa hàng tổng hợp, nếu có thể giao hàng tận nơi là tốt nhất, không thể thì Thẩm Kiều phải khuôn vác, nói cho oai là muốn cô phục hồi thể lực, ngủ quá lâu nên cả người cũng không có tinh thần, đối với cô làm mấy việc tốn chút sức lực cũng không phải là xấu.

"Mẹ thật sự không thiếu quần áo, chúng ta về đi thôi." Nói xong, người phụ nữ trung niên đã muốn xoa người đi.

Thịnh Hạ vội vàng kéo bà, khuyên lon: "Mẹ, ngài chỉ có vài món để mặc đi mặc lại, bao nhiêu năm không có quần áo mới rồi, hôm nay nghe lời con đi, có được hay không?"

"Có nhiều thì cũng có mặc đến đâu," nói xong, người phụ nữ nhỏ giọng nói: "Những thứ kia quá đắt."

Thịnh Hạ nói: "Cuối năm được phát tiền thưởng, hoàn toàn đủ cho ngài mua quần áo, mẹ không phải lo lắng đâu."

"Vậy con mua cho mình đi, mua nhiều một chút, mẹ không cần đâu."

Thịnh Hạ không để ý tới sự phản đối của bà, vẫn lôi kéo bà đi về phía trước, "Hai chúng ta một người mua một bộ, được không?"

Mẹ Thịnh Hạ miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn không tình nguyện lắm, lại không muốn phá hỏng tâm ý của con gái. Nhưng mà vừa đi, đột nhiên bà lại dừng lại, vẻ mặt hơi thay đổi, bàn tay đang kéo Thịnh Hạ càng lúc càng mạnh, "Hay là chúng ta cứ đi về đi."

Thịnh Hạ không hiểu: "Sao vậy ạ? Mới vừa rồi không phải đã nói xong rồi sao?"

"Không phải, mẹ"

"Thịnh Hạ."

Chợt nghe thấy có người gọi tên của cô, Thịnh Hạ nghe tiếng thì ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Kiều đang xách bao nhiêu là túi. Thịnh Hạ buông mẹ tay ra, cười đi tới: "Cô về bao giờ vậy?"

"Hai ngày trước, cô cũng đi dạo phố à?"

"Ừ, tôi mua quần áo với mẹ."

"Tôi lại bị mẹ tôi kéo đi làm lao động chân tay, " Thẩm Kiều cố gắng quơ quơ hai cánh tay, "Hai người tiếp tục đi, chúng tôi đi trước nhé."

Thịnh Hạ gật đầu, phân vân mãi, đến khi Thẩm Kiều xoay người rồi đi Thịnh Hạ có chút muốn nói lại thôi nói: "Tôi...tôi có một số việc, muốn làm phiền cô một chút."

"Sao vậy?"

Thịnh Hạ mím môi, do dự một lát, "Trong chốc lát thì không thể nói hết được, lát nữa về tôi sẽ gọi điện thoại cho cô."

"Được." Thẩm Kiều cười gật đầu. Trong lòng có phần không hiểu, thời gian qua cô đi nửa năm mới về, Thịnh Hạ có thể có chuyện gì mà phải tìm cô? Lúc này, điện thoại ở trong túi vang lên, Thẩm Kiều vất vả đưa tay ra nghe điện thoại.

Đi bên cạnh Cố Hoa Lam, Thẩm Kiều phát hiện mẹ đang ngăn người, cảm thấy hơi khó hiểu đựng bả vai của bà một cái, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, ngài sao vậy?"

Cố Hoa Lam khẽ mỉm cười: "Hoi mệt, chúng ta về nhà thôi."

Thẩm Kiều nói: "Vừa rồi mới nhận một cuộc điện thoại nên con phải đi một chuyến, không đi không được. Đi thôi, con đưa mẹ về nhà trước."

Cố Hoa Lam trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi mở miệng hỏi: "Cô gái vừa rồi là bạn của con à?"

"Vâng."

Cố Hoa Lam tiếp tục hỏi: "Phu nhân ở phía sau, là mẹ cô ấy?"

"Chắc vậy, sao vậy ạ?" Thẩm Kiều nghi ngờ nhìn mẹ, mắt nhìn thấy bàn tay bà khề nắm chặt thành nắm đấm.

Cố Hoa Lam lắc đầu: "Có phần giống một người bạn cũ của mẹ nhiều năm trước, cũng có thể là mẹ nhận nhầm."

Thẩm Kiều đưa Cố Hoa Lam đưa về nhà, lái xe đến bữa tiệc xã giao. Nghiêm Túc gọi điện thoại nói, có lẽ ăn mừng nhỏ, cần Thẩm Kiều phải đi một chuyến. Cô không thể từ chối, chỉ có thể tiến về phía trước. Nói trắng ra thì kiểu xã giao này chính là muốn uống rượu, nhưng cô một chén đã đỏ, có đi cũng phí công.

Tiệc ăn mừng cùng với viện kiểm sát tối cao, cho nên trước đó Thẩm Kiều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rằng chắc chắn sẽ đụng phải Dương Kiên. Đến khách sạn mới biết, Dương Kiên và Nghiêm Túc hai người đã uống high rồi, đã bắt đầu nói xằng nói bậy, điên khùng uống rượu.

Nghiêm Túc cũng biết từ lượng của Thẩm Kiều, nếu là bình thường, chắc chắn sẽ không yêu cầu cô uống rượu, nhưng mà lần này anh đã say đến mức không phân biệt được tốt xấu, đưa ly rượu ngăn trước mặt Thẩm Kiều, nếu không uống hết chính là không nể mặt anh ta, không nể mặt trưởng phòng Dương. Thẩm Kiều nuốt một ngụm nước bọt, nói trong lòng, tôi không có khả năng cho các người thể diện, chẳng lẽ tôi không cần mạng của mình nữa.

Thẩm Kiều nói: "Tôi không uống rượu đâu, lấy trà thay rượu kính hai vị trưởng phòng một ly, có được hay không?"

Tay Nghiêm Túc vỗ lên bàn một cái, cao giọng kêu la: "Không được!" Lúc này Nghiêm Túc hoàn toàn không còn bộ dáng nghiêm cẩn thường ngày, chính là tên vô lại không nói lý lẽ.

Dương Kiên hí hóp mắt nhìn cô, không biết có phải đã say thật hay không. Một lúc sau, vỗ bả vai Nghiêm Túc rồi nói: "Cấp dưới của anh, rõ ràng là không

nể mặt tôi, được rồi, tôi sẽ uống ly này..., coi như phạt tôi không biết suy xét."

Mắt thấy tay Dương Kiên sắp chạm vào cái ly, Thẩm Kiều cướp cái ly từ tay anh, không nói hai lời, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Cô cũng không nhớ rõ về sau xảy ra chuyện gì, nghe nói là Thẩm Du đón cô về, nhưng mà từ đó về sau, không có ai yêu cầu cô uống rượu, vì thế cô đã giảm bớt không ít phiền phức. Nhưng những chuyện này để sau hãy nói.

Thẩm Kiều về nước được bốn ngày, thì có ba ngày trôi qua trên giường, Thẩm Du thật sự cảm thấy, một người có thể lười tới mức như thế, quả nhiên là không cứu được nữa.

Khi Thẩm Kiều sắp quên hết mọi chuyện, Thịnh Hạ đã gọi điện thoại cho cô. Thẩm Kiều nghĩ nát óc cũng không ra, Thịnh Hạ tìm cô có chuyện gì. Không thấy cô ấy nói đời sống tình cảm không thuận lợi, cho nên chắc không phải do Dương Kiên.

Nhưng trên thực tế, Thịnh Hạ tìm cô là bởi vì Dương Kiên. Nhưng mà, sự thật lại nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Thẩm Kiều.

Thịnh Hạ hỏi: "Cô có biết Iris không?"

"Iris?" Thẩm Kiều hơi nhíu mày: "Con lai à?"

Thịnh Hạ gật đầu liên tục không ngừng, trên mặt hiện lên ý cười, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm.

"Làm sao cô biết cô ấy?" Thẩm Kiều hỏi. Iris là bạn học của Thẩm Kiều khi cô đi học ở Mĩ, học cùng nên cũng qua lại một chút, miễn cưỡng được coi là bạn bè, sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi, gần như đã mất liên lạc. Iris là con lai Trung - Mĩ, tóc vàng mắt xanh, cực kỳ xinh đẹp.

Thịnh Hạ khẽ than thở, lắc đầu mà nói: "Tôi không biết, nhưng Dương Kiên biết."

Bàn tay Thẩm Kiều đang nâng ly lên hơi dừng lại, rồi lại đặt cái ly xuống bàn, "Sau đó thì sao?"

Hai tay Thịnh Hạ cầm cái ly, vẻ mặt hơi hoảng hốt: "Iris vừa mới về nước, vô cùng thân thiết với Dương Kiên, tôi cũng hỏi anh ấy, anh ấy nói Iris chỉ là bạn bè bình thường của anh ấy, về nước chơi mấy ngày, anh ấy là chủ nhà nên phải tận tình. Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng."

"Sao thế? Cô cảm thấy anh ta và Iris có cái gì à?"

"Có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi, cho nên mới tìm cô. Dương Kiên nói Iris là bạn bè anh quen ở Mĩ, tôi nghĩ có lẽ cô cũng quen, biết đâu cô lại biết một số chuyện mà tôi không biết."

Đột nhiên Thẩm Kiều cảm thấy hơi buồn cười, "Ý của cô là, tôi sẽ biết một số chuyện mờ ám giữa bọn họ, có thể nghiệm chứng phán đoán của cô là đúng hay sai à?"

Thịnh Hạ vội vàng lắc đầu: "Không không, tôi chỉ cảm thấy rất lo lắng, tôi cũng hi vọng sự thật giống như lời Dương Kiên từng nói, bọn họ không có bất cứ quan hệ gì."

Thẩm Kiều buông lỏng: "Vậy vì sao cô không thử tin tưởng, có lẽ bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi."

"Trong lúc vô tình, tôi nhìn thấy tin nhắn mà Iris gửi đến ở trong điện thoại di động của anh ấy, cô ấy nói rất vui vẻ, muốn cảm ơn anh ấy, nhớ anh ấy. Tôi biết tư tưởng của người Mỹ rất cởi mở, có lẽ bọn họ cảm thấy như thế rất là bình thường," Thịnh Hạ cắn môi, sắc mặt hơi tái, "Anh nói muốn bồi Iris chơi thật vui vẻ ở Bắc Kinh, tôi hỏi tôi có thể đi cùng hay không, rồi cuộc anh ấy lại nói tôi chuyện bé xé ra to."

Thăng thấn mà nói, hỏi còn đi học Iris là đại mỹ nhân danh chấn một phương, rất nhiều bạn học thêm ngưỡng sắc đẹp của cô ấy, cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy của cô ấy, nhưng cô ấy chỉ vui vẻ hưởng thụ cảm giác đàn ông thần phục dưới chân cô ấy. Về sau, Dương Kiên được trao đổi đến Mĩ, đối với Dương Kiên, Iris vừa gặp đã thương, nhưng mà sau đó không thành công, nên cô ấy liền chủ động buông tha, tiếp tục làm công chúa vạn người mê. Chẳng lẽ cô ấy thật sự chung tình như vậy, nhiều năm qua vẫn nhớ mãi không quên với Dương Kiên?

"Vậy cô muốn tôi làm gì?"

Thịnh Hạ cười khổ lắc đầu, "Nói thật tôi cũng không biết, mặc dù tôi và Dương Kiên ở chung một chỗ gần một năm rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy chưa hiểu rõ anh ấy, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, với người nhà của tôi cũng rất tốt, nhưng mà tốt quá lại khiến tôi cảm thấy có khoảng cách. Bây giờ Iris xuất hiện, làm tôi rất lo lắng, tôi thật sự vô cùng lo lắng."

Thẩm Kiều nói: "Cô không thấy những lời này cần nói cho Dương Kiên nghe sao? Hai người nên nói rõ ràng mới đúng."

"Nhưng tôi lại sợ giữa bọn họ thật sự không có gì, Dương Kiên sẽ cảm thấy mất lòng tin với tôi," Thịnh Hạ khổ sở bưng lấy mặt, bắt lực lắc đầu, "Tôi không biết nên làm như thế nào nữa."

Thẩm Kiều có phần không nhẫn tâm khi nhìn Thịnh Hạ như vậy, vì vậy nói: "Tôi hẹn Iris gặp mặt trước, trò chuyện một chút, nhưng mà Dương Kiên không phải người tùy tiện, nếu hai người ở chung một chỗ, nên thử tin tưởng anh ấy, đừng để suy nghĩ của bản thân làm ảnh hưởng đến quan hệ của hai người."

Thịnh Hạ cách cái bàn nắm chặt tay Thẩm Kiều, đôi mắt ngấn lệ, "Cám ơn cô, tôi biết rõ căn bản cô không hề có nghĩa vụ phải giúp tôi, thật sự cảm ơn."

"Đừng nói như vậy, tôi cũng không chắc mình có thể giúp cô hay không, đây là chuyện của cô và anh ấy, hai người thẳng thắn với nhau mới là điều quan trọng nhất. Một đoạn tình cảm không có kết quả, thường là do hai bên không đủ thẳng thắn, không tin tưởng lẫn nhau. Hơn nữa, tôi cũng chỉ là người ngoài cuộc, mới có thể bình tĩnh như vậy, thường thì chuyện không xảy ra trên người mình thì mới có thể giữ bình tĩnh." Thẩm Kiều nói xong, trong lòng khẽ nổi lên mùi vị khổ sở. Cho dù giờ đây đã sáng tỏ như vậy, thì vẫn không có cách nào vẫn hồi nữa rồi.

Iris nhận điện thoại của Thẩm Kiều, sáng khoáy đồng ý gấp mặt, sau một lúc chào hỏi qua loa, hai người cùng cúp điện thoại. Hẹn gặp mặt vào buổi tối ngày hôm sau, tại một nhà hàng Pháp.

Nhiều năm không gặp, Iris vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng mà so với năm đó, giờ đây phong thái của cô ấy càng thêm yếu điệu, xinh đẹp hấp dẫn. Iris xinh đẹp động lòng người như vậy, không có gì có thể đảm bảo Dương Kiên có động lòng với cô ấy hay không.

Iris nói: "Thật ra thì người đầu tiên mình muốn tìm chính là cậu, kết quả lại nghe nói cậu đi công tác, mãi không về."

Thẩm Kiều cười cười, "Đúng vậy, vừa mới về mấy hôm trước, mấy năm nay có khỏe không?"

Iris nhấp một ngụm rượu đỏ: "Rất tốt."

"Kết hôn chưa?"

Thẩm Kiều hỏi trực tiếp như vậy, khiến Iris hơi giật mình, nhưng mà rất nhanh sau đó cô ấy đã cười rộ lên, giống như đoán được ý định của Thẩm Kiều, nói: "Có phải mình với Dương quá thân cận, khiến người nào đó cảm thấy không thoải mái hay không?"

"Xem ra, cậu cũng cảm thấy cách cư xử của cậu có phần thiếu sót."

Iris lắc đầu, "Mình cũng không cảm thấy mình có cái gì không đúng, Dương là bạn của mình, ở Trung Quốc mình chỉ biết cậu và anh ấy, cậu không ở đây, mình chỉ có thể phiền anh ấy làm hướng dẫn viên du lịch cho mình, như vậy cũng sai à?"

"Nói như vậy, quả thực là không có gì sai."

Iris lắc nhẹ ly rượu, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm sắc đỏ của rượu ở trong ly, thản nhiên cười đến phong tình vạn chủng, "Thật ra thì, cậu đâu cần ra mặt làm gì, giữa bọn họ xuất hiện khoảng cách, đó không phải là điều cậu muốn nhìn thấy nhất à?"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hoàn toàn không ngờ tới

"Giữa bọn họ xuất hiện khoảng cách, đó không phải là điều cậu muốn nhìn thấy nhất à?"

Thẩm Kiều có phần dờ khóc dờ cười, đặt dao nĩa xuống, cầm khăn giấy lên lau miệng, nhắc nhở: "Mình hi vọng cậu có thể chú ý chọn lọc từ ngữ khi cậu nói chuyện."

"Mình nói sai à?" Trong nháy mắt Iris cực kì nghiêm túc, lông mày xinh đẹp khẽ nhíu chặt, "Mặc dù là hôm nay cậu đến đây để nói những lời này thay người khác, nhưng thật ra đó cũng là suy nghĩ chân thật của cậu?"

Về mặt Thẩm Kiều lạnh đi rất nhiều, trầm giọng nói: "Cậu có biết cậu đang nói cái gì hay không?"

"Dĩ nhiên, " Iris buông tay, "Nếu như bởi vì mình mà hai người bọn họ chia tay, có phải cậu nên cảm tạ mình hay không, Kiều?"

"Mình hi vọng cậu có thể hiểu rõ, mình và..."

Thẩm Kiều còn chưa nói hết câu ấy, Iris đã kích động vẫy tay về phía sau lưng cô, sau đó liền đứng dậy nghênh đón, cười rồi ôm chặt lấy người vừa tới, "Cuối cùng thì anh đã tới, vừa rồi Kiều cũng đang nói về anh."

Dương Kiên không hề gọn sóng, cười cười hỏi: "Thật sao? Nói gì về tôi vậy?"

Sóng mắt Iris lưu chuyển, hơi thở thơm như hoa lan: "Nói anh vạn người mê, không cách nào ngăn cản được sức quyến rũ."

Dương Kiên cười cười không lên tiếng, kéo cái ghế ra, ngồi giữa Thẩm Kiều và Iris. Thẩm Kiều vẫn im lặng không nói lời nào, Dương Kiên mở khăn ăn ra, trêu ghẹo nói: "Sao vậy? Vẫn chưa tỉnh rượu à?"

"Cám ơn đã quan tâm." Thẩm Kiều lạnh lùng đáp.

Iris ngồi xuống phía đối diện Thẩm Kiều, cười tủm tỉm hỏi: "Không hỏi ý của cậu mà đã bảo Dương đến đây, chắc cậu không để bụng đâu nhỉ?"

Thẩm Kiều cảm nĩa lên, chọn cà rốt: "Không đâu."

"A đúng rồi, " Iris chợt chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Chúng ta vừa mới nói đến đâu rồi? Tiếp tục thôi."

Thẩm Kiều rũ mí mắt xuống, nhàn nhạt nói: "Quên mất rồi."

Dương Kiên nhú mày: "Xem ra là không muốn để tôi biết đây?" Tiếp đó nhìn về Iris, "Bí mật à?"

Iris lại gật đầu, "Bí mật không thể nói."

Hai người ngẫm hiểu cười rộ lên, chỉ có Thẩm Kiều cảm thấy chuyện như vậy chẳng có gì buồn cười, nếu không phải là cô không bình thường, thì là hai người ở bên cạnh không bình thường.

Sắp kết thúc bữa cơm, Dương Kiên đứng dậy đi sang bên cạnh nghe điện thoại, không lâu sau, Iris cầm túi xách lên, nói muốn vào toilet trang điểm lại. Thẩm Kiều ngồi một mình một lúc, gọi phục vụ thanh toán. Cô vốn định rời đi luôn, cuối cùng ngẫm lại, nói với Iris nói một tiếng vẫn tốt hơn. Vì vậy ở hành lang bên ngoài toilet, nhìn thấy hai người họ đang dây dưa

Dương Kiên dựa vào tường, đầu cúi thấp, Iris cứ như đang dính vào người anh, môi đỏ mọng dán vào lỗ tai anh nói nhỏ cái gì đó, hai người không coi ai ra gì mà cười lớn. Bởi vì có vấn đề về góc độ, nên Iris nhìn thấy Thẩm Kiều trước, cô ấy không chút hoang mang rời khỏi người Dương Kiên, Dương Kiên quay đầu lại mới nhìn thấy Thẩm Kiều

"Mình đã tính tiền, có muốn mình tiễn cậu về khách sạn hay không?" Lời này, là nói với Iris.

Iris vuốt ve tóc: "Được, chờ mình một chút." Nói xong, xoay người đi vào toilet.

Dương Kiên vuốt vuốt âu phục, im lặng đi qua người Thẩm Kiều. Thẩm Kiều do dự mãi, cuối cùng vẫn gọi anh lại, Thẩm Kiều xoay người về phía bóng lưng của anh, nhỏ giọng nói: "Anh có thể nghiêm túc một chút có được hay không?"

Dương Kiên quay đầu lại, nghiêng người dựa vào vách tường, khoanh tay lại, khóe miệng thoáng hiện lên nụ cười nhạt, nhưng không hề chạm vào đáy mắt: "Em cảm thấy tôi có chỗ nào không nghiêm túc?"

"Thôi, coi như tôi chưa nói gì." Thẩm Kiều thở dài, lướt qua Dương Kiên rồi khỏi hành lang.

Dương Kiên và Iris đều uống rượu, ban đầu Thẩm Kiều định đưa một mình Iris về, nhưng Dương Kiên lại lấy lý do uống rượu nên không lái xe chui vào trong xe Thẩm Kiều, rồi giả chết không xuống.

Hai người bọn họ ngồi ở phía sau liếc mắt đưa tình, Thẩm Kiều nghiêm nhiên trở thành tài xế của bọn họ. Đến cửa khách sạn, Iris chợt nói có quà tặng muốn tặng cho Thẩm Kiều, muốn Thẩm Kiều đi lên cùng cô ấy. Thẩm Kiều quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Kiên đang giả vờ ngủ ở ghế sau, nghĩ thầm tốt nhất là khi cô quay lại, con người khiến người ta chán ghét này đã đi rồi.

Iris ở phòng tổng thống, cô ấy bảo Thẩm Kiều chờ ở phòng khách một chút, để cô ấy về phòng lấy quà tặng. Thẩm Kiều vui vẻ đồng ý, nhìn quanh gian phòng được trang hoàng xa hoa, rồi ngồi trên ghế sa lon.

Trong phòng ngủ truyền ra âm thanh nồn mưa, Thẩm Kiều lo lắng Iris bởi vì uống rượu mà nồn mưa, chính cô cũng biết rõ loại cảm giác đó có bao nhiêu khó chịu, vì vậy vội vàng rót một chén nước ấm rồi đưa qua.

Iris đứng trước bồn cầu, mở vòi hoa sen, dùng nước lạnh tạt lên mặt., Iris nhìn Thẩm Kiều qua tấm gương ở trước mặt, ánh mắt lạnh leo, đôi môi tím tái. Thẩm Kiều bị cô ấy nhìn như vậy, chợt giật mình trong lòng.

Thẩm Kiều đưa cái ly tới: "Uống nước đi, uống nhiều rượu sẽ khó chịu."

Iris không nhận cái ly, cầm khăn lông lên lau nhưng giọt nước ở trên mặt, giọng nói nhàn nhạt: "Không phải nồn vì uống rượu, là mình mang thai."

Thẩm Kiều cho rằng mình nghe nhầm, sững sờ ở tại chỗ, Iris liếc mắt nhìn cô, cười lạnh đi lướt qua người cô.

Iris nói: "Quà tặng để ở trên tủ đấy, mình muốn nghỉ ngơi, không tiễn."

Thẩm Kiều đi từ khách sạn ra, phát hiện Dương Kiên vẫn ở trên xe, ngủ xiêu vẹo, bày ra đủ loại tư thế.

Thẩm Kiều cài xong dây an toàn, nhìn về phía kính chiếu hậu hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Dương Kiên nhắm mắt lại di chuyển thân thể, thanh âm hơi khàn khàn: "Về nhà."

Thẩm Kiều biết Dương Kiên có một căn nhà riêng, bình thường cũng ở bên đó, nhưng mà không biết địa chỉ chính xác, khi xe chạy lên đường chính thì

Thẩm Kiều hỏi: "Địa chỉ."

"Nếu như anh thật sự say đến bất tỉnh nhân sự, không nói được lời nào, thì làm thế nào?"

Thẩm Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: "Ném xuống vỉa hè."

Dương Kiên cười cười, chân mày khẽ nhíu chặt, lạnh giọng nói một chuỗi địa chỉ cho cô.

Bây giờ trong đầu Thẩm Kiều đều là câu nói kia của Iris, cô ấy mang thai. Hình như Iris cố ý để cô nhìn thấy, rốt cuộc là có gì khúc mắc vậy? Hơn nữa, tại sao Iris lại biết chuyện của cô và Dương Kiên? Rõ ràng mấy năm nay bọn họ không hề liên lạc.

"Iris đã nói gì với em vậy?"

Chợt nghe thấy người ở phía sau mở miệng nói chuyện, Thẩm Kiều đang chìm đắm trong thế giới của bản thân nên bị giật mình, cô thờ nhẹ, trợn mắt nhìn người kia qua kính chiếu hậu, tức giận nói: "Không có việc gì."

Dương Kiên nghe vậy thì ngược mắt, qua kính chiếu hậu, cùng cô nhìn nhau, khóe môi thoáng hiện lên nụ cười, "Vậy em trừng tôi làm gì?"

Thẩm Kiều liếc mắt nhìn về phía trước: "Anh nhìn nhầm rồi."

Dương Kiên gật đầu, sau đó liền đứng dậy len qua khe hở ở hàng ghế trước, ngồi xuống ở vị trí bên cạnh tài xế, trong lúc đó động tác cực kì lưu loát nhanh nhẹn. Thẩm Kiều nhìn người nào đó đã ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế, hơi trợn mắt: "Anh điên rồi sao?"

Về mặt Dương Kiên nghiêm túc, dùng giọng nói trầm thấp nhắc lại: "Iris nói gì với em rồi?"

"Quản được à? Anh nên quan tâm chuyện của anh đi."

"Tôi rất tốt."

Thẩm Kiều hừ lạnh: "Thật sao? Khiến bạn gái không có cảm giác an toàn như vậy, quả thật là quá tốt."

Dương Kiên trầm ngâm trong chốc lát, rồi hỏi "Thịnh Hạ nói gì với em?"

"Còn cần cô ấy nói gì à? Tôi có mắt, có thể nhìn thấy."

Đột nhiên Dương Kiên nở nụ cười, một lúc sau mới bình tĩnh lại, nhìn con đường cái rộng rãi ở phía trước trầm giọng nói: "Mục tiêu của Iris không phải tôi."

"Tôi biết." Thẩm Kiều chợt giống như bóng cao su bị xì hơi, nhỏ giọng nói. Iris mang thai, dám chắc đứa bé không phải của Dương Kiên, nhưng mà nếu như nói muốn tìm cho đứa bé một người cha mà đi tìm Dương Kiên, cũng không phải là không thể, nhưng nếu quả thật là như vậy, chắc chắn Iris sẽ không tự nói với cô là mình mang thai.

Từ bên trong túi áo vest Dương Kiên lấy ra một xấp hình, đặt bên cạnh tay lái. Thẩm Kiều cúi đầu nhìn mấy tấm hình, sau đó thì dừng xe ở ven đường. Vào giây phút xe dừng hẳn, Dương Kiên mở cửa xuống xe.

Thẩm Kiều nghi ngờ cảm mấy tấm ảnh lên, mà hình ảnh trong đó, khiến cô hoàn toàn ngây người. Cô tự cho là đúng đi hỏi thăm tin tức thay Thịnh Hạ, sợ cô ấy trở thành kẻ ngu ngốc đáng thương, nhưng trong vòng nửa ngày, lại phát hiện mình mới là kẻ ngu ngốc. Còn hawng hái thảo luận với Iris chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chắc chắn trong lòng Iris đang cười nhạo cô chết thôi.

Trong xấp ảnh chụp này, tất cả đều là Giản Dư Mặc và Iris, Thẩm Kiều hoàn toàn không ngờ, thật sự lại là bọn họ. Cùng nhau mua đồ ở siêu thị, đi dạo trên bờ biển, ôm hôn trên phố, thật là ngọt ngào lãng mạn biết bao nhiêu.

Thì ra, những ngày qua khi cô không ở bên cạnh anh, anh đã trải qua cuộc sống tiêu dao vui vẻ như vậy, có người đẹp ở trong ngực, bộ dáng tươi cười cũng vui vẻ như vậy. Lần trước gặp nhau, anh từ trên trời giáng xuống, không ngại vạn dặm xa xôi chỉ vì chúc cô sinh nhật vui vẻ, thậm chí ở trước mặt cha mẹ cô còn nói chỉ cần cô gật đầu, anh sẽ cưới cô ngay lập tức, buổi sáng hôm nay, bọn họ còn vui vẻ nói chuyện yêu đương qua điện thoại.

Dương Kiên đứng ở ven đường hút thuốc lá, Thẩm Kiều nhìn bóng dáng có chút mờ hồ đó, mở cửa đi đến.

Thẩm Kiều đưa trả lại xấp hình, lạnh giọng chất vấn: "Từ đâu mà có?"

"Em không phải quan tâm chuyện đó."

Thẩm Kiều cười, lớn tiếng gào lên: "Tôi không phải quan tâm, chuyện của tôi mặc kệ tôi, tại sao anh lại xen vào?"

Dương Kiên vứt tàn thuốc xuống, đẩy cánh tay của cô ra, Thẩm Kiều bị đẩy lão đảo. Về mặt Dương Kiên trở nên tức giận, cao giọng nói: "Em cho rằng tôi con mẹ nó tình nguyện quản những chuyện xấu xa này của em và anh ta à? Nếu không phải là tiểu Thu nhờ tôi điều tra, tôi con mẹ nó ăn no rủng mủ, quản em? Tôi có bệnh à!"

Nói xong, Dương Kiên cố gắng kìm chế sự phẫn nộ đã vượt tầm kiểm soát, sai bước rời đi. Đi được một đoạn, rồi vẫy taxi rời đi.

Tay chân Thẩm Kiều tê dại, ngồi bệt ở ven đường, gió đêm lạnh thấu xương, nhưng cô không hề cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy có một loại cảm xúc khó nói khiến cô rất khổ sở, rất đau lòng, chỉ muốn khóc thật to.

Cô và Giản Dư Mặc đã ở chung một chỗ đã hơn bảy năm rồi, chẳng lẽ thật sự là thất niên chi dương (1) à?

(1): thất niên chi dương: bảy năm là ngựa ngáy. Ý nói yêu nhau được bảy năm thì sẽ bắt đầu có người khác.

Thảo nào Iris lại nói cho mình là cô ấy mang thai, chắc trong lòng cô ấy vì không thể nói hết đầu đuôi mọi chuyện ra nên cảm thấy bức tức. Iris về nước, không có khả năng Giản Dư Mặc lại không biết, nhưng mà anh ấy cứ mặc kệ Iris như vậy à? Anh không sợ, Iris sẽ nói quan hệ của bọn họ ra à? Hơn nữa, anh ấy không biết nên đối mặt với mình như thế nào, chỉ có thể mượn lời Iris để nói ra, sau đó thì chia tay?

Nhưng cô làm sao có thể chỉ trích Giản Dư Mặc? Cục diện của ngày hôm nay, có một phần là do cô tạo lên. Kể từ khi cô bị vết thương do đạn bắn, tình cảm giữa bọn họ cũng không còn thuần khiết như trước nữa, anh thông minh như vậy, sao có thể không nhận thấy, chẳng qua là anh không muốn làm rõ, vẫn cư xử với cô giống như trước. Nói đến đây, những chuyện này đều do một tay cô gây ra.

Hai tay Thẩm Kiều ôm trán, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng rầm rầm của ô tô, trong lòng là một mảnh hồng hoang.

Trước khi Iris rời khỏi Trung Quốc có mời Dương Kiên ăn bữa cơm chia tay, còn có ý bắt anh dẫn Thịnh Hạ đi cùng.

Trong bữa tiệc, Iris và Dương Kiên vui vẻ cười đùa, Thịnh Hạ không tiện nói gì, hơn nữa còn có phần khân trang. Iris nâng chén lên, nói xin lỗi với Thịnh Hạ. Thịnh Hạ nghiêng đầu nhìn Dương Kiên, anh vuốt vuốt ly rượu, không có ý định lên tiếng. Thịnh Hạ tự biết mình đã hiểu lầm bọn họ, mặc dù Iris không nói vì sao lại nói xin lỗi, nhưng mà trong nội tâm Thịnh Hạ cũng hiểu rõ, đây là đang cười nhạo cô lòng dạ hẹp hòi.

Miền miền cường cường ăn xong một bữa cơm, Thịnh Hạ luôn muốn tìm cơ hội nói chuyện cẩn thận với Dương Kiên, nhưng về mặt của anh lạnh lẽo như vậy, khiến cô khó có thể mở miệng.

Dương Kiên đưa Thịnh Hạ đến dưới lầu nhà cô, hạ cửa sổ xe xuống rồi đốt một điếu thuốc, "Về đi."

"Cái đó, em có chuyện muốn nói," Thịnh Hạ cắn cắn môi, cúi thấp đầu, lẩm bẩm nói: "Thật xin lỗi, anh đừng giận em, có được hay không?"

Một lúc lâu sau Dương Kiên cũng không trả lời, quay đầu lại nhìn cô một lúc, rồi trầm giọng hỏi: "Có phải em đi tìm Thẩm Kiều hay không?"

Thịnh Hạ do dự, cuối cùng gật đầu.

"Đây là chuyện riêng của chúng ta, Thẩm Kiều là người ngoài, em tìm cô ấy làm gì?"

"Em chỉ là lo lắng."

Dương Kiên ngắt lời của cô ấy: "Lo lắng anh và Iris lén phét, phải không? Em cảm thấy Thẩm Kiều quen Iris, cho nên bảo cô ấy thay em thăm dò tin tức? Tại sao anh nói cái gì em cũng không tin, người ngoài nói em lại tin tưởng không hề nghi ngờ như vậy? Rốt cuộc ai mới là bạn trai của em? Em tin tưởng Thẩm Kiều như vậy, chắc hai người ở chung một chỗ sẽ tốt hơn đó!"

Thịnh Hạ chợt kéo tay Dương Kiên, nước mắt đã chảy rơi xuống: "Thật xin lỗi, anh đừng tức giận, em biết cách cư xử của em có điều thiếu sót, nhưng mà em thật sự sợ hãi, thật xin lỗi."

Dương Kiên hất tay của cô ra, thay cô mở cửa xe: "Em về trước đi đã, chờ em bình tĩnh, chúng ta sẽ bàn lại."

Thịnh Hạ cuống quýt lau sạch nước mắt: "Em rất bình tĩnh, có thể nói ngay bây giờ."

"Anh không muốn nói." Dương Kiên lạnh lùng nói.

Thịnh Hạ tự biết không thể tiếp tục dây dưa, vì vậy chậm rãi mở cửa xuống xe, nhìn chiếc xe từ từ biến mất trên con đường nhỏ, trong lòng là một mảnh lạnh lẽo. Quan hệ giữa bọn họ, quả thực là không thể chịu được một kích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Thẩm Kiều trắng đêm không ngủ, trời vừa sáng, đã móc điện thoại ra gọi cho Dương Kiên. Bây giờ chuyện thành như vậy, có rất nhiều điểm đáng nghi, cô phải hỏi cho rõ ràng.

Ở đầu bên kia điện thoại Dương Kiên lười biếng trả lời: "Mời tôi ăn cơm? Thật xin lỗi, hôm nay kín lịch rồi. Chao ôi, ngại quan tâm tôi như thế này, ta thật sự không quen. Được rồi được rồi, tôi sẽ cố gắng giành ra chút thời gian rảnh, đợi điện thoại của tôi."

Thẩm Kiều nhìn điện thoại chỉ còn tiếng báo máy bận, không biết phải làm sao nữa.

Một lần đợi, chính là cả ngày. Gần tối thì con người bận rộn, trưởng phòng Dương mới miễn cưỡng rút ra hơn 10 phút đồng hồ cho cô, hơn nữa còn "Tuyệt tình lạnh lùng" nói: "Nếu như trong vòng mười phút mà chưa đến đây, vậy thì em cũng không cần tới nữa, trực tiếp quay đầu xe rồi về đi."

Thẩm Kiều nhanh chóng chỉnh trang lại bản thân, phóng như vũ bão đến điểm hẹn, sau chín cong mười tám quẹo mới có thể ngồi đối diện với Dương Kiên. Đến lúc này cô đã không nói nên lời, chỉ có thể không ngừng thở hổn hển.

Dương Kiên giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, liếc nhìn Thẩm Kiều: "Xem như em đúng giờ, có gì muốn hỏi thì hỏi đi."

Thẩm Kiều vuốt vuốt lồng ngực đang phập phồng, thở hổn hển nói: "Đợi. Đợi một lát."

Dương Kiên lạnh lùng nhìn cô: "Đợi lát nữa còn có chuyện quan trọng, nếu như em vẫn ngồi thở hổn hển như vậy, không bằng chúng ta hẹn ngày khác đi."

Thẩm Kiều ra sức phát tay, ngăn cản Dương Kiên đang chuẩn bị đứng dậy rồi đi. Rốt cuộc, cô cũng ổn định hơi thở, chậm rãi mở miệng nói: "Iris có biết là anh biết hết rồi hay không?"

"Không biết, nếu không cô ấy sẽ chẳng thân cận với tôi như vậy."

Con người Thẩm Kiều đảo quanh, tiếp tục hỏi: "Vậy, cô ấy tiếp cận với anh như vậy, là vì cái gì?"

Sắc mặt Dương Kiên không thay đổi: "Tôi cũng muốn biết, cho nên mới không từ chối việc cô ấy tiếp cận mình."

Thẩm Kiều cắn cắn môi: "Vậy bây giờ anh biết chưa?"

"Đại khái là biết một chút."

Thẩm Kiều lo lắng hỏi tới: "Là gì vậy?"

Dương Kiên cười cười, cầm cái chén tử sa tinh xảo lên, tỉ mỉ thưởng thức trà Ô Long An Khê. Biết rõ Thẩm Kiều rất sốt ruột, nhưng anh chỉ nói đến điểm mấu chốt, cái người vừa mới mở miệng nói mình rất bận rộn không có thời gian, không phải là anh sao?

Dương Kiên vuốt ve ly trà, ánh mắt trở nên xa xăm, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Hỏi người bị em cự tuyệt về vấn đề của bạn trai hiện tại và người thứ ba, em không cảm thấy hành động của em có phần quá đáng sao?"

Trái tim Thẩm Kiều đột nhiên bị nhéo một nhát, giống như bị một bàn tay to lớn bóp chặt, hô hấp có phần khó khăn.

Dương Kiên nhìn cô khẽ nhủ chân mày lại, vẻ mặt hơi khổ sở, cuối cùng vẫn không đành lòng. Vì vậy nói: "Chắc là để uy hiếp Giản Dư Mặc."

Thẩm Kiều như bị rơi vào một khoảng không xa lạ, sau một lúc lâu, mới nuốt một ngụm nước bọt, không xác định hỏi: "Anh nói gì?"

"Đối với chuyện này em chưa biết gì cả, có nghĩa là Giản Dư Mặc chưa từng nói gì với em, Iris đến Trung Quốc, có lẽ là muốn bắt Giản Dư Mặc chia tay với em, rồi đưa cô ấy lên phũ chính, nếu tôi không nhầm, em đã biết Iris mang thai."

"Sau đó thì sao?"

"Nếu như Giản Dư Mặc không mở miệng, Iris sẽ nghĩ biện pháp tác hợp cho anh và em, như vậy sẽ khiến em chủ động chia tay với Giản Dư Mặc, Iris chỉ muốn muốn một kết quả, đó chính là Giản Dư Mặc ở cùng một chỗ với cô ấy, về phần phải dùng biện pháp gì để đạt được kết quả đó, cô ấy cũng không quan tâm."

Thẩm Kiều cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: "Làm sao anh biết?"

Dương Kiên không kèm chế được mà cười ra tiếng: "Em cho rằng hơn mười ngày qua anh thật sự làm hướng dẫn viên du lịch? Tiền thuê anh cao lắm, người bình thường không trả nổi đâu."

Thẩm Kiều chán nản tựa lưng vào ghế sofa, mặt xám như tro tàn. Cho đến bây giờ, cô mới thật sự phát hiện mình có bao nhiêu thất bại.

"Thật xin lỗi."

Bàn tay Dương Kiên đang cầm cái ly dừng lại trên không trung, nghĩ mình nghe nhầm, chân mày hơi nhíu lại, hỏi: "Cái gì?"

Thẩm Kiều ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt thành thật nói: "Thật xin lỗi, cũng bởi vì tôi mới khiến anh và Thịnh Hạ xuất hiện sự hiểu lầm, tôi thực sự xin lỗi, nguyên nhân của chuyện này là do tôi gây lên, tôi sẽ gánh chịu toàn bộ. Cảm ơn anh những ngày qua đã giúp tôi, mặc dù là nể mặt tiểu Thu, nhưng tôi vẫn

muốn cảm ơn anh. Hôm nay trà này tôi mời, tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Nói một hơi, Thẩm Kiều đứng dậy, cũng không quay đầu lại rời khỏi quán trà.

Đột nhiên Dương Kiên không thể kiềm chế được mà cười lớn, thậm chí còn vừa cười vừa ho không ngừng. Phục vụ nghe vậy, cả người cũng run run, không dám đến gần.

Khi thanh toán, cô nhân viên thu ngân đưa đưa tờ hóa đơn cho Thẩm Kiều, số tiền lớn khiến cô tặc lưỡi hít hà. Cô gái đó giải thích: "Bởi vì vỡ một ấm tử sa, cho nên...."

"Biết rồi." Thẩm Kiều cười cười rồi đưa thẻ ra.

Trong thời gian Thẩm Kiều đi công tác, Hạ Tiểu Thu đã từ Mi về, hơn nữa còn tính toán ở lại lâu dài không đi nữa, cũng tuyên bố tình yêu của cô ấy và Mạc Dịch Khôn, đã hoàn toàn đặt dấu chấm hết. Từ đầu đến cuối, Hạ Tiểu Thu không có biện pháp tha thứ cho Mạc Dịch Khôn, ở chung một chỗ chính là hành hạ lẫn nhau, không bằng tách ra, bắt đầu cuộc sống mới của chính mình.

Nghỉ ngơi dưỡng sức gần nửa năm, Hạ Tiểu Thu bắt đầu chuẩn bị đi làm, hơn nữa còn mua một căn hộ có hai phòng, chuyển từ nhà ra ở riêng.

Đi ra từ quán trà, Thẩm Kiều nhận được điện thoại của Hạ Tiểu Thu. Hôm nay Hạ Tiểu Thu dọn nhà, phòng ốc đã thu dọn xong, hơn nữa còn làm bữa cơm, nói muốn mời Thẩm Kiều ăn mừng. Đúng lúc, Thẩm Kiều cũng có rất nhiều lời muốn hỏi, tiện thể ăn chực bữa cơm.

Hạ Tiểu Thu bố trí căn nhà rất ấm áp, diện tích không lớn, nhưng mỗi một món đồ trong nhà đều do cô ấy dày công chọn lựa và trang trí, những chi tiết nhỏ bé đó lộ ra khao khát về mái ấm gia đình của cô ấy. Thẩm Kiều nhìn ở trong mắt, nhưng đau ở trong lòng.

Hạ Tiểu Thu bung hai cái bát sứ đi vào phòng khách, "Nào, uống canh trước đi."

Thẩm Kiều nhận lấy cái bát, ngồi trên trên thảm trải sàn, "Chuyện công tác như thế nào rồi?"

"Mọi thứ đã ổn thỏa, qua năm mới là có thể đi làm."

"Công việc gì?"

Hạ Tiểu Thu cầm thìa nhẹ nhàng khuấy canh, "Tổng giám sát của quỹ đầu tư Kim Thịnh, không vất vả lắm."

Thẩm Kiều âm thầm bĩu môi, người ta ở đây đến bảy tám năm cũng không leo được lên chức Tổng giám sát đầu tư, cô ấy còn trẻ tuổi như vậy đã nhận chức Tổng giám sát, lại còn có vẻ không thêm quan tâm, quả nhiên là bị Mạc Dịch Khôn nuông chiều. Thẩm Kiều cắn cắn môi, vội vàng vui đầu ăn canh, may mắn đây chỉ là suy nghĩ trong lòng cô mà thôi, còn chưa thật sự nói ra.

Thẩm Kiều đặt cái bát sứ lên khay trà, tỏ vẻ nghiêm túc hỏi: "Chuyện của Giản Dư Mạc, cậu biết bao nhiêu?"

"Minh biết ngay mà, cậu đến là để hỏi chuyện này."

Thẩm Kiều nhíu mày: "Nếu cậu đã biết trước, tại sao không nói thẳng cho mình biết, còn cố tình nói cho Dương Kiên?"

Hạ Tiểu Thu nhún vai: "Khi đó cậu còn đi công tác, nói cho cậu biết sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình và công việc ngoại giao của cậu, còn có thể như thế nào? Nói cho Dương Kiên là vì ở Mi anh ấy có người quen, nhờ anh ấy điều tra một chút thì sao? Mọi người đều là bạn bè, giúp đỡ nhau cũng không được à? Huống hồ lúc ấy mình cũng chỉ đoán mò thôi, căn bản không có chứng cứ xác thực, ngộ nhớ là giả, khiến hai người xuất hiện khoảng cách, thì làm sao bây giờ?"

"Nhưng, nhưng cậu biết rõ." Thẩm Kiều hơi cao giọng, nhưng lại không biết nói tiếp như thế nào, cuối cùng lại ừ ừ.

"Biết rõ cái gì?" Hạ Tiểu Thu nhíu mày, "Là cậu nói, hai người các cậu chỉ là bạn bè bình thường, mình nghĩ nếu đã là bạn bè nhiều năm như vậy, nhất định Dương Kiên sẽ giúp việc này. Quả nhiên là không đoán sai, người ta không chỉ có hiệu suất cao, còn thông minh, im hơi lặng tiếng tra ra tất cả ngọn nguồn."

Thẩm Kiều nâng tay lên vuốt cái trán, nhắm mắt lại, im lặng không nói.

Hạ Tiểu Thu khề thờ dài, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kiều, "Không nói cho cậu biết, là mình không đúng, nhưng mình không muốn cậu giống mình, phải trải qua những chuyện đau khổ đó, mình muốn cậu được bình an, vui vẻ khỏe mạnh. Hiểu không?"

Thẩm Kiều xoay người ôm cổ Hạ Tiểu Thu, nhắm mắt lại, nước mắt tràn ra hốc mắt.

Hạ Tiểu Thu khề vuốt ve lưng của Thẩm Kiều, nhỏ giọng hỏi thăm: "Bây giờ cậu định làm thế nào?"

"Không biết."

"Không có ý định nói rõ ràng với Giản Dư Mạc sao?"

Thẩm Kiều chậm rãi lắc đầu, "Mình muốn đợi đích thân anh ấy nói ra, anh không nói, mình cũng coi như không biết."

Một lát sau, Thẩm Kiều còn nói: "Biết không? Thật ra thì mình vốn không có lập trường chỉ trích anh ấy, quan hệ giữa hai bọn mình, đã sớm trở nên xa cách. Kể từ khi mình rời xa anh ấy để thi hành nhiệm vụ, anh ấy phá sản, vượt qua tai nạn xe cộ, mọi thứ càng ngày càng chệch hướng."

Hạ Tiểu Thu chợt đẩy Thẩm Kiều ra, chân mày nhíu lại thật chặt, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Thẩm Kiều chằm chằm: "Ai phá sản? Tai nạn xe cộ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phái Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cũng chỉ là âm mưu

Những chuyện này, Thẩm Kiều vốn không muốn nói với bất kì ai, ngay cả tiểu Thu, cô cũng giấu diếm.

Cô bị lão Trâu lựa chọn đi thi hành nhiệm vụ ba tháng, cha của Giản Dư Mặc qua đời, sau đó việc kinh doanh gặp khó khăn, bởi vì có quá nhiều đã kích nên uống rượu rồi tai nạn xe cộ, hôn mê nửa tháng mới tỉnh. Bởi vì nhiệm vụ nên cô ở châu lục khác, không thể ở bên cạnh anh, rồi sau đó, cô lại bị thương. Khoảng thời gian đó, quả nhiên là hai người bọn họ họa vô đơn chí.

Đợi đến khi tất cả mọi thứ đều kết thúc thì thương thế của hai người bọn họ cũng tốt lên rồi khỏi hẳn, chuyện làm ăn buôn bán của Giản Dư Mặc cũng cải tử hoàn sinh, cô cũng trở lại cuộc sống học tập bình lặng. Cho dù cuộc sống có vẻ vẫn bình yên như trước, nhưng cũng không thật sự bình yên như vậy. Sự tĩnh lặng dưới mặt hồ, giống như là lên tồn tại gọn sóng. Hai người bọn họ cẩn thận, mặc dù biết rõ có gọn sóng tồn tại, nhưng vẫn ăn ý ai cũng không chạm vào. Vốn tưởng rằng chỉ cần không đề cập đến, hai người bọn họ, cuộc sống của bọn họ, cũng sẽ không có điều bất thường.

Tiểu Thu nắm tay Thẩm Kiều, vẻ mặt nặng nề: "Tại sao không nói ra?"

Thẩm Kiều cười khổ lắc đầu, "Không phải nói ra chỉ khiến mọi người tăng thêm muộn phiền sao, có thể thay đổi được gì đây? Vào thời điểm đó không thể buông bỏ Giản Dư Mặc. Huống chi, năm năm tình cảm cùng ba tháng chung đụng, tiểu Thu cậu nói xem, cái nào đáng quý trọng hơn?" Thẩm Kiều cười, nhưng nước mắt lại trào ra vành mắt, không tiếng động chảy xuống.

Bởi vì thi hành nhiệm vụ, cô và Dương Kiên còn có những đội viên khác phải sống chung ba tháng, bởi vì nhiệm vụ yêu cầu, thậm chí có một lần, cô và Dương Kiên đã đóng giả là tình nhân. Vì vậy cô và anh cùng xuất hiện trong dạ tiệc, xã giao, anh đưa cho cô khuyên tai thạch anh màu tím xinh đẹp, bọn họ ngồi trên đu quay trục trời ngắm pháo hoa, dưới ánh mắt của nhiều người đó là "Tình yêu ngọt ngào say đắm". Tất cả mọi người đều biết đó là giả, vì vậy tự hiểu trong lòng, nhưng chỉ có hai bọn họ biết rằng, tình yêu này đã không thể là giả nữa rồi.

Bọn họ quen biết nhiều năm rồi, ở bộ tuổi mới biết yêu, Dương Kiên đã từng thổ lộ với cô, nhưng khi đó cô không thích anh, cô không thích bộ dáng công tử cả lơ phất phơ của anh, thậm chí còn không muốn thân cận với anh. Bọn họ có cùng một nhóm bạn, cô có thể bình tĩnh đối đãi với mọi người, nhưng mà không có biện pháp chung đụng với Dương Kiên giống như với những người bạn khác, chỉ cần thấy anh, cô sẽ không vui. Thiếu niên ôn tồn nho nhã giống như Giản Dư Mặc, mới chính là ánh mặt trời trong lòng cô. Vì vậy cô ghét Dương Kiên, thích Giản Dư Mặc; cự tuyệt Dương Kiên, ra nước ngoài học cùng Giản Dư Mặc.

Thẩm Kiều chưa từng nghĩ tới, đối với anh, cô lại xuất hiện cảm giác "khác thường" như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ tới, ngắn ngủn ba tháng mà thôi, cô lại đi tình biệt luyện, yêu một người mà cô cực kì ghét —— Dương Kiên.

Cô đã từng rối rắm, đã từng khổ sở, cũng không rõ đoạn tình cảm kia, rốt cuộc là xúc động nhất thời hay là tình yêu khắc cốt ghi tâm, cô không dám khẳng định mình có muốn buông tha năm năm tình cảm, để đi tiếp nhận phần tình cảm ngoài dự đoán này hay không.

Sau đó, cô vẫn lựa chọn Giản Dư Mặc. Nhưng thực tế khách quan lại cho cô một cái tát nặng nề, cô đã không có biện pháp tiếp tục yêu Giản Dư Mặc, cô đã quá sai lầm, nhưng rốt cuộc không có biện pháp để quay đầu lại.

Tất cả đều do cô, cho nên cô không có lập trường quản lí Giản Dư Mặc, càng không có biện pháp quay đầu lại tìm Dương Kiên. Là lỗi của cô, vì thế cô phải trả giá.

Giản Dư Mặc dường như biết Thẩm Kiều đã rõ ràng chuyện của anh và Iris, vì vậy từ ngày đó, sau bao nhiêu năm chưa từng cắt đứt liên lạc, Giản Dư Mặc đã cắt đứt điện thoại với Thẩm Kiều. Thẩm Kiều không biết Giản Dư Mặc có tính toán gì, nhưng dù sao Iris đã có đứa bé của anh, về tình về lý, anh cũng không nên vứt bỏ Iris. Iris là cô gái cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cô ấy lại nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chạy về Trung Quốc, đi đường vòng chỉ vì muốn có Giản Dư Mặc, đôi lại là bất kỳ ai cũng sẽ cảm động, huống chi là Giản Dư Mặc đã có con với Iris.

Nếu như ở bên cạnh Iris, Giản Dư Mặc có thể tìm được hạnh phúc, Thẩm Kiều sẽ chân thành chúc phúc cho bọn họ.

Đảo mắt đã đến đêm 30, Thẩm Kiều và Thẩm Du cùng với cha mẹ đón giao thừa, sau mười hai giờ, bọn họ vào trong viện để đốt pháo hoa. Khắp bầu trời là ánh đỏ của pháo hoa mà bọn họ đốt, tất cả mọi người cùng cười vui, chỉ có Thẩm Kiều nhìn chằm chằm bầu trời nở rộ những đóa hoa vàng rực, nước mắt lại chảy ra. Cô cố gắng ngửa mặt lên, cho rằng làm như vậy nước mắt sẽ không tùy ý như vậy, nhưng mà không như mong muốn.

Thẩm Du đưa bàn tay đang đeo găng che mắt của cô, nước mắt thấm ướt găng tay của anh, man mát lành lạnh dán lên mắt của cô. Thẩm Du nói: "Ăn mừng năm mới mà còn chảy nước mắt, thật là dung tục?"

Thẩm Kiều mở tay của anh ra, nâng hai tay lên, dưới tình huống Thẩm Du không hề đề phòng, kéo tay áo của anh ra, hung hăng cắn một phát lên cánh tay da mịn thịt mềm.

Thẩm Du bị đau, gào thét thảm thiết "Oa". Thẩm Kiều vui vẻ, nhìn bộ dáng cực kỳ tức giận của Thẩm Du, cười không dậy nổi.

Buổi chiều ngày mùng một đầu năm, rốt cuộc Thẩm Kiều cũng nhận được điện thoại của anh. Ở đầu bên kia điện thoại Giản Dư Mặc im lặng, Thẩm Kiều cũng phối hợp không nói lời nào. Một lúc lâu sau, Giản Dư Mặc chợt bật cười: "Chẳng lẽ đã ghét như vậy rồi, cũng không có lời nào muốn nói à?"

Do dự một lát, Thẩm Kiều nói: "Năm mới vui vẻ."

Giản Dư Mặc thu hồi nụ cười, trầm giọng lạnh băng: "Kiều, thật sự, không có lời nào để nói à?"

Giản Dư Mặc đã về nước, anh nói muốn dẫn Thẩm Kiều đến một chỗ. Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Kiều liền lái ô-tô đến khách sạn đón anh. Cách lần trước bọn họ gặp mặt, đã là nửa năm. Có đôi khi thời gian thật là nhẫn tâm, có thể khiến người ta gặp rắc rối, còn có thể khiến hai người đã từng yêu nhau thành người lạ, khiến những người quen thuộc nhất đứng trước mặt nhau, nhưng trái tim lại cách xa nghìn vạn dặm.

Theo sự chỉ dẫn của Giản Dư Mặc, chậm rãi lái xe ra khỏi nội thành, đi ngang qua một tiệm hoa nhỏ, Giản Dư Mặc xuống xe mua một bó bách hợp. Xe tiếp tục đi tiếp, bốn phía dần trở nên vắng vẻ hoang vu, cuối cùng dừng lại ở một công viên tưởng niệm.

Giản Dư Mặc nghiêng đầu nhìn Thẩm Kiều, ánh mắt thâm sâu: "Đã rất lâu rồi chưa đến gặp ba, coi như hôm nay đi cùng anh, được không?"

"Ừ." Thẩm Kiều gạt đầu, mở cửa xuống xe.

Đi sau Giản Dư Mặc, leo lên bậc thang. Thời tiết lạnh và hanh khô, gió lạnh giống như dao găm thổi trên mặt, da mặt đau như cắt. Thẩm Kiều rụt cổ lại, không dám rút lại ở phía sau, nhắm mắt theo đuôi.

Khi Giản Dư Mặc dừng lại trước mộ phần của cha mình thì Thẩm Kiều đã hơi thở hổn hển. Trên bia mộ là ảnh chụp rất rõ nét, cha Giản cười ôn hòa, giữa hai hàng lông mày giống Giản Dư Mặc đến mấy phần, so ra thì Giản Dư Mặc có thêm mấy phần chí khí thư sinh. Thẩm Kiều đã từng gặp cha Giản mấy lần, khi ông tạ thế thì cô và Giản Dư Mặc đều không ở trong nước, thậm chí Giản Dư Mặc còn không kịp chạy về để nhìn ông một lần cuối, vì thế, mỗi lần nhắc tới Giản Dư Mặc thường ảo não không thôi.

Giản Dư Mặc đặt hoa trước bia mộ, mở một chai rượu trắng ra, vẩy rượu trước mộ, lại đốt ba điều thuốc, để bên cạnh.

Giản Dư Mặc nói: "Cha, hôm nay là mùng một đầu năm, con và Thẩm Kiều vợ tôi chúc tết ngài."

Thẩm Kiều vội vàng nói: "Bác, chúc mừng năm mới."

Sau đó Giản Dư Mặc liền trầm mặc đứng trước bia, khẽ nhú đầu lông mày. Gió lạnh làm rối loạn tóc của anh, khiến môi anh khô nứt. Thẩm Kiều đứng bên cạnh anh, im lặng không nói một lời.

Không biết đã trải qua bao lâu, Giản Dư Mặc chợt nói: "Thẩm Kiều, nói tạm biệt với cha đi."

"À?" Thẩm Kiều nghi ngờ nhìn về phía anh.

Giản Dư Mặc cười, quay đầu lại nhìn Thẩm Kiều, "Chúng ta chia tay thôi."

Rốt cuộc anh vẫn nói ra. Khoảnh khắc này, đối với anh mà nói, có lẽ là thực sự được giải thoát. Anh hao tổn tâm tư để trói buộc cô ở bên cạnh, nhưng anh đã mệt mỏi, không trói nổi nữa.

Giản Dư Mặc ngoái đầu lại nhìn tấm hình trên tấm bia: "Em là con dâu mà cha đã nhận định, hôm nay dẫn em đến thăm ông, chính là muốn ông biết chúng ta đã chia tay, mặc dù đã khiến ông thất vọng, nhưng mà tin rằng ông sẽ tha thứ."

Thẩm Kiều cắn cắn môi, không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy dưới cuống họng có cảm giác chua xót, tranh nhau dan lên, vọt tới lỗ mũi, tràn ra vành mắt.

"Không chỉ mấy ngày nay, mà từ trước đến nay vẫn ở cùng Iris, bây giờ cô ấy mang thai, muốn kết hôn với cô ấy. Thẩm Kiều, thật xin lỗi."

Trầm ngâm trong chốc lát, Giản Dư Mặc tiếp tục nói: "Nhưng mà anh cũng biết, đã sớm không còn yêu, đối với chúng ta mà nói tách ra mới là sự giải thoát, có thể chạy theo tình yêu mà mình muốn, không cần lo lắng sợ hãi, chần chừ không tiến lên."

"Giản."

Giản Dư Mặc ngắt lời Thẩm Kiều, nhắm mắt lại, chợt nở nụ cười: "Thật ra thì khi đó, quả thực việc buôn có xuất hiện vài vấn đề, nhưng mà còn lâu mới phá sản, nghiêm trọng như vậy, đây cũng là lí do tại sao sau đó có thể dễ dàng ‘cải tử hoàn sinh’ như vậy, ngay cả tai nạn xe cộ, cũng chỉ là một màn kịch tự biên tự diễn thôi, không có tổn thương nào bộ, cũng không có chuyện hôn mê, chỉ là bị thương ngoài da, thông đồng với bác sĩ và y tá, bảo bọn họ phối hợp, khi ‘hôn mê’ bác sĩ gọi điện thoại thông báo, cũng là lừa gạt."

Nói xong, Giản Dư Mặc mở hai mắt ra, nhìn Thẩm Kiều đã hóa đá, ngón tay của anh chậm rãi lướt qua gò má lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng lướt qua bờ môi khô khốc của cô, "Kiều, còn yêu hay không, sao có thể không cảm thấy? Vì nhiệm vụ, phải sống chung lâu ngày với Dương Kiên, không thể nào không lo lắng, từ lúc mới bắt đầu đã biết rõ, chỉ cần trái tim em ở cùng với anh ta, nhất định sẽ yêu anh ta. Vì không muốn em rời đi, mới không thể không ra hạ sách này. Bởi vì anh biết rõ, dưới tình huống đó mà phải xa nhau, sẽ là thời điểm em tuyệt vọng nhất, ở bên cạnh em, anh có thừa thời gian để bù đắp, khiến em tiếp tục yêu. Cho rằng như vậy là đủ rồi, thậm chí còn hiểu rõ hơn so với chính mình," Giản Dư Mặc cười khổ lắc đầu, "Nhưng mà, đã sai rồi."

Thẩm Kiều khiếp sợ với những câu nói của Giản Dư Mặc, hồi lâu cũng không biện pháp thoát khỏi con chán động. Giản Dư Mặc không phá sản, không bị thương, anh làm tất cả mọi thứ đơn giản là muốn vẫn hồi chính mình.

Vậy cô làm những chuyện đó vì cái gì?

Không đúng, không thể trách Giản Dư Mặc, chỉ trách trái tim cô không kiên định, cô không tin mình có thể yêu Dương Kiên hơn Giản Dư Mặc, cô cho rằng khi đó chẳng qua là nhất thời động lòng, thời gian lâu dài, loại cảm giác đó nhất định sẽ chậm rãi tiêu tan ở trong lòng.

Đâu chỉ Giản Dư Mặc không hiểu cô, ngay bản thân cô, cũng không hiểu rõ chính mình. Thẩm Kiều, hai mươi mấy năm qua, mày làm thế nào để sống hờ hờ như vậy?

"Trói buộc được rồi, nhưng không giữ được trái tim của em, em nói em không yêu anh ta nhưng trái tim vẫn bị chiếm giữ, thế nhưng sau khi thật sự yêu anh ta, anh làm gì có nơi dừng chân? Thẩm Kiều, có biết không, trong hai năm qua, anh có bao nhiêu oán hận?"

"Người bên cạnh mình thỉnh thoảng lại mất hồn, không còn vui vẻ cười nói, trong đôi mắt sáng ngời luôn xen lẫn cảm xúc phức tạp, thậm chí, còn không muốn anh chạm vào." Giản Dư Mặc khổ sở nhắm mắt lại, bất lực lắc đầu: "Thật sự không dám chắc, có những khi, có phải em tưởng tượng anh thành người khác hay không? Con gấu Teddy kia, còn có khuyên tai thạch anh, mặc dù em không nói, nhưng anh cũng biết đó là anh ta đưa. Mặc dù đã ném gấu Teddy vào phòng chứa đồ, nhưng lại thường xuyên đi vào phòng chứa đồ rồi đứng trước mặt nó, suy nghĩ mất hồn, khi đó, là nhớ tới ai? Còn đôi bông tai kia, lúc nào cũng đeo nó, thậm chí có khi nó không phù hợp với màu sắc của quần áo, cũng không nguyên ý tháo xuống. Nói từ trường của thạch anh giúp thân thể khỏe mạnh, Kiều, rốt cuộc đó là lừa gạt, hay chính là tự lừa dối bản thân?"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chính là bị coi thường

Lúc đi ra từ công viên tưởng niệm, về mặt Thẩm Kiều vẫn hốt hoảng, thậm chí con đường lát gạch ở dưới chân cũng bắt đầu phiêu điều lắc lư, không thể đứng vững, Thẩm Kiều gập chân ngã ngồi trên đất.

Giản Dư Mặc đi ở phía trước nghe thấy tiếng động, vội vàng xoay người lại ngồi chồm hóm xuống nhìn cô, vẻ mặt lo lắng hỏi, "Sao vậy, có đau hay không, "

Hàng lông mày thanh tú của Thẩm Kiều khẽ nhíu chặt, lắc đầu nói, "Không có việc gì, khoảng thời gian trước chân bị xe nén qua, nên khi nào đi bộ quá lâu thì thỉnh thoảng chân lại nhũn ra, không có gì đáng ngại."

Giản Dư Mặc vội vã hỏi tiếp: "Sao lại bị xe đâm vào? Sao không nói cho anh?"

Thẩm Kiều nói: "Là xe chạy bằng điện, vốn không chuyện gì, ngày hôm sau lại phải đi làm, không muốn mọi người lo lắng, cho nên không thông báo."

Nói xong, Thẩm Kiều chống tay xuống đất thử đứng lên, nhưng mà mắt cá chân cũng hơi đau, cuối cùng vẫn phí công không có kết quả. Giản Dư Mặc mím môi, ôm ngang lên cô, bước nhanh đi xuống núi.

"Đừng hiểu lầm, mặc dù đã chia tay, nhưng chúng ta vẫn là bạn bè, quan tâm bạn bè là chuyện phải làm."

"Ừ." Thẩm Kiều nặng nề gật đầu, nước mắt rơi lã chã, làm ướt váy.

Giản Dư Mặc lái xe đưa Thẩm Kiều đến bệnh viện.

Hôm nay là lễ mừng năm mới, từ lâu đã không còn kích động chờ đợi như khi còn bé, không khí năm mới cũng càng ngày càng mờ nhạt, qua đêm 30 và mùng một đầu năm, lễ mừng năm mới cũng như hoàn toàn kết thúc .

Gần tối, tranh thủ hưởng thụ hương vị còn sót lại của năm mới, Trương Khải lôi kéo một nhóm lớn bè lũ đến chúc năm mới. Dương Kiên không có việc gì đã ở trong nhà ngày ngốc hai ngày, vì vậy sau khi nhận được điện thoại, anh không nói hai lời liền đi luôn.

Trong sân khấu to như vậy, xa hoa ồn ào, yêu nghiệt xuất hiện lan tràn, những cô gái xinh đẹp kết bè kết lũ, nhưng ngay cả liếc mắt Dương Kiên cũng

không liếc một cái.

Trương Khải chen ra từ trong đám mỹ nữ, ngồi bên cạnh Dương Kiên, nhìn bộ dạng ám ức của anh, trêu ghẹo nói: "Không phải là em gái Thịnh không để ý sao, tội gì phải sầu não như vậy, đến đây đi, mỹ nữ ở đây muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, tùy chọn!"

Dương Kiên ngửa cổ uống một hợp bia, "Không có hứng thú."

Đôi mắt Trương Khải lóe sáng sấp vào chỗ Dương Kiên, có chút kích động nói: "Nghe nói gần đây hành động của tên họ Giản không đứng đắn, không nhảm thì anh ta và Thẩm Kiều cũng sấp òn ào rồi tan vỡ, nếu như thật sự không bỏ được, tranh thủ dịp tốt này, bắt lấy Thẩm Kiều đi."

Dương Kiên chợt ném bình rượu trong tay lên trên mặt đất, hành động này không chỉ dọa Trương Khải giật mình, mà âm thanh vỡ vụn của cái chai cũng làm cho cả đám không rõ chân tướng nhìn sang. Nhưng mà bọn họ không biết chuyện bởi vì lý do gì, cho nên không dám tùy tiện mở miệng khuyên bảo.

Trương Khải hơi bối rối, anh cũng không biết chỉ là một câu mà thôi, đã có thể chọc Dương Kiên nổi cơn thịnh nộ.

Trương Khải cứng cổ nhìn về phía đám người kia, cao giọng quát: "Nhìn cái gì vậy? Có cái gì đáng nhìn à? Tất cả đều cút cho lão tử!"

Trong sân nhảy âm nhạc vẫn âm ỉ điếc tai như cũ, nhưng người lại bắt đầu tản đi, Trương lão thất rống một tiếng, khiến mọi người sợ tới mức tan tác như chim thú, cũng không dám ở lại.

Đến khi đã đi hết, trong sân nhảy to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, ánh đèn vẫn mờ mờ như cũ, tiếng nhạc nhỏ đi rất nhiều. Trương Khải cao cao tóc, nhíu chặt lông mày: "Tốt rồi, gấp cái gì?"

Dương Kiên cầm một bình rượu khác lên, tiếp tục uống, "Vui vẻ."

Trương Khải nhỏ nước bọt, "Vui mừng cái quái gì, không bỏ được thì cũng đừng cần rằng chịu đựng, chúng ta cá cược vẫn còn hiệu lực, có thể cưới Thẩm Kiều về, mấy đứa bọn tôi sẽ nhảy thoát y vũ."

Dương Kiên tức thì nóng giận la hét: "Hừ! Cô ấy bị bắt cả hai tay, tại sao tôi phải tiếp nhận? Cô ấy là ai chứ? Là ai? Có loại tiện nghi như thế à? Không chiếm được cô ấy, cũng chỉ có thể chờ cô bị vứt bỏ, ôi chao, yêu cô ấy như thế à!"

"Này này, đừng có nói lời vô lý, có dám thừa nhận là vẫn yêu chết cô ấy hay không!"

Dương Kiên tức giận hừ lạnh: "Thừa nhận cái rắm!"

"Đừng có mở miệng ra là lại nói tục, thật dễ nói chuyện."

Dương Kiên ném bình rượu đi, vung tay áo lên, trên cánh tay lộ ra vết sẹo vừa mới liền da, vừa dài vừa xấu xí, chắc cả đời này cũng không biến mất được. Mắt Dương Kiên đỏ bừng, "Nhìn thấy không? Biết tại sao lại có nó không?"

Trương Khải nhìn chằm chằm vết sẹo, nuốt một ngụm nước bọt, "Đừng nói là Thẩm Kiều làm nhé."

Dương Kiên cắn răng, tùy tiện chỉ vào, hung hăng nói: "Cô ấy vì cái tên họ Giản đó mà né tránh, vì muốn tôi hết hi vọng, cô ấy thay tôi cầm một phát súng, hòng súng vốn hướng về phía tôi, mà cô ấy lại không có súng lục, cô chỉ phụ trách ngoại giao mà thôi, nhưng đột nhiên cô ấy lại xông lên đẩy tôi ra. Phát súng kia lệch một chút nữa là sẽ bắn xuyên tim, không biết cô ấy có ngốc không? Đó là con mẹ nó không muốn sống! Nhưng có biết sau khi bị thương, câu đầu tiên mà cô ấy nói là gì không, biết cô ấy nói gì không?"

Trương Khải mờ mịt lắc đầu.

Dương Kiên hình như đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, bà vai sụp xuống, ánh đèn chiếu vào trông mắt trong suốt của anh, ở đó bùng lên ánh sáng âm ỉ rồi lại vụt tắt, "Cô ấy nói, cô ấy không có biện pháp cho tôi tình yêu, cô ấy không biết mình có gì tốt, cho nên phát súng kia, chỉ là trả nợ, tôi còn ngu ngốc cho rằng cô ấy yêu..." Dương Kiên nói không lên lời, yết hầu chuyển động lên lên xuống xuống, đôi môi bắt đầu không khống chế được sự run rẩy, anh không dám di chuyển một chút nào, bởi vì không muốn không có tiền đồ mà chảy nước mắt, nhưng hô hấp run rẩy không chịu sự khống chế của anh nữa.

Trương Khải choáng váng, có lẽ anh chưa từng chứng kiến một Dương Kiên ở trạng thái tỉnh táo nhưng lại khóc như bây giờ.

Dương Kiên nghiêng đầu, đưa tay lau sạch nước mắt, cầm bình rượu lên, gần như hơi uống cạn rượu trong bình.

Sau đó, nhiệm vụ kết thúc, Thẩm Kiều ở Mi chữa bệnh, anh cũng không dám đến tạm biệt cô, trải qua một vòng hỗn loạn rồi về nước một cách chật vật, từ đó không dám có bất kỳ dính líu với cô nữa, chỉ sợ bức cô đến bước đường cùng. Anh tan nát cõi lòng, hối tiếc, đồng thời cũng hận cô. Hóa ra cô lại không thương anh đến mức này, thà chết, cũng không cần anh.

Trương Khải mất hồn nhìn về phía trước, chợt nhỏ giọng lầm bầm: "Có lẽ, cô ấy còn hơn yêu cậu chính bản thân mình, cho nên tình nguyện để bản thân bị thương, cũng không muốn để cậu bị thương?"

Dương Kiên cố gắng lắng nghe, nhưng vẫn mơ hồ, anh nhìn Trương Khải hỏi: "Nói gì vậy?"

Điện thoại ở trong túi chợt vang lên, Dương Kiên lấy ra nhìn một lát, hắng giọng rồi nhấn xuống phím kết nối, "Làm sao vậy? Chờ nhé, bây giờ qua đây, ừ."

Cúp điện thoại, Dương Kiên chao đảo đứng lên, nhắc chân muốn đi. Trương Khải vội vàng ngăn anh lại, nhú mồm hỏi "Đi đâu vậy?"

"Thịnh Hạ ở bệnh viện, trong điện thoại cũng không nói rõ ràng, đi xem một chút."

Trương Khải tức giận kêu gào: "Bộ dạng này mà đòi lái xe à? Chờ một chút rồi cùng đi." Nói xong lấy điện thoại ra bắt đầu thu xếp.

Dương Kiên lại ngồi xuống ghế sa lon, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Từ quán bar đến bệnh viện, trên đường bị gió lạnh thổi vào, hơi rượu tan đi hơn nửa. Ở chỗ nghỉ ngoài phòng cấp cứu, Dương Kiên tìm được Thịnh Hạ, mái tóc dài của cô xoa trên vai, áo len màu trắng nổi bật lên làn da trắng tái của cô, mà trên vầng trán trắng nõn của cô, đột nhiên lại xuất hiện dải băng màu trắng.

Thấy bóng dáng cao lớn của Dương Kiên xuất hiện, Thịnh Hạ đứng lên nhào vào trong ngực anh. Cánh tay của cô quấn chặt, vòng quanh hông của anh, trong giây phút kề sát vào lồng ngực của anh, cô không thể đè nén mà khóc òa.

Dương Kiên vuốt ve bả vai hơi run rẩy của cô, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Trước tiên, đừng khóc nữa."

Thịnh Hạ lắc đầu, vẫn khóc không ngừng như trước.

Dương Kiên nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhú mồm quan sát vết thương trên trán cô, "Sao lại thành thế này?"

Thịnh Hạ hít hít lỗ mũi, nhỏ giọng nói: "Không cẩn thận nên bị đụng một cái."

"Cái gì đụng?"

"Thật sự không có việc gì," Thịnh Hạ lau sạch nước mắt, cười nói: "Chỉ là vừa nhìn thấy anh, vui mừng quá, cho rằng anh vẫn tức giận, cho nên sẽ không đến" nói xong, cô lại nhào vào ngực Dương Kiên, nhỏ giọng nói: "NHớ anh lắm, bỏ qua cho em có được hay không?"

Giản Dư Mặc đưa Thẩm Kiều đến bệnh viện, bác sĩ vội vàng kiểm tra, hỏi chân của cô có phải đã từng bị thương hay không. Thẩm Kiều trả lời, bác sĩ đơn giản viết đơn thuốc, nói: "Không có vấn đề gì lớn, về sau chú ý không nên đi bộ quá nhiều, chú ý nghỉ ngơi."

Giản Dư Mặc hỏi: "Bác sĩ, mắt cá chân của cô ấy không sao chứ?"

"Không có chuyện gì, đừng lo lắng."

Thẩm Kiều nhận lấy đơn thuốc, cười nói cảm ơn với bác sĩ, liền chậm rãi ra khỏi phòng cấp cứu, nghiêng đầu cười nói với Giản Dư Mặc: "Xem đi, đã nói là không có chuyện gì, còn không tin."

Giản Dư Mặc trầm giọng nói: "Đề ngừa chuyện ngoài ý muốn."

"Không có gì ngoài ý muốn." Nói xong, thanh âm của Thẩm Kiều trầm xuống, bước chân không bị khống chế mà ngừng lại, vẻ mặt cũng thay đổi. Cô nhìn bọn họ không chớp mắt, hai cánh tay đang buông xuống bên hông không tự chủ được nắm thành nắm đấm, móng tay được mài dũa sạch sẽ cắm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay.

Giản Dư Mặc không rõ chân tướng, theo tầm mắt của cô nhìn sang, nhìn thấy Dương Kiên, nhưng lúc này trong ngực của anh đang ôm một cô gái có mái tóc dài xoa trên vai. Bọn họ ôm nhau như không có ai ở bên cạnh, thu hút không ít ánh mắt.

Dương Kiên ngược mắt, trong lúc vô tình nhìn thấy Thẩm Kiều, dĩ nhiên cũng nhìn thấy Giản Dư Mặc ở bên cạnh cô. Đôi mắt đen như mực của anh nhất thời co lại, vẻ mặt vốn có chút bình tĩnh lại trở nên âm trầm.

Trương Khải vốn đang ngồi nghỉ ngơi thì thấy Thẩm Kiều và Giản Dư Mặc cùng xuất hiện, khiến anh trở mắt không hiểu, tại sao Giản Dư Mặc phản bội Thẩm Kiều, sao cô vẫn có thể xuất hiện ở bệnh viện cùng với anh ta một cách bình yên vô sự? A đúng rồi, cô ấy đến bệnh viện làm gì? Chẳng lẽ Iris xảy thai...

Trương Khải đưa mắt nhìn Dương Kiên, nhìn thấy mu bàn tay của anh nổi đầy gân xanh, "Xoạt" một phát đứng lên, sai bước đi đến nói: "Đi thôi đi thôi, nếu đã không có chuyện gì thì đừng ở lại bệnh viện nữa, đây là điềm xấu, hơn nữa hôm nay là mùng một đầu năm đó, đi thôi, nhanh đi tìm chỗ nào may mắn một chút để an ủi."

Về mặt Dương Kiên cũng hòa hoãn, kéo tay Thịnh Hạ dẫn đầu rời đi. Giọng điệu của Trương Khải âm trầm, quay đầu lại nhìn Thẩm Kiều.

Trương Khải như không có việc gì, cười hi hi đi tới, cất cao giọng nói: "Mùng một đầu năm mà có thể tình cờ gặp nhau ở bệnh viện, quả nhiên là thật trùng hợp."

Không thể không nói, lời nói của Dương Kiên, khiến lúc này khi Trương Khải nhìn thấy Thẩm Kiều, nhất là khi cô và Giản Dư Mặc đứng cùng nhau, trong lòng vô cùng khó chịu. Dương Kiên là anh em cùng mẹ chung một cái quần mà lớn lên của anh, cho dù là khốn kiếp, bọn họ có thể đánh anh

mắng anh, nhưng người khác thì không thể. Một cô gái như cô, cô dựa vào cái gì mà hành hạ cậu ta như vậy?

Thẩm Kiều nghe ra hàm ý không tốt, trong lòng hơi chua xót, miễn cưỡng mỉm cười gật đầu, "Các anh có ai không khỏe sao?"

Trương Khải cao giọng nói: "Không có, tốt vô cùng, sang năm mới mà không khỏe, là có nhiều điều xấu."

"Ừ, Đúng vậy, " Thẩm Kiều bưng tỉnh gật đầu, sau đó thúc giục: "Không phải các anh phải đi sao? Đi nhanh đi, còn có người đang chờ đấy."

Trương Khải hất cằm lên, bề ngoài nhìn Giản Dư Mặc, không có ý tốt nhìn lên nhìn xuống rồi đánh giá một phen, sau đó giơ bàn tay phải lên: "Nếu nhanh chóng muốn tôi rời đi như vậy, vậy thì không làm chậm trễ thể giới của hai người nữa, hai vị, hẹn gặp lại."

Sau khi bóng dáng của Trương Khải biến mất, Thẩm Kiều mới chậm rãi di chuyển chân đi về phía trước, cô kiên trì không muốn Giản Dư Mặc đỡ, vì vậy đi cực kì chậm.

"Cùng về nhà ăn sủi cào không?"

Giản Dư Mặc cười khê: "Đừng quên, hai chúng ta đã chia tay rồi."

Thẩm Kiều cắn cắn bờ môi hơi tái nhợt, "Ngại quá."

Giản Dư Mặc nhìn mái tóc đen của cô, nhỏ giọng nói: "Thẳng thắn mà nói, thấy hai người không thể ở cùng nhau, rất sáng khoái đó."

Thẩm Kiều cúi đầu cười gượng, không biết vì sao trên chân lại có cảm giác hơi đau đón tê dại, rồi lại truyền đến tim, khiến ở đó khó chịu một lúc lâu.

Sau đó cả đường đều im lặng, bọn họ từ từ đi đến bãi đỗ xe, Thẩm Kiều lục túi xách tìm chìa khóa xe, đột nhiên bị Giản Dư Mặc kéo vào trong ngực. Cô bị ép vào cửa xe, không rõ nguyên do bị anh ôm chặt lấy.

Lúc này, một ánh đèn xe chiếu tới, ánh đèn chói mắt, theo phản xạ có điều kiện, Thẩm Kiều nhắm hai mắt lại, đợi sau khi chiếc xe kia quẹo cua rồi đi, cô mới mở hai mắt ra. Nhờ ánh đèn ảm đạm của bãi đỗ xe, cô miễn cưỡng thấy rõ dáng vẻ quen thuộc của chiếc xe kia.

Thẩm Kiều không hề giẫy giụa mặc cho Giản Dư Mặc ôm, rồi từ từ nhắm mắt lại. Trong nháy mắt, nước mắt trong suốt đã uớt ướt khóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quên phải yêu anh.

"Đi thôi, anh đưa em về nhà."

Giản Dư Mặc lôi kéo Thẩm Kiều, sau đó mở cửa xe ra để cô lên xe. Thẩm Kiều tùy ý anh sắp xếp, cũng có thể nói, cô đã không còn hơi sức để ngăn cản nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn, ngủ một giấc thật dài. Có lẽ ngày mai mở mắt ra, thể giới vẫn tốt đẹp.

Đưa Thẩm Kiều về nhà xong, Giản Dư Mặc một mình đi trong gió đêm lạnh thấu xương, trên đường cái ô tô chạy qua cuốn theo luồng bụi bặm, phiêu diêu trong không khí. Điện thoại ở trong túi có không biết bao nhiêu cuộc gọi nhờ, Giản Dư Mặc gọi lại.

Gió lạnh khiến hàm răng của anh run lên, nhưng mà vẫn cứng rắn kiên trì: "Anh nói rồi đấy, một tuần sau anh sẽ về."

"Giản Dư Mặc, anh đừng có quá đáng quá."

Giản Dư Mặc sóng nước chẳng xao nói: "Anh cho rằng, chúng ta đã bàn bạc xong rồi mà."

Trong nháy mắt giọng nói của Iris mềm đi rất nhiều: "Anh về sớm có được hay không? Nhớ anh lắm, chờ anh về rồi cùng đi kiểm tra, anh có muốn nhìn cục cưng một chút không?"

"Cho anh một tuần, anh muốn gặp bạn bè đã lâu không gặp."

Âm điệu của Iris chợt nâng cao lên rất nhiều: "Muốn đi cùng Thẩm Kiều chứ gì?"

Giản Dư Mặc mặt mày nhắm mắt lại: "Iris đừng náo loạn có được không?"

"Náo sao? Giản Dư Mặc, nếu như anh không về, em sẽ bảo ba thu hồi toàn bộ vốn đầu tư của hạng mục kì thứ hai, khiến anh táng gia bại sản, mất cả vốn lẫn lãi."

"Tùy em." Giản Dư Mặc nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại, nâng cánh tay lên, ném điện thoại đi động ra xa. Một chiếc ô tô chạy như bay đến, nghiêng nát điện thoại đi động, trong nháy mắt hóa thành những mảnh vụn.

Trương Khải ngồi bên ghế lái phụ, Dương Kiên và Thịnh Hạ ngồi ở hàng ghế sau. Ngón tay Trương Khải nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ, phát ra tiếng lộc cộc nhỏ vụn. Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu một hồi lâu, cuối cùng thận trọng mở miệng hỏi Trương Khải: "Thất thiếu, các ngài định đi đâu vậy?"

Trương Khải nhíu mày, quay đầu lại nhìn hai người ở hàng sau, hắng giọng một cái rồi hỏi "Đi đâu đây?"

Dương Kiên nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói nhàn nhạt: "Đưa Thịnh Hạ về nhà."

Trương Khải nghiêng đầu, nhướn mày nói: "Nghe thấy chưa?"

Tài xế tiểu Hứa liên tục gật đầu không ngừng, nhưng mà trong chốc lát, lại hỏi: "Thất thiếu, thế nhà Thịnh Hạ tiểu thư. ở đâu?"

Trương Khải gào lên: "Con mẹ nó hỏi làm thế? Tôi con mẹ nó không phải là con gái Thịnh Hạ, biết đi hỏi ai đây."

Tài xế tiểu Hứa khó xử suýt nữa khóc lên.

Thịnh Hạ ngồi sát vào bên cạnh Dương Kiên, khẽ kéo vạt áo của anh, nhỏ giọng ní non: "Muốn cùng anh về nhà."

Dương Kiên thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn Thịnh Hạ, khẽ nhíu mày: "Nói gì vậy?"

Trong bóng tối, ánh mắt của Thịnh Hạ sáng rực, chớp chớp, cô khẽ mỉm cười, gò má cực kì hồng: "Phải về nhà."

Dương Kiên ngồi thẳng người, nói địa chỉ cho tài xế trước, sau đó kéo tay Thịnh Hạ nói: "Hôm nay là mừng một, không thể qua đêm ở bên ngoài, ngoan nhé."

Thịnh Hạ hiếm khi nổi tính đùa giỡn, cực kì bướng bỉnh: "Không muốn, không muốn về nhà."

Dương Kiên trầm giọng: "Về nhà trước đi, ngày mai anh đón em đi ăn cơm."

Thịnh Hạ cắn môi, trong đôi mắt đọng đầy nước mắt, vô tội nhìn Dương Kiên, một lát sau, cô cúi người vùi vào lồng ngực của anh, gương mặt dán chặt vào lồng ngực của anh, "Nhưng mà, thật sự không muốn về nhà."

Dương Kiên đỡ cô dậy, hỏi lại một lần nữa: "Rốt cuộc là làm sao? Tại sao trên đầu lại bị thương?"

Thịnh Hạ chần chứa nước mắt lác đác, vòng tay ôm chặt hông của anh.

Cuối cùng, xe cũng dừng lại dưới lầu nhà Thịnh Hạ, Dương Kiên xuống xe với Thịnh Hạ, cách cửa sổ xe nói với Trương Khải: "Chờ một chút nhé, tôi đưa Thịnh Hạ về nhà."

Trương Khải đốt một điếu thuốc, híp mắt phun ra một vòng khói: "Được."

Dương Kiên kéo tay Thịnh Hạ, đi vào trong tòa nhà với cô. Nhưng mà hình như Thịnh Hạ lại cực kỳ khẩn trương, lòng bàn tay đỏ mề hôi, sắc mặt vô cùng căng thẳng, bước lên lầu, cũng chậm chạp khác thường. Dương Kiên cảm thấy không đúng, nhưng anh vẫn kiên trì đưa cô lên lầu, có lẽ nguyên nhân có liên quan đến việc trên trán bị thương.

Cuối cùng cũng tới cửa nhà, Dương Kiên hỏi: "Chìa khóa đâu."

Thịnh Hạ lác đác không nói. Dương Kiên nhíu mày, nhấn chuông cửa. Rất lâu sau, mới truyền đến tiếng trả lời, cửa chống trộm được mở ra, là mẹ của Thịnh Hạ.

Mẹ Thịnh Hạ nhìn thấy Dương Kiên, vẻ mặt có hơi cứng ngắc, sau đó nhìn sang Thịnh Hạ, bà vội vàng đi đến kéo tay Thịnh Hạ, lo lắng hỏi: "Bị thương ở đâu? Có đau hay không?"

"Mẹ, không có việc gì."

Trong nháy mắt, nước mắt của mẹ Thịnh Hạ chảy ra ào ạt, nước mắt rơi đầy mặt, cũng không kịp lau đi, "Đều là lỗi của mẹ, là mẹ có lỗi, khiến con phải chịu khổ."

Thịnh Hạ cắn môi, đưa tay ôm lấy mẹ, hai người khóc thành một đoàn. Dương Kiên đứng bên cạnh, hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng không tiện nói xen vào.

Không bao lâu, mẹ Thịnh Hạ lau nước mắt, cười nói với Dương Kiên: "Thật xin lỗi, khiến cháu chê cười rồi."

Dương Kiên nói: "Dì, đừng nói như vậy. Chẳng qua nếu như hai người chuyện gì khó xử, nhất định phải nói cho con, con nhất định sẽ làm hết sức."

Mẹ Thịnh Hạ lác đác, "Dì không có gì khó xử, chỉ có Thịnh Hạ đáng thương, từ nhỏ nó đã đi theo dì chịu khổ, dì chỉ hi vọng Thịnh Hạ có thể đạt được

hạnh phúc."

Dương Kiên nghiêng đầu nhìn Thịnh Hạ vẫn cúi đầu, trong lòng có phần không đành lòng, vì vậy anh gật đầu nói: "Dì yên tâm, nhất định sẽ như vậy."

Dương Kiên như có vẻ dăm chiêu đi từ trên lầu xuống, Trương Khải gào to về phía anh: "Lên đó ngủ đấy à? Tại sao lại lâu như thế?"

Dương Kiên dựa vào cửa xe, nhỏ giọng nói: "Cảm thấy Thịnh Hạ có chuyện gì đó gạt tôi."

"Cậu cũng có chuyện gạt Thịnh Hạ, nên hai người hãy tự hiểu trong lòng đi."

Dương Kiên nói: "Lần trước mẹ cô ấy bị thương ở nhà, trong nhà thì rối loạn, nhìn không giống tự mình ngã, mà giống như là bị đẩy ngã. Hôm nay, trán Thịnh Hạ bị thương, ai lại không có chuyện gì đi đập đầu vào tường đâu?"

"Có lẽ là mở cửa không thấy, nên đập vào cửa?"

Dương Kiên khẽ lắc đầu.

Trương Khải nói: "Cha của Thịnh Hạ đâu?"

"Chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe cô ấy nhắc tới."

"Có lẽ là vợ chồng không hòa thuận, gia đình tranh cãi. Tục ngữ nói làm quan thanh liêm còn khó hơn làm nội trợ, cậu còn chưa vào nhà người ta, quản nhiều làm gì, vả lại, cậu còn chưa là con rể nhà người ta đâu."

Dương Kiên nhìn Trương Khải chăm chăm: "Sao lại lăm mồm như vậy? Nói ít đi một câu cậu sẽ chết à?"

"sẽ chết đó!" Trương Khải ra vẻ nghiêm túc gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, lại hỏi: "hỏi xem, hôm nay Thẩm Kiều đi bệnh viện để làm gì vậy? Sao cô ấy vẫn ở cùng một chỗ với Giản Dư Mặc?"

Dương Kiên kéo cửa xe ở đằng sau ra rồi chui vào, tức giận nói: "Hỏi cô ấy ấy, không biết."

Dường như Trương Khải đang cố ý, hoàn toàn không biết rút kinh nghiệm là cái gì, nói tiếp: "Hỏi rồi, nhưng mà cô ấy không nói a, còn vội vàng đuổi tôi đi, cứ như là tôi làm ảnh hưởng thế giới của hai người họ."

"Cậu có thể ngậm miệng lại hay không? Mẹ nó tôi đập vỡ mồm cậu rồi vứt từ trên xe xuống đó." Dương Kiên giận dữ quát trời gầm gừ.

Trái lại, Trương Khải lại không coi ai ra gì, cười như không cười vuốt vuốt lỗ mũi, vẻ mặt tàn ác nhìn tài xế: "Sau khi ra ngoài dám lăm mồm, gia cát đầu lưỡi."

Tài xế vội vàng gật đầu: "Dạ biết, Thất thiếu yên tâm, Kiên thiếu yên tâm."

Dương Kiên khoác áo khoác, sau đó nghiêng người nằm trên ghế sau nhắm mắt ngủ. Đúng vậy, anh cũng muốn biết, sao cô vẫn có thể ở cùng một chỗ với Giản Dư Mặc, chẳng lẽ tình cảm của cô với anh ta sâu nặng như vậy sao? Biết rõ là anh ta phản bội cô, thậm chí còn có cả đứa bé rồi, cô vẫn có thể vì yêu mà tha thứ cho lỗi lầm của anh ta, tiếp tục ở cùng một chỗ với anh ta. Tình yêu của cô, thật đúng là vĩ đại.

"Ngài mai cùng đi leo Trường Thành đi?"

Dương Kiên ngủ như không ngủ, nhẹ nhàng lên tiếng: "Ừ."

Trương Khải nói: "Được, vậy nghỉ xem nên rủ ai bây giờ. không bằng, bảo Thẩm Kiều dẫn Giản Dư Mặc cùng đi, nói có cùng thì chúng ta và Thẩm Kiều cũng là bạn tốt nhiều năm rồi, bạn trai của cô ấy, chúng ta còn chưa chính thức gặp mặt một lần."

"Tùy cậu."

Cặp mắt Trương Khải lóe lên ánh sáng hả hê: "Vậy thì vui vẻ quyết định như vậy đi!"

Thẩm Kiều ngâm mình trong bồn tắm một lúc lâu, nước từ nóng cũng biết thành ấm, thậm chí còn chuyển lạnh, cô mới bò ra từ bồn tắm. cô vắt khăn lông lên cổ đi từ phòng tắm ra ngoài, vừa vặn gặp Thẩm Du.

Thẩm Du gọi Thẩm Kiều đang đi về phòng ngủ lại: "Mới vừa rồi, lão Thất gọi điện thoại, hẹn ngày mai đi leo Trường Thành, có đi không?"

"không đi." Thẩm Kiều không hề nghĩ ngợi từ chối luôn.

Thẩm Du nói: "Vậy thì em thay chị trả lời nhé?"

"Ừ,"

Thẩm Kiều đóng cửa phòng, ngồi xuống trước bàn trang điểm, bên tay trái là một hộp trang sức tinh xảo. Thẩm Kiều do dự một lát, từ từ mở hộp trang

sức ra, từ một ô nhỏ ở giữa lấy ra một chiếc khuyên tai, thạch anh tím óng ánh trong suốt, độc nhất vô nhị. Tên thế giới, có vài thứ thật sự là độc nhất vô nhị, nhưng cũng không có nghĩa vật độc nhất vô nhị phải thuộc về mình. Có đôi khi cũng phải học cách buông tha.

Thắm Kiều cầm chiếc khuyên tai lên, xoay người ra khỏi phòng, hấp tấp xông vào toilet, không hề do dự ném chiếc khuyên tai vào trong bồn cầu. Nhưng khi tay của cô đặt lên chốt ấn xả nước thì lại do dự.

Nó lẻ loi, lay động trên mặt nước, chỉ cần cô nhẹ nhàng nhấn một cái, từ nay, nó sẽ vạn kiếp bất phục không còn được thấy ánh mặt trời. Chúng nó giống nhau, đều một mình cô đơn, không thể ghép thành một đôi khuyên tai, trên thế giới này vĩnh viễn là vật dư thừa.

Là vật dư thừa.....

Thắm Kiều cắn môi, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, bông tai giống như càng ngày càng xa, từ từ biến mất.

Cuối cùng, chân Thắm Kiều mềm nhũn, ngã ngổ trên bồn cầu, hai cánh tay ôm chân khóc òa lên. Là cô buông tha trước, còn có thể oán ai đây? Là cô bỏ lỡ thời gian tươi đẹp nhất để yêu anh, có thể oán ai đây? Là cô khiến hạnh phúc trong bàn tay chạy đi, giờ đây, tất cả mọi thứ, chẳng qua đều do cô tự làm tự chịu, cô không hạnh phúc là xứng đáng.

Nhưng tại sao, cô lại khổ sở thế này? Lại không ngừng được mà khóc thút thít? Đau lòng như vậy, tại sao?

Thắm Du phát hiện cửa phòng tắm bị khóa trái, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc từ bên trong truyền ra, Thắm Du không khỏi nhú mày lại.

Cố Hoa Lam tự mình mang canh lên cho con gái, tuy nhiên lại phát hiện Thắm Du đang ở bên ngoài cửa phòng tắm. Cố Hoa Lam không hiểu hỏi: "Làm gì vậy?"

Thắm Du liếc mắt nhìn cánh cửa: "Hai bọn con đánh cược, thua, nên chị ấy bắt phải đứng nghiêm."

Cố Hoa Lam không khỏi nhú mày, bắt đắc dĩ lắc đầu, để cái khay ở phòng khách lâu hai, dặn dò: "Thế thì đứng xong thì uống canh nhé."

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Cố Hoa Lam bị Thắm Du chọc cười, bắt đắc dĩ lắc đầu xuống lầu, nhưng đi được hai bước thì dừng lại, 'Sao lại nghe thấy tiếng gì như tiếng khóc?'

Thắm Du giương giương cằm về phía phòng của Thắm Kiều: "Trong máy vi tính của chị ấy có mấy bộ phim đau khổ vì tình, hận không thể khóc từ tập này sang tập khác, chị ấy còn cực kỳ nghiện xem, thật là quỷ quái!"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Kịch thích và trả thù

Thắm Du bắt đầu lộc cộc gõ cửa, hướng về phía cánh cửa gọi, "Xong chưa, nếu không ra em sẽ xô cửa mà vào đó."

Một lát sau, cửa toilet được mở ra từ bên trong thành một khe nhỏ, Thắm Du khe khẽ đẩy ra, thấy Thắm Kiều đang đứng trước bồn rửa tay, vòi nước bị mở ra, truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Thắm Du đi tới, nheo mắt lại hỏi, "Đây là. đang làm gì đây?"

Thắm Kiều cầm bàn chải, quay người về phía vòi nước, cẩn thận rửa sạch khuyên tai vừa mới được vớt ra ngoài từ trong bồn cầu. Cô nói: "Khuyên tai bị rơi vào bồn cầu, phải vớt ra để đánh sạch."

"Vậy đây là cái gì?" Thanh âm của Thắm Du chợt lạnh đi mấy phần.

Thắm Kiều theo ánh mắt của anh, nhìn bàn chải nhỏ ở trong tay mình, thờ ơ nói: "Bàn chải đánh răng."

Thắm Du chưa từ bỏ ý định, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Của ai?"

Thắm Kiều nhú mày suy nghĩ trong chốc lát nói: "Hình như là của em. Nhưng mà cứ yên tâm đi, dùng xong sẽ trả cho em."

Thắm Du: "..."

Thắm Kiều cầm khuyên tai đã rửa sạch sẽ lên, tùy tiện rửa lại bàn chải đánh răng dưới vòi nước, rồi lại thả vào trong cốc đánh răng của Thắm Du, sau đó thì xoay người đi ra khỏi toilet.

Thắm Du không thể tưởng tượng nổi nhìn tất cả mọi thứ vừa phát sinh, anh đã tức đến mức hoàn toàn nói không ra lời, thậm chí quên cả việc muốn ngăn Thắm Kiều lại để dạy dỗ cô. Thắm Du đứng tại chỗ cố hồi phục tâm tình, cầm cái cốc đánh răng ném vào trong thùng rác, nhưng mà vẫn chưa hết giận,

ngay sau đó thì cũng ném cái của Thẩm Kiều đi!

Sáng sớm, ánh nắng ảm áp giữa ngày đông lười biếng len qua song cửa sổ. Thẩm Kiều đang ngủ, điện thoại để trên đầu giường đột ngột vang lên. Thẩm Kiều mệt mỏi với điện thoại di động, căn bản chưa nhìn xem là ai đã ấn nút nghe.

Đầu bên kia điện thoại gào to: "Nghe Thẩm Du nói, em không đi leo Trường Thành?"

Thẩm Kiều trong cơn mơ màng đáp một tiếng.

Trương Khải hỏi: "Tại sao?"

Thẩm Kiều lẩm bẩm: "Mệt mỏi."

"Đừng như vậy chứ, làm gì thì không mệt hả?"

Thẩm Kiều xoa xoa lỗ tai, lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại: "Mọi người đi đi, thiếu một người cũng có sao đâu, chúc mọi người chơi vui vẻ."

"Cũng đã nói với mọi người là sẽ đến, đột nhiên lại không đến khiến nhiều người mất hứng đó."

Thẩm Kiều hừ mũi cười: "Thất thiếu gia, ngài biết mất hứng viết như thế nào sao?"

"Không phải là. Không dám gặp lão Dương chứ?"

Thẩm Kiều chợt tỉnh táo không ít, cô ra về bình tĩnh nói: "Sao lại rảnh rỗi như vậy chứ."

"Không cảm thấy. Ai thôi." Trương Khải vốn muốn nói "Không cảm thấy có lỗi với cậu ta à", nhưng mà ngẫm lại, vẫn không nên nhiều lời.

Cuối cùng, nhiệm vụ làm thuyết khách của Trương Khải thất bại nên phải kết thúc. Thẩm Kiều chui vào trong chăn tiếp tục ngủ, nhưng mà cơn buồn ngủ đã bị phân tán hơn nửa. Không được bao lâu, điện thoại lại vang lên, Thẩm Kiều tròn tròn mắt nhìn vào màn hình, một lúc lâu sau mới mới chậm rãi nhận, "Có chuyện gì sao?"

"Trương Khải nói mới vừa rồi quên không thông báo, bảo gọi lại dặn dò một tiếng."

"Gi vậy?"

"Bao giờ đi thì dẫn Giản Dư Mặc cùng đi."

Thẩm Kiều mở miệng rồi lại ngậm miệng mấy lần, cuối cùng cũng không có nói ra lí do. Cách đường dây điện thoại Dương Kiên cười nhẹ: "Sao vậy? Vừa nhắc tới anh ta liền choáng váng?"

Thẩm Kiều nuốt một ngụm nước bọt: "Chưa nói là muốn đi a."

Dương Kiên như không hề nghe thấy câu trả lời của cô, tiếp tục nói: "Cậu ta nói muốn, nhớ kỹ đừng có quên, để thêm náo nhiệt, cúp đây."

"Alo Alo." Thẩm Kiều nhìn điện thoại chỉ còn tiếng báo bận, muốn khóc cũng khóc không nổi.

Thẩm Du vừa khởi động động cơ xe, Thẩm Kiều chợt kéo cửa ra chui vào. Thẩm Du nghiêng đầu nhìn cô, không hiểu hỏi: "Không phải đã nói là không đi sao?"

Thẩm Kiều cài dây an toàn vào, nhếch miệng cười: "Ra ngoài đi dạo, thuận tiện mua về một chục bàn chải đánh răng, tích trữ để dùng dần."

Thẩm Du: "."

Thời tiết lạnh và khô ráo, mặc dù cảnh sắc tươi đẹp, nhưng gió vẫn lạnh thấu xương. Thẩm Kiều biết mình không nên quá để ý đến sự khiêu khích của Dương Kiên, nằm trong nhà xem tivi mới là sự lựa chọn tốt nhất, huống hồ bác sĩ vừa mới cảnh cáo cô không thể đi bộ quá nhiều, mặc dù hiện tại chân của cô đã khôi phục không việc gì. Nhưng mà, mà xui quý khiến thế nào mà cô vẫn đến đây.

Bọn họ hẹn nhau cùng xuất phát ở dưới chân Trường Thành. Trừ Thẩm Kiều và Thẩm Du, còn có Chu tiên sinh và Chu phu nhân, Dương Kiên và Thịnh Hạ, Trương Khải, còn có anh em tốt của bọn anh Lương Thiệu Vũ.

Tất cả mọi người mặc quần áo đã ngoại thật dày, Thẩm Kiều và Tần Niệm cực kỳ ấn ý cùng đeo khẩu trang. Hai người liếc nhìn nhau một cái, hì hì nở nụ cười.

"Cũng có thể mang khẩu trang theo, đợi lát nữa khi leo lên không khí sẽ cực kì lạnh, chắc sẽ vô cùng khó chịu." Thịnh Hạ lôi kéo Dương Kiên nói. Vết thương trên trán của cô ẩn sau những sợi tóc mái, không nhìn kỹ thì không thể nhìn ra.

Dương Kiên cười cười, sẵn sàng giúp cô lấy tóc ở trong cổ áo ra. Quay đầu lại hỏi Tần Niệm: "Còn khẩu trang không?"

"Thực xin lỗi, chỉ có một cái, đều đã dùng qua, cho Thịnh Hạ mượn cũng không thích hợp lắm." Tần Niệm nói với giọng điệu lạ lùng, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Dương Kiên.

Dương Kiên nhìn về phía Thẩm Kiều. Tần Niệm đang lôi kéo cánh tay của Thẩm Kiều, nắm rất chặt, Thẩm Kiều nắm lại, hướng về phía Dương Kiên khẽ lắc đầu.

Trương Khải thấy chỉ có một mình Thẩm Kiều, chậm rãi đi đến, không vừa ý la hét: "Không phải đã đặc biệt thông báo phải dẫn Giản Dư Mặc cùng đi sao? Tại sao lại để anh ta ở nhà rồi hả?"

Thẩm Kiều tùy ý nói: "Anh ấy bận, không rảnh."

"Vậy lúc quay về, gọi anh ta cùng đi ăn cơm."

Thẩm Kiều khẽ liếc mắt, nhìn về phía dãy núi ở đằng xa, "Chờ lát nữa rồi nói tiếp."

Tần Niệm đập một phát vào người Trương Khải, anh kêu "Oa" một tiếng rồi chạy đi.

Thẩm Du và Trương Khải dẫn đầu, hai đôi tình nhân đi ở giữa, Thẩm Kiều và Lương Thiệu Vũ đi cuối cùng. Mới đầu cũng không tồi, đi bộ không có gì khác thường, nhưng mà khi leo được một nửa thì không ổn, Thẩm Kiều bắt đầu cảm thấy chân trái chua xót đau đớn, nhấc chân rất tốn sức, chỉ có thể thả chậm tốc độ.

Thẩm Kiều nghiêng đầu về phía Lương Thiệu Vũ nở nụ cười, hơi thở màu trắng làm mờ nhạt những đường nét trên khuôn mặt, cô nói: "Nếu không thì tiểu Vũ đi trước đi, mấy ngày nay ở nhà ăn uống quá độ nên sức khỏe không theo kịp."

Lương Thiệu Vũ không để ý nói: "Không có chuyện gì, dù sao cũng chỉ là du ngoạn, chậm một chút cũng không sao."

Thẩm Kiều xin lỗi cười gật đầu. Khoảng cách giữa bọn họ và những người khác càng ngày càng xa, Thẩm Kiều chuyên chú bước đi, cố gắng để không lộ ra vẻ khác thường. Sau đó cô bắt đầu hối hận tại sao lại muốn tới đây? Đúng là bệnh không nhẹ.

Lương Thiệu Vũ rốt cuộc vẫn phát giác ra điều gì đó, giữ chặt cánh tay Thẩm Kiều, cúi đầu cẩn thận hỏi cô: "Có phải là không thoải mái hay không?"

Thẩm Kiều lắc đầu, "Không có."

Lương Thiệu Vũ nhìn chằm chằm cái trán tròn trĩnh của Thẩm Kiều đã đỏ đầy mồ hôi, nhỏ giọng hỏi: "Thế sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?"

Thẩm Kiều phối hợp kéo khóa kéo áo khoác ra, tháo khăn quàng cổ, "Mặc quá dày, có hơi nóng."

Lúc này, Trương Khải từ phía trên chạy xuống, vừa nhìn thấy hai người liền bắt đầu nói: "Xem tốc độ của hai người này? Xảy ra chuyện gì vậy, lễ mừng năm mới chưa ăn cơm à?"

Lương Thiệu Vũ đáp lời: "Sao lại thích ý kiến như vậy?"

Trương Khải tận tình nói: "Cũng là bởi vì tiến độ của cả đoàn thôi, tranh thủ kết thúc trước buổi trưa, bữa trưa chúng ta ăn của đồng, đã đặt xong chỗ rồi."

Thẩm Kiều phát tay nói: "Các người đi trước đi, mặc kệ tôi."

Trương Khải quan sát Thẩm Kiều từ trên xuống dưới, nhíu mày, vẻ mặt tò mò: "Không phải là, cũng mang thai chứ?"

Thẩm Kiều sửng sốt hai giây, tiện tay nhặt một viên gạch lên, định đập vào gáy anh ta. Trương Khải vội vàng cẩn thận cầu xin tha thứ, mới tránh được hậu quả bị vỡ đầu.

Thẩm Kiều đi một chút rồi lại nghỉ ngơi một chút, bên cạnh là Trương Khải và Lương Thiệu Vũ, cả ba cười cười nói nói, rốt cuộc cuối cùng cũng thành công đến nơi. Đứng trên đỉnh thành ngắm nhìn phong cảnh ở phía trong và ngoài thành, cảm thán núi sông của tổ quốc thật tươi đẹp.

Thẩm Kiều nhận nước mà Tần Niệm đưa tới, mở miệng gào thét như bị hạn hán đã lâu. Thịnh Hạ vẫn yên tĩnh ngồi bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như nhũn thành một đoàn. Thẩm Kiều lau giọt nước đọng trên khóe miệng, đẩy Tần Niệm một cái, hỏi: "Cô ấy sao vậy?"

Tần Niệm nhỏ giọng nói: "Chân bị giấy mài rách da, nghe nói bước một bước cũng đau đớn."

"Vậy à." Ngón tay Thẩm Kiều vuốt ve cái ly, cúi đầu suy nghĩ mất hồn.

Trương Khải chợt hấp tấp đã chạy tới, cười nhạo Thẩm Kiều, nói: "Xem Thịnh Hạ kia, chân bị mài hồng mà vẫn kiên trì, vậy mà quan ngoại giao tứ chi khỏe mạnh, tại sao thể chất lại có thể kém đến mức này?"

Thẩm Kiều bình tĩnh gật đầu: "Công nhận là thua kém người ta."

Trương Khải vốn là nói giỡn, nhưng mà khi thật sự nhìn thấy dáng vẻ của Thẩm Kiều anh cũng không biết nói như thế nào cho phải, vì vậy hơi xấu hổ

cào cào mái tóc ngắn tránh ra.

Nghỉ ngơi xong, bọn họ bắt đầu chuẩn bị đi về. Dương Kiên vỗ về Thịnh Hạ, ân cần hỏi: "Có thể đi không? Có cần anh cõng hay không?"

Thịnh Hạ cười nói: "Không cần, không có chuyện gì."

Thẩm Kiều ở lại đến cuối cùng rồi mới đi, Tần Niệm cố ý đi cùng cô, cô cũng không ngăn cản.

Thẩm Kiều cảm thấy rõ ràng chân đã sưng lên, trong giày đã không còn không gian dư thừa, sau khi nghỉ ngơi, Thẩm Kiều vốn nghĩ rằng sẽ khá hơn một chút, không ngờ lại nghiêm trọng hơn, chân như nhũn ra, thậm chí ngay cả đầu gối cũng bắt đầu cảm thấy đau.

Tần Niệm đỡ cánh tay Thẩm Kiều, nhỏ giọng quát lớn: "Biết ngay mà, đi chậm như vậy nhất định là có nguyên nhân, không thoải mái thì dừng tới, tò vè cái gì chứ?"

Thẩm Kiều nói: "Đã sớm hỏi hận."

Tần Niệm tức giận liếc cô một cái, Thẩm Kiều vốn muốn mỉm cười đáp lại, kết quả nhếch môi lên chính là nụ cười khổ.

"Dừng lại đi, so với khóc còn khó nhìn hơn," Tần Niệm than thở, "Lão Thất cũng thật là, chỉ sợ thiên hạ không loạn, không khuấy động đến long trời lở đất cũng không bỏ qua."

Thẩm Kiều không nói gì. Đầu chỉ có mình lão Thất đâu, còn có cả Dương Kiên đấy chứ. Bọn họ phô bày hạnh phúc, cô cũng vậy xem, cũng cảm nhận được mùi vị tìm như bị dao cắt, năm đó khi cô và Giản Dư Mặc ở bên nhau, có lẽ tâm tình của anh cũng giống như cô thôi. Hóa ra không phải là không báo oán, chỉ là thời điểm chưa đến.

Thẩm Kiều chỉ lo mất hồn, không có chú ý, chân trái mềm nhũn liền ngã nhào, vừa khéo chỗ đó là sườn dốc, Thẩm Kiều liền rầm rầm rào rào lăn xuống. May mà sườn núi rất ngắn, hơn nữa cô cũng mặc dày, nên không bị thương.

Trong khoảnh khắc Thẩm Kiều ngắc ngào kia, Tần Niệm liền hoảng sợ kêu to tên của cô, mọi người đi phía trước cũng nghe thấy, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy tư thế lăn xuống của Thẩm Kiều, phải gọi là "Rung động lòng người".

Tần Niệm vội vàng chạy đến bên cạnh Thẩm Kiều, đỡ cô ngồi dậy, lôi kéo cô kiểm tra từ trên xuống dưới, "Bị thương ở đâu rồi? Vẫn nói chuyện được chứ?"

Thẩm Kiều cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn như kim châm truyền đến từ vết thương trên chân trái, nhũn mảy, một câu cũng không nói nên lời.

Tần Niệm cắn môi, nhẹ nhàng kéo ống quần bên chân trái của Thẩm Kiều ra, nhìn thấy mắt cá chân của cô, Tần Niệm hít vào một hơi thật sâu. Mắt cá chân sưng vù, như có máu bám tụ lại đã biến thành màu đen, miệng chiếc giày leo núi siết chặt mài hồng chân của cô, máu thấm ướt cả tất, dính vào cùng một chỗ với giày. Đã nghiêm trọng như vậy, cô lại còn phô trương nói không có việc gì. Bàn tay Tần Niệm nắm thành nắm đấm, hận không thể một quyền đánh vào mặt Thẩm Kiều, nhưng khi nhìn dáng vẻ cắn răng khổ sở của cô, cuối cùng cũng không đành lòng.

Lúc này, những người khác đã vây lại, bọn họ thấy vết thương trên chân Thẩm Kiều, đều không tự chủ được cùng hít không khí. Trương Khải ngây ngốc, anh hoàn toàn không ngờ nài ép lôi kéo tới, lại có thể bị thương thành như vậy, mà anh còn liên tiếp chê cười cô.

Dương Kiên nhìn chằm chằm chân của Thẩm Kiều, ánh mắt căng lên, chân mảy nhũn thật chặt. Đối với cô không biết là nên mừng, hay đau lòng. Tại sao cô lại không nói thẳng, nhất định muốn thành ra như vậy sao? Cũng đúng, sao có thể trách cô đây? Cô nói không muốn tới, nhưng anh lại kích thích cô, dùng Giản Dư Mặc để kích thích trả thù cô, tìm kiếm cảm giác cân bằng và khoái hoạt. Nhưng anh cũng chẳng vui về chút nào, chỉ cảm thấy trái tim cũng đau đớn.

"Hic. Đau." Chợt nghe thấy tiếng kêu của Thịnh Hạ ở bên tai, Dương Kiên mới phát giác, vội vàng buông tay cô ra.

Thẩm Du ngồi chồm hổm bên cạnh Thẩm Kiều, chân mảy nhũn lại thật chặt, kéo ống quần của cô xuống, khàn giọng hỏi: "Đau lắm à?"

Thẩm Kiều nhìn thấy Thẩm Du, liền tháo xuống tất cả phòng bị, nước mắt trong nháy mắt liền rớt xuống.

"Đưa đi bệnh viện." Nói xong, nhanh chóng ôm lấy Thẩm Kiều, tiếng bước chân như tiếng gió, vội vã xuống núi.

Tần Niệm nổi giận đùng đùng, "xoạt" một tiếng đứng lên, vừa sai bước tới trước mặt Trương Khải: "Không biết Giản Dư Mặc đã làm chuyện xằng bậy à, còn nói đến anh ta làm cái gì? Hôm nay sắp xếp đi leo Trường Thành, có phải vì cái này hay không? Là đặc biệt đến xem trò cười của cô ấy chứ gì? Một người đàn ông lại muốn rắc muối lên vết thương của một cô gái, có phải rất có cảm giác thành công hay không? Có phải anh có bệnh không, con mẹ nó đúng là hết chỗ nói!"

Vào lúc này, Trương Khải cũng bối rối, lắp ba lắp bắp nói: "Ngày đó nhìn cô ấy và Giản Dư Mặc rất tốt, còn tưởng rằng."

"Đúng là phải bỏ tay, mắt con mẹ nó cũng bị mù rồi à." Tần Niệm tức giận cả người phát run, nhìn Chu Tử Tuấn rồi chỉ vào Trương Khải nói: "Hôm nay em muốn tuyệt giao với người này, anh tự mình xử lý đi."

Nói xong, Tần Niệm chạy theo Thẩm Du, về mặt Chu Tử Tuấn nặng nề, thờ dài, sau đó đuổi theo Tần Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Có tư cách hay không?

Lần này thật sự phải nằm trên giường nghỉ ngơi.

Từ lần trước, sau khi bị xe đạp điện đâm vào, Thẩm Kiều vẫn cho rằng đó là chuyện nhỏ, ngay từ đầu đã không thèm quan tâm. Còn lần này Thẩm Du đưa cô vào bệnh viện, bác sĩ phát hiện chân của cô đã sưng không còn đáng vẻ thường ngày, hơn nữa còn bị giầy làm rách da rồi cùn dính vào một chỗ, cuối cùng đành phải dùng dao cắt giầy ra thì mới có thể lấy chân ra ngoài. Bàn chân ngọc ngà, thon thả vốn có của cô, bây giờ đã máu thịt be bét.

Thẩm Kiều cắn ống tay áo của Thẩm Du, nước mắt chảy ra ào ào, tuy nhiên cô một mực không chịu khóc thành tiếng.

Thẩm Kiều phải ở lại bệnh viện hai ngày để theo dõi, sắp xếp phòng bệnh xong, đuổi Tần Niệm với ý đồ muốn ở lại chăm sóc cô đi, Thẩm Kiều cô đơn nằm trong phòng bệnh, mở to cặp mắt đã sưng lên, nhìn trần nhà chằm chằm.

"Cốc, cốc, cốc."

Thẩm Kiều chống cánh tay ngồi dậy, "Mời vào."

Hóa ra là Giản Dư Mặc tới. Cô còn tưởng rằng anh đã đi rồi.

Giản Dư Mặc đặt một bó hoa hồng trắng lên trên tủ đầu giường, kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống, ân cần hỏi: "Đã tốt hơn chút nào chưa?"

"Không sao rồi."

Giản Dư Mặc thở dài: "Em vốn là vậy, chuyện gì cũng muốn tự mình gánh vác."

Thẩm Kiều khẽ cười: "Cũng chia tay rồi, không tự mình gánh vác thì còn có thể làm thế nào nữa?"

Giản Dư Mặc mỉm môi, không khí lập tức trầm tĩnh đi rất nhiều.

Thẩm Kiều cười cười, xấu hổ hỏi "Khi nào thì đi?"

"Ngày mai, vốn hôm nay định tới tìm em để tạm biệt, kết quả lại biết em vào viện, " Giản Dư Mặc kéo tay Thẩm Kiều, nắm chặt, hai mắt ngưng lại nhìn cô: "Đáp ứng anh, sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải cẩn thận chăm sóc bản thân, yêu thương chính mình."

Thẩm Kiều cắn môi kìm nén những giọt nước mắt, không ngừng gật đầu.

Tay đã để trên tay nắm cửa phòng bệnh, Dương Kiên lại do dự. Xuyên thấu qua khe cửa phòng bệnh, anh nhìn thấy Giản Dư Mặc đang ngồi bên trong, bọn họ đang nắm tay nhau, anh ta nói điều gì đó, cô chỉ khóc gật đầu, một lát sau lại cười. Khiến cô vừa khóc vừa cười, có lẽ chỉ có Giản Dư Mặc mà thôi.

Dương Kiên thu tay lại, dựa lưng vào vách tường, ngửa đầu nhìn chằm chú ngọn đèn chân không trên đỉnh đầu. Rõ ràng đã từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy hàng trăm lần, nghĩ tới hàng nghìn lần, tại sao bây giờ nhìn thấy vẫn cảm thấy đau lòng? Chẳng lẽ cả đời này, dù thế nào anh cũng không thể quên được Thẩm Kiều sao?

Nếu cô đã không thích mình, vậy tại sao không thể rộng lượng một chút, chân thành chúc cô hạnh phúc? Nhưng đó là kẻ đã phản bội cô, thật sự có thể khiến cô hạnh phúc sao? Nhưng mà, một kẻ ngoài cuộc, sao có thể biết được cô có hạnh phúc hay không? Nếu cô ở bên mình, cô sẽ không hạnh phúc, ngược lại còn khiến cô bị thương.

Giờ phút này Dương Kiên thật sự rất hối hận, tại sao lại muốn kích thích cô? Tại sao lại muốn nhìn thấy cô khổ sở? Cô đau, anh lại càng thêm khổ sở.

Dương Kiên thoáng hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình, nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh. Sau khi cô chấp thuận, anh đẩy cửa đi vào.

Giản Dư Mặc thấy Dương Kiên tới, vẻ mặt hơi hốt hoảng, đột nhiên nhớ lại cô đã không còn là của anh nữa rồi, tương lai của cô thuộc về người khác. Nhận thức được điều đó khiến trái tim anh đau đớn một hồi lâu.

Giản Dư Mặc miễn cưỡng cười nói: "Anh về trước, nghỉ ngơi thật tốt nhé."

"Ừ, hẹn gặp lại." Thẩm Kiều gật đầu một cái, mỉm cười đưa mắt nhìn Giản Dư Mặc mở cửa rồi đi.

Khi Giản Dư Mặc đi ngang qua người Dương Kiên, bọn anh liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu coi như là chào hỏi. Sau khi Giản Dư Mặc mở phòng bệnh rồi đi, Dương Kiên hơi do dự, rồi mới ngồi xuống trước giường bệnh.

Dương Kiên không chịu nhìn cô, cúi đầu nói với giọng khàn khàn: "Thật xin lỗi."

"Cũng không phải là lỗi của anh, đừng có nhắm mắt nhận lỗi." Thẩm Kiều cười như không có việc gì. Bàn tay giấu dưới chăn, nắm chặt ga giường, dùng cách này để ổn định cảm xúc không thể bình tĩnh của cô lúc này.

Yết hầu Dương Kiên giật giật: "Không biết vết thương ở chân vẫn chưa khỏi hẳn."

Thẩm Kiều bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết nó sẽ biến thành như vậy."

"Bác sĩ nói thế nào?"

"Phải nằm trên giường nghỉ ngơi."

"Ừ."

Sau đó, hai bọn họ liền lâm vào bầu không khí trầm mặc lúng túng. Trái tim Thẩm Kiều rất loạn, căn bản không có hơi sức đi tìm chủ đề mà hai bọn họ có thể nói, hôm nay bọn họ giống như dù có nói gì cũng là sai.

Dương Kiên chỉ vào bó hoa trên đầu giường, nói: "Hoa rất đẹp, Giản Dư Mặc mang đến à."

"Ừ."

"Thật ra thì," Dương Kiên chịu đựng từng cơn đau nhức ở trong lòng, rất miễn cưỡng cười nói: "Mới vừa rồi, cũng rất muốn nói lời xin lỗi với anh ta, dù sao cũng là bởi vì...."

Thẩm Kiều nhắm mắt lại, ngắt lời anh: "Chúng tôi chia tay rồi."

Về mặt Dương Kiên cứng đờ, hơi hoang mang hỏi: "Cái gì cơ?"

Thẩm Kiều mở mắt, hai mắt mềm mại như nước, nhìn Dương Kiên không chớp mắt: "Lần này anh ấy về nước, chính là muốn chia tay, anh ấy muốn kết hôn với Iris."

Khóe miệng khẽ nhếch của Dương Kiên từ từ khép lại, dần dần mím chặt. Đường cong quai hàm bị buộc chặt chứng tỏ anh kìm chế cơn thịnh nộ, nhưng trên khuôn mặt còn có nét phức tạp, dường như còn có hối tiếc và đau lòng.

Thẩm Kiều nhìn Dương Kiên, trong lòng có một số suy nghĩ xấu xa, cô bắt đầu hi vọng giờ phút này anh có thể ôm lấy cô, nói bên tai cô rằng không sẽ rời đi. Mặc dù, chỉ cần là một câu nói để lừa cô....

Nhưng Thẩm Kiều à, tại sao mày có thể có những suy nghĩ viển vông như vậy? Năm đó là mày vứt bỏ anh ấy, hôm nay lại bị vứt bỏ, sao lại có thể hy vọng xa vời rằng anh cái gì cũng không so đo mà đến bên cạnh mày? Thẩm Kiều, tại sao? Huống chi, hôm nay, bên cạnh anh còn có một người bạn gái, anh đối với cô ấy ngàn y trăm thuận, sẵn sàng bạn gái đủ kiểu, trong lòng anh đã có người khác, đâu còn vị trí cho mày? Tại sao có thể phá hoại tình cảm của người khác? Khi tình cảm tan vỡ, chẳng phải những loại cảm tình khác sẽ chôn theo sao? Thẩm Kiều, thật là càng ngày càng quá phận.

Thẩm Kiều rũ mí mắt xuống, ở góc độ anh không nhìn thấy, hàm răng cắn chặt môi, nước mắt tuyệt vọng không chịu sự khống chế nữa, từng giọt từng giọt rơi xuống, làm ướt tấm chăn màu trắng.

Vậy mà người đó lại làm cô khóc, anh ta muốn dùng tính mạng để che chở cô, mà giờ phút này lại phản bội cô, khiến cô đau lòng tuyệt vọng khóc thút thít. Dương Kiên cũng không ngồi yên nữa, giận không kìm được mà đứng lên, ngay cả chào cũng không chào đã vội vã rời đi.

Dương Kiên ra khỏi phòng bệnh, liền chạy như điên, ngay cả Thẩm Du đang đi ngược chiều cũng không nhìn thấy.

Thẩm Du quay lại phòng bệnh, thì thấy Thẩm Kiều đang cố gắng từ trên giường xuống, anh đi nhanh đến giữ cô lại, nhủ mày: "Làm gì vậy?"

Thẩm Kiều lau sạch nước mắt, thúc giục Thẩm Du: "Nhanh đi ngăn Dương Kiên lại."

"Ngăn anh ta làm gì?"

Thẩm Kiều cực kì sốt ruột: "Nhất định là anh ấy đã hiểu lầm, chắc là muốn đi tìm Giản Dư Mặc, mau đi xem một chút, đừng để bọn họ đánh nhau."

Thẩm Du không quan tâm, nói: "À, vậy cứ để bọn họ đánh nhau đi."

"Sao có thể như vậy được?"

Thẩm Du nhủ mày: "Sao nào? Cứ chăm sóc cho bản thân thật tốt đi, rồi hãy nói những chuyện khác, chắc bọn họ muốn gãy tay, gãy chân, cũng không liên quan đến chị, lên giường nằm đi."

Dương Kiên nổi giận đùng đùng xông vào bãi đậu xe, đúng lúc gặp Giản Dư Mặc lái xe rời đi. Anh không sợ chết chạy đến ngăn xe lại, đợi sau khi chiếc xe dừng lại toàn toàn, anh liền mở cửa xe, lôi Giản Dư Mặc từ trong xe ra ngoài.

Cặp mắt Dương Kiên đỏ bừng, giống như có thể phun ra lửa, không nói hai lời đã hung hăng vung một đấm đánh vào mặt Giản Dư Mặc.

Giản Dư Mặc bị một quyền này làm lùi về phía sau liên tiếp, trong nháy mắt, trong khoang miệng ngập tràn mùi máu tanh. Giản Dư Mặc dùng mu bàn tay lau khóe miệng, quả nhiên là nhìn thấy vết máu đỏ tươi.

Không cho Giản Dư Mặc cơ hội ra tay, Dương Kiên liền dùng một cước đạp ngã Giản Dư Mặc. Dương Kiên cúi người nắm cổ áo của Giản Dư Mặc lên, nắm đấm đã giơ lên ở phía trên, chỉ nghe thấy Giản Dư Mặc nói: "Đánh đi, là tôi có lỗi với cô ấy, đây là quả báo."

"Nói đúng lắm." Dương Kiên cắn răng nghiêng lợi nói xong, một quyền lại một quyền mạnh mẽ rơi trên mặt Giản Dư Mặc.

Nắm đấm của Dương Kiên thật là cứng, và lại lúc này anh đang vô cùng tức giận, khi ra quyền cũng dùng hết toàn bộ sức lực. Đường như trong nháy mắt, mặt của Giản Dư Mặc đã sưng không ra hình dáng gì nữa.

Giản Dư Mặc nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu, chống tay xuống đất chậm rãi đứng lên, nhú mồm cười lạnh, có phần khó khăn nói: "Tôi nên bị đánh, nhưng anh thì có chỗ nào tốt chứ? Đùng tưởng rằng tôi không biết, vì sao hôm nay Thẩm Kiều lại bị thương nặng như vậy, cũng bởi vì anh."

Dương Kiên gật đầu: "Không sai, " nhưng một lát sau, vẻ mặt trở nên liều lĩnh, không kìm chế được giận dữ: "Anh luôn miệng nói yêu cô ấy, nói sẽ làm cô ấy hạnh phúc, nhưng anh đã làm cái gì? Lên giường với người phụ nữ khác, phản bội cô ấy! Hôm nay, cô ấy bị như vậy đều do một tay anh tạo thành, không giữ lời hứa, con mẹ nó chính dù anh có chết, cũng không bù đắp được những tổn thương của cô ấy ngày hôm nay."

"thật sao? Là tôi gây ra sao?" Giản Dư Mặc bật cười, thì thào, nghiêng đầu nhìn Dương Kiên: "Thế anh nghĩ anh là ai? Có tư cách gì mà nói những lời này?"

Dương Kiên chợt bước một bước dài vọt tới trước mặt Giản Dư Mặc, níu lấy cổ áo của anh ta rồi đè anh ta lên nắp động cơ xe, sau đó tức giận nói: "Cũng giống nhau thôi, anh không có tư cách tổn thương cô ấy!"

Giản Dư Mặc chợt đẩy Dương Kiên ra, ra sức vung một quyền vào mặt Dương Kiên: "Con mẹ nó cũng đáng chết giống nhau thôi! Anh cho hôm nay anh đánh tôi, cô ấy sẽ cảm động mà đến bên cạnh anh sao? sẽ không! Bấy năm trước cô ấy đã không chọn anh, hôm nay cũng giống vậy thôi, con mẹ nó cho dù có chết, đứng ở vị trí phối ngẫu (1), cũng sẽ không là cô ấy."

(1) Vị trí phối ngẫu: chỗ điền tên của vợ hoặc chồng trong giấy chứng nhận kết hôn. (Ý của Giản Dư Mặc là dù Dương Kiên có chết thì vợ của DK cũng không là Thẩm Kiều.)

Dương Kiên không hề đánh trả, nói đúng ra, đột nhiên anh mất hết sức lực để đánh trả. rõ ràng anh chỉ muốn trút giận thay Thẩm Kiều mà thôi, tại sao bởi vì một câu nói của Giản Dư Mặc toàn bộ suy nghĩ lại dễ dàng rối loạn như vậy.

Đúng vậy, cô ấy không thương anh, cô không chọn anh, dù anh vẫn ôm tia hy vọng như trước kia thì thế nào? Đồi lại, vẫn là sự tuyệt vọng mà thôi.

Giản Dư Mặc phì phì bụi đất trên người, lau sạch vết máu ở trên mặt, mở cửa xe rồi khởi động xe, rời khỏi hiện trường.

Cánh tay đang nắm lấy tay lái nổi đầy gân xanh, Giản Dư Mặc hận không thể nhấn mạnh chân ga. Hận? Anh không hận sao? Nếu như không phải bởi vì Dương Kiên, thì bây giờ anh và Thẩm Kiều sao có thể đi đến bước này?

Thẩm Kiều nằm viện ngày thứ hai, Thịnh Hạ đến bệnh viện thăm cô. Hai ngày nay, phòng bệnh của cô sắp bị những người đến thăm bệnh làm vỡ tung rồi, mặc dù cô chỉ nói là trên chân có vết thương nhỏ cần nằm viện quan sát mà thôi, tuy nhiên vẫn không thể ngăn được từng nhóm từng nhóm người kéo đến.

Lúc Thịnh Hạ tới, Thẩm Kiều đang nằm trên giường xem tạp chí, mẹ Thẩm—bà Cố Hoa Lam đã đi ra ngoài tiễn khách.

Thẩm Kiều ở phòng bệnh VIP, còn có ghế salon và một chiếc bàn trà đơn giản, nhưng mà đã thành chỗ bày đồ, bị hoa và giỏ trái cây chiếm cứ, Thịnh Hạ vừa đi vào, còn tưởng rằng vào nhà ẩm ướt hoa.

Thẩm Kiều cười nói: "Cũng thật là dung tục, thích mang hoa đến làm gì cơ chứ."

Thịnh Hạ liếc nhìn giỏ trái cây trong tay, cuối cùng bởi vì không có chỗ đặt, nên không thể không để xuống đất, bên cạnh bàn trà.

Thịnh Hạ ngồi trước giường bệnh, nhìn chân của Thẩm Kiều bị băng bó, hỏi: "Khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều rồi, phải ở bệnh viện quan sát một chút, nếu không có vấn đề gì thì ngày mai là có thể xuất viện."

Thịnh Hạ gật đầu thở dài: "Vậy thì tốt rồi, thật là không nghĩ đến, lại có thể bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu như là tôi, chắc sẽ không chịu đựng nổi."

Thẩm Kiều nói: "Lúc ấy cũng không cảm thấy đau lắm. Aiz, có muốn ăn trái cây hay không?"

Thịnh Hạ liền vội vàng lắc đầu: “không cần phiền như vậy, tôi ngồi một chút rồi đi ngay ấy mà.”

Thẩm Kiều cũng không biết phải nói gì với Thịnh Hạ, đang lúng túng thì Cố Hoa Lam đã tiến khách xong đẩy cửa đi vào phòng bệnh, thấy có người, liền cười nói: “Có bạn tới à?”

Thẩm Kiều nhìn thấy mẹ quay lại, như nhặt được đại xá, cười giới thiệu nói: “Là Thịnh Hạ.”

Thịnh Hạ vội vàng đứng dậy, lễ phép chào hỏi: “Di mạnh khỏe.”

Cố Hoa Lam gật đầu cười, bà quan sát Thịnh Hạ, chợt nghĩ đến cái gì đó, hỏi Thẩm Kiều: “Đây không phải là cô gái mà ngày ấy chúng ta gặp ở cửa trung tâm thương mại sao?”

“Chính là cô ấy.”

Thịnh Hạ cười: “thật vinh hạnh khi đi còn nhớ rõ con, thật ra thì con rất ít khi đi dạo ở trung tâm mua sắm, ngày đó là đưa mẹ con đi mua ít đồ.

Về mặt Cố Hoa Lam hơi thay đổi, đi đến bàn trà cầm cái khay đựng hoa quả lên.

Thẩm Kiều cũng nhớ tới, vì vậy hỏi: “Mẹ. không phải mẹ nói cảm thấy mẹ Thịnh Hạ nhìn rất quen mắt sao?”

Thịnh Hạ nghe xong câu nói này, bỗng trở nên hào hứng, vui mừng hỏi: “Di, ngài biết mẹ con sao? Mẹ con gần như không có bạn bè, bao nhiêu năm qua chỉ ở nhà, sắp tách rời xã hội rồi.”

Cố Hoa Lam nói: “Chẳng qua là cảm thấy có chút quen mắt mà thôi.”

“Mẹ con là Phuong Mẫn, ngài có biết không?”

một tiếng “Rầm” vang lên, mâm đựng trái cây trong tay Cố Hoa Lam trượt xuống, khay thủy tinh rơi xuống mặt đất vỡ nát, những quả nho tím mọng mà cũng lăn đầy trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Anh em tranh giành phụ nữ.

"Mẹ, mẹ sao vậy,"

Cố Hoa Lam nhìn hoa quả và khay thủy tinh rơi đầy trên đất, có chút miễn cưỡng cười nói, "Tay trơn quá, không cầm được."

Thịnh Hạ đứng dậy ra về muốn dọn dẹp, Cố Hoa Lam vội vàng ngăn cô lại, "Không cần đụng vào đâu, đợi lát nữa hộ lý sẽ dọn dẹp, cửa đưa nói chuyện đi, mẹ đi toilet."

Thẩm Kiều nhìn mẹ thất hồn lạc phách đi vào toilet, đáy lòng có chút nghi ngờ không hiểu. Nhớ tới Thịnh Hạ vẫn đang ở đây, Thẩm Kiều liền mỉm cười nói, "Mẹ tôi ít làm việc nhà, ở nhà có rất nhiều cái khay, cái bát đều do bà không cẩn thận làm rơi vỡ, đừng để ý nha."

Thịnh Hạ lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Vậy à, còn tưởng rằng, dì và mẹ tôi biết nhau."

Thẩm Kiều nói: "Trước kia có biết nhau hay không cũng không quan trọng, nếu có cơ hội, thì bây giờ làm quen cũng không muộn."

Thịnh Hạ cười gật đầu: "Nói đúng lắm."

Thịnh Hạ ngồi một lát rồi rời khỏi bệnh viện. Sau buổi trưa, có người lên lút khe khẽ đẩy cửa phòng bệnh ra, nhưng chỉ đứng cửa chứ không tiến vào.

Thẩm Kiều nghiêm mặt nói: "Tôi làm gì?"

Trương Khải rũ bả vai, vẻ mặt mất tinh thần, từ từ đi vào phòng bệnh, nhỏ giọng năn nỉ nói: "Kiều, tôi sai rồi, ngài đại lượng đừng so đo với tiểu nhân, ngàn vạn lần đừng so đo với tiểu nhân."

Thẩm Kiều cười lạnh: "Ồ, ngài cũng có lúc biết sai cơ à."

Gương mặt Trương Khải ảo não, rũ bả vai đứng trước giường bệnh, như tiểu Mao từ gây họa xong bị ăn chửi, "Cũng do tôi không hiểu chuyện, ăn nói lung tung không có điểm dừng, khiến ai ai cũng căm phẫn," nói xong, Trương Khải chợt cúi người nắm hai tay của Thẩm Kiều, vẻ mặt thành khẩn, hận không thể khóc lên: "Nhưng tôi hàng vạn hàng nghìn lần mong được tha thứ, Kiều, tôi sai rồi! Từ hôm nay trở đi tôi sẽ không dám như vậy nữa, em bảo

tôi đi hướng đông tôi liền đi hướng đông, bảo tôi đi hướng tây tôi liền đi hướng tây, chịu được mệt nhọc, sai đâu đánh đó!"

Thẩm Kiều ghét bỏ hất tay của anh ta ra: "Làm cái gì vậy?"

Trương Khải khóc lóc: "Tần Niệm tuyệt giao với tôi rồi, Từ Tuấn cũng không thèm để ý nữa, hôm qua tiểu Thu còn gọi điện thoại mắng chửi, còn nói đợi cô ấy từ trên núi xuống sẽ không cho tôi đường sống nữa. Tiểu Kiều, thật sự không phải tôi cố ý kích động, em cũng biết tôi là người thô tục mà, có đôi khi lắm mồm lắm miệng, mồm miệng cũng không suy nghĩ, muốn nói gì là nói ra luôn, thật ra thì tôi không hề có suy nghĩ như vậy, bây giờ là thời điểm em buồn bã, đau khổ, tôi nên săn sóc an ủi mới đúng, nhưng hết lần này lần khác lại... mồm miệng nói lung tung, chẳng bao giờ nhớ lâu được? Tôi thật sự không biết trên chân em có vết thương, nếu không có đánh chết tôi cũng không lôi kéo em đi leo Trường Thành, thật xin lỗi Tiểu Kiều, nhưng hàng vạn hàng nghìn lần đừng để bụng."

Nhất là khi bác sĩ vội tới đổi thuốc cho Thẩm Kiều, Trương Khải thấy vết thương trên chân trái của cô sưng vừa đen thì sự áy náy là hối hận càng lúc càng nghiêm trọng.

Thẳng thắn mà nói, sau lần này, Thẩm Kiều vẫn có chút ghét Trương Khải. Giản Dư Mặc bắt cả hai tay, cô bị vứt bỏ, cho dù bọn họ cảm thấy sáng khoái như thế nào, cũng không nên biểu hiện ra mặt, tự mình vụng trộm vui mừng là được, sao phải âm ỉ giống như là cô ở trên sân khấu tấu hài, còn bọn họ phía dưới vui cười, còn muốn chạy lên sân khấu nói diễn con mẹ nó rất tốt.

Nhưng mà, ở trước mặt cô, anh ta cứ than thở khóc lóc, rên rỉ ỉ ôi nói xin lỗi, cô cũng mềm lòng. Tựa như ngày đó Dương Kiên đến nói xin lỗi, thật ra thì cô cũng chẳng oán hận anh là bao, chẳng qua là cảm thấy có chút tủi thân, nhưng có tủi thân cũng do tự mình tìm, cô cũng không oán trách ai được.

Thẩm Kiều đã định nói tha thứ cho Trương Khải rồi, nhưng anh ta còn chết ý tại chỗ không chịu đi, còn muốn tự mình chăm sóc cô.

Thẩm Kiều thực sự không còn cách gì khác, mở to đôi mắt hạnh, cất cao giọng nói: "Muốn đi đại tiện."

Về mặt Trương Khải cứng ngắc, ấp úng nói: "A. được rồi, đại tiện à. Vậy, vậy đi gọi hộ lý."

Thẩm Kiều suyt nửa thì òa khóc: "Ngài đi đi, van cầu ngài! Cũng không phải là bệnh sắp chết, cùm lắm thì ngày mai ngài lại đến."

Trương Khải nhếch miệng cười: "Vậy cũng được, muốn ăn gì không? Sáng mai khi nào đến tôi sẽ mang tới, cho dù muốn ăn thịt thần tiên, cũng có thể mang đến đây!"

Thẩm Kiều: "."

Không cho Trương Khải quay lại bệnh viện, ngày hôm sau Thẩm Kiều liền đóng gói đồ đạc xuất viện, về nhà tỉnh dưỡng. Dù sao cô chỉ phải nằm trên giường mà thôi, ở nhà cũng tiện hơn, lại còn sạch sẽ.

Trước khi xuất viện, Hạ Tiểu Thu cũng đến thăm Thẩm Kiều. Trong lễ mừng năm mới, Hạ Tiểu Thu vẫn ở trên núi với ông nội đã thọ 90 tuổi, ông cụ càng nhiều tuổi càng giống trẻ con, bất người khác phải ở bên cạnh mình không cho phép rời đi, nhất là tiểu Thu, càng không thể rời đi. Kết thúc kì nghỉ, Hạ Tiểu Thu phải bắt đầu làm việc, ông cụ không thể không thả cô đi, tiểu Thu mới có cơ hội đến thăm Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều nháy nháy mắt, nói: "Mang về nhà chứ sao."

Hạ Tiểu Thu cười nói: "Có nhiều như vậy à, còn dùng làm gì nữa?"

"Phải dùng tới!" Thẩm Kiều nặng nề gật đầu.

Nhưng cuối cùng, Hạ Tiểu Thu vẫn không đi cùng cô. Thẩm Kiều và Hạ Tiểu Thu cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ở cùng một đại viện, sau đó mẹ Hạ Tiểu Thu qua đời, Hạ Tiểu Thu và cha cô ấy trở mặt sau đó thì chuyển ra khỏi nhà, từ đó đến giờ, cô ấy cũng chưa bao giờ quay về. Trong lòng Hạ Tiểu Thu, vị trưởng bối mà cô ấy thân thiết nhất chỉ có ông nội.

Trong thời gian Thẩm Kiều ở nhà nằm trên giường nghỉ ngơi, mặc dù Hạ Tiểu Thu vẫn không đến thăm bệnh, nhưng vẫn luôn gửi đồ đến nhà cho Thẩm Kiều. Hạ Tiểu Thu cũng biết rõ đó là chuyện không cần thiết, cũng không thể thể hiện được tất cả tâm ý của cô, nhưng từ đầu đến cuối không cô vẫn không có biện pháp vượt qua chướng ngại trong lòng, không quan tâm gì mà đi đến đại viện một cách thoải mái.

Thẩm Kiều phải nằm trên giường, vì thế không thể không tìm lãnh đạo đơn vị để xin nghỉ. Đối với những hành vi của Thẩm Kiều, Nghiêm Túc chỉ có thể dùng "Không lời nào để nói" để hình dung. Rõ ràng là rất có năng lực, nhưng lại rất thích xin nghỉ, cô đến Bộ Ngoại giao hơn nửa năm, trừ nửa năm công tác nước ngoài, những lúc khác hoặc là xin nghỉ, hoặc là đang chuẩn bị xin nghỉ.

Nghiêm Túc cực kì nghiêm túc nói: "Vậy có muốn tôi xách hai hộp trái cây đến thăm một chút không?"

Thẩm Kiều gạt mình một cái, vội vàng nói: "Không không, không cần, trưởng phòng Nghiêm ngài bận rộn như vậy, đây chỉ là một vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, không phiền ngài đại giá đâu."

Nghiêm Túc hừ lạnh: "Không có gì đáng ngại, làm sao phải xin nghỉ?"

Thẩm Kiều: "."

Sau khi ở nhà nghỉ ngơi hơn nửa tháng, Thẩm Kiều mới vui vẻ trở về đi làm. Nhưng mà bác sĩ vẫn liên tục dặn dò, đi bộ bình thường thì không có vấn đề, nhưng mà phải nhớ là không được để chân phải chịu gánh nặng quá lớn, nói đơn giản chính là không thể mệt mỏi, càng không thể leo núi.

Từ lần đánh nhau với Giản Dư Mặc ở bãi đậu xe, sau đó thì Dương Kiên vẫn không tiếp tục xuất hiện trước mặt Thẩm Kiều, đầu tiên là do trong tay anh có rất nhiều công việc cần phải xử lý, hai là khi đối mặt với Thẩm Kiều, anh hoàn toàn không biết phải nói gì. Anh bận tối tăm mặt mũi, cũng ít đi ra ngoài, cũng bắt đầu từng bước xa lánh Thịnh Hạ.

Những ngày này, anh đã nghĩ rất nhiều, vốn tưởng rằng không có Thẩm Kiều, thì cho dù bên cạnh anh là ai, cũng không gì khác biệt. Nhưng mà cho đến bây giờ, anh mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra nếu như không phải là cô, thì bất kỳ ai, cũng không thể. Anh cũng chỉ muốn tìm kiếm bóng dáng Thẩm Kiều trên người Thịnh Hạ, anh có thể lừa gạt bản thân nhất thời, nhưng sao có thể lừa gạt cả đời? Huống chi đối với Thịnh Hạ mà nói, quá không công bằng. Anh không thương Thịnh Hạ, cũng không nên ngăn cản cô ấy tìm kiếm tình yêu của mình.

Sau khi kết thúc vụ án, anh về đến thủ đô đã là đêm khuya, anh vừa về đến nhà, đã thấy Thịnh Hạ ngồi trên bậc thang bên ngoài tòa nhà. Dương Kiên không biết tại sao Thịnh Hạ lại ở đây, anh không hề đề cập rằng hôm nay anh trở về.

Nghe thấy tiếng tắt động cơ, Thịnh Hạ ngược mắt nhìn sang, thì nhìn thấy xe của Dương Kiên, trong hai tròng mắt giống như tro tàn của cô lóe lên ánh sáng mừng rỡ, cô vội vã đứng dậy, hô hấp có chút gấp gáp, vội vàng nhìn vào trong xe.

Dương Kiên mở cửa xuống xe, đi về phía cô. Thịnh Hạ vui vẻ nói: "Đã về rồi, anh có mệt hay không?"

Dương Kiên mím môi nhìn Thịnh Hạ, không nói một lời.

Thịnh Hạ nhìn anh, cẩn thận hỏi: "Vụ án không thuận lợi sao?"

Dương Kiên nói: "Sao em lại ở đây?"

Thịnh Hạ mắt tự nhiên cười, "Đi lang thang một lúc, không biết tại sao lại đi đến đây nữa, cũng không biết hôm nay anh sẽ về, thật quá bất ngờ."

Dương Kiên giờ cổ tay nhìn đồng hồ: "Đã muộn rồi, để anh đưa em về nhà."

Thịnh Hạ chợt kéo tay Dương Kiên, hai mắt sáng lạn như mùa hè đầy sao: "Thật sự không muốn em ở lại một chút nào sao?"

Dương Kiên nhu mày, trầm giọng nói: "Thịnh Hạ, anh mệt chết đi được."

Thịnh Hạ buông tay Dương Kiên ra, mắt mắt rũ bả vai xuống, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: "Vậy em đi ngay đây, em về trước nhé."

"Để anh đưa em về." Dương Kiên kéo cửa bên tay lái phụ ra, chờ Thịnh Hạ lên xe, nhưng đột nhiên cô lại ôm lấy anh từ phía sau lưng.

Thịnh Hạ khẽ nức nở, khàn giọng nói: "Những ngày qua anh vẫn bận suốt, không biết vì sao em luôn có cảm giác anh muốn rời đi, em sợ lắm."

Một hồi lâu, Dương Kiên đẩy tay của cô ra, xoay người đối mặt với cô, "Thịnh Hạ, em cũng biết, anh chẳng hề thương em."

Đôi mắt Thịnh Hạ như mềm đi, không chống đỡ nổi, chợt ngồi chồm hồm xuống, hai bàn tay bịt mắt, trong bầu không khí rét lạnh bả vai khẽ co rúm, "Em chưa từng hi vọng anh yêu em, chỉ mong giống như trước kia, chẳng lẽ cũng không được sao?"

Dương Kiên cúi người kéo Thịnh Hạ lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, "Đừng khóc nữa, anh cần yên tĩnh một chút, lên xe đi, anh đưa em về nhà."

Trong khi Thẩm Kiều phải nằm trên giường, Trương Khải cũng thường xuyên đến nhà thăm Thẩm Kiều, quan hệ với mọi người từ trên xuống dưới trong Thẩm gia vô cùng tốt, cả nhà cũng e ngại Thẩm An, nhưng anh ta vẫn hoàn toàn không lo lắng mà nói chuyện phiếm với Thẩm An, có lúc, trước khi đi giúp việc nấu cơm cũng sẽ lên phòng của Thẩm Kiều hỏi Trương Khải có muốn ở lại dùng cơm hay không. Thẩm Kiều không thể không thừa nhận, bản lĩnh của Trương Khải thật sự là xuất thần nhập hóa.

Thình thoảng Trương Khải sẽ nhắc tới Thẩm Kiều trước mặt Dương Kiên, anh ta nói gì, Dương Kiên liền nghe cái đó, cũng không phát biểu ý kiến, anh ta không nói, Dương Kiên cũng sẽ không chủ động nhắc tới.

Cho đến có một ngày, Trương Khải chợt nói: "Tôi quyết định, sẽ theo đuổi Thẩm Kiều."

Dương Kiên không cầm chắc cái chai trong tay, chai rượu rơi xuống, ở trước mặt anh vỡ thành những mảnh vụn, nửa bình rượu bắn tung tóe khắp nơi. Dương Kiên nhìn Trương Khải, cho là mình nghe lầm, không thể tưởng tượng nổi hỏi: "Nói gì đây?"

"Theo đuổi Thẩm Kiều, sao vậy?"

Dương Kiên "xoạt" một tiếng đứng lên: "Nói xem nào!"

Trương Khải nhún vai, ra vẻ nghiêm trang nói: "Cô ấy đang độc thân, tôi cũng độc thân, tại sao không thể theo đuổi cô ấy? Trước kia cũng không cảm thấy gì, nhưng mà nửa tháng trở lại đây, lại phát hiện, mặc dù miệng cô ấy đôi lúc có chút cứng rắn, nhưng xét tổng thể mà nói cô ấy lại là một cô gái yếu đuối, có lúc có chút ngốc, nhưng mà đã chính là dẹt hoa trên gấm. Cô không cao ngạo giống Tần Niệm, cũng không sắc bén như tiêu Thu. Khi cô ấy

cười, còn cực kì dễ nhìn, thật ra thì tôi cảm thấy, nếu như Thẩm Kiều để tóc ngắn mà nói, nhất định còn xinh đẹp hơn."

Sức lực trên người Dương Kiên chợt như bị rút đi, mềm nhũn ngồi xuống ghế sa lon, nhỏ giọng lầm bầm: "Nhưng mà cậu không thích cô ấy."

"Chuyện yêu đương ấy à, nếu chưa gặp nó, thì không có tình yêu cũng có thể sống, nhưng nếu đã gặp rồi, không có nó liền không sống nổi. Đến nay tôi chưa gặp được tình yêu, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không tìm được tình yêu trên người Thẩm Kiều, phải thử một lần chứ, cậu nói xem?" Trương Khải nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn Dương Kiên, "Biết cậu không bỏ được cô ấy, nhưng không phải bây giờ cậu đã có Thịnh Hạ rồi sao? Nhưng mà, tôi cũng không ngại cùng tranh Thẩm Kiều với cậu, dù sao thì trong lòng Thẩm Kiều, hai chúng ta là hai đường thẳng song song, cô ấy đều không thích chúng ta. Nhưng mà cũng phải nói trước một chút, cạnh tranh công bằng thì không thành vấn đề, nhưng tuyệt không thể ảnh hưởng đến tình anh em hơn hai mươi năm giữa hai chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vẫn rất thích em

Sau khi vết thương ở chân Thẩm Kiều tốt lên thì bắt đầu hòa nhập với tiết tấu công việc, nhưng mà vì phải nghỉ ngơi điều dưỡng nên vẫn không tự lái xe, buổi sáng Thẩm Du lái xe đưa cô đến đơn vị, lúc tan việc lại có người đến đón cô, cho nên dù Thẩm Du không đến đón cô tan việc. Trong đó, số lần xuất hiện của Trương Khải là thường xuyên nhất.

Có lúc bề bộn nhiều việc phải làm thêm giờ, thỉnh thoảng lại tương đối nhàn hạ, nên cô và Tần Niệm lại hẹn nhau gặp mặt một lát.

Tiểu Thu khá bận rộn nên thường không đến đúng giờ, thường thì vào nửa đêm gọi điện thoại, cô ấy vẫn phải làm thêm giờ. Đối với kiểu làm việc như bán mạng này của tiểu Thu, Tần Niệm tỏ vẻ khinh thường, nhưng lúc nào cũng rước lấy việc Thẩm Kiều và tiểu Thu đồng thanh quát lớn, "Phụ nữ đã có đàn ông không có tư cách nói chuyện."

Tần Niệm phản bác, "Cũng không dựa vào việc được đàn ông nuôi, làm việc để có cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng nếu để công việc hủy diệt cuộc sống, thực sự là được một nhưng mất mười."

Thẩm Kiều nói: "Nhưng nếu không có công việc, cuộc sống sẽ gặp nhiều trở ngại, làm thế nào để sống?"

Tần Niệm hơi sững sốt, nói: "Hai người thẳng."

Tần Niệm từng tuyên bố muốn tuyệt giao với Trương Khải, ông xã cô ấy nhị thập tứ hiếu dĩ nhiên là ở cùng một chiến tuyến với bà xã, còn tiểu Thu cũng không cho Trương Khải sắc mặt tốt, vì vậy sau khi Thẩm Kiều khỏi toàn toàn, Trương Khải đặc biệt bày một bàn tiệc để nói xin lỗi, khóc lóc tự lên án bản thân, để vãn hồi tình bạn đang "bên bờ sụp đổ". Mọi người thấy biểu hiện của anh cũng không tệ, nên nhất trí quyết định tạm thời tha cho anh lần này.

Nhưng mà, sau bữa tiệc nói xin lỗi Trương Khải vẫn dính lấy Thẩm Kiều như trước, lấy đủ loại lý do để mời cô ăn cơm, đưa các loại đồ chơi nhỏ cho cô, điều này khiến Thẩm Kiều sau khi khỏi bệnh vô cùng kinh ngạc, không hiểu gì cả. Quá đáng hơn là có khi bọn họ đang ăn cơm đúng lúc gặp người quen, Trương Khải cũng sẽ hăng giọng giới thiệu: Đây là Thẩm Kiều nhà tôi, làm việc ở Bộ Ngoại Giao. Thẩm Kiều nghe vậy cảm thấy rất khó chịu.

Lại một lần tan tầm, thấy xe của Trương Khải ở đầu đường, rút cuộc, Thẩm Kiều cũng không nhịn được mà nói: "Có phải anh rảnh rồi quá hay không? Cứ quần lấy tôi làm gì?"

Trương Khải nhếch miệng cười nói: "Không sai, là tôi rất rảnh rồi."

Thẩm Kiều tức giận, nói: "Rảnh rồi thì đi tìm gái mà cua đi."

Trương Khải dựa cửa xe, ý vị sâu xa nói: "Những vị tiền bối cách mạng có dạy, không thể liều mình tiến về phía trước, có đôi khi cần phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, hơn nữa phải biết quay đầu lại để đúc kết, học tập, vì tương lai tốt đẹp hơn."

Thẩm Kiều bẽ nghề nhìn anh: "Tổng kết, học tập xem làm thế nào để cua được mấy cô nhóc à?"

Trương Khải nhủ mảy: "Có thể dừng lúc nào cũng đề cập đến chủ đề không đúng đắn này được hay không?"

"Anh cho rằng bản thân nghiêm chỉnh lắm à?"

"Dĩ nhiên."

"Được rồi, không lan man với anh nữa, hôm nay tôi thật sự có việc, đi trước nhé." Nói xong, Thẩm Kiều giẫm lên giày cao gót "lộp cộp" xoay người rời đi.

Trương Khải cứng cổ lớn tiếng nói: "Đi đâu, để tôi đưa em đi?"

Thẩm Kiều đưa lưng về phía anh ta phát phát tay, đúng lúc có một chiếc xe taxi đi đến, Thẩm Kiều mở cửa xe rồi ngồi vào trong. Khi đi qua bên người Trương Khải thì Thẩm Kiều hạ cửa sổ xe xuống, giọng nói cao vút: "Thất thiếu gia, những vị tiền bối cách mạng cũng dạy, súng phải được lau hàng ngày."

Trương Khải đứng trên đường phố, dường như muốn hóa đá.

Thẩm Kiều phải đi cùng Nghiêm Túc đến một buổi dạ tiệc nhỏ, bởi vì Nghiêm Túc không ở cơ quan, nên bọn họ chia nhau ra lên đường, tập hợp ở khách sạn.

Đã sớm biết trong trường hợp này sẽ gặp phải Dương Kiên, nhưng mà sau một tháng không gặp, hình như anh gầy đi rất nhiều. Nghe nói anh vẫn bận rộn một vụ án ở nơi khác, gần đây mới kết thúc vụ án, xem ra là vì công việc nên mới tiêu tụy.

Dương Kiên nhìn thấy Thẩm Kiều, đi thẳng đến, vẻ mặt căng thẳng, có phần không tốt dừng lại đối diện với cô, có vẻ cực kì lạnh khốc. Thẩm Kiều nghĩ thầm, thật sự gần đây không hề đắc tội anh ấy? Ngay cả mặt mũi cũng không thấy.

"Nghiêm Túc còn chưa tới, trước tiên cứ đi với anh một chút." Nói xong, liền kéo cánh tay Thẩm Kiều đi ra ngoài.

Hội trường đã có rất nhiều người, trước mặt mọi người hất tay anh ra cũng không tốt lắm, thế nhưng anh nói đi theo anh là phải đi theo à? Thẩm Kiều vẫn đang rối rắm thì đã bị anh kéo ra hội trường, hơn nữa còn bị anh kéo đến một góc khuất.

Thẩm Kiều vuốt vuốt cổ tay có hơi đau, né tránh ánh mắt của anh, trầm giọng nói: "Nói ngắn gọn đi, trường phòng Nghiêm sẽ đến rất nhanh."

Dương Kiên trầm ngâm chốc lát, nói giọng khàn khàn: "Có phải gần đây Trương Khải vẫn dính lấy em không?"

Thẩm Kiều cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh, nhú mày nói: "Anh quản cái gì?"

Dương Kiên ngưng mắt nhìn cô, nói với giọng không cho phản bác: "Cách xa anh ta một chút."

Thẩm Kiều bị anh nhìn chăm chú khiến cả người không tự nhiên, nghiêng đầu nhìn sang một bên, "Không cần anh xen vào."

Dương Kiên không biến sắc lấy từ túi áo vét ra một xấp hình: "Mấy ngày nay, ban ngày anh ta dính lấy em, buổi tối thì quán lấy một người phụ nữ khác, là một tiểu minh tinh khá nổi gần đây, dính dáng không rõ ràng với anh ta."

Trong hình là mỹ nữ chân dài, eo thon, ngực lớn đầy dứa không rõ với Trương Khải, Thẩm Kiều nhìn nhìn, cũng không nhận lấy, không có ý chất vấn: "Cái này cùng tôi có quan hệ gì?"

"Anh ta nói muốn theo đuổi em."

Lời nói này khiến Thẩm Kiều có chút hoang mang, một lúc lâu sau, không thể tưởng tượng nổi lắm bầm: "Anh ta bị điên rồi à?"

Dương Kiên thu mấy tấm hình lại, "Tóm lại, không nên quá thân cận với anh ta."

Thẩm Kiều không chịu nổi ánh mắt áp bức của anh, trầm giọng nói: "Biết rồi. Có thể đi được chưa?"

"Nói xong về anh ta rồi, nhưng bây giờ anh có mấy lời muốn nói." Dương Kiên lại bước thêm một bước về phía cô, khiếm khoảng cách giữa bọn họ vốn đã rất gần, lần này gần như dán lại cùng một chỗ.

Thẩm Kiều không thể lùi được nữa, gót chân dính sát tường, hô hấp áp áp của anh không ngừng thổi lên trên mặt của cô, nhịp tim của cô chợt không thể kìm chế mà tăng nhanh, máu chảy quá nhanh, khiến khuôn mặt cũng đỏ bừng. Thẩm Kiều không dám ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên ngực áo sơ mi màu đen của anh, thanh âm hơi run rẩy, nhỏ giọng thúc giục: "Cần nói gì thì nói nhanh chút, còn có."

"Anh muốn theo đuổi em"

Thẩm Kiều bị ngắt lời, há miệng, nửa ngày cũng không khép lại. Việc này so việc Trương Khải theo đuổi cô, khiến cô khiếp sợ ngàn vạn lần, bởi vì biết rõ đó là giả, mà.

Thấy cô nửa ngày cũng không có bất kỳ phản ứng nào, tay Dương Kiên ôm lấy khuôn mặt của cô, từ từ nâng lên, ép cô phải nhìn anh, lặp lại từng câu từng chữ một cách rõ ràng: "Anh, muốn, theo đuổi, em. Lần này nghe rõ chưa?"

Thẩm Kiều nhìn anh, đột nhiên ra sức đẩy anh ra, cao giọng nói: "Anh có bị bệnh không?"

Tuy sức lực của Thẩm Kiều có phần mạnh mẽ, nhưng cũng không thể đẩy người đàn ông đang muốn dựa vào cô ra. Dương Kiên cúi đầu nhìn áo sơ mi nhăn nhúm của mình, khẽ mỉm cười nói: "Em có thuốc, trị cho anh nhé."

"Bệnh thần kinh!" Thẩm Kiều đẩy ra anh, muốn rời đi, nhưng vẫn bị anh dùng một tay kéo lại.

Dương Kiên đưa tay ra vây cô lại giữa anh và vách tường, Thẩm Kiều giãy giụa nhiều lần vẫn không có kết quả, cũng may đúng lúc này điện thoại di

động vang lên, là Nghiêm Túc gọi tới. Thẩm Kiều định nhận, điện thoại lại bị Dương Kiên chặn ngang cướp đi.

"Còn chưa nói xong, nói xong sẽ trả lại. Nhanh thôi, nếu như em phối hợp, một phút là đủ rồi, nếu như không phối hợp."

Thẩm Kiều trầm giọng ngắt lời anh: "Nói nhanh lên!"

Một bên khoe miệng Dương Kiên khẽ nhếch lên, trong mắt lấp lóe vẻ đắc ý, nhưng giọng nói càng lúc càng nghiêm túc: "Giản Dư Mặc buông tay là anh ta không biết tốt xấu, nhưng mặt khác đó cũng là cơ hội. Anh biết, hiện nay trong lòng em, không thương bất kì ai, nhưng vẫn có một người sẵn lòng yêu em, muốn nói cho em biết, " Dương Kiên cúi người, bờ môi mỏng gần như chạm vào vành tai của cô, bên tai cô nhỏ giọng nói: "Em là người anh yêu nhất trên thế giới này."

Dương Kiên hơi đứng thẳng lên, hai mắt tràn đầy tình ý nhìn đỉnh đầu đen bóng của cô một cách chăm chú, dịu dàng thì thầm: "Em không thương anh cũng không sao, anh sẽ chờ, dù sao cũng chờ mười năm rồi, cũng không ngại chờ tiếp."

"À, đúng rồi, anh đã chia tay với Thịnh Hạ, cho nên mặc kệ là Giản Dư Mặc hay Thịnh Hạ cũng sẽ không trở thành chướng ngại giữa hai ta. Cho nên em hãy suy nghĩ thật kỹ, thay vì yêu một người xa lạ, không bằng yêu anh, dù sao chúng ta đã từng cùng nhau trải qua sống chết," nói xong, anh đưa tay nhẹ nhàng xoa bờ vai của cô, dừng lại ở chỗ xương quai xanh bên trái, nhìn chăm chú, làm như có thể nhìn xuyên qua vài vóc, thấy được hình xăm con cá heo, còn có vết sẹo do đạn lưu lại.

Thẩm Kiều thất hồn lạc phách quay lại hội trường. Nghiêm Túc đã tìm cô rất lâu nên hung hăng dạy dỗ mấy câu, thật may là có chuyện quan trọng, nên Nghiêm Túc không có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến cô, nếu không nhất định cô sẽ bị Nghiêm Túc mắng chết.

Sau khi kết thúc buổi dạ tiệc, Thẩm Kiều đứng ở cửa khách sạn chờ Nghiêm Túc, nhưng lại chờ được Dương Kiên.

Dương Kiên xuống xe, vòng qua đầu xe đến gần Thẩm Kiều, mở cửa bên tay lái phụ ra nói: "đi thôi."

Thẩm Kiều khách khí cự tuyệt: "Cảm ơn, tôi ngồi xe của trường phòng Nghiêm."

Tay Dương Kiên vịn ở cửa xe, nở nụ cười nhìn cô: "đã bảo anh ta đi trước rồi."

"Thế thì ngồi taxi." nói xong, Thẩm Kiều xoay người muốn đi.

Dương Kiên cũng không vội vã, không nhanh không chậm nói: "Nếu như lát nữa phát hiện có chiếc xe đi theo, em cũng đừng sợ nhé."

Thẩm Kiều nhắm mắt lại cắn cắn môi, cúi người chui vào trong xe. Dương Kiên há hê đóng cửa xe, vui vẻ ngâm nga điệu dân ca.

Thẩm Kiều có cha là lãnh đạo của viện kiểm sát tối cao, có thể tính là sếp của Dương Kiên, mà nhà Thẩm Kiều ở đại viện Viện Kiểm sát tối cao, cho nên từ trước đến giờ, xe của Dương Kiên ra vào đại viện nhà Thẩm Kiều cũng không gặp trở ngại.

Xe bảy lần rẽ tám lần quẹo trong đại viện, Dương Kiên quen cửa quen ngõ dừng xe bên ngoài sân nhà Thẩm Kiều. Cả đoạn đường, Thẩm Kiều cũng cực kì thấp thòm, lo lắng Dương Kiên sẽ nói với cô "mấy câu nói đặc biệt". Nhưng ngoài dự đoán của cô, dọc đường anh lại vô cùng yên tĩnh.

Thẩm Kiều âm thầm thở dài ra một hơi, trong bóng tối đưa tay cởi dây an toàn thì đụng phải tay của anh. Thẩm Kiều giống như bị điện giật, vội vàng rút tay lại, Dương Kiên ngược mắt nhìn cô cười, ngón tay thon dài ấn vào cái móc khóa cài dây an toàn, "cạch" một tiếng, rốt cuộc Thẩm Kiều cũng tự do. Nhưng đột nhiên anh lại kéo cô lại, không muốn cô xuống xe, trong thoáng chốc, trái tim của Thẩm Kiều như vọt lên cổ họng.

Dương Kiên nhìn thân thể Thẩm Kiều gần như cứng ngắc, nhú mày hỏi: "Hội hộp lăm à?"

"không có."

"Cũng không thèm nói hẹn gặp lại à? Còn nữa, cũng không nói cảm ơn."

Thẩm Kiều nghe lời nói: "Cảm ơn, hẹn gặp lại."

"Đợi chút."

Thẩm Kiều ngẩng đầu nhìn anh, khẽ nhú mày: "Còn muốn như thế nào nữa?"

Dương Kiên thu hồi vẻ bất cần đời, đôi mắt sáng ngời nghiêm túc nhìn cô, một lúc sau mới lẩm bầm nói: "thật là đẹp mắt."

Thẩm Kiều hoàn toàn sững sốt, không chỉ vì lời nói của anh, còn vì sự thâm tình trong đôi mắt anh. Anh lúc này, dường như cô thấy được bộ dáng của anh khi bọn họ giả dạng làm tình nhân nhiều năm trước, khẩn thiết thâm tình, phi vũ bất phàm như vậy.

"Còn không đi? Chẳng lẽ còn muốn hôn tạm biệt?"

Thẩm Kiều chợt hồi hồn, loáng thoáng nghe thấy lời anh nói, nhìn thấy mặt anh càng ngày càng gần, một tay run rẩy đi mở cửa. Khi mặt của anh sắp dán lên thì Thẩm Kiều lấy tay che mặt của cô lại, bờ môi ấm áp của anh thì dán vào lòng bàn tay mềm mại của cô. Thẩm Kiều giống như là bị phồng đến nổi, tựa như trốn chạy xuống xe.

Thẩm Kiều mè nheo trong phòng tắm gần một tiếng mới ra ngoài, điện thoại di động đang để trên giường, cô cầm lên thì thấy một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc, cùng được gửi từ một người. Nội dung tin nhắn đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, chỉ có hai chữ: ngủ ngon.

Thẩm Kiều đặt điện thoại di động xuống, nâng cằm lên nhìn chăm chăm vào màn hình rồi mất hồn.

Từ khi cô nằm viện đến giờ, đã hơn một tháng rồi, bọn họ cũng chưa gặp nhau, cũng không có bất kì liên hệ gì, vậy mà hôm nay anh vừa xuất hiện, đã cho cô con chấn động... lớn như vậy, trong lúc nhất thời, Thẩm Kiều thật sự có phần chậm chạp quá mức.

Nhưng mà, hành động của anh, thấy thế nào cũng giống như bị Trương Khải kích thích. Vậy mà người kia lại muốn theo đuổi cô.... Mặc dù anh có chút khác thường, nhưng anh chưa từng nói ra những câu nói muốn theo đuổi giống như thế này.

Đột nhiên có con rung động kéo cô trở về thực tế, Thẩm Kiều cầm điện thoại lên, mở tin nhắn mới nhất ra. Bây giờ anh muốn theo đuổi em nên da mặt rất dày, em không đếm xỉa đến anh cũng không sao, gia có rất nhiều tiền nhả!

Thẩm Kiều cười thì thầm "Ngu ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trộm được một sợi hương.

Thẩm Kiều thiên hôn địa ám bận rộn cả ngày trời, sắp tan ca thì có một đồng nghiệp nữ thích tám chuyện đi từ từ đến, nói "Vừa rồi mới ra ngoài làm việc, lúc trở về thì nhìn thấy bạn trai cô dừng xe ở dưới cổng ra vào, chắc đang chờ ở dưới đó."

Thẩm Kiều nhíu mày, "Bạn trai?"

"Đúng vậy, gần đây ngày nào cũng đến, nếu không phải bạn trai thì cũng là người theo đuổi, không chấp nhận bất cứ câu trả lời nào khác."

Thẩm Kiều liếc mắt cười giả dối.

"Đàn ông ấy mà, chỉ có khi theo đuổi mới đối xử với mình tốt nhất, một khi đã giành được rồi thì hoàn toàn không biết quý trọng. Cho nên, tiểu Kiều à, nếu như còn chưa đồng ý, vậy thì tốt nhất là cứ kéo dài ra, thêm một ngày là tốt một ngày, về sau cũng không thể hưởng thụ được nữa....!" Nữ đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai Thẩm Kiều, than thở rồi đi.

Thẩm Kiều gạt đầu, đợi đồng nghiệp đi xa, nụ cười trên mặt cô tan thành mây khói.

Quả nhiên, vừa đi ra khỏi cửa chính đơn vị, thì thấy xe việt dã của Trương Khải. May mà anh còn có mắt, cũng chưa bao giờ lái mấy chiếc xe thể thao nổi tiếng, hồng hách, ngang ngược đi đón cô.

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn một lúc, không tình nguyện đi tới.

Từ kính chiếu hậu, Trương Khải cũng nhìn thấy Thẩm Kiều, nhanh chóng xuống xe, sau đó lấy từ hàng ghế trước ra một bó hoa hồng đỏ, cười tủm tỉm nhìn cô.

Thẩm Kiều hí hóp mắt nhìn hoa hồng, nhíu mi nói: "Thất thiếu, rốt cuộc gần đây ngài muốn làm gì?"

Trương Khải cúi đầu nhìn hoa hồng đỏ kiêu diễm, ướt át: "Rõ ràng như vậy mà không nhìn ra à?"

Thẩm Kiều gạt đầu: "Nhìn ra."

Trương Khải nhếch miệng cười: "Vậy được rồi, đi nào, hôm nay tôi đưa em đến chỗ này rất thú vị." Nói xong, mặc kệ Thẩm Kiều có đồng ý hay không kéo cô lên bộ muốn đi.

"Đợi chút, " Thẩm Kiều hất tay của anh ra, "Đã nhìn ra nhưng mà không hiểu."

Trương Khải hỏi ngược lại: "Có cái gì không hiểu?"

Lúc này, đột nhiên, điện thoại của Trương Khải vang lên, anh nhìn thoáng qua màn hình, cắn răng nhận điện thoại, giọng nói vô cùng nghiêm chỉnh, thậm chí còn ăn nói khép nép: "Không sao cả à? A, con biết rồi."

Thẩm Kiều kìm chế, cố gắng không cười ồm lên. Vừa nghe giọng nói cũng biết, nhất định là anh ta bị ông cụ trong nhà gọi về, chắc chắn sẽ là một buổi tối gian nan.

"Này, " Trương Khải cúp máy, ngại ngùng xoa xoa tóc, nhét hoa vào trong ngực Thẩm Kiều, "Tôi đưa em về trước nhé, hôm nay không đi được rồi, phải về nhà một chuyến."

Thẩm Kiều mong còn không được, vì vậy vội vàng gật đầu: "Được, không có vấn đề, không đưa về cũng không sao."

"Không, không, tôi đã lỡ hẹn rồi, cũng không thể mặc kệ em rồi ném em trên đường, đi thôi, lên xe nào."

Đột nhiên, một chiếc Lexus màu bạc nhanh chóng dừng lại ở bên cạnh, hai người không hẹn mà cùng nhìn sang, Dương Kiên mặc một bộ tây trang màu đen, dáng người cao lớn, thẳng tắp, từ phía ngược sáng xoải bước đến gần. Trương Khải nhíu mày "O" một tiếng, trong nháy mắt liền hiểu rõ mình đã bị ai bán đứng! !

Dương Kiên cười hỏi: "Hai người đi đâu vậy?"

Trương Khải cắn răng nghiêng lợi trả lời: "Nói đi!"

"À, có việc gì thì làm trước đi, tôi đưa Thẩm Kiều về." nói xong, lấy bó hoa trước ngực Thẩm Kiều đi, kín đáo đưa cho Trương Khải, "Mời cậu tặng nó người nào muốn ấy."

Trương Khải bị chọc tức, ném hoa đi, đứng trên phố cũng không thèm để ý người khác đi tới đi lui, lớn tiếng kêu gào: "Họ Dương kia, hai quân giao chiến còn không chém sử đâu, tại sao cậu dám đâm dao sau lưng tôi hả?"

Dương Kiên vừa bước được hai bước quay đầu lại, giả bộ hồ đồ háng giọng nói: "Làm sao vậy?"

Nhưng nụ cười trên mặt đã hoàn toàn bán đứng anh, nhưng mà trường phòng Dương vẫn không ừ hử gì, tiêu sái phát phát tay, rồi đi như một áng mây.

Vừa mới nghe ý tứ đối thoại giữa hai người họ, sờ dĩ Trương Khải nhận được điện thoại từ đại viện gọi tới, là do Dương Kiên sau lưng giờ trò quý, hai người này muốn vì cô mà trở mặt thành thù sao? Thẩm Kiều ngồi bên ghế lái phụ im lặng cắn móng tay.

Thẩm Kiều rốt cuộc không nhịn được than thở: "Thiếu gia, ngại và thất thiếu có thể giờ cao đánh khê hay không, đừng đùa bỡn nữa được không? Kệp tôi ở giữa để làm cái gì? Tôi chỉ là một cô gái nhỏ, tay trái gà không chặt mà thôi."

Khủy tay Dương Kiên chống lên trên cửa xe, ngón tay khẽ vuốt ve cằm, mắt nhìn chăm chú đoạn đường phía trước, thanh âm chậm rãi nói: "Hiện giờ em nên đồng ý làm bạn gái anh, bảo đảm chắc chắn lão Thất sẽ không quán quít nữa, cảm thấy thế nào?"

Nghe anh nói vậy, Thẩm Kiều cắn cắn môi, vừa định mở miệng, liền bị người ở bên cạnh ngắt lời: "Được rồi, anh biết rồi, sẽ không ép buộc khiến em có áp lực."

Thẩm Kiều ngẩn ra, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, dừng khí vừa mới nổi lên trong nháy mắt lại biến mất, không còn sót lại chút xíu nào.

Xe đến cửa đại viện thì Thẩm Kiều nói: "Không cần đi vào, dừng ở cổng là được rồi."

Nhưng Dương Kiên không nghe, còn lái xe vào đại viện, sau khi dừng lại ở trước cửa nhà Thẩm Kiều, anh cũng xuống xe theo. Cách chiếc xe, Thẩm Kiều hơi khần trương nhìn anh, không biết anh muốn làm cái gì. Còn anh chợt nở nụ cười, xoay người đi vào sân, Thẩm Kiều gạt mình một cái rồi vội vàng đuổi theo.

Cố Hoa Lam thấy Dương Kiên và Thẩm Kiều cùng trở về, cũng sững sốt, Thẩm An đang xem báo cũng nhìn bọn họ, thu hồi tờ báo bình tĩnh nói: "Vừa đúng lúc, ăn cơm trước đã, chuyện công việc cơm nước xong rồi nói."

Dương Kiên gật đầu một cái: "Dạ, Kiểm Sát Trưởng Thẩm."

Thẩm Kiều biết là bản thân tự mình đa tình, vì vậy cúi đầu quay người đi lên lầu. Lẽ ra một lúc lâu, mới thay quần áo đến phòng ăn. Thẩm Du chưa về, trên bàn chỉ có bốn người bọn họ. Thẩm Kiều ngồi bên cạnh mẹ mình, thoáng ngẩng đầu, là có thể thấy người ngồi đối diện, nhưng cô vẫn buồn bực cúi đầu bới cơm.

Cố Hoa Lam chợt mở miệng nói: "Mấy ngày trước gặp mẹ con, bà nói con chuẩn bị kết hôn, đã định xong ngày chưa?"

Tốc độ nhai thức ăn của Thẩm Kiều cũng chậm lại, dựng lỗ tai lên cẩn thận nghe.

Dương Kiên liếc mắt một cái rồi cúi đầu bới cơm, mỉm cười nói: "Không thể nào."

"A, nhưng mà cũng có đối tượng rồi, kết hôn cũng là chuyện sớm hay muộn, không giống con nhóc Thẩm Kiều này, bạn trai cách xa như vậy, đừng nói tới kết hôn, gặp mặt một lần cũng khó."

Thẩm Kiều nghe xong lời này, kích động đến nỗi suýt nữa phun cơm ở trong miệng ra. Cô vẫn chưa đề cập với gia đình rằng cô và Giản Dur Mặc đã chia tay, Thẩm Kiều lo lắng không yên liếc mắt nhìn Dương Kiên, quả nhiên thấy sắc mặt của anh âm trầm hơn rất nhiều. Vì vậy vội vàng nhỏ giọng nói với mẹ: "Chúng ta có thể không nói tới chuyện này không?"

Cố Hoa Lam nhíu mày: "Sao hả? Chuyện này cũng không cho nói à?"

"Không phải, ngài..."

"Được rồi, được rồi, không nói nữa, ăn cơm đi."

Thẩm Kiều lo lắng Dương Kiên sẽ tức giận, nhưng xem ra lúc này anh cũng không có gì khác thường, giống như mới vừa rồi về âm trầm trong nháy mắt đó là cô nhìn lầm rồi.

Sau bữa cơm chiều, Dương Kiên đi theo Thẩm An đến thư phòng bàn công việc, Thẩm Kiều và mẹ hàn huyên một lát, liền trở về phòng. Quyển sách được mở ra ở trên bàn vẫn chưa lật thêm trang nào, cô chống cằm, tâm tư đã sớm du ngoạn đến Thái Hư rồi.

Không biết đã trải qua bao lâu, có người tới gõ cửa, Thẩm Kiều đang định nói "mời vào", nhưng đầu óc vừa chuyển một cái, liền tự mình đi mở cửa. Quả nhiên, thấy Dương Kiên đứng ngoài cửa.

Giữa ấn đường của Dương Kiên có vẻ mệt mỏi, nhưng trên mặt là ý cười nồng đậm, dựa người vào khung cửa nhìn cô.

"Nói xong rồi à?"

"Ừ."

"Vậy nhanh trở về đi thôi, đã không còn sớm nữa."

Dương Kiên gật đầu: "Đang định đi, nhưng mà muốn nói câu tạm biệt."

Thẩm Kiều nghe vậy vươn tay, khe khẽ vẫy vẫy tay: "Hẹn gặp lại."

Dương Kiên im lặng nhìn cô, một lát sau thì đứng thẳng người, quay đầu lại nhìn xung quanh một lần. Nhà Thẩm Kiều là một tòa nhà nhỏ có ba tầng, lầu hai chỉ có cô và Thẩm Du ở, hôm nay Thẩm Du không về, nên cũng không có ai khác.

Thẩm Kiều không biết anh muốn làm gì, tiềm thức nhắc nhở cô phải né tránh về phía sau cửa, nhưng mà cuối cùng cũng không tránh thoát, anh chợt nghiêng người tiến vào, nghiêng đầu khẽ hôn lên gò má của cô, giống hệt chuồn chuồn lướt nước.

Trộm hương thành công, Kiên thiếu gia khẽ mỉm môi cười, tràn đầy vẻ thâm tình nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Thẩm Kiều đang có phần sùng sốt.

"Vẫn muốn nhìn nữa à? Cảm thấy chưa đủ?" Nói xong, anh lại làm bộ thò người vào, thì nghe thấy ở dưới lầu gọi tên anh.

Rốt cuộc Thẩm Kiều cũng phản ứng lại, cuống quýt đẩy anh ra ngoài, đóng cửa thật chặt. Ngón tay Dương Kiên đặt trên môi, phía trên còn lưu lại nhiệt độ của cô, khuôn mặt của cô tỉnh tề, mềm mại, có chút hương thơm nhàn nhạt, rất dễ ngửi, hấp dẫn anh, hung hăng cắn anh một cái.

Thẩm Kiều dựa vào cửa, bàn tay ôm lấy lồng ngực dâng phập phồng không ngừng, gương mặt hồng rực. Rõ ràng bọn họ đã từng ôm qua, cũng từng hôn nhau, nhưng không biết vì sao, chẳng qua đây chỉ là khẽ hôn lên gò má mà thôi, lại có thể khiến trái tim cô rung động như vậy.

Dương Kiên từ trên lầu đi xuống, Thẩm Du ung dung ôm ngực nhìn anh, "Cha tôi ở thư phòng lầu một, hơn nữa ông ấy vừa xong việc đã đi ra ngoài tản bộ, anh chạy trên lầu làm gì?"

Dương Kiên nhún vai, nói thật: "Tạm biệt Thẩm Kiều thôi. Muốn đi uống mấy chén hay không?"

Thẩm Du cười áo khoác âu phục ném lên ghế sa lon, xoay người dẫn đầu đi ra ngoài sân nhỏ.

Khi Thẩm Kiều mệt mỏi muốn đi ngủ, thì nhận được một tin nhắn, là Thẩm Du. Anh nói uống rượu nên không thể lái xe, bảo cô đến đón.

Chân của Thẩm Kiều đã dưỡng gần hai tháng, chính cô cũng cảm thấy đã không còn bất cứ vấn đề gì, vì vậy liền cầm chìa khóa, lái xe ra ngoài.

Dương Kiên nhìn chằm chằm tin nhắn vừa mới được gửi lại, sững đến phát rồ rồi. Nghiêng đầu nhìn Thẩm Du ở bên cạnh đã uống đến gục, vừa vui vẻ lại thêm chút hí hửng. Cảm giác chéch choáng đột nhiên xuất hiện, Dương Kiên liền vừa lảo nhảo vừa bò chạy vào toilet, nằm sấp trên bồn cầu ối không ngừng.

Thẩm Kiều tìm được đến nơi, đẩy cửa vào thì nhìn thấy Thẩm Du rất không có hình tượng nằm trên ghế sa lon ngủ mê man. Cô đi tới đá đá anh, cao giọng nói: "Này, tỉnh lại mau."

Nhưng mà Thẩm Du đã hoàn toàn ngủ như chết, không hề động đậy. Thẩm Kiều cắn răng nhìn anh than thở, "Thật nghi ngờ là làm thế nào mà có thể gửi tin nhắn đi."

Thẩm Kiều đang định xoay người lại kéo Thẩm Du, chợt bị ôm cổ từ phía sau. Thẩm Kiều bị sợ đến mức kêu lên sợ hãi, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

"Đừng sợ, ừ..."

Âm thanh quen thuộc truyền đến từ phía sau lưng, Thẩm Kiều đang bắt đầu giãy giụa chột yên tĩnh trở lại, thậm chí ngay cả hô hấp cũng muốn dừng lại.

Một tay Dương Kiên vòng quanh eo của cô, một tay vòng quanh vai cô, hơi thở ấm áp của anh không ngừng bao phủ làn da mềm mại ở sau cổ của cô, hơi ngứa, cảm giác tê tê đại đại dường như truyền khắp toàn thân trong nháy mắt.

Dương Kiên cúi đầu trên cổ cô, tham lam ngửi hương thơm nhàn nhạt tỏa ra trên người cô, mùi vị đó như một loại chất độc, một khi đã ngửi thấy, cả đời này sẽ không bỏ được.

Nụ hôn của anh tí mỉ rơi trên mảng da thịt phía sau tai cô, khàn giọng ní non bên tai cô: "Thật là nhỏ, thật sự rất muốn."

Thẩm Kiều cắn môi, nước mắt chan chứa trong vành mắt từ lúc mới bắt đầu chột lẫn xuống, rơi trên cánh tay của anh đang vòng trước người cô, Thẩm Kiều cảm thấy thân thể anh chột cứng đờ, sau đó anh ôm bả vai của cô, xoay cô lại.

Cô cúi đầu, Dương Kiên hơi cúi thấp người, thấy hốc mắt và chóp mũi của cô hồng hồng, còn có nước mắt đang rơi lã chã, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt rơi trên mặt cô, âm thanh trầm thấp như phát run: "Không phải không có cảm giác, có đúng hay không? Trong lòng em có anh, có đúng không?"

Thẩm Kiều cắn môi không lên tiếng, nhưng dường như nước mắt càng tuôn trào mãnh liệt. Dương Kiên cúi đầu thờ dài một tiếng, ôm chặt cô, nghiêng đầu hôn lên bờ môi của cô.

Đầu lưỡi của anh ngang ngược cạy mở hàm răng của cô ra, nóng bỏng trượt vào trong miệng cô. Trong nháy mắt đó Thẩm Kiều biết rõ, toàn bộ phòng tuyến của cô, đã sụp đổ hoàn toàn. Cô không muốn cố chấp nữa, cũng không muốn kiên trì trong đau khổ nữa, chỉ muốn chìm đắm trong sự dịu dàng của anh, cho dù là vạn kiếp bất phục.

Cảm nhận được cô đang dịu dàng đáp lại, Dương Kiên ôm ngang cô lên, nụ hôn cũng trở lên điên cuồng, anh như con ngựa hoang mất cương, không thể dừng lại được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Muốn em!

Thẩm Du lật người, "rầm" một tiếng lăn từ ghế sa lon xuống đất, cái gãy còn đập thật mạnh xuống đất, đau đớn khiến anh tỉnh táo lại trong nháy mắt, nhưng con người không hề có tiêu cự chỉ đảo một vòng, rồi lại từ từ khép lại.

Trong phòng, vốn có một cặp đôi đang ôm nhau, đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Ở tầng trên cùng của câu lạc bộ có hai phòng khách, bình thường nếu bọn họ uống rượu không muốn về nhà, sẽ ngủ lại ở đó. Dương Kiên lôi kéo Thẩm Kiều ra khỏi thang máy, quẹt thẻ phòng, sau đó đẩy cửa vào.

Trong bóng tối, anh nắm chặt tay của cô, bọn họ ngấm nhìn lẫn nhau. Trải qua cả đoạn đường im lặng, Thẩm Kiều bắt đầu cảm thấy làm như thế này không đúng, cho dù là bọn họ muốn ở bên nhau, cũng phải từng bước từng bước. Nhưng dường như Dương Kiên đã đoán được tâm tư của cô, bước thêm một bước về phía cô, cô thuận thế lùi lại nhưng lại phát hiện phía sau lưng là cửa.

Dương Kiên ôm lấy cô đè lên cánh cửa, trán chống lên trán cô, hô hấp dồn dập, âm thanh khàn khàn: "Nhìn đi, phía sau em đã không còn đường nữa rồi, không thể lùi được nữa, chỉ có thể đi theo anh."

Bởi vì hơi thở rối loạn, nên lồng ngực Thẩm Kiều phập phồng không ngừng, bộ ngực mướt theo đó mà lên lên xuống xuống, thỉnh thoảng lại như có như không chạm vào anh. Dương Kiên cúi đầu nhìn, cặp như có thể phun ra lửa, cảm giác ở phía dưới càng lúc càng buộc chặt, càng căng trướng.

Thẩm Kiều không có sức lực đẩy lồng ngực to lớn của anh ra, thanh âm run rẩy: "Em cảm thấy... Chúng ta nên..."

Lời còn chưa nói hết, môi của anh đã trực tiếp dán lên trên, sự nóng bỏng này so mới vừa nãy chỉ có hơn chứ không kém, trong nháy mắt, Thẩm Kiều liền mất tự chủ, dù có xô đẩy cũng chỉ khiến anh càng muốn cô hơn nữa.

Anh cắn nát trêu chọc cô, nhanh chóng khiến Thẩm Kiều khó thở, cả người cũng nhũn như con chi chi, cô cố gắng níu lấy cổ áo của anh, dùng cách này chống đỡ để bản thân không ngã xuống.

Anh kéo mở quần áo của cô, bàn tay khô ráo, nóng bỏng lướt qua làn da trơn bóng, nhẵn mịn của cô, khiến cả người cô bắt đầu run rẩy, tay của anh đẩy áo bra của cô lên cao, một thứ xinh đẹp mướt mà tựa như thỏ nhỏ khẽ nhảy ra, trong bóng tối trắng nõn như ngọc, phát ra ánh sáng. Anh yêu thích nắm lấy nó không buông tay, từ nhẹ nhàng vuốt ve một cách ôn nhu, biến thành vội vàng, đói khát xoa nắn. Thẩm Kiều khẽ nhíu mày, bộ ngực căng trướng làm cô khó chịu, mỗi lần bàn tay của anh lướt qua đầu đỉnh đang dựng đứng, cũng khiến cô không nhịn được mà rên rì. Anh dùng mọi cách để trêu chọc, cô cảm thấy có một dòng nước nóng bỏng nhỏ giọt chảy ra ở phía dưới.

Dương Kiên bắt đầu đưa tay cởi quần của cô, dùng đầu gối đẩy hai chân đang khép chặt của cô ra. Anh buông môi cô ra, nhìn hai gò má đỏ hồng của cô, phía dưới càng ngày càng căng trướng khó nhìn, dùng thanh âm khàn khàn nói bên tai cô: "Em cảm thấy quá nhanh, nhưng tiểu Kiều à, biết anh đã đợi ngày này bao lâu rồi không? Mỗi lần cho rằng bản thân được ôm em một cách chân thực, anh lại không nhận được mà gọi tên em, rồi lại khiến bản thân vỡ mộng mà tỉnh lại, ga giường cũng bị thấm ướt giống như cười nhạo anh. Em biết không, anh đã quên mình đã bao nhiêu lần nhớ em, bao nhiêu lần muốn em, làm em?"

Không cho cô cơ hội nói chuyện, anh liền cúi đầu há miệng ngậm lấy nơi đầy đặn của cô, đầu lưỡi đảo quanh điểm thẳng đứng, bú mút, trêu chọc không ngừng. Thâm Kiều chịu đựng phản ứng của cơ thể, cắn chặt môi, ngón tay bám vào bả vai anh, móng tay xước mà lưu lại ở đó từng vết máu dài.

Dương Kiên chợt ôm ngang cô lên, xoay bước đi về phía phòng ngủ cách đó không xa. Thâm Kiều không biết anh đi đâu, chỉ có thể ôm chặt cổ của anh. Tiếp xúc chặt chẽ như vậy, cũng làm cho cô chạm đến cái gì đó rất cứng rắn đang cố gắng uốn lượn.

Anh mạnh mẽ ném cô lên chiếc giường mềm mại, sau đó liền cúi người đè lên. Ánh sáng trong mắt anh của bị ham muốn tình dục chiếm giữ, anh cởi hết quần áo của cô ra, nhìn thấy hình con cá heo trên xương quai xanh. Anh cẩn thận vuốt ve, nhắm mắt lại thành kính hôn lên, "Em không biết lúc ấy anh có bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu hối hận đâu."

Dương Kiên ôm chặt lấy cô, nhỏ giọng nói, thậm chí còn có chút cầu khẩn: "Em đừng rời đi nữa, nếu không, anh sẽ phát điên mất."

Thâm Kiều ôm lấy anh, nước mắt theo khóe mắt im lặng chảy xuống, ướt đầm cái chăn, cũng ướt đầm lòng của cô.

Cô muốn nói cho anh biết, mấy năm nay, bản thân cô cũng nhớ anh rất nhiều? Sau khi bị thương, cô cũng không muốn tỉnh lại, vừa nhớ tới anh, trái tim lại đau đớn như bị dao cắt. Đối mặt với thế giới không có anh, cô cũng không vui, những món đồ mà anh đưa, cô không nỡ ném bỏ, không ném đi nên lúc nào cũng nhớ anh, biết rõ là không nên nhớ anh, nhưng trái tim của cô cũng bởi vì anh mà mất kiểm soát. Tôn thương anh sâu như vậy, làm sao cô không khổ sở? Nhìn anh và Thịnh Hạ tình nồng ý mật, cảm giác đau đớn khắc cốt ghi tâm đó rồi cuộc cũng khiến cô hiểu được anh có bao nhiêu đau đớn, khổ sở.

Theo cuộc ái ân, chất lỏng chảy nhỏ giọt ở dưới nụ hoa, Dương Kiên đẩy chính mình vào thật sâu, tiểu huyết chặt chẽ cùng thịt non mềm mại trơn nhẵn hút lấy anh, xoa dịu dục vọng như muốn nổ tung của anh, Dương Kiên không kìm chế được gầm nhẹ. Nhưng cô lại nhú mào, đau đớn kêu lên. Dương Kiên mút chặt lấy bờ môi và đầu lưỡi thơm tho của cô, nhẹ nhàng ôn nhu, nhỏ giọng dụ dỗ, bàn tay nắm thật chặt cặp mông đang ý đồ muốn tránh của cô.

"Ngoan nào, em thả lỏng đi, chặt quá, sẽ rất đau."

Nước mắt Thâm Kiều như dây trân châu bị đứt đoạn, nhú mào khẽ nói: "...Đừng."

"Anh muốn." Đầu lưỡi Dương Kiên không ngừng dụ dỗ cô, muốn xoa dịu cơn đau đớn của cô.

Cô co lại trong ngực anh, từ nhỏ giọng nức nở dần dần trở thành tiếng rên rỉ tê dại thấu xương.

Bắp đùi Thâm Kiều bị đau nên tỉnh lại, mở mắt ra, phát hiện bản thân đang khóa thân nằm trong ngực Dương Kiên, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện bọn họ đã làm tới qua. Thâm Kiều nhẹ nhàng chui từ trong ngực anh ra ngoài, chịu đựng cảm giác chua xót đau đớn trên người, đi tìm quần áo của cô bị vứt đầy trong phòng.

Cuối cùng thì tìm được điện thoại ở chân giường, thời gian hiện lên rằng cô chỉ còn 20', một chút nữa là cô sẽ đi làm trễ, nếu cô gặp phải Nghiêm Túc thì sẽ bị xử lý nghiêm khắc.

Mặc quần áo xong, Dương Kiên vẫn không có xu hướng tỉnh lại, Thâm Kiều nằm sấp bên giường nhìn bộ dáng anh ngủ say sưa. Cô nằm trong ngực anh cả đêm, gối lên cánh tay của anh, nhất định sẽ vừa đau vừa tê? Nhìn vẻ mặt anh tuấn của anh đang ngủ một cách an tường, cô yêu anh, nhưng lại cảm thấy lo lắng, bọn họ còn chưa chính thức bắt đầu, đã trực tiếp tiến đến bước này, thật sự rất tốt sao?

Thâm Du tỉnh lại giữa một đồng chai rượu, đầu đầu muốn chết, anh giãy giụa ngồi dậy, phát hiện mình lại có thể nằm trên đất, địa điểm lại là chỗ tối hôm qua uống rượu. Anh rất ít khi uống say như vậy, say đến mức không còn biết gì, nhưng mà cũng không đến mức quên mình uống với ai. Nhưng tại sao anh lại ngu ngốc nằm trên đất, còn kẻ đó lại biến mất không thấy bóng dáng? Rõ ràng anh ta thừa dịp anh say rồi ném anh đi không thèm quản!

Thâm Du lấy điện thoại đi động ra, lại phát hiện mình có gửi tin nhắn cho Thâm Kiều. Anh cố đào rỗng đầu óc cũng không nhớ ra được mình đã gửi tin nhắn bao giờ. Nhưng mà anh cũng không muốn nghĩ nhiều, dù sao uống quá nhiều thì làm chuyện gì cũng có thể.

Nhưng khi anh nhìn thấy xe của Thâm Kiều ở bãi đậu xe, thì hoàn toàn mơ hồ.

Nếu Thâm Kiều đã đến đây, tại sao anh còn nằm trên mặt đất?

Nếu Thâm Kiều đến, thì cô ấy đâu rồi?

Nghĩ như vậy, anh tìm được xe của mình, quả nhiên thấy xe của Dương Kiên vẫn dừng ở vị trí ngày hôm qua. Lần này, cuối cùng anh cũng hiểu hết tất cả.

Thâm Kiều đang định mở cửa, thì nhìn thấy Thâm Du đứng ngoài cửa đang định gõ tay lên muốn gõ cửa. Cô mở cửa ra, không chỉ có Thâm Du sùng sốt, còn có bản thân cô cũng sùng sốt. Chuyện này với chuyện bất kể thông dâm có gì khác nhau đâu?

Về mặt Thẩm Du rất khó coi, kéo tay áo lên muốn xông vào bên trong, "Anh ở trong đó đúng không?"

Thẩm Kiều vội vàng ngăn lại, nói: "Bị muộn rồi, đưa chị về nhà thay quần áo khác đi."

Thẩm Du có phần tức giận rống to: "Đầu óc chị có bị làm sao không hả? Đã đến mức này rồi, tại sao vẫn muốn nói đỡ cho anh ta?"

Thẩm Kiều vội vàng đẩy Thẩm Du ra, thuận tay đóng cửa lại, "Bây giờ không muốn quan tâm cái gì hết, phải đến đơn vị ngay lập tức."

Thẩm Du hừ lạnh: "Tôi hôm qua sao không nghĩ đến việc sáng nay sẽ bị đi muộn?"

Thẩm Kiều: "..."

"Bỏ mặc em trong phòng bao, để em nằm trên sàn nhà ngủ một đêm, có biết nhân viên phục vụ lấy ánh mắt gì nhìn em không? Người ta cũng nể mặt lão Thất, mới không ném em ra ngoài."

Thẩm Kiều liếm liếm bờ môi khô khốc, cố gắng tìm chút lời nói để giải vây cho bản thân. Nhưng dù nói thế nào, bỏ mặc em trai uống say ở đó, chính là cô do cô không đúng.

"Họ Dương âm hiểm, không có trái tim. Nói cho mà biết, chuyện hôm nay, không xong với tôi đâu!"

Giọng nói của Thẩm Du không lớn, nhưng Thẩm Kiều cũng biết, lần này cậu ấy giận thật rồi. Thẩm Du sẽ rất khi ít nổi giận, nhưng một khi thực sự giận dữ, cũng tương đối khó khăn để dụ dỗ. Thẩm Kiều thở dài, vội vàng nhắc chân đuổi theo Thẩm Du đã đi vào thang máy.

Rốt cuộc thì Thẩm Kiều vẫn tới trễ. Bộ trưởng bộ ngoại giao đích thân tham dự hội nghị, sau khi hội nghị bắt đầu, Thẩm Kiều mới bám bờ tường rón rén đi vào phòng hội nghị lớn. Cẩn thận ngồi xuống vị trí của mình, cảm nhận rõ ràng một ánh nhìn không hề có hảo cảm đang nhìn mình chăm chú, cô ngẩng đầu nhìn sang, thì thấy ánh mắt sắc bén, ác nghiệt của Nghiêm Túc.

Những ngày qua Dương Kiên bận rộn không ngừng nên ngủ rất ít, tối hôm qua không chỉ uống nhiều rượu, sau đó thì ăn cô một cách thỏa mãn, ôm lấy cô, sau đó thì cả đêm anh ngủ như chết. Đợi anh tỉnh ngủ, phát hiện người vẫn nằm trong ngực anh không thấy đâu nữa.

Dương Kiên tìm khắp căn phòng trọ cũng không tìm thấy bóng dáng của cô, ngay cả một tờ giấy cũng không lưu lại. Sau khi cô lên giường với anh ta, lại có thể âm thầm chạy mất! cô bị giày vò cả đêm, thế mà vẫn có sức lực để chạy trốn.....

Dương Kiên bắt đầu gọi điện thoại cho Thẩm Kiều, nhưng cô đang họp, và lại vừa mới bị ánh mắt của Nghiêm Túc cảnh cáo, nên thực sự không dám chạy ra ngoài nghe điện thoại. cô gửi lại một tin nhắn nói mình đang bất tiện. Nhưng Dương Kiên lại coi là cô đang muốn trốn tránh.

cô hối hận rồi à? Nhất định là vậy rồi. Mở mắt ra thấy người nằm bên cạnh cô chính là mình, chắc chắn là cô hối hận đến mức ruột cũng xanh mét rồi! Cho nên sau khi ngủ với anh, lại không chịu trách nhiệm mà chạy mất.

"Được, rất tốt!" Dương Kiên căn răng nghiêng lợi nói, trong lòng cực kỳ hận Thẩm Kiều, nếu như bây giờ Thẩm Kiều đứng trước mặt anh, anh chắc chắn anh sẽ không hề mềm lòng mà cắn chết cô.

Sau khi kết thúc hội nghị, đã qua giờ cơm trưa. Nhưng Nghiêm Túc vẫn không để Thẩm Kiều đi, ngược lại còn bắt cô đến phòng làm việc một chuyến.

Thẩm Kiều đã chuẩn bị tốt là sẽ bị phê bình, nhưng Nghiêm Túc lại đưa cho cô một túi giấy, ngoài dự đoán của cô lại ôn tồn nói: "cô cũng biết rõ vụ án này, nên sau này tiếp tục theo nó, đi Bắc Âu, khoảng ba tháng."

"đi công tác?"

"nói nhảm."

Thẩm Kiều không tình nguyện nhận lấy túi giấy. Nghiêm Túc dựa vào nét mặt của cô liền đoán được suy nghĩ của cô, vì vậy cho thêm một nắm củi rồi nói: "Nếu như có thể kết thúc vụ án này một cách thuận lợi, mùa thu sẽ cho thắng chức."

Thẩm Kiều mở túi giấy ra, lấy ra một tập tài liệu, lật từng tờ từng tờ. Là mấy vụ án thương mại ở các nước Châu Âu, cô vẫn theo cho nên rất quen thuộc, chắc chắn sẽ không luống cuống tay chân, liên tục nhầm lẫn giống mấy lần trước. cô có thể đảm bảo chắc chắn là mình sẽ hoàn thành, nhưng cô lại không muốn đi công tác vào lúc này, nói như thế nào thì cũng giống như cô đang trốn tránh vậy.

Mặc dù cô cảm thấy quá nhanh, nhưng cũng không muốn trốn tránh. cô định nói chuyện với Dương Kiên thật tốt, thả chậm bước chân của nhau, bước từng bước một. Trong một bộ phim trong có câu thoại: "Com phải ăn từng miếng, từng miếng một, đường phải bước từng bước từng bước, bước quá lớn, sẽ dễ giẫm phải trứng thối." Lời nói mặc dù hơi thô, nhưng mà để ý một chút cũng không sai. Hai bọn họ, đi vòng vòng nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ thực sự mở rộng tâm lòng với nhau, bỏ qua trình tự chạy thẳng đến bước cuối cùng, cô không tiếp thụ nổi, càng cảm thấy lo lắng không yên.

Huống chi, Dương Kiên và Thịnh Hà vừa mới chia tay, mà cô cũng mới rời khỏi Giản Dư Mặc, nếu như bọn họ vội vàng đến với nhau, tất nhiên sẽ khiến cả ba người cùng cảm thấy khó chịu.

Thẩm Kiều nhét tài liệu vào túi giấy, "Để tôi suy nghĩ đã, ngày mai sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn."

Nghiêm Túc đang uống trà ngược mắt liếc cô một cái, trầm giọng dặn dò: "Suy nghĩ thật kỹ, đừng vì con cá nhỏ ở trước mắt mà làm vuột mất con cá lớn béo ngậy, ai tốt với mình cũng không bằng tự đối xử tốt với chính mình."

Thẩm Kiều đang định rời khỏi phòng làm việc của Nghiêm Túc, liền nhận được một cú điện thoại, thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Thịnh Hạ hỏi: "Có rảnh không? Muốn gặp cô một lần."

Giọng nói của cô ấy rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Thẩm Kiều cảm thấy lo lắng, gấp mặt, chắc chắn có liên quan đến Dương Kiên. Thẩm Kiều mím môi hơi do dự, cuối cùng vẫn hẹn thời gian và địa điểm.

Nhưng mà, dù thế nào Thẩm Kiều cũng không có nghĩ đến, Thịnh Hạ lại mang chiếc khuyên tai thạch anh màu tím mà cô đã tặng cho cô ấy đến. Trong nháy mắt khi nhìn thấy nó, Thẩm Kiều sững sờ.

Ngày sinh nhật cô thấy anh cầm nó, khi đó cô nhặt trong đó một chiếc, cái còn lại bị anh lấy đi. Nhưng mà cô không hiểu, vì sao lúc này nó lại ở trong tay Thịnh Hạ? Chuyện về cô và Dương Kiên, Thịnh Hạ biết được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thịnh Hạ cũng biết!

Thịnh Hạ đưa một chiếc phong bì màu trắng cho Thẩm Du, cup mi, nói khẽ, "Tổng giám đốc Thẩm, tôi muốn từ chức."

Thẩm Du không nhận lấy, chống cánh tay gầy nhưng đầy sức sống lên, lúc này, ngón tay thon dài đang cầm một cây bút, liếc mắt nhìn chiếc phong bì rồi đến gương mặt Thịnh Hạ, "Đang êm đẹp, tại sao lại muốn từ chức, "

"Muốn thay đổi môi trường."

"Nghe lời này có nghĩa là cảm thấy môi trường trong công ty chưa đủ tốt?"

Thịnh Hạ vội vàng lắc đầu, "Không không, không phải ý này, tổng giám đốc Thẩm, ngài đừng hiểu lầm."

Thẩm Du khẽ gật đầu, dựa người vào thành ghế phía sau, dáng vẻ cực kì nhàn nhã, "Cuộc sống và công việc, là hai đường thẳng song song, tôi hy vọng cô có thể phân biệt rõ ràng một chút."

Thịnh Hạ cũng không lấy lại đơn từ chức, vẫn kiên trì nói: "Cám ơn tổng giám đốc Thẩm đã nhắc nhở."

"Công việc là của bản thân mình, nếu đã quyết tâm muốn đi, tôi cũng không có ý kiến." Nói xong, Thẩm Du đưa tay tiếp nhận lá đơn từ chức.

"Cám ơn tổng giám đốc Thẩm "

Thẩm Du mở chiếc phong bì ra, nhìn lướt qua một lần, "Đi ra ngoài đi, lá đơn này cứ giao cho bộ phận nhân sự xử lý, quá trình và thời gian nghỉ việc sẽ do bộ phận nhân sự thông báo." Dứt lời, anh cầm chiếc bút kí tên lên, ký tên mình phía dưới đơn từ chức.

Thịnh Hạ xoay người rời đi, đột nhiên Thẩm Du lại gọi cô lại. Thịnh Hạ quay đầu lại, thấy trên bàn làm việc có thêm một cái hộp.

Thẩm Du nói: "Ban đầu là tôi giữ cái hộp này thay cô, bây giờ cô đi thì cầm nó theo đi."

Đó là món đồ sau khi Thẩm Kiều uống nhầm một ly rượu rồi mạnh mẽ đưa cho cô. Thịnh Hạ cắn môi, kìm nén dòng nước mắt tủi thân, nhẹ nhàng cầm hộp gỗ lên, nhìn về phía Thẩm Du đang khẽ vuốt cằm, rồi xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Cô cho là chỉ cần cô nỗ lực thì nhất định sẽ được hồi báo, dù là bây giờ anh không thương cô, cô vẫn tin rằng sẽ có lúc anh sẽ yêu mình. Nhưng cô lại giống kẻ ngu ngốc sống bên cạnh anh, lại là người chứng giám cho tình yêu của anh với người khác, bị đùa bỡn từ đầu đến cuối. Cô cảm thấy cực kì tủi thân, cũng cảm thấy vô cùng oán hận.

Thẩm Du nhìn bóng lưng Thịnh Hạ đang chậm rãi rời đi, mím môi thờ dài. Người đáng thương trên cõi đời này, đâu chỉ có một, hai người.

Thẩm Kiều làm xong hết tất cả công việc, mới rời khỏi đơn vị. Đi đến quán cà phê đã hẹn trước với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ ngồi trong góc khuất, ánh đèn u ám, hai mắt nhìn chăm chú một chiếc đèn nhỏ màu vàng ở trên bàn, dường như đang mất hồn, đến khi Thẩm Kiều dừng ở bên cạnh, cô mới có chút phản ứng. Về mặt Thịnh Hạ không chút thay đổi nhìn Thẩm Kiều, giọng nói thanh khàn xa xăm: "Tôi rồi à."

Dáng vẻ của Thịnh Hạ hôm nay, khiến Thẩm Kiều cảm thấy không đành lòng. Cô ngồi xuống đối diện với Thịnh Hạ, phục vụ cầm thực đơn đến, Thẩm Kiều không nhìn, nói thẳng: "Nước chanh, cảm ơn."

"Vâng, xin chờ một chút." Phục vụ gật đầu rời đi.

Bàn tay Thịnh Hạ cầm chiếc thìa nhỏ, nhẹ nhàng khuấy cà phê, khẽ mỉm cười: "Chắc là cô rất bận? Không biết tôi đột nhiên hẹn cô như thế này, có ảnh hưởng đến công việc không."

"Không sao."

Thịnh Hạ cố gắng mỉm cười, lại hỏi đến vết thương ở chân của Thẩm Kiều.

"Có phải cô cảm thấy tôi rất nhàm chán hay không, hỏi đồng một câu, hỏi tây một câu?"

Thẩm Kiều nhìn Thịnh Hạ, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tôi cũng muốn đi thẳng vào trọng điểm, nhưng mà, nhưng..." Thịnh Hạ chột nức nở nghẹn ngào, không nói ra được câu nào.

Thẩm Kiều không biết an ủi cô ấy như thế nào, chỉ có thể im lặng ngồi đó. Một lát sau, Thịnh Hạ bình tĩnh lại, hít hít mũi nói: "Hôm nay, tôi đã từ chức. Cũng từng biết, hạnh phúc cách tôi rất xa, sau đó, cho rằng nó đã đến gần, nhưng cuối cùng chỉ là ảo giác mà thôi."

"Đừng nói như vậy, chắc chắn cô sẽ hạnh phúc."

Thịnh Hạ cười tự giễu, lâm bầm như đang đọc thoại: "Vậy sao? Có phải cứ nghĩ là hạnh phúc thì tất cả mọi người sẽ hạnh phúc?"

Thịnh Hạ lấy ra một cái hộp nhỏ, nhẹ nhàng mở ra, để trước mặt Thẩm Kiều, "Cái này vốn là của cô, về sau tôi đã làm mất, thật xin lỗi, tôi chỉ tìm được một chiếc."

Thẩm Kiều nhíu mày nhìn chiếc khuyên tai kia, dưới đèn lóe lên ánh sáng lấp lánh, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Thịnh Hạ cẩn thận đánh giá phản ứng của Thẩm Kiều, trong mắt lóe ra đau đớn cùng tan nát cõi lòng, bờ môi thoáng hiện lên một nụ cười khổ sở: "Khi đó thật là khờ, thụ sủng nhược kinh nhận đôi bông tai mà cô tặng, cao hứng mang theo nó, sau đó thì đánh mất, nên trong lòng tôi vẫn cảm thấy mắc nợ, cảm thấy thật có lỗi..." Giọng nói của Thịnh Hạ không hề dừng lại, sau đó trở nên lạnh lẽo, "Khi đó cô nhìn dáng vẻ của tôi, chắc hẳn trong lòng đang cười nhạo tôi ngu ngốc?"

Thẩm Kiều trầm giọng giải thích: "Không phải như vậy, lúc ấy tôi không biết cô là bạn gái của anh ấy, tặng nó cho cô cũng là chân tình thực lòng, tuyệt đối không ý khác, chỉ là vô ý tổn thương cô."

Thịnh Hạ không để ý tới lời giải thích của Thẩm Kiều, nghiêng đầu nhìn ra đằng xa, khóe mắt có giọt nước mắt trượt xuống, "Có phải cô cũng giật mình hay không, làm thế nào mà tôi lại giữ nó?"

Thẩm Kiều không nói lời nào, Thịnh Hạ liền tiếp tục: "Ngày sinh nhật ấy, không biết vì sao anh ấy lại bị thương, trên cánh tay có một vết thương rất dài và sâu, chảy rất nhiều máu, tôi đến bệnh viện tìm anh ấy, chiếc khuyên tai này, rơi từ trong túi áo anh ấy ra. Có lẽ ngay cả bản thân anh ấy cũng không biết, nó bị mất ở đâu. Khi nhìn thấy chiếc khuyên tai, tôi cũng sửng sốt, bởi vì nhớ rõ anh ấy đã ném chúng đi rồi, mặc dù khi đó cũng cảm thấy hành vi của anh ấy có phần chuyện bé xé ra to, nhưng anh đối xử với tôi rất tốt, nên tôi không nghĩ nhiều. Bọn họ cũng nói tôi lớn lên giống cô, tôi cũng không nghĩ nhiều, cô xinh đẹp ưu tú như vậy, thậm chí tôi đơn giản cho là bọn họ đang khen mình. Thì ra, bọn họ đang cười nhạo tôi chẳng qua chỉ là một thể nhân mà thôi!"

Thẩm Kiều cắn môi, Thịnh Hạ như vậy khiến cô cảm thấy cực kỳ có lỗi, dù sao Thịnh Hạ cũng vô tội, đau khổ ngày hôm nay của cô ấy, là do bọn họ tạo thành. Nhìn tận mắt bạn trai không thương mình, cùng người khác lời kéo không rõ, thì làm sao không khó chịu, không tuyệt vọng? Mặc dù cô không thương Giản Dư Mặc, nhưng sau khi biết chuyện anh và Iris, cô vẫn cảm thấy đau lòng khổ sở. Huống chi, Thịnh Hạ yêu Dương Kiên, Thịnh Hạ còn cho rằng bản thân tìm được hạnh phúc trên người anh.

"Thịnh Hạ, tôi thực không muốn phá hỏng tình cảm giữa cô và Dương Kiên, cô cũng biết, tôi có bạn trai, vừa mới chia tay mà thôi, chưa từng nghĩ tới phản bội anh ấy, càng không muốn tổn thương cô. Về phần Dương Kiên, chắc hẳn cô cũng rõ, chúng tôi biết nhau mười năm rồi, có lẽ đã từng có cái gì đó, nhưng tất cả đều trôi qua rồi."

"Cô dám nói, hiện tại hai người không có gì sao? Anh ấy vì cô mới chia tay với tôi, cũng không quay đầu lại xoay người đi tìm cô, cô dám nói anh ấy chưa từng lộ với cô, chưa từng hi vọng ở cùng một chỗ với cô?"

Nước mắt Thịnh Hạ không ngừng rơi xuống là chã, trong nháy mắt biến thành lệ rơi đầy mặt. Trong nháy mắt khi nhìn thấy chiếc khuyên tai rơi từ túi áo anh ra, cô thực sự choáng váng, trong lúc vội vã, cô lén lút nhặt chiếc khuyên tai. Về sau, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng từ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ tìm được manh mối.

Tại sao Thẩm Kiều lại muốn đưa một đôi khuyên tai đắt giá cho cô? Tại sao sau khi Dương Kiên thấy đôi khuyên tai thì tức giận như vậy? Tại sao Dương Kiên lại tặng cô móc điện thoại gấu Teddy? Tại sao sau khi Thẩm Kiều nghe thấy gấu Teddy lại luống cuống cầm một ly rượu lên? Tại sao Thẩm Kiều lại phải liều mạng đưa quà tặng của cô ấy cho mình? Tại sao đột nhiên anh ấy lại mang mình về nhà gặp cha mẹ của anh? Tại sao sinh nhật mình

ngày ấy, Dương Kiên xuất hiện thì không thấy Thẩm Kiều nữa? Tại sao vào ngày sinh nhật Thẩm Kiều, Dương Kiên đột nhiên trở nên âm trầm như vậy? Tại sao bạn bè của anh đều không thích cô? Có lẽ trong lòng của bọn họ, Dương Kiên và Thẩm Kiều mới là một đôi, mà mình cũng chỉ là một kẻ xấu xa mặc cho họ trêu chọc.

Nhưng mà, cô thật sự không muốn mất anh, vì vậy cô làm bộ như cái gì cũng không biết, chỉ vì tiếp tục ở bên cạnh anh.

Vốn tưởng rằng, sau khi Thẩm Kiều đi công tác, cô và Dương Kiên sẽ tốt hơn. Nhưng Thẩm Kiều đã ở giữa bọn họ, hơn nữa khi cô ấy trở về, cái gì cũng sẽ thay đổi. Hiện tại, anh lại có thể nói rằng muốn chia tay.

Đúng vậy, cô biết, đến tận bây giờ, anh vẫn không yêu cô. Cô cũng không yêu cầu xa vời gì, chỉ hy vọng tất cả vẫn giống như ngày trước thôi, cô không dám yêu cầu gì khác, nhưng chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Tay Thẩm Kiều nắm thành nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau nhói khiến cô tỉnh táo. Cô nhỏ giọng nói: "Đó là lí do cô cố ý tìm tôi, muốn tôi ra mặt đi tìm Iris?"

Thịnh Hạ gạt đầu, nhướn lông mày nói khẽ: "Không sai, bao gồm cả chuyện ngày đó ở bệnh viện, thấy cô và Giản Dư Mặc, tôi mới gọi điện thoại cho anh ấy."

Thịnh Hạ vuốt cái trán trơn bóng như ngày trước đã không có bất kỳ vết sẹo nào, khẽ sờ cười: "Vốn không muốn để anh ấy biết tôi bị thương, không muốn để anh ấy biết tôi khó chịu. Lần đi Trường Thành đó, cố ý chọn một đôi giày không thoải mái, chính là vì muốn anh ấy đau lòng, cho dù là giả vờ giả vịt, cũng muốn để cô thấy rõ tôi mới là bạn gái của anh ấy. Nhưng mà, không nghĩ tới cô lại bị thương nặng như vậy."

Cách một cái bàn, Thịnh Hạ chợt cầm lấy hai tay của Thẩm Kiều, vẽ mặt sốt ruột vừa khẽ sờ cầu khỉ: "Cô đừng cướp anh ấy đi có được hay không? Tôi thật sự không thể mất đi anh ấy, anh ấy là giấc mơ, cướp giấc mơ của người khác đi có phải rất tàn nhẫn hay không? Cô đã có nhiều thứ như vậy, nhất định phải cướp của tôi sao? Cô chẳng hề thương anh ấy, không phải sao?"

"Thịnh Hạ, cô tỉnh táo chút đi." mặc dù Thẩm Kiều cảm thấy có lỗi, nhưng cô không thể tán đồng cách nghĩ của Thịnh Hạ, cô khuyên lon: "Cô có nghĩ tới hay không, miễn cưỡng ở bên cạnh anh ấy, chính là vô trách nhiệm đối với bản thân mình. Đối mặt với một người không để mình ở trong lòng, cô sẽ vui vẻ à? Chính cô không biết thương tiếc bản thân mình, yêu bản thân, thì sao có thể yêu người khác?"

Thịnh Hạ lau nước mắt đang không ngừng rơi xuống, thanh âm cực kì run rẩy: "Không phải như vậy? Cô quá yêu bản thân, không hề yêu Dương Kiên, cho nên liên tục làm tổn thương anh ấy. Tôi thương anh ấy, muốn cho anh ấy sự ấm áp, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao?"

Cơ thể Thẩm Kiều nằm sấp trên tay lái, vẽ mặt đau khổ nhắm mắt lại. Điện thoại của cô vang lên hồi lâu, rốt cuộc cô cũng ấn nhận, "Vừa đúng lúc, em cũng muốn gặp anh."

Ánh chiều tà le lói, Thẩm Kiều đến quán bar, bốn phía âm ỉ không ngớt, cô vừa mới ngồi xuống trước quầy rượu, người nào đó gấp gáp như lửa cháy tìm cô cả ngày liền xuất hiện.

Về mặt anh rất nặng nề, cảm xúc rõ ràng trong mắt chứng tỏ tâm tình của anh rất kém.

Âm thanh âm ỉ ở bên tai xa dần, phai nhạt, vì vậy Thẩm Kiều nghe thấy rõ ràng lời anh nói: "Có phải em hối hận không?"

Thẩm Kiều gạt đầu: "Không sai."

Dương Kiên nghe thấy câu trả lời của cô, muốn tức điên lên, không nói hai lời, kéo cánh tay của cô đi ra bên ngoài. Thẩm Kiều không giãy giụa, anh bước rất lớn, đi rất nhanh, Thẩm Kiều lao đảo đi theo anh rồi khỏi quán bar, sau đó đi đến một con đường nhỏ. Trên đường chỉ có mấy chiếc đèn đường nhỏ, bọn họ đứng ở ven đường, chẳng nói một lời ngưng mắt nhìn nhau.

Về mặt Dương Kiên phẫn hận, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngủ đều ngủ rồi, không muốn chịu trách nhiệm à?"

Thẩm Kiều than nhẹ: "Cảm thấy như vậy nhanh quá."

Nghe câu trả lời như vậy, giọng điệu của Dương Kiên cũng hòa hoãn. Anh thu hồi tức giận, vuốt bả vai của cô, dịu dàng nói: "Được rồi, em nói làm sao bây giờ, anh nghe."

"Chúng ta chưa từng ở cùng một chỗ, có thích hợp hay không còn chưa biết, nếu cứ tiếp tục, về sau nhất định sẽ xảy ra chuyện."

Dương Kiên khẽ cắn răng, chấp nhận, "Được rồi, quyết định như vậy."

Thẩm Kiều nói: "Vậy làm phiền bỏ bàn tay ở trên vai em ra."

Dương Kiên kìm chế, lưu luyến không rời bỏ tay ra. Trên bàn tay còn nhiệt độ của cô, hình như còn có thể ngửi thấy mùi hương của cô, vì vậy lại nhếch môi cười: "Thơm quá."

Thẩm Kiều nhíu mày: "Nghiêm túc một chút đi."

Dương Kiên thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: "Không thành vấn đề."

Thẩm Kiều hạ mí mắt, có chút chột dạ nói: "Hôm nay mới được sắp xếp công việc, phải đi công tác, cuối tuần này đi, có thể phải đi ba tháng."

"Cái gì?" Dương Kiên suýt nữa nhảy dựng lên kêu gào.

Cô nói gì anh đều có thể nhin, nhưng mà mắt thấy quan hệ giữa bọn họ mới có tiến triển, cô lại quay người muốn đi, anh phải làm thế nào? Vừa được nếm mùi vị của thịt xong lại bắt anh ăn chay, đây là muốn mạng anh à! Cho dù là không được ăn, ngủ một cái cũng tốt, nhưng cô thậm chí còn không cho cơ hội ngủ. Ba tháng không gặp cô, anh phải làm sao.

Dương Kiên một lần lại một lần tự nói với bản thân, không thể tức giận, không thể vội vàng, ổn định cảm xúc, nhỏ giọng dụ dỗ: "Không thể không đi à?"

Thẩm Kiều lắc đầu: "Lãnh đạo sắp xếp, không thay đổi được."

"Đi tìm Nghiêm Túc, để anh ta sắp xếp người khác." Nói xong, Dương Kiên xoay người muốn đi.

Thẩm Kiều vội vàng bắt lấy cánh tay anh, muốn ngăn anh lại, nhưng hình như anh đã sớm đoán được thuận thế quay lại, dưới tình huống cô không hề đề phòng bị anh bế vào trong ngực.

Anh bế cô cực kì chặt, cánh tay giống như sắt như muốn giam cầm cô, suýt chút nữa khiến cô không thở được.

Anh vùi đầu vào cổ cô, tham lam hít vào hương thơm của cô, lo lắng và phiền loạn cả một ngày trong nháy mắt bị cuốn trôi. Một lúc lâu sau, anh khàn khàn thì thầm: "Đừng rời đi quá xa, hãy để anh mỗi ngày đều có thể thấy em, cho dù là không nhìn thấy, nói chuyện không hợp, anh cũng sẽ cảm thấy ngày nào cũng tươi đẹp, thấy ánh mặt trời rực rỡ, thấy bầu không khí trong lành, vì ở một nơi không xa, chỉ cần cố gắng một chút, là có thể ôm em, có được em, về sau, anh sẽ không bao giờ buông tay."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đùa giỡn mỹ nhân kế

Thẩm Kiều cực kì cảm động, hai cánh tay như mất tự chủ, ôm chặt eo của anh. Đầu dán vào lồng ngực của anh, nghe thấy trong lồng ngực của mình, trái tim đang đập mạnh mẽ. Cô có tài có đức gì, lại khiến một người đàn ông yêu mình nhiều năm như vậy, không cần hỏi báo, cô đã hối hận vô số lần, vì không yêu anh vào độ tuổi đẹp nhất, bỏ lỡ khoảng thời gian tươi đẹp ở bên cạnh anh một cách vô ích, vậy mà hiện giờ bọn họ còn phải tiêu phí bao nhiêu thời gian để dần dần mài dũa, để ở bên cạnh nhau.

Thấy cô đáp lại, Dương Kiên xúc động nói, "Bây giờ phải đi tìm Nghiêm Túc."

"Không cần."

Dương Kiên bị chọc tức, "Làm sao."

Thẩm Kiều đẩy anh ra, trầm giọng nói, "Nghiêm Túc gần đây rất đáng ghét, nếu như lần này em từ chối đi công tác, rất có thể anh ta sẽ để em 'đi giày chật'(1), cũng có thể sẽ trực tiếp đá em đi. Em không muốn để mọi người nghĩ rằng em dựa vào gia đình mới được như hôm nay, mặc dù em không có chí lớn, nhưng mà em muốn chứng minh rằng mình không kém cỏi như vậy."

(1)Đi giày chật: cố ý chèn ép, gây phiền toái

Dương Kiên không ép buộc cô nữa, ngón tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt ẩm ướt của cô. Thẩm Kiều không né tránh, mang theo mùi nghiền nghiền nói: "Còn nữa, hôm nay em gặp Thịnh Hạ rồi."

Ngón tay Dương Kiên dừng trên mặt của cô, Thẩm Kiều ngược mắt, nhìn vào mắt của anh: "Trạng thái của cô ấy không tốt."

Dương Kiên thu tay lại, chân mày nhíu chặt, âm thanh trầm xuống rất nhiều: "Nói với anh những chuyện này làm gì?"

Thẩm Kiều mím môi, không nói gì.

"Anh đã chia tay với cô ấy rồi, tình trạng của cô ấy như thế nào, không liên quan tới anh."

"Nhưng lúc trước là anh đã cho cô ấy hi vọng"

"Cô ấy cũng biết người anh yêu không phải cô ấy."

Anh vừa nói vậy, Thẩm Kiều càng cảm thấy chính bản thân mình đã làm tổn thương Thịnh Hạ, "Đúng vậy, cô ấy biết, nhưng tình yêu là như vậy? Có ấy

là một cô gái có phần cố chấp, toàn tâm toàn ý với một người duy nhất, dù anh không thương cô ấy, cô ấy cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện buông tay."

Dương Kiên càng nghe cô nói, càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, anh hỏi Thẩm Kiều: "Lời này có ý tứ gì?"

Thẩm Kiều một hồi lắc đầu, "Chưa từng muốn giao tâm ý cho cô ấy, chẳng qua là em cảm thấy, vội vàng chia tay với cô ấy như vậy, chúng ta lại ở bên nhau, sẽ làm cô ấy khó có thể tiếp nhận, dù sao cô ấy cũng là người vô tội nhất, còn bị tổn thương. Hơn nữa trong lúc này, cũng cần tỉnh táo xử lý. Tiết tấu quá nhanh, sẽ xảy ra chuyện không may."

Dương Kiên nghe thấy không phải Thẩm Kiều muốn đẩy anh đi, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều, vì vậy anh dán vào cô, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện không may? Xảy ra chuyện gì? Có phải em cảm thấy sẽ mang thai không?"

"Câm miệng! Em cảnh cáo, không cho nói tới chuyện ngày hôm qua! Từ giờ trở đi, phải phân rõ ranh giới Hán Sở, không trái qua từng bước một, cũng đừng mong làm chuyện đó."

Dương Kiên mím môi, không dám chạm vào cô, chỉ có thể tro mắt nhìn, vẻ mặt có chút đáng thương, ánh mắt rất vô tội. Thẩm Kiều bị anh nhìn trái tim cũng mềm nhũn, cũng cảm thấy mới vừa rồi có hơi nặng lời, có phần hối hận chậm rãi rũ rậm mắt xuống: ". Về nhà trước."

"Đề ah đưa em về, anh bảo đảm, chuyện gì cũng không làm, chỉ đưa em về nhà, có được không?" Dương Kiên bước một bước nhỏ về phía cô, nhỏ giọng thương lượng.

"Lái xe."

Dương Kiên chợt nhếch miệng cười một tiếng: "Chuyện này giao cho anh, bảo đảm sẽ không khiến em ngày mai đi làm muộn."

Cuối cùng, không chịu được sự đeo bám dai dẳng của anh, Thẩm Kiều liền gật đầu đồng ý. Lần này Dương Kiên cực vui vẻ, đi bên cạnh Thẩm Kiều, như một cậu bé mới biết yêu đang đứng bên cạnh cô bé mà mình thích, thỉnh thoảng lại không nhịn được mà quay đầu lại nhìn cô, quay về phía cô cười.

Dương Kiên nói được là làm được, chỉ đưa Thẩm Kiều về nhà mà thôi, không hề làm chuyện quá đáng, mặc dù anh rất muốn, nhưng dọc theo đường đi, anh chỉ nói chuyện mà thôi. Thẩm Kiều đã từng cảm thấy mình và Dương Kiên vốn chẳng có chuyện gì để nói, nhưng cô phải đi Mỹ nên họ phải xa nhau 3 tháng, đột nhiên bọn họ trở nên có nhiều chuyện để nói, chuyện ăn uống chơi bời nói không hết, ngay cả chuyện nhân bánh sủi cào gì ăn ngon nhất, cũng có thể cãi cọ một lúc lâu.

Thẩm Du đứng trước cửa sổ nhìn thấy Dương Kiên đưa Thẩm Kiều về, anh ung dung đi xuống lầu, đối mặt với Thẩm Kiều vừa mới đi vào phòng khách.

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng Thẩm Kiều vẫn tồn tại áy náy với Thẩm Du. Nhìn đến sắc mặt của anh vẫn duy trì vẻ u ám, cô liền nở nụ cười: "Về sớm như vậy à? Không phải xã giao sao? Có gì ăn cơm chưa?"

Thẩm Du nhìn cô bằng nửa con mắt: "Thế nào? Còn muốn nấu cơm hay sao?"

Thẩm Kiều nhắm mắt nói: "Được, không thành vấn đề."

Thẩm Du ha ha cười nhạt vài tiếng, cầm một chai nước lọc rồi quay người đi lên lầu, "Đừng vui mừng quá sớm, sẽ có lúc bị tề ngã."

Thẩm Kiều yên lặng lau mồ hôi lạnh trên trán, đây không phải là em trai ruột, tại sao có thể nguyên rửa chị gái cùng chui ra từ trong bụng mẹ như vậy?

Khi Thẩm Du bước vào phòng bao, bên trong đã sôi động ngất trời. Ai nhìn thấy anh cũng rói rít vẫy tay chào hỏi, anh mỉm cười ung dung đi qua, đi đến bên cạnh Trương Khải thì ngồi xuống, tự mình cầm một bình rượu lên.

Trong một góc không bắt mắt, có một người đắp áo khoác nằm ngủ như chết, tiếng nhạc đỉnh tai như thế, thật là làm khó anh ta có thể ngủ say như vậy. Thẩm Du thấy vậy, huyếch người bên cạnh, giương cằm lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trương Khải theo Thẩm Du tầm mắt của nhìn sang, hết sức vui mừng nói: "Chị gái cậu không để ý tới anh ta, cơm nuốt không trôi, đêm không say giấc, Đúng lúc anh ta bởi vì một vụ án khó giải quyết nên một ngày hai đêm không ngủ, ban đầu nói đến để thả lỏng một chút, kết quả ngồi xuống liền bắt đầu ngủ."

Thẩm Du ngửa cổ uống một ngụm rượu "không phải anh nói, muốn theo đuổi Thẩm Kiều sao? Sao cuối cùng lại để tiểu tử kia đoạt mất?"

Vừa nhắc tới chuyện này, huyết áp Trương Khải liền lên cao, đường huyết tăng vọt, "Hừ, đừng nói nữa, tiểu tử kia đẩy lão tử ra, hung hăng đâm dao sau lưng."

Thẩm Du quay đầu lại nhìn anh ta, nhướn mày cao giọng nói: "Vậy còn nhện?"

Bị hỏi như vậy, đột nhiên Trương Khải phản ứng kịp, đúng vậy, anh bị đâm một dao, sao có thể nuốt chuyện này xuống được? Mặc dù ban đầu theo đuổi Thẩm Kiều cũng chỉ vì kích thích Dương Kiên nhưng anh thật không nghĩ đến Dương Kiên lại hung ác như vậy, trực tiếp bán anh trước mặt ông cụ, trình độ thật sắc quen bạn khiến người ta giận sôi.

Vì vậy, ngay từ đầu, Thẩm Du không tốn một lời, đã thành công kéo Trương Khải vào trận doanh của mình.

Trương Khải bảo quản lý của cô gái đẹp nhất tối nay đèn đây, tiểu mỹ nhân ngồi bên cạnh Dương Kiên, chân thon dài dán chặt vào anh, tiểu mỹ nhân nghiêng người sang, lộ ra nửa bầu ngực nhẹ nhàng cọ cọ cánh tay của anh, tay ngọc ngà nhẹ nhàng vạch cổ áo của anh ra, ngón tay lướt qua cằm của anh, khẽ vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, bờ môi xinh đẹp đặt lên xương quai xanh của anh. Dĩ nhiên, vì không muốn đánh thức người đang ngủ say, từ đầu đến cuối cô ta không chạm vào người anh, nhưng mà dưới ống kính, động tác cũng cực kỳ thân mật, mờ ám.

Thẩm Du mang theo cảm giác ngà ngà say về đến nhà, gõ cửa phòng Thẩm Kiều một cái, sau đó liền đẩy cửa đi vào.

cô nằm sấp trên giường xem tạp chí, bấp chân mảnh khảnh như bạch ngọc nhẹ nhàng lác lác trên không trung. Thẩm Kiều nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Du, ngón tay lật tạp chí sang trang sau, tùy ý hỏi một câu: “Gì vậy?”

Thẩm Du đi vào, ngồi xuống ghế dựa bên cạnh giường, chân mày hơi nhíu lại.

Thẩm Kiều hỏi xong thấy mùi rượu xông vào mũi, vội vàng lật người kéo dài khoảng cách giữa bọn họ, “Uống rượu còn không đi tắm rồi ngủ đi, đến đây nán ná làm gì?”

Thẩm Du mím môi, im lặng không nói.

Thẩm Kiều không để ý, tiếp tục lật tạp chí, một lát sau, Thẩm Du vẫn ngồi yên không nhúc nhích, tựa như một pho tượng, ngay cả vẻ mặt cũng giống lúc vừa mới đến như đúc. Thẩm Kiều bắt đầu cảm thấy có phần không bình thường, thu hồi tạp chí rồi ngồi ngay ngắn, cẩn thận hỏi: “Sao vậy? Thất tình à?”

Thẩm Du ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm trầm thấp: “Cùng Dương Kiên đến bước nào rồi?”

Mặc dù Thẩm Kiều cố gắng che giấu, nhưng vẫn đỏ mặt, cô né tránh ánh mắt của Thẩm Du, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Chưa đến bước đó.”

“Còn liên lạc chứ?”

Thẩm Kiều cắn môi, lẩm bẩm nói: “không liên lạc thì sao?”

“A, vậy thì tốt, về phòng đây.” nói xong, Thẩm Du ra về đứng dậy muốn đi.

Thẩm Kiều cảm thấy không đúng tại sao cô và Dương Kiên không liên lạc, là “Tốt” vậy? Câu nói này của Thẩm Du rõ ràng là có hàm ý khác a! Vì vậy cô ngăn Thẩm Du lại, hỏi “Trong hồ lô bán thuốc gì?”

“không có gì cả.” Thẩm Du ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng vẫn nhíu mày như cũ.

“nói dối.”

“nói dối làm gì?”

“Còn mạnh miệng!”.

Thẩm Du không chịu được ánh nhìn tìm tòi nghiên cứu đầy chăm chú của Thẩm Kiều, than nhẹ một tiếng, từ từ lấy điện thoại di động ra, “Vô tình nhìn thấy.”

Thẩm Du tìm được hình ảnh, đưa di động cho Thẩm Kiều, cẩn thận nhìn phản ứng của Thẩm Kiều, giả vờ giả vịt nói chuyện thay Dương Kiên: “Có thể là anh ta uống nhiều quá, cái gì cũng không biết.”

Thẩm Kiều nhìn hình ảnh, đốt ngón tay cầm điện thoại di động khẽ trắng bệch, hừ lạnh nói: “Cái gì cũng không biết còn có mỹ nữ ôm ấp yêu thương, nếu mà biết thì không phải là thê thiếp thành đoàn à?”

“Đừng vội, có lẽ không giống như hình đâu. Và lại, chị với anh ta không còn liên lạc sao? Vậy thì không sao, là em lo lắng chị bị lừa gạt.” nói tới đây, Thẩm Du khẽ than thở.

Thẩm Kiều giả vờ thoải mái, nói: “Còn lâu mới bị anh ta lừa gạt, mấy chiêu trò thói nát này của anh ta, có lẽ nên giữ lại để lừa gạt mấy cô gái nhỏ không hiểu sự đời đi!”

Thẩm Du nghiêng đầu nhìn cô, thờ hỏi: “.....không tức giận à?”

“Ha ha ha, sao phải tức giận?” Thẩm Kiều cười hỏi ngược lại, đẩy Thẩm Du rời đi: “Đừng có lẽ mề ở phòng người ta, ảnh hưởng người ta nghỉ ngơi, đi mau!”

“Được được, đi đây.” Thẩm Du bị xua đuổi đi ra ngoài, giống như không yên lòng, lại quay đầu lại hỏi: “không đau lòng chứ?”

“Đau lòng cái đầu em!” nói xong, Thẩm Kiều hung dữ đóng cửa phòng lại.

Thẩm Du đứng trước cửa, chân mày đang nhíu chặt giãn ra, ung dung cất điện thoại đi, xoay người về phòng của mình.

Chương 30: Anh chờ em trở về

Thẩm Kiều tìm thấy Cổ Hoa Lam trong nhà kính trồng hoa trên tầng thượng, bà đang tưới hoa, chính xác mà nói là đang ngắt người. Thẩm Kiều trơ mắt nhìn một khóm hoa son trà suýt nữa bị ngập nước.

Thẩm Kiều đi tới, khẽ gọi, "Mẹ đang nghĩ gì thế?"

Mạch suy nghĩ của Cổ Hoa Lam đột nhiên bị cắt đứt, quay đầu lại thì nhìn thấy Thẩm Kiều, "Không nghĩ gì cả."

Thẩm Kiều vươn tay lấy bình tưới nước đi, "Hoa son trà cũng sắp bị úng chết rồi."

Cổ Hoa Lam vuốt vuốt tóc, mắt tự nhiên nở nụ cười, "Sao lại lên đây?"

Thẩm Kiều giúp bà sửa sang lại bồn hoa, "Lên nói với ngài một tiếng, mấy ngày nữa con phải đi công tác, chắc khoảng ba tháng."

"A, lại đi công tác à." Cổ Hoa Lam có chút mất mát nói. Mặc dù con gái đã về nước, nhưng phần lớn thời gian đều ở nước ngoài, không nhìn thấy cũng không sờ được. Nhưng mà có thể làm thế nào? Từ khi cô bắt đầu lựa chọn Bộ Ngoại Giao, việc đi công tác cũng được định trước là sẽ giống như cơm bữa.

Cổ Hoa Lam hỏi: "Thu thập xong hành lý chưa?"

Thẩm Kiều gật đầu, "Chuẩn bị gần hết rồi, vốn con định nói trực tiếp với cha, nhưng mấy ngày cũng không gặp ông, lát nữa con sẽ tạm biệt cha."

"Ừ, cũng được. Quả thực gần đây cha con rất bận."

Sau đó hai mẹ con liền ở trong phòng hoa im lặng tía hoa, Cổ Hoa Lam thỉnh thoảng lại quay đầu liếc mắt nhìn con gái lịch sự nhã nhặn, rốt cuộc không nhìn được mở miệng nói: "Con và Giản Dư Mặc, rốt cuộc đã thảo luận về việc sau này chưa?"

Thẩm Kiều do dự một chút, thả khăn lau trong tay ra, nhìn Cổ Hoa Lam nói: "Con và Giản Dư Mặc chia tay rồi."

Cổ Hoa Lam kinh ngạc: "Cái gì? Tại sao hai đứa lại chia tay?"

Thẩm Kiều không biết làm thế nào, lắc đầu cười: "Thật ra thì cũng nhiều ngày rồi, nhưng mà vẫn không biết nên làm thế nào để nói cho mẹ biết, cho nên con mới không nói."

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Mùa xuân." Thẩm Kiều mím môi, cầm khăn lau lên, nhẹ nhàng chà lau lá hoa lan.

"Rõ ràng" Cổ Hoa Lam nói xong, chợt thở dài: "Mà thôi, hai đứa cách xa nhau như vậy, cũng đã chuẩn bị tinh thần rằng sẽ tách ra, vốn mẹ còn tưởng rằng, năm nay có thể nhìn con khoác thêm áo cưới, nở mày nở mặt xuất giá."

Thẩm Kiều dựa vào bả vai của mẹ, cười nói: "Chẳng phải người xưa có câu nói, có con gái thì không phải lo chuyện cưới gả."

Nhưng Cổ Hoa Lam lại không cười nổi, cô hỏi "Mẹ cũng nghe nói, Dương Kiên và bạn gái đã chia tay, chuyện này con có biết không?"

Thẩm Kiều rời khỏi bờ vai mẹ, khẽ gật đầu: "Biết ạ."

"Thì ra cô gái gặp trong bệnh viện lúc chân con bị thương là bạn gái Dương Kiên. Là một cô gái rất điềm đạm, khéo léo."

"Vâng."

Cổ Hoa Lam buông công việc trong tay ra, trầm giọng hỏi: "Hai người bọn họ chia tay, có phải bởi vì con hay không?"

Thẩm Kiều cố tỏ vẻ bận rộn: "Mẹ, chuyện của bọn họ, sao lại kéo đến trên đầu con?"

"Tốt nhất là không phải."

Lọn tóc bị vén sau tai trượt xuống, rũ xuống bên cạnh gò má, Thẩm Kiều không quan tâm, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, cầm khăn lau mạch máu khẽ nhô lên trên mu bàn tay, không ngừng lau chùi lá cây đã sạch sẽ, bóng loáng.

Dương Kiên viện lý do đến tìm Nghiêm Túc, lẩn tránh mặt Thẩm Kiều mấy lần, những cô đều làm như không thấy. Mà anh là người ngoài, không thể tiếp tục chây ì trong bộ Ngoại giao không đi, vì vậy chỉ có thể đến bãi đậu xe đợi cô.

Chờ mãi mới đến lúc Thẩm Kiều tan việc, anh vội vàng nghênh đón, trơ mặt cười hỏi: "Tối nay muốn ăn gì?"

Thẩm Kiều không nhìn anh, tự mình đi về phía xe của mình, lạnh lùng nói: "Không rảnh."

Đối mặt với việc Thẩm Kiều nói lời lạnh nhạt mấy ngày liên tiếp, Dương Kiên cũng không gấp, mặc dù là bị đẩy ra vẫn tiếp tục nói: "Bạn gì thì đi trước đi, xong chuyện thì gọi điện thoại cho anh, anh mang đồ ăn khuya cho em."

"Không muốn ăn." Thẩm Kiều vẫn lạnh lùng từ chối, mở cửa xe, cúi người chui vào.

Cánh tay Dương Kiên chống lên trên cửa xe ngăn cản cô đóng cửa, anh đứng ngoài xe, mắt nhìn xuống cô, nụ cười trên mặt cũng dần dần tan thành mây khói, vẻ mặt có phần nặng nề: "Rốt cuộc hai ngày nay em sao vậy?"

"Không sao cả."

Dương Kiên cúi xuống, lại gần cô, ánh mắt sáng quắc thâm tình khẩn thiết nói: "Còn có hai ngày nữa là đi rồi, cứ độc ác như vậy, ngay cả cùng ăn bữa cơm cũng không được sao?"

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn anh, trong đầu lóe lên hình ảnh cô gái tựa như dây leo quấn quít trên người anh, cắn cắn môi nói: "Trước khi đi có thật nhiều công việc phải xử lý, không có thời gian. Tôi phải đóng cửa rồi."

Dương Kiên lại nhìn cô một lát, thất vọng đứng dậy, giúp cô đóng cửa xe, nhìn xe của cô dần biến mất ở bãi đậu xe.

Dương Kiên cảm thấy rất buồn bực. Đêm đó, khi anh đưa Thẩm Kiều về nhà, rõ ràng còn rất tốt, hai ngày sau cô bạn anh cũng bạn, nhưng mà anh gọi điện thoại cô vẫn nhận. Nhưng đột nhiên, thái độ của cô đối với anh lại xoay chuyển 180°, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

Chuyện này khiến anh bị vương bận mấy ngày liền, rốt cuộc sau nửa giờ anh cũng biết được nguyên nhân chính.

Trương Khải nhìn bộ dạng kinh ngạc của Dương Kiên, nhìn rất sáng khoái, mặc dù chưa đủ thoải mái, nhưng mà anh cũng không nhẫn tâm như vậy. Theo ý tứ của Thẩm Du, vốn định không để Dương Kiên biết lý do, thật tốt, ra sức lôi kéo anh, tốt nhất là khiến trước lúc Thẩm Kiều đi, cứ để cô ấy không để ý tới cậu ta, cho cậu ta sốt ruột, nóng nảy, muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Trương Khải cảm thấy phương pháp này rất tốt, nhưng mà có phần quá độc ác. Nói thế nào thì Dương Kiên cũng là anh em cùng một chiến tuyến lớn lên với anh, hơn nữa Thẩm Du đứng ở góc độ của Thẩm Kiều, vì vậy lòng anh mềm nhũn, liền đưa hình cho Dương Kiên nhìn.

Dương Kiên nhìn hình, bản thân anh cũng sửng sốt, anh hoàn toàn không nhớ chuyện này xảy ra khi nào.

Nhưng mà, anh lại không nổi giận. Thẩm Kiều bởi vì mấy tấm hình này mà tức giận không để ý tới anh, vậy thì chứng tỏ trong lòng Thẩm Kiều, anh vẫn có địa vị nhất định, không phải người qua đường giáp cổ cũng được mà không có cũng không sao.

Buổi tối trước khi Thẩm Kiều đi công tác, sắc trời hơi âm u, Dương Kiên dừng xe bên ngoài nhà Thẩm Kiều. Anh ngồi bên ghế lái phụ mở chiếc hộp máy bay điều khiển từ xa ra, cầm trong tay chiếc điều khiển từ xa. Máy bay thành công bay từ cửa sổ tay lái phụ ra ngoài, theo tuyến đường anh đã dự đoán từ từ lên cao, bay đi, lượn quanh cửa sổ phòng Thẩm Kiều, cuối cùng chậm rãi đáp xuống song cửa sổ.

Tay kia của anh, ấn số điện thoại của Thẩm Kiều. Nhưng mà điện thoại còn chưa thông, anh đã thấy Cố Hoa Lam xuất hiện trước cổng, đang sa sầm mặt nhìn mình.

Dương Kiên nhìn máy bay đã vững vàng đáp xuống, đặt chiếc điều khiển từ xa xuống, ngắt điện thoại, mở cửa xuống xe.

Cố Hoa Lam mặt mũi hiền lành nhìn Dương Kiên, tươi cười rạng rỡ hỏi: "Đến tìm Thẩm An à?"

"A đúng!" Dương Kiên nặng nề gật đầu.

"Nhưng ông ấy còn chưa về, không biết hôm nay ông ấy có về không nữa?"

Bàn tay Dương Kiên chọt vỗ vỗ cái gáy, ngay sau đó cười nói: "Dì, hai ngày nay bận rộn đến u ám trời đất, thậm chí còn quên hôm nay là thứ mấy, con nhớ nhầm thời gian. Vậy con về trước nhé."

Cố Hoa Lam gọi Dương Kiên đang muốn xoay người rời đi, thu hồi nụ cười: "Đợi chút, đi vào ngồi đi, dì có lời muốn nói."

Dương Kiên thấp thòm đi theo Cố Hoa Lam vào nhà, anh không biết câu "có lời muốn nói" là ám chỉ điều gì. Thẩm Kiều cảnh cáo anh không được nói lung tung, cho nên cô muốn anh hứa không được nói chuyện của bọn họ cho người trong nhà, nếu như Cố Hoa Lam hỏi như vậy, vậy anh phải trả lời thế nào?

"Ngồi đi, để dì bảo bọn họ pha trà."

“Dì, ngài không cần phiền phức như vậy đâu.”

“không phiền.” Cố Hoa Lam đến phòng bếp, phân phó mấy câu mới quay lại phòng khách ngồi xuống đối diện Dương Kiên.

Dương Kiên ngồi đó không kiêu ngạo, không tự ti, ánh mắt trầm tĩnh. Cố Hoa Lam nhìn anh, nói thẳng: “Thẩm Kiều nói nó và Giản Dư Mặc đã tách ra, nguyên nhân trong đó nó cũng không có nói cho dì, nhưng từ những ý tứ trong lời nói của nó dì cũng hiểu hai người bọn họ đã không thể nữa rồi. Dì cũng nghe nói con và bạn gái cũng chia tay. Là muốn bắt đầu một lần nữa với Thẩm Kiều có đúng không?”

Dương Kiên không hề do dự chút nào, gật đầu: “Vâng ạ.”

Về mặt Cố Hoa Lam lạnh lùng, giọng điệu nghiêm nghị: “Có thể vì một người phụ nữ mà chia tay với bạn gái, sao dì có thể tin tưởng rằng con sẽ cho Thẩm Kiều hạnh phúc?”

Thẩm Kiều lau mái tóc chưa khô quay về phòng, điện thoại ném trên giường có một cuộc gọi nhớ, thời gian chính là mới vừa rồi. Trưa mai máy bay rời Bắc Kinh, sau đó phải chia lìa ít nhất ba tháng, bọn họ nhất định vì một tấm ảnh không thể nghiên cứu rõ ràng mà căng thẳng như vậy à, trước khi đi cũng không thể nói một câu sao?

Thẩm Kiều đi đến bên cửa sổ, vốn định mở cửa sổ ra, ngoài ý muốn lại phát hiện có chiếc máy bay rơi trên song cửa sổ. cô có chút kinh ngạc cầm máy bay lên, mở cánh cửa rồi lấy ra một tờ giấy sáng màu, trên đó là nét chữ quen thuộc.

Được đi theo ông nội từ nhỏ đến lớn, thư pháp của Dương Kiên tương đối tốt, chữ viết bình thường cũng vô cùng xinh đẹp cứng cáp, mạnh mẽ, còn có chút sáng khoái trong đó.

“Ảnh đó là giả, nhưng mà khiến anh biết rõ tình cảm của em là thật, cho nên cảm ơn em trai em hộ anh. đi công tác ở bên ngoài, chăm sóc bản thân thật tốt, ăn cơm đúng giờ, ngàn vạn lần đừng để dạ dày chịu oan ức, cũng không phải anh không nuôi nổi, đừng sợ ăn nhiều rồi béo, anh thích cảm giác ôm em mập mạp. không có anh ở bên cạnh, nhất định xung quanh em sẽ có nhiều rất nhiều ruồi muỗi vây quanh, ngàn vạn lần đừng quan tâm tới họ, bọn họ chỉ muốn phụ nữ xinh đẹp ở xung quanh quần lấy họ, hết quần quýt người này rồi lại quần quýt người kia, chỉ cần một cú điện thoại, anh sẽ mang vi đập ruồi sang đó, đập một phát chết luôn! Thẩm Kiều, em còn chưa đi anh đã bắt đầu nhớ em rồi, nhưng anh sẽ cố gắng chịu đựng, chờ em quay về.”

Thẩm Kiều cười cười xem xong, nước mắt trong mắt lại dâng lên. Điện thoại vừa gọi tới trước đó không lâu, có lẽ anh vẫn chưa về, vì vậy Thẩm Kiều không hề do dự, tông cửa xông ra chạy vội xuống lầu. Sàn nhà bằng gỗ thật, tiếng động này khiến Cố Hoa Lam đang chuẩn bị cơm tối sợ hết hồn.

Vừa chạy ra sân, đã thấy Dương Kiên đang dựa vào xe hút thuốc lá. Thân thể anh cao gầy, mạnh mẽ, đang cúi đầu nhìn xuống mặt đất, tóc rơi trên trán khẽ che kín mít mắt, vạt áo khoác màu đậm bị gió lay động, đèn đường kéo bóng dáng của anh dài vô cùng.

Anh nghiêng đầu, thấy Thẩm Kiều liền đứng thẳng ngay ngắn, hướng về phía cô cười. Mắt sáng như đuốc, nụ cười tuấn lãng, thật là đẹp mắt.

Thẩm Kiều không nghĩ nhiều liền đi qua, không đợi anh mở miệng nói chuyện, cô liền cúi đầu chui vào trong ngực anh, ôm chặt hông của anh. Dương Kiên sững sốt mất mấy giây, khi phản ứng kịp liền ôm hai vai của cô, ra sức ôm chặt lấy cô.

Ai cũng không nói gì để không phá hỏng giây phút yên tĩnh, tốt đẹp này, bọn họ nghe nhịp tim của nhau, an tĩnh ôm nhau.

không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên Thẩm Kiều bắt đầu giãy giụa, Dương Kiên lại không chịu buông tay, Thẩm Kiều sốt ruột, không ngừng đập vào lưng anh: “Mau buông ra, cha em đã trở về.”

“Trở về thì trở về thôi.”

Thẩm Kiều muốn khóc: “Ông đang nhìn chúng ta đấy.”

“Vậy thì để ông nhìn đi, ba tháng tới, ông có muốn nhìn cũng không thể.”

Thẩm Kiều nhắm hai mắt lại, không dám mở ra, cũng không muốn chết dưới ánh nhìn chăm chú lạnh thấu xương của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thịnh Hạ khẩn cầu!

Một đôi bông tai, sau khi trải qua bao nhiêu thăng trầm rồi cuộc cũng đoàn tụ lại. Thẩm Kiều cúi người nằm sấp trên bàn trang điểm, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm chúng nó, giống như chỉ một cái chớp mắt chúng nó sẽ bay đi mất, hoặc là một cái trong đó sẽ biến mất không tìm thấy nữa. Cô thật sự rất may mắn vì lúc ấy đã cứu nó ra khỏi bồn cầu.

Sau khi do dự hết lần này đến lần khác, cô चु một tấm hình rồi gửi cho Dương Kiên. Còn bỏ đôi bông tai vào hộp gỗ lim được trạm trổ hoa văn vào vali hành lý, muốn mang nó theo bên người.

Lúc Thẩm Kiều đi, Thẩm Du đi tổng cơ (*tiền lên máy bay).

Trước cửa kiểm tra an ninh, Thẩm Kiều hết nhìn đồng hồ tây tìm kiếm Thẩm Du giờ cổ tay nhìn đồng hồ, thúc giục, "Khỏi phải nhìn, nhất định anh ta sẽ không tới."

Thẩm Kiều tức giận, "Ai nói muốn đợi anh ta."

Thẩm Du liếc mắt sang cười lạnh.

Rốt cuộc, thấy một người đi xuyên qua đám đông, chạy về phía cô, Thẩm Kiều vội vẫy tay. Thẩm Du một mực cho rằng là Dương Kiên, nhưng mà không ngờ người tới lại là Lương Thiệu Vũ.

Lương Thiệu Vũ thờ nhẹ đưa một tờ giấy có viết địa chỉ giao cho Thẩm Kiều, chân mày khẽ chau chặt: "Nếu như rảnh rồi thì đi thăm cô ấy, đây là địa chỉ gần đây cô ấy mới đổi."

"Yên tâm đi, sẽ thay anh đi thăm cô ấy." Thẩm Kiều nhận lấy địa chỉ, cẩn thận bỏ vào một góc trong balo đeo trên vai. "Cô ấy" trong miệng Lương Thiệu Vũ, là bạn gái của anh một mình một phiêu bạt ở Pháp. . .

Lương Thiệu Vũ cười, thuần khiết như một đứa bé: "Phiên toái."

Thẩm Kiều liếc anh một cái, giả vờ giận dữ hung hăng đẩy bờ vai của anh ta, "Nói cái gì đó?"

"Vây cảm ơn nhiều."

Thẩm Kiều hoàn toàn không biết phải làm sao, lắc đầu nói: "Chao ôi, tôi nói này, anh có thể đừng khách khí như vậy hay không? Cảm thấy người đứng trước mặt không phải là Lương Thiệu Vũ mà tôi biết!"

Thẩm Kiều tán gẫu với hai người bạn họ trong chốc lát, thời gian suýt soát đến một khắc cuối cùng, Dương Kiên vẫn không xuất hiện. Thẩm Kiều che giấu cảm giác mất mát, vẫy tay tạm biệt bạn họ.

Thẩm An đối với việc Thẩm Kiều và Dương Kiên ôm nhau ở công, sử dụng thái độ cực kỳ không ủng hộ. Ông cho rằng, dù tình huống như thế nào, cũng không thể trước mặt bao người ôm nhau như không như vậy. Hơn nữa, đây chính là đại viện Viện kiểm sát tối cao, chung quanh đây đều là nơi ở của lãnh đạo Dương Kiên, đồng nghiệp và cấp dưới của Thẩm An, bạn họ là con cháu gia đình xuất thân cách mạng, sao có thể phóng túng như vậy?

Lúc Thẩm Kiều rời Bắc Kinh, Dương Kiên đang chủ trì một hội nghị, không thể gọi điện thoại, cũng không thể rời khỏi chỗ. Rốt cuộc tìm được người thích hợp thay anh tiếp tục chủ trì, anh ngựa không ngừng vó chạy đến sân bay. Anh đang trên đường thì điện thoại của Thẩm Kiều đã ở trạng thái tắt máy, anh còn chưa tới sân bay, máy bay đã cất cánh, lần gặp mặt cuối cùng trước khi xa nhau, tóm lại là không thể gặp nhau.

Thẩm Kiều rời đi, mỗi một ngày Dương Kiên đều cảm thấy vô cùng gian nan, lại bề bộn nhiều việc, khi có thời gian rảnh rỗi, nhàn hạ, anh lại cảm thấy thời gian trôi đi cực kì chậm, hận không thể khiến toàn bộ đồng hồ báo thức quay thêm mấy vòng, tự mình xé từng tờ lịch đếm ngày cô trở về.

Có lúc bạn họ rất xui xẻo, với lại cô liên tục bề bộn nhiều việc, thường thì 1-2 tuần bạn họ mới có thể gọi điện thoại một lần, mỗi lần thường chưa nói được mấy câu đã vội vã cúp máy, Dương Kiên thường nhìn điện thoại chỉ còn tiếng báo máy bận mà ngẩn người mất hồn, tâm tình mất mát.

Dương Kiên đã đi tìm Thịnh Hạ, nhưng cô ấy đã chuyển nhà, hàng xóm cũng không biết cô ấy chuyển đi đâu, điện thoại vẫn thông, nhưng trước sau vẫn không nghe. Anh đến công ty Thẩm Du, mới biết Thịnh Hạ đã từ chức.

Sau lại sắp xếp điều tra, tìm được nhà mới của Thịnh Hạ, so sánh với chỗ ở cũ thì hoàn cảnh khá hơn một chút. Trước mắt, cô đang làm thư ký ở một công ty nhỏ, tiền lương và đãi ngộ không bằng trước đó. Cuối cùng anh cũng biết, tại sao cô lại bị thương thường xuyên, tại sao mẹ cô lại ngã trong toilet.

Dương Kiên dừng xe trước chung cư, đợi gần một tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng đợi đến lúc Thịnh Hạ tan việc quay về. Dương Kiên buông tài liệu trong tay ra, mở cửa xuống xe.

Thịnh Hạ dừng bước, hai mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng quen thuộc. Có phải mùa hè sắp tới rồi hay không, cho nên ngay cả gió cũng trở nên ấm áp? Có phải cô nằm mơ quá nhiều, cho nên đã thành sự thật?

Dương Kiên cất bước đến gần, dừng lại trước mặt Thịnh Hạ.

Trong nháy mắt nhìn thấy anh, trái tim của cô đã hoàn toàn mất khống chế. Hai mắt cô chứa đựng nước mắt nóng bỏng, không cẩn thận, chúng sẽ lăn xuống.

Dương Kiên nói: "Chúng ta nói chuyện một chút nhé."

Thịnh Hạ nghiêng đầu, cánh tay lau dòng nước mắt đã chảy ra, ra vẻ không có gì nở nụ cười: "Có gì để nói?"

"Lên xe trước đã." Nói xong, quay đầu lại đi về phía chiếc xe, mở cửa xe.

Thịnh Hạ cắn môi, do dự. Cô không biết anh muốn nói gì với cô, có phải bởi vì cô đi tìm Thẩm Kiều hay không? Không phải cô chưa từng nghĩ tới, làm như vậy sẽ khiến anh càng ghét mình hơn, nhưng mà, cô vẫn không nhịn được. Lần đó, cô lo lắng, cũng hi vọng, dù anh nổi giận đến tìm cô cũng tốt, nhưng mà anh vẫn thờ ơ hờ hững. Cho đến gần đây, anh bắt đầu gọi điện thoại cho cô, rốt cuộc cô cũng đợi được, rồi lại trở nên sợ hãi.

Dương Kiên không hề thúc giục, nhưng mà cô biết, sự kiên nhẫn của anh có hạn, kiên nhẫn đến vô cùng, sẽ không đặt trên người cô.

Thịnh Hạ cúi đầu đi tới, nghiêng người ngồi vào ghế lái phụ.

Bọn họ cũng không đi xa, chỉ rời khỏi chung cư. Dương Kiên dừng xe lại, liền mở miệng hỏi: "Tại sao đột nhiên lại dọn nhà?"

Thịnh Hạ khẽ nói: "Là ý của mẹ."

Dương Kiên mím môi, trầm ngâm một lát: "Nếu như cần giúp đỡ, anh có thể giúp một tay."

Thịnh Hạ cười khổ hỏi: "Đây là anh muốn bồi thường sao?"

Dương Kiên than nhẹ: "Thịnh Hạ, cho dù đã tách ra, anh vẫn hi vọng chúng ta có thể tâm bình khí hòa làm bạn bè, nếu như gặp phải phiền toái, nhất định anh sẽ giúp đỡ."

Thịnh Hạ cố gắng kìm nén nước mắt, nhưng nước mắt vẫn nhanh chóng làm mờ hồ tầm mắt, bộ dáng của anh mờ hồ trong mắt cô, cô khàn giọng nói: "Nhưng mà, em không muốn làm bạn bè."

Dương Kiên không muốn tranh chấp với cô về vấn đề này, anh phải thừa nhận, tình hình hiện tại của Thịnh Hạ thành ra như vậy là do một tay anh tạo thành, anh không có biện pháp cho cô tương lai, chỉ có thể cố gắng giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn, như vậy anh và Thẩm Kiều cũng sẽ bớt chút trở ngại tâm lý.

Dương Kiên cầm chiếc túi giấy ở ghế sau lên, từ trong đó lấy ra một tấm hình, đưa cho Thịnh Hạ. Trong nháy mắt nhìn thấy tấm hình, cả người Thịnh Hạ tràn đầy vẻ đề phòng, trong mắt chợt lóe lên sợ hãi, không tránh được ánh mắt của Dương Kiên.

"Rất sợ hấn ta?" Dương Kiên hỏi.

Hai bàn tay của Thịnh Hạ nắm chặt lấy nhau, sắc mặt có phần tái nhợt, "Anh, sao anh lại. . . ."

"Em từ chức, chuyển nhà, gọi điện thoại cũng không nhận, không tìm thấy em, cho nên mới phái người điều tra." Dương Kiên thả hình vào túi giấy, "Hai người chuyển nhà, là vì tránh hấn ta?"

Thịnh Hạ căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, đôi môi đã hoàn toàn không còn chút máu, "Không, không phải vậy."

"Không cần lo lắng, về chuyện này, anh sẽ giúp em giải quyết. Hi vọng từ nay về sau, em và bác gái có thể sống thoải mái yên ổn một chút. Về phần công việc, nếu như cần, anh cũng có thể giúp một tay."

Thịnh Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện lên nụ cười tuyệt vọng, bất lực, cho tới bây giờ cô vẫn không muốn để anh biết những chuyện này, giữa anh với cô vốn tồn tại chênh lệch, cô không muốn chênh lệch càng kéo càng lớn, không muốn bị anh và bạn bè của anh coi thường, cô hi vọng bản thân có thể càng ngày càng tốt hơn. Nhưng mà, thực tế luôn không giống như mong muốn.

Cô không biết cha ruột cô là ai, từ khi có nhận thức, cô theo mẹ lớn lên, cuộc sống rất vất vả, hơn nữa thường phải chuyển nhà. Năm ấy cô 8 tuổi, mẹ tái giá, ba mới đối xử với cô rất tốt, cô cho rằng tất cả sẽ tốt lên. Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, vài năm về sau, cha dường như bán thất bại, trong nhà nợ nần rất mệt mỏi. Cha dường như bị đá kích, bắt đầu không làm việc đáng hoàng, sống phóng túng, bài bạc, chơi gái, thậm chí này còn dính vào nghiện ngập. Lúc mới bắt đầu thì trộm tiền trong nhà, trong nhà không có tiền liền trộm ở ngoài, bị bắt vào trại giam mấy lần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không biết hối cải, hơn nữa càng lún càng sâu.

Vạn Tuyền ba ngày bốn bữa lại về nhà, đảo lộn nhà cửa đến rối loạn, không tìm được tiền thì đánh, đánh mẹ, cũng đánh cả cô. Bao giờ cha dường như quay về cũng chửi mẹ con cô như tát nước, mắng mẹ cô là già rách, mắng Thịnh Hạ là con hoang.

Một nhà ba người, ba dòng họ, ngay cả cô cũng không biết cha là ai, sao cô không phải con hoang? Mỗi lần nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy không khí loãng dần, hô hấp khó khăn.

Về sau, cô tốt nghiệp đại học, có được công việc tốt, hơn nữa còn gặp Dương Kiên, cô cho là rốt cuộc ông trời cũng mở mắt thấy được sự bất hạnh của cô, rốt cuộc hạnh phúc cũng đến. Thế nhưng tất cả mọi thứ đều là giả, hy vọng của cô cũng chỉ là xa vời. Cô không có cách nào thoát khỏi cái nhà kia, thoát khỏi con ác mộng luôn tồn tại.

Dương Kiên đưa Thịnh Hạ về nhà, ở dưới lầu gặp người trong tấm ảnh.

Kể từ khi Vạn Tuyền phát hiện mẹ con Thịnh Hạ chuyển nhà, liền bắt đầu nghĩ tất cả biện pháp tìm các cô. Rốt cuộc hôm nay cũng bị ông ta tìm được, cho dù cách một khoảng, cũng có thể nhìn thấy Thịnh Hạ. Hiên nhiên Vạn Tuyền nhìn thấy người bên cạnh Thịnh Hạ, hai mắt không chớp nhìn Dương Kiên từ trên xuống dưới.

Thịnh Hạ thấy Vạn Tuyền, dường như theo bản năng muốn trốn tránh, tránh sau lưng Dương Kiên. Cô tuyệt đối không ngờ, họ đã dọn nhà, lại có thể bị ông ta tìm được.

Người này gầy còm, xương gò má rất cao, sắc mặt vàng vọt, đầu tóc rối bời, quần áo bẩn thỉu không biết đã mặc bao lâu, con người gần như lờ ra, nhìn Dương Kiên, âm thanh khàn khàn hỏi: "Anh là ai?"

Dương Kiên nhìn ông ta bằng nửa con mắt, nói: "Tôi nghĩ không cần thiết phải nói cho ông."

Vạn Tuyền nhìn Dương Kiên, lại liếc nhìn Thịnh Hạ đang tránh sau lưng Dương Kiên, chợt nở nụ cười: "Thì ra là bạn trai của nha đầu kia, không ngờ, mày còn có thể tìm được bạn trai giàu sang như vậy."

Dương Kiên mím môi quan sát ông ta, Vạn Tuyền bị ánh mắt đó nhìn chăm chú khiến cả người không tự nhiên. Vì vậy ông ta bắt đầu tập trung vào Thịnh Hạ, hơn nữa còn đưa tay kéo Thịnh Hạ đi, "Mấy ngày không gặp, xem ra hai mẹ con mày rất sung sướng, sống thoải mái như vậy, tại sao có thể mặc kệ vứt tao đi?"

Dương Kiên hất tay ông ta ra, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì cũng từ từ, đừng có lôi kéo."

"Lôi kéo? Hừ, tôi kéo con gái, có gì phải ngại? Được rồi, không muốn kéo nó cũng được, có lợi ích gì không?"

Dương Kiên nghiêng đầu, ánh mắt nhìn sang người đang run lẩy bẩy ở phía sau mình, hừ lạnh nói: "Muốn tiền, cũng có thể, đi với tôi."

"Đi với mày?" Con người ông ta đảo lòng vòng, quay sang bên cạnh nhỏ nước bọt, "Hừ, ai biết mày có ý đồ gì? Có tiền thì ngoan ngoãn lấy ra, không có tiền, cũng nhanh rút đi đừng làm chậm trễ chính sự của lão tử!" Nói xong, ông ta lại muốn kéo Thịnh Hạ đi.

Dương Kiên nhanh tay lẹ mắt, vọt đến nắm chặt cổ tay của ông ta, ông ta không chỉ không thoát ra được, cổ tay còn bị nắm chặt nên đau đốn gãy dựa.

"Mau buông tay ra, nếu không muốn lão tử cho đẹp mặt." Vạn Tuyền vừa giãy giụa, vừa tự cho là đúng uy hiếp.

Dương Kiên không thèm đếm xỉa, lấy điện thoại ra gọi một dãy số. Vạn Tuyền vừa nghe tiếng nói giống như là cảnh sát sắp tới, càng cao giọng kêu gào: "Tại sao muốn bắt tao? Tao không phạm tội không giết người, gặp con gái để đòi tiền thì làm sao? Phạm pháp à?"

Dương Kiên cười lạnh, nhú mày nói: "Dĩ nhiên không đáng, nhưng mà phá hoại đồ đạc thì."

"Cái gì?" Vạn Tuyền chợt không giãy giụa nữa, vẻ mặt cũng trở nên căng thẳng.

Từ bên trong bồn hoa cạnh đó, Dương Kiên tìm được một viên gạch vỡ, bỏ vào tay ông ta, bắt ông ta cầm.

"Làm cái gì vậy? Mẹ nó, mau buông ra!" Vạn Tuyền không rõ chân tướng, nhưng mà trong bụng thầm cảm thấy tình huống không đúng, nhưng luận về sức lực ông ta không phải là đối thủ của Dương Kiên? Mặc dù ông ta liều mạng giãy giụa, nhưng thật sự chỉ có thể mặc cho anh thao túng.

Thịnh Hạ bị lấy lỗi tai đồng thời hét chói tai, viên gạch vỡ đã đập tan cửa sổ xe bên ghế lái phụ, tiếng còi chống trộm vang vọng quanh đó.

Nửa giờ sau, cảnh sát dẫn Vạn Tuyền đi. Chung quanh có rất nhiều người dân tụ lại tham gia náo nhiệt, bởi vì Thịnh Hạ mới dọn tới, nên tất cả mọi người đều không biết cô, mọi người cho rằng có tên điên đập cửa sổ xe, đúng lúc bị chủ xe bắt tại trận. Vì vậy sau khi Vạn Tuyền bị mang đi, mọi người cũng giải tán theo.

Dương Kiên nói với Thịnh Hạ: "Yên tâm, cảnh sát sẽ bàn giao ông ta đến cơ sở cai nghiện, về sau ông ta sẽ không quay lại quấy rầy hai người."

Thịnh Hạ im lặng gật đầu một cái.

"Về nhà đi, anh đi trước."

Xe của Dương Kiên đã bị kéo đi, nhưng mà bên ngoài chung cư đã có xe đậu sẵn để đón anh. Dương Kiên xoay người rời đi, vừa mới đi được mấy bước, Thịnh Hạ lại ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Mặt của cô dán chặt vào lưng của anh, khóc lóc khẩn cầu: "Xin anh, đừng bỏ em, em có thể đổi mặt với tất cả khó khăn, nhưng mà thật sự không thể mất anh. Anh có biết hay không, mấy ngày nay em khổ sở biết bao nhiêu? Nhớ lại thời gian trước kia, thật là tốt đẹp, vậy mà hôm nay anh lại độc ác rồi đi, mang toàn bộ điều tốt đẹp đi, lòng của em giống như bị dao cắt. Anh thật sự không thể yêu em sao? Cho dù là một chút?"

Dương Kiên nhú mày, trầm giọng nói: "Thịnh Hạ, buông tay ra."

Thịnh Hạ liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi trên áo vest phẳng phiu của anh: "Cô ấy không thương anh, anh đừng yêu cô ấy, là cô ấy không cần anh, ngay cả khi anh bị thương vì cô ấy, chẳng phải cô ấy cũng chưa từng quay đầu lại liếc mắt nhìn anh à? Ở bên cạnh cô ấy anh sao có thể vui vẻ? Anh có nghĩ tới hay không, khi cô ấy nhìn anh, thật là không hề muốn nhìn, thật sự là như thế mà?"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Thắm Kiều có?

Dương Kiên cương quyết đẩy tay Thịnh Hạ ra, xoay người lại đối mặt với cô. Cô cúi đầu, bởi vì khóc sùi sùi mà bà vai không ngừng run rẩy. Anh công nhận Thịnh Hạ và Thắm Kiều có chút giống nhau, nhưng tính tình thì trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Thắm Kiều trước giờ đều không giỏi giải bày khổ sở trong lòng ra ngoài, cô tình nguyện im lặng chịu đựng một mình, không để cho người khác dễ dàng nhìn rõ sự yếu ớt của cô, cô tựa như một con nhím kiêu ngạo, để bảo vệ trái tim mềm mại của mình. Nhìn bề ngoài thì hi hi ha ha không chú trọng những chuyện vặt vãnh, suy nghĩ lại vô cùng nhạy cảm, cũng rất yếu ớt, khiến anh không nhìn được mà muốn vạch trần vỏ bọc kiên cường của cô ra, bảo vệ trái tim của cô. Nghĩ như vậy, hình như anh càng nhớ cô hơn.

Dương Kiên trầm giọng nói, "Cô ấy không thương anh cũng không sao, anh yêu cô ấy là được rồi. Có phải em cũng muốn nói lời giống như vậy hay không?"

Thịnh Hạ há miệng, cuối cùng cắn môi nhịn xuống.

"Thịnh Hạ, hai người không giống nhau. Nếu người ở bên cạnh cô ấy muốn chia tay thì chắc chắn cô sẽ không đi yêu cầu bạn trai cô ấy đừng rời đi, bởi vì người có quyền lựa chọn không phải là ai khác, mà chính là cô ấy. Một khi cô ấy đã lựa chọn, dù tìm thêm bất kỳ lý do gì cũng vô dụng. Em đi tìm Thắm Kiều, nói mấy câu đau lòng tuyệt vọng, đối với cô ấy mà nói, không hề có tác dụng."

Thấy Thịnh Hạ im lặng không lên tiếng, Dương Kiên nói tiếp: "Anh cũng biết bông tai là em lấy đi."

Thịnh Hạ chợt hoảng hốt ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ hồ tràn đầy nước mắt, vẻ mặt có chút sợ hãi.

"Lúc ban đầu anh chỉ hoài nghi, nhưng cũng không chắc có phải bị nhốt đi không. Sau này chỉ cần chú ý mấy điểm quan trọng, chỉ cần hơi tinh táo, là có thể biết rõ, nhưng anh không vạch trần. Hi vọng chúng ta có thể vui vẻ ở bên nhau cũng có thể vui vẻ tách ra, coi như không hợp, yêu hay không yêu, đó không phải là điều em cần quan tâm. Cảm bông tai đi tìm Thắm Kiều, yêu cầu cô ấy rút lui, anh cũng có thể không so đo, sau ngày hôm nay, hi vọng quan hệ của hai ta có thể trở nên đơn thuần. Hiểu ý anh chứ?"

Thịnh Hạ không biết Dương Kiên rời đi lúc nào, cô chỉ cảm thấy bóng đêm nặng nề, thời tiết lạnh quá, gió thật là lạnh, cô ôm lấy hai vai, run lấy bầy trong gió.

Thịnh Hạ về đến nhà, không nói một lời đi vào phòng ngủ. Phương Mẫn đi từ phòng bếp ra, vừa nhìn thấy con gái đã nói: "Nhanh đi rửa tay, có thể ăn cơm rồi."

Lời nói của Phương Mẫn vừa dứt, Thịnh Hạ liền đóng cửa phòng lại, nhốt mình trong đó. Phương Mẫn không hiểu đi tới, vừa định gõ cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc truyền ra từ trong phòng, cánh tay vừa mới giơ lên, lại chậm rãi hạ xuống. Phương Mẫn đứng ở cửa rất lâu, nặng nề thở dài, chậm rãi bỏ đi.

Thắm Kiều đã đi hai tháng, tin tức vẫn ít đến đáng thương như cũ, thậm chí dần dần bắt đầu không nhận điện thoại của Dương Kiên. Anh càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, tại sao đột nhiên cô lại không để ý đến anh cơ chứ?

Trương Khải nhấp một ngụm rượu đỏ, híp mắt nói: "Đơn giản thôi, không muốn để ý chứ sao."

Cảm thấy ánh nhìn chăm chú của Dương Kiên y như dao kiếm, Trương Khải như đứng trên đồng lửa, vội vàng sửa miệng: "Có lẽ là cô ấy bận quá thôi."

Dương Kiên giống như oán phụ bị vứt bỏ, u oán nói: "Ngày hôm qua, Tần Niệm còn nói, Thắm Kiều nói chuyện điện thoại với cô ấy, hỏi cô ấy có muốn mua ví da đôi hay không."

Trương Khải nghe vậy liền bắt đầu gật đầu: "Đúng vậy a, cũng không phải là phụ nữ, lại không thích những thứ này, cô ấy hỏi làm cái gì?"

Cô có thời gian giúp Tần Niệm mua ví, nhưng không có thời gian tiếp điện thoại của anh, nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy không tốt lắm! Thế nào cũng giống như là đang trốn tránh anh vậy?

Dương Kiên uống cạn ly rượu, cảm ly rượu rồi nặng nề đặt xuống, vẫn không nghĩ ra như cũ, hỏi: "Tại sao Thắm Kiều lại trốn tránh?"

Bỗng nhiên, một ý nghĩ xông vào đầu, khiến Dương Kiên kích động không thôi. Nếu như là vậy, vậy thì nói thẳng ra được, trốn tránh anh, không muốn anh đi thăm cô, nhưng nếu là thật, sao anh có thể không đi?

Dương Kiên nín cở áo của Trương Khải, hết sức phấn khởi kêu gào: "Nói xem, có phải Thắm Kiều có rồi hay không?"

Trương Khải lau nước bọt ở trên mặt, hung hăng đẩy tay Dương Kiên ra, cực kì ghen ghét nói: "Cậu bị bệnh à? Cô ấy có hay không hỏi tôi có ích lợi gì, cũng không phải là tôi và cô ấy lên giường, làm sao tôi biết cô ấy có hay không."

"Nhất định là vậy." Dương Kiên không rảnh bận tâm đến lời nói của Trương Khải, hưng phấn không thôi, kích động đến nỗi ngồi cũng không yên, đứng dậy đi mất.

Nếu như là thật, Thẩm Kiều có thể nói cho Hạ Tiểu Thu hay không? Quan hệ của họ tốt như vậy. Nhưng mà rất nhanh, anh liền phủ nhận suy nghĩ này. Với tính tình của cô, chắc chắn cô sẽ không nói, nhưng mà phải nghĩ biện pháp moi tin tức.

Dương Kiên lái xe đến công ty Hạ Tiểu Thu, gọi điện thoại cho cô nhưng không thấy nhận, kích động quá nên không đợi nổi nữa, anh liền trực tiếp lên lầu tìm.

Tiếp tân nghe anh nói muốn tìm tổng giám Hạ, liền mời anh vào phòng nghỉ chờ, nhưng mà anh thật sự không chờ được nữa, tâm tình vô cùng khẩn cấp! Nếu như là thật, anh lập tức, lập tức đến tìm Thẩm Kiều, đồng thời bắt cô về nước, công việc cường độ cao như vậy cứ để người khác làm đi, cô phải ngoan ngoãn về nước tĩnh dưỡng. Nếu như là thật, thì tất cả mọi trở ngại đều không phải là vấn đề, đời này Thẩm Kiều nhất định phải làm vợ Dương Kiên anh. Nghĩ như vậy, anh có chút sốt ruột, thậm chí còn không muốn chờ đáp án của Hạ Tiểu Thu, muốn lập tức bay đến Zurich!

Rốt cuộc Hạ Tiểu Thu cũng làm xong công việc trong tay, nghe cấp dưới báo cáo là có người tìm, cô đi tới phòng nghỉ, thấy Dương Kiên bùng nổ trong phòng.

Vừa nhìn thấy Hạ Tiểu Thu, Dương Kiên như nhìn thấy Quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, hận không thể "phịch" một cái quỳ xuống. Anh vội vàng chạy lên trước, kéo tay tiểu Thu lại, vẻ mặt sốt ruột, hai mắt như khẩn cầu: "Gần đây Thẩm Kiều và em có gọi điện thoại không?"

Thấy Dương Kiên hết sức "nhiệt tình" như vậy, Hạ Tiểu Thu không khỏi nhún mày, phạm vi của "gần đây" là gì?"

"Một hai ngày gần đây? Hay 1-2 tuần gần đây?"

"Hai ngày trước có nói chuyện điện thoại, nói về Chung Tĩnh Dục."

"Có nói về anh hay không?"

Hạ Tiểu Thu suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: "Không."

Dương Kiên hơi mất mát, nhưng mà nhanh chóng khôi phục vẻ kích động, anh nói: "Tiểu Thu, anh muốn mời em ăn cơm, dù thế nào cũng xin em đừng cự tuyệt."

Hạ Tiểu Thu khẽ động khóe miệng "ha ha" cười: "Còn chưa tan tâm."

"Không sao, anh chờ!" Dương Kiên nặng nề gật đầu, vội buông ra tay Hạ Tiểu Thu, "Em bận gì thì đi trước đi, nhanh lên."

Hạ Tiểu Thu ra khỏi phòng nghỉ, lại quay đầu lại nhìn nhìn, nhưng vẫn không ngừng bước chân, vò đầu bứt tai, chau mày, vẻ mặt hết sức rối rắm. Rốt cuộc người này bị cái gì ám vào người vậy? Hay là bị "hội chứng nhớ nhung Thẩm Kiều"? Nhưng mấy ngày trước còn tốt lắm mà, sao đột nhiên lại phát bệnh như vậy.

Bởi vì ở phòng nghỉ còn có một pho tượng Phật, Hạ Tiểu Thu làm xong việc liền tan ca sớm. Trên đường nghe Dương Kiên nói một tràng, cô liêu mạng nhin cười, nhìn anh sốt ruột nhưng vẫn đợi cô một lúc lâu như vậy, cô lấy điện thoại ra, gọi cho Thẩm Kiều.

Trong lòng bàn tay Dương Kiên đầy mồ hôi, khăn trương chờ đợi. Cũng không lái xe nữa, dứt khoát dừng ở ven đường.

Hạ Tiểu Thu chờ điện thoại được kết nối, liền nghĩ tới đứa con vô duyên với mình, nếu như nó có thể sống sót, có lẽ bây giờ đã bình an ra đời.

"Có chuyện gì nói mau, đang họp đây."

Bên tai chợt có âm thanh truyền ra, kéo Hạ Tiểu Thu trở về thực tại, vội vàng thu lại những suy nghĩ đau lòng, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Dương Kiên đang nóng ruột, hắng giọng một cái rồi nói: "Có phiền khi nói chuyện một lúc hay không?"

"Không tiện, chờ mình hết bận sẽ gọi lại cho cậu."

Dương Kiên liêu mạng xua tay ngăn cản, Hạ Tiểu Thu vội vàng ngăn lại: "Này, rất ngắn gọn, chỉ có mấy vấn đề nhỏ thôi, mình hỏi cậu đáp là được, sẽ không làm cậu bị trễ đầu."

Từ trong ống nghe nghe thấy một chuỗi âm thanh, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện. Cách một lúc, Thẩm Kiều mới lên tiếng: "Nói đi."

Hạ Tiểu Thu suy nghĩ một chút hỏi: "Gần đây thân thể cậu thế nào?"

"Không tệ."

"Khẩu vị có tốt hay không?"

"Rất tốt."

Hạ Tiểu Thu tiếp tục hỏi: "Có buồn nôn hay không?"

"Không."

"Có đi bác sĩ hay không?"

"Không có bệnh, đi gặp bác sĩ làm gì hả?"

"VẬY. Đại đi mụ vẫn bình thường chứ?"

"Đang làm khách đây."

Hạ Tiểu Thu mở loa ngoài, Dương Kiên cũng nghe thấy những lời này. Hạ Tiểu Thu quay đầu lại nhìn về mặt mắt mát không dứt của anh, khẽ thở dài một hơi rồi nói: "VẬY không có chuyện gì nữa, cậu làm việc đi."

"Chờ đã," Thẩm Kiều chợt lên tiếng ngăn cản, "Gọi điện thoại tới đây, điên cuồng hỏi mấy vấn đề ly kỳ cổ quái, trong hồ lô bán thuốc gì vậy?"

Hạ Tiểu Thu tắt loa ngoài, đặt ống nghe lên tai, rốt cuộc không nhận được nở nụ cười: "Hôm nay có một người gấp gấp lửa cháy tìm đến mình, nói gần đây cậu trốn tránh anh ấy suốt, trực giác nói cho anh ấy biết. là cậu có rồi, nhưng mà cậu không nhận điện thoại, cho nên mới tới tìm mình giúp một tay để chứng thực."

Thẩm Kiều nghe câu này, bất giác đỏ mặt. May mà tất cả mọi người đang bận rộn, hành lang rất an tĩnh, cũng không có ai đi qua, nếu không bộ dạng này của cô thật khó có thể giải thích. Thẩm Kiều nói: "Anh ấy ở bên cạnh à? Để anh ấy nghe điện thoại đi."

Hạ Tiểu Thu huých vào người nào đó đang mất tinh thần, đưa điện thoại tới: "Cô ấy bảo anh nghe."

Dương Kiên nhìn một lát, chậm rãi nhận lấy điện thoại, nín thở để bên tai. Tiếng hít thở của cô thật là nhẹ, như có như không, anh muốn nghe nhiều một lát, cũng không nghe thấy. Vì vậy đành phải lên tiếng: "Ừ"

Thẩm Kiều nghe thấy giọng nói mát mát của anh, có chút dờ khóc dờ cười: "Anh cả ngày suy nghĩ lung tung cái gì vậy?"

"Nhớ em."

Phía bên kia trả lời thật nhanh, trong lúc nhất thời lại khiến Thẩm Kiều có phần không biết nên nói tiếp như thế nào, cảm xúc cô vẫn cố kìm nén mấy ngày nay đang không ngừng tuôn trào, lấp đầy lòng của cô, gần như muốn vỡ òa, đè nén khiến cô đau lòng.

"Được rồi, không ép, cũng không miễn cưỡng em, em an tâm làm việc đi."

Bị Dương Kiên trách móc như vậy, Thẩm Kiều càng không biết mở miệng như thế nào, vì vậy yên lặng cúp máy, chậm rãi đi vào phòng họp, ngồi xuống trước bàn hội nghị. Nửa sau đó, cô đều mất hồn, tất cả những gì phiên dịch nói, cô một chữ cũng không nghe vào, khi kêu tên của cô, cũng phải nhắc đi nhắc lại cô mới trả lời.

Đây chính là lí do vì sao cô không muốn nhận điện thoại của anh. Mỗi cuộc điện thoại, từng câu từng chữ của anh, thậm chí trong đầu còn tự tưởng tượng ra vẻ mặt, cử chỉ của anh, có thể phiêu đảng trong đầu ba ngày không ngừng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm việc của cô, ảnh hưởng đến tiến độ làm việc, trì hoãn thời gian trở về nước.

Dương Kiên trả lại điện thoại cho tiểu Thu, cả người giống như cả nhiệm sương, hoàn toàn ỉu rù.

Hạ Tiểu Thu đẩy bờ vai của anh một cái: "Anh vừa mới nói, mời em ăn cơm, vẫn giữ lời chứ?"

"Dĩ nhiên rồi." Dương Kiên một môi vuốt vuốt mi tâm, vặn chìa khóa khởi động động cơ. Ngoài cửa sổ, đèn vừa mới sáng lên, ánh sáng dần tối, anh nhìn chăm chăm vào dòng xe đang chạy, lầm bầm: "Lòng của cô ấy, rốt cuộc làm bằng gì vậy?"

"Dù là thép bách luyện, cũng có một ngày hóa thành ngón tay mềm," Hạ Tiểu Thu vỗ vỗ bả vai Dương Kiên, trịnh trọng nói: "Tổ chức gửi gắm niềm hi vọng ở anh đó."

Thẩm Kiều về nước cũng không thông báo trước với bất kỳ ai, cô chỉ ở lại trong thời gian ngắn, bởi vì cần tham gia một hội nghị quan trọng, buổi tối lại ngồi máy bay rồi đi.

Sau khi kết thúc hội nghị, đơn vị phái xe đưa cô đến sân bay. Sau khi Thẩm Kiều lên xe, gửi một tin nhắn cho Dương Kiên: em chờ ở cửa T3.

Thư ký đưa điện thoại cho đang Dương Kiên phát biểu, anh tùy tiện nhìn sang rồi lại để xuống tiếp tục, nhưng vừa nói tiếp, ngấm lại một chút thì cảm thấy có gì đó bất thường, nhìn lại, là số của Thẩm Kiều. Ngay lúc đó, anh kéo phốp phòng qua tiếp tục hội nghị, cầm chìa khóa xe lên liền chạy như bay ra ngoài. Ở đại sảnh lầu một dựng phải cục trưởng, Dương Kiên chỉ vội vã chào hỏi rồi biến mất như một làn khói, cục trưởng nhìn bóng lưng Dương Kiên, cau mày hỏi thư ký: "Chẳng phải cậu ta phải đi họp sao?" Thư ký gật đầu nói vâng, cục trưởng bắt đầu cười lắc đầu.

Cả đường chạy như bão táp, anh hận không thể một giây kế tiếp có mặt ở sân bay, đứng vào giờ tan tầm cao điểm, Dương Kiên trên đường vảnh đai

bốn gấp đến mức đầu đầy mồ hôi. Anh mở điện thoại, nghe thấy thanh âm của Thẩm Kiều, lại càng gấp gấp thêm. Thẩm Kiều an ủi: "Không sao, còn ba giờ nữa mới cất cánh, thời gian như vậy là đủ rồi."

Nhưng mà đối với anh mà nói là không đủ a! Cả đời cũng không đủ.

Rốt cuộc cũng đến cổng sân bay T3, trong đại sảnh sân bay Dương Kiên tìm thấy Thẩm Kiều đang ngồi trên ghế dài, macbook pro màu bạc để trên đùi, hơi cúi đầu. Mặc một bộ công sở màu thủy mặc được may cắt khéo léo, giày cao gót mũi nhọn xinh đẹp, bắp chân trắng tấp thon dài, rương hành lý xinh xắn để bên chân.

Cả người Dương Kiên hoàn toàn ngây ngốc rồi. Cô thật là đẹp, nhưng bộ dáng của cô, thật sự đã khiến anh quá bất ngờ.

Thẩm Kiều ngược mắt nhìn thấy anh, mặt mày xấu hổ, khoe môi hơi cong, xinh đẹp động lòng người, thế mà hai mắt anh lại đắm đắm. Thẩm Kiều vuốt vuốt tóc: "Sao vậy? Không nhận ra à?"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thời gian thì ngắn nhưng tình dài.

Dương Kiên như ngừng thở, gian nan từ từ đến gần, không dám nháy mắt, chỉ sợ không cẩn thận sẽ không thấy cô nữa. Nhưng mà cô thực sự đã khiến anh quá bất ngờ.

Thẩm Kiều khép máy vì tính lại, để sang bên cạnh, mang theo chút thấp thỏm hỏi, "Khó coi sao?"

Dương Kiên nhìn cô từ trên xuống dưới, trố mắt giật mình lắc đầu, ngón tay vuốt cuốt mái tóc ngắn màu nâu của cô. Hai tháng không gặp, giống như đã cách cả đời, hôm nay anh nhìn như thế nào cũng không đủ. Qua thật lâu, mới lẩm bẩm nói, "Đẹp."

Thẩm Kiều nghe thấy vậy, nụ cười càng tươi hơn, cảm tay của anh, dùng sức kéo, anh liền ngồi bên cạnh.

Thẩm Kiều từ khi sinh ra khuôn mặt đã nhỏ, da trắng nõn, mắt ngọc mây ngài, sống mũi yêu kiều, mái tóc cắt kiểu bob ngắn lộ ra cái trán trắng nõn đầy đặn, làm cho cô vốn đã xinh đẹp lại tăng thêm một phần anh khí, giỏi giang nhưng vẫn xinh đẹp như cũ.

Yết hầu Dương Kiên chuyển động lên lên xuống xuống, rốt cuộc cũng tìm được giọng nói: "Sao lại cắt ngắn vậy hả?"

"Nuôi tóc dài lâu quá rồi, đổi kiểu tóc, đổi tâm tình."

"Hiện giờ tâm tình thế nào?"

"Cũng không tệ lắm" Thẩm Kiều cười nói. Thật ra thì không cần lên tiếng, nụ cười trên mặt cô đủ để giải thích tâm tình của cô lúc này.

Anh vừa mới ngồi xuống thì cô muốn buông tay anh ra, nhưng sau đó, anh vẫn không buông ra. Thẩm Kiều từ chối hai lần, nhưng anh lại cầm chặt hơn.

Thẩm Kiều bị anh nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, hướng ánh mắt ra đằng xa: "Đừng nhìn chăm chú như vậy."

Dương Kiên cười: "Bởi vì xinh đẹp quá, nếu không đưa tiền cũng không nhìn."

Thẩm Kiều giận dỗi lườm anh một cái, giả vờ giận đẩy bả vai anh, nhưng anh lại nắm chặt bàn tay kia của cô, hai bàn tay cùng dùng sức, lập tức kéo cô vào trong ngực.

Dương Kiên nắm chặt hai tay của cô, để hai cánh tay của cô vòng bên hông của anh, nếu cô có ý buông ra, ngay lập tức anh liền bắt lấy chúng giữ chặt hơn, nhỏ giọng quát: "Chớ lộn xộn."

Thẩm Kiều nín cười, ở góc độ anh không nhìn thấy, cười thỏa mãn hạnh phúc. Thẩm Kiều im lặng nằm sấp trong ngực anh, cảm thụ cánh tay mạnh mẽ của anh siết chặt mình, hô hấp ấm áp sau tai, nhịp tim rộn rã trước ngực. Dựa sát vào anh, cảm nhận vòng ôm của anh, hô hấp và nhiệt độ, đây là chuyện cô mong chờ nhất trong hai tháng vừa qua. Giờ phút này, đã thành sự thật. Cô cảm thấy thật hạnh phúc, thật vui vẻ. Cho tới nay, trái tim phiêu bạt bấn loạn, chợt tìm được một bến cảng an toàn có thể cập bờ, tháo xuống tất cả phòng bị và mặt nạ, cảm giác an tâm khiến cô rất muốn ngủ.

Dương Kiên rất nhanh liền phát hiện ra, cô gái trong ngực đã ngủ thiếp đi. Mà anh chỉ có thể ôm chặt cô, bất đắc dĩ cười. Vốn muốn nói chuyện, tâm sự với cô, nhưng cô lại vô cùng không phối hợp. nhưng cũng chứng tỏ rằng anh đã có thể khiến cô buông xuống sự phòng bị, gửi gắm tâm hồn, đó là lí do khiến anh rất vui mừng.

Thẩm Kiều không biết mình ngủ bao lâu, tỉnh lại trong ngực Dương Kiên, phản ứng đầu tiên là máy bay sắp cất cánh mà cô chưa lên. Thẩm Kiều không nói hai lời liền lo lắng đứng dậy muốn đi, lại bị người ở bên cạnh nhân bả vai ngồi xuống chỗ cũ.

Dương Kiên nâng cổ tay, cho cô nhìn thời gian, "Mới ngủ nửa tiếng mà thôi."

Thẩm Kiều hít mũi một cái, thanh âm có chút khàn khàn lắm lắm: "Còn tưởng rằng bị trễ rồi."

Cánh tay Dương Kiên thả trên bả vai của cô, ngón tay cách sợi tóc nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt trắng nõn tinh xảo của cô, mỉm cười cúi đầu hỏi: "Có phải khuỷu tay anh rất có cảm giác an toàn hay không?"

Trên mặt bị ngón tay anh cọ nên hơi ngứa một chút, Thẩm Kiều đã hoàn toàn tỉnh táo muốn gạt đi, tay lại bị anh một phát bắt được. Mặt anh chậm rãi tới gần, trước mắt dần dần phóng đại, trái tim Thẩm Kiều bắt đầu cuồng loạn. Ánh mắt của cô rơi trên lỗ mũi anh tuấn của anh, sau đó rơi xuống bờ môi mỏng khê nhếch. Thẩm Kiều biết kế tiếp anh muốn làm gì, nhưng cô không tránh cũng không ngăn cản, thậm chí còn đang mong đợi.

Ánh mắt nóng rực của anh khiến gương mặt của cô dần dần đỏ, lông mi vừa dài vừa dày sụp xuống, tạo thành hình bóng mờ mờ, che khuất trông mắt địu dàng như nước của cô. Bờ môi kiều diễm hé mở, giống như quả anh đào tháng 5 chín đỏ mọng, mê hoặc anh vuốt ve.

Môi Dương Kiên nhẹ nhàng dán lên cánh môi nồng ấm của cô, cẩn thận thương yêu, cứ như cô là bảo vật quý giá nhất của, nhẹ giọng ní non: "Thật là nhớ."

Hơi thở của anh ấm áp nhẹ nhàng phủ kín trên mặt, ngứa ngáy tê dại, lời nói của anh trầm thấp lại thâm tình, xương cốt của cô mềm nhũn, khiến cô không nhịn được dán sát vào anh. Cánh môi Dương Kiên thoáng tràn ra nụ cười yếu ớt, tay của anh chợt giữ chặt gáy cô, vừa thâm sâu vừa mạnh mẽ phủ lên môi của cô.

Nơi này là sân bay người đi tới đi lui, ôm nhau ly biệt, hình ảnh thâm tình hôn tạm biệt thường hay xảy ra, nhưng mà cặp đôi xinh đẹp ưa nhìn như vậy, vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt nhìn sang.

Bọn họ hôn say sưa, anh đang định thả cô ra. Nhưng một tiếng "ùng ục" bất thành linh vang lên, cắt đứt nụ hôn nóng bỏng, triền miên động lòng người này.

Dương Kiên tựa vào trán của cô, khẽ thở hổn hển, buồn cười hỏi: "Đói bụng à?"

Thẩm Kiều cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng đối là sự thật, vì vậy thành thực nói: "Ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn."

"Sao lại..." Dương Kiên muốn nổi giận, nhưng khi nhìn cô thì rốt cuộc không đành lòng, không hề nói gì nữa. Một tay dắt cô, một tay kéo valy hành lý của cô, vô cùng vui vẻ đi kiếm đồ ăn.

Thời gian không nhiều lắm, bọn họ chỉ có thể giải quyết bữa ăn tối ở sân bay. Cũng không có nhiều lựa chọn, chỉ có tiệm ăn nhanh, Thẩm Kiều quả quyết lựa chọn cơm sườn.

Buổi trưa vừa về đến Bắc Kinh, liền tham gia hội nghị ngay lập tức, lúc nghỉ giải lao chỉ uống ly cà phê, ăn mấy miếng bánh quy, Thẩm Kiều đã sớm bụng đói kêu vang, nên giờ phút này bụng mới có thể không bị khổng chế mà kêu lên ùng ục. Cho nên Thẩm Kiều cũng không để ý tới cái gì mà hình tượng, chỉ muốn lấp đầy bụng với tốc độ nhanh nhất.

Dáng vẻ ăn như hổ đói, thật sự không ăn khớp với cô, nhưng lại hài hòa muốn chết. Dương Kiên chống cằm, không hề nháy mắt nhìn cô, khoe miệng không tự chủ uốn thành đường cong.

Thẩm Kiều phồng má hỏi: "Không ăn sao?"

Dương Kiên nhìn cô chăm chú, im lặng lắc đầu.

"Thế cho em sườn nhé." Nói xong, Thẩm Kiều phản sườn chưa bị động đến của anh vào đĩa của mình, khoe miệng tràn đầy nét cười vui vẻ thỏa mãn vụng trộm.

Dương Kiên chợt thu hồi nụ cười, hắng giọng một cái rồi trầm giọng nói: "Tại sao không ăn cơm đúng giờ?"

"Không rảnh." Thẩm Kiều nói như chuyện đương nhiên.

Dương Kiên lớn tiếng nói: "Anh đi tìm Nghiêm Túc nói chuyện một chút."

"Đợi lát nữa." Thẩm Kiều cuống quýt đề bàn tay anh đang muốn ấn số điện thoại lại, cố gắng nuốt thức ăn trong miệng vào bụng, hàng lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lên: "Sao anh cứ như trẻ con vậy, không có chuyện gì cũng kiện cáo?"

Dương Kiên hí hóp mắt nhìn cô, vẻ mặt có chút nghiêm nghị: "Trước khi đi nói như thế nào?"

"Nói như thế nào?" Thẩm Kiều tròn tròn đôi mắt hỏi.

Dương Kiên có chút tức giận, trầm mặc nhìn cô chằm chằm. Thẩm Kiều tiếp tục vùi đầu ăn cơm, hơi lúng búng giải thích: "Chủ yếu là do hôm nay quá bận rộn, trước kia không như vậy, bảo đảm lần sau sẽ không như thế này nữa."

Mắt thấy sắc mặt Dương Kiên có chiều hướng tốt hơn, Thẩm Kiều oán thán: cho rằng người ta nguyện ý không ăn cơm à, đói bụng thì bản thân cũng không vui.

"Đúng rồi, có thiếu đồ gì không? Để anh đi mua."

Thẩm Kiều lắc đầu: "Không thiếu."

Giống hệt như mẹ già, Dương Kiên tiếp tục dăn dò: "Đồ đạc có giá trị đừng để trong vali hành lý."

Thẩm Kiều gật đầu: "Biết rồi." Nói xong, cô chột ngẩng đầu, mặt mày cong cong cười nói: "Nhưng mà không sợ, có bùa hộ mệnh rồi."

Dương Kiên nhú mày: "Cái gì vậy?"

Thẩm Kiều để đĩa xuống, kéo mở khóa ở bên cạnh cặp da, vớt và lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đưa đến trước mặt Dương Kiên, giống như đang hiến vật quý, nói: "Chính là cái này."

Dương Kiên nhận lấy cái hộp, không rõ chân tướng mở ra, lại thấy một đôi khuyên tai thạch anh tím anh từng tự tay đeo cho cô. Anh từng cho rằng đây là tín vật đính ước của bọn họ, sau đó lại thấy trên lỗ tai Thịnh Hạ, dưới cơn nóng giận anh tháo nó xuống rồi vứt đi, cuối cùng lại không đành lòng quay lại tìm, nhưng chỉ tìm thấy một chiếc trong đó. Trước khi Thẩm Kiều đi, đã từng gửi cho anh một tấm hình, đêm đó anh không thấy, chờ đến khi anh đọc hết những tin nhắn chưa đọc mới nhìn thấy nó, Thẩm Kiều người đã ở Âu châu, hơn nửa từ đầu đến cuối còn không muốn nói cho anh biết tại sao bọn chúng lại ở trong tay cô ấy.

Dương Kiên cảm thấy cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, đau đớn khó chịu. Yết hầu của anh giật giật, khàn giọng cẩn thận nói nhỏ: "Ngày đó sau khi kết thúc bữa tiệc, quay lại hội trường, cũng chỉ tìm thấy một chiếc trong đó, cái kia bị người khác nhặt mất?"

Thẩm Kiều cúi đầu, cũng không tiếng gật đầu một cái.

Trực giác nói cho anh biết Thẩm Kiều trước sau vẫn không bỏ được, cho nên mới giữ chúng lại, lừa anh rằng đã vứt bỏ cũng chỉ vì muốn anh chết tâm, suy nghĩ này quá nhiều anh hai tháng liền, nhưng mà cô vẫn trốn tránh anh, không nhận điện thoại rồi từ từ biến mất. Anh bắt đầu cười nhạo bản thân tự mình đa tình, nhưng vẫn không nghĩ ra là tại sao?

Thẩm Kiều ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hàm chứa hơi nước, giải thích: "Không phải cố tình đưa chúng cho Thịnh Hạ, lúc ấy em thật sự không biết cô ấy là bạn gái anh." Thẩm Kiều cắn cắn môi, hơi u oán nói: "Tần Niệm biết rất rõ ràng, nhưng cô ấy lại không nói cho em. Về sau, ở trong hội trường không cẩn thận dẫm vào nó, sau đó phát hiện Thịnh Hạ đứng bên cạnh anh, biết là anh ném chúng đi rồi, muốn tìm cái còn lại, nhưng mà khi đó có quá nhiều người, không có cách. Úm."

Anh chột chiếm lấy môi của cô, vừa nặng nề lại thâm sâu, giống muốn hút hết toàn bộ hơi thở của cô. Cánh tay Thẩm Kiều không hề có sức đẩy lồng ngực của anh, một lúc sau, anh mới thoáng buông lỏng sức lực, buông bỏ môi đỏ tươi ướt át của cô ra, chậm rãi cười rộ lên: "Đừng hiểu lầm, khoe miệng, có hạt cơm."

Thẩm Kiều vội giơ tay lên sờ sờ, nhưng chẳng còn hạt cơm nào cả, chỉ môi nóng bỏng sưng tấy. Cô nắm chặt quả đấm, hung hăng đấm bờ vai của anh.

Dương Kiên cười khẽ, ôm cô vào trong ngực, ôm chặt.

"Nào, đeo lên đi."

"Đừng. Không hợp với quần áo."

"A, " Dương Kiên có vẻ đăm chiêu đáp lời, một lát sau lại cười, "Cứ đeo lên là hợp."

Thẩm Kiều khẽ lắc đầu, cảm thấy khuyên tai dao động bên tai, khi đụng phải da đặc biệt phát ra tiếng "Bang bang", cắn răng nói: "Lôi thôi lếch thếch."

Dương Kiên lại gật đầu, nghiêm trang nói: "Thật là đẹp mắt."

Cuối cùng lưu luyến không rời tiễn Thẩm Kiều đi, Dương Kiên hoàn toàn mất tinh thần, cái này giống với tâm tình khi leo đến đỉnh núi cao, trong nháy mắt lại rơi xuống đáy cốc, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà vẫn khó tránh khỏi sự mất mát.

Dương Kiên đi trong đại sảnh sân bay, lấy điện thoại từ trong túi quần đã bị tắt tiếng từ trước đó ra, trên màn hình đã có mấy chục cuộc gọi nhỡ. Đúng lúc có một cuộc gọi đến, thư ký nghe thấy giọng nói của Dương Kiên, xúc động suýt nữa khóc òa: "Trưởng phòng Dương, lão gia ngài rút cuộc cũng chịu tiếp điện thoại, cục trưởng đang tìm ngài đó, cũng thúc giục bốn lần rồi, không tìm được ngài tôi sẽ phải tự xin đến chỉ nhánh Đông nam đó."

Dương Kiên chạy về Viện Kiểm Sát, thời gian đã gần đến mười giờ tối, phòng làm việc của Cục trưởng vẫn đèn đuốc sáng trưng. Thư ký nói, đó là Cục trưởng bên tư pháp đang chờ Dương đại gia.

Dương Kiên gõ cửa, sau khi được đồng ý thì đẩy cửa vào. Cục trưởng ngẩng đầu nhìn anh một cái, nói với giọng lạnh lùng: "Ngồi đi."

"Cục trưởng, ngài tìm tôi có việc gì?"

Cục trưởng cầm một sấp tài liệu lên ném đến trước mặt Dương Kiên: "Đây là cậu đưa vào hả?"

Dương Kiên cầm tập tài liệu lên lật đi lật lại, là hồ sơ của Vạn Tuyền, vì vậy gật đầu: "Vâng"

"Có biết bây giờ hấn ta ở trong trại giam rêu rao khắp nơi nói là cậu hại hấn ta hay không, nói muốn kiện cậu, muốn cho cậu trả giá thật lớn."

Dương Kiên khép tài liệu lại để trên bàn, không quan tâm nói: "A."

Cục trưởng cố gắng kìm nén lửa giận, không thể tưởng tượng nổi cao giọng nói: "Hả? Đây chính là thái độ của cậu hả? Có biết sẽ có ảnh hưởng xấu như thế nào hay không hay không?"

"Ngài yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý."

Cục trưởng cười lạnh: "Xử lý? Hừ, tốt nhất là đừng xuất hiện nữa. Đạp vỡ xe của mình để đưa hấn ta vào, đúng là nhiều tiền quá nên muốn đốt bớt."

Dương Kiên sờ sờ lỗ tai: "Tổn thất sẽ được công ty bảo hiểm bồi thường."

"Nói một câu cãi một câu, cậu có thể câm miệng hay không?" Cục trưởng hoàn toàn nổi giận, cầm văn kiện lên ném về phía Dương Kiên.

Dương Kiên thoáng nghiêng người, tài liệu suột qua người anh. Dương Kiên khom lưng nhặt tập tài liệu lên, đặt xuống chỗ cũ.

Cục trưởng tức giận nói: "Được rồi được rồi, đối với loại người vô lại như vậy thì phải dùng thủ đoạn, chuyện này cứ để đó. Nói đi, vừa nãy lúc đang họp, cậu chạy đi đâu?"

"Bạn gái xuất ngoại, tôi đi tiễn cô ấy lên máy bay."

"Con gái của Phó kiểm sát Thẩm?" Cục trưởng nhú mày hỏi, đã sớm nghe nói tiểu tử này ôm con gái nhà họ Thẩm ở trước cửa nhà, Phó kiểm soát trưởng Thẩm đi qua cũng không thèm quan tâm, hành vi ngang ngược như vậy thực sự khiến "Người ta vô cùng phẫn nộ".

"Đúng vậy ạ."

Cục trưởng cầm ấm trà từ sa lên, có phần dăm chiêu: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì bạn gái cậu không phải cô bé đó?"

"Ngài nhớ nhầm rồi."

Cục trưởng hừ lạnh: "Tốt nhất là như vậy."

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sao có thể không hận.

Lộ trình vốn được xác định là 3 tháng, nhưng sau đó bởi vì vụ án bị kéo dài, nên tốn thời gian gần nửa năm vụ án mới hoàn toàn kết thúc. Thẩm Kiều cũng không nghĩ sẽ bị kéo dài lâu như vậy, dĩ nhiên thời gian không phải do cô định đoạt, cô chỉ là người bị động nên phải chấp nhận thôi.

Trước khi về nước, Thẩm Kiều ở lại Paris mấy ngày, dành thời gian vui vẻ thư giãn với Chung Tình Duy. Lúc gần đi, Thẩm Kiều mang theo hai valy lớn đầy quà tặng do Chung Tình Duy chuẩn bị cho mọi người, đồ đạc nhiều đến mức vượt quá khối lượng giới hạn. Chung Tình Duy nhớ đến tất cả mọi người, duy chỉ bỏ sót Lương Thiệu Vũ. Thẩm Kiều không biết nhắc nhở như thế nào, chỉ có thể âm thầm mua một phần, sau khi về nước thì giao cho Lương Thiệu Vũ, cũng nói đó là tâm ý của Duy Duy, ai cũng có phần. Nhưng mà hình như anh ấy đã đoán được tất cả, không sợ hãi cũng không vui vẻ nhận lấy quà tặng rồi để sang một bên, cả đêm không thèm nhìn đến lần thứ hai.

Là Thẩm Du đến đón máy bay, bởi vì Dương Kiên phải đi công tác, nên ngay từ đầu Thẩm Kiều không hề nói cho anh biết thời gian về nước cụ thể, với lại cô cũng muốn về nhà trước.

Trên đường về nhà, Thẩm Du nói, Thịnh Hạ tự sát, nhưng chưa thành công.

Suy nghĩ của Thẩm Kiều lập tức bối rối, Thịnh Hạ tự sát. Ngoại trừ bởi vì Dương Kiên, cô không nghĩ ra lý do nào khác. Nhưng mà, sao Thịnh Hạ lại ngu ngốc như vậy?

Một lúc lâu sau, Thẩm Kiều mới tìm được giọng nói của mình, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt: "Hiện tại tình huống của cô ấy như thế nào rồi?"

"Vẫn ở bệnh viện, chuyện xảy ra vào tuần trước, hai ngày trước em có đi thăm cô ấy một lần, cả người giống như bị rút khô linh hồn, không nói lời nào, cũng không nhìn ai, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người."

Thẩm Kiều chịu đựng dầm dầy đột nhiên khó chịu, có phần khổ sở hỏi: "Dương Kiên đâu rồi?"

Thẩm Du vỗ vỗ tay lái, giọng nói không gọn sóng như tự thuật: "Khi mới xảy ra chuyện này, anh ấy có đến một lần, bác sĩ là do anh ấy thu xếp, tiền thuốc thang cũng do anh ấy phụ trách, nhưng những chuyện khác thì phải tay sạch sẽ, cũng không đến bệnh viện nữa."

Thẩm Kiều vẫn cảm thấy vô cùng khó tin, chẳng lẽ vứt bỏ tính mạng dễ dàng như vậy à? Có cái gì quan trọng hơn so với mạng sống hay sao? Không có mạng sống, tất cả những cái khác cũng sẽ không ý nghĩa gì nữa. Nhưng đồng thời, cô cũng cảm thấy cực kì áy náy. Là cô và Dương Kiên, từng bước từng bước bức Thịnh Hạ đến đường cùng.

Thẩm Du biết cô đang nghĩ cái gì, liền trầm giọng khuyên bảo: "Đừng nghĩ nhiều, chuyện như vậy cũng không liên quan đến chị, cho dù ban đầu chị không về nước, hai người bọn họ cũng không lâu dài được. Thế thân, cuối cùng vẫn là thế thân, chỉ thể hiện rằng Dương Kiên không bỏ được chị. Cuối cùng sẽ có một ngày anh ấy sẽ hiểu rõ ràng, thế thân cũng không thay thế được chị, giữ cô ấy lại sẽ chỉ làm anh ấy khổ sở hơn. Hoặc là vui vẻ quên chị đi, hoặc là phải đi tìm chị, cho dù như thế nào, anh ấy và Thịnh Hạ cuối cùng cũng phải đi đến bước chia tay mỗi người một ngã."

Thẩm Kiều khổ sở thì thầm: "Đã qua lâu như vậy, cô ấy vẫn muốn tự sát, có thể thấy rằng đối với cô ấy mà nói, chia tay với Dương Kiên là sự đả kích lớn như thế nào."

Thẩm Du im lặng mím môi. Thẩm Kiều chợt ra sức vỗ vào cửa xe, sắc mặt thật sự không tốt, Thẩm Du thấy thế vội dừng xe ở ven đường. Xe vừa mới ổn định, Thẩm Kiều liền tông cửa xông ra, ngồi chồm hổm ở ven đường nôn không ngừng.

Thẩm Du xuống xe theo, lấy một chai nước tinh khiết ra từ thùng xe phía sau, dùng tay bỏ nắp ra cho Thẩm Kiều.

Dọc theo đường đi chưa ăn gì cả, trong bụng trống rỗng, không phun ra được gì, cô làm thế nào cũng không áp con buồn nôn ghê tởm xuống được.

Thẩm Kiều bám vào tay Thẩm Du để đứng lên, ngược mắt nhìn mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu, hít thở lại cười cười: "Không có việc gì."

"Không thoải mái thì cứ nói, em đưa chị đến bệnh viện." Mi tâm Thẩm Du nhíu chặt lại nói.

Thẩm Kiều khẽ nhấp một ngụm nước, súc miệng rồi phun ra, cánh tay lau nước đọng trên khóe miệng, "Không có việc gì đâu, chắc do bay lâu quá áy náy mà."

Thẩm Du nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối bời của cô: "Ừ, chúng ta về nhà thôi."

Trước khi vào cửa, Thẩm Du lại nhỏ giọng nói: "Gần đây mẹ có chút tâm thần không yên, hỏi bà nguyên nhân bà lại nói là không có việc gì, sau khi trở về chị để ý một chút nhé, có lẽ bà sẽ nói với chị."

Thẩm Kiều gật đầu, thế nhưng lúc này cô chẳng nghe vào đâu câu nào, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện Thịnh Hạ tự sát vì tình, bởi vì Dương Kiên, bởi vì cô và Dương Kiên.

Trong nhà đã chuẩn bị xong cơm trưa, Thẩm Kiều thoải mái nói rằng mệt quá nên muốn ngủ một giấc trước, Cố Hoa Lam không hề dị nghị, bảo người giúp việc xách hành lý của Thẩm Kiều lên lầu.

Thẩm Du ngồi xuống trước bàn ăn, cả một bàn đều là món ăn mà Thẩm Kiều thích ăn. Cố Hoa Lam nhìn Thẩm Kiều lên lầu, sau đó cũng đi vào phòng ăn, nhỏ giọng hỏi Thẩm Du: "Sao Thẩm lại có vẻ không vui."

"Không biết." Thẩm Du lắc đầu.

Cố Hoa Lam như đang nghĩ cái gì đó, một lát sau lại hỏi: "Dương Kiên không đến sân bay đón nó à?"

"Không."

"Thẩm Kiều có nói với con, nó và Dương Kiên đi đến bước nào rồi không?"

"Không."

Thẩm Du rất nghe lời, hề hề thì đáp, nhưng đối với Cố Hoa Lam mà nói mỗi một đáp án, đều giống như không có đáp án. Cố Hoa Lam trầm giọng than thở, đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Thẩm Kiều mệt chết đi được, nhưng vẫn chẳng ngủ được, vừa nhắm lại trong mắt lại như nhìn thấy bộ dạng Thịnh Hạ đầm đìa máu tươi. Cô ấy im lặng chảy nước mắt, máu chảy ra, nằm giữa vũng máu, cô ấy tuyệt vọng nhìn thế giới trước mắt từng chút, từng chút trở nên tái nhợt, tất cả mọi thứ xung quanh dần mất đi âm thanh, cho đến khi cô ấy mất toàn bộ sức lực, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thẩm Kiều đột nhiên giật mình ngồi dậy, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, giống như đang ngạt thở rồi cuộc cũng có đường khí, cô tham lam há to miệng hít thở, cổ họng vừa khô vừa rát, cực kì khó chịu.

Bên giường chột trằm xuống, Thắm Kiều nghiêng đầu nhìn sang, nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của mẹ mình.

"Sao vậy? Gặp ác mộng à?" Cô Hoa Lam khăn trương hỏi.

Thắm Kiều thoáng ổn định tâm tình, liếm liếm bờ môi khô khốc, "Mẹ, làm sao vậy?"

"Ngay cả cơm trưa cũng không ăn, mẹ lên xem xem con có ngủ hay không."

Thắm Kiều cho mẹ một nụ trăn cười an, kéo cái chăn ra, xuống giường, "Con đi rửa mặt trước, xong sẽ xuống ăn cơm."

Cô Hoa Lam gật đầu: "Được."

Thắm Kiều đi đến cửa, kéo cửa phòng ra, thân thể lại do dự. Cô nhớ tới lời Thắm Du dặn dò, xoay người, nhìn mẹ mình, "Mẹ, có phải ngài có chuyện gì muốn nói không?"

Cô Hoa Lam nghe vậy, lập tức lắc đầu, cười nói: "Không có việc gì, nhanh đi rửa mặt đi, mẹ xuống phòng ăn đợi con."

"Vâng." Thắm Kiều vò vò tóc, ra khỏi phòng.

Thắm Kiều ăn không thấy ngon, hơn nữa không thèm ăn, ngược lại uống không ít nước. Cô Hoa Lam nhìn cô vẫn không động đũa, liền hỏi: "Không hợp khẩu vị à?"

Thắm Kiều lắc đầu, nói: "Vừa mới tỉnh ngủ, nên con không có khẩu vị," Thắm Kiều nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, đã 4 giờ chiều, vì vậy nói: "Ăn ít một chút, đợi lát nữa còn có thể ăn bữa. . ."

Cô Hoa Lam nói: "Cũng được."

Thắm Kiều do dự mãi, vẫn quyết định đến bệnh viện thăm Thịnh Hạ. Cô từ chỗ Thắm Du hỏi thăm được bệnh viện Thịnh Hạ đang ở, trên đường đi mua một giỏ trái cây tinh xảo và một bó cây mã đề, tự mình lái ô tô đi.

Thắm Du nói, Thịnh Hạ như bị rút khô linh hồn, lúc nào cũng nhìn chăm chăm cửa sổ ngăn người. Cô ấy vẫn đang chờ, cho nên vẫn nhìn cửa sổ? Bởi vì anh không tới, cho nên không nhìn ai, cũng không nói gì cả?

Thắm Kiều khẽ đẩy mở cửa phòng bệnh, trong phòng có mùi nước khử trùng nhàn nhạt. Phòng bệnh đơn, rất sạch sẽ, Thịnh Hạ đang nghỉ ngơi, chất lỏng trong bình truyền bị treo ngược nối với ống truyền dịch, đâm vào trong mạch máu có thể nhìn thấy rõ của cô ấy, cổ tay trái của cô ấy quấn một băng vải màu trắng cực kì bắt mắt, đâm vào mắt Thắm Kiều, khiến cô đau lòng. So sánh với lần gặp mặt trước thì Thịnh Hạ thật là gầy, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô khốc, hoàn toàn không có sức sống.

"Xin hỏi là ai vậy?"

Thắm Kiều nghe thấy giọng nói ở sau lưng, vội vàng xoay người, thấy một người phụ nữ trung niên, tóc đã hoa râm, gương mặt gầy yếu, có bông mắt rất nặng, vẻ mặt thoạt nhìn rất mệt mỏi, chắc là mẹ của Thịnh Hạ.

"Dì, ngài khỏe chứ, con là bạn của Thịnh Hạ, nghe nói cô ấy ngã bệnh nên tới thăm một chút."

Phương Mẫn quan sát tỉ mỉ cô gái trước mặt, hai bàn tay để bên eo không tự chủ nắm chặt lại. Một hồi lâu, bà mới khàn giọng hỏi như thử dò xét: "Ừ.... Thắm Kiều à?"

Thắm Kiều cười khổ, không ngờ lại bị nhận ra dễ dàng như vậy. Chắc hẳn mẹ Thịnh Hạ rất ghét mình, thậm chí còn hận. Trong lòng bà ấy, là mình đoạt người trong lòng của con gái bà ấy, mới dẫn đến bi kịch của hôm nay, làm sao có thể không hận?

Giọng nói của Thắm Kiều như có lỗi: "Con là Thắm Kiều, dì, thật xin lỗi, hôm nay con vừa mới về nước, mới nghe nói Thịnh Hạ gặp chuyện không may."

Phương Mẫn không nói gì, vẻ mặt vô cùng phức tạp, hai mắt cũng không chớp một cái nhìn Thắm Kiều chăm chăm, Thắm Kiều bị bà ấy nhìn vậy cảm thấy cả người không tự nhiên, trong ánh mắt của bà ấy hình như có địch ý, nhưng dường như không chỉ có vậy, ẩn sâu trong đó là cái gì, Thắm Kiều không đoán ra.

Phương Mẫn kéo cái ghế tới, nhỏ giọng nói: "Ngồi đi."

Thắm Kiều gật đầu ngồi xuống, ân cần hỏi: "Tình hình của Thịnh Hạ như thế nào rồi?"

Phương Mẫn lắc đầu: "Vết thương ngoài da có lẽ sẽ nhanh khỏi thôi, nhưng vết thương trong lòng sẽ rất khó khăn. Bác sĩ nói con bé bị chứng uất ức, tạm thời không thể xuất viện."

"Chứng uất ức?" Thắm Kiều nhỏ giọng kêu lên, trong nháy mắt đó trái tim của cô như bị bóp chặt.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy, lại duy trì ý niệm muốn vĩnh biệt cuộc đời, mặc dù đã sống lại, chứng uất ức sẽ khiến cô ấy sống không bằng chết. Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết (1), ngón tay Thắm Kiều xoắn lại cùng một chỗ.

1. Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết: câu này xuất hiện từ một điển cố. Vào thời Tấn Trung Đông, trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, kỳ huynh (anh họ) Vương Đạo và cả gia tộc bị đánh lúu, ở ngoài cung chờ tội. Chu Bá Nhân vào cung, Vương Đạo xin giải thích nhưng Chu Bá Nhân không để ý. Tích cực nói với hoàng đế là Vương Đạo có tội, nhưng cũng dân sớ xin tội cho Vương Đạo. Vương Đạo không biết nên ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn nắm quyền to, hỏi thăm Vương Đạo có muốn giết Chu Bá Nhân hay không, Vương Đạo không nói gì, rồi cuộc khiến Chu Bá Nhân bị giết. Sau đó Vương Đạo tìm được tấu chương trước kia của Chu Bá Nhân trong kho, mới bưng tình hiểu ra, khóc lóc nước nớc: "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết, trong tâm tôi chỉ có bằng hữu tốt này."

Phương Mẫn đỏ vành mắt, thanh âm run rẩy nói: "Tôi không có yêu cần khác, hy vọng về sau, cô đừng quay lại, đừng xuất hiện trước mặt Thịnh Hạ."

Thẩm Kiều lão đảo nghiêng ngã ra khỏi bệnh viện, nhìn bóng đêm dần dần phủ xuống, trong lòng phủ một tầng lại một tầng bụi bặm. Hiện giờ Thịnh Hạ như vậy, sao khiến cô an tâm? Sao cô có thể cho rằng chuyện này không hề liên quan đến mình? Mẹ Thịnh Hạ không nói một lời, một câu trách mắng cô, khiến cô càng cảm thấy áy náy không chịu nổi.

Thẩm Kiều chợt không biết nên bước tiếp như thế nào, trước mắt có thật nhiều con đường, cô lại không tìm được một cái có thể đi, hoặc là nói trước mắt đã không có con đường nào cả, cô đã ép mình, ép mọi người đến đường cùng.

Chung quy vẫn là lỗi của cô. Một quân bài Domino đổ xuống, liên tiếp tạo thành những lỗi lầm không thể vãn hồi; như một con bướm bướm vỗ cánh bay, gây ra một cơn bão trên bờ biển rộng.

Rõ ràng là gió đêm hè, lại làm cho cô cảm thấy từng trận rét lạnh. Thẩm Kiều ôm lấy vai bất lực ngồi xồm xuống bên lề đường.

Không biết đã trải qua bao lâu, trước mắt bỗng nhiên đã xuất hiện một đôi giày da không nhiễm một hạt bụi. Sau đó, cô liền cảm thấy người kia ngồi xồm xuống trước mặt cô, hô hấp và cái ôm ấm áp khiến thân thể cô bắt đầu run lên.

Dương Kiên ôm lấy Thẩm Kiều, khẽ vuốt ve tóc của cô, "Về cũng không nói cho anh một tiếng, muốn cho anh bất ngờ sao?"

Thẩm Kiều nằm sấp trong ngực anh, cặp mắt vô hồn nhìn về phía xa: "Đáng tiếc, chỉ có kinh sợ."

Dương Kiên trầm giọng thở dài, kéo Thẩm Kiều đứng lên, nhét cô vào trong xe đang dừng ven đường, bản thân cũng lên xe theo. Dương Kiên cầm áo vest treo trên ghế dựa lên, bọc lấy cô, ôm chặt cô vào ngực.

Cánh tay Thẩm Kiều chậm rãi ôm chặt eo của anh, tựa sát vào trong ngực anh, có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại: "Cuối cùng, vẫn là chúng ta sai lầm rồi."

Dương Kiên đẩy cô ra, hai tay nắm thật chặt bả vai của cô, giống như dùng cái này để giữ vững sự kiên định: "Em hãy nhớ, làm chuyện không phải với nhau, mới là lỗi lầm lớn nhất."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Phát hiện ra manh mối

Trạng thái của Thẩm Kiều không được tốt lắm, Dương Kiên không muốn sau khi về nhà cô lại nghĩ đông hỏi tây, phiền não lại càng tăng thêm, vì vậy đưa cô đến căn hộ ở bên ngoài của mình.

"Em có đói bụng không, có muốn ăn cái gì đó trước không?"

Thẩm Kiều lắc đầu, "Không muốn."

Thẩm Kiều đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn ánh đèn thành phố. Lần trước đến đây thì anh và Thịnh Hạ vẫn là người yêu, cô và Thẩm Du đưa anh đã uống say về nhà, anh bởi vì Giản Dư Mặc mà chăm chọc cô. Hôm nay, Giản Dư Mặc thành chồng người khác, còn Thịnh Hạ lại nằm trên giường bệnh. Hình như giữa bọn họ vẫn luôn có mối liên quan, hoặc là luôn bỏ lỡ, hoặc là từng có lỗi.

Dương Kiên tắt máy điều hòa không khí trung tâm, ôm Thẩm Kiều ngồi xuống ghế sofa, thả ly cà phê nóng vừa mới pha xong vào tay cô.

Cà phê ấm áp qua cái ly truyền tới lòng bàn tay, hơi nóng như theo mạch máu chạy tới toàn thân, sưởi ấm thân thể của cô.

Dương Kiên vuốt ve bả vai Thẩm Kiều, trầm ngâm chốc lát, nghiêm túc nhìn cô chăm chú, rồi trầm giọng nói: "Anh nghe nói, Thịnh Hạ không phải con gái ruột của mẹ cô ấy, cho nên lần này cô ấy tự sát có lẽ không phải bởi vì chúng ta, có thể do cô ấy không tiếp nhận nổi sự thật này, nên mới chọn con đường này."

". Nói gì vậy?" Thẩm Kiều khó có thể tin nhìn Dương Kiên, mặt có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Dương Kiên cường điệu gật đầu: "Là thật đó. Ngày đó Thịnh Hạ được đưa đến bệnh viện thì đã mất rất nhiều máu, cùng ngày hôm đó, bệnh viện vừa mới tiến hành mấy ca giải phẫu lớn, kho máu không có đủ lượng máu, là Phương Mẫn truyền máu cho cô ấy, mới cứu được Thịnh Hạ từ Quý Môn quan trở về. Rõ ràng là người thân không thể truyền máu cho nhau."

Thẩm Kiều lắc đầu, lẩm bẩm không ngừng: "Tại sao có thể như vậy?"

Dương Kiên khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, đau lòng nói: "Cho nên em đừng đẩy bản thân vào ngõ cụt, có lẽ chuyện này sẽ cách nhìn khác."

"Vậy anh điều tra ra cha mẹ ruột của cô ấy rồi sao?" Thẩm Kiều biết, với tính tình của Dương Kiên, sau khi phát hiện điểm kì lạ, anh không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Dường như Dương Kiên do dự trong chốc lát, nắm chặt tay Thẩm Kiều, lắc đầu nói: "Vẫn chưa."

Ngày đó anh chợt nhận được một cuộc gọi đến từ một số lạ, người ở đầu bên kia điện thoại khóc không thành tiếng. Từ những câu nói đứt quãng của bà, anh biết Thịnh Hạ tự sát, vì vậy buông công việc xuống rồi chạy tới bệnh viện.

Lúc Phương Mẫn về nhà thì thấy con gái nằm trong vũng máu, trong lúc bối rối không biết làm sao, may sao người hàng xóm sát vách lại là bác sĩ, sau băng bó đơn giản để cầm máu, dưới sự giúp đỡ của hàng xóm, Phương Mẫn đưa Thịnh Hạ đã hôn mê đến bệnh viện.

Dương Kiên đến bệnh viện thì Thịnh Hạ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Mới vừa rút máu xong nên Phương Mẫn vô cùng suy yếu, lại kiên trì muốn ở bên ngoài phòng cấp cứu chờ Thịnh Hạ ra ngoài. Cũng vì vậy, anh mới biết được Thịnh Hạ không phải con gái ruột của Phương Mẫn.

Phương Mẫn nhìn thấy Dương Kiên, cũng không có tình gây sự đánh chửi gào khóc, có lẽ là quá yếu nên không có hơi sức. Bà chỉ lặp đi lặp lại: "Cậu đã từng nói sẽ cho con bé hạnh phúc, tại sao lại nuốt lời. Tại sao lại để con bé hi vọng rồi lại khiến nó tuyệt vọng. Tại sao cậu lại khiến nó khổ sở như vậy."

Dương Kiên cảm thấy rất có lỗi, bố trí phòng bệnh và bác sĩ giỏi nhất, phụ trách toàn bộ tiền chữa bệnh. Sau khi Thịnh Hạ thoát khỏi nguy hiểm, được chuyển vào phòng bệnh thường, anh cũng không xuất hiện ở bệnh viện nữa. Anh khẳng định bản thân không có biện pháp mang hạnh phúc đến cho Thịnh Hạ, trong giai đoạn đặc biệt loại này anh mà xuất hiện bên cạnh Thịnh Hạ, có lẽ chỉ làm tăng thêm phiền muộn và rắc rối cho nhau, gia tăng tổn thương đối với Thịnh Hạ. Anh đã có lỗi với Thịnh Hạ, không thể cũng có lỗi với Thẩm Kiều.

Đêm xuống, Thẩm Kiều khẳng khái muốn về nhà. Mặc dù Dương Kiên rất muốn giữ cô lại, nhưng cuối cùng vẫn đành thỏa hiệp. Chờ cô đến khách sạn, ép cô ăn một chút, sau đó đưa cô về nhà. Nhìn cô đi vào viện, Dương Kiên mới chuyển hướng rời đi.

Thẩm Du và Thẩm An không về, người giúp việc đã nghỉ ngơi, trong phòng khách chỉ có một mình Cố Hoa Lam, ti vi đang mở, nhưng không hề có âm thanh. Cố Hoa Lam ngồi trên ghế sofa ngủ thiếp đi, trên tay đặt một quyển sách đã ố vàng.

Thẩm Kiều nhẹ nhàng rút quyển sách ra, tiện tay lật qua lật lại, một tấm ảnh đen trắng bị kẹp trong quyển sách trượt xuống. Thẩm Kiều khép sách lại, cúi người nhặt lên, mà lúc này, Cố Hoa Lam cũng tỉnh lại.

Thẩm Kiều đang định nhặt tấm ảnh lên, chỉ thấy là ảnh chụp chung, còn chưa kịp nhìn rõ, tấm ảnh đã bị Cố Hoa Lam nhanh tay lấy đi.

"Mẹ?" Thẩm Kiều bị động tác đột ngột của mẹ mình làm cho thoáng kinh ngạc.

Cố Hoa Lam vội vàng cất tấm ảnh đi, thả lại trong cuốn sách đang cầm trong tay. Khuôn mặt cố gắng duy trì vẻ tự nhiên, bà vuốt vuốt tóc đứng lên, "Con về rồi à? Ăn cơm chưa?"

"Dạ," Thẩm Kiều gật đầu, không che giấu được vẻ tò mò, hỏi: "Tấm ảnh được chụp bao giờ vậy? Nhìn người trong ảnh có vẻ rất trẻ."

Cơ mặt Cố Hoa Lam hơi giật giật mắt tự nhiên nói: "Là tấm ảnh được chụp từ rất lâu trước kia rồi."

Thẩm Kiều nhăn lại mày: "Đi đứng bên cạnh là ai vậy? Hình như có phần quen mắt."

"Ai cũng không phải, con nhìn lầm rồi."

Thẩm Kiều chợt nghĩ đến cái gì đó, liền vội vàng hỏi: "Có phải là người bạn mà mẹ đã từng nói là rất giống mẹ Thịnh Hạ hay không? Nhìn qua cũng có chút giống. Nhưng mà vừa mới cũng vội nhìn thoáng qua nên cũng không chắc chắn lắm."

Cố Hoa Lam chợt có chút tức giận, giọng nói trầm xuống: "Con nhanh đi tắm một cái rồi ngủ đi, thời gian cũng không còn sớm. Chẳng phải ngày mai còn phải đi làm à!"

"Dạ."

Cố Hoa Lam cầm sách đi về phòng ngủ, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Thẩm Kiều, mà cô cảm thấy càng ngày càng rối loạn. Dương Kiên mới vừa nói cho cô biết, thật ra mẹ Thịnh Hạ cũng không phải là mẹ, hiện tại cô lại thấy người có nét giống với mẹ Thịnh Hạ xuất hiện trong tấm ảnh chụp cùng với mẹ mình. Vậy có lẽ nào, mẹ ruột của Thịnh Hạ thật ra là vị trong tấm ảnh kia? Mẹ biết bà ấy ở đâu sao? Tìm được bà ấy rồi, tình trạng của Thịnh Hạ có khá hơn chút nào không?

Thẩm Kiều nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, xem xét đủ loại dấu vết, mẹ cũng không biết hiện giờ người bạn kia đang ở đâu.

Dương Kiên đứng trong thư phòng, tâm sự nặng nề cầm cái túi giấy da bò lên lên, lại chậm rãi để xuống.

Anh đã nói dối Thẩm Kiều.

Thịnh Hạ vừa mới được đẩy ra từ phòng cấp cứu thì anh đã đứng trong hành lang bệnh viện, nhìn thấy Cố Hoa Lam vội vã chạy đến. Ban đầu khi biết Thịnh Hạ không phải là con gái Phương Mẫn thì anh cũng không suy nghĩ quá nhiều, nhưng khi nhìn thấy Cố Hoa Lam, anh đột nhiên cảm thấy trong truyện này có phần kì lạ, nên muốn tìm hiểu ngọn ngành. Nhưng lại lo lắng nếu tra ra cái gì sẽ bị người ngoài biết, vì vậy đích thân anh bắt tay vào điều tra.

Mấy ngày nay, mặc dù anh vội vàng đi công tác, nhưng đồng thời cũng bận rộn chuyện này. Hiện giờ kết quả đang nằm trong túi giấy, nhưng mà tin tức cũng không phải là tất cả, anh cũng không dám chắc chắn 100%. Cho dù có chắc chắn, anh cũng không dám nói cho Thẩm Kiều, thứ nhất là sợ cô bị đả kích, càng sợ sau khi nói cho cô biết, thật vất vả cô mới đứng bên cạnh mình sẽ lại lùi bước. Anh không dám đánh cược, thật sự không dám.

Ngày đầu tiên Thẩm Kiều đi làm

Nhận được sự sắp xếp đi tham gia một buổi tọa đàm pháp luật đặc biệt, chủ giảng là Điền Ngữ Hồng, mẹ của Dương Kiên.

Đây là vị luật sư nổi danh lừng lẫy, đồng thời còn nổi tiếng với thái độ xử lý công việc của bà, nghiêm khắc, cẩn thận, theo đuổi sự hoàn mỹ, tuyệt đối không cho phép bất kỳ sai lầm hay thiếu sót nào nảy sinh, những đồng chí từng công tác dưới tay bà thường bị giầy vò đến khổ không thể tả, nhưng đồng thời cũng thừa nhận đi theo bà một năm, so đi học mười năm còn gặt hái được nhiều hơn.

Tọa đàm kết thúc, Điền Ngữ Hồng đi với mấy vị lãnh đạo cùng rời khỏi hội trường, gặp Thẩm Kiều ở ngoài hành lang.

Thẩm Kiều vội vàng cẩn trọng gật đầu chào hỏi. Điền Ngữ Hồng nói với mấy người kia mấy câu, bọn họ liền rời đi trước. Sau đó nhìn về phía Thẩm Kiều, nói với giọng nhàn nhạt: "Nghe nói con đang làm ở Bộ Ngoại Giao, công việc thuận lợi chứ?"

"Rất thuận lợi ạ." Trong lòng bàn tay Thẩm Kiều, tất cả đều là mồ hôi, giờ phút này so với việc bị bộ trưởng bộ ngoại giao điểm danh còn khiến cô cảm thấy khẩn trương hơn.

"Vậy thì tốt rồi."

Thẩm Kiều khéo léo cười: "Cám ơn dì đã quan tâm."

Điền Ngữ Hồng liếc Thẩm Kiều một cái, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt của bà khiến Thẩm Kiều cảm thấy không tốt lắm, cảm giác dường như bà không thích mình. Nhưng mà suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được, bảo bối được gia đình nâng niu trong lòng bàn tay, bây giờ lại trở thành sở hữu của người khác.

Sau khi Điền Ngữ Hồng rời đi, Thẩm Kiều mới dám thả chậm giọng điệu. Nhìn màn hình vẫn lóe lên liên tục, Thẩm Kiều ấn phím kết nối.

Thẩm Du nói: "Chị về nhà một chuyến, lấy giấy thông hành Hongkong, lát nữa sẽ có người về lấy."

"Sao không tự về lấy?"

"Bận."

Dùng một chữ để sai khiến Thẩm Kiều, cô còn chưa kịp nói gì, đã bị đối phương ngắt điện thoại. Thẩm Kiều nhũn mày làm bầm một câu: "Oan gia."

Thẩm Kiều gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, liền vội vã rời khỏi hội trường, lái xe về nhà.

Khi Thẩm Kiều vào cửa thì phát ra tiếng động, khiến đi giúp việc tưởng là Cố Hoa Lam về. Thẩm Kiều vừa đổi giày, vừa cười hỏi: "Mẹ cháu đi đâu rồi?"

"Không rõ lắm."

"Gần đây bà thường ra ngoài à?"

Di giúp việc gật đầu: "Đúng vậy, gần đây phu nhân có vẻ rất bận."

"Đã biết." Thẩm Kiều để ví da xuống, liền vội vã lên lầu.

Phòng của Thẩm Du được dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi, không hề bừa bãi, lộn xộn, màu sắc cũng đơn giản. Biết anh thường để giấy tờ chứng nhận ở đâu, Thẩm Kiều trực tiếp kéo ngăn kéo ra rồi lấy giấy thông hành, tiện tay lật lật giấy tờ chứng nhận của anh. Cái gọi là hộ chiếu chính là loại giấy tờ mà lúc nào cũng chỉ muốn tiêu hủy tấm hình dán trên nó đi, nhưng mà hộ chiếu của Thẩm Du lại thực sự dễ nhìn. Thật là quý quái mà.

Trong lúc thờ vẩn thán dài, cô không cẩn thận làm đổ cái ly trên bàn, nửa ly nước đổ hết ra ngoài, Thẩm Kiều cuống quýt giải cứu tài liệu đang để trên bàn, trong đó mấy phần bị trượt xuống đất.

Thẩm Kiều dọn dẹp bàn xong, cô khom lưng nhặt tài liệu lên, trong đó thấy có một phần sơ yếu lý lịch của Thịnh Hạ.

Thẩm Kiều không để Thẩm Du cho người về lấy, mà tự mình mang giấy thông hành đến công ty cho anh. Thẩm Du vừa mới họp xong đi từ phòng họp ra ngoài, liếc cô một cái: "Đến phòng làm việc đợi em." Sau đó, lại quay đầu thảo luận vấn đề gì đó với mấy vị quản lý cao cấp.

Thẩm Kiều ngồi trong phòng làm việc một lát, Thẩm Du vừa gọi điện thoại vừa đẩy cửa vào, đi đến trước mặt Thẩm Kiều, chìa lòng bàn tay ra.

Thẩm Kiều lấy giấy thông hành ra, lắc trái lắc phải, không chịu đưa cho anh. Thẩm Du thu tay lại, đi tới sau bàn công tác ngồi xuống, mắt nhìn vào màn hình máy vi tính, vừa gọi điện thoại.

Rốt cuộc, anh cũng dừng máy. Thẩm Kiều đi tới, để giấy thông hành xuống góc bàn, nhìn Thẩm Du chăm chăm, hỏi: "Đầu tiên hãy trả lời một vấn đề."

"Nói."

"Chị thấy sơ yếu lý lịch của Thịnh Hạ ở trong phòng em. Em giải thích thế nào đây?"

Thẩm Du khẽ nhún lông mày lại: "Cô ấy là nhân viên của em, có sơ yếu lý lịch của cô ấy thì có gì kỳ quái?"

"Thì thấy lạ, cô ấy đã nghỉ việc rồi."

Thẩm Du nhún vai: "Vậy thì sao?"

Thẩm Kiều cách cái bàn cúi thấp người xuống, dựa sát vào Thẩm Du, nhỏ giọng hỏi: "Không phải em thích Thịnh Hạ chứ?"

Thẩm Du cười lạnh, nhanh chóng cướp đi giấy thông hành đang bị bàn tay Thẩm Kiều đè lên, gõ mạnh lên trán của Thẩm Kiều, "Buổi tối em sẽ bay đi Hongkong, về thì nói với lão thái thái hộ em. Sau bữa tiệc tối em sẽ gọi điện thoại cho bà sau."

Thẩm Kiều vuốt vuốt cái trán, bản thân cô cũng cảm thấy có phần hoang đường. Nhưng gần đây, dù ít dù nhiều thì sự phát triển của mọi việc cũng có phần quái dị, hình như Thịnh Hạ đã thâm nhập quá nhiều vào mọi góc ngách trong cuộc sống sinh hoạt của cô, rõ ràng Thịnh Hạ đã nghỉ việc lâu rồi, tại sao sơ yếu lý lịch vẫn ở chỗ Thẩm Du?

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cấm nhúc nhích, kiểm tra đây!!

Dương Kiên không biết đã gọi điện thoại lần thứ bao nhiêu rồi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có người nhận, trong tiệc xã giao tối nay, anh có uống chút rượu, nên đầu óc có chút choáng váng, không tìm được Thẩm Kiều anh càng đau đầu, bức bối hơn.

Xe đã lượn không mục đích hai vòng trên đường vành đai của thành phố rồi, thông qua kính chiếu hậu, tài xế có thể nhìn thấy tâm tình của người ngồi ở hàng ghế sau đang rất kém, nhưng cứ tiếp tục đi như thế này không phải là cách hay, chỉ có thể cẩn thận hỏi, "Trường phòng Dương, chúng ta đi đâu đây?"

Dương Kiên nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt cực kì âm u. Một hồi lâu sau, anh nói với giọng điệu tức giận, "Về nhà."

"Vâng." Tiểu tài xế như nhặt được đại xá, hắng giọng đồng ý.

Dương Kiên dựa người vào vách thang máy, vẫn chưa từ bỏ ý định ấn dây số kia một lần nữa, nhưng mà kết quả vẫn như cũ. Anh sa sút tinh thần, rũ bỏ vai ra khỏi thang máy, hòa khí trong lòng như không kìm nén được nữa, vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy, tên đầu số đã chọc anh giận, đắc tội với anh, lúc này đang ôm chân ngồi ngoài cửa nhà anh.

Thẩm Kiều ngồi xếp bằng, cánh tay chống trên đùi, bàn tay nâng cằm lên, nhìn chăm chăm mặt đất ở phía trước mắt hờn. Nghe thấy tiếng mở cửa thang máy, cô ngoái đầu lại nhìn sang, thấy được khuôn mặt tức giận của Dương Kiên.

Dương Kiên đến gần, nhìn Thẩm Kiều từ trên cao xuống, cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt mở tròn xoe.

Khi không tìm thấy cô, anh rất tức giận, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy cô ngồi trước cửa nhà, toàn bộ hỏa khí đã tan thành mây khói, nhưng anh vẫn giả vờ giận giữ, lạnh lùng hỏi: "Tại sao em không nhận điện thoại?"

Anh cho rằng cô vì Thịnh Hạ mà quyết định đẩy anh ra xa, anh tức giận, lại càng sợ hơn. Dương Kiên chau mày: "Có biết anh không tìm được em sẽ rất

tức giận hay không?"

Thẩm Kiều đã biết rõ còn có hỏi: "Tại sao?"

"Nói đi?" Dương Kiên cúi thấp người, cắn răng nghiêng lợi nói.

Một bóng người trườn lên, Thẩm Kiều mím môi cười: "Kiểm tra bất ngờ, xem anh có dây dưa với mỹ nữ hay không."

Dương Kiên sững sờ một chút, không ngờ cô có thể nói như vậy, nhưng mà, xem như đây là niềm vui ngoài ý muốn. Cúi người chiếm lấy môi của cô, hàm răng nảy sinh ác độc cắn cô, trừng phạt vì cô không nhận điện thoại.

Mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi rượu, nụ hôn của anh khiến cô nhớ nhưng một hồi lâu. Nhưng anh thật là ác độc, có lẽ bờ môi của cô cũng bị anh cắn nát rồi, Thẩm Kiều bị đau nhú nhú mảy, nhưng lại giờ cánh tay lên ôm chặt cổ của anh. Cô chủ động, khiến anh hôn sâu hơn, mút thật sâu, áp cô lên tường, điên cuồng chiếm đoạt môi của cô.

Cuối cùng, anh cũng chịu buông cô ra, cái trán vẫn dựa vào người cô, hai mắt đỏ bừng nhìn cô chăm chú.

Thẩm Kiều thở nhẹ, thanh âm dịu dàng như mưa phùn: "Em không muốn về nhà, anh chứa chấp em một đêm nhé, có được không?"

Hôm nay, cô khiến anh rất bất ngờ, nhưng mà, anh rất thích, nửa năm nay, đối với anh mà nói mỗi buổi tối đều là sự hạnh hạ. Dương Kiên vội vàng muốn kéo cô dậy, nhưng Thẩm Kiều lại chau mày nói: "Tê chân rồi."

Dương Kiên tức giận than nhỏ, ôm ngang lấy cô, mở cửa phòng, xuyên qua phòng khách chạy thẳng tới phòng ngủ. Thẩm Kiều vừa nhìn đã thấy có cái gì đó không đúng, vội vàng vỗ vỗ lồng ngực của anh, nói: "Anh muốn làm gì vậy?"

Dương Kiên lời ít ý nhiều: "Ngủ."

"Đợi một chút, thả em xuống đã."

"Không thả."

Thẩm Kiều có chút ngượng ngùng, hai gò má hồng hồng, nói: "Chỉ là ngủ nhờ, không muốn cùng. cái kia."

Dương Kiên cúi đầu nhìn cô, bên môi tràn ra một nụ cười yếu ớt: "Cùng cái kia?"

"Chính anh nghĩ như vậy."

"Làm sao biết anh nghĩ cái gì?" Lúc nói chuyện, anh đã đá văng cửa phòng ngủ ra, đặt cô xuống giường rồi ngồi xuống, nửa nằm nửa ngồi, tầm mắt song song với cô.

May mà không có động tác kế tiếp, Thẩm Kiều âm thầm hòa hoãn khẩu khí, vừa định đứng lên, lại bị anh nhào tới bất ngờ khiến cô ngã xuống chiếc giường mềm mại.

"Dương Kiên!" Thẩm Kiều tức giận.

"Chẳng phải em nói kiểm tra bất ngờ sao? Vậy thì phải kiểm tra triệt để mới được." Dứt lời, anh ấn chặt hai cánh tay giầy giữa của cô xuống, ngậm chặt đôi môi mềm mại của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để mở miệng nói chuyện, phá vỡ sự đấu tranh và phòng bị của cô, cho đến khi cô ở dưới người anh hóa thành nước, vừa mềm mại vừa triển miên.

Buổi tối nửa năm trước, mùi vị này khiến anh nhớ nhưng lâu lắm rồi, rốt cuộc lần này cũng có thể ôm lấy cô một lần nữa, anh phải khởi động tất cả mẫn lực, mạnh mẽ, mạnh mẽ muốn cô.

Anh thở nhẹ, khàn giọng hỏi: "Sau khi kiểm tra bất ngờ, em cảm thấy đạt tiêu chuẩn không?"

Thẩm Kiều nghiêng đầu không nhìn anh, mùi vị tình dục chưa tàn đi hết, hai mắt nhìn đèn ngủ lấm bầm: "Không biết."

"Không biết?" Dương Kiên chau mày, đưa tay tắt đèn, "Vậy kiểm tra tỉ mỉ một lần nữa nhé."

Thẩm Kiều đẩy lồng ngực của anh ra, trong bóng tối trốn tránh nụ hôn của anh, cảm giác nóng bỏng ở bắp đùi và đau đốn ở eo ếch nhắc nhờ cô, mới vừa rồi bản thân anh hưng ác như thế nào, thực sự không muốn nhớ lại, vì vậy vội vàng nói: "Đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn."

Dương Kiên cười tà nịnh cắn cắn cổ của cô: "Không muốn chỉ đạt tiêu chuẩn, anh muốn xuất sắc."

Thẩm Kiều bị anh giầy vò đến nửa đêm, cuối cùng xui xẻo trong vòng tay của anh, ngủ thật say. Dương Kiên ôm cô, khẽ hôn lên vàng trán của cô, nhỏ giọng thương lượng: "Chúng ta sinh em bé đi. Như vậy sẽ không ai có thể tách chúng ta ra."

Nhưng Thẩm Kiều đã ngủ say, cũng không nghe thấy gì cả, hô hấp đều đặn, gương mặt ửng hồng, gương mặt say ngủ bình thản như trẻ con. Dương Kiên nắm tay thật chặt, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Rất cuộc anh cũng có thể yên tâm. Cô kiên định khiến trái tim anh rung động, thật vui.

Thẩm Kiều tỉnh lại trong vòng tay của anh, anh mặt mày thư thái nhìn cô, vẻ mặt mềm mại như nước, Thẩm Kiều hí mắt cười yếu ớt: "Buổi sáng tốt lành."

"Thẩm Kiều" Dương Kiên khẽ gọi.

"Ừ."

"Hi vọng buổi sáng nào cũng được nghe em nói buổi sáng tốt lành."

Thanh âm của Thẩm Kiều lười biếng: "Được, vậy em sẽ thu âm lại cho anh."

Dương Kiên hôn lên khóe mắt của cô: "Không, muốn chính miệng em nói."

Thẩm Kiều chọc mở to mắt, đẩy anh ra: "Lại bị muộn ròi!"

Cô cuống cuống muốn xuống giường, chân lại bị chần mền ngăn trở, trần trụi từ trên giường ngã xuống, cái trán còn bị đụng phải góc bàn, khiến cô đau nồ đom đóm mắt, nước mắt chảy ào ào, đáng vẻ cực kì nhếch nhác.

Buổi sáng Thẩm Kiều mới về đến nhà, thấy Cố Hoa Lam tron phòng khách. Đây là một trong số ít đêm cô không về ngủ, lần đầu tiên ngay cả chào hỏi cũng không.

"Đi đâu vậy?"

"Con ở chỗ bạn."

Cố Hoa Lam tiếp tục truy hỏi: "Bạn nào?"

"Ngài không biết đâu." Thẩm Kiều trả lời, "Con đi thay quần áo trước đã, lát nữa còn có một cuộc họp."

Cố Hoa Lam nhìn bóng lưng Thẩm Kiều đang lên lầu, càng lúc càng nhủ chặt chân mày, "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Thân mình Thẩm Kiều dừng lại một chút, không trả lời, tiếp tục lên lầu.

Công việc của Thẩm Kiều và Dương Kiên đều vô cùng bận rộn nhưng mỗi ngày, dù thế nào cũng rút ra một khoảng thời gian để gặp mặt một lần. Có lúc anh bận đến rất khuya, dừng xe ở bên ngoài đại viện gọi điện thoại cho cô. Thẩm Kiều bao giờ cũng chạy một mạch ra gặp anh, mà anh lúc nào cũng mang theo đồ ăn khuya ngon lành. Thẩm Kiều bắt bẻ, không phải cô muốn gặp anh, là thức ăn ngon hấp dẫn cô.

Dương Kiên chống cánh tay lên tay lái, nhìn đáng vẻ cô ăn uống say sưa ngon lành, một tay thân mật vuốt ve vành tai đầy đặn xinh xắn của cô: "Ăn giỏi như vậy, có phải đã có rồi hay không?"

Thẩm Kiều nghe thế thì ngậm miệng, thu dọn đồ ăn khuya, quay đầu lại nhìn anh cười: "Em đi về trước, bye bye."

Dương Kiên nhanh tay bắt lấy cánh tay của cô, lại gần cô rồi nói: "Đừng độc ác như vậy, cả ngày không gặp, dù sao cũng phải hôn một cái, để hóa giải nỗi khô trương tư."

Thẩm Kiều từ chối mấy lần, thực sự không có hơi sức để tranh chấp với anh, vì vậy qua loa chạm khẽ một cái vào môi của anh, thế nhưng vừa chạm vào liền không thể rời đi. Cái gáy bị bàn tay đầy sức sống của anh giữ thật chặt, không đợi đến khi cô xụi lơ do hít thở không thông, anh tuyệt đối sẽ không thả cô rời đi.

Thẩm Du trở về từ Hong Kong, không về nhà, cũng không về công ty, việc đầu tiên là đi gặp Dương Kiên.

Dương Kiên vội vã chạy tới từ đơn vị, vừa mới ngồi xuống, mới bùng cái chén lên muốn uống một ngụm nước, dưới tình huống người đối diện không hề có lời mở đầu, nói thẳng: "Nói đi, đã điều tra được cái gì rồi?"

Cái ly dừng lại bên môi, Dương Kiên ngược mắt nhìn Thẩm Du, khẽ cười uống cạn ly trà, để ly xuống rồi nói: "Ngày nào tôi cũng điều tra, điều tra đủ loại, cái gọi là "điều tra" mà cậu nói là cái gì?"

Thẩm Du trầm giọng nói: "Đừng có biết rõ rồi còn cố hỏi. Nói hết những gì anh tra được ra đi, không cần che giấu."

"Trước không nói là điều tra cái gì, có điều tra được cái gì, cho dù là có, tại sao phải nói cho cậu? Muốn tôi mở miệng, người đầu tiên phải nói, là Thẩm Kiều mới đúng. Mặc dù cậu là em trai của cô ấy, là bạn của tôi, nhưng dù sao đối với tôi mà nói, người thân thiết nhất chính là cô ấy."

"Vậy thì tốt, gọi Thẩm Kiều đến đây."

Thẩm Du nói xong, liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Kiều, còn Dương Kiên cũng không ngăn cản, thanh thần uống trà.

Điện thoại vừa mới thông, Thẩm Du còn chưa kịp nói chuyện, đầu bên kia điện thoại đã lo lắng nói: "Mẹ bị té xỉu rồi."

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giao dịch ngầm.

Thẩm Du chạy về nhà, vội vã bước vào phòng khách, thấy Thẩm Kiều đang từ phòng ngủ đi ra ngoài.

"Mẹ thế nào rồi?" Thẩm Du bước tới, lo lắng hỏi.

Thẩm Kiều nói, "Bác sĩ vừa mới rời đi, vừa nãy đã tỉnh rồi."

Thẩm Du chậm rãi gật đầu, "Đề em vào xem một chút."

Thẩm Du đi sát qua người cô, khẽ đẩy mở cửa phòng ngủ. Lúc này Thẩm Kiều mới nhìn thấy Dương Kiên vẫn ở sau lưng Thẩm Du, có chút kinh ngạc, "Vì sao anh lại tới đây?"

Dương Kiên trả lời: "Nghe Thẩm Du nói đi không thoải mái, cho nên anh theo tới xem một chút."

Nghĩ đến gần đây mẹ có vẻ bất thường, còn có thái độ với chuyện của cô và Dương Kiên, Thẩm Kiều hơi mất hồn.

Dương Kiên nghiêng đầu nhìn cô, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng véo gò má mềm mại của cô: "Đang nghĩ gì thế?"

Thẩm Kiều mất tự nhiên gạt tay anh ra, chân mày hơi nhíu lại: "Mẹ em không có việc gì, anh mau trở về đi thôi." Nói xong, liền bắt đầu đưa tay ra đẩy Dương Kiên rời đi.

Dương Kiên bị Thẩm Kiều đẩy ra sân, quay đầu lại có chút không vui hỏi: "Vậy là em không muốn anh xuất hiện trong nhà em?"

"Hôm nay em thật sự không có thời gian bồi anh, anh đi nhanh đi."

Dương Kiên giữ chặt cổ tay Thẩm Kiều, quay người lại, đồng thời lật cổ tay kéo cô về phía mình, cánh tay vòng chắc hông của cô: "Không sao, anh có thời gian tiếp em."

Thẩm Kiều giật mình vội vàng quay đầu lại nhìn, xác định bốn phía đều không có ai, cô nhỏ giọng nói: "Anh đừng làm loạn, anh mau buông em ra."

"Định lúc nào thì cho anh một danh phận?" Dương Kiên hỏi, khẽ nhíu mày, trong giọng nói lại có chút uất ức.

Thẩm Kiều nhìn dáng vẻ của anh, hơi buồn cười, khẽ nói: "Chờ thân thể mẹ tốt một chút đi, gần đây tình hình của bà rất kém."

Dương Kiên méo miệng. Bởi vì Thịnh Hạ, mặc dù Thẩm Kiều và anh đã ở bên nhau, nhưng cô lại chậm chạp không muốn công khai ra ngoài, thật ra thì bây giờ dựa vào trạng thái tinh thần sáng láng của anh, cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Nhưng mà anh vẫn có chút bận tâm, theo thái độ và phản ứng trước mắt của Thẩm Kiều, hình như mẹ Thẩm Kiều không đồng ý chuyện con gái bà và mình ở bên nhau, về điểm này, anh đã đoán được từ lâu. Vừa nghĩ tới tương lai mờ mịt của bọn họ, anh lại có cảm giác cực kỳ mất mát. Có nhiều khi, sự phát triển của sự việc cũng không thể khống chế trong lòng bàn tay mình, anh không có biện pháp thay đổi hướng đi của sự thật, chỉ hy vọng Thẩm Kiều có thể tiếp tục kiên định, vẫn đứng bên cạnh anh.

Dương Kiên mỉm cười nhìn chung quanh một chút, thanh thủ lúc Thẩm Kiều chưa kịp chuẩn bị, len lén hôn lên môi của cô. Trộm hương thành công, anh hài lòng cười rộ lên: "Anh đi đây, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Kiều che miệng, ánh mắt sửng sờ nhìn chằm chằm người nào đó dường như đang cười "đến run rẩy cả người".

Thẩm Kiều đưa mắt nhìn Dương Kiên rời đi, khi trở về thấy Thẩm Du đứng trước cửa hiên, ánh mắt nặng nề, mi tâm nhíu chặt, như đang nhìn cô, nhưng lại giống như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân không thoát ra được.

"Ba mẹ có biết không?" Khi Thẩm Kiều đi qua thì Thẩm Du đột nhiên hỏi.

Thẩm Kiều không rõ chân tướng nhìn anh: "Cái gì cơ?"

"Chuyện của chị với Dương Kiên."

Thắm Kiều nghe vậy rũ mắt xuống: "Tạm thời không biết."

"Tại sao không nói cho bọn họ?"

"Muốn. Đợi một thời gian."

Thắm Du có phần ép buộc tiếp tục truy vấn: "Tại sao lại phải đợi?"

Hôm nay Thắm Du làm sao vậy? Nhiều khi cậu ấy có thể hiểu rõ suy nghĩ của mình, tại sao lần này lại muốn hỏi rõ lý do? Rõ ràng cậu ấy biết, cô không muốn công khai, là bởi vì Thịnh Hạ còn chưa hồi phục, khỏi bệnh.

"Chị sợ hãi cái gì?" Không chờ Thắm Kiều nói gì, Thắm Du liền mở miệng hỏi một lần nữa.

Thắm Kiều không hiểu: "Tại sao lại phải sợ?"

Thắm Du không đáp, nhưng ánh mắt chăm chú như khóa chặt lấy cô, tựa như muốn tìm câu trả lời trên nét mặt của cô, muốn nhìn ra chút gì đó.

Thắm Du xoay người rời đi trước, đổi lại lần này Thắm Kiều truy hỏi đến cùng: "Nói đi, tại sao chị phải sợ?"

Thắm Du hỏi ngược lại: "Biết rồi còn phải hỏi sao? Huống hồ suy nghĩ của chị, chỉ có bản thân chị biết."

Nghe xong lời nói của Thắm Du, Thắm Kiều có chút chán nản rũ bả vai xuống, một số phỏng đoán đã luẩn quẩn trong đầu từ rất lâu rồi, mà nhìn bộ dạng của Thắm Du ngày hôm nay, chẳng lẽ cậu ấy cũng phát giác được có cái gì không đúng? Có phải cậu ấy cũng có một số suy nghĩ giống mình hay không?

Bác sĩ nói đường huyết của Cố Hoa Lam hơi thấp, và lại tâm tình lại sa sút, lại còn bị cảm nhẹ, nên cần kiệt thể lực rồi tề xiu. Sau khi Thắm An về, hỏi thăm tình trạng của bà xã, còn dặn dò con trai, con gái: "Gần đây thân thể mẹ các con không được tốt, hai đứa dành chút thời gian ở bên bà ấy nhé."

Thắm Du và Thắm Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Thắm An cầm tay của vợ, khẽ nói: "Có phải là ở nhà mãi nên buồn bức quá hay không? Chờ mấy ngày nữa, thu xếp được ngày nghỉ tôi sẽ bồi bà đi ra ngoài một chút."

Cố Hoa Lam cười đồng ý, vẻ mặt vẫn tiêu tụy. Thắm An là một người vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn hà khắc, trước mặt con cái là một người cha nghiêm khắc, bên ngoài ông cũng là một người không hề hòa nhã. Nhưng sự thật là không phải ông không dịu dàng, mà ông chỉ biết dịu dàng đối với bà xã của mình.

Mấy ngày sau đó, Thắm Kiều chỉ cần không có việc sẽ gấp về nhà bồi Cố Hoa Lam, cứ như vậy thành ra lại lạnh nhạt với Dương Kiên, anh không ngừng kêu khổ. Nhưng bên kia lại là mẹ Thắm Kiều, đương nhiên cô phải dụng tâm chăm sóc, cho nên anh chỉ có thể hiểu thông cảm và ủng hộ.

Trước kia nếu như anh đến gần nhà cô, cô còn có thể chạy ra gặp anh. Dĩ nhiên mỗi lần đều phải viện một cái cớ để "lừa dối" mẫu thân đại nhân, mặc dù có chút sứt sọc, Cố Hoa Lam cũng không hài lòng lắm, nhưng vẫn ngầm cho phép, hôm nay để giảm bớt phiền toái, mặt cũng cần phải gặp, trái lại mỗi ngày điện thoại cứ đứng giờ lại báo danh.

Tần Niệm đến thăm gia đình Cố Hoa Lam, cô tán gẫu với Cố Hoa Lam, hơn nữa còn ở lại ăn cơm tối.

Sau bữa tối, Cố Hoa Lam chủ động nói với Thắm Kiều: "Mấy ngày nay con vẫn trong nhà với mẹ, ngoài việc đi làm ra thì lại về nhà, cũng không đi ra ngoài, hôm nay Tần Niệm tới, hai đứa đi chơi đi, cũng không có gì chuyện rồi, huống hồ Thắm Du và ba con cũng sắp về rồi."

"Vậy nếu như ngài cảm thấy không thoải mái, phải cho gọi điện thoại cho con ngay lập tức."

Cố Hoa Lam vỗ vỗ tay của con gái, cười nói: "Yên tâm đi."

Thắm Kiều lại dặn dò đi giúp việc mấy điều cần chú ý, thay quần áo rồi ra ngoài với Tần Niệm. Họ cùng đi tìm Hạ Tiểu Thu, ba người chuẩn bị đi thư giãn.

Hạ Tiểu Thu lái xe, thông qua kính chiếu hậu nhìn Thắm Kiều, trong lời nói mang theo ý cười: "Có muốn thông báo cho Dương Kiên hay không?"

Thắm Kiều bỗng hơi hoảng hốt: "Sao phải thông báo cho anh ấy?"

Tần Niệm nói theo Hạ Tiểu Thu: "Chẳng phải mấy ngày nay vẫn chăm sóc dì nên không có thời gian gặp anh ấy sao? Rốt cuộc hôm nay cũng rảnh, còn không nhanh gặp mặt để giải tỏa nỗi khổ tương tư?"

"Hai người đừng có nói mò."

Hạ Tiểu Thu nói: "Ai ai ai, đã đến mức này rồi mà còn che giấu?"

Tần Niệm phụ họa theo: "Đúng vậy đó, hành vi này của hai người, dùng một câu châm ngôn để nói chính là: giao dịch ngầm!"

Thẩm Kiều không ngừng toát mồ hôi lạnh, ám thông xã giao. Đây cũng quá ác liệt thôi. Từng câu từng chữ của Hạ Tiểu Thu và Tần Niệm khiến Thẩm Kiều không còn sức lực để chống đỡ.

Đột nhiên Tần Niệm nói toạc ra: "Có phải hai người đang bắn khoăn Thịnh Hạ không?"

Hạ Tiểu Thu thờ dãi: "Nói thẳng ra nhé , với tình trạng của cô ấy bây giờ, cho dù hai người ở bên nhau, cô ấy cũng không biết, cho nên cần gì phải như vậy?"

Làm sao Thẩm Kiều không biết, nhưng vẫn cảm thấy không thích hợp.

Tần Niệm nói: "Hai ngày trước, mình đến bệnh viện thăm một người bạn, thuận tiện đi thăm Thịnh Hạ."

Thẩm Kiều vội vàng hỏi: "Tình hình của cô ấy như thế nào rồi?"

"Không tốt cũng không xấu, vẫn như vậy. Nhưng mà bác sĩ nói với mình, gần đây, gia đình cô ấy đang lo liệu cho cô ấy đi nước ngoài, hình như là muốn đi nước ngoài điều dưỡng."

"Ra nước ngoài?"

Tần Niệm nói: "Ừ, có phải Dương Kiên an bài hay không?"

Thẩm Kiều lắc đầu: "Không biết, anh ấy không hề đề cập tới."

Đang êm đẹp, tại sao lại muốn ra nước ngoài điều dưỡng? Với gia cảnh của Thịnh Hạ, thật sự không có năng lực ra nước ngoài, chẳng lẽ thật sự là Dương Kiên sắp đặt? Nhưng tại sao anh lại không nói cho cô biết?

Ba người vẫn chưa quyết định đi đâu tiêu khiển, lập trường của Tần Niệm vô cùng không kiên định, chỉ một cú điện thoại của Chu tiên sinh cô ấy đã bỏ hai cô mà đi. Chu phu nhân lên xe của Chu tiên sinh còn chưa được mười phút, Thẩm Kiều liền nhận được một cuộc điện thoại.

Trong điện thoại nói, Dương Kiên uống say, phiền cô đến đón về. Cúp điện thoại, cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, một cánh tay của Hạ Tiểu Thu chống lên tay lái, nghiêng đầu nhìn cô, lạnh lùng nói: "Địa chỉ."

Thẩm Kiều cảm thấy nếu như lúc này rời khỏi Tiểu Thu đi tìm Dương Kiên, thật sự rất quá đáng.

Mặc dù nhìn bề ngoài Tiểu Thu đã thoát khỏi bóng ma sau khi chia tay, trên thương trường thì mạnh mẽ vang dội, là vị quản lý có hiệu suất làm việc cực kì cao trong công ty, nhưng cô ấy chỉ làm vậy để che giấu trái tim bị tổn thương, không hề sợ yếu ớt không để cho bất kỳ ai biết, nhất là không muốn Mạc Dịch Khôn biết, cô muốn để tất cả mọi người nhìn thấy cho dù không có Mạc Dịch Khôn, cô vẫn có thể sống vô cùng tốt, rất nhiều màu sắc. Tiểu Thu quật cường quá khiến Thẩm Kiều cảm thấy đau lòng.

Hạ Tiểu Thu nâng cổ tay nhìn đồng hồ, " Đúng lúc có một số tài liệu cần chuẩn bị, vốn đang nghĩ ngày mai phải bỏ trống, bây giờ có thể trở về làm thêm giờ rồi."

"Tiểu Thu."

"Ít nói nhảm đi!"

Thẩm Kiều: "Ừm."

Thẩm Kiều chạy tới khách sạn, quản lý đại sảnh dẫn cô đến một căn phòng. Đẩy cửa ra, cả căn phòng ảm ỉ. Trong phòng, mọi người rồi rít nhìn sang, Thẩm Kiều cố gắng tìm kiếm Dương Kiên ở trong này.

"Thẩm Kiều? Sao lại tới vậy?" Nghiêm Túc đứng lên, đi về phía Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều không biết bữa tiệc này có cả Nghiêm Túc, đang muốn quay đầu rời đi, lại nghe thấy một tiếng kêu lớn: "Bảo bối, anh ở đây."

Nghiêm Túc bỗng nhiên tỉnh ngộ, quan sát đánh giá như không biết Thẩm Kiều: "Thì ra là bạn gái của trưởng phòng Dương, hóa ra là vậy!"

Thẩm Kiều quay về phía Nghiêm Túc cười mất tự nhiên, giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người, đi đến bên cạnh Dương Kiên. Anh ngồi bệt trên ghế salon, xem chừng đã uống không ít rượu, không ngừng cười ngầy ngớ với cô.

Dương Kiên kéo tay Thẩm Kiều: "Anh biết mà, chắc chắn em sẽ không mặc kệ anh."

"Sao lại uống nhiều như vậy?" Thẩm Kiều chau mày.

Dương Kiên dựa sát vào người cô, nói nhỏ bên tai cô: "Không uống nhiều, thì sao em tới đón?"

Vừa nghe xong lời này, nhìn dáng vẻ say khướt này của anh là biết tám phần là giả bộ. Thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cô cũng không vạch trần, chỉ có thể vát và điu anh đứng lên. May mà có người khác giúp đỡ, mới miễn cưỡng đưa được anh lên xe.

Xe chạy băng băng trên đường cái rộng rãi, Dương Kiên đầu còn dáng vẻ say rượu, trực tiếp ôm lấy Thẩm Kiều không chịu buông tay: "Hôm nay ở lại với anh."

"Không được."

Dương Kiên thở dài, lùi lại để câu việc khác: "Vậy đề anh ôm nhiều một chút."

Thẩm Kiều ôm chặt eo của anh, bình thân nằm sấp trong ngực anh. Không thể không thừa nhận, mấy ngày không gặp, cô cũng vô cùng nhớ anh, nghe âm thanh qua điện thoại căn bản không đủ để hóa giải nỗi nhớ nhưng.

"Ngày sinh nhật em định làm thế nào?"

Thẩm Kiều trả lời: "Em và Thẩm Du định ở nhà ăn cơm với ba mẹ."

Dương Kiên không mấy vui vẻ nhắc nhở cô: "Vậy anh phải làm sao bây giờ?"

Thẩm Kiều hỏi: "Làm sao vậy?"

Dương Kiên không vui lắm bầm: "Sinh nhật em không đi cùng anh à?"

Thẩm Kiều cười: "Là sinh nhật em, cũng không phải của anh, sao phải đi cùng anh?"

"Vẫn có thể đi cùng mà."

Thẩm Kiều đẩy anh ra, trong bóng tối nhìn chăm chú vào anh rồi nói: "Anh cũng biết gần đây sức khỏe của mẹ em không được tốt cho lắm."

Dương Kiên kéo kéo tay của cô, ôm lấy cô một lần nữa: "Được rồi, được rồi, không làm khó em nữa. Chỉ cần em giữ lại một tiếng đồng hồ cuối cùng cho anh là được."

"Ừ." Thẩm Kiều gật đầu, nụ cười bất giác tràn ra khóe miệng.

Khi còn nhỏ, cô cảm thấy sinh nhật càng náo nhiệt càng tốt, ngược lại bây giờ cô cho là đơn giản ở bên cha mẹ, ăn một chén mì trường thọ mới là tốt nhất.

Hôm nay là ngày sinh nhật, Thẩm Du và Thẩm Kiều về nhà sớm một chút, đi giúp việc làm thức ăn vô cùng phong phú, Cố Hoa Lam tự mình chọn một cái bánh ngọt, đặc biệt chọn cho Thẩm Kiều một chiếc váy để mặc vào.

Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, Thẩm An cũng nói trước là sẽ về nhà. Nhưng mà đến buổi tối, bọn họ chờ mòn chờ mỏi, cũng không thấy ông về nhà.

Thẩm Du bấm điện thoại gọi cho thư ký của ông, ở đầu bên kia điện thoại, thư ký nói phó kiểm sát Thẩm còn bận chút chuyện, anh cũng không tiện nói nhiều hơn, cũng không biết sẽ bận tới khi nào.

Mẹ con ba dần dần có chút ảm ức. Thẩm Du dứt khoát ôm máy vì tính bắt đầu xử lý công việc, Thẩm Kiều ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, thỉnh thoảng lại nhận được điện thoại và tin nhắn chúc mừng. Cố Hoa Lam nhìn đồng hồ không ngừng, về mặt trở nên nặng nề, càng ngày càng lo lắng.

Rốt cuộc, Thẩm An cũng về, nhưng nhìn ông có vẻ đặc biệt tức giận, khiến ba người vốn đang sốt ruột chờ ông về không hẹn mà cùng cảm thấy có chút lo lắng.

Cố Hoa Lam vẫn cười đi tới nói: "Rửa tay xong là có thể ăn cơm rồi, năm nay hai đứa bé này rất ngoan, từ chối mọi bữa tiệc, cũng không đi đâu cả, ngoan ngoãn ở nhà đợi một đêm."

Thẩm An ngưng mắt nhìn bà xã đã chung sống gần ba mươi năm, bà dịu dàng sắc sảo như vậy, chăm sóc cho cuộc sống của ông và bọn trẻ từng li từng tí, trước ngày hôm nay ông vẫn lo lắng về sức khỏe của bà, thậm chí còn bắt đầu thu xếp kế hoạch du lịch. Nhưng mà bà đã làm cái gì?

Thẩm An đột nhiên tát Cố Hoa Lam một cái thật mạnh, cái tát này đánh thẳng vào khiến Cố Hoa Lam đứng không vững, thậm chí còn ngã ngồi xuống. Thẩm Kiều và Thẩm Du cũng sợ đến choáng váng, sau khi phản ứng kịp bọn họ vội vàng đến đỡ Cố Hoa Lam dậy, lại bị Thẩm An nghiêm nghị quát lên: "Không ai được phép giúp bà ấy!"

Cố Hoa Lam ngồi trên đất, hai mắt đầm lệ ngược nhìn người ở trên cao: "An."

"Thực sự không ngờ, bà lại là con người độc địa như vậy! Bao nhiêu năm qua vẫn lừa gạt tôi."

Cái tát này đã đủ để Cố Hoa Lam hiểu rõ cuộc nguyên nhân là gì, bà khóc lóc cầu khẩn: "An, tôi có thể giải thích, trước tiên ông hãy đừng tức giận, nghe tôi giải thích, cũng do tôi có nỗi khổ tâm, là tôi bị bắt đắc dĩ!"

Thẩm An tức giận toàn thân run lên, ông giận dữ ngất trời cao giọng nói: "Bị bắt đắc dĩ? Có ai ép bà, vứt bỏ con gái ruột thịt sao?"

Cố Hoa Lam vẫn lắc đầu, khóc không ngừng: "Ông hãy nghe tôi nói."

"Sinh nhật?" Thẩm An nhìn về phía con trai con gái, sau đó lại nhìn Cố Hoa Lam: "Bao nhiêu năm qua, vào ngày này, có làm sinh nhật cho con gái bị ném ở bên ngoài không? Khi nhìn hai đứa nó, chẳng lẽ bà không cảm thấy áy náy, hối hận? Khi nói sinh nhật vui vẻ với hai đứa nó, chẳng lẽ bà không cảm thấy đau lòng sao?"

Thẩm Kiều đã đứng không vững, thân thể lung lay, cô há miệng mấy lần, cuối cùng gian nan hỏi: "Cha, ngài nói gì vậy? Con không hiểu." Nói xong, Thẩm Kiều đi đến kéo Thẩm Du ở bên cạnh, ngược đôi mắt đã tràn đầy hơi nước, nhìn Thẩm Du mơ hồ không rõ, thanh âm run rẩy: "Em nghe có hiểu không?"

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tuyệt vọng và đau lòng

"Đúng vậy" Thẩm Du chợt mở miệng, thanh âm khàn khàn, đè nén cảm xúc, "Bởi vì, Thịnh Hạ mất đi cuộc sống vốn thuộc về cô ấy, đúng vậy."

"Không thể nào!" Thẩm Kiều phủ nhận theo phản xạ có điều kiện. Cô lau hết nước mắt tuôn ra từ trong mắt, cố gắng muốn nhìn rõ dáng vẻ của Thẩm Du, tay của cô ra sức nắm chặt cánh tay của Thẩm Du, muốn dùng cách này để nói cho Thẩm Du biết, tất cả lời nói của cậu ấy đều là nói dối, muốn anh nhanh chóng thu hồi những lời đó lại.

Từ việc Thịnh Hạ tự sát, phản ứng của Phương Mẫn lúc gặp cô, rồi tình trạng của mẹ trong khoảng thời gian gần đây, Thẩm Kiều đã mơ hồ đã nhận ra một chút, thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi có phải Thịnh Hạ có cái gì quan hệ đặc biệt với nhà bọn họ hay không, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới khả năng mà Thẩm Du vừa nói ra Dùng Thịnh Hạ, tráo Thẩm Du, đây căn bản là lời nói vô căn cứ!

Ba trăm mặc, mẹ khổ sở, dần dần khiến Thẩm Du cảm thấy tuyệt vọng. Anh cố gắng kìm nén ấn nhẫn, môi mông mím thật chặt thành một đường thẳng, hai cánh tay rũ xuống bên người nắm chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh. Anh thật sự hi vọng bọn họ sẽ mắng anh nói xằng nói bậy.

Thẩm Kiều chợt chạy đến bên cạnh Cố Hoa Lam, vỗ về bà vai của mẹ, khổ sở khẩn cầu, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, rơi xuống là châu: "Mẹ, ngài nói mau! Là Thẩm Du đầu óc không tỉnh táo nói bậy, có đúng hay không? Nhất định là vậy!"

Cố Hoa Lam ngồi tê liệt trên đất, khóc cực kì đau đớn, cũng không chịu nói gì cả. Thẩm Kiều buông mẹ ra, ngược lại đứng dậy đối mặt với ba mình, cô ổn định cuống họng, cố gắng duy trì sự bình tĩnh nói: "Sinh nhật Thịnh Hạ vào tháng trước, cũng đã trôi qua rồi, cô ấy và con, còn có Thẩm Du vốn không cùng một ngày sinh nhật, Thẩm Du nói không đúng."

Không sai, sinh nhật của mình và Thịnh Hạ không cùng một ngày, Thẩm Kiều nhớ vô cùng rõ ràng, nhất định là mọi người nghĩ sai rồi.

"Phương Mẫn sửa lại sinh nhật cho Thịnh Hạ," Thẩm An nhìn bà xã đang ngồi trên đất, thanh âm phát ra càng lạnh lẽo: "Vi không muốn bị hoài nghi, bà ấy sợ sau khi mẹ con biết sẽ đưa Thịnh Hạ đến cô nhi viện một lần nữa, lại càng không muốn gia tăng gánh nặng cho mẹ con, cho nên bà ấy đổi sinh nhật của Thịnh Hạ sớm hơn một tháng."

"Ba."

Thẩm An không để ý đến Thẩm Kiều, ánh mắt tức giận nhìn Cố Hoa Lam càng lúc càng nặng nề, bộ dạng nghiêng rằng giống như hận không thể chặt Cố Hoa Lam làm trăm mảnh, "Thực sự có thể xuống tay được, đưa con gái vừa sinh ra vào cô nhi viện, bà có biết những đứa bé ở cô nhi viện đáng thương như thế nào không? Bà vẫn xứng làm mẹ sao?"

Cố Hoa Lam vẫn một mực im lặng khóc thầm chợt đứng lên kêu gào: "Ông cho là tôi không đau lòng sao? Nó cũng là máu thịt trên người tôi rớt xuống, cũng giống với Thẩm Kiều, nhưng tôi có thể làm thế nào? Mẹ chán ghét tôi như vậy, nếu như tôi không sinh được con trai, bà còn muốn đuổi tôi từ trong nhà ra ngoài, ông có biết lời nói của bà khó nghe như thế nào không? Khi đó tôi mới hai mươi hai tuổi, ông vẫn bận rộn không bên cạnh tôi, mang thai mười tháng, chỉ về thăm có hai lần, muốn tìm ông thương lượng cũng không biện pháp. Ông cho rằng bao nhiêu năm nay, tôi sống tốt lắm à? Ông cho rằng tôi không hối hận sao?"

Thẩm An tức giận suýt nữa đứng không vững, khóe mắt đầy nếp nhăn tràn ra nước mắt trong suốt, khóe miệng không thể đè nén chỉ có thể run run, ông nhìn bà xã, vẻ mặt càng ngày càng phức tạp.

Trong phòng lâm vào sự im lặng lạnh thấu xương, giống như lúc này không phải là mùa hè nóng bức, mà là mùa đông khắc nghiệt.

"Tôi sẽ thu xếp đội ngũ y bác sĩ chữa bệnh cho Thịnh Hạ, đợi sau khi con bé khỏi bệnh sẽ chuyển về nhà." Nói xong, Thẩm An liền xoay người ra khỏi nhà, còn dư lại ba người ở trong phòng, bị sự kinh hoàng và đau lòng cùng bao phủ.

Không biết đã trải qua bao lâu, Thẩm Du đỡ mẹ đang xụi lơ từ trên mặt đất dậy, dìu bà về giường trong phòng ngủ.

Cố Hoa Lam kéo tay Thẩm Du, nắm thật chặt, nước mắt không ngừng tuôn trào, bà hao tổn hơi sức để kìm chế khóc nữa, nhưng cả người vẫn run rẩy.

Cố Hoa Lam khóc xin lỗi: "Thật xin lỗi, là mẹ có lỗi với Thịnh Hạ, thật xin lỗi, mẹ không mong con tha thứ, chỉ hy vọng con đừng suy nghĩ nhiều, tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến con, con vĩnh viễn là là con trai của mẹ."

Cố Hoa Lam ôm lấy Thẩm Du khóc òa, hai mươi mấy năm qua, bà mang lỗi lầm và yêu thương của mình với Thịnh Hạ dành cho Thẩm Du, bà vẫn đối xử với anh như con trai ruột, muốn dùng cái này để đền bù sai lầm đã từng phạm phải.

Thẩm Du ôm mẹ, kìm nén không cho tiếng khóc tràn ra khỏi cổ họng.

Thẩm Kiều dựa vào cửa, cố gắng tiêu hóa .

Bởi vì lo lắng bản thân sẽ không được tán thành, cho nên mẹ đưa một trong hai đứa con gái sinh đôi đi, ôm Thẩm Du vẫn còn sơ sinh về nhà, thậm chí để chấm dứt hậu hoạn, mẹ còn cầu xin Phương Mẫn đưa con gái đến cô nhi viện. Phương Mẫn thấy con trẻ đáng thương, vì vậy tự mình làm chủ ôm con bé về nhà, vì tránh né mẹ, để bà không hoài nghi, Phương Mẫn đổi sinh nhật của con bé sớm hơn một tháng. Hơn hai mươi năm sau, con bé lớn lên thành đại cô nương, vừa mới tự sát, hiện giờ bị chứng uất ức hành hạ - Thịnh Hạ.

Thẩm Kiều nhớ Thịnh Hạ từng nói hạnh phúc cách cô ấy rất xa, cô ấy nói dối với cô mà nói, hạnh phúc vĩnh viễn chỉ có thể nghe mà không có thể chạm vào, xa xôi giống như thần thoại

Thẩm Kiều ngẩng mặt, nước mắt đau lòng cùng tuyệt vọng trượt ra từ khóe mắt. Đau lòng cho Thẩm Du, cũng đau lòng cho Thịnh Hạ.

Sống hơn hai mươi năm, chợt phát hiện cha mẹ thật ra không phải là cha mẹ, đối với Thẩm Du và Thịnh Hạ mà nói, sẽ khó tiếp nhận biết bao nhiêu? Phát hiện bản thân bị vứt bỏ, bọn họ sẽ tuyệt vọng biết bao nhiêu?

Nếu như Thịnh Hạ bởi vì biết chuyện bị vứt bỏ mà tự sát, vậy Thẩm Du thì sao? Cô nên làm thế nào để Thẩm Du không bị tổn thương? Thân thể Thẩm Kiều mệt mỏi trượt xuống theo vách tường, cho đến khi ngã ngồi trên sàn nhà.

Thẩm Kiều khổ sở bụm mặt. Bản thân cô đã làm gì với Thịnh Hạ? Chiếm đoạt cha mẹ của cô ấy, cướp bạn trai của cô ấy, gần như hủy diệt cuộc sống của cô ấy.

Dương Kiên lang thang ngoài đại viện một hồi lâu, gọi cho Thẩm Kiều hơn mười cuộc điện thoại, cô vẫn không nhận, ngay cả Thẩm Du cũng không nghe điện thoại, không biết hai người này đang chơi trò gì?

Về sau, anh nhìn thấy xe của Thẩm An chậm rãi đi ra khỏi đại viện, anh không xác định Thẩm An có thấy hay không. Đưa mắt nhìn xe của Thẩm An đi xa dần rồi biến mất trong bóng đêm, Dương Kiên cũng không nữa đợi nữa, quay đầu xe lái vào đại viện.

Dừng xe lại trước cửa nhà Thẩm Kiều, Dương Kiên bấm điện thoại của Thẩm Kiều một lần nữa. Đợi đến khi tiếng chuông báo máy bận vang lên, anh liền mở cửa xe, xuống bước đi vào trong sân.

Dương Kiên bước vào phòng khách, đầu tiên nhìn thấy Thẩm Kiều đang ngồi chồm hổm bên tường, cô ôm hai chân trong ngực, mặt chôn vào đầu gối, thậm chí cả vai còn khẽ run rẩy. Dương Kiên không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng đi tới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kiều, cánh tay vỗ về đầu vai của cô, đau lòng ôm cô vào trong ngực.

Hai mắt Thẩm Kiều nhắm lung, nhắm lẹ nhìn Dương Kiên, giống như một người đang trôi nổi ngoài khơi không có ai để dựa vào sắp chìm xuống đáy biển thì chợt phát hiện ra một khúc gỗ, cô liều mạng ôm lấy anh, chui vào trong ngực anh.

Dương Kiên khẽ vuốt ve lưng Thẩm Kiều, vuốt vuốt mái tóc toán loạn của cô, ân cần dịu dàng an ủi: "Ngoan, em đừng khóc, nói cho anh xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Kiều không chịu nói lời nào, nước mắt nhanh chóng làm ướt đầm vạt áo của anh, ấm áp dán trên da. Dương Kiên khẽ thở dài một cái, ôm chặt lấy cô.

Một hồi lâu sau, Thẩm Kiều đẩy Dương Kiên ra, lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt, tay vịn vào vách tường chậm rãi đứng lên. Ngồi xỏm quá lâu, chân cực kì tê, Thẩm Kiều cắn răng một lát để thích ứng, khàn giọng chậm rãi nói: "Trong nhà bất tiện, mình đi ra ngoài nói chuyện đi."

Thẩm Kiều đi ra ngoài sân nhỏ, không nhìn thấy xe của Dương Kiên, có một chiếc xe RV màu đen đỗ ở cửa. Dương Kiên và Thẩm Kiều đi vòng ra phía sau, kéo cửa xe ra ngồi vào chỗ.

Dương Kiên lái xe rời khỏi đại viện, xe chạy như bay trên con đường rộng rãi. Anh nghiêng đầu nhìn Thẩm Kiều, vươn tay nắm lấy tay cô để trên đùi, chợt bị Thẩm Kiều hất ra.

"Dừng xe." Thẩm Kiều lạnh giọng nói.

Dương Kiên không dị nghị, dừng xe ở ven đường.

Thẩm Kiều quay đầu lại nhìn Dương Kiên, trầm giọng gần từng chữ: "Khi đó em hỏi, anh có tra được bố mẹ đẻ của Thịnh Hạ hay không, anh nói không có, có phải anh đã lừa em hay không?"

Ánh mắt Dương Kiên thâm sâu nhìn cô chăm chú. Từ lúc phát hiện thấy cô ngồi xổm trên mặt đất khóc, anh liền đoán có phải cô đã biết rồi hay không, bây giờ cũng không cần đoán nữa rồi, anh cũng không phải tiếp tục nói dối cô. Nhưng mà, anh phải làm thế nào để Thẩm Kiều biết thật ra anh cũng không cố tình giấu giếm?

Dương Kiên nắm lấy tay Thẩm Kiều, thanh âm trầm thấp: "Là anh nói dối em, thật xin lỗi, nhưng mà."

"Anh không cần phải nói, vậy là đủ rồi." Nói xong, Thẩm Kiều giãy dựa muốn hất tay Dương Kiên ra, nhưng anh nắm quá chặt, chặt đến mức đau đớn như tê liệt.

"Nghe anh nói xong đã."

Lòng ngực Thẩm Kiều không ngừng đập phồng, trái tim dường như muốn nhảy ra từ trong lồng ngực. Cô vẫn kìm nén nước mắt, giọng nói theo đó cũng trở nên khàn khàn: "Anh có vô số cơ hội có thể nói cho em, nhưng anh vẫn không nói, anh chọn cách im lặng, làm như không biết. Em có nghĩ tới hay không, nếu có một ngày em biết chân tướng, thì sẽ như thế nào?"

Dương Kiên kéo cô đến bên cạnh mình: "Chính là anh nghĩ tới, nên mới không nói cho em. Chính là sợ phải chứng kiến đáng về khi em phát hiện ra, nên anh mới không nói cho em!"

Thẩm Kiều ra sức đẩy anh ra, khàn giọng khóc òa lên: "Vậy Thẩm Du thì sao? Thẩm Du phải làm sao? Cha mẹ nó cũng không cần nó! Nó cũng vừa sinh ra đã bị vứt bỏ! Tại sao sự thật lại tàn nhẫn như vậy? Mặc dù nhìn bề ngoài, đối với tất cả mọi chuyện, nó vẫn tỏ vẻ không quan tâm, nhưng nội tâm của nó rất nhạy cảm, cha mẹ gọi hơn hai mươi năm, hóa ra không phải là cha mẹ mình, nó phải đối mặt như thế nào đây? Cha nói muốn đón Thịnh Hạ về nhà, vậy bao giờ ba của Thẩm Du sẽ đón nó về nhà? Nó bị tổn thương, bị đá kích thì phải bù đắp như thế nào? Đối với người ngoài nó vẫn tỏ vẻ 'tôi rất tốt mọi người không cần lo lắng', nhưng thật ra thì như thế nào? Nó sẽ trốn đi rồi vùng trộm liếm vết thương, không để cho bất kỳ ai biết, nó cũng không chịu lộ ra chút yếu đuối. Em đau lòng cho Thẩm Du."

Thật sự rất oán hận ba, tại sao ông ấy lại cố tình muốn nói ra sự thật tàn khốc này vào ngày hôm nay? Ông ấy đau lòng cho Thịnh Hạ, chẳng lẽ không đau lòng cho Thẩm Du sao? ! Mặc dù Thẩm Du không phải là con ruột của ông, thì cũng là con trai ông nuôi nấng hơn hai mươi năm nay! Trong chuyện này Thẩm Du có lỗi gì, nó cũng vô tội! Tại sao lại muốn dùng lỗi lầm của người khác để trừng phạt Thẩm Du?"

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Thẩm Kiều nhẹ nhàng ấn xuống tay nắm cửa, thấy cửa không khóa trái, vì vậy từ từ đẩy cửa ra, ánh đèn ở bên ngoài theo cánh cửa được mở ra chậm rãi rơi vào phòng.

Trong bóng tối, đáng về người nằm trên giường dần dần rõ ràng, Thẩm Kiều từ từ ngồi xổm xuống bên giường, cúi người úp sấp trên giường.

Từ bé, Thẩm Du đã thích nằm sấp ngủ, cánh tay giờ cao thẳng trên gối đầu, cả khuôn mặt gần như bị cánh tay che kín. Không thấy được vẻ mặt của anh, cũng không biết anh có ngủ thật hay không .

"Thẩm Du, có thể đồng ý với chị một chuyện hay không? " Trong đêm tối, Thẩm Kiều ngắm nhìn người nằm trên giường, nhỏ giọng lầm bầm.

Thẩm Du hít thở đều đặn, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt đang say ngủ, lộ ra vẻ bình thản. Thẩm Kiều nói tiếp, "Mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, cũng không được rời khỏi nhà, bỏ đi, có được hay không? Chị không bỏ em được, ba mẹ cũng không bỏ được, trong lòng mọi người, em vĩnh viễn là con trai của nhà họ Thẩm."

Thẩm Kiều nhẹ nhẹ vỗ về tóc của Thẩm Du, "Biết em chỉ đang giả bộ ngủ, em không trả lời thì có nghĩa là đã ngầm thừa nhận...!"

Hồ hấp của Thẩm Du vẫn ổn định như trước, không có ý muốn mở mắt. Thẩm Kiều cười vỗ vỗ đầu của anh: "Thật biết nghe lời."

Thẩm Kiều nằm bò bên cạnh giường một lát mới đứng dậy ra khỏi phòng. Đợi đến khi cửa phòng đóng lại, cả căn phòng trở nên tĩnh lặng, người nằm trên giường từ từ mở mắt, con mắt trong sáng lóe sáng trong bóng tối.

Thẩm Kiều vẫn không ngủ được, lật tới lật lui đến nửa đêm. Cuối cùng, ý thức bắt đầu hỗn loạn, ác mộng nối đuôi nhau mà tới.

Trong giấc mơ, ba đón Thịnh Hạ về nhà, Thẩm Du làm trái với điều cậu ấy từng đồng ý với cô, cậu ấy bỏ đi, không để lại một lời nào cả, cô muốn tìm cũng không thể tìm được.

Thẩm Kiều thấy, trong giấc mơ, bản thân cô nổi điên, độc ác đẩy Dương Kiên đang ở bên cạnh mình ra, lớn tiếng la hét rằng không muốn nhìn thấy anh. Cô nhìn thấy vẻ đau đớn trên khuôn mặt anh, nhìn bóng lưng anh rời đi, khóc một cách tuyệt vọng.

Trong giấc mơ tiếp theo, cô nhìn thấy Thịnh Hạ mặc váy trắng, mỉm cười hạnh phúc với cô. Cô thấy rõ người đang đứng bên cạnh Thịnh Hạ, anh đang cười, cười rạng rỡ, rạng rỡ đến chói mắt. Anh nắm tay Thịnh Hạ, nói cảm ơn với cô, cảm ơn cô đã khiến anh hiểu được, ai mới là người đáng giá quý trọng thương yêu, đâu mới là hạnh phúc của mình.

Thẩm Kiều nhìn bọn họ đi vào lối đường, cô nổi điên muốn ngăn cản, tuy nhiên cô lại không thể nhấc chân. Cô liều mạng muốn mở miệng nói chuyện, lại phát giác bản thân vốn không thể phát ra được câu nói nào. Chỉ có thể bất lực nhìn của bọn họ chìm ngập trong hạnh phúc, hạnh phúc ôm hôn.

"Không!"

Thẩm Kiều sợ hãi kêu lên rồi tỉnh lại, mở to mắt nhìn trần nhà. Cô chống xuống giường từ từ ngồi dậy, hô hấp nặng nề, trên khóe mắt rung rung nước mắt. Mắt một lúc lâu, cô mới ý thức được những chuyện kia đều là mơ, không phải là thật. Nhưng trái tim đau quá, cảm giác đau đớn khiến cô cho rằng giấc mơ chính là sự thật.

Thẩm Kiều nhanh chóng xuống giường, chạy đến phòng của Thẩm Du. Ban ngày nên căn phòng sáng hơn, Thẩm Du cũng không ở trong phòng, nhưng đồ đạc của cậu ấy vẫn còn, trong phòng giữ quần áo vẫn treo đầy quần áo như trước.

Thẩm Kiều dựa vách tường thở dài ra một hơi. Thẩm Du đồng ý với cô sẽ không rời đi, chỉ ít, cậu ấy sẽ không biến mất không còn tăm hơi làm cho cô không tìm thấy.

Nhưng Dương Kiên thì sao?

Tối hôm qua, khi đối mặt với anh, cô chỉ trích anh rồi khóc thút thít, anh nhận lấy tất cả, nhưng vẫn ôm cô, an ủi cô. Nhưng mà sau đó, cô lại đẩy anh ra, một mình rời đi.

Lấy lỗi lầm của người khác trút lên người anh, độc ác làm anh tổn thương, độc ác đẩy anh ra, giống như trong giấc mơ. Nghĩ đến đây, trong nháy mắt, trái tim Thẩm Kiều như bị bóp chặt, đau đớn gần như khiến cô hít thở không thông.

Cô đã từng buông tha anh một lần, cảm giác đó khiến cô sống không bằng chết, chẳng lẽ hôm nay cô lại muốn buông tha anh một lần nữa sao? Không thể! Cô không thể quên khi mất đi anh, cô đã khổ sở biết bao nhiêu, cô không có cách nào để tưởng tượng ra cảnh nhìn thấy anh ở bên người khác, cô sẽ tuyệt vọng, sẽ khổ sở biết bao. Cô còn chưa thành thật yêu anh, còn chưa từng nói rằng cô yêu anh.

Thẩm Kiều lao đảo chạy về phòng, cầm chìa khóa xe lên rồi đập cửa bỏ chạy. Thậm chí con quên không thay quần áo, trên người vẫn mặc áo ngủ, mặt cũng không thêm rửa, cô chỉ muốn nhìn thấy anh ngay lập tức.

Dọc theo đường đi, cô vẫn vô cùng lo lắng, thậm chí còn sợ hãi, lo lắng tối hôm qua hành động của mình đã khiến anh thất vọng, anh quyết định buông tay.

Thời gian vẫn còn sớm, còn chưa đến giờ cao điểm, vì vậy đoạn đường này đi cực kì thuận lợi, Thẩm Kiều chưa bao giờ lái xe với tốc độ nhanh như vậy, chỉ vì muốn nhìn thấy anh ngay lập tức. Thẩm Kiều dừng xe ở lầu dưới nhà Dương Kiên, vội vã chạy vào tòa nhà. Trong thang máy, cô yên lặng đếm những con số đang nhảy lên, cảm thấy nó nhảy thật là chậm.

Thang máy "đình" một tiếng rồi mở ra, thang máy vừa mở ra khoảng cách vừa đủ cô đã chen ra, vọt tới cửa nhà Dương Kiên, không ngừng nhấn chuông cửa, cánh tay còn lại cũng không nhả rời, không ngừng gõ cửa. Nhưng thật lâu sau, anh vẫn không ra mở cửa, cũng không có tiếng đáp lại khiến Thẩm Kiều càng ngày càng sợ hãi.

Rốt cuộc, cửa được mở ra từ bên trong, anh với mái tóc rối bời, vẫn còn buồn ngủ xuất hiện ở cửa. Thẩm Kiều vui mừng muốn khóc, rốt cuộc trái tim cũng không kìm chế được nữa mà đập dồn dập, không nói hai lời liền vào vòng ngực anh, dường như là dùng hết tất cả sức lực để ôm anh thật chặt.

Dương Kiên bị ôm bất thành linh, tưởng mình đang nằm mơ, cô gái ở trước mặt cũng làm cho anh hết sức kinh ngạc. Cô đang mặc cái gì vậy? Tại sao có thể mặc áo ngủ mà chạy đến đây?

Vốn dĩ bị đánh thức nên anh đang có một bụng đầy hỏa khí, nhưng vào giây phút nhìn thấy Thẩm Kiều thì tất cả liền tan thành mây khói.

Dương Kiên ôm Thẩm Kiều lùi vào trong nhà, đồng thời đóng cửa lại lúc này mới vỗ về khuôn mặt của cô, ép cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Khuôn mặt cô chan chứa nước mắt, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng tràn đầy nước mắt, khiến anh tan nát cõi lòng.

Đầu ngón tay dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhưng từ đầu đến cuối vẫn mím môi không nói gì.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Thẩm Kiều lo lắng nói xin lỗi: "em không nên nổi giận với anh, không nên chỉ trích anh, càng không nên đẩy anh ra, anh đừng tức giận, tha thứ cho em được không?"

Thì ra là vậy, anh còn tưởng rằng trong nhà lại xảy ra chuyện gì. Vì vậy Dương Kiên ôm chặt cô, nhỏ giọng an ủi: "Đồ ngốc, anh không hề tức giận."

“Có có, anh có tức giận, anh thất vọng về em, thậm chí còn tuyệt vọng, quyết định rời đi mãi mãi.”

Thẩm Kiều vừa khóc vừa nói, khiến anh đau lòng. Dương Kiên nhăn mày lại: “Ai nói vậy?”

“em thấy rồi, anh muốn kết hôn với người khác.”

Thẩm Kiều sốt ruột, hận không thể nhảy dựng lên.

Dương Kiên càng cảm thấy hoang mang, đẩy cô từ trong ngực ra, cúi đầu quan sát cô tỉ mỉ, nhìn đáng vẻ khóc sụt sùi của cô, rốt cuộc không nhìn được mà phì cười: “Mới sáng sớm tinh mơ mặc đồ ngủ đến ôm ấp yêu thương, còn khóc nói không muốn xa nhau, có thể coi là em đang cầu hôn không?”

Thẩm Kiều càng khóc dữ hơn, cũng không để ý đến cái gì mà mặt mũi với chả hình tượng, túm quần áo của anh, khóc tuyên bố chủ quyền “Thịnh Hạ là em gái em, đây là sự thật không thể thay đổi được, có lẽ chúng ta ở bên nhau sẽ khiến cô ấy càng đau lòng, càng tuyệt vọng hơn, nhưng em không thể bi đáp bằng cách giao anh cho cô ấy, chỉ có thể giữ cô ấy ở bên cạnh, chỉ có thể làm như vậy. Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy em rất ích kỷ, rất tàn nhẫn, nhưng mà em không có biện pháp...”

Thẩm Kiều còn chưa nói xong, Dương Kiên đã cúi người hung hăng chiếm lấy môi của cô, tiếng nước nở nghẹn ngào theo đó mà tràn ra, nước mắt mặn chát lẫn vào trong môi lưỡi.

Một tay Dương Kiên nâng eo cô, một tay nắm chặt gáy của cô, không cho cô khoảng cách để lùi lại hay tránh né, anh hung hăng mút lấy đầu lưỡi của cô, day cấn môi của cô, dường như muốn hút hết toàn bộ không khí của cô, cảm thấy cô đã xụi lơ trong ngực mình, toàn bộ thế giới của cô chỉ có anh.

Sau buổi tối hôm qua, anh lo lắng suốt đêm, vừa mới ngủ, lo lắng cô sẽ mềm lòng, vì bù đắp cho thương tổn của Thịnh Hạ, mà đẩy anh ra. Cô luôn đối xử với anh rất tàn nhẫn, điểm này thực sự khiến anh hận đến căn răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng cô vẫn là người anh yêu nhất, anh vĩnh viễn không có biện pháp hận cô, không thương cô, không cần cô. Những lời cô vừa nói, khiến anh thực vui mừng, Thẩm Kiều của anh, Thẩm Kiều của riêng anh, Thẩm Kiều vĩnh viễn thuộc về anh.

Thật lâu sau, anh mới lưu luyến không rời buông cô ra. Mu bàn tay Thẩm Kiều lướt qua bờ môi sưng đỏ, thận trọng nói: “Anh đừng nóng giận được không?”

Dương Kiên chưa từng nhìn thấy cô như vậy, vì vậy liền nổi lên ý xấu, nói: “Phải xem biểu hiện của em.”

Thẩm Kiều rừ mí mắt xuống, giống như đang suy tư cái gì đó. Không đành lòng nhìn cô khó xử, Dương Kiên khẽ thở dài, vừa muốn nói mình không hề tức giận, cánh tay của cô liền vòng lên cổ của anh, ngẩng đầu hôn lên môi của anh. Một thoáng đó, hình như có pháo hoa sáng rực, nở rộ trong thế giới của anh, xinh đẹp khiến anh chấn động, khiến anh hoàn toàn ngây ngốc.

Cô chủ động hôn anh, đầu lưỡi xinh xắn hàm răng của anh ra, dụ dỗ đầu lưỡi của anh cùng cô nhảy múa, cố gắng làm anh vui lòng, mê hoặc anh.

Mới sáng sớm, “Cái gì đó” không chịu được bất kỳ sự khiêu khích cả, khi cô nhào vào trong ngực anh thì nó đã có phản ứng, mà lúc này đáng vẻ dụng tâm của cô, càng làm cho từng tế bào trên toàn cơ thể anh kêu gào muốn cô, mạnh mẽ muốn cô. Vì vậy anh đổi khách làm chủ, đồng thời giữ lấy hông của cô, ôm cô lên, xoay bước đi về phía phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Gấu bông

Dương Kiên không thể chờ đợi được nữa vội vã cởi chiếc váy tơ tằm của cô ra, lại phát hiện cô không mặc cả bra, trên người chỉ còn lại một chiếc quần nhỏ.

Khuôn mặt Thẩm Kiều ửng hồng, cánh tay cố ý muốn che đi, nhìn thấy trong ánh mắt anh hình như có lửa giận, Thẩm Kiều nhỏ giọng giải thích, "Vội vàng muốn đi tìm anh, chưa kịp thay quần áo."

Dương Kiên nhìn chằm chằm vóc người uyển chuyển của cô, cô khấn trương luồng cuồng, hô hấp dồn dập kéo theo bộ ngực tròn đầy, tron bóng khe lay động, nhìn bức họa này khiến anh miệng đắng lưỡi khô, hận không được một ngụm nuốt cô vào bụng cho xong hết mọi chuyện. Hô hấp càng ngày càng nặng nề, anh ti đầu vào trán cô, hơi thở nóng bỏng phun lên mặt cô, cắn sau răng trịnh trọng cảnh cáo: "Lần sau không được ăn mặc như vậy đi ra ngoài!" Nghĩ tới việc dọc đường đi cô bị mấy tên đàn ông nhìn thấy đáng vẻ mặc áo ngủ, anh hận ngút trời nhưng không có chỗ phát tiết, hận không thể xách dao đi chém bọn họ!

"Ừ." Thẩm Kiều đỏ mặt gật đầu. Mặc dù bọn họ đã từng thân mật, cũng không phải là lần đầu tiên bị anh nhìn thấy, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng.

Dương Kiên hôn lên môi của cô, tựa như trùng phạt, vừa hung mãnh vừa quyết liệt, môi lưỡi đẩy đưa đến mức đau đớn, Thẩm Kiều bị đau khẽ nhủu mày, đắm chìm trong nụ hôn của anh, cũng tha thiết đáp lại.

Anh rời khỏi môi của cô, gặm hôn cổ của cô, há miệng ngậm chặt hạt ngọc trước ngực cô. Đầu lưỡi đảo quanh, mút thật mạnh, càn rỡ day cấn, hai bàn tay ôm chặt vòng eo tinh tế của cô từ từ xoa nắn, da của cô non vừa trơn, làm cho anh yêu thích không muốn buông tay.

Thẩm Kiều bị anh xoa nắn, thân thể bắt đầu hơi run rẩy, hai cánh tay của cô không kiềm hãm được ôm lấy đầu của anh, hàm răng cắn vào môi, ngăn cản hơi thở gấp gáp và tiếng rên rỉ tràn ra khỏi khe môi. Cô không tự chủ được cong người lên hòa theo ý anh, thờ hồn hên, cơ thể như bị đốt cháy. Trái với bên trên đang nóng như lửa, phía dưới lại trống rỗng, cô cong chân cố gắng làm giảm bớt cảm giác hư không khi chưa được lấp đầy.

Tay của anh từ từ mò mẫm xuống dưới, ngón tay rớt cuộc chạm vào đóa hoa mịn màng, Thẩm Kiều không kim chế nổi nữa mà nức nở thành tiếng, từng tiếng rên rỉ được thốt ra, đối với anh mà nói đó chính là thuốc độc trí mạng, thực tiêu hồn.

Anh nâng chân cô lên, giữ lấy bắp đùi trắng nõn của cô không cho cô tránh né, đem lấy chính mình mạnh mẽ đẩy sâu vào. Trong nháy mắt thịt non tiếp xúc cùng lửa nóng, cảm giác thoải mái khiến anh không tự chủ được mà gầm nhẹ. Còn cô nhất thời không thể thích ứng được sự nhiệt tình của anh, đau đớn kêu thành tiếng, móng tay mọc mà đâm sâu vào da tay của anh, anh cúi xuống hôn cô, vạch xuống từng dấu hôn đỏ đẫm.

Mỗi lần anh ra sức chạm vào đóa hoa non mềm của cô, dương như muốn xỏ xuyên qua thân thể của cô vậy, này thịt non và nam căn của anh gọi ra cơn kích tình mãnh liệt khiến cô run rẩy, ý thức gần như bị đánh bay.

"Đừng anh nhẹ chút." Mỗi một lời cầu khẩn của Thẩm Kiều được thốt lên, trên khóe mắt lại có nước mắt chảy xuống.

Tay của anh dùng sức xoa nắn thân thể của cô, giọng nói khàn khàn tràn đầy nị hoặc và thâm tình, mỗi một lần va chạm, anh sẽ gọi tên cô, thanh âm kia khiến cô hoàn toàn ý loạn tình mê.

Anh thâm tình hôn lên môi của cô, một hồi lâu sau lưu luyến không rời buông ra, bên môi cô nhỏ giọng khàn cầu: "Đừng vậy, Thẩm Kiều, chúng ta sẽ vĩnh viễn không cách xa, nếu không, anh sẽ phát điên lên mất."

Trong đầu óc cô đã trống rỗng, không biết nên đáp lại anh như thế nào, chỉ muốn cong người liều mạng tiếp nhận anh, ôm anh thật chặt, giao tất cả bản thân cho anh.

Trong đầu như có pháo hoa nổ tung chói mắt, va chạm mạnh mẽ khiến cả người cô co rút, đón nhận cơn kích tình đang lên tới đỉnh điểm.

Cơn kích tình dường như đã cướp đi toàn bộ sức lực của cô, cả người xụi lơ, nhưng anh vẫn lại không chịu buông tha cho cô, ngón tay và đầu lưỡi vẫn tiếp tục trêu chọc cô không ngừng, ngực cũng bị anh mạnh mẽ nắn bóp. Cô cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi.

Anh chợt tăng nhanh tốc độ, lấy tốc độ chạy nước rút vừa ngoạn độc lại vừa thâm sâu đi vào.

"Đừng ở bên trong, không an toàn." Thẩm Kiều bất được tàn dư của lý trí còn sót lại, dụng hết tất cả sức lực muốn đẩy anh ra, cô không muốn ở thời điểm này có đứa bé.

Dương Kiên cắn môi cô nỉ non: "Có là tốt nhất."

"Khốn kiếp!" Thẩm Kiều khóc nức nở nghẹn ngào.

Dương Kiên cười không ngừng, ôm chặt cô vào trong ngực.

Thẩm Kiều ở trong ngực anh chìm vào giấc ngủ. Nhìn mí mắt của cô hơi sưng đỏ, phía dưới vành mắt còn có một vòng tròn màu đen nhàn nhạt, Dương Kiên cực kỳ đau lòng, đối với cô mà nói đêm nay chắc chắn là một đêm tràn đầy đau khổ, trắng đêm không ngủ. Lông mi của cô khẽ run, như đang nằm mơ thấy điều gì đó không tốt, trời đã sáng hẳn, nhưng anh lại không đành lòng đánh thức cô, càng không nỡ buông cô ra.

Vừa nghĩ tới dáng vẻ cô vừa chủ động lại vừa kiên định, trái tim anh như mất khống chế. Anh không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, gương mặt của cô chưa bớt hồng, môi khẽ mở, bởi vì hôn môi mà có chút sưng đỏ, anh tham lam không kìm hãm được, lưu lại trên người cô những vết nhỏ màu đỏ hồng, lúc này cô đang yên giấc trong ngực anh, bộ ngực hơi lộ ra, điều này khiến anh thấy cô càng ngày càng quyến rũ hơn. Anh không nhận được đặt môi của mình lên một lần nữa, trần trọc mút mạnh.

Dương Kiên sáng khoái tinh thần ra khỏi phòng tắm, trên người không mặc gì, trên cổ vắt một chiếc khăn lông màu trắng. Anh ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn người nào đó vẫn chìm sâu trong giấc mộng.

"Mấy giờ rồi?" Thẩm Kiều ôm lấy chăn, thanh âm lười biếng.

Dương Kiên khẽ chạm vào môi của cô: "Còn sớm, mới chín giờ."

Còn sớm? Mới chín giờ?

Thẩm Kiều tỉnh lại trong nháy mắt. Xong đời, Nghiêm Túc lại tìm được lý do để mắng cô rồi !

Thắm Kiều rút ruột muốn đứng lên, lại bị Dương Kiên ấn xuống giường, anh chau mày, giọng nói có vẻ tức giận: "Còn muốn mặc áo ngủ đi rêu rao khắp nơi?"

Thắm Kiều cúi đầu, trong lòng uể oải như đưa đám. Sáng sớm đã mặc áo ngủ chạy tới đây, hiển thân không nói làm gì, đi làm cũng bị muộn. Hối hận không? Dĩ nhiên không.

"Chuyển đến đây ở với anh, có được hay không?" Dương Kiên vuốt tóc của cô, khàn giọng thương lượng.

"Không được." Thắm Kiều không hề nghĩ ngợi cự tuyệt ngay lập tức.

Dương Kiên giữ chặt eo của cô, không cho cô đứng dậy, cắn răng hỏi: "Tại sao?"

"Quá nhanh." Nói xong, cô đẩy tay của anh ra, dùng chân bực mình lại như bánh chưng rồi nhảy từ trên giường xuống, từ từ đi vào phòng tắm.

Dương Kiên buồn bực cào cào mái tóc ngắn, hướng về phía cửa phòng tắm lớn tiếng kêu la: "Em biết anh đợi bao lâu rồi không? Vậy mà còn nhanh à? Anh còn ngại quá chậm. So với ốc sên bò còn chậm hơn!"

Thắm Kiều đứng trước gương, nghe tiếng anh gào thét ở bên ngoài, bất giác nở nụ cười.

Anh thật đáng ghét, trên người cô bị anh lưu lại rất nhiều dấu hôn màu đỏ, ngay cả cổ cũng có! Vị trí này có vẻ dễ che, tóc của cô vừa khéo có thể che kín, nhưng mà chỉ cần thoáng đưa, dấu hôn sẽ bị lộ ra.

Thắm Kiều chán nản. Nhưng có thể trách ai đây? Là cô sáng sớm đã chủ động tới ôm ấp yêu thương. Còn ăn mặc. như vậy!

Thắm Kiều tắm rửa, lại quần chân đi ra ngoài, Dương Kiên dựa vào bên cửa, nhìn đáng vẻ của cô, cười không ngừng.

Thắm Kiều cắn răng nghiêng lợi: "Buồn cười lắm à?"

Dương Kiên lắc đầu, nụ cười trên mặt vẫn không giảm chút nào, ôm lấy cô rồi nói: "Ở nhà chờ nhé, anh ra ngoài mua quần áo cho em, nhớ kỹ, không được mặc áo ngủ!"

Thắm Kiều phồng má lầm bầm: "Nghiêm Túc chắc chắn sẽ bắt được bím tóc của em, rồi ra sức phê bình."

"Không đâu, anh đã xin phép nghỉ cho em rồi, nói. thân thể không thoải mái." Dương Kiên nói như tranh công.

Mặc dù Nghiêm Túc biết quan hệ của bọn họ, nhưng mà anh cũng không nên giống trông khua chiêng chiêu cáo thiên hạ như vậy chứ? Ngộ nhờ truyền về nhà, cô biết giải thích như thế nào? Thắm Kiều đang muốn nổi bão, lại bị anh nhanh chóng ôm lấy, sau đó ôm cả chân bồng đi vào phòng khách.

Dương Kiên đặt cô trên sàn nhà phòng khách, nắm bả vai của cô để cô xoay người lại. Trong nháy mắt khi cô xoay người lại, liền hoàn toàn sững sốt, mọi vật ở xung quanh như không có tiếng động, cô ngơ ngác nhìn gấu Teddy ngồi trên ghế sofa, nước mắt không hề dự báo trào ra khỏi vành mắt.

Dương Kiên từ phía sau lưng ôm lấy cô, bên tai cô nói nhỏ: "Ngày hôm qua anh đi tìm em, chính là muốn tặng nó cho em, nhưng tâm tình em không tốt, anh nghĩ nhất định là em không muốn nhìn thấy nó, vì vậy lại công nó về. Em biết không, nó thật sự rất nặng đấy."

"Tại sao. . . ." Thắm Kiều nói không ra lời, nước mắt đã chảy không ngừng. Nhớ tới buổi tối hôm qua anh lái là một chiếc xe thương vụ, xe có lẽ đã để con gấu không lồ này trên ghế sau, nhưng cô lúc ấy bị chân tướng giày vò đến thất điên bát đảo, còn khóc khóc như người bị bệnh thần kinh, chẳng hề quay đầu lại nhìn, cũng không phát giác ra có cái gì đó không đúng. Còn quá đáng tới mức nổi giận với anh, đẩy anh ra.

Con gấu Teddy này, với con mà anh tặng cho cô vào năm đó, giống nhau như đúc. Cao gần hai mét, phải hai người chấp tay mới có thể miễn cưỡng ôm lấy nó. Nó đeo nơ màu xanh dương, ngồi trên ghế sofa, đầu hơi nghiêng, điểm bất đồng duy nhất chính là con này đeo mắt kính viền hoa, nhìn cực kì đẹp trai, khí thế.

Từ phía sau lưng, Dương Kiên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cánh tay ôm lấy cô càng chặt hơn, "Con gấu kia đã mất rồi, ông trời cũng muốn hai chúng ta bắt đầu một lần nữa. Hứa với anh, lần này không được vứt bỏ nó nữa, cũng không được rời đi."

Thắm Kiều gật đầu như bầm tỏi, nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay đang ôm chặt lấy cô. Chủ nhân của bàn tay vui đầu trên cổ cô, nước mắt nóng bỏng rơi trên càn cổ trắng nõn của cô.

Thắm Kiều viết nhãn hiệu quần áo thường mặc cùng số đo cho anh, sau khi liên tục do dự, nhắm mắt lại hạ quyết tâm nói: "Mua cả nội y nữa."

Nói xong, đẩy anh từ trong nhà ra ngoài, không muốn nhìn thấy gương mặt không có ý tốt của anh nữa. Cách một cánh cửa nhà, dường như cô vẫn có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của anh ở bên ngoài.

Thắm Kiều thay áo sơ mi của anh, chiếc áo dài đến hông, lộ ra hai bắp đùi thon dài trắng nõn. Cô ngồi xuống tựa sát vào con gấu, hai cánh tay ôm lấy lớp lông mềm như nhung của nó, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Khi đó, cô thực sự không chống nổi nỗi nhớ nhung dành cho anh, cô sẽ dựa sát vào gấu Teddy, ôm lấy nó, ảo tưởng nó là anh, vẫn ở bên cạnh cô, dùng cách này để hóa giải nỗi nhớ nhung với anh. Có một lần, cô tham lam ôm nó ngủ, trong giấc mộng bọn họ là một cặp đôi hạnh phúc, tốt đẹp đến mức

khiến cô tan nát cõi lòng. Sau khi tỉnh mộng, chỗ bị cô gối lên đã ướt đầm một mảng, vài ka-ki và lông dính vào nhau, cảm giác đau lòng đến hít thở không thông khiến cô đau đớn muốn chết. Giác mơ luôn trái ngược với thực tế cực kì tàn khốc, vì vậy cô ném nó vào phòng giữ đồ, ép buộc bản thân không được nhìn nó nữa, không được nhớ anh.

Cũng may, tất cả đều chưa muộn. Con đường sau này vẫn cực kì khó khăn như trước, nhưng cô sẽ không buông anh ra như lần trước. Cả đời này, rốt cuộc vẫn phải ích kỷ một lần, vẫn phải vì yêu mà dừng cảm một lần.

Thẩm Kiều chợt nhớ tới Thẩm Du. Sớm như vậy cậu ấy cũng không ở trong phòng, đi đâu rồi? Chẳng lẽ nó không thèm mang cái gì theo, bỏ đi luôn rồi?

Sáng sớm, khi cô nhìn thấy đồ đạc vẫn nguyên vẹn, vì vậy yên tâm cho rằng cậu ấy không đi, thế nhưng bây giờ cô càng nghĩ càng cảm thấy bất thường. Nhưng sáng nay cô ra ngoài vội vã, ngay cả điện thoại cũng không cầm phải đào rống bộ óc, cô mới miễn cưỡng nhớ được số điện thoại của Thẩm Du, rồi dùng điện thoại nhà gọi cho cậu ấy.

Thật may, điện thoại thông. Càng may hơn là cậu ấy đã nhận máy.

Thẩm Kiều vừa mở miệng liền lớn tiếng chất vấn: "Đi đâu vậy?"

Thẩm Du không nhanh không chậm nói: "Hình như em mới là người nên hỏi câu này, sáng sớm mà chị đi đâu vậy?"

Thẩm Kiều im lặng, hắng giọng một cái cổ làm ra vẻ không có việc gì: "Sáng sớm hôm nay chị vào phòng, rõ ràng không thấy em, sớm như vậy mà đã đi đâu thế?"

"Bồi ba chạy bộ."

Thẩm Kiều tuyệt đối không ngờ đáp án lại là như vậy, nghĩ tới dáng bệ của ba mình vào tối hôm qua, còn có lời mà ông nói ra, cô liền cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, vì vội vã truy hỏi: "Ba với em nói gì vậy?"

Cô thật sự lo lắng rằng ba sẽ bắt Thẩm Du rời đi, mặc dù cô cảm thấy sẽ không có chuyện đó, nhưng cô vẫn sợ.

"Ba nói xin lỗi."

"Nói xin lỗi?" Thẩm Kiều kinh hãi.

Đâu chỉ Thẩm Kiều, ngay cả Thẩm Du cũng không ngờ. Anh cả đêm không ngủ, khi trời tờ mờ sáng, ông đến gõ cửa, hỏi anh có muốn ra ngoài chạy bộ buổi sáng hay không.

Thẩm Du đồng ý, thay một bộ quần áo thể thao rồi chạy bộ với ông. Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Du chưa bao giờ tập thể dục buổi sáng với ba mình, trong trí nhớ của anh, hai mươi năm qua, ba lúc nào cũng nói năng thận trọng, rất nghiêm khắc, cũng không gần gũi với con gái, càng không chủ động đề nghị anh cùng đi tập thể dục.

Bởi vì Thịnh Hạ tự sát, anh sợ Thẩm Kiều sẽ chịu đã kích, liền đi điều tra nguyên nhân thực sự khiến Thịnh Hạ tự sát. Sau khi điều tra, lại phát hiện, Thịnh Hạ cũng không phải là con gái ruột của Phương Mẫn, lại nghĩ tới việc tất cả mọi người nói Thịnh Hạ lớn lên giống Thẩm Kiều, thẳng thắn mà nói anh cũng cảm giác như vậy. Nhưng dù sao anh cũng chỉ là một thương nhân bình thường, rất nhiều tin tức anh không có đường dây để điều tra.[EDIT by MạnNhi~]

Khi đó anh đã mơ hồ đoán được sẽ có kết quả như thế này, nhưng chẳng qua đó cũng chỉ suy đoán vô căn cứ mà thôi. Anh gián tiếp biết được, Dương Kiên cũng đang điều tra, cho nên anh đi tìm Dương Kiên, hi vọng Dương Kiên cho anh một kết quả chuẩn xác, sống hay chết dù sao cũng là một sự kết thúc. Anh còn chưa kịp chứng thực, tất cả chân tướng đã lộ ra rõ ràng.

Thẩm An trịnh trọng nói xin lỗi với con trai, hi vọng con trai có thể tha thứ cho mình. Ông quá tức giận, nên mới có thể kích động như vậy. Trong sự việc này, Thẩm Du vô tội, không nên bị tổn thương, ông cũng không nên dùng phương pháp trực tiếp mà tàn khốc này để vạch trần chân tướng đầm đìa máu tươi ra trước mặt mọi người vào đúng ngày sinh nhật, khiến con trai, con gái bị đã kích mạnh mẽ.

Thẩm An cũng bày tỏ, cho dù Thẩm Du không phải con ruột của ông, đối với ông mà nói anh vẫn không khác gì con ruột của ông, hai mươi mấy năm qua tình cảm cha con không phải giả. Thẩm An hi vọng Thẩm Du đừng có chướng ngại tâm lý, dù ông có đón Thịnh Hạ về nhà, trong tim của ông, Thẩm Du vĩnh viễn là con trai ông.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Size cup

Dương Kiên theo sự phân phó của Thẩm Kiều đi mua quần áo, vừa vào cửa liền nhìn thấy cô đang mặc áo sơ mi của anh, nằm trên người gấu Teddy, ngủ thiếp đi.

Chiều dài áo sơ mi vốn chỉ đến bắp đùi, bởi vì tư thế ngủ có vấn đề, lúc này, cặp chân dài mảnh khảnh trắng nõn gần như lộ ra toàn bộ, thậm chí trên chân, chỗ nào đó có dấu vết ửng hồng cũng lộ hết ra ngoài, đáng vẻ cực kỳ trêu chọc lòng người, khiến anh muốn hung hăng giày xéo cô một lần nữa.

Không hề nhận thấy có người về, Thẩm Kiều nằm trên ghế sa lon không chiều hướng tỉnh lại. Dương Kiên nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, hơi cúi người xuống. Cổ áo sơ mi rộng mở, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp của cô, trên xương quai xanh còn có một cái ấn ký màu hồng, Dương Kiên hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Ngón tay thon dài của Dương Kiên nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh của cô, rồi sau đó cời từng chiếc nút áo sơ mi ra. Nhân viên bán hàng hỏi size nội y, mặc dù anh cũng biết kích thước, nhưng không biết kích cỡ của cô tương ứng với size gì, anh bị người ta hỏi nhưng lại không biết nên cảm thấy không được tốt lắm, cho nên anh cho rằng bản thân phải chăm chỉ học tập mới được.

Thẩm Kiều dần tỉnh lại, mơ hồ thấy ở bên cạnh có một bóng dáng, sau khi tỉnh táo một chút phát hiện người này đang cời quần áo của cô ra, lần này Thẩm Kiều đã hoàn toàn tỉnh táo, chặn ngang giữ anh lại tay: "Anh đang làm gì đó?"

Dương Kiên mím môi quay về phía cô rồi cười: "Nhìn một chút."

"Nhìn gì?" Sao cứ nhìn vào chỗ không nên nhìn? Cô cũng không phải người ngu.

Dương Kiên giãy khỏi tay của cô, cầm ngược lại, cười có phần bất đắc dĩ: "Em chỉ nói mua nội y, tại sao không nói phải mua size như thế nào?"

Thẩm Kiều suy nghĩ một chút, hình như cô thật sự chưa nói, lúc ấy chỉ muốn anh rời đi cho nhanh.

"Vậy làm sao bây giờ?" Thẩm Kiều hỏi.

Dương Kiên nhún nhún vai nói: "Nhân viên bán hàng hỏi size áo, anh không biết, nên chỉ có thể khoa tay múa chân miêu tả, " nói xong, anh nâng hai cánh tay lên, vòng lại, làm ra tư thế ôm, "Anh nói, có lẽ kích thước như thế này."

Thẩm Kiều: "."

Dương Kiên vây cô vào trong ngực, tựa như đang xác nhận, làm bầm: "Ừ, đúng rồi."

Anh vừa ôm xong, liền không muốn buông tay, Thẩm Kiều phí bao nhiêu sức mới đẩy anh ra được.

"Sau đó cô ấy lại hỏi, cup gì?" Dương Kiên nhếch nhếch khóe miệng, nụ cười có chút yêu mị, ngón tay xẹt qua làn da mượt mà của cô, dán sát vào môi của cô rồi cười nói: "Thì ra cái bực lầy cái này gọi là cup, chẳng lẽ do nó giống cái ly? (1) Cái ly chứa nước, cái này chứa sữa, có lẽ ý muốn nói mấy cái này chính là thứ đựng đồ ăn."

(1): Cái ly trong tiếng anh nói là Cup (cái này chắc ai cũng biết rồi nhưng cứ nói cho rõ). Như các bạn cũng biết, áo ngực thường được đánh số theo size vòng ngực dưới và số đo cúp ngực. Ví dụ như bra của bạn có số đo là 34D, tương đương với size vòng ngực dưới của bạn là 34, và size cúp ngực là D.

Thẩm Kiều cắn môi kìm nén phản ứng của thân thể, ra sức đập cho anh một nhát, "Anh có thể nghiêm chỉnh một chút hay không?"

Dương Kiên che ngực, đau đớn nhíu mày, nhưng Thẩm Kiều không có ý muốn an ủi anh, vì vậy anh hắng giọng một cái rồi nói tiếp: "Cũng không biết cup là cái gì, chỉ có thể nói đại khái chính là như vậy, " nói xong, anh gơ tay phải lên, khum lại rồi khoa tay múa chân, sau đó thuận thể nhấn vào ngực cô, lại còn gật đầu cảm thán: "Ừ, đúng là lớn như vậy nè."

"Dương Kiên! Tên lưu manh này!" Thẩm Kiều nổi giận, tức giận đẩy bàn tay không an phận của anh ra. Anh mô phỏng với nhân viên bán hàng như vậy ư? Mặt mũi đâu rồi? Anh không biết xấu hổ, nhưng cô vẫn biết! Thẩm Kiều muốn cầm con gấu lên để đập anh, nhưng nó thực sự nặng quá.

Dương Kiên vội vàng ấn chặt tay của cô, ôm cô, chân chó giải thích: "Được rồi, được rồi, anh lừa em đó."

"Thật không?"

Dương Kiên liên tục gật đầu không ngừng nghỉ, "Anh làm gì có thời gian rảnh rỗi để dây dưa, vì vậy bảo nhân viên bán hàng lấy size một bộ."

Thẩm Kiều nghe vậy hít mắt lại: "Lại lừa em hả?"

"Lần này là thật." Dương Kiên ra vẻ nghiêm trang nói, rồi đưa túi giấy ở bên cạnh cho cô.

Thẩm Kiều nhìn mấy món đồ ở trong túi, tưởng tượng ra cảnh Dương Kiên vung tay lên nói: "Mỗi size lấy cho gia một bộ", khi đó, nhân viên bán hàng sẽ có vẻ mặt như thế nào nhỉ? Chắc chắn sẽ cho rằng vị bại gia này đang bao dưỡng một đồng oanh oanh yến yến đây!

Thẩm Kiều ngược mắt hung hăng lườm anh một cái, cầm túi giấy ra vẻ muốn đứng dậy, Dương Kiên cướp lấy túi giấy trước một bước, đồng thời cúi người đè lên cô, thanh âm vừa vui vẻ vừa gọi cảm: "Em mặc như thế này thật là đẹp, về sau khi ở nhà thì em lại mặc nó nhé, có được hay không?"

Thẩm Kiều nhìn anh ở khoảng cách gần, ham muốn hiện lên rõ ràng trong đôi mắt anh, bàn tay anh cũng không an phận đã chạy tới bắp đùi của cô, bàn tay bởi vì năm xưa phải huấn luyện nên xuất hiện một vài vết chai, có chút thô ráp cọ vào da của cô, cô cũng giống như bị lửa thiêu đốt càng ngày càng nóng.

Anh ngắm nhìn bộ ngực như ẩn như hiện của cô, chạm rãi cúi đầu, rồi vội vàng ngậm chặt, mút thật mạnh.

Thẩm Kiều cảm thụ được thân thể khó chịu mang tới cảm giác khác thường, chân mày nhăn lại, khẽ rên thành tiếng. Cô nằm phía dưới người anh đã hóa thành một dòng nước mùa xuân, không hề có hơi sức để phản kháng.

Dương Kiên đột nhiên ra sức ôm cô lên, để cô tách hai chân ra rồi ngồi trên người mình, lửa nóng của anh đã sớm nóng bỏng cứng rắn, đứng thẳng tiến vào thân thể của cô, còn đâm thật sâu vào khối thịt mềm mại nhất của cô. Bởi vì sáng sớm vừa mới bị dày vò, nơi đó bị anh ngang ngược va chạm gần như ứ máu, lần này chợt bị đánh thẳng vào, khiến Thẩm Kiều không hề chuẩn bị bỗng thét chói tai.

Cô ôm chặt anh, cả người bởi vì anh tiến thẳng vào mà run rẩy, bộ ngực tuyết trắng khẽ run. Cô nhủ thầm, cảm thụ cảm giác đau đớn và khoái cảm, và những đợt va chạm của anh.

Dương Kiên nắm lấy hông của cô, khiến cho cô nằm trên người anh lên lên xuống xuống, làm thế này mỗi lần đưa vào sẽ chạm vào chỗ sâu nhất, kiểu tiến công này của anh đối với Thẩm Kiều mà nói thực là quá lớn, hoàn toàn không có biện pháp kìm nén sự run rẩy, không ngừng thét chói tai khẩn cầu, nước mắt cũng bị ép ra.

Sau lần này, Thẩm Kiều hoàn toàn xụi lơ trong ngực anh. Anh ôm chặt cô đi vào phòng tắm, dùng dòng nước ấm áp tỉ mỉ tẩy rửa thân thể của cô, đối với anh mà nói chuyện này chắc chắn là hình phạt tàn khốc nhất, nhưng mà anh nhất định phải kìm chế một chút, nếu không hôm nay hai người bọn họ sẽ chẳng ra được khỏi cửa.

Dương Kiên phải đi họp, trợ lý đã thúc giục rất nhiều lần, Thẩm Kiều mặc quần áo tử tế rồi cùng anh ra khỏi nhà. Dương Kiên lo lắng thể lực của cô cạn kiệt nên lái xe sẽ không an toàn, Thẩm Kiều tựa như muốn báo thù hung hăng đập anh một đập. Độ mạnh yếu của cú đập cho anh biết, đối với cô mà nói, chuyện lái xe chắc chắn không hề có bất cứ vấn đề gì!

Thẩm Kiều dừng xe trước một hiệu thuốc. Không lâu sau, cô rời khỏi hiệu thuốc, trong tay nắm chặt một chiếc hộp nhỏ nhỏ.

Mới vừa rồi anh thật sự đã bắn vào trong, mấy ngày gần đây chính là kỳ không an toàn, Thẩm Kiều cảm thấy hơi lo lắng, ngộ nhờ cô mang thai thì phải làm thế nào?

Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì cô có thể đoán được, chuyện trong nhà còn chưa giải quyết xong, cho dù cô kiên quyết muốn ở bên Dương Kiên, nhất định trong nhà sẽ phản đối, không chỉ nhà cô, nhà anh cũng sẽ không đồng ý. Hiện giờ không phải thời cơ tốt, cô không muốn con của cô vừa ra đời đã không được hoan nghênh, cũng không muốn hai nhà vì đứa bé mới tác thành cho bọn họ, mà cũng không phải chúc phúc thật tâm thật ý.

Cô vào cửa hàng tiện lợi ở bên cạnh mua một chai nước tinh khiết, ngồi trong xe nuốt viên thuốc. Thẩm Kiều nhìn mình trong kính chiếu hậu, sắc mặt tái nhợt, chân mày cũng nhíu chặt thành một đoàn, dưới mắt có bóng đen mờ mờ, sắc mặt tiêu tụy. Cô lau hết nước đọng trên khóe miệng, vuốt vuốt cái trán, hít sâu một hơi.

Thẩm Kiều không về nhà, mà đến bệnh viện. Vào tiệm bán hoa ở cổng bệnh viện mua một bó hoa Bách Hợp, cô cầm bó hoa Bách Hợp đi xuyên qua hành lang khu nội trú, chạm mặt Phương Mẫn ở bên ngoài thang máy, còn có Thịnh Hạ đang ngồi trên xe lăn.

Hiển nhiên Phương Mẫn vẫn còn nhớ cô, không đứng, sau ngày hôm đó, họ cần phải biết rõ lẫn nhau. Thịnh Hạ vẫn như vậy, vẻ mặt bình tĩnh, vẫn đắm chìm trong thế giới của bản thân, không để ý tới bất kỳ điều gì.

Thẩm Kiều đi theo Phương Mẫn đến phòng bệnh, còn giúp bà ấy nâng giường của Thịnh Hạ lên.

Phương Mẫn nhìn Thẩm Kiều, xoay người ra khỏi phòng bệnh. Thẩm Kiều nhìn Thịnh Hạ một lát, sau đó cũng đi ra ngoài.

Phương Mẫn vừa mở miệng đã nói xin lỗi, bà không dám nhìn Thẩm Kiều, cúi đầu nói: “Không ngờ lại gặp phải ba con bé ở bệnh viện, vừa đúng lúc tôi đẩy Thịnh Hạ ra ngoài phơi nắng.”

Mục đích Thẩm Kiều đến đây không phải là muốn hỏi Phương Mẫn tại sao cha cô lại biết, nhưng hiện giờ Phương Mẫn muốn nói, cô cũng không có cơ để không nghe, vì vậy cô không nói lời nào, chờ Phương Mẫn nói tiếp.

“Tôi cũng không muốn nói cho ông ấy biết, tôi đã đồng ý mẹ cô, tuyệt đối sẽ giữ bí mật này đến lúc chết. Nhưng mà, nhưng...” Phương Mẫn chợt không nói tiếp được, trong thanh âm cũng đang mang theo sự nghẹn ngào. Bà bắt đầu mức nở, bà vai cũng lay động.

Một lúc lâu sau, Phương Mẫn bình tĩnh một chút, nói tiếp: “Mẹ cô lo lắng bị mọi người biết, cho nên muốn đưa Thịnh Hạ ra nước ngoài, sao bà ấy có thể làm như thế chứ? Hiện giờ, con bé đã như vậy rồi, sao có thể đến một nơi lạ lẫm, không quen thuộc? Mẹ cô vốn không muốn nhận Thịnh Hạ, điểm này tôi đã sớm biết, tôi nuôi Thịnh Hạ lớn lên, căn bản cũng không có ý định để Thịnh Hạ nhận tổ quy tông, hai mươi mấy năm qua con bé chính là con gái ruột của tôi, nhưng mà mẹ cô không thể vứt bỏ con bé một lần, lại muốn buông tha một lần nữa!” Phương Mẫn nói không nên lời, che miệng khóc ô ô.

Trải qua ngày hôm qua, Thẩm Kiều đã sớm nghĩ ra là ai muốn đưa Thịnh Hạ ra nước ngoài.

“Thịnh Hạ, cô ấy có biết không?” Thẩm Kiều hỏi.

Phương Mẫn đương nhiên biết Thẩm Kiều đang hỏi chuyện gì, vì vậy gật đầu.

Chia tay người yêu, bị người thân vứt bỏ, cho nên Thịnh Hạ mới có thể chọn cách kết thúc sinh mạng. Trên người bọn cô chảy cùng dòng máu, chân tướng này đối với Thịnh Hạ và Thẩm Du mà nói đều là sự đã kích mạnh mẽ, nhưng Thẩm Kiều đau lòng cho Thẩm Du nhiều hơn. Máu mủ thì không có cách nào để dứt bỏ, nhưng trên thế giới này so với máu mủ còn có thứ quan trọng hơn, chỉ ít trước mắt mà nói, Thẩm Du quan trọng hơn Thịnh Hạ, cô không muốn Thẩm Du phải chịu bất kì thương tổn gì. Có lẽ... là cô quá ích kỷ.

Thẩm Kiều lái xe từ bệnh viện về nhà, Thẩm Du đến công ty, ba cũng không có nhà, mẹ đang ngồi dựa vào giường, hai mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vách tường nứt vỡ. Dì giúp việc nói, cả ngày hôm nay bà vẫn như vậy.

Có lẽ đã ngồi như vậy cả đêm rồi.

Nhìn thấy Thẩm Kiều, nước mắt Cố Hoa Lam rơi xuống như nước lũ vỡ đê, mạnh mẽ tuôn rơi. Thẩm Kiều ôm lấy mẹ, không biết nên dùng lời nói nào để an ủi bà. Từ việc bị ba trách mắng, Phương Mẫn và Thịnh Hạ oán hận, còn có sự áy náy của bà với Thẩm Du và Thịnh Hạ, đủ loại tình cảm chắc đã hành hạ bà đau đớn đến mức không muốn sống.

Thẩm Kiều bảo dì giúp việc tăng thêm thuốc an thần vào trong canh, Thẩm Kiều ép mẹ ăn một chút.

Thẩm Kiều ngồi bên giường một lát, nhìn mẹ đã ngủ, Thẩm Kiều đứng dậy kéo ngăn kéo ra, lấy chiếc túi da mà mẹ dùng gắn đây ra, lấy ra một phần tài liệu.

Thẩm Kiều đặt chiếc túi về chỗ cũ, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, rồi từ từ khép cửa phòng lại. Có lẽ cô cũng không nên độc ác vứt bỏ Thịnh Hạ một lần nữa, nhưng với tình hình hiện tại, đưa Thịnh Hạ rời đi đối với mọi người mà nói chính là sự lựa chọn tốt nhất, bao gồm cả Thịnh Hạ và bản thân cô. Đối mặt với cha mẹ đã vứt bỏ mình, chỉ sợ bệnh tình của Thịnh Hạ sẽ nghiêm trọng hơn.

Thẩm Kiều nắm chặt tài liệu trong tay, gọi một cuộc điện thoại: “Alo, ừ, Thẩm Kiều đây, phiền anh giúp tôi một việc, đúng vậy, làm visa, đi Mi.”

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thẩm Du đau lòng

Thẩm Kiều định đưa Phương Mẫn và Thịnh Hạ cùng ra nước ngoài, cô sẽ không để một mình Thịnh Hạ ở một đất nước xa lạ bơ vơ không nơi nương tựa, tình cảm giữa hai người bọn họ, chắc chắn so với tình cảm giữa mẹ con ruột thịt còn sâu nặng hơn.

Trước đó, Cố Hoa Lam định làm chuyện này, nhưng visa là một vấn đề lớn, Thẩm Kiều dựa vào ưu thế thân phận, nhờ người quen ở đại sứ quán Hoa Kỳ giúp một tay, nên visa nhanh chóng được làm xong. Hành động này đã nhanh chóng truyền đến tai Thẩm An.

Ngày đó, ông gọi Thẩm Kiều vào thư phòng, khuôn mặt nghiêm khắc của ngày thường có thêm một phần tức giận. Thẩm Kiều ngoan ngoãn đứng trong thư phòng, khi cô quyết định làm việc kia cũng đã dự đoán được sẽ có ngày này.

Thẩm An ném một chiếc túi da bỏ lên trên bàn, "Con giải thích đi."

Thẩm Kiều không cần nhìn cũng biết bên trong có cái gì. Hôm nay, cô vốn định đi lấy hộ chiếu, kết quả lại được cho biết là đã được lĩnh rồi. Thẩm Kiều sụp mặt, "Không có gì để giải thích cả, bản thân ba cũng xem rồi đây."

Thẩm An đứng sau bàn nhìn Thẩm Kiều, cô là con gái ngoan ông nuôi hơn hai mươi năm, mặc dù ông rất ít khi khen ngợi, nhưng ông cảm thấy cực kì kiêu ngạo vì cô, thế nhưng lần này cô thực sự đã khiến ông quá thất vọng. [Các bạn đang đọc truyện tại

Thẩm An thờ dãi, trầm giọng nói: "Cái này ba sẽ cảm, về sau cũng không được phép lấy ra nữa, chuyện này coi như chưa từng xảy ra."

Thẩm Kiều không hề nhúc nhích, dáng vẻ im lặng của cô lại chọc giận Thẩm An.

Thẩm An trầm giọng chất vấn: "Lời nói của ba con có nghe thấy không?"

"Nghe thấy ạ. Nhưng mà con không thể làm như vậy."

"Lý do?."

"Hiện nay, em ấy đang có bệnh, đón nó về, nó phải đối mặt với cả nhà chúng ta, từ đó tâm lý em ấy sẽ cảm thấy bản thân mình là một người ngoài, người ngoài nên bị vứt bỏ, đến lúc đó chỉ sợ sẽ làm cho nó càng bị kích thích hơn, bệnh tình chắc chắn sẽ nặng hơn."

"Nói xằng nói bậy!" Thẩm An chột cao giọng: "Hiện giờ, điều con bé cần nhất chính là tình thương của gia đình, gia đình mới chính là bến cảng an toàn của nó, là nơi nó trú ngụ. Con là chị gái của nó, cho dù tình cảm không sâu đậm, quan hệ không thân thiết, nhưng thời gian này nên dành thời gian ở bên cạnh nó, chứ không phải tìm cách đưa con bé đi, việc này so với việc vứt bỏ nó một lần nữa có gì khác nhau đâu?"

Thẩm Kiều không bị uy nghiêm của ba mình dọa sợ, nếu vào trường hợp bình thường, chắc chắn cô sẽ không dám phản bác, nhưng hiện nay không giống như vậy, cô phải giữ vững lập trường.

"Không phải tiếp tục vứt bỏ em ấy lần nữa, chẳng qua là muốn cho nó ra nước ngoài chữa bệnh, điều dưỡng, tất cả chi phí con sẽ phụ trách, đợi bệnh tình của nó hoàn toàn tốt lên, con tuyệt đối hoan nghênh nó về nhà. Nó mạnh khỏe thì khi đối mặt với tất cả mọi người mới mạnh khỏe được, nếu đã không khỏe nhìn chúng ta thì bệnh càng thêm nặng. Mặc dù người khởi xướng tất cả chuyện này là mẹ con, nhưng mà vấn đề đã đóng thuyền, chuyện đã đến mức này thì chúng ta chỉ có thể để sự tình phát triển theo chiều hướng tốt hơn, đón em ấy về, mẹ phải đối mặt với em ấy như thế nào? Thẩm Du phải xử sự như thế nào?" Thẩm Kiều nói một hơi, giọng điệu chậm rãi, cô không biết cái chờ đợi mình là cái gì, có thể ba sẽ thấu hiểu, cũng có thể ba sẽ giận dữ mắng mỏ.

"Vậy sao?"

Thẩm Kiều ngược mắt, không hiểu: "Cái gì?"

Ánh mắt sắc bén của Thẩm An khóa chặt Thẩm Kiều: "Không biết đối mặt với Thịnh Hạ như thế nào, cũng bao gồm cả con?."

Thẩm Kiều cảm thấy một cổ ý lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, cùng lúc đó nhanh chóng truyền khắp cơ thể. Thẩm Kiều cắn răng, cố gắng duy trì sự bình tĩnh: "Làm như vậy, vì tốt cho em ấy."

Thẩm An vung tay lên, giọng nói lạnh lùng cũng không cho phép phản kháng: "Con không cần phải nói gì nữa, chuyện này đến đây là kết thúc, còn nữa, mặc kệ con và Dương Kiên đã đi đến bước nào, cho dù trước kia hai đứa như thế nào, nhưng mà từ giờ phút này trở đi, phải chia tay với cậu ta, từ nay về sau không được qua lại gì nữa."

Thẩm Kiều đã đoán trước được sẽ có phút giây này, nhưng trái tim vẫn đau đớn như bị bóp chặt, đau lòng không thôi. Cô cố gắng mấy lần, mới miễn cưỡng mở miệng hỏi: "Tại sao?"

"Tự mình biết nguyên nhân."

Thẩm Kiều chột không kìm chế được hét lên: "Hôm nay, ba bắt chúng con chia tay, có phải ngày mai ba định bắt con chấp tay nhường Dương Kiên cho Thịnh Hạ để bù đắp cho em ấy không?"

Thẩm An giận không kềm được: "Thẩm Kiều, con chú ý thái độ, còn có phải tìm từ mà nói! Nhường? Chuyện này có thể nhường tới nhường lui được hay sao? Con lại còn có thể nói ra thành lời được!"

Biết ba đã hoàn toàn nổi giận, nhưng cô vẫn không muốn buông tha. Hai bàn tay buống xuống bên người nắm chặt thành quả đấm, thanh âm run rẩy lại kiên định lạ thường: "Tựa như ngài không đồng ý đưa Thịnh Hạ ra nước ngoài, con cũng không đồng ý chia tay với Dương Kiên."

"Ba nói rồi, sẽ không lặp lại lần thứ hai."

Thẩm Kiều cảm thấy móng tay mình sắp cắm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay, đau đớn khiến cô tỉnh táo, cũng cho cô dũng khí, "Vậy con cũng sẽ tiếp tục kiên trì đưa Thịnh Hạ ra nước ngoài."

"Đây là con đang uy hiếp?"

Thẩm Kiều cười khổ: "Con làm sao dám? Ba, đây là hai chuyện khác nhau, hi vọng ngài đừng lẫn lộn. Con sẽ cố gắng bù đắp tình thân đã thiếu em ấy bao nhiêu năm qua, nhưng bảo con chia tay, con không làm được."

Thẩm An ngưng mắt nhìn Thẩm Kiều, giọng điệu hòa nhã hiếm có, không giận mà uy: "Từ nhỏ ba đã nói với con, có một số việc không thể tùy ý hành động. Đừng tưởng rằng ba không biết, sở dĩ Thịnh Hạ bị như thế này, chắc chắn là Dương Kiên chiếm phần lớn nguyên nhân, từ đầu đến cuối nó đây đưa không rõ với hai đứa con gái của ba, chắc chắn ba sẽ không đồng ý nó làm con rể nhà họ Thẩm. Lời ba nói đã rất rõ ràng, con hãy cân nhắc cho kỹ, đi ra ngoài đi."

Thân thể Thẩm Kiều chao đảo, cuối cùng gắng gượng ổn định lại. Cô tự nói với bản thân không được ngã, cho dù hôm nay không thể thuyết phục ba, thì về sau vẫn còn nhiều thời gian. Giữa bọn họ đã trải qua bao nhiêu gian khổ rồi cuộc mới có thể ở bên nhau, hạnh phúc đã nằm trong tay, cô sao có thể buông tay? Làm sao có thể buông tay?

Lời nói của Thẩm An đã rất rõ ràng, câu cuối cùng có ý tứ là, nếu như Thẩm Kiều không nghe lời, ông sẽ sử dụng thủ đoạn. Ông nắm tiền đồ của Dương Kiên trong tay, tiện tay chỉ trỏ, là có thể chặt đứt tương lai của Dương Kiên.

Thẩm Kiều mất hồn đi lên lầu, nói chuyện với Thẩm An một phen, đã làm cạn kiệt sức lực của cô, nhất là yêu cầu cô và Dương Kiên chia tay của cô. Chia tay, nghĩ đến từ này, cô đã cảm thấy trái tim co rút đau đớn, cô phải làm thế nào đây?

Thẩm Du dựa vào tay vịn cầu thang, cúi đầu nhìn cô từ từ đi lên lầu, đến khi cô dừng bên cạnh mình, Thẩm Du trầm giọng hỏi: "Muốn đưa Thịnh Hạ ra nước ngoài?"

Thẩm Kiều ngược mắt nhìn Thẩm Du một cái: "Nghe thấy à." [Truy cập [đây](#) để theo dõi chương mới nhất]

"Ừ."

Thẩm Kiều dựa vào bức tường đối diện cầu thang, bọn họ mặt đối mặt, Thẩm Kiều hỏi: "Em có nghĩ tới việc đi tìm bố mẹ đẻ không? Đừng nghĩ nhiều, không ai muốn đuổi em."

Thẩm Du "xi" nở nụ cười: "Giữa hai chúng ta, từ khi nào cần phải giải thích vậy?"

Thẩm Kiều cười khổ thờ dãi: "Gần đây tất cả mọi người đều như giẫm trên băng mỏng, chuyện nhỏ tí xiu cũng phải suy nghĩ có nên nói ra khỏi miệng hay không."

"Không."

"Cái gì?"

"Bố mẹ đẻ, em chưa từng nghĩ đến việc đi tìm bọn họ," Thẩm Du híp mắt nhìn ánh đèn trần lộng lẫy, như tự nhủ: "Dù sao bọn họ làm vậy cũng có lý do, nếu như bọn họ nhớ đến em, sẽ chủ động tìm em, nhưng đã nhiều năm như vậy, đi tìm bọn họ sao? Không cần thiết."

Nghe Thẩm Du nói như vậy, Thẩm Kiều đột nhiên cảm thấy an tâm không ít. Cô và Thẩm Du cùng nhau lớn lên, hai mươi mấy năm qua, cậu ấy chính là người thân của cô, là em trai sinh đôi của cô, cho dù hôm nay biết rõ là không cùng huyết thống, cô cũng không muốn lấy lý do này để ngăn cách tình thân giữa bọn họ. Có lẽ cô đã quá ích kỷ, cô không phải Thẩm Du, không thể thể nghiệm cảm giác của Thẩm Du, cô không biết là Thẩm Du phải tốn bao nhiêu sức lực để nói ra mấy lời này, cần bao nhiêu năng lượng, mới có thể đứng vững sau sự dả kích rằng mình bị vứt bỏ.

Thẩm Du nói: "Tôi mai đi cùng em tham gia một tiệc rượu."

Thẩm Kiều không nhịn được nhăn đầu lông mày, cẩn thận nhìn người đứng trước mặt, thậm chí còn muốn mở đầu của cậu ấy ra, xem trong đầu cậu ấy rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Sao cậu ấy vẫn có thể ra vẻ không quan tâm mà nói chuyện công việc?

"Có rảnh không?"

"Có." Thẩm Kiều gật đầu.

"Ngày mai em sẽ phải người đi đón chị." Nói xong, anh liền xoay người rời đi.

Thẩm Kiều chợt gọi cậu ấy lại: "Em không đau lòng sao?"

Thẩm Du đưa lưng về phía cô, không quay đầu lại, thanh âm bình tĩnh: "Đau lòng chứ."

"Vây."

"Đau lòng nhất định phải biểu hiện ra sao? Đau lòng là chuyện của bản thân mình, sao lại muốn toàn thế giới cùng biết."

Thẩm Du cười như không cười nói đùa, Thẩm Kiều chợt cảm thấy chóp mũi chua xót, mắt cay cay, cô không kịp kim lại, nước mắt đã chảy ra.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không biết phải làm sao?

Thẩm Kiều nửa nằm trên giường, tâm tư không biết đã sớm bay tới nơi nào, điện thoại trong tay vang lên hồi lâu, cô mới chậm rãi bắt máy.

Người ở đầu bên kia điện thoại là Trương Khải, anh nói, Thẩm Du say rồi.

Thẩm Du rõ ràng đang ở nhà, mới vừa rồi vẫn còn nói chuyện với cô, sao đã say rồi, Thẩm Kiều không tin, giấy cũng không kịp xò liền chạy chân không sang phòng của Thẩm Du. Gian phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ đang phát ra ánh sáng ảm đạm, quả thực không có người.

"Trễ thế này rồi cũng đừng chạy tới chạy lui nữa, hôm nay cứ để cậu ấy ngủ ở đây đi." Trương Khải nói.

Thẩm Kiều đang dùng bả vai kẹp điện thoại, chọn một bộ quần áo đơn giản với áo T- shirt và quần sooc, "Không cần, em sẽ đi đón cậu ấy."

Kiểu mụn rượi tiêu sầu như thế này Thẩm Du rất ít khi làm, trong trí nhớ của Thẩm Kiều, hình như rất nhiều năm trước, chỉ có một lần cậu ấy vì cô gái nhỏ mới tình đầu mới làm như vậy.

Bề ngoài cậu ấy vẫn tỏ ra không thèm quan tâm, nhưng trong lòng vẫn không có cách nào để tiếp nhận. Thẩm Kiều thay quần áo xong, cầm chìa khóa xe và điện thoại di động lên, rồi nhanh chóng chạy xuống lầu, thậm chí không thèm bận khoăn ba mẹ có nghe thấy hay không.

Trên đường đi, Thẩm Kiều nhận được điện thoại của Dương Kiên, anh vừa mới họp xong, nghe cô nói muốn đi đón Thẩm Du, anh cũng thay đổi phương hướng. Bọn họ đi từ hai hướng khác nhau, rồi cũng đến cùng một lúc.

Dương Kiên vẫn còn mặc quần áo nghiêm chỉnh, áo khoác âu phục bị anh ném trong xe, lúc này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo hé mở, tay áo bị vén lên lộ ra một đoạn cánh tay. Thẩm Kiều đã từng nhìn thấy anh mặc như vậy rất nhiều lần, nhưng vẫn cảm thấy đẹp mắt.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chân mày Dương Kiên nhíu lại, hỏi.

Khuôn mặt Thẩm Kiều u sầu, lác lác đầu: "Mới vừa rồi còn rất tốt, cũng không biết nó ra ngoài lúc nào nữa. Thẩm Du rất ít khi uống say, trừ lần trước bị anh chúc say." Thẩm Kiều nói xong tròn mắt nhìn Dương Kiên một cái, nhưng gương mặt lại không tự chủ được mà đỏ lên.

Dương Kiên hí hóp mắt cười rộ lên, ôm bả vai của cô, nắm chặt tay của cô: "Đi nào, vào xem một chút."

Từ phẩm (1) của Thẩm Du rất tốt, mặc dù đã uống say nhưng cũng chỉ ngã đầu nằm ngủ, chưa bao giờ mụn rượi điên khùng. Hôm nay có lẽ bởi vì tâm tình không tốt, uống không nhiều lắm liền bắt đầu làm loạn, cả căn phòng bị anh làm cho ngổn ngang, rượu văng tung tóe khắp nơi, anh rất hiếm khi tức giận, hôm nay lại gầm lên khiến mọi người không dám lên tiếng, không dám tiếp tục đợi ở trong phòng, chỉ có Trương Khải dựa bên cửa, âm thầm nhìn anh quậy lật trời.

(1): tính cách sau khi uống rượu

Thẩm Kiều lo lắng đẩy cửa vào, Trương Khải nghe thấy tiếng quay đầu lại, giương mắt lên chỉ vào bên trong: "Náo loạn cả buổi, chắc cũng mệt rồi."

Thẩm Du nằm trên ghế sa lon, trên miệng ngậm một miếng thuốc chưa châm lửa, mắt nhìn trần nhà chằm chằm. Cánh tay buông ra bên ngoài ghế sa lon, trong tay vẫn cầm một chai rượu, một chân gác lên ghế sa lon, dáng vẻ chán chường không chịu nổi.

Thẩm Kiều đi tới, chau mày mắt nhìn anh. Con ngươi đen như mực của Thẩm Du từ từ chuyển đến mặt cô, sau đó nhếch miệng lên cười lớn. Cười đến mức khiến Thẩm Kiều cảm thấy kinh hãi.

Thẩm Kiều than nhỏ, lấy miếng thuốc trên miệng và chai rượu trong tay anh, kéo cánh tay của anh, cố gắng kéo anh đứng lên.

Thẩm Du cực kì nghe lời, cũng không giãy giụa, lười biếng ngồi dậy, dựa lưng vào ghế sa lon, khẽ nheo mắt lại.

"Về nhà thôi." Thẩm Kiều lời ít ý nhiều nói.

Thẩm Du quay về phía cô ợ ra một hơi rượu, Thẩm Kiều suýt tí nữa bị hơi rượu phả vào mặt làm cho ngạt thở.

Thẩm Du cười cười: "Người thấy đi? Khắp người em đều là mùi rượu, không về nhà được, không về được." Anh vẫy tay không ngừng, thân thể bắt đầu từ từ trượt xuống.

"Còn biết khắp người mình toàn mùi rượu à?" Thẩm Kiều nhìn cậu ấy đang say khướt, hận không thể đập cho cậu ấy một cước, nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Rốt cuộc cậu ấy có say hay không, nếu say thật, có lẽ sẽ tạm thời quên đi sự thật khiến người ta hít thở không thông kia.

"Xem ra tối nay chỉ có thể để cậu ấy ở đây thôi." Trương Khải đi tới nói.

Thẩm Kiều nhăn lông mày, vẫn kiên trì: "Không được."

Dương Kiên hiểu rõ tâm tư của Thẩm Kiều, hiện giờ, cô luôn cẩn thận từng li từng tí, không muốn làm cho Thẩm Du và những người trong nhà xuất hiện bất kỳ khoảng cách nào cả, cho dù là uống rượu cũng nhất định phải về nhà. Vì vậy anh đi tới, kéo cánh tay Thẩm Du, đỡ cậu ta đứng dậy.

Nhưng Thẩm Du lại hết sức không phối hợp, liên tục lùi về phía sau. Khi anh nhìn thấy là ai đang đỡ mình, thì chợt nở nụ cười, lại gần Dương Kiên rồi nói: "Tôi biết một chuyện."

"Chuyện gì?" Dương Kiên đáp lời, hướng về phía Trương Khải đang đứng cách đó không xa nháy mắt, hai người định khiêng Thẩm Du lên.

Nhưng Thẩm Du chợt nổi giận, lớn tiếng la hét: "Đừng có động. Để tôi nói xong đã."

"Thẩm Du, đừng làm loạn nữa, có gì thì ngày mai hãy nói." Thẩm Kiều cũng cao giọng theo.

"Không!" Thẩm Du gân cổ nói, anh nghiêm túc nhìn về phía Dương Kiên, thoát cái lại vui vẻ, tựa như đang muốn nói một chuyện cực kì buồn cười, chậm rãi nói: "Hôm nay, ông cụ nhà tôi đã lên tiếng, còn mắng Thẩm Kiều một trận. Anh muốn biết tại sao không?"

Dương Kiên nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc rất nhiều, khớp hàm căng thẳng hỏi: "Tại sao?"

Thẩm Kiều lạnh lùng quát lớn: "Thẩm Du, xong chưa?"

Thẩm Du liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lại chuyển về phía Dương Kiên nói tiếp: "Đơn giản thôi, chia tay chứ sao. Muốn anh và chị ấy chia tay. feng - chia, shou - tay, chia tay! Hiểu không?"

"Hai người thật sự ở bên nhau rồi hả?" Trương Khải chợt lớn tiếng nói, trong giọng nói mang theo sự hưng phấn. Anh ta thật sự không phân biệt thời gian, phân biệt tình huống đề lên con động kinh.

Dương Kiên đẩy cái gậy Trương Khải qua một bên, như trút hết lửa giận lên người Trương Khải, Trương Khải cứ thế bị đẩy lùi về phía sau vài bước.

Thẩm Kiều vội vàng giải thích: "Anh đừng nghe nó nói bậy, uống say đều nói lời không đáng tin."

Về mặt Dương Kiên phức tạp, nhìn cô, ngọn đèn trên đỉnh đầu lóe lên trong mắt anh, phát ra những tia sáng nhỏ vun.

"Đúng, nói bậy đó," Thẩm Du gật đầu như bầm tỏi, "Định đón Thịnh Hạ về cũng là giả, bắt hai người chia tay cũng là giả."

"Thẩm Du! Đừng tưởng rằng uống rượu là có thể muốn làm gì thì làm!" Thẩm Kiều giận dữ không kìm chế được nữa mà cao giọng gào to, không muốn Thẩm Du tiếp tục nói.

"Vậy tại sao chị lại không dám thừa nhận? Vì em, vì anh ta, vì mẹ, cái gì chị cũng làm, có cái gì mà chị không dám thừa nhận? Bị mắng, bị oan ức, có cái gì khó nói hay sao? Mấy chuyện này nên làm như thế nào? Cũng có quan hệ gì tới chị? Sao lại thích can thiệp vào như vậy? Là chị rảnh rồi quá à?" Thẩm Du càng nói, giọng nói càng lạnh thấu xương, ánh mắt nhìn Thẩm Kiều cũng càng ngày càng lạnh, hai bàn tay cũng không tự giác được mà nắm chặt thành nắm đấm, lồng ngực không ngừng phập phồng.

"Đúng, là chị rảnh rồi, không có chuyện gì làm nên lo chuyện bao đồng, được chưa!" Thẩm Kiều bỗng không khống chế được cảm xúc, khóc òa lên.

Thấy cô khóc, Thẩm Du cũng không nói tiếp, môi mím chặt thành một đường thẳng, gân xanh trên cổ đã nổi lên chứng tỏ anh đang cố gắng đè nén lửa giận.

Dương Kiên đau lòng ôm lấy bả vai Thẩm Kiều kéo cô trong ngực, cô khóc khiến trái tim anh cũng vỡ nát. Nếu như Thẩm Du không mượn rượu nói ra, cô sẽ không có ý định nói những chuyện này cho anh biết? Lặng lẽ hành động một mình, chịu đựng một mình. Chia tay, bọn họ vừa mới ở bên nhau, thật vất vả mới đi tới hôm nay, sao có thể chia tay? Anh đợi cô nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được Thẩm Kiều, sao có thể chia tay?

Thẩm Kiều túm lấy áo của Dương Kiên, khóc hu hu không ngừng, cảm xúc như bị ai đó đục một lỗ, sự tủi thân bị trút xuống toàn bộ, không thể thu lại được.

"Ngoan, đừng khóc," Dương Kiên khẽ vuốt ve đầu Thẩm Kiều, nhỏ giọng an ủi: "Bé ngoan, còn gì nữa không?"

Thân thể Thẩm Du theo lưng ghế sofa dần trượt xuống, cuối cùng nằm nghiêng trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, dáng vẻ như là muốn ngủ.

Trương Khải ở bên cạnh dù không hiểu, vào lúc này cũng hiểu được một chút, hướng chỉ những ngày qua, chuyện tình của gia đình Thẩm Kiều đã sớm bị loan truyền xôn xao, anh không thể không biết. Ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy khó có thể tiếp nhận, hướng chỉ là Thẩm Kiều, đương sự Thẩm Du. Thật sự không ngờ, Thịnh Hạ lại là em gái của Thẩm Kiều. Dương Kiên cũng thật đáng đời, chọc ai không chọc, lại có tình trên chọc Thịnh Hạ, lần này thì tốt rồi, tự mình tạo nghiệt, tự mình chịu thôi.

Dương Kiên hướng về phía Trương Khải quát: "Sững sờ cái gì vậy? Còn không đi tìm mấy người khiêng cậu ta lên xe."

Trương Khải quay về phía Thẩm Du giương giương cằm: "Cậu ta có bằng lòng không?"

"Không muốn cũng phải khiêng đi," Dương Kiên dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nếu thật sự không được, trước đánh cho cậu ta bất tỉnh rồi nói tiếp."

Trương Khải gờ ngón tay cái lên với anh, được làm anh rề, nói chuyện cũng có khí phách hơn so với trước kia.

Thẩm Kiều thút thít đẩy Dương Kiên ra, lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt. Cô cũng không biết mình bị sao nữa, lại còn so đo với Thẩm Du, cậu ấy uống rượu, tâm tình không tốt, cậu ấy muốn nói gì thì kệ cậu ấy, sao cô còn muốn tính toán! Rõ ràng là cô đau lòng cho cậu ấy, lại bị vài ba câu nói kích thích của cậu ấy mà nổi giận.

"Không có việc gì," Thẩm Kiều nói.

Dương Kiên cúi đầu nhìn cô chăm chú, ngón tay xoa xoa gò má của cô, "Nếu lần sau lại có chuyện gì, đừng giấu anh nhé."

Thẩm Kiều nhẹ nhàng gật đầu.

"Cũng không cho lên lút khóc một mình."

Lúc này có mấy nhân viên bảo vệ cao to đi vào, bốn chia ra nâng chân và cánh tay của Thẩm Du, nâng anh lên một cách dễ dàng. Còn Thẩm Du không biết là thật sự ngủ thiếp đi, cũng chẳng thèm giãy giụa, mặc cho bọn họ khiêng đi, hai mắt nhắm nghiền.

"Đi thôi, anh đưa hai người trở về." Dương Kiên dắt tay của cô, mười ngón tay của anh đan thật chặt với cô.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bỗng thấy rất nhớ anh.

Mấy nhân viên an ninh cao to đặt Thẩm Du lên xe, anh nằm trên ghế sau, bởi vì độ dài không đủ, chân chỉ có thể gấp lại, có lẽ do tư thế không thoải mái, nên chân mày cũng nhíu lại.

Thẩm Kiều khẽ thở dài, đóng cửa xe lại. Trương Khải chợt kéo cô sang một bên, "Vừa rồi tôi có nghe Thẩm Du nói chuyện, hình như cậu ấy đang định dọn ra ngoài ở."

"Cậu ấy nói gì vậy? "

Trương Khải nói, "Chẳng phải hai năm trước, cậu ấy đã mua một phòng nhỏ sao, là một căn phòng chưa được trang trí, tối nay đột nhiên cậu ấy bảo anh giới thiệu cho một công ty thiết kế đáng tin cậy, cậu ta muốn trang hoàng cho căn phòng kia, đột trước nói chuyện, cậu ta vẫn không có ý định ra ngoài sống một mình, sao bây giờ lại có tư tưởng này?"

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Thẩm Kiều cười có chút miễn cưỡng.

"Khách khí với tôi làm gì? Suy nghĩ của chúng ta cũng giống nhau, đều không hi vọng Thẩm Du không vui đúng không? Hơn nữa, cậu ấy, " Trương Khải hí hóp mắt nhìn Dương Kiên đang tựa vào cạnh xe cách đó không xa, "Hiện tại, Thẩm Du chính là em trai tôi đó, tôi không thương cậu ấy thì ai thương?"

Thẩm Kiều: "."

Trương Khải cười hắc hắc, cười đến nỗi Thẩm Kiều đỏ mặt hơi lạnh, vội vàng xoay người rời đi.

Thẩm Du lại lừa cô, rõ ràng đã đồng ý với cô là sẽ không dọn ra ngoài. Mặc dù, chỉ có một mình cô tình nguyện. Gần đây bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp, khiến cô cảm thấy cực kì mệt mỏi.

Dương Kiên kéo cửa bên tay lái phụ ra, vuốt lên mái tóc có chút rối loạn của cô, "Nói gì vậy?"

Thẩm Kiều do dự nói: "Cậu ấy. Hình như định dọn ra ngoài ở?"

Dương Kiên trầm ngâm trong chốc lát: "Cũng không chắc, lời của lão Thất không thể tin hoàn toàn."

Thẩm Kiều lắc đầu. Lần này không giống vậy, đối với Thẩm Du mà nói, con chấn động này thực sự quá mạnh, nhưng mà cậu ấy vẫn luôn che giấu rất tốt, làm cho cô lầm tưởng rằng cậu ấy không hề gì.

Dương Kiên dừng xe bên ngoài cổng nhà Thẩm Kiều, Thẩm Kiều gọi một cuộc điện thoại, không lâu lắm, dì giúp việc khoác áo khoác đi ra ngoài sân nhỏ.

Sau đó, Dương Kiên mở cửa xe ra, túm lấy lưng quần của Thẩm Du kéo xuống xe. Đầu óc anh không tỉnh táo, đứng cũng không vững, xem ra với tình hình hiện tại, quả thực đã uống không ít.

Thẩm Kiều và dì giúp việc chia sang hai bên đỡ Thẩm Du. Thẩm Kiều quay đầu lại nói với Dương Kiên: "Anh về nhanh đi, thời gian cũng không còn sớm"

Dương Kiên nói: "Sau khi về đến nhà anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Thẩm Kiều gật đầu một cái, cùng dì giúp việc kéo Thẩm Du đang đứng không vững về nhà.

Không ngờ vẫn kinh động đến Thẩm An, ông mặc đồ ngủ đứng trong phòng khách, nhìn Thẩm Du say bất tỉnh nhân sự. Ông khẽ thở dài, đỡ lấy Thẩm Du từ tay dì giúp việc, đồng thời phân phó: "Đề tôi, dì nấu cho nó một chút canh giải rượu đi."

Di giúp việc gạt đầu đáp lời, vội vàng đi vào phòng bếp.

Thẩm An dặn dò thêm một câu: "Đừng để mẹ của nó biết."

Một tay Thẩm Kiều đỡ lấy cánh tay của Thẩm Du, một tay đỡ hông của anh, cố gắng chống đỡ không để Thẩm ngã xuống. Mấy câu nói vừa rồi của Thẩm An, còn có hành động của ông lúc này, đã khiến Thẩm Kiều cảm thấy trái tim nóng lên.

Chiều rộng cầu thang có hạn, ba người không thể cùng đi lên lầu một lúc. Thẩm An đỡ lấy Thẩm Du, nói với Thẩm Kiều: "Con buông tay ra đi, để ba."

Thẩm Kiều có chút do dự: "Nhưng mà, nó nặng lắm."

Thẩm An mỉm cười: "Lúc hai đứa các con còn nhỏ, mỗi bên tay ba ôm một đứa cũng không có vấn đề gì."

Một dòng chua xót xông lên chớp mũi, mắt cũng khô rát, Thẩm Kiều buông Thẩm Du ra, nhìn ba đã không còn trẻ đang dìu Thẩm Du, từng bước từng bước từ từ lên lầu.

Thẩm Kiều chợt nhớ tới những cái ôm của ba khi cô còn bé, mặc dù số lần không nhiều, nhưng mà mỗi lần cũng khiến cô và Thẩm Du vô cùng vui vẻ, hơn nữa còn nhớ mãi không quên. Còn Thịnh Hạ, cô ấy chưa bao giờ có cơ hội cảm nhận và chia sẻ. Thẩm Kiều không biết mỗi lần mẹ nhìn cô và Thẩm Du, bà có nghĩ đến cô con gái bị bà vứt bỏ hay không, có khổ sở hay không? Hẳn là có rồi.

Đến giờ, ngày nào Cố Hoa Lam cũng nằm trên giường, khẩu vị cũng cực kì kém, gầy đi từng ngày, Thẩm Kiều cố hết sức dành thời gian để trò chuyện với bà, nhưng bà vẫn không muốn mở miệng. Thậm chí Thẩm Kiều còn lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, mẹ cũng sẽ mắc phải chứng uất ức.

Thẩm An đỡ Thẩm Du về phòng ngủ, Thẩm Kiều giúp một tay đặt cậu ấy nằm xuống, sau đó kéo chăn đắp lên cho cậu ấy.[Cập nhật chương mới nhất tại

Thẩm An đứng bên giường, nhìn Thẩm Du không nói một lời. Một lúc lâu sau, ông mới chậm rãi nói: "Để cho nó nghỉ ngơi thật tốt đi, ba đi xuống."

"Ba." Thẩm Kiều bỗng gọi ba lại, "Tôi hôm nay chúng ta nói chuyện."

Thẩm An đứng yên chỗ, trầm mặc một hồi, "Ba nói rồi, không thể thương lượng."

Thẩm Kiều mất mát ngồi xuống ở bên giường, hành động của ba chợt làm cho cô dấy lên hi vọng, nhưng cuối cùng vẫn bị phá hủy một cách triệt để.

Đã đồng ý với Thẩm Du là sẽ tham gia tiệc rượu với cậu ấy, Thẩm Kiều thu xếp xong công việc từ sớm, vừa ra khỏi cửa chính đơn vị, xe của Thẩm Du vừa đúng lúc dừng lại ở ven đường.

Về những chuyện đã làm sau khi uống say vào buổi tối hôm trước, Thẩm Du tỏ vẻ không hề nhớ gì cả, một mực chắc chắn là mình không biết gì hết, cũng không biết đã làm như thế nào để về nhà.

Thật ra, nếu thật sự không nhớ mới là tốt nhất. Thẩm Kiều chỉ sợ cậu ấy đang lừa mình dối người.

Thẩm Du được mời tham dự bữa tiệc xã giao với nước ngoài do tư nhân tổ chức, lấy thân phận cậu Thẩm Kiều, tham dự với anh là vô cùng thích hợp. Ở trên xe Thẩm Du nói qua một chút tình huống với Thẩm Kiều. Đại, hiện giờ, đối với tất cả các loại tình huống Thẩm Kiều đã có thể ứng đối một cách tự nhiên, đương nhiên một bữa tiệc nho nhỏ sẽ không thành vấn đề.

Thẩm Du nói, không chừng còn có thể gặp gỡ người quen. Thẩm Kiều cũng không để ý, nhưng thật không ngờ, thật sự gặp được người quen. Khi cô học bên Mi có quen một vị tiền bối tên là Neil, được xưng tụng là cổ già, đã từng chỉ bảo cô rất nhiều, hai năm trước lúc tới thi hành nhiệm vụ, Neil cũng giúp đỡ Thẩm Kiều rất nhiều.

Nhìn thấy Neil, Thẩm Kiều vô cùng kinh hỉ, sau khi trở về nước, liên hệ giữa cô và Neil ít đi bao nhiêu. Cô không chắc Thẩm Du có biết rõ là Neil sẽ tham dự hay không, nên mới có thể mang theo cô tới tham gia.

Neil thấy Thẩm Kiều cũng vô cùng bất ngờ, lời kéo cô nói rất nhiều, thậm chí còn nhắc tới Dương Kiền. Thẩm Kiều kinh ngạc, giữa bọn họ chỉ gặp qua có một lần mà thôi, không ngờ Neil còn nhớ rõ.

Đó là khi bọn họ ở Mi, Dương Kiền cùng cô đi thăm Neil, lúc ấy bọn họ trò chuyện rất vui vẻ. Về sau khi gặp lại Neil, ông còn hỏi cô và Dương Kiền có khỏe không? Còn nói Dương Kiền là một chàng trai rất tốt, chỉ từ ánh mắt là ông đã có thể nhìn ra là Dương Kiền vô cùng quý trọng cô, cho nên ông chân thành hi vọng bọn họ có thể yêu thương lẫn nhau.

Mà khi đó cô và Dương Kiền hoàn toàn cắt đứt, ngay cả câu "hẹn gặp lại" cũng không có, nhắc tới tên của anh, cô lại cảm thấy khổ sở, đối với cô mà nói, lời chúc phúc của Neil thực sự rất châm chọc. Nhưng cô cũng không vạch trần sự thật, thậm chí còn âm thầm dùng điều này để duy trì sự liên quan cuối cùng với Dương Kiền, cho dù đó chỉ là lời nói của người khác mà thôi.

Hàn huyên với Neil một lát, Thẩm Kiều bỗng thấy nhớ Dương Kiền vô cùng, đến nỗi có phần không kiềm chế được cảm xúc, vội vã muốn nghe giọng nói của anh.

Thẩm Kiều đi tới góc hội trường, lấy điện thoại ra gọi cho Dương Kiền. Anh cũng đang xã giao, xung quanh nghe có vẻ rất ồn ã.

"Kết thúc nhanh vậy à?" Dương Kiên hỏi.

Vừa nghe thấy thanh âm của anh, không hiểu sao trái tim của cô cũng yên tĩnh trở lại. Thẩm Kiều khẽ thở ra một hơi: "Vẫn chưa, anh bận không?"

"Khá tốt, sao vậy?"

Thẩm Kiều hỏi ngược lại: "Không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại cho anh sao?"

Dương Kiên dừng lại một chút, bỗng khẽ nở nụ cười. Tiếng cười tản ra bên tai, làm rung động trái tim Thẩm Kiều, trái tim cũng bị một loại cảm xúc lấp đầy, cô biết, cảm xúc này chính là nhớ nhung. Mặc dù ngày hôm qua vừa mới gặp nhau, dù hiện giờ cô đang nghe giọng của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy nhớ anh, không có cách nào để kìm nén nỗi nhớ nhung.

"Em nhớ anh đúng không?" Dương Kiên cười hỏi.

Thẩm Kiều nghe thấy bên kia từ từ yên tĩnh trở lại, chắc là anh đã đổi chỗ để nghe điện thoại. Bị anh đoán trúng tâm tư, Thẩm Kiều cảm thấy hơi thẹn thùng, không muốn cái gì cũng bị anh đoán thấu, vì vậy cô hắng giọng một cái rồi chất vấn: "Có phải ngồi bên cạnh anh là một vị mỹ nữ chân dài eo thon ngực lớn hay không?"

"Đang nói chuyện với anh sao em lại chuyển sang chuyện khác rồi. Nói thật đi, có phải em đang rất nhớ anh hay không?"

Thẩm Kiều sững sờ, lên tiếng phủ nhận: "Không phải."

"Vậy em định tối nay đem chân dài eo thon của em thể hiện cho anh xem sao?"

Thẩm Kiều cảm thấy lỗ tai áp vào điện thoại đang nóng hừng hực như lửa đốt, thậm chí mặt cũng nóng lên, giả vờ tức giận: "Anh có thể nghiêm chỉnh một chút hay không?"

"Chẳng phải em thích anh giờ trò lưu manh với em nhất sao?" Dương Kiên cười rộ lên, thanh âm cực kỳ hài lòng

Thẩm Kiều im lặng không muốn nói nữa. Dương Kiên vội chân chó vồ về cô: "Em đừng nóng giận, anh cũng nhớ em, thật đấy, cực kì cực kì nhớ! Đặc biệt muốn em giờ trò lưu manh với anh! Mấy giờ thì xong? Anh đi đón em."

"Không cần"

"Đại nữ vương, ngại muốn nhìn thấy tôi nhớ ngài đến trái tim cũng bị vỡ nát à, đừng nóng giận nữa, có được hay không?"

Thẩm Kiều chột tở về nghiêm túc: "Dương Kiên."

"Ừ?"

"Hai chúng ta hẹn hò đi."

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tặng em hoa hồng đỏ.

Thẩm Kiều nói rằng muốn hẹn hò, điều này làm cho Dương Kiên vừa mừng vừa lo, mừng là bởi vì Thẩm Kiều chủ động, lo là lo lắng phía sau sự chủ động cô lại có tính toán khác. Nếu như cô nói "hai chúng ta hẹn hò đi" sau đó lại nói một câu "chúng ta chia tay đi", anh hoàn toàn không có cách nào để tiếp nhận.

Trương lai bất định khiến anh rất phiền não, Dương Kiên kéo kéo cà vạt, hạ cửa sổ xe xuống, đốt một điếu thuốc. Gió đêm hè có chút nóng bức, gió thổi khiến anh càng lo lắng hơn. Đây vốn là chuyện có thể khiến anh vô cùng kích động, nhưng làm thế nào anh cũng không vui nổi.

Đợi điếu thuốc cháy hết, Dương Kiên cầm áo khoác âu phục và cặp công văn lên, mở cửa xuống xe.

Trong phòng khách, Điền Ngữ Hồng đang xem hồ sơ vụ án, nghe thấy ngoài cửa có tiếng động cơ, bà liền ngồi chờ. Rốt cuộc, đợi đến khi Dương Kiên vào cửa, bà đặt hồ sơ vụ án xuống, lấy mắt kính xuống, giọng nói chậm rãi như ngày thường: "Ăn cơm tối chưa?"

Dương Kiên gật đầu, xoa xoa mái tóc ngắn nói: "Con đi tắm."

"Đợi một chút, con ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Dương Kiên sững sờ, ngay sau đó anh để áo khoác âu phục và cặp công văn xuống, ngồi đối diện Điền Ngữ Hồng, thấy dao gọt trái cây đang đặt trên khay đựng trái cây, liền tiện tay cầm lên ngắm nghía.

Điền Ngữ Hồng có thể thấy được tâm tình Dương Kiên không tốt, trước khi anh vào cửa bà cũng đã đoán được.

Điền Ngữ Hồng hỏi: "Con và Thẩm Kiều đang ở bên nhau?"

Động tác trong tay Dương Kiên dừng lại một chút, ngay sau đó lại tiếp tục vuốt vuốt.

"Đúng vậy." Giọng nói của anh không cao, nhưng mà có thể thấy được, chất giọng vô cùng kiên định.

"Đến bước nào rồi?" Điền Ngữ Hồng tiếp tục hỏi.

"Không phải là cô ấy thì không cưới."

Điền Ngữ Hồng không tỏ vẻ kinh ngạc, sóng nước chẳng xao nhức nhở: "Con bé cũng không phải con thì không gả."

Tay Dương Kiên vừa trượt, dao găm rơi xuống đất, lưỡi dao xẹt qua đầu ngón tay tạo thành một vết thương. Sự hốt hoảng chợt lóe lên, Dương Kiên rút một tờ giấy ăn nhẹ nhàng lau vết máu.

Điền Ngữ Hồng trầm giọng thở dài, đứng dậy lấy hộp cấp cứu ra từ trong ngăn tủ, tìm được một miếng băng keo cá nhân, vừa dán cho con trai, vừa nói: "Tranh thủ lúc này, hai đứa chia tay đi."

Dương Kiên giận quá hóa cười, nhìn chằm chằm gò má của mẹ mình rồi hỏi: "Cái gì gọi là ‘tranh thủ lúc này’?"

Điền Ngữ Hồng thu dọn cái hộp rồi đặt lên trên bàn trà, nói với giọng thành khẩn: "Con gái tốt còn nhiều mà, cần gì phải không phải con bé thì không thể? Tranh thủ lúc này tình cảm hai đứa chưa sâu đậm, chia tay càng sớm càng tốt."

"Con nghĩ, ngài vẫn nên bỏ cái ý nghĩ đó đi." Nói xong, Dương Kiên cầm đồ đạc của mình rồi đi lên lầu.

"Mẹ tuyệt đối không đồng ý Thẩm Kiều vào cửa nhà chúng ta."

Dương Kiên đứng trên cầu thang, xoay người nhìn xuống mẹ mình đang ở trong phòng khách, anh dựa người vào lan can: "Không biết lão thái thái ngài từng này tuổi rồi, rốt cuộc còn muốn như thế nào, nhưng mẹ có suy nghĩ của mẹ, con cũng có quyết định của con, mẹ không thể dùng cách nghĩ của mẹ để quyết định thay con được. Trong miệng mẹ, cô ấy không phải là cô gái tốt, nhưng trong mắt, trong lòng con, cô nương tốt chỉ có một người, đó chính là Thẩm Kiều."

Dương Kiên về phòng, buồn bực tháo băng keo cá nhân trên ngón tay ra, vết cắt kia chợt trở nên hết sức chói mắt, không ngừng nhắc nhở anh về câu nói của Điền Ngữ Hồng: Con bé cũng không phải con thì không gả.

Anh tuyệt sẽ không buông tay cô ra, nhưng cô thì sao? Đối với cô mà nói, giữa bọn họ chỉ là một đoạn tình cảm vừa mới bắt đầu, đối mặt với áp lực từ nhiều phía, cô thật sự sẽ không buông tay sao?

Dương Kiên lấy điện thoại ra gọi cho cô, nghe được giọng nói của cô, tất cả lo lắng trong lòng anh như được xoa dịu. Hào kết của anh lên lên xuống xuống, có chút khàn khàn hỏi: "Ngày mai chúng ta đi đâu?"

Đầu bên kia điện thoại không do dự đáp lại: "Xem phim, ăn cơm."

"Còn nữa không?"

"Không có!" Thẩm Kiều nhanh chóng trả lời.

"Được, ngày mai anh tới đón em."

Thẩm Kiều không biết vì sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh thì trái tim lại có cảm giác đập rộn lên. Chẳng lẽ là bởi vì được hẹn hò?

Bọn họ chưa từng hẹn hò nghiêm chỉnh, cho nên cô mới có thể đề xuất bất ngờ như vậy. Cô nhắm mắt lại tưởng tượng đáng về khi bọn họ hẹn hò, trong sự hạnh phúc, tiến vào mộng đẹp.

Dương Kiên có ý để công việc lại, chạy tới Bộ Ngoại Giao từ sớm, đợi ở cửa gần 30 phút, Thẩm Kiều mới xuất hiện. Anh giả vờ tức giận, Thẩm Kiều cười hi hi nói xin lỗi, sau đó liền tiến tới nhẹ nhàng hôn anh, "Đây, không tức giận nữa nhé?"

Dương Kiên sững sờ.

Thẩm Kiều cài dây an toàn, thúc giục: "Anh đừng sờ cái gì, có lái xe không?"

Dương Kiên chau mày, nghiêng đầu nhìn Thẩm Kiều: "Anh cảm thấy, vẫn còn một chút tức giận."

Thẩm Kiều: "."

Thẩm Kiều chọn một bộ phim hoạt hình Disney, còn chỗ ngồi do Dương Kiên chọn, là góc khuất nhất.

Thẩm Kiều ôm một hộp bắp rang bơ, vừa ăn vừa xem, vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng lại cười theo những tình tiết của bộ phim. Dương Kiên nắm một vốc to bắp rang bơ nhét vào miệng, cắn răng nghiền lợi nhai. Hối hận vì đã chọn phim hoạt hình, cho rằng nên chọn một bộ phim nghệ thuật không có nhiều tình huống lên xuống như thế này.

Thẩm Kiều không ngờ phim chưa chiếu được một phần ba, bắp rang bơ đã thấy đáy. Thẩm Kiều nhìn cái hộp trống không, lại nhìn sang người ngồi bên cạnh bởi vì một tình huống trong phim mà cười không thể kiềm chế, anh còn không biết rõ sự tình thò tay vào cái hộp đã trống không.

Tay Dương Kiên đảo qua đảo lại trong hộp, cuối cùng dời ánh mắt khỏi màn hình, thấy ánh mắt ai oán của Thẩm Kiều.

Dương Kiên thu tay lại, hắng giọng một cái rồi giải thích: "Anh nói rồi, phải mua hộp to."

"Nhưng anh nói là anh không ăn!"

"Anh không ngờ lại ăn ngon như vậy." Dương Kiên nhếch miệng cười cười, duỗi tay ra rồi nói: "Nếu không em liếm tạm đi? Còn dính ít vụn này."

Thẩm Kiều ghét bỏ đẩy cánh tay anh ra, không ngờ anh lại sấn lại, dưới tình huống cô không hề chuẩn bị, thoáng một cái chiếm lấy môi của cô.

Cánh tay Dương Kiên vòng qua phía sau lưng cô, nắm chặt bả vai của cô, kéo cô vào trong lồng ngực mình rồi ôm chặt.

Anh mút lấy lưỡi của cô thật sâu, bàn tay nắm chặt cánh tay của cô, một hồi lâu sau, mới lưu luyến không rời buông cô ra. Trong bóng tối, Thẩm Kiều nhìn thấy có một sợi tơ bạc kéo dài trong miệng bọn họ.

Dương Kiên dựa vào trán của cô, cười trầm thấp, "Ném được chưa?"

Cánh tay Thẩm Kiều chống trước ngực anh, u mê hỏi: "Cái gì?"

"Mùi vị của bắp rang bơ."

"Không có."

"Vậy. ném thử một lần nữa." Nói xong, liền cắn cắn môi của cô một lần nữa. Nụ hôn lần này thật tinh tế, thông thả ung dung, dịu dàng kéo dài.

Sau đó, phim chiếu cái gì, bọn họ cũng không biết.

Sau khi kết thúc bộ phim Dương Kiên dặt tay Thẩm Kiều rồi đi. Cô vẫn cúi đầu, không muốn ngẩng lên.

"Nhìn kia, có biểu diễn!" Dương Kiên chọt chỉ về một phía, lớn tiếng nói.

Thẩm Kiều theo phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn sang, sau đó liền nghe thấy tiếng cười của anh gần bên tai, "Chao ôi, thật sự sung lên rồi!"

Thẩm Kiều nhú nhú lông mày, hung hăng đập anh một cước. Dương Kiên cười vang, ôm lấy cô đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Sắc trời đã nhá nhem tối, phố xá sầm uất ngựa xe như nước, rầm rì chiền ỉn hiện. Bọn họ tay cầm tay, đi giữa phố phường như một cặp tình nhân bình thường, cảm giác chỉ muốn như thế này mãi tràn vào tim. Đầu Thẩm Kiều tự nhiên dựa vào bả vai Dương Kiên, nhìn con phố đối diện có một tiệm bán hoa, có chút hâm mộ nói: "Chưa bao giờ được anh tặng hoa cả."

Dương Kiên nắm lấy tay cô, đi xuyên qua đường cái. Diện tích của tiệm bán hoa không lớn, nhưng thiết bị được lắp đặt rất tinh xảo, rất nhiều loại hoa, từng bông từng bông tươi tắn, muôn màu muôn vẻ.

"Em thích hoa hồng đỏ." Thẩm Kiều cất cao giọng nói.

Cô chủ tiệm hoa lập tức chọn những bông hoa hồng đỏ xinh đẹp nhất rồi gói lại, Thẩm Kiều ôm hoa, vừa đi ra khỏi cửa tiệm bán hoa liền nhét vào ngực Dương Kiên, "Ôm."

Dương Kiên cau mày nhìn bó to hoa hồng đỏ xinh đẹp, "Chẳng phải em nói thích sao?"

"Đúng vậy a, " Thẩm Kiều gật đầu, sau đó lại nói: "Nhưng em thấy ôm như vậy trông thật là ngốc."

Dương Kiên: "."

Thẩm Kiều kéo cánh tay Dương Kiên, vành mắt cong cong : "Đi thôi!"

Dương Kiên ngắt một bông hoa hồng cài vào tóc của cô, ra vẻ nghiêm túc khen ngợi: "Đẹp lắm!"

Thắm Kiều cắn cắn môi, đưa tay sờ sờ, sau đó cũng ngắt một bông cài lên vành tai của anh, "Thật là đẹp! Không được phép bỏ xuống!"

Dương Kiên nắm lấy tay của cô, khuôn mặt lộ vẻ sầu khổ: "Ngoan, em đừng làm rộn, mọi người đang nhìn hai chúng ta rồi cười đấy."

Thắm Kiều thu hồi nụ cười, trầm giọng hỏi: "Anh không vui à?"

"Tuyệt đối không có!"

Thắm Kiều mặt mày rạng rỡ, gỡ bông hồng trên tóc mình xuống sau đó cài lên vành tai còn lại của anh, hài lòng nhìn anh rồi nói: "Đi thôi!"

Dương Kiên sắp khóc rồi, nếu bị người quen nhìn thấy một màn này, anh không thể tiếp tục lẫn lộn ở Bắc Kinh nữa rồi.

Thắm Kiều cuối cùng cũng mềm lòng, thỉnh thoảng lại bị người đi người nhìn lại nên có vẻ lúng túng, đại xá cho anh thoát khỏi hai đóa hoa hồng "chói mắt" kia, sau đó cùng nhau đi đến bãi đậu xe thả bó hoa vào trong xe.

Lúc đóng cửa xe, hai cánh tay Dương Kiên chống vào mui xe, vây cô vào giữa mình và ô tô, cúi đầu nhìn cô, thanh âm hơi khàn khàn: "Thật ra thì, anh cũng từng tặng hoa cho em." Nhưng mà em không biết.

Thắm Kiều chột tròn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: "Bao giờ?"

Dương Kiên vuốt tóc của cô, nhớ lại cảnh tượng lúc đó, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ sở: "Rất nhiều năm trước, em lên sân khấu biểu diễn một điệu múa, điệu Đôn Hoàng Phi Thiên Vũ tuyệt mỹ."

Thắm Kiều cố gắng nhớ lại, Phi Thiên Vũ. Vậy là rất lâu trước kia, lâu đến mức cô còn chưa tốt nghiệp đại học, học viện có hoạt động ăn mừng, một điệu múa dân gian Trung Quốc đã làm chấn động toàn trường, nhưng trước khi kết thúc, mạng lưới điện trong nhà hát đột nhiên bị chập. Trong bóng tối, dưới khán đài loạn thành một đoàn, còn cô bởi vì đột nhiên tối sầm, khăn trang nên điệu múa bị rối loạn, lại còn bị đau chân, rồi ngã trên sân khấu không biết phải làm thế nào. Về sau, là Giản Dư Mặc tìm được cô, ôm cô từ trên sân khấu xuống.

Thắm Kiều nhất thời nói không ra lời, một hồi lâu mới miễn cưỡng hỏi: "Làm sao lại như vậy? Tại sao không có nói cho em biết?"

Dương Kiên cười như khóc: "Nói với em, em sẽ hoan nghênh sao?"

Đúng vậy, khi đó, cô vẫn "chưa" thích anh, nhìn thấy anh, đại khái là chỉ cảm thấy lúng túng. Nhưng vừa tưởng tượng ra cảnh anh cầm một bó hoa, đứng dưới khán đài, nhưng chỉ có thể giấu mình trong đám người để ngắm nhìn cô, cô cảm thấy trái tim chột đau đốn. Còn kết cục của bó hoa kia, chắc là bị ném vào thùng rác.

Nếu như, cô có thể yêu anh sớm hơn một chút, nếu như, cô có thể yêu anh vào độ tuổi tươi đẹp nhất, vậy thì tất cả mọi chướng ngại hiện nay sẽ không tồn tại? Bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau, không có ai yêu cầu bọn họ chia tay, không người nào ngăn cản bọn họ ở bên nhau.

"Không dám để em nhìn thấy, sợ em không thích. Về sau, anh đề cử em tham gia nhiệm vụ với lão Trâu, đã chuẩn bị trước là sẽ bị cự tuyệt, cũng may, em lại đồng ý. Em đã cho anh ba tháng hạnh phúc, trộm được ba tháng hạnh phúc." Mặc dù cuối cùng anh vẫn rơi vào nỗi thống khổ vô tận, nhưng anh vẫn muốn cảm tạ trời xanh, đã từng cho anh thời gian ở bên em.

Nước mắt Thắm Kiều trào ra khỏi vành mắt, nước mắt rơi xuống thấm vào ngực áo anh, cánh tay cô ôm chặt eo của anh. Nếu như, lúc ấy cô không đồng ý, vậy thì hiện giờ quỹ đạo cuộc sống sẽ thành cái dạng gì?

Cô và Giản Dư Mặc an ổn chung sống, rồi kết hôn. Anh và Thịnh Hạ ở bên nhau, hoặc hòa thuận, hoặc chia tay, đều không liên quan tới cô. Bọn họ là hai đường thẳng song song không giao cắt, cả cuộc đời này, chỉ có thể gật đầu mỉm cười như người quen cũ, có cùng một đám bạn bè quen thuộc, chỉ thế mà thôi.

Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy thật khổ sở. Cô ôm thật chặt lấy anh, dường như thoáng buông tay, anh sẽ biến mất.

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hẹn hò và chia tay.

Dương Kiên đẩy cô ra, cúi người xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang tràn đầy nước mắt, bật cười, "Anh còn không khóc, em khóc cái gì?"

"Em không có khóc," Thẩm Kiều lau nước mắt, cãi bướng.

Lòng bàn tay Dương Kiên xoa xoa gò má của cô, nhẹ nhàng lau nước mắt của cô, nói với vẻ nghiêm túc, "Ừ, là nước miếng không cẩn thận chạy lên mặt."

"Ghét."

Thẩm Kiều giả vờ giận dữ hung hăng đâm vào bờ vai của anh, Dương Kiên bị đau, thuận thế ôm cô vào trong ngực, ôm cô ra khỏi bãi đậu xe, "Chúng ta ăn cái gì?"

"Cái gì cũng ăn!"

Dương Kiên: "."

Thẩm Kiều nói không sai, cô cứ nhìn thấy đồ ăn vặt là lại muốn mua, suốt một đoạn đường, cô ăn rất nhiều đồ ăn tạp nham không tốt cho sức khỏe, vào lúc này cô cũng không quan tâm những thứ này chứa nhiều dầu mỡ không sạch sẽ, chỉ muốn nắm tay anh như thế này, giống như những cặp tình nhân khác cùng nhau chia sẻ đồ ăn vặt, cùng sánh vai, vừa nói vừa cười.

Thẩm Kiều thường ăn đồ ăn nhẹ, đêm nay lại ăn thức ăn chứa nhiều dầu mỡ, lại tạp nham, dạ dày thật sự có phần không chịu nổi, không chờ bọn họ hẹn hò xong, cô liền bắt đầu cảm thấy buồn nôn khó chịu.

Dương Kiên đùa giỡn nói: "Không phải là thật sự có chứ?"

Nhưng phản ứng của Thẩm Kiều lại có phần kịch liệt, chợt lên giọng một mực phủ nhận: "Không thể nào."

Lúc này, Dương Kiên vẫn chưa nhìn ra sự khác thường của cô, đơn thuần cho rằng cô đang cảm thấy thẹn thùng, vì vậy khoác vai của cô cười nói: "Cô nương yên tâm, tiểu sinh nhất định sẽ chịu trách nhiệm!"

"Cũng nói là không thể rồi mà!"

Cuối cùng Dương Kiên phát giác ra cái gì đó, buông bả vai của cô ra, nụ cười cũng bị thu hồi, "Em làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Thẩm Kiều lảng tránh ánh mắt, không nhìn anh, xoay người muốn đi.

Dương Kiên giữ chặt cánh tay của cô lại, kéo cô về bên người, lúc này, ánh mắt của anh so với vừa rồi nặng nề hơn rất nhiều, lại cố ra vẻ không sao cả, khẽ cười hỏi: "Sao lại gấp gáp phủ nhận như vậy?"

Thẩm Kiều cảm thấy ánh mắt dò xét của anh, cúi thấp đầu, khẽ nói: "Không có gì."

Ý cười cuối cùng cũng từ biến mất trên mặt anh, anh ngưng mắt nhìn đỉnh đầu của cô, thanh âm càng lúc càng mất đi độ ấm: "Uống thuốc à?"

Thẩm Kiều không biết trả lời như thế nào, dứt khoát im lặng không nói. Cô cam chịu khiến từ trong đáy lòng Dương Kiên chợt dấy lên một đám hỏa khí, hơn nữa có khuynh hướng càng ngày càng vượng, nhưng anh vẫn cố gắng kìm chế không muốn nổi giận với cô: "Có đứa nhỏ cũng tốt mà."

"Nhưng em không muốn." Anh nắm cổ tay của cô làm cô đau, Thẩm Kiều giãy giụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh, ai ngờ anh lại càng nắm càng chặt.

Dương Kiên nhử mày, không tự chủ nâng cao giọng điệu: "Không muốn? Vậy e, muốn làm gì? Chia tay sao?"

Thẩm Kiều bối rối, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn anh. Không biết vì sao đột nhiên anh lại nói ra lời này, cô và anh vẫn đang hẹn hò không phải sao? Cô cũng chỉ uống thuốc tránh thai mà thôi, sao lại liên quan đến chuyện chia tay?

"Anh nói bậy bạ gì đó?"

"Được, coi như anh nói bậy." Ánh mắt và vẻ mặt của Thẩm Kiều khiến anh cảm thấy trái tim chợt đau đớn, bỗng cảm thấy có phải mình đã suy nghĩ nhiều rồi hay không.

Trước mắt Thẩm Kiều dần mờ hồ, cô vẫn khẽ vùng vẫy, muốn cánh tay vẫn bị nắm chặt được "giải phóng". Cô cúi đầu, nhìn cánh tay mờ hồ không rõ, thoáng nhìn thấy chỗ cổ tay bị nắm đã hồng hồng. "Thì ra hiện giờ hẹn hò xong là muốn chia tay? Nhưng em còn chưa nói, sao anh đã nói ra trước rồi hả? Vội vàng như vậy sao?"

Lời nói của cô làm Dương Kiên chợt không biết phải làm sao. Dương Kiên mím chặt môi, mắt không chớp nhìn cô, cẩn thận nắm lấy tay của cô: "Thẩm Kiều."

Lúc này, điện thoại của Thẩm Kiều chợt vang lên, cô hất tay của anh ra: "Anh đã muốn chia tay rồi, thì đừng có động tay động chân."

Thẩm Kiều hắng giọng một cái rồi nhận điện thoại: "Alo, xảy ra chuyện gì? Thông báo ngay cho bác sĩ Tàn, được, chị về ngay đây."

Sắc mặt của cô chợt trở nên cực kì căng thẳng, Dương Kiên cảm thấy trái tim như bị nhéo một cái, đợi cô cúp máy, liền lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Kiều nhìn anh chằm chằm: "Không liên quan đến anh."

Thẩm Kiều xoay người rời đi, càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân. Chẳng lẽ bởi vì có áp lực ép bọn họ chia tay, nên anh cảm thấy cô nhất định sẽ buông tay sao? Cô chỉ đơn thuần muốn hẹn hò vui vẻ với anh mà thôi, giống như những cặp đôi bình thường ân ái đi dạo phố ăn cơm mà thôi, anh cảm thấy sau lưng cô cất giấu mấy lời nói khó có thể mở miệng sao? Tại sao anh lại không tin tưởng cô như vậy?

Cũng đúng thôi, anh đối với cô không tin tưởng, là do chính bản thân cô tạo thành, không phải sao?

Dương Kiên nhắm mắt theo đuôi đi sau Thẩm Kiều, nhìn cô thỉnh thoảng lại dùng cánh tay lau sạch nước mắt, anh có cảm giác bản thân sắp không thể hít thở. Tăng nhanh bước chân, chặn đường của cô, cẩn thận nhận lỗi: "Anh sai rồi, em đánh chửi anh đi, đừng khóc nữa, có được hay không?"

"Em còn có việc, phiền anh tránh ra."

"Vậy anh đưa em về."

Thẩm Kiều lạnh giọng nói: "Không cần, miễn cho anh lại cảm thấy em có mưu đồ khác."

"Thẩm Kiều, nghe anh nói."

Đúng lúc này có một chiếc taxi dừng bên cạnh bọn họ, Thẩm Kiều mở cửa xe ngồi vào, Dương Kiên dùng tay vịn cửa xe, không cho cô rời đi.

"Anh xong chưa?" Thẩm Kiều ngửa đầu hét lên với anh, "Không nghe thấy vừa mới nói điện thoại sao?"

Nói xong, cô làm bộ muốn đóng cửa, Dương Kiên lại mạnh mẽ đẩy cô vào trong xe, bản thân anh ngồi vào theo, bảo tài xế lái xe đi.

Dương Kiên nói địa chỉ, chiếc xe xâm nhập vào dòng xe đang chạy trên đường, chạy chầm chậm.

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời. Trái tim Dương Kiên như bị một tảng đá chặn lại cực kì khó chịu, anh lại không biết nên nói những gì làm dịu đi không khí căng thẳng giữa bọn họ.

Vài phút trước, tất cả vẫn còn rất tốt, cũng do câu nói kia của anh, mặc dù anh không muốn biến thành như vậy, nhưng câu nói kia đã luẩn quẩn trong lòng anh từ lâu lắm rồi. Anh rất sợ, anh không sợ trời không sợ đất anh, chỉ cần gặp cô, anh lại trở nên cực kì nhát gan, thậm chí anh còn không dám hỏi. Cô có yêu anh hay không.

Trước kia cảm thấy có yêu hay không quan trọng? Chỉ cần cô không ghét anh là được. Nhưng hiện tại, nếu như cô không yêu anh, cô sẽ không chút do dự nghe theo sự sắp đặt của trường bởi chia tay với anh, làm sao anh có thể chịu đựng được chuyện này?

Dương Kiên nghiêng đầu nhìn Thẩm Kiều, khóe miệng gật gật, rốt cuộc có chút gian nan gọi tên của cô: "Thẩm Kiều"

"Đừng có nói gì cả." Thẩm Kiều vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như trước, thanh âm không gọn sóng.

Dương Kiên cúi đầu, thấy hay tay của cô đang nắm lại, vì vậy đưa tay ra nắm lấy tay cô. Thẩm Kiều từ chối mấy lần, thấy không có tác dụng, liền tùy ý anh, nhưng mà vẫn không thèm nhìn anh, không để ý tới anh.

Taxi dừng ở ngoài đại viện, đúng lúc gặp phải Thẩm Du vừa mới chạy về. Thẩm Kiều không nói gì cả, cúi người chui vào xe Thẩm Du.

Thẩm Du xoay người lại hỏi Dương Kiên: "Anh về như thế nào?"

Dương Kiên nói: "Không cần để ý, hai người mau về đi."

"Nếu không lái xe tôi đi. Lát nữa tôi cho người đến đi lấy."

"Không cần," Dương Kiên nói xong, ánh mắt chuyển về phía cửa kính xe chỗ Thẩm Kiều ngồi, có vẻ dăm chiêu nói: "Tôi chọc giận làm cô ấy mất hứng, nếu có chuyện gì, cậu gọi điện thoại cho tôi nhé."

Thẩm Du gật đầu một cái, vòng qua đầu xe, mở cửa lên xe.

Dương Kiên nhìn ánh đèn xe biến mất ở cửa lớn đại viện, đứng tại chỗ thật lâu không muốn rời đi.

Buổi tối, đột nhiên Cố Hoa Lam bắt đầu lên cơn sốt, nhưng bà vẫn không chịu nói, là dì giúp việc nhìn sắc mặt của bà mới phát hiện ra đầu mới, khi phát hiện đã sốt hơn 39 độ C. Ý thức của Cố Hoa Lam dần rối loạn, thậm chí bắt đầu nói mê sảng. Rời vào đường cùng, dì giúp việc đành phải gọi điện thoại thông báo cho Thẩm Du và Thẩm Kiều.

Lúc Thẩm Kiều và Thẩm Du về đến nhà, bác sĩ Tần vừa mới châm cứu cho Cố Hoa Lam, cơn sốt vẫn chưa lui. Bác sĩ nói, nguồn nhiệt này ở bên trong người, có liên quan tới việc cảm xúc bị dồn nén trong lòng.

Bác sĩ Tần nói: "Tình trạng hiện tại của mẹ các cháu không được tốt cho lắm, mặc dù không có vấn đề gì lớn, nhưng mà nếu cứ kéo dài như thế này rõ ràng là không được, các cháu nên cố gắng dành thêm thời gian để ở bên bà ấy, có thể đưa bà ấy ra ngoài đi dạo là tốt nhất, hiện giờ bà ấy đã không có biện pháp điều chỉnh trạng thái của bản thân, cứ tiếp tục ở trong nhà sẽ càng suy nghĩ lung tung, cho nên các cháu cần giúp bà ấy tháo gỡ."

Thẩm Kiều ôm lấy dạ dày đang khó chịu, chau mày gật đầu.

Thẩm Du nhận thấy được sự khác thường của cô, trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Không có việc gì." Thẩm Kiều lắc đầu nói.

Bác sĩ Tần đẩy đẩy mắt kính hỏi: "Đau dạ dày à?"

Thẩm Kiều cười cười xấu hổ: "Vâng, chắc là do ăn nhiều." Vừa mới dứt lời, một con ghê tôm bỗng dâng trào, Thẩm Kiều đẩy Thẩm Du ra rồi nhấc chân chạy vào phòng vệ sinh.

Thẩm Du vuốt vuốt áo sơ mi bị đẩy thành nhăn nhúm, "Bác sĩ Tần, chị ấy thật sự là ăn nhiều sao?" Không giống

Bác sĩ Tần khám qua cho Thẩm Kiều một chút, có phần bất đắc dĩ lắc đầu, rồi căn dặn: "Lần sau nhớ chú ý. Ăn uống quá độ sẽ tổn thương dạ dày, dạ dày cháu vốn đã không tốt rồi."

"Vâng, cảm ơn Bác sĩ Tần." Thẩm Kiều gật đầu.

Thẩm Du cười như không cười hỏi: "Khẩu vị tốt như vậy, còn lẩn tẩn cái gì? Đúng rồi, chẳng phải chị nói muốn hẹn hò sao?"

"Còn nhắc tới hẹn hò nữa là chị trở mặt với em đấy!"

Thẩm Du nhún vai một cái, xoay người nói với bác sĩ Tần: "Đi thôi bác sĩ Tần, cháu đưa ngài trở về, nhân tiện lấy thuốc về luôn."

Thẩm Kiều ngồi bên giường, hết lòng chăm sóc Cố Hoa Lam.

Đến gần rạng sáng thì Thẩm An mới vội vã trở về. Ông từ từ ngồi bên giường, hỏi thăm tình hình của bà xã. Những ngày qua, quan hệ giữa bọn họ như va phải đá ngầm, nhưng ông cũng phải thừa nhận chuyện đến nông nổi này, ông không thể trốn tránh trách nhiệm. Mấy năm đó, hai người bọn họ bởi vì công việc mà ngăn cách hai nơi, ông bận rộn với công việc, sự quan tâm đối với bà xã quả thực là vô cùng ít, bà hoài thai mười tháng sinh con cho ông, đau khổ cay đắng nuôi nấng con cái, ông đều không thể ở bên cạnh làm bạn chăm sóc. Trước kia, đối với những chuyện này ông vẫn ông để tâm, nhưng sau khi biết rõ chân tướng, mặc dù ông oán giận bà xã, nhưng cũng bắt đầu thông cảm cho bà.

Thẩm An cảm áo khoác nhẹ nhàng đắp lên cho Thẩm Kiều đang nằm sấp bên giường ngủ, nhưng cô bỗng tỉnh lại.

Thẩm Kiều dụi dụi mắt, ngồi thẳng lên, phản ứng đầu tiên là kiểm tra tình hình của mẹ, sau đó mới chú ý đến ba đang ở bên cạnh.

Thẩm An đối nói với gái: "Đi ngủ đi, ở đây có ba trông rồi."

Thẩm Kiều khẽ lắc đầu. Dưới ánh đèn ngủ yếu ớt, sắc mặt Cố Hoa Lam càng lộ vẻ tiều tụy, mấy ngày qua là những ngày thống khổ nhất, vượt quá mức chịu đựng của bà. Đối mặt với con gái bị mình vứt bỏ, rốt cuộc bà nên lấy loại thái độ nào để cư xử? Chỉ sợ ngay cả bản thân bà, cũng không biết.

"Ba, ngài vẫn kiên trì muốn đón Thịnh Hạ về nhà sao?"

Thẩm An trầm ngâm trong chốc lát, vẫn kiên định như cũ: "Đúng vậy."

Thẩm Kiều liếm liếm bờ môi có chút khô khốc, do dự một lát, dò hỏi: "Nếu như mẹ không vui, hoặc Thịnh Hạ không vui, nếu như hai người không muốn đối mặt với nhau, như vậy con có thể đưa mẹ dọn ra ngoài không?"

Thẩm An đối sắc mặt, không cho phản kháng: "Không thể."

"Ba."

Thẩm An trầm giọng nói: "Mẹ con phải chịu trách nhiệm vì hành động sai lầm của năm đó, dù thế nào cũng không thể trốn tránh."

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cứ để anh làm người xấu.

Rạng sáng, rốt cuộc nhiệt độ của Cố Hoa Lam cũng giảm xuống, Thẩm Du tắt đèn trong phòng ngủ, để mẹ nghỉ ngơi thật tốt. Thẩm Kiều đã sớm cuộn người trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, Thẩm Du đứng bên sofa nhìn cô từ trên xuống, hàng lông mày thanh tú vẫn đang nhíu chặt lại, rõ ràng là bản thân cũng không thoải mái, lại còn muốn trông mẹ không về phòng nghỉ ngơi, cho dù anh khuyên như thế nào cô cũng không nghe.

Thẩm Du ôm ngang Thẩm Kiều lên, rồi đưa cô về phòng. Vừa chạm vào giường, Thẩm Kiều liền lật người, bắt đầu lẩm bả lẩm bảm nói mơ. Thẩm Du đến gần, nghe thấy cô đang nói ngắt quãng mấy câu gì đó, không được chia tay, không được rời đi.

Thẩm Du đắp kín chăn cho cô, tắt đèn, nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, rồi từ từ đóng cửa phòng lại.

Đêm nay, Thẩm Kiều ngủ không được ngon giấc, những giấc mơ nối đuôi nhau mà tới, khiến cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lúc tỉnh dậy thì phát hiện ra bản thân đã về phòng, nhớ tới mẹ đang ốm, cô vội vàng khoác áo rồi chạy xuống lầu.

Cố Hoa Lam đã tỉnh rồi, vẻ mặt vẫn có chút tiêu tụy như trước, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Kiều, bà vẫn nở nụ cười. Hình như đây là lần đầu tiên Thẩm Kiều thấy mẹ cười trong mấy ngày nay.

Thẩm Kiều ngồi bên giường, lo lắng hỏi: "Mẹ, ngài cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?"

"Không sao."

"Mẹ có muốn đi du lịch hay không? Con đưa mẹ ra nước ngoài?"

Cố Hoa Lam lắc đầu nói: "Không, ở nhà rất tốt, thời gian gần đây mẹ vẫn ở nhà suốt, cũng mệt mỏi lắm, cũng không muốn đi đâu cả."

Nhìn ra được con gái đang lo lắng đến tinh thần và tình trạng cơ thể của mình, Cố Hoa Lam cười an ủi, nói: "Không có việc gì đâu, con nhanh đi chuẩn bị đi làm đi."

Mấy ngày nay, tất cả mọi người đều chìm đắm trong thế giới của bản thân, dường như đã quên mất người người bị đá kích lớn nhất - Cố Hoa Lam, lời của bác sĩ Tần khiến Thẩm Kiều tỉnh táo lại, vì vậy cô dành hết thời gian rảnh rỗi để ở bên cạnh Cố Hoa Lam, trong cuộc sống ngoại trừ công việc chính là mẹ. Về phần Dương Kiên, dù thế nào đi nữa thì anh vẫn cho rằng bọn họ nên chia tay, vậy thì cứ chia tay như anh muốn là được, đúng lúc cô cũng không có thời gian rảnh rỗi để dây dưa với anh.

Sáng sớm, Dương Kiên đã xuất hiện ở bệnh viện.

Phương Mẫn vừa mới đến phòng ăn mua điểm tâm quay về, gặp Dương Kiên ở hành lang. Đây là lần thứ hai anh xuất hiện ở bệnh viện, khi bà đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, thì anh lại đến đây.

Trong lòng Phương Mẫn hơi thấp thỏm: "Có chuyện gì không?"

Dương Kiên trả lời: "Con muốn tìm đi nói chuyện một chút."

Phương Mẫn gật đầu: "Để tôi cho con bé ăn sáng đã, cậu đừng đi vào, đứng ở đây chờ một chút thôi." Bà không biết sau khi Thịnh Hạ nhìn thấy Dương Kiên sẽ phản ứng như thế nào, cho nên không cho con bé nhìn thấy có lẽ sẽ tốt hơn. Bà nghĩ Dương Kiên chắc cũng có suy nghĩ này, cho nên dù đã đến bệnh viện, nhưng cậu ấy cũng chỉ đứng ngoài hành lang, không tiến vào phòng bệnh.

Khoảng nửa tiếng sau, Phương Mẫn đi từ phòng bệnh ra, đi theo Dương Kiên đến vườn hoa bệnh viện.

Dương Kiên không muốn giấu diếm, đi thẳng vào vấn đề: "Cháu đã sắp xếp một bác sĩ chữa chứng uất ức ở một bệnh viện có uy tín bên San Francisco, chiều nay sẽ đưa Thịnh Hạ đi."

Phương Mẫn bị lời nói của Dương Kiên làm cho kinh hãi. Bà cho rằng khi nói ra sự thật, Thịnh Hạ sẽ không bị đưa đi. Bà đã hạ quyết tâm thật lớn, mới dám nói ra chân tướng, nhưng tại sao cuối cùng vẫn không tránh được?

Không để ý đến sự khiếp sợ của Phương Mẫn, Dương Kiên nói tiếp: "Dì sẽ đi cùng cô ấy, bên kia cháu đã sắp xếp xong xuôi bác sĩ, dì không cần lo lắng về chương nghị ngôn ngữ, chỉ cần chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của cô ấy, những việc khác sẽ do bệnh viện phụ trách hoàn toàn."

Phương Mẫn bắt đầu lắc đầu không ngừng: "Không được, không được đưa con bé đi."

"Dì vẫn chưa rõ sao? Giữ cô ấy ở trong nước, căn bản không có biện pháp hồi phục, đã qua nhiều ngày như vậy, cô ấy vẫn như vậy, dì cảm thấy với tình trạng này của cô ấy, khi trở về đối mặt với cha mẹ đã vứt bỏ mình, chính là hành động sáng suốt sao?"

Phương Mẫn nhanh chóng rơi nước mắt: "Tại sao tôi lại nói ra chân tướng? Chính là không muốn đưa con bé đi!"

"Dì suy nghĩ đơn giản quá rồi, nếu nói chân tướng căn bản không chỉ không cứu được cô ấy, hơn nữa còn làm một gia đình lung lay sắp đổ. Đợi đến khi tình huống nhà bọn họ ổn định, cô ấy cũng hồi phục, khỏi bệnh, lúc đó trở về, không phải tốt hơn sao? Huống chi, Vạn Tuyền cũng sắp ra tù rồi."

"Cái gì?" Phương Mẫn hoàn toàn choáng váng, trong mắt dần dần bị sự sợ hãi lấn áp, thân thể cũng bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

Dương Kiên nói tiếp: "Tội của ông ta vốn không nặng, chẳng lẽ đi cho rằng ông ta sẽ vĩnh viễn ở trong đó sao? Không dám nói ông ta có cái tà quy chính hay không, cũng không biết sau khi ông ta ra tù có tiếp tục dây dưa giống như trước đây hay không, nhưng mà về vấn đề này, cháu muốn nói cho rõ ràng. Thay vì sau này phải tiếp tục dây dưa với ông ta, không bằng ra nước ngoài tránh một thời gian, để ông ta không tìm được hai người, hoàn toàn chết tâm, đến lúc đó trở về sẽ tốt hơn? Ra nước ngoài, đối với dì, đối với Thịnh Hạ, có trăm lợi mà không có một hại."

Phương Mẫn ngã ngồi trên ghế dài, ánh mắt có phần đờ đẫn, còn có chút luống cuống. Một lúc lâu sau, bà hỏi với giọng run rẩy: "Có cần nói cho. ba của Thịnh Hạ hay không?"

"Nói hay không đều là quyền của dì, nhưng mà dì phải rõ ràng, bỏ lỡ lần này, lần sau cháu sẽ không tới đây bàn bạc với dì như thế này đâu, hơn nữa đến lúc đó, e rằng hai người sẽ không có ngày về nước." Lời nói của Dương Kiên có chút uy hiếp. Vào thời điểm này, anh phải cứng rắn một chút, tạm thời rời đi, đối với Thịnh Hạ, còn có Thẩm gia, đều là sự lựa chọn tốt nhất.

Làm chuyện xấu, cứ để anh làm là tốt nhất.

Dương Kiên ấn số điện thoại của Thẩm Kiều một lần nữa. Ba ngày rồi, rốt cuộc cô cũng chịu tiếp điện thoại của anh, Dương Kiên mừng rỡ, nhất thời kích động không biết nên nói cái gì cho phải.

Thẩm Kiều không có gì tính nhẫn nại, nói luôn: "Anh không muốn nói chuyện thì em cúp máy."

Dương Kiên vội vàng ngăn cản: "Đợi chút, buổi trưa em có thời gian hay không, chúng ta cùng nhau ăn cơm?"

Thẩm Kiều không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Không rảnh."

"Buổi tối thì sao?"

"Cũng không rảnh."

Dương Kiên hạ thấp mình, thận trọng nói: "Này, vậy bao giờ em rảnh rồi, thì nói cho anh được không?"

"Để nói sau đi." Nói xong, Thẩm Kiều liền cúp điện thoại.

Hạ Tiểu Thu muốn mời Thẩm Kiều cùng ăn trưa, ngắm lại mấy ngày nay cô cũng chưa gặp tiểu Thu, vì vậy Thẩm Kiều vui sướng đồng ý. Nhưng khi cô chạy tới phòng ăn đã hẹn trước thì lại phát hiện ra không chỉ có hai người bọn họ.

Từ xa, Hạ Tiểu Thu đã hướng về phía Thẩm Kiều phát phát tay, Thẩm Kiều cười cười đi tới. Tiểu Thu ngồi đối diện một người đàn ông, xem ra là một người đàn ông anh tuấn nhả nhặn. Liếc mắt nhìn sang, nếu nói anh ta có chỗ nào có thể hấp dẫn Hạ Tiểu Thu, vậy chắc chắn là sống mũi cao thẳng. Hạ Tiểu Thu chỉ thích đàn ông có sống mũi đẹp, đẹp giống như Mạc Dịch Khôn vậy.

Hạ Tiểu Thu giới thiệu: "Thẩm Kiều, bạn từ nhỏ. Vị này là Sở Thiên, luật sư."

"Xin chào." Thẩm Kiều dẫn đầu vươn tay ra, thân thiện chào hỏi.

Sở Thiên nắm lấy tay cô, cười nói: "Đã nghe tiểu Thu nhắc qua về cô, nhà Ngoại Giao, trăm nghe không bằng gặp mặt."

Thẩm Kiều khẽ cười cười, ngồi xuống bên cạnh Hạ Tiểu Thu. Thậm chí còn nhắc tới cô rồi, xem ra bọn họ cũng vui vẻ hòa hợp!

Sau khi phục vụ bàn ghi món ăn xong, Sở Thiên lấy cớ đi toilet, lúc này chỉ còn hai người Thẩm Kiều và Hạ Tiểu Thu, Thẩm Kiều nắm bắt thời cơ vội vàng bức cung: "Đến mức nào rồi?"

Hạ Tiểu Thu lắc đầu: "Không mức nào cả."

"Gọi mình ra, không phải để mình góp ý sao?"

Hạ Tiểu Thu bình tĩnh nói: "Dĩ nhiên không phải, chẳng qua là cảm thấy hai người chúng

ta ăn cơm không có ý nghĩa, liền kéo anh ấy đi, nhiều người càng thêm náo nhiệt."

Thẩm Kiều uống một ngụm nước, an ủi cô ấy: "Thấy anh ta cũng không tồi, cứ thử một chút đi!"

"Không có hứng thú."

Thẩm Kiều hừ mũi: "Cũng đã nói đến bạn chơi từ bé rồi, còn nói không có hứng thú, cậu lừa quỷ à?"

Hạ Tiểu Thu nhún vai: "Mình chỉ hơi nếu dẫn một người bạn anh có để ý hay không, anh ấy nói ok, vì vậy tiện thể giới thiệu một chút cậu là nhà Ngoại Giao, chỉ thế mà thôi."

Thẩm Kiều: "....." Xem ra cô nàng họ Hạ này, đã chai lỳ với đàn ông rồi.

"Đúng rồi, gần đây nhà cậu thế nào rồi?"

Nhắc tới chuyện này, về mặt Thẩm Kiều hơi lộ ra vẻ khổ sở: "Sống dờ chết dờ, tất cả mọi người đều như đang giẫm trên băng mỏng, phải cẩn thận từng li từng tí."

"Có cần mình giúp một tay hay không?"

"Cậu có thể giúp cái gì?"

Hạ Tiểu Thu chau mày, nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Mười triệu cổ phiếu quỹ trị giá 18 triệu nhân dân tệ, có được không?"

Khóe miệng Thẩm Kiều giật giật, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: "Để làm gì?"

Hạ Tiểu Thu nói như chuyện đương nhiên: "Bồi thường."

Đúng là nhà tư bản hút máu người, trừ tiền ra, cũng chỉ có tiền. Dùng tiền bồi thường cũng không phải là không có, nhưng mà số tiền lớn như vậy, thật là hiếm thấy.

Sở Thiên quay lại, cười cười rồi ngồi xuống đối diện, "Đang nói gì mà vui vẻ như vậy?"

Thẩm Kiều mỉm cười không nói gì, đúng lúc điện thoại trong tay vang lên, tên hiển thị là Thẩm Du, Thẩm Kiều sợ mẹ gặp chuyện không may, nhanh chóng nhận điện thoại: "Sao vậy?"

"Xế chiều hôm nay Thịnh Hạ lên máy bay rời khỏi Bắc Kinh, đến San Francisco."

"Đùa gì thế?" Mặc dù Thẩm Kiều nói như vậy, nhưng mà trong lòng cũng không dám chắc. Hơn nữa nghe giọng nói của Thẩm Du cũng không giống như đang nói giỡn.

Thẩm Du nói: "Em cũng vừa mới biết."

Thẩm Kiều cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tùy tiện chào hỏi với tiểu Thu rồi cầm điện thoại đi ra ngoài, đi tới một góc khuất, cô mới nói tiếp: "Chị không thu xếp cho cô ấy rời đi, sau lần đó, cũng chưa hề nhắc lại chuyện này."

"Không phải chị, không phải ba, cũng không phải mẹ, chị nói xem là ai?" Thẩm Du hỏi ngược lại.

Đương nhiên, cô đoán được là ai, nhưng mà Thẩm Kiều vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: "Nhưng hộ chiếu của bọn họ vẫn ở chỗ ba."

"Em vừa mới gọi điện thoại về nhà, di nói ngày hôm trước, quả thực Dương Kiên đã từng đến nhà mình, bảo là muốn lấy tài liệu cho ba, di ấy không chắc chắn là Dương Kiên có lên lầu hay không. Lấy bản lĩnh của anh ấy, dù là leo tường hay nhập thất, chắc hẳn là rất am hiểu."

Về mặt Thẩm Kiều thấp thỏm, cúp máy, quay lại bàn ăn, vừa cười nói vừa xin lỗi: "Thực xin lỗi, có một số việc nên phải chạy về xử lý, hai người ăn từ từ nhé."

Hạ Tiểu Thu lạnh tay lạnh mắt nắm lấy cổ tay Thẩm Kiều, đưa lưng về phía Sở Thiên nháy mắt với Thẩm Kiều: "Không được bỏ mình lại!"

"Ngoan, nghe lời, mình thật sự có chuyện, lần sau sẽ bồi thường cho cậu, có được hay không? Ngoan nào ngoan nào." Thẩm Kiều vỗ vỗ đầu của Hạ Tiểu Thu như an ủi rồi nhanh chóng rời đi.

Hạ Tiểu Thu nhìn bóng lưng của Thẩm Kiều, oán hận không dứt. Cô quyết định, 18 triệu để bồi thường trở thành phé thái!

Thẩm Kiều chạy tới sân bay thì chuyến bay Thịnh Hạ ngồi đã cất cánh. Thẩm Kiều đứng trong sảnh sân bay, nhìn trên màn hình led hiển thị đã cất cánh, không biết phải làm sao.

Thẩm Kiều lấy điện thoại ra, gọi cho Dương Kiên, điện thoại được kết nối một cách nhanh chóng, bỗng cô lại không biết nên nói gì. Hồi lâu sau, mới chậm rãi nói: "Sân bay."

Thẩm Kiều nghe thấy tiếng cười của anh ở đầu bên kia điện thoại, sau đó lại nghe thấy anh nói: "Thấy rồi."

Thẩm Kiều cầm điện thoại nhìn xung quanh, thấy bóng dáng cao lớn của anh đang xai bước đến gần.

Thẩm Kiều cất điện thoại đi, ngắm nhìn anh, chân mày nhíu thật chặt, "Chuyện này không liên quan đến anh, sao phải thò một chân vào làm gì?"

"Chuyện này, chính là chuyện của em, là chuyện của nhà em, cũng chính là chuyện của anh. Hơn nữa nói đi nói lại, anh cũng có trách nhiệm, không thể để em đeo nhiều thứ trên lưng như vậy, có một số việc cứ để anh gánh vác là được rồi."

Thẩm Kiều có phần sốt ruột: "Nhưng mà, làm như vậy sẽ khiến cha càng không thích anh, càng ghét anh hơn."

"Dù thế nào đi nữa thì anh vẫn không đồng ý, không bằng lòng làm gáo vớ làm muối, cùng lắm thì đợi thêm mấy năm." Hai tay Dương Kiên nắm lấy bả vai của cô, hơi khom người, cặp mắt thâm sâu nhìn cô chăm chú, thanh âm dịu dàng: "Bằng lòng ở bên cạnh anh, chờ anh chứ?"

Thẩm Kiều muốn cười nhưng không cẩn thận lại chảy nước mắt. Thẩm Kiều nhào vào trong ngực anh, trước ngực anh gập đầu. Dương Kiên ôm lấy cô thật chặt, thời gian qua trái tim anh vẫn luôn thấp thỏm, cuối cùng đã có thể dễ xuống.

Vì cô, dù phải dấn tới khắp thiên hạ, anh cũng không dễ tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dần dần mất không chế.

Thẩm Kiều và Dương Kiên cùng đi thang máy đến bãi đậu xe, dọc đường đi, Thẩm Kiều vẫn nghịch chìa khóa xe, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Cứ đưa Thịnh Hạ đi như vậy, thật sự có thể chứ?

Điện thoại để trong túi xách đột nhiên vang lên, Thẩm Kiều kinh ngạc một chút, ngược mắt nhìn về phía Dương Kiên, ánh mắt phức tạp. Cô chán chường lấy điện thoại ra, thấy là người trong bộ gọi tới, trái tim suýt nữa vọt ra ngoài cổ họng chậm rãi bình ổn lại. Thẩm Kiều nhấn xuống phím kết nối, để điện thoại đi động bên tai, "Vâng, dạ, tôi đã biết."

Dương Kiên ôm lấy bả vai của cô hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Thẩm Kiều chậm rãi gập đầu: "Có một chuyện quan trọng, em phải đi xem một chuyện."

"Đi đi."

"Nhưng"

"Không phải nhưng nhị gì cả, công việc quan trọng hơn, những chuyện khác cứ giao cho anh." Dương Kiên mỉm cười với cô, vỗ vỗ bả vai của cô, ôm lấy cô đi về chỗ đỗ xe.

Thẩm An đi vào nhà, cả người không che giấu được vẻ giận dữ và lửa giận. Cố Hoa Lam đã hồi phục, hơn nữa lúc này tình trạng đã tốt hơn rất nhiều so với thời gian trước, lúc Thẩm An về, bà đang chăm sóc một chậu hoa trong phòng khách.

Mấy ngày nay, khi đối mặt với Thẩm An, Cố Hoa Lam vẫn cẩn thận từng ly từng tí, hơn nữa cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, chờ Thẩm An đề nghị ly hôn với bà. Nhưng đã qua bao nhiêu ngày, mặc dù quan hệ giữa bọn họ vẫn lạnh nhạt, nhưng mà Thẩm An chưa bao giờ đề cập một chữ một câu tới vấn đề kia.

Cố Hoa Lam buông bình tưới nước và khăn lau trong tay ra, bà nhìn Thẩm An, cũng không dám tiến lên, càng không dám mở miệng nói chuyện.

Thẩm An kìm nén lửa giận, chỉ vào Cố Hoa Lam, nói: "Gọi điện thoại cho Thẩm Kiều, bảo con bé về ngay lập tức!"

Bộ dạng của Thẩm An khiến Cố Hoa Lam căng thẳng, hai bàn tay nắm lấy nhau để trước người, có chút lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

Cố Hoa Lam không hỏi thì không sao, vừa hỏi ra, liền dẫn hòa khí của Thẩm An tới người mình.

Thẩm An nhìn thẳng vào Cố Hoa Lam, khí thế bức người: "Đưa Thịnh Hạ đi không phải chủ ý của bà sao? Sao giờ còn hỏi đã xảy ra chuyện gì?"

Thân thể Cố Hoa Lam khẽ chao đảo, cánh tay vội vàng vịn vào bàn, không thể tưởng tượng nổi hỏi: "Thịnh Hạ. đi đâu?"

"Rõ ràng là tôi đã cảnh cáo Thẩm Kiều, ai biết con bé lại có thể khư khư cố chấp như vậy!"

Hai chân Cố Hoa Lam mềm nhũn, ngã ngồi trên ghế đệm, thỉnh thoảng lại lắc đầu thì thào: "Không thể nào, Thẩm Kiều không biết, những chuyện này không liên quan tới con bé, con bé không biết."

Nhắc tới chuyện này, Thẩm An liền tức giận đến toàn thân phát run: "Thịnh Hạ đã ngã bệnh, hai mẹ con bà không thể bỏ qua cho con bé sao? Đã bỏ con bé một lần, bây giờ lại muốn có lần thứ hai. Nếu như tôi không biết rõ chân tướng, con bé đã sớm bị đưa đi!"

Hơi thở của Cố Hoa Lam càng ngày càng dồn dập, cả người dựa sát vào bàn, hai tay nắm chặt, vẫn gắng gượng muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt thành lời.

Nhìn bà khổ sở như vậy, Thẩm An cũng không đành lòng, gọi đi giúp việc tới đỡ Cố Hoa Lam về phòng nghỉ ngơi, hơn nữa còn bảo đi giúp việc gọi điện thoại cho Thẩm Kiều.

Dương Kiên đẩy cửa vào, sau khi đứng trước cửa nơi hít một hơi sâu, chậm rãi nói: "Không cần thông báo cho Thẩm Kiều, chuyện này là con làm, Thẩm Kiều hoàn toàn không biết."

Thẩm An thấy Cố Hoa Lam đã đi tới cửa phòng ngủ vừa dừng lại, không muốn bà nghe thấy cái gì đó rồi lại bị kích thích, lạnh giọng nói với Dương Kiên: "Đến thư phòng đợi tôi."

Dương Kiên gật đầu, đi xuyên qua phòng khách, bước về phía thư phòng, có chút bí tráng. Chưa được sự cho phép đã đưa con gái nhà người ta đi, cho dù là ai cũng không tiếp thụ nổi, càng không thể tha thứ một cách dễ dàng. Dương Kiên cười khổ.

Dương Kiên đứng trong thư phòng, nghe thấy tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân từ từ tiến tới gần. Dương Kiên cúi đầu, thái độ nghiêm túc, nói với giọng thành khẩn: "Thật xin lỗi, Phó kiểm soát trưởng."

Thẩm An dừng lại bên chiếc bàn, tay nắm thành nắm đấm chống xuống bàn sách. Tâm tình của ông lúc này đã không thể dùng sự tức giận để hình dung, ông hoàn toàn bị một thằng nhóc treu đùa, hai đứa con gái, cũng bị cậu ta đùa giỡn xoay quanh.

Dương Kiên nói tiếp: "Tất cả đều do con làm, không thông qua sự cho phép của ngài đã tự ý đưa con gái ngài ra nước ngoài quả thật là không đúng, tất cả hậu quả con sẽ gánh chịu, không dám cầu xin ngài tha thứ, chỉ hy vọng ngài đừng giận chó đánh mèo với Thẩm Kiều"

"Đã biết là sai, tại sao cậu vẫn làm?"

Dương Kiên trầm ngâm chốc lát, không kiêu ngạo không tự ti nói tiếp: "Ý của con là, không nói trước cho ngài, là con không đúng, nhưng mà chuyện con đưa Thịnh Hạ đi, con cảm thấy mình không hề có lỗi."

Thẩm An tức giận, cầm cái gạt tàn thuốc ở trên bàn lên giận dữ ném đi, cái gạt tàn thuốc rơi xuống bên cạnh Dương Kiên, lộn mấy vòng rồi dừng lại, trên cái gạt tàn ngọc thạch màu trắng xuất hiện một vết nứt tinh tế.

Thẩm An cao giọng quát lớn: "Nó là con gái! Đưa con bé đi, còn nói không sai à? Cha mẹ cậu không dạy rằng, chuyện nhà người khác thì cậu không nên nhúng tay vào sao?"

Dương Kiên càng cúi đầu thấp hơn: "Thật xin lỗi."

Lòng ngực Thẩm An không ngừng đập phồng, có thể thấy lúc này cảm xúc của ông bất ổn như thế nào, ông thực sự tức giận rồi. Ông cố gắng đè nén lửa giận, trầm giọng hỏi: "Thẩm Kiều có biết không?"

"Không biết."

Thẩm An cảnh cáo tựa như nhắc nhở: "Tôi hỏi một lần nữa, Thẩm Kiều có biết không? Tốt nhất là hãy trả lời cho rõ ràng."

Dương Kiên không cần nghĩ ngợi trả lời luôn: "Tất cả mọi việc đều không liên quan đến Thẩm Kiều, cô ấy không biết gì cả. Hộ chiếu cũng con là lấy đi, con lừa gạt đi giúp việc là phải lấy tài liệu giúp ngài, tranh thủ đi ấy không chú ý lén chạy vào phòng của Thẩm Kiều, rồi lấy hộ chiếu. Nếu ngài không tin, ngài có thể hỏi đi ấy."

Thẩm An tức giận gật đầu, cắn răng nghiêng lợi nói: "Giỏi, giỏi lắm, không chỉ dây dưa không rõ với hai đứa con gái của tôi, bây giờ còn dám giở trò trên đầu tôi, cậu thật cho là tôi không dám động đến cậu sao?"

Dương Kiên vội nói: "Không dám, con cũng không dám dùng bất kỳ lý do gì để che đậy khuyết điểm, sai lầm chính là sai lầm, hôm nay con tới chính là để chịu phạt, tùy ngài xử trí."

Thẩm An hừ lạnh: "Xử trí? Nói đơn giản quá nhỉ, cậu định để tôi xử lý như thế nào? Tôi đã từng nói rất rõ ràng với Thẩm Kiều, bảo con bé vạch rõ giới hạn với cậu, xem ra hôm nay, con bé không chỉ không nghe lời tôi nói, mà còn đưa Thịnh Hạ đi, xem ra đối với con bé mà nói lời nói của tôi, đã không còn bất kỳ tác dụng gì rồi."

"Bác trai, ngài. . . ." Dương Kiên có chút sợ hãi nhìn về phía Thẩm An, không còn gọi ông như lúc làm việc, mà gọi là bác trai.

"Chuyện riêng nhà tôi, không có bất kỳ quan hệ gì với cậu, cho nên cậu không có quyền xen vào, nhưng mà Thẩm Kiều là con gái tôi, tôi có quyền kiểm soát nó. Xem ra từ nay về sau, phải dùng thủ đoạn cứng rắn để tách hai người ra. Cho đến hôm nay, cũng là cậu gieo gió gặt bão!"

Dương Kiên nắm chặt quả đấm, có phần sốt ruột: "Nhưng mà Thẩm Kiều không sai, ngài không thể đối xử như thế với cô ấy."

Hai mắt Thẩm An nhìn Dương Kiên một cách sắc bén: "Nói như vậy, tôi cũng không gả con gái tôi cho cậu?"

Đã sớm nghĩ đến kết quả này, Dương Kiên cười khổ sở, lắc đầu, chậm rãi nói: "Ngài là trưởng bối, con làm tiểu bối nên ngài bảo sao thì con phải nghe vậy, ngài không đồng ý, vậy thì con và Thẩm Kiều sẽ cùng nhau chờ, cho đến ngài đồng ý mới thôi."

Thẩm An nghe vậy hí hóp mắt: "Hóa ra cậu định cố ý dây dưa? Xem ai kiên trì hơn? Vẫn muốn đợi đến khi tôi mềm lòng, đồng ý cho cậu và Thẩm Kiều ở bên nhau?"

"Như vậy cũng tốt, tóm lại, " Dương Kiên tiếp tục mấp máy môi, thanh âm càng kiên định hơn: "Con và Thẩm Kiều sẽ không tách ra."

"Hừ, cũng không phải do cậu quyết định!"

Thẩm Kiều nhìn thấy chiếc xe đang dừng trước cửa nhà, cô hoàn toàn choáng váng. Tròn mắt nhìn chiếc xe trong chốc lát, cô cuống quýt tắt máy chạy xuống xe. Nhìn đi nhìn lại, đúng là xe của Dương Kiên rồi, cô xoay người nhắc chân chạy về nhà. Anh chàng ngốc kia, chẳng lẽ đến đây để tự chui đầu vào lưới?

Thẩm Kiều vội vã chạy vào phòng khách, tầm nhìn tập trung vào thư phòng, cô thả chậm bước đi, lúc này mới phát hiện ra, hai chân như nhũn ra rồi.

Thẩm Kiều đứng ngoài thư phòng một lát, hai bàn tay ẩm ướt nắm chặt lấy nhau, nhưng lại cảm thấy hơi lạnh, lạnh đến run lên.

Thẩm Kiều giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa phòng, mặc dù không nghe thấy tiếng đáp lại, nhưng cô vẫn đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy Dương Kiên. Anh đang quay lưng về phía cô, đầu cúi thấp, nhưng sống lưng lại thẳng tắp. Nhìn thấy ba mình, Thẩm Kiều không do dự chút nào đi vào, "Không liên quan đến Dương Kiên, đều là con làm, ba, ngài đừng nghe anh ấy nói lung tung."

"Đi ra ngoài."

Thẩm Kiều có phần sốt ruột: "Ba!"

"Đi ra ngoài!"

Thẩm An đột nhiên cao giọng, Thẩm Kiều bị hét giật mình sững sờ. Ngoái đầu nhìn lại nhìn Dương Kiên, anh đang mỉm cười nhìn cô, như có như không hướng về phía cô lắc đầu. Thẩm Kiều không cam lòng, nhưng không làm gì được, từ từ ra khỏi thư phòng.

Một lần nữa, trong thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, máy fax bỗng nhiên hoạt động, tự động đưa ra một phần tài liệu. Thẩm An cầm lên, dùng bút máy kí tên lên đó, giơ tay lên ném tài liệu cho Dương Kiên, lạnh giọng quát: "Cút đi."

Tài liệu rơi trên người Dương Kiên, anh giơ tay tiếp được, mở ra nhìn lướt qua ý chính, trong bụng đã sáng như gương. Anh cuộn tài liệu lại,

Nhét vào trong túi áo vest, gật đầu lễ phép với Thẩm An: "Phó kiểm sát Thẩm, con đi về trước, xin lỗi vì đã làm phiền."

Thẩm Kiều thấp thòm chờ ngoài thư phòng, khôn biết ở trong đó bọn họ đã nói những chuyện gì, càng không biết trong cơn tức giận ba mình có động thủ hay không...

Rốt cuộc, cửa thư phòng bị mở ra từ bên trong, Dương Kiên đi ra, lại thuận tay đóng cửa lại, nhìn Thẩm Kiều, anh khẽ cười.

Thẩm Kiều vội vàng tiến lên kéo anh, nhìn từ trên xuống dưới, vẻ mặt lo lắng: "Ba nói gì vậy? Có đánh anh không?"

"Không phải ba anh, sao lại đánh anh?" Dương Kiên nói với vẻ chưa xót. Nếu ông có thể đánh anh, có lẽ, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Lời nói của Dương Kiên khiến trong lúc nhất thời Thẩm Kiều có chút không hiểu, cô hỏi: "Vậy hai người nói cái gì?"

Dương Kiên biết hôm nay không phải thời điểm nói chuyện, vì vậy nắm lấy tay của cô, an ủi: "Không có gì, anh đi về trước."

"Ai..." Thẩm Kiều muốn ngăn cản anh, nhưng anh lại nhanh chóng buông tay cô ra, khiến cô bất trượt. Thẩm Kiều nhìn bàn tay bỗng bị buông ra, cảm giác thật không tốt, hình như có cái gì đó đang từ từ chạy đi.

Thẩm Kiều đẩy cửa thư phòng ra rồi đi vào, ba đang im lặng đứng trước cửa sổ, Thẩm Kiều từ từ đến gần, hai bàn tay để trước người đang xoắn lại, cô thử mở miệng nói: "Ngày mai, con sẽ bay một chuyến đến San Francisco, đón Thịnh Hạ về."

Thẩm An nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi không nói lời nào. Một lúc lâu sau ông mới quay người lại nhìn con gái, nói với giọng nặng nề: "Có một số việc, đã làm rồi, thì không thể coi như không có, hối hận cũng vô ích. Đền bù, cũng không giải quyết được vấn đề gì."

"Ba."

Thẩm An không nhìn Thẩm Kiều nữa: "Đi xem mẹ con đi, để ba yên lặng một chút."

Cố Hoa Lam đang ngồi trên giường, lật xem album ảnh. Thấy Thẩm Kiều đi vào, bà không hề ngẩng đầu lên, chậm rãi lật từng trang từng trang ô vàng đã từng bị bà kẹp trong cuốn sách, đã được bà bỏ vào photo album.

Ngón tay Cố Hoa Lam lướt qua gương mặt trẻ tuổi của mình, cũng lướt qua gương mặt của Phương Mẫn khi còn trẻ, chậm rãi mở miệng: "Phương Mẫn là một cô gái tốt, có tấm lòng vô cùng lương thiện, bà ấy rất cầu tiến cũng rất chăm chỉ, nhưng bởi vì gia đình nghèo khó, nên phải bỏ học đi làm thuê. Khi đó mẹ và ba con ngăn cách hai nơi, Phương Mẫn là do ba con mời đến để chăm sóc mẹ. Bởi vì là sinh đôi, cho nên bụng rất lớn, mới năm, sáu tháng mà hành động đã vô cùng khó khăn, những ngày đó đã phải làm phiền Phương Mẫn chăm sóc."

Cố Hoa Lam dừng một chút, rồi nói tiếp: "Còn hai tuần lễ nữa mới đủ tháng, hai người chúng ta liền vội vã ra ngoài, khi đó còn chưa bắt đầu nghỉ phép, buộc phải đến một bệnh viện nhỏ để sinh con, bên cạnh mẹ ngoài Phương Mẫn ra thì không có bất kì ai."

Thẩm Kiều nhìn tấm hình, thấy đáng vẻ của cô và Thẩm Du khi còn bé. Cô và thẩm du thật sự không quá giống nhau, nhưng mà bởi vì là long phượng thai, cho nên chưa bao giờ nghi ngờ là không phải chị em ruột.

“Cha mẹ của Thẩm Du đâu? Tại sao bọn họ lại không cần cậu ấy?” Trong lòng Thẩm Kiều có chút chua xót.

Cố Hoa Lam bình tĩnh nói: “Thẩm Du ra đời cùng một ngày với hai con, mẹ và mẹ Thẩm Du cùng nằm chung một phòng bệnh. Bà ấy rất đẹp, nhưng kỳ quái là bên cạnh bà ấy không có một ai chăm sóc. Một mình bà ấy chịu đựng những cơn đau nhức, rồi được đẩy vào phòng sinh trước mẹ, sinh ra một bé trai, nhưng bà ấy không cần nó, thậm chí còn hỏi bệnh viện về cô nhi viện, có sẵn lòng nuôi hay không. Về sau nghĩ lại, bà ấy trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, chắc chắn là chưa cưới đã sinh con. Lúc ấy vì muốn giải quyết hậu quả, hai người chúng ta cũng không có chủ động lưu lại bất kỳ cách thức liên lạc nào cả, cho nên hiện tại, mẹ cũng không có biện pháp giúp Thẩm Du tìm được cha mẹ đẻ của nó.”

Thẩm Kiều giơ tay lên lau sạch nước mắt, nói với giọng khàn khàn: “Tại sao lại phải tìm? Thẩm Du chính là con do ngài sinh ra, chính là con của ngài, cả đời này sẽ không thay đổi.”

Cố Hoa Lam khẽ mỉm cười, nhìn Thẩm Kiều, như nhìn thấy một khuôn mặt tương tự, giọng nói trở nên xa xăm: “Lúc vừa mới ra đời, thân thể con không tốt, sợ sau khi đưa đi sẽ không sống được, nên mẹ bắt Phương Mẫn ôm con bé đi.”

“Nói như vậy, con còn phải cảm ơn Thịnh Hạ rồi, cảm ơn cô ấy khi ở trong bụng mẹ hấp thu nhiều dưỡng chất hơn.” Trái tim Thẩm Kiều đột nhiên chìm xuống, phía dưới giống như vực sâu vạn trượng, cô không biết trái tim mình sẽ rơi đến nơi nào, thế nhưng bên tai như xuất hiện tiếng gió vu vu, ngay cả giọng nói dường như cũng không phải là của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Kiềm thiếu âu sầu.

Cố Hoa Lam cảm chặt tay của Thẩm Kiều, “Không, đều là lỗi của mẹ, mẹ đã khiến những người vô tội phải chịu khổ sở. Khi đó vẫn còn quá trẻ, quá kích động, cho rằng không còn con đường nào để đi, hai mươi mấy năm nay lúc nào mẹ cũng hối hận, nếu như trời cao có thể cho mẹ một cơ hội để làm lại, mẹ tuyệt đối sẽ không vứt bỏ bất kỳ ai trong số các con.”

Thẩm Kiều gạt đầu, trong lòng lại rất buồn. Nếu như năm đó không phải mẹ vứt bỏ Thịnh Hạ, thì trong nhà sao có thể có Thẩm Du, vừa nghĩ tới việc không có Thẩm Du, Thẩm Kiều đã cảm thấy trong lòng buồn bực hít thở không thông. Phải vứt bỏ con gái, chắc chắn hai mươi năm qua mẹ đã rất đau khổ.

Thẩm Kiều biết rõ lập trường của mỗi người khác nhau, nhưng mà cũng không có ác ý, làm thế nào để xử lý tranh chấp giữa mọi người trong chuyện của Thịnh Hạ. Thật ra thì, không ai có thể nói rõ rốt cuộc đối với Thịnh Hạ phải làm như thế nào mới là tốt nhất, nên làm như thế nào để bù đắp nỗi oan ức và tổn thương bao nhiêu năm qua của cô ấy.

Hiện giờ Thịnh Hạ đã đi rồi, Thẩm Kiều thử dò xét ba mình, ý tứ của ông đã như vậy, cũng không cần đón Thịnh về, như vậy trước mắt phải cẩn thận giải quyết chuyện của Thẩm Du. Cậu ấy không khóc cũng không nháo, ngoại trừ một buổi tối uống rượu say rồi mất khống chế ở bên ngoài, thì không hề khác gì so với trước khi xảy ra chuyện, nhưng mà càng thấy cậu ấy bình tĩnh, Thẩm Kiều càng cảm thấy lo lắng. Cậu ấy như tên đã lên cung, nhắc nhở bản thân không thể mất khống chế, phải kiềm nén cảm xúc và cử chỉ của mình, Thẩm Kiều lo lắng bỗng có một ngày, dây cung đứt, Thẩm Du sẽ xảy ra chuyện gì? Còn cô nên làm gì?

Màn đêm buông xuống, bóng đêm dần bao trùm. Đã tới đầu thu, gió đêm bắt đầu hơi lạnh. Thẩm Kiều khoác áo khoác từ trong nhà chạy ra ngoài, trong bóng đêm mái tóc của cô bay bay, vẻ mặt sốt ruột, bước chân không hề dừng lại, chỉ sợ từ phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát bắt cô đứng lại.

Rốt cuộc, cô cũng chạy đến cửa đại viện, thấy cách đó không xa có một chiếc xe mà cô vô cùng quen thuộc. Thẩm Kiều không chút do dự chạy tới, mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Người ngồi trong xe vốn đang nhắm mắt lại, thấy cô tới liền lập tức ngồi thẳng dậy.

Bởi vì phải chạy một mạch, nên Thẩm Kiều thở dốc không ngừng, nhưng một khắc cũng không muốn chờ, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc ba đã nói gì với anh?”

Dương Kiên cười, ngón tay véo véo gò má của cô: “Muốn biết như vậy à, có phải em đang lo lắng hay không?”

Thẩm Kiều nhũn mày hất tay của anh ra: “Đừng làm loạn, em đang hỏi chuyện chính sự.”

“Có rất nhiều cơ hội để nói chuyện chính sự, đến đây nào, ôm một cái trước đã.” Dương Kiên kéo tay của cô vòng lấy hông của mình, ôm bả vai của cô giữ cô ở trong lồng ngực: “Mấy ngày trước em không quan tâm đến anh, nếu không được ôm thì ăn cơm cũng không ngon.”

Thẩm Kiều bị anh chọc cười, vỗ vỗ bờ vai của anh hờn giận: "Không đứng đắn."

"Anh nói thật, " Dương Kiên thở một hơi thật dài, cánh tay càng ôm chặt hơn, "Ôm nhiều một chút nào."

Bị anh ôm như vậy, trái tim thấp thỏm không yên của cô cũng dần ổn định lại. Mặt của cô kề sát vào vai anh, toàn tâm toàn ý cảm nhận cái ôm của anh.

Cứ như vậy, không biết đã trải qua bao lâu, Dương Kiên chợt mở miệng hỏi: "Em sẽ ở bên cạnh anh đúng không?"

"Đúng vậy." Thẩm Kiều không hề do dự chút nào nói luôn.

"Vậy nếu như anh không ở bên cạnh em thì sao?" Lần này, giọng nói của anh khàn đi rất nhiều.

Trái tim Thẩm Kiều trầm xuống, có chút bối rối đẩy anh ra: "Anh có ý gì vậy?"

Dương Kiên im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: "Tạm thời có khả năng anh sẽ bị điều đi nơi khác ."

Thẩm Kiều túm lấy ống tay áo của anh, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt: "Là ba sao? Bởi vì anh đi Thịnh Hạ đưa, cho nên ông điều anh đi?"

Dương Kiên không ngừng vuốt tóc của cô, dịu dàng trấn an: "Không phải, em nghe anh nói."

"Được, anh nói đi." Thẩm Kiều gật đầu liên tục, vẻ mặt thận trọng này khiến Dương Kiên cảm thấy đau lòng.

Dương Kiên nắm lấy hai bàn tay của Thẩm Kiều, hai mắt nhìn cô chăm chú: "Không liên quan tới ba em. Anh chưa có kinh nghiệm làm việc ở dưới cơ sở, muốn đường làm quan tiếp tục đi lên thì nhất định phải xuống cơ sở tiếp xúc với dân chúng, đây là con đường anh phải đi qua. Thật ra thì trước đó anh đã được thông báo, hai tuần trước cục trưởng đã từng tìm anh nói chuyện, nhưng mà anh vẫn chưa đưa ra quyết định, cũng không nói cho em biết."

"Sau đó thì sao? Sau ngày hôm nay thì xác định rồi hả?"

Dương Kiên hôn lên cái mũi hơi chun lại của cô, cười nói: "Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng mà em nên rõ ràng, những chuyện này không chỉ một mình ba em có thể định đoạt."

Thẩm Kiều đẩy Dương Kiên ra, dựa người vào ghế lái phụ, hai mắt vô hồn, lẩm bẩm: "Dù sao thì nói đi nói lại, chính là anh muốn đi chứ sao."

"Thật ra thì anh rất muốn mang theo em cùng đi."

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn anh, im lặng chờ anh nói tiếp.

Dương Kiên nói có chút khó xử: "Nhưng mà một nhà Ngoại Giao, xuống cơ sở để làm cái gì chứ?"

Thẩm Kiều nghe vậy nhíu mày: "Anh ghét bỏ em?"

"Không không không, anh sao dám ghét bỏ. Thật ra thì có thể sẽ phải đến một nơi hoang vu hẻo lánh, một năm 4 bốn mùa gió thổi nắng chiếu, những thứ khác không nói làm gì, chắc chắn anh sẽ không anh tuần được như bây giờ, " Dương Kiên ưu sầu lắc đầu thở dài: "Ài, không có sắc đẹp, phải như thế nào để mê hoặc em đây?"

Dương Kiên chọc vui vẻ trêu cô, nhưng Thẩm Kiều vẫn cười không nổi, cô nghiêng người ôm lấy anh, "Không muốn anh đi đâu."

Trái tim Dương Kiên căng thẳng, khẽ cất tiếng cười bên tai cô: "Bây giờ em đã hiểu được tâm trạng của anh khi em đi công tác chưa?"

"Ừ." Thẩm Kiều gật đầu.

Dương Kiên nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ tới tình hình lúc cô đi công tác lần đầu tiên.

Trước hôm đó, bọn họ vừa mới đại náo một trận, bởi vì Giản Dư Mặc, anh hoàn toàn mất khống chế, bởi vì hình xăm cá heo, khiến anh hốt hoảng. Ban đầu, anh vốn đã quyết định sẽ không đến sân bay, nhưng anh lại không ngừng tìm lý do cho bản thân, rồi lấy lý do là đi tiễn mọi người lên máy bay. Thấy cô yếu ớt ngồi trên vali hành lý, đầu cúi thấp, đeo tai nghe, không hề nguyện ý liếc anh một cái. Khi đó anh vẫn không hiểu, tại sao cô lại tuyệt tình độc ác như vậy, còn anh tại sao lại không thể dứt khoát buông tha cho cô?

Anh yêu cô rất nhiều năm, thời gian thực sự ở bên nhau ít lại càng ít, theo lý thuyết anh cũng đã quen sống những ngày không có cô, nhưng bây giờ vừa nghĩ tới việc phải tách ra một lần nữa, anh lại cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

"Anh có biết khi đi công tác, tại sao em lại không chịu nhận điện thoại của anh không?" Thẩm Kiều tựa vào bờ vai của anh, nhỏ giọng hỏi.

Nghĩ đến chuyện này Dương Kiên lại cảm thấy mất mặt, Hạ Tiểu Thu vì thế mà cười anh rất lâu, hại anh mỗi lần nhìn thấy Hạ Tiểu Thu lại cảm thấy bản thân mình kém cỏi "Ừ, tại sao?"

"Bởi vì không dám nghe giọng nói của anh."

Cả người Dương Kiên chợt cứng đờ, định đưa tay đẩy Thẩm Kiều ra, nhưng cô lại nhanh chóng ôm lấy anh, hơn nữa còn lên tiếng ngăn cản: "Nghe nói em xong đã. Nghe thấy giọng nói của anh, sẽ khiến em rất muốn gặp anh, giọng nói của anh giống như chìa khóa của chiếc hộp Pandora, một khi cái hộp bị mở ra, em sẽ bị nổi nhớ nhưng giày vò, sẽ không chịu nổi."

Giọng nói của Thẩm Kiều dần biến thành tiếng nỉ non. Cô không muốn nhìn anh, sợ khi nhìn vào khuôn mặt anh, cô sẽ không thể nói ra những lời này.

Dương Kiên ngây ngốc một lúc lâu, hầu hết chuyển động lên lên xuống xuống, rốt cuộc, anh có chút gian nan hỏi: "Em còn không chịu thừa nhận sao?"

"Thừa nhận cái gì?"

Dương Kiên nói như chuyện đương nhiên: "Em yêu anh!"

Thẩm Kiều cảm thấy vô cùng thẹn thùng, chui vào trong ngực của anh, đầu vùi sâu vào lồng ngực của anh. Dương Kiên chợt cười lớn: "được rồi, im lặng là ngầm thừa nhận, đúng không?"

Thẩm Kiều khẽ gọi: "Dương Kiên."

"Hà?"

"Nếu không thì chúng ta đi tìm ba em nói chuyện một chút?"

Dương Kiên đột nhiên nâng cao giọng điệu, có chút kích động nói: "Nói chuyện kết hôn?"

Thẩm Kiều nắm thành nắm đấm, đấm vào lồng ngực của anh: "Bây giờ là lúc nói chuyện này sao?"

Dương Kiên bị đau chau mày lại, thờ dãi ôm lấy cô: "Vô dụng thôi, nói gì thì ông cụ nhà em cũng không đồng ý. Anh vẫn cảm thấy mình thiếu rèn luyện, đời này không xuống dưới cơ sở coi như anh sống uống phí."

Thẩm Kiều mắt mát chu miệng, nghĩ đến cha mẹ anh, tâm tình của cô càng phiền muộn hơn: "Anh có cảm thấy, mẹ anh không thích em hay không?"

"Tại sao lại nói như thế?" Mặc dù Dương Kiên hỏi vậy, nhưng trái tim lại trầm xuống, ở góc độ cô không nhìn thấy, chân mày nhíu lại thật chặt. Bọn họ giống như bị bao quanh bởi bóng đêm mịt mờ, tất cả đều mờ mờ mịt, không thấy rõ con đường phía trước.

Thẩm Kiều lắc đầu: "Chỉ là cảm giác thôi. Em nghĩ, có thể là bởi vì sau bao nhiêu năm, cuối cùng đóa hoa xinh đẹp trong bụi cây này đã bị hái đi, nên bà không cam lòng thôi."

"Chẳng phải người xưa có một câu nói ‘Hoa tươi cũng bị cấm lên trên mặt’ sao?"

Anh cười đến rung rung lồng ngực, rung động khiến gương mặt và lỗ tai của cô tê rần. Làm thế nào đây? Cô thật sự không muốn xa anh, nếu như anh thật sự phải đi, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Phải đi bao lâu? Một năm? Hai năm? Năm năm? Mười năm?"

"Không biết."

"Nếu như ở bên đó có bà mới muốn tìm vợ cho anh thì anh làm thế nào?"

"Anh nói anh đã được gả đi rồi."

Thẩm Kiều đột nhiên cảm thấy tức giận, giận đùng đùng đẩy anh ra, mắt hạnh tròn tròn: "Tại sao anh không cùng bàn bạc với với? Hôm nay anh chỉ đến nói kết quả, sau đó thì em phải chấp nhận vô điều kiện sao? Hiện giờ, anh có đứng một mình đâu, chẳng lẽ ý kiến của em không quan trọng sao?"

Dương Kiên đưa tay ra kéo cô lại: "Thẩm Kiều"

Thẩm Kiều tức giận hất tay anh ra, nghiêng đầu không muốn nhìn anh.

"Chỉ là anh không ngờ lại nhanh như vậy, vốn tưởng rằng mùa xuân năm sau, anh nghĩ chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội để nói chuyện. Nói không chừng đến lúc đó em đã là bà Dương rồi."

Thẩm Kiều giống như không nghe thấy câu nói cuối cùng, cắn cắn môi nói: "Nói đi nói lại, cũng bởi vì cha em, em đi tìm ông ấy!"

Nói xong, Thẩm Kiều nhanh chóng mở cửa chạy xuống xe.

Dương Kiên vội vàng mở cửa đuổi theo, từ phía sau lưng ôm lấy eo của cô, bế cô lên, khẽ thờ hỗn hển: "Đừng bởi vì anh mà tranh cãi với ba em, dù sao đó cũng là chuyện sớm hay muộn, sớm một chút hay chậm một chút cũng không khác nhau."

Tại sao đến lúc này, anh vẫn vì cô mà lo nghĩ? Thẩm Kiều dựa vào bên cạnh xe, nước mắt đã nhịn cả đêm cuối cùng cũng rơi xuống. Cô không biết tại sao gần đây bản thân lại thích khóc như vậy, rõ ràng cô ghét nhất là khóc! Thẩm Kiều lấy tay ôm mặt, không muốn cho anh nhìn thấy bản thân mình yếu

ớt như vậy.

Dương Kiên kéo tay của cô ra, đầu lòng lau hết nước mắt của cô, cúi người hôn lên môi của cô, đầu lưỡi cạy hàm răng đang cắn môi, cẩn thận mút lấy vành môi của cô một cách đầy yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nhà đột còn gặp mưa lớn.

Dương Kiên vừa vào cửa đẩy cô vào tường, vội vàng vùi đầu hôn người trong lòng. Lưng Thẩm Kiều đung phải công tắc trên tường, đèn trong khách sạn sáng lên.

Phòng khách được chiếu sáng như ban ngày, bọn họ ngấm nhìn đối phương, hô hấp dồn dập, lồng ngực khẽ phập phồng, nhìn thấy rõ ràng đục vọng nhau, vẻ e thẹn hiện lên trên khuôn mặt của cô, ửng hồng như trái táo đỏ chín mọng vào mùa thu, quyến rũ anh đến nuốt cô vào bụng.

Bọn họ xé rách quần áo trên người nhau, Dương Kiên không muốn chờ đợi mà muốn cô, trong cơn va chạm kịch liệt, phía sau lưng Thẩm Kiều cọ vào tường, cùng với tiếng thở gấp, ánh đèn chợt lấp lóe.

Thẩm Kiều ngồi trong ngực Dương Kiên, cả người bị dập dục vọng chưa lui xuống mà ửng hồng, thân thể cô mềm như không có xương úp sấp trên bờ vai của anh, giống như một con mèo ngoan ngoãn.

Dương Kiên vuốt ve vành tai của Thẩm Kiều, giống như một đứa trẻ vừa tìm được món đồ chơi mà nó yêu thích rồi không chịu buông tay. Bàn tay còn lại du ngoạn trên tấm lưng trơn bóng của cô, càng lúc càng không an phận, chậm rãi đi xuống dưới.

"Anh ăn cơm tối chưa?"

Dương Kiên nghiêng đầu hôn cổ của cô: "Chưa."

"Đi tìm cái gần đi." Thẩm Kiều như nhặt được đại xá, nhanh chóng chui từ trong ngực Dương Kiên ra ngoài, nhặt áo sơ mi của anh vẫn nằm trên đất lên tùy tiện khoác lên người, như muốn trốn khỏi "Hiện trường phát hiện vụ án".

Dương Kiên ngồi thẳng dậy, nụ cười trên mặt dần biến mất. Anh cầm điện thoại di động để ở đầu giường lên, bởi vì đã tắt tiếng, nên đã có mười mấy cuộc gọi nhỡ. Anh ngồi bên giường, ngón tay thon dài ấn mạnh vào huyết Thái Dương.

Mặc dù Dương Kiên chuyển từ trong đại viện ra ngoài ở một mình, nhưng hình như cũng không nấu nướng gì cả, thức ăn cũng do người trong đại viện tới định kỳ tiếp tế, vứt những thứ đã hỏng đi, thay cái mới. Cho nên khi Thẩm Kiều mở tủ lạnh ra, thấy còn rất nhiều đồ ăn, nhiều đến mức cô không biết nên hành động ra sao. Từ trong góc tủ lạnh góc tìm được một túi mì chưa bóc, cô lấy thêm một hộp trứng gà, chọn hai trái cà chua xinh đẹp nhất.

Đặt nồi nước lên trên bếp gas, cách cái vung thủy tinh Thẩm Kiều nhìn nước đang được đun sôi.

Từ phía sau lưng, Dương Kiên ôm lấy người nào đó đang ngẩn người, mặt cọ cọ vào cổ của cô. Thẩm Kiều cảm thấy nhột, muốn tránh, thế nhưng anh lại giữ chặt lấy mặt của cô, khiến cô phải nghiêng đầu, còn anh đứng sau lưng vùi đầu hôn cổ.

Thẩm Kiều từ từ xoay người lại, hai cánh tay vòng chặc cổ của anh. Nụ hôn của anh vừa thâm sâu vừa nặng nề, suýt chút nữa là cô không thể chịu đựng nổi mà ngã về phía sau. Đột nhiên, anh nắm hông của cô ôm cô lên. Thẩm Kiều chưa kịp đề phòng sợ hãi kêu lên, rồi bị đặt xuống bề bếp bóng loáng.

Dương Kiên kéo áo của cô ra, nghiêng người hôn xuống con cá heo trên xương quai xanh của cô. Đây là việc mỗi lần anh làm tình xong anh đều muốn làm, nhưng lần này anh lại dịu dàng hơn thường ngày rất nhiều, anh dùng răng nanh cắn cắn, day day. Hai bàn tay của Thẩm Kiều ôm lấy mặt của anh, cảm giác không thoải mái khiến cô muốn đẩy anh ra, nhưng tay của anh lại nắm chặt lấy eo và lưng của cô, từ đầu tới cuối giữa bọn họ không hề có chút khe hở nào cả.

"Đừng Mi sắp cháy rồi."

"Không ăn mì."

"Nhưng mà em muốn ăn!" Thẩm Kiều muốn lớn tiếng mắng anh, nhưng cô lại không biết lúc này thanh âm của cô yếu ớt, mỉa mai hoặc như thế nào.

Dương Kiên khẽ cắn môi của cô, cười xấu xa: "Được, anh cho em ăn."

Nói xong, cô chợt bị anh tách hai chân ra, anh giữ lấy hông của cô không cho cô né tránh, đem lấy chính mình đi vào. Thấy cô bị trêu chọc đến thét chói tai, anh vội vàng truy hỏi đến cùng: "Ăn ngon không?"

"Không" Thẩm Kiều nhắm mắt lại lắc đầu, hai hàng lông mày thanh tú nhíu lại.

Dương Kiên ra vào thật sâu mấy lần, rồi lui ra ngoài bất ngờ, gân xanh nổi lên, ngón tay ở giữa hai chân cô treu chọc, giọng điệu có vẻ như không sao cả: "Vây là được rồi."

Anh chợt rời khỏi làm cho cô cảm thấy rất khó chịu, thân thể không tự chủ rướn về phía anh, cánh tay ôm chặt bờ vai của anh không thả.

"Ăn không ngon mà vẫn muốn à?"

Thẩm Kiều như muốn trả thù hung hăng cắn chặt đầu vai anh, cho đến khi nghe thấy tiếng anh hít không khí, cô mới nhả ra. Hai hàng dấu răng chính tề lưu lại trên đầu vai của anh, là dấu vết không thể xóa đi được.

Rõ ràng bản thân Dương Kiên rất muốn cô, nhưng anh lại muốn hành hạ cô, Thẩm Kiều ở dưới người anh cầu xin tha thứ, anh vẫn cố ý không cho cô, anh khẽ cúi đầu nhìn cô: "Em muốn gì?"

Thẩm Kiều ngược mắt, ánh mắt trong suốt mềm mại như nước của cô đang nhìn anh, gương mặt mịn màng, đôi môi mềm mại hé mở, hơi thở thơm như hoa lan: "Muốn. Ăn mì."

"Tiểu bại hoại."

Cả người Thẩm Kiều gần như muốn nằm bẹp trên bệ bếp, cô bị từng lớp, từng lớp sóng tình đánh thẳng vào, cô cảm thấy bản thân sắp không chịu nổi, đầu óc đã hoàn toàn trống rỗng, thế nhưng anh lại chậm chạp không chịu buông tha cho cô, cô chỉ có thể không ngừng thét chói tai, cầu xin tha thứ.

Nồi mì đã bị cháy, trong phòng bếp tràn ngập mùi khét nồng nặc. Thẩm Kiều nhìn cái nồi đã bị cháy đen, bụng cô kêu lên ọc ọc .

"Ở nhà đợi anh, anh sẽ về nhanh thôi." Dương Kiên hôn một cái lên vàng trán của cô.

Anh có vẻ vô cùng bất an, đã ra khỏi cửa rồi còn đột nhiên quay lại, cực kì nghiêm túc nhắc lại lần nữa: "Không được rời đi đâu đấy."

"Biết rồi!" Thẩm Kiều ôm lấy khuôn mặt của anh, cười gật đầu.

Thẩm Kiều nằm trong ngực gấu Teddy xem tivi, vừa đói lại vừa mệt khiến cô không mở nổi mắt ra nữa, trong lúc ý thức mơ hồ, cô cảm thấy mình đã đợi rất lâu rồi, nhưng anh vẫn chưa về.

Điện thoại đặt trên bàn trà của cô chợt vang lên, Thẩm Kiều bị giật mình tỉnh lại, mở mắt ra nhìn một vòng, thấy anh vẫn chưa về, lúc này mới từ từ cầm điện thoại lên.

Cô do dự nhận điện thoại, nghe thấy ở đầu bên kia điện thoại Thẩm Du nói: "Mở cửa."

"Cái gì?" Thẩm Kiều theo bản năng đứng dậy nhìn về hướng cửa.

"Cùng em về nhà."

Giọng Thẩm Du rất nghiêm túc, hơn nữa, khẩu khí rất bình tĩnh, Thẩm Kiều muốn giả bộ cũng không thể. Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng vẫn đồng ý rồi cúp điện thoại.

Thẩm Kiều mặc quần áo tử tế, rửa mặt, chậm rãi đi ra cửa mở, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Du đang đứng ngoài cửa.

"Vì sao lại tới?" Thẩm Kiều hỏi.

Thẩm Du không nói hai lời kéo tay của cô trước. Thẩm Kiều bị kéo mạnh nên lao đảo một cái, cô ra sức hất tay Thẩm Du ra, nhíu mày hỏi: "Có thể nói rõ ràng trước hay không?"

"Anh ta sẽ không về đâu."

Thẩm Kiều dờ khóc dờ cười: "Rốt cuộc mọi người đang giờ trò xiếc gì vậy?"

Thẩm Du xoa xoa cằm: "Đi với em trước đã, trên đường đi lại nói tiếp."

Cửa thang máy "Đỉnh" một tiếng rồi mở ra, Thẩm Du đẩy mạnh Thẩm Kiều vào, giữ chặt cổ tay của cô, nhấn xuống tầng trệt.

Thẩm Kiều gọi điện thoại di động cho Dương Kiên, điện thoại vẫn thông, nhưng vẫn không có người nhận, gọi mấy lần đều như vậy, cô bắt đầu sốt ruột, kéo áo Thẩm Du hỏi Dương Kiên bị làm sao vậy.

Thẩm Du không quan tâm, kéo mạnh cô đến bên cạnh xe, mở cửa xe nhét cô vào. Cánh tay anh chống vào mui xe, cúi người nhìn Thẩm Kiều nói: "Theo như em được biết, anh ta bị ba anh ta nhốt lại rồi."

"Ba anh ấy? Tại sao?" Thẩm Kiều nghi hoặc không thôi. Ba anh nhốt anh lại, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ bởi vì anh đi ra ngoài mua đồ, mới bị bắt hay

sao?

Thẩm Du biết chắc là Thẩm Kiều sẽ không chạy nữa, liền đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe ngồi vào vị trí lái xe. Khởi động động cơ, chậm rãi lái xe ra khỏi bãi đậu xe, rồi anh mới nói tiếp: "Trước đó, Dương Kiên đã tống một người vào ngục giam, ngày mai người đó sẽ hết hạn tù và được phóng thích, ông ta gọi là Vạn Tuyền, là ba dượng của Thịnh Hạ."

Thẩm Kiều nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng tiêu hóa tin tức này, suy nghĩ một hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn hỏi: "Là bởi vì Thịnh Hạ sao?"

"Trước tiên không cần nói chuyện đó, mấu chốt là người này khi mới vừa vào ngục giam vẫn liên tục kêu gào là bản thân bị oan, hơn nữa còn nói xằng nói bậy là sẽ không bỏ qua cho Dương Kiên, nhưng mà ông ta đột nhiên thay đổi, biểu hiện bỗng rờn nên rất tốt. Hiện giờ, nhà họ Dương lo lắng Vạn Tuyền đã bị giết đây, còn dùng chuyện này để uy hiếp Dương Kiên, thậm chí là thế lực của nhà họ Dương trong quan trường."

"Dương Kiên đưa nhiều người vào tù như vậy, tại sao lần này lại phải sợ? Hơn nữa, chắc chắn anh ấy sẽ không hàm oan cho bất kì ai." Thẩm Kiều nói một cách chắc chắn.

"Quan trọng nhất là ba dượng của Thịnh Hạ, hiện giờ, bên ngoài đã xôn xao loan truyền về mối quan hệ của Thịnh Hạ với chúng ta, quan hệ giữa ba người thì càng không cần phải nói. Có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm, chờ đợi. Nếu như bị nắm nhược điểm, cho dù là tin đồn vô căn cứ, thì cũng cực kỳ bất lợi đối với tiền đồ của Dương Kiên, thân phận của anh ta lại nhạy cảm, loại tội danh vu cáo hãm hại người khác này anh ta tuyệt đối không dám đương nổi. Hơn nữa, lúc đó đúng là anh ta tự đập xe của mình, nhưng lại nói là Vạn Tuyền đập, nếu như bây giờ bị điều tra ra, bị liên lụy là điều không tránh khỏi."

"Cho nên, đây cũng là nguyên nhân Dương Kiên bị điều đi?"

Thẩm Du mỉm cười, ngưng mắt nhìn về phía trước nhẹ nhàng gật đầu: "Để phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, trước khi Vạn Tuyền ra tù, Dương Kiên phải rời Bắc Kinh."

Thẩm Kiều cảm thấy tất cả sức lực đã bị rút đi, cả người xụi lơ trên chỗ ngồi, "Tại sao anh ấy không chịu nói cho chị?"

Thẩm Du khẽ thở dài: "Em cũng vừa mới biết, bọn lão Thất đã chạy sang bên kia, không thấy anh ta ở nhà, nghĩ rằng nhất định là nơi này, cho nên mới tới đây tìm em."

Thẩm Kiều càng nghĩ càng lo lắng, hai tay khấn trương xoắn lại với nhau, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Thẩm Du nghiêng đầu nhìn cô, an ủi: "Yên tâm, có nhà họ Dương, anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà..."

"Nhưng mà phải kiêng dè, phải giữ khoảng cách với anh ấy, đúng không?" Thẩm Kiều quay đầu lại nhìn Thẩm Du, đột nhiên bên môi thoáng hiện lên một nụ cười tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dương Kiên rời đi.

"Đối đãi với kẻ vô lại, hoặc là đừng làm gì cả, còn nếu muốn làm thì phải làm cho triệt để, nếu không cục diện sẽ thành như ngày hôm nay. Đây là toàn bộ hậu quả mà con phải gánh chịu."

Dương Kiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, "Con sẽ chịu trách nhiệm, nhưng mà mọi người không thể dùng lý do này để ép con và Thẩm Kiều chia tay."

Ba Dương cầm nghiên mực ở trên bàn lên rồi nặng nề để xuống, một tiếng trầm đục vang vọng trong thư phòng, "Lại còn không biết xấu hổ nói đến chuyện này, cho tới bây giờ tất cả mọi chuyện còn không phải do một tay con tạo thành, ngay cả tiền đồ của mình cũng không lo được, lại còn nói đến phụ nữ."

Dương Kiên cúi đầu thật thấp, im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Ba Dương thông thả bước đến bên cạnh Dương Kiên, nhỏ giọng nói: "Cũng không bắt hai đứa cả đời không qua lại với nhau, đừng để mẹ con biết là được."

Lúc này, cửa thư phòng bỗng bị đẩy ra, Điền Ngữ Hồng đứng ngoài cửa, ba Dương hắng giọng một cái trung khí mười phần quát: "Cút về phòng suy nghĩ lại đi. Ba cảnh cáo con, lần sau không thể hành xử như thế này nữa."

Dương Kiên gật đầu đồng ý.

Lúc Dương Kiên đi qua, Điền Ngữ Hồng không quên dặn dò: "Hễ có việc gì liên quan tới nhà bọn họ đều không phải chuyện tốt, từ nay về sau phải phải sạch quan hệ với Thẩm Kiều, nhớ chưa?"

Giọng nói của Dương Kiên không lớn, nhưng mà câu trả lời lại vô cùng kiên định: "Không được."

Điền Ngữ Hồng nhướn mày, vừa muốn mở miệng nói gì đó, liền bị ông bạn già kéo lại. Nhìn Dương Kiên rời đi, ba Dương nhỏ giọng khuyên nhủ: "Hiện giờ cảm xúc của nó sa sút lắm rồi, vào lúc này cần gì phải nói như thế với nó? Dù sao nó cũng phải đi mấy năm, hai đứa bị ngăn cách hai nơi, tình cảm sớm muộn cũng sẽ nhạt phai, đến lúc đó chỉ cần cứng rắn thúc ép, chúng nó cũng không thể thành đôi được."

Dương Kiên xoay người từ trên giường ngồi dậy, dụi đầu thuốc lá vào trong cái gạt tàn thuốc đã tràn đầy đầu lọc. Anh vuốt vuốt đầu tóc đã có chút rối bời, cầm áo khoác lên, mở cửa sổ trong phòng ra.

Với độ cao của tầng hai, Dương Kiên gần như không phí chút hơi sức nào để nhảy xuống. Dương Kiên phui phui bụi đất dính trên người, rũ rũ áo khoác, xoay bước rời đi. Không thể đi cửa chính thì đành trèo cửa sổ, loại chuyện này khi còn nhỏ anh đã làm, đã cực kì thuần thục từ lâu rồi. Vào lúc này anh cũng không còn hơi sức lo lắng kết quả sau khi bị phát hiện, dù thế nào đi nữa thì anh vẫn phải ra ngoài.

Trước mặt có một chiếc xe phi tới đi qua bên người Dương Kiên, rồi lại vội vàng dừng lại, đồng thời bắt đầu quay xe lại, cuối cùng đi song song Dương Kiên.

Tốc độ bước của Dương Kiên vẫn rất nhanh không giảm, người ngồi trong xe hạ xe cửa sổ xuống, hơi ngẩng đầu nhìn anh: "Ôi, làm việc gọn gàng lưu loát quá nhỉ, còn đang định đi đập cửa sổ, không ngờ cậu đã tự mình chạy ra ngoài."

"Có lời thì cứ nói, có rắm thì mau phóng."

Lão Thất thờ dài lắc đầu: "Nhìn vẻ mặt thất bại của cậu kìa. Lên xe đi."

Dương Kiên chợt dừng lại, nghiêng đầu nhìn vào trong xe, vẻ mặt của anh chính là nụ cười lạnh nhạt.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm nồng đậm, con đường vành đai quanh thành phố đã được ánh đèn ảm đạm chiếu xuống, thỉnh thoảng lại có một chiếc xe gào thét chạy lướt qua. Vẻ mặt Thẩm Kiều hơi thay đổi, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thẩm Du, hỏi: "Tới nơi này làm gì?"

"Chẳng phải chị muốn gặp anh ta sao?" Thẩm Du kéo tay phanh, cầm điều thuốc rồi mở cửa xuống xe.

Gặp rồi thì có thể nói gì, tất cả đã được định trước, bọn họ cũng không có khả năng thay đổi. Chỉ mới mấy giờ ngắn ngủn, giữa bọn họ lại xảy ra biến hóa lớn như vậy, mà thực tế lại một lần nữa nói cho cô biết, vĩnh viễn không nên coi thường sức lực của một con bướm bướm.

Đột nhiên, cửa xe bị mở ra từ bên ngoài, cô bị lôi ra ngoài từ tay lái phụ, sau đó lại nhét vào hàng ghế sau, người đó cũng ngồi vào đi theo, dựa sát vào cô.

"Thẩm Kiều,"

"Anh đừng nói gì. . ." Thẩm Kiều ngắt lời anh, nghiêng người ôm lấy anh, "Đừng nói gì cả... Em biết hết rồi."

Dương Kiên ra sức ôm chặt lấy cô, như muốn nhét cô vào trong lồng ngực của mình.

Biết được tin tức Lương Thiệu Vũ cũng vội vã chạy tới nhà Dương Kiên, mới vừa dừng xe thì nhận được điện thoại của Trương Khải, sau khi cúp máy thì vội vàng quay đầu rời đi. Đợi đến khi anh chạy đến, chỉ thấy Thẩm Du và Trương Khải ngồi trên hàng rào, giữa ngón tay đang kẹp một điếu thuốc.

Lương Thiệu Vũ đến gần: "Hai người các cậu đang làm gì đó?"

Trương Khải hít mạnh một hơi thuốc, híp mắt chậm rãi phả ra một vòng khói: "Ngắm sao."

Bầu trời thành phố luôn bị ánh đèn nê-ông biến thành màu đỏ, rất lâu rồi không thể nhìn thấy ánh trắng, chứ đừng nói đến là sao. Lương Thiệu Vũ hừ mũi cười cười, xin một điếu thuốc rồi ngồi xuống bên cạnh hai người bọn họ.

"Người đâu rồi?" Lương Thiệu Vũ hỏi.

Trương Khải hát cảm lên, nói: "Trong xe."

"Twinkle twinkle little star, how I wonder what you are, up above the world so high, up above the world so high."

Thẩm Du chợt hừ hừ hát. Lương Thiệu Vũ cùng Trương Khải liếc mắt nhìn nhau, Lương Thiệu Vũ dập thuốc, hắng giọng một cái rồi nói: "Lần trước cậu nói muốn trang hoàng lại căn hộ, định làm theo phong cách nào? Để mấy hôm nữa mình nói chuyện với công ty thiết kế, rồi chọn thời gian đi đo đạc phòng ốc."

"Tùy tiện thôi." Thẩm Du không quan tâm.

Lão Thất nói: "Đừng có tùy tiện, phòng ốc tuyệt đối không thể tùy tiện, ở thoải mái là chuyện quan trọng nhất."

Thẩm Du nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, ném tàn thuốc rồi nói: "Vậy anh xem hộ tôi, gần đây tôi không rảnh."

Lão Thất nói đùa: "Vội vàng tìm vợ à?" [Truyện được edit bởi Mạn Nhi** di@nđàn①ê@quý@đ@n]

Thẩm Du trầm mặc một hồi rồi nói: "Công ty muốn thiết lập chi nhánh ở Hong Kong, đồng thời quyết định vuron ra thị trường Hong Kong."

Nghe thấy đáp án như vậy, trong lòng lão Thất và Lương Thiệu Vũ đều cảm thấy không ổn, không hẹn mà cùng thu hồi nụ cười. Lương Thiệu Vũ tiếp tục hỏi: "Đó là tính toán của cậu?"

"Trước mắt tôi sẽ đến Hong Kong." Thẩm Du không hề giấu giếm chút nào, nói luôn.

"Trung Khải!"

Chợt nghe thấy Dương Kiên gọi tên mình, cả ba người cùng đứng lên, thấy Dương Kiên từ trong xe Thẩm Du xuống, lão Thất vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

"Về nhà." Nói xong, Dương Kiên kéo cửa xe Trương Khải ra rồi ngồi vào.

Khẩu khí của Dương Kiên cực kì không tốt, mang theo hỏa khí. Ba người nhìn nhau, rồi mọi người cũng tránh ra. Thẩm Du đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe bên chỗ tài xế ra, liếc nhìn bóng người ngồi ở hàng ghế sau, "Hai người xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Chúng ta cũng trở về nhà thôi." Trong giọng nói của Thẩm Kiều mang theo giọng mũi nồng đậm, vừa nghe đã biết là đang khóc.

Lương Thiệu Vũ gõ gõ cửa sổ xe, cúi người cẩn thận đánh giá người ngồi trong xe, chau mày hỏi: "Không có chuyện gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì?" Dương Kiên hỏi ngược lại.

Lương Thiệu Vũ nói: "Cái đó phải hỏi cậu chứ."

"Đã nói rồi còn không tin?"

Lương Thiệu Vũ lắc đầu: "Không tin."

Dường như ngay cả hơi sức nhủ mày Dương Kiên cũng không có, bình tĩnh nói: "Vậy còn hỏi."

Lương Thiệu Vũ: "."

Sau đêm đó, công việc và cuộc sống của Thẩm Kiều vẫn như trước, cô không biết Dương Kiên rời đi lúc nào, phải đi đâu, cô không hỏi bất kỳ điều gì, cũng không có ai chủ động nhắc tới anh với cô, Dương Kiên giống như đã biến mất trong cuộc sống của cô.

Ngoại trừ, gần tới hôm đó con gấu Teddy kia bị Thẩm Du công về. Bọn họ thậm chí còn không có một tấm ảnh chụp chung, gấu Teddy, là tín vật duy nhất có thể chứng minh bọn họ đã từng ở bên nhau.

Teddy chiếm giữ một phần hai không gian trên giường của cô, từ ngày đó, ngày nào cô cũng ôm nó ngủ.

Trưởng phòng Dương Kiên của phòng điều tra chợt bị đổi đi nơi khác, Phó trưởng phòng được cất nhắc thành quyền trưởng phòng. Mặc dù không có bất kỳ giao tiếp gì trong công việc, nhưng công việc vẫn được tiến hành xử lý đầu vào đầy như trước, không hề bởi vì lãnh đạo rời đi mà sinh ra bất kỳ ảnh hưởng nào không tốt.

Bên ngoài là một mảnh trời yên bình lặng, trừ ít người biết nội tình nhưng vì lợi ích của bản thân nên không hề tiết lộ chút nào ra ngoài, không biết nguyên nhân Dương Kiên chợt đổi đi nơi khác, hiển nhiên mọi người sẽ đưa ra đủ loại suy đoán với chuyện này, ngay cả cấp trên của Thẩm Kiều - Nghiêm Túc, con người hiếm khi bất quá, cũng cực kì tò mò về chuyện này. Thậm chí còn tranh thủ thời gian dò la Thẩm Kiều: "Chắc chắn cô biết tại sao đột nhiên trưởng phòng Dương lại chuyển đi nơi khác?"

"Không biết." Thẩm Kiều bình tĩnh lắc đầu.

"Không thể nào, cô là bạn gái anh ta, sao lại không biết?"

Thẩm Kiều sửa chữa: "Trưởng phòng Nghiêm, tôi không phải bạn gái của anh ta."

Nghiêm Túc sững sờ, tiếp nhỏ giọng hỏi: "Chia tay rồi à?"

Thẩm Kiều cười cười: "Tóm lại, tôi không có quan hệ gì với anh ta, cũng không biết nguyên nhân trong đó là gì."

Nghiêm Túc thở dài, vỗ vỗ bả vai Thẩm Kiều như an ủi, rồi đứng dậy rời đi.

Thẩm Kiều buông tài liệu trong tay ra, nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính, nhớ lại cuộc nói chuyện giữa bọn họ đêm hôm đó.

Cô đẩy Dương Kiên ra, nhìn anh chăm chú, một lúc sau, chậm rãi nói: "Anh không phải bạn trai, em cũng không phải là bạn gái, chúng ta chưa từng ở bên nhau, về sau cũng sẽ không."

Dương Kiên nghe vậy, chân mày nhíu chặt lại: "Đây là ý gì?"

"Về sau cứ sống như vậy thôi."

"Không được." Dương Kiên trực tiếp cự tuyệt, đồng thời ép cô nhìn mình.

"Anh không cảm thấy sao? Bất cứ chuyện gì giữa hai chúng ta, đều liên quan tới Thịnh Hạ, " Thẩm Kiều chợt cười rộ lên, nói tiếp: "Thật là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà(1)."

(1). Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà" Đó là câu nói của người Trung Quốc ý nói rằng Hàn Tín thành danh lên đỉnh vinh quang cũng nhờ thừa tướng Tiêu Hà (Lúc Lưu bang chỉ cho Hàn Tín một chức quan nhỏ trông coi lương thực trong quân ngũ Hàn Tín đã tức giận mà bỏ đi, Tiêu Hà mới khuyên Lưu Bang là nên giữ người này lại sẽ làm nên nghiệp lớn rồi cười ngửa đuổi theo Hàn Tín gọi trở lại.... sau đó Lưu Bang nghe lời Tiêu Hà mà dâng đài bái tướng).

Hàn Tín công cao, mặc dù bị phế chức nhiều lần nhưng Lã Hầu và Lưu Bang vẫn lo sợ ảnh hưởng của Hàn Tín nên mới nhờ Trần Bình cho Tiêu Hà đi gọi Hàn Tín vào cung và bắt giam rồi vu cho tội làm phản mà đem giết. (-Nguồn Google-)

Dương Kiên lắc đầu: "Là bởi anh xử lý chuyện này không thỏa đáng, em tức giận à? Lúc ấy anh chỉ muốn nhanh chóng nói rõ ràng với Thịnh Hạ, cho nên thay cô ấy xử lý Vạn Tuyên, không ngờ Vạn Tuyên lại bị giật dây."

"Khi đó anh cũng không nghĩ quá nhiều về chuyện đó, tựa như giờ phút này hai chúng ta cũng không biết sau này mình sẽ chết đi như thế nào."

"Nhưng mà chỉ vì chuyện này mà em muốn chúng ta tách ra?"

Thẩm Kiều bình tĩnh trả lời: "Chẳng phải ba mẹ anh cũng muốn như vậy sao? Dựa vào cái gì mà anh muốn chúng ta cùng chịu sự phản đối của tất cả mọi người?"

Sau đó, hai bọn họ chìm sâu vào im lặng một lúc lâu. Không biết đã trải qua bao lâu, Dương Kiên nhỏ giọng lầm bầm hỏi: "Em thật sự không muốn nghĩ lại à?"

"Không." Thẩm Kiều không hề suy nghĩ trả lời luôn.

Câu trả lời của cô hoàn toàn chọc giận Dương Kiên, anh mở cửa xe rồi đi, đóng sầm cửa xe lại khiến cả chiếc xe cũng lắc lư.

"Vi em, vì Thịnh Hạ, anh mới có thể kích động làm ra chuyện mất lý trí như vậy. Về sau, anh đừng như vậy nữa."

Câu nói độc thoại này, Dương Kiên vĩnh viễn không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thẩm Du! Em nói dối!

Cuộc sống của Thẩm Kiều bắt đầu đi vào quỹ đạo, mặc dù không khờ nhà không còn khẩn trương như trước, nhưng mà cũng không còn thoải mái an nhàn. Tình trạng sức khỏe của Cố Hoa Lam dần dần chuyển biến tốt, cứ chủ nhật Thẩm Kiều lại đưa bà ra ngoại ô, chỉ cần Thẩm Du rảnh rỗi, cũng sẽ đi cùng cô. Thẩm Kiều phân bổ toàn bộ thời gian cho công việc và ở bên cạnh mẹ mình, không giữ lại thời gian cho bản thân thời gian rảnh rỗi.

Tần Niệm hẹn cô không dưới mười lần, rốt cuộc cũng có cơ hội hẹn Thẩm Kiều cùng đi ăn tối. Tần Niệm đưa đẩy, "So với lãnh đạo quốc gia, ngài còn bận rộn hơn."

Thẩm Kiều vừa xem thực đơn, vừa không quan tâm, nói, "Lãnh đạo quốc gia chỉ cần bảo người khác làm việc, mình thì bị sai khiến làm việc, nên bận rộn so với bọn họ là chuyện bình thường." Ngón tay Thẩm Kiều gõ gõ mặt bàn, quyết định: "Muốn ăn tôm hùm."

Tần Niệm để cái ly xuống, giơ tay lên gọi người bồi bàn tới. Ghi món ăn xong, Hạ Tiểu Thu mới long đong một mồi chạy tới.

Thẩm Kiều nhíu mày nói: "Người bận rộn hơn so với mình tới rồi này."

Nhưng Hạ Tiểu Thu cũng không thèm nhìn Thẩm Kiều, trực tiếp kéo Tần Niệm hỏi: "Tài liệu đâu?"

Tần Niệm giả bộ hồ đồ: "Tài liệu gì?"

Về mặt Hạ Tiểu Thu nghiêm túc: "Khỏi phải giả bộ, Từ Tuấn nói có tài liệu muốn đưa cho mình. Mau lấy ra."

Tần Niệm ngồi ngay ngắn, khẽ nâng cằm lên, về mặt cao ngạo, thanh âm lạnh lùng: "Ăn xong bữa cơm này rồi nói tiếp."

Hạ Tiểu Thu nhìn Tần Niệm một lát, rồi vuốt tóc rồi mở khăn ăn ra, lúc này mới bắt đầu trả lời Thẩm Kiều: "Không bận rộn thì lấy cái gì mà sống?"

Hai tay Thẩm Kiều ôm ngực nhìn Hạ Tiểu Thu, không biết nên cảm thán dây cung phản xạ của cô ấy quá dài, hay là quá ngắn. Cuối cùng, Thẩm Kiều không kìm được dựa sát vào Tần Niệm, bát quái thăm dò: "Tài liệu gì vậy?"

Tần Niệm liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Thu, hắng giọng một cái rồi hỏi: "Cậu cho rằng tại sao thành tích công việc của cô ấy lại tốt như vậy?"

Con người của Thẩm Kiều đảo lòng vòng: "Có người đứng sau sân khấu."

"Thông minh, " Tần Niệm dùng ngón tay thon dài dím vào trán Thẩm Kiều, sau đó nghiêng đầu nói với Hạ Tiểu Thu: "Đừng làm mình không vui, nếu không mình sẽ chuyển tập tài liệu này đến ủy ban giám sát, cậu liền xong đời."

Hạ Tiểu Thu cười lạnh: "Vậy thì ông xã cậu cũng đi đời nhà ma."

Tần Niệm buông tay: "Ai có thể chứng minh cái này là của ông xã mình?"

Hạ Tiểu Thu nghiêng người ôm lấy Tần Niệm, hơi thở thơm như hoa lan: "Cô nương, cái miệng này, thật quá kín kẽ."

Tần Niệm đưa ngón trỏ ra quơ quơ, khoe miệng khẽ nâng lên: "Cậu là bị cáo, nên lời nói không có độ tin cậy."

Thẩm Kiều ngồi đối diện không nhìn nổi nữa, hai tay vỗ bàn nói: "Này này này, bị ngứa miệng rồi đúng không?"

Hai cô gái ngừng công kích lẫn nhau, đồng thời quay đầu lại quan sát Thẩm Kiều, Tần Niệm mở miệng trước, lớn tiếng hỏi: "Bọng mắt sao lại nặng như vậy?"

"Làn da thật thô ráp, cần phải tẩy da chết đi." Hạ Tiểu Thu nhân cơ hội nói theo.

Tần Niệm gật đầu phụ họa: "Tóc thì như mớ rom, làn da tái sạm không sáng bóng. Vừa đến mùa thu, phụ nữ nhất định phải chú ý chăm sóc."

Hạ Tiểu Thu: "Không được ăn quá nhiều, mùa đông rất dễ béo phì."

Tần Niệm: "Ăn nhanh như vậy, cũng không sợ nghẹn à."

Thẩm Kiều "cạch" để dao nĩa xuống, nhú mày lại: "Xong chưa?"

Nhưng hai người phụ nữ ngồi trước mặt không thèm để ý tới cô, tiếp tục phối hợp nhận xét cô từ đầu đến chân: "Vừa nhìn đã thấy là nghỉ ngơi không tốt."

"Hơn nữa đã rất nhiều ngày chưa đi spa."

Từ trong túi xách, Tần Niệm lấy ra một phong thư màu nâu, để trên bàn giao cho Thẩm Kiều: "Hội quán suối nước nóng, mình từng đến với Từ Tuấn rồi, cảm thấy cũng không tệ lắm, tranh thủ thời gian đi với đi đi, tiện thể thả lỏng bản thân một chút."

Hạ Tiểu Thu nói: "Để mình hẹn bác sĩ trung y cho cậu, chủ nhật này dù như thế nào cũng phải đi, để bác sĩ trung y điều dưỡng từ trong ra ngoài mới được."

Trái tim Thẩm Kiều âm ập, một dòng chua xót xông lên. Thẩm Kiều gờ tay lên gọi người bồi bàn, cất cao giọng nói: "Thêm một con tôm hùm nữa."

Hạ Tiểu Thu cau mày: "Đã nói rồi, không được ăn quá nhiều."

Một tay Tần Niệm chống cằm không quan tâm nói: "Cậu ấy không nghe cũng coi như xong."

Sau bữa tối, vốn định mở một bàn tiệc chúc, đã gọi lão Thất tới bổ sung chỗ thiếu xong, trên đường đi Thẩm Kiều lại trở quê. Nguyên nhân là lúc đi ngang qua tòa nhà của công ty Thẩm Du, cô nhanh chóng thay đổi chủ ý đồng thời cấp mạng đồ ăn khuya cho Thẩm Du.

Thẩm Kiều lái xe rất xa, mua một phần cháo gà hoành thánh nóng hổi, đó là món ăn vặt mà hai người bọn họ thích nhất.

Thẩm Kiều đi thang máy đến phòng làm việc của tổng giám đốc, vừa đi ra khỏi thang máy đã thấy trong phòng thư kí cũng đèn đuốc sáng trưng. Thẩm Du người này đã điên cuồng làm việc, lại còn phải lôi kéo một đám người làm thêm giờ.

Trợ lý của Thẩm Du biết Thẩm Kiều, sau khi nhìn thấy Thẩm Kiều, anh ta vội buông công việc trong tay ra, dẫn Thẩm Kiều đến phòng làm việc của Thẩm Du, hơn nữa còn giải thích: "Tổng giám đốc mở cuộc họp qua mạng, chắc vẫn còn 20 phút nữa, ngài ngồi đây chờ một chút."

Thẩm Kiều cười gật đầu. Trợ lý bảo người pha trà, bưng nước trái cây, Thẩm Kiều nhân cơ hội hỏi: "Gần đây mọi người thường làm thêm giờ à?"

"Đúng vậy."

"Bạn rộn cái gì vậy?"

Trợ lý nói: "Công ty muốn thiết lập chi nhánh công ty ở Hong Kong, hơn nữa còn đồng thời quyết định vươn ra thị trường Hong Kong, cho nên gần đây bắt đầu cực kì bận rộn."

"Hong Kong." Thẩm Kiều nhỏ giọng lầm bầm.

"Thẩm tiểu thư, nếu như không có bận rộn gì khác, tôi đi ra ngoài trước."

"Được, cảm ơn." Thẩm Kiều mỉm cười nói cảm ơn. Trợ lý khẽ vuốt cằm, cung kính rời khỏi phòng làm việc.

Thẩm Du kết thúc cuộc họp qua mạng, lại cùng thảo luận mấy vấn đề chi tiết với mấy vị quản lý cao cấp, trở lại phòng làm việc đã là nửa tiếng sau. Vừa rồi, thư ký đã nói cho anh biết, Thẩm Kiều tới, nhưng khi anh về phòng làm việc, lại không nhìn thấy bóng dáng của cô.

"Đâu rồi?"

Thư ký để mấy vi tính và tài liệu lên trên bàn làm việc, có chút khó xử lắc đầu, "Để tôi ra ngoài tìm xem."

Thẩm Du cầm điện thoại bấm số nội bộ, điện thoại còn chưa thông, anh liền nghe thấy tiếng "rầm rầm", sau đó thì thấy Thẩm Kiều hùng hổ chạy một mạch vào phòng làm việc, trong tay bưng cái gì đó.

Thẩm Du nhíu chặt mi tâm, hỏi: "Chị làm gì vậy?"

Thẩm Kiều để hộp đựng thức ăn vừa lấy ra từ trong lò vi sóng trên bàn làm việc, nhướn mày nở nụ cười, đưa cái muỗng cho Thẩm Du: "Tỷ tỷ đặc biệt chuẩn bị đồ ăn khuya đây. Du thiếu gia, mời ngài thưởng thức."

Thẩm Kiều mở hộp đựng thức ăn ra, một mùi thơm đậm đà xông vào mũi, lập tức khiến lục phủ ngũ tạng của Thẩm Du tỉnh lại.

Trước kia cứ làm việc đến giờ này, anh cũng mời tất cả đồng nghiệp cùng làm thêm giờ ăn khuya, nhưng để tiết kiệm thời gian nên thường giải quyết ở gần đây, thẳng thắn mà nói, đã chán ngấy khách sạn ở bên cạnh rồi, nên bát com thơm ngào ngạt vào canh gà hoành thánh, thực sự đã khiến anh không có tiền đồ mà muốn chảy nước miếng.

Thẩm Du ấn số điện thoại nội bộ, một lát sau trợ lý liền đẩy cửa đi vào. Thẩm Du đưa túi to hoành thánh mua ở bên ngoài cho trợ lý, dặn dò: "Mời mọi người ăn hoành thánh."

Trợ lý thấy logo trên túi, ánh mắt bắt đầu phát sáng, vội vàng vui mừng đồng ý, vừa đi ra khỏi phòng làm việc liền bắt đầu hí hửng hét to.

Thẩm Kiều ngồi đối diện Thẩm Du, nhìn dáng vẻ ăn uống say sưa của cậu ấy, phảng phất như nhìn thấy cậu ấy hai mươi năm về trước. Khi đó, bọn họ thường cướp đoạt đồ đạc của nhau, thậm chí còn đánh nhau, tất cả mọi người đều nói cô là chị gái thì phải nhường em trai, nhưng thường là cậu ấy nhường cô. Nhường nhịn hơn hai mươi năm nay, cô đã quen được Thẩm Du chăm sóc, lại quên thật ra người cần được chăm sóc chính là Thẩm Du.

"Ăn ngon không?"

Thẩm Du im lặng giờ ngón tay cái lên, Thẩm Kiều cười cong vầng mắt. Nhìn cái bát sắp sạch bách, Thẩm Kiều không nhịn được thử thăm dò: "Nghe nói, em định đưa công ty vươn ra thị trường Hong Kong?"

"Ừ." Thẩm Du gật đầu đáp lời.

"Cũng muốn đến Hong Kong thành lập chi nhánh công ty?"

Thẩm Du ngược mắt nhìn cô: "Sao lại bắt đầu quan tâm tới chuyện của công ty vậy?"

Thẩm Kiều không để ý tới nghi vấn của anh, cố ra vẻ thoải mái, hỏi: "Chuyện lớn như vậy, ai là người chịu trách nhiệm? Thành lập chi nhánh công ty ở Hong Kong, chỉ riêng việc khai thông quan hệ cũng là một vấn đề lớn đó."

"...."

Nụ cười trên mặt Thẩm Kiều vẫn còn, nhưng lại bắt đầu cứng đờ. Cô thật sự không ngờ, Thẩm Du sẽ thẳng thắn thừa nhận như vậy. Cậu ấy đang muốn khẳng định ý tứ muốn rời đi của bản thân sao? Sau khi phát hiện bản thân không phải một thành viên trong gia đình này cậu ấy muốn buông bỏ tất cả mọi thứ ở đây, bỏ cô đi đến Hong Kong xa xôi?

"Chị có việc bận, về nhà trước nhé." Thẩm Kiều đứng lên, xoay người chạy ra khỏi phòng làm việc.

Thẩm Du thăm mắng một câu, cầm áo khoác và chìa khóa xe lên sau đó đuổi theo. Thang máy đã đi xuống, anh đành phải chờ một cái khác, đợi đến khi

anh đuổi theo đến cửa tòa nhà thì thấy Thẩm Kiều đang định mở cửa xe.

Thẩm Du nhanh chóng chạy tới đứng trước đầu xe, vỗ cửa xe ý bảo cô xuống xe. Thẩm Kiều ngồi trong xe một lát, mới chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, giọng nói lạnh lùng: "Còn muốn nói gì nữa?"

Thẩm Du thở nhẹ rồi giải thích: "Đây là kế hoạch của công ty từ trước rồi."

Thẩm Kiều lần khỏi thưa thốt trên đường cái: "Dù sao nói đi nói lại cũng chỉ là một câu, phải đi."

"Nhưng mà không phải em muốn như vậy."

"Có cái gì khác nhau đâu, đi rồi còn có thể trở về à." Thẩm Kiều nhỏ giọng lầm bầm, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, "Không muốn như vậy, vậy em nói cho chị biết, cho dù không đi HongKong, có phải em vẫn có ý định dọn ra ngoài ở đúng không?"

Hầu kết của Thẩm Du giật giật, có chút gian nan thừa nhận: "Vâng."

Trông mặt Thẩm Kiều đỏ hoe, cười khanh khách: "Rõ ràng em đã đồng ý rồi, sẽ không rời khỏi nhà."

Thẩm Du nói: "Độc lập với rồi đi là hai chuyện khác nhau."

"Nhưng mà hiện giờ đối với chị mà nói, đó chỉ là một chuyện, em có dám thừa nhận hay không?"

Thẩm Du trầm mặc, khiến trong con giận dữ, Thẩm Kiều đạp chân ga, chiếc xe như một lưỡi kiếm sắc bén bắn ra xa.

Lối đi bộ trống trải, lưu lại một bóng dáng cao lớn nhưng đầy cô đơn.

Lúc về đến nhà, Cố Hoa Lam đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Thẩm Kiều nói với bà vài lời, rồi nhìn bà ngủ, Thẩm Kiều mới ra khỏi phòng ngủ. Thẩm Kiều nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường, hơi mất hồn.

"Thẩm Du vẫn chưa về à?"

Thẩm Kiều đột nhiên hồi hồn, nhìn thấy ba mình đi ra từ thư phòng, vuốt vuốt tóc rồi nói: Sắp rồi, gần đây nó rất bận."

"Con cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi." Nói xong, Thẩm An đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Thẩm Kiều vẫn không yên lòng, mặc một chiếc áo khoác dày rồi đi ra cửa. Gọi cho cậu ấy mấy cuộc điện thoại, không phải đang bận, chính là không kết nối. Thẩm Kiều đang do dự có nên gọi điện thoại cho lão Thất hay không, thì thấy một chiếc xe đang đi tới, càng ngày càng gần.

Thẩm Kiều nheo mắt lại nhìn ánh đèn xe, cô không chắc có phải Thẩm Du hay không, nhưng cô thật sự hy vọng đó là cậu ấy.

"Thế này là sao?"

Thẩm Kiều nhìn Thẩm Du, cảm giác đau đớn dần xông lên hốc mắt. Rốt cuộc, cô gian nan mở miệng nói: "Chị biết em rõ rất khổ sở, nếu như hôm nay chị là người đứng ở vị trí này, chị cũng không biết bản thân mình nên làm như thế nào để chịu đựng. Phải thừa nhận, chị không xứng với vai trò là chị gái của em, những ngày qua chị đã quên mất cảm thụ của em, cũng ít khi chú ý đến em, chị hứa, từ nay về sau nhất định sẽ làm tròn bổn phận của một người chị gái, cho nên, em có thể suy nghĩ lại một lần hay không?"

Thẩm Du vượt qua cô rồi đi vào nhà: "Em nói rồi, đây là kế hoạch của công ty."

Thẩm Kiều nhìn bóng lưng của anh, gặm nhẹ: "Nói dối!"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Nhớ nhưng không nói thành lời.

Thẩm Du bỗng đứng dừng lại, từ từ xoay người, nhìn Thẩm Kiều khẽ cười, "Ngoại trừ mọi người là người thân ra, rồi nhà rồi em còn có thể đi đâu? "

Lúc Thẩm Du nói chuyện, trong mắt lóe lên ánh sáng nhỏ vụn. Lời nói của cậu ấy giống như một bàn tay vô hình, đột nhiên bóp lấy cổ của Thẩm Kiều, trong lúc nhất thời làm cho cô cảm thấy không thể hô hấp.

"Chị đừng suy nghĩ nhiều quá." Dứt lời, Thẩm Du xoay bước đi băng qua khoảng sân.

Thẩm Kiều chán nản dựa vào bên tường, gió đêm khê thổi, cô cảm thấy hơi lạnh. Loáng thoáng cảm thấy, tất cả những người bên cạnh cô sắp sửa rời cô mà đi.

Dương Kiên, anh có ổn không, công việc thuận lợi chứ? Có gặp phải vấn đề phiền phức, khó giải quyết hay không? Có bận rộn lắm không? Ở bên quần chúng nhân dân, có rất nhiều việc vui đúng không? Có vui đến quên cả trời đất không? Có gặp được cô gái xinh đẹp nào hay không?

Dương Kiên, em rất nhớ anh, anh có biết không?

Trận mưa mùa thu này đột nhiên đến không hề báo trước, đã một ngày một đêm rồi, đêm dần buông xuống, mưa không có xu hướng ngớt, mưa to nên đường núi bị chặn lại, xe lên núi hay xuống núi đều bị ngăn lại, chỉ có thể chờ tạnh mưa, đồng thời phải đợi đường được sửa xong. Dương Kiên vào trong thôn trên núi tìm hiểu tình hình cũng vì vậy mà bị dừng lại trên núi.

Trưởng thôn tay cầm đèn pin đi trước dẫn đường, Dương Kiên và thư ký cùng đi phía sau, thư ký cầm một cái ô che mưa cho cả hai người.

Trưởng thôn dừng lại trước một ngôi nhà, sau khi gõ cửa thì trong sân truyền đến tiếng chó sủa. Mưa rơi ào ào, bà vai Dương Kiên và thư ký lộ ra ngoài đã bị nước mưa làm ướt nhẹp. Một cơn mưa thu lạnh lẽo, nhất là trên núi càng cảm thấy lạnh hơn, thư ký rút vai, không ngừng hít hít mũi.

Cánh cổng đã được mở ra, trưởng thôn nói mấy câu với người mở cửa, sau đó quay đầu lại cười nói: "Kiểm sát trưởng Dương, điều kiện ở đây hơi kém, tối nay ngài cố chịu một chút."

Dương Kiên chân thành cười nói: "Khiến trưởng thôn thêm phiền toái rồi."

Trưởng thôn vội vàng lắc đầu: "Không phiền đâu."

Đi xuyên qua khoảng sân nhỏ, tiếng sủa của con chó bị xích bên tường càng lớn hơn, nó thậm chí còn chạy ra khỏi túp lều của mình, trong mưa kích động giùng giàng, hướng về phía mấy người mới từ ngoài vào đến cuối sân.

Thư ký trở nên cực kì cẩn thận, thân thể cũng bắt đầu có ý thức lùi về phía sau, rút người lại.

Dương Kiên hỏi: "Sợ chó à?"

Chàng trai vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Không sợ! Chỉ là, tôi lo dây xích sẽ đứt." Chàng trai gỡ đầu, anh lại gần Dương Kiên, nhỏ giọng nói: "Ngài không biết thôi, loại chó như thế này ở nông thôn, gặp người xa lạ sẽ xông tới, cực kì hung hãn, tôi thật sự đã gặp một trường hợp kéo đứt dây xích rồi nhào lên!" Lo lắng Dương Kiên không tin, anh ta lại gạt mạnh đầu một cái.

Dương Kiên cười cười, từ chối cho ý kiến.

Trưởng thôn thu xếp cho bọn họ ở một gia đình giàu có nhất trong thôn, chỉ có nhà đó mới có phòng trống để bọn họ nghỉ ngơi. Nhưng mà điều kiện cũng chỉ có hạn, trong phòng cũng chỉ có một tấm phản và một tấm đệm giường mỏng, ga trải giường bởi vì thời tiết trong núi nên cực kì ẩm ướt.

Dương Kiên mặc nguyên quần áo nằm trên giường ngủ. Đầu gối lên cánh tay, mắt nhìn chăm chăm trần nhà. Điện thoại di động không còn pin, bức ảnh mỗi đêm anh đều muốn nhìn cũng không thể nhìn thấy được nữa rồi. Đó là lần trước tranh thủ lúc cô ngủ, anh lên chụp được. Gò má xinh đẹp, dáng ngủ bình thản, nhắm mắt lại, ảo tưởng cô đang ở bên cạnh mình.

Thẩm Kiều, đã ba mươi sáu ngày không được nhìn thấy em rồi. Nghe nói em thường làm thêm giờ, vẫn rất bận rộn; nghe nói em không có dự định tìm bạn trai mới. Nghe nói rất nhiều chuyện, lúc nào thì mới có thể nghe chính miệng em nói đây? Em có biết hay không, anh rất nhớ em.

Thẩm Kiều vui đầu nằm sấp trên người của gấu Teddy, biểu tượng trò chuyện trên màn hình của điện thoại trong tay cô vẫn chưa kết thúc, trong ống nghe có một giọng nói êm ái lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần: "Số điện thoại bạn vừa gọi hiện đã tắt máy".

Có người, khi họ rời đi, bạn sẽ sống không nổi, Thẩm Kiều chưa từng thấu hiểu đạo lý này như ngày hôm nay. Không thể dựa dẫm vào ai nữa, không thể hy vọng xa vời rằng bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, không xa không rời.

Người ở bên cạnh mình, cũng không có nghĩa là sẽ không rời đi, còn người đã rời đi, cũng không có nghĩa là sẽ không trở về nữa, tất cả mọi thứ đều có thể thay đổi, cô không biết trước được tương lai sẽ thay đổi như thế nào, tựa như không thay đổi được thực tế, cô chỉ có thể chọn chịu đựng, và đối mặt với nó.

Nhưng mà, cô cũng hi vọng, ngày mai sẽ là một ngày với ánh mặt trời rực rỡ.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày từng ngày, về chuyện đi Hong Kong, Thẩm Kiều và Thẩm Du cũng ăn ý không muốn nhắc lại. Thẩm Kiều không biết kế hoạch của công ty cậu ấy đã tiến hành đến bước nào rồi, càng không biết lúc nào cậu ấy sẽ rời đi.

Thẩm Kiều lên thăm dò, Thẩm Du mời ngân hàng đầu tư của Chu Tử Tuấn để làm ipo (1), nhưng chưa định ngày cụ thể. Căn cứ vào ý tứ Chu Tử Tuấn, Thẩm Du vốn định thiết lập chi nhánh công ty trước, để công ty đứng vững tại thị trường Hong Kong, rồi mới bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị đưa lên sàn. Thẩm Kiều tính toán sơ sơ một chút, chỉ ít cũng phải ba đến năm năm. Nhưng ba năm sau, công ty lên sàn thành công ở Hong Kong, Thẩm Du sẽ thực sự quay về sao? Đối với cậu ấy mà nói, có khi nào cái nhà này, thật ra thì cũng không phải là nhà của cậu ấy?

(1). hát hành lần đầu ra công chúng, còn gọi là IPO (viết tắt theo tiếng Anh: Initial Public Offering) là việc chào bán chứng khoán lần đầu tiên ra công

chúng. Khái niệm công chúng được hiểu là một số lượng nhà đầu tư đủ lớn với giá trị chứng khoán chào bán cũng đủ lớn. Sau khi phát hành lần đầu ra công chúng, một công ty cổ phần sẽ trở thành công ty đại chúng (hay công ty cổ phần đại chúng).

Không phải Thẩm Kiều chưa từng nghĩ tới, sớm không làm, muộn không làm, Thẩm Du cố tình chọn lúc này để đi Hong Kong, có liên quan tới Thịnh Hạ hay không?

Mặc dù tất cả đều không phải là lỗi của cậu ấy, nhưng quả thật cậu ấy đã chiếm giữ vị trí của Thịnh Hạ, thay thế cuộc sống vốn có của Thịnh Hạ, có lẽ cậu ấy sẽ có cảm giác tội lỗi, cảm thấy mọi thứ cậu ấy đang có đều của Thịnh Hạ. Vì không muốn mọi người lúng túng, cũng để trong lòng mọi người thanh thản, cậu ấy mới chọn rời đi. Nhưng mà, cậu ấy không thừa nhận đây là rời đi, miễn cưỡng nói là muốn độc lập.

Thẩm Kiều cũng biết, thật ra thì không nên ngăn cản quyết định của anh, nhưng mà cô lại sợ Thẩm Du sẽ có cảm giác "không có nhà để về", lo lắng cậu ấy sẽ cho rằng bản thân mình là một người bị vứt bỏ. Biết rõ tâm lý của cậu ấy cũng không yếu ớt, không chịu nổi đã kích như vậy, nhưng mà cậu ấy luôn che giấu tâm sự, cô thường không nhận được mà suy đoán, lo lắng cái này, lo lắng cái kia.

Theo thường lệ, mỗi tuần bộ ngoại giao lại tổ chức một hội nghị, nghe xong báo cáo và kế hoạch công việc của mọi người, Nghiêm Túc bắt đầu truyền đạt xuống cấp dưới công việc mới nhất. Có một vụ án có vẻ tương đối khó, sau nhiều lần thảo luận cuối cùng mới xác định, Nghiêm Túc gõ xuống bàn hội nghị, cất giọng nói: "Vụ án này sẽ do Thẩm Kiều phụ trách, có vấn đề gì không?"

Ở đầu bên kia của bàn hội nghị, Thẩm Kiều giơ tay ra hiệu đồng ý, nhưng cô vẫn tập trung tinh thần nghe giọng nói phát ra từ tai nghe bluetooth, đồng thời nhanh chóng ghi một chuỗi số điện thoại.

Sau khi kết thúc hội nghị, Thẩm Kiều theo mọi người đi ra khỏi phòng họp. Nghiêm Túc đi theo cô, không yên lòng hỏi: "Mới vừa rời đi họp tôi nói gì cô có nghe không?"

Thẩm Kiều vừa tháo tai nghe bluetooth xuống vừa nói: "Dĩ nhiên là nghe thấy."

"Có biết là cô phải đi công tác nước ngoài không?"

"Không phải đã nói đồng ý rồi sao?" Thẩm Kiều nhún vai một cái, ôm máy vi tính thần nhiên tránh ra.

Nghiêm Túc thả chậm bước chân im lặng thờ dài, cái cô Thẩm Kiều này, thật là càng ngày càng không kiêng nể gì nữa rồi.

"Tên là Thịnh Hạ, đúng, Trung Quốc, cảm ơn." Một tay Thẩm Kiều cầm điện thoại, bàn tay còn lại đang cầm một cây bút ký tên, theo thói quen xoay xoay.

"Thẩm tiểu thư đúng không? Xin lỗi, bệnh viện chúng tôi không có bệnh nhân nào tên là Thịnh Hạ."

Cây bút ký tên rơi từ trong tay xuống. Thẩm Kiều không tin, không thể nào, trừ phi... đã xuất viện. Thẩm Kiều chỉ có thể cầu xin anh ta kiểm tra lại một lần nữa, đồng thời kiểm tra luôn bản ghi chép xuất viện.

Chờ đợi một lúc lâu, sau đó được cho biết là 1 tháng trước Thịnh Hạ đã làm thủ tục xuất viện.

Thẩm Kiều nói cảm ơn, có vẻ đắm chiêu cúp điện thoại, mi tâm nhíu lại thật chặt. Sao đã xuất viện rồi? Không thể do Dương Kiên sắp xếp được, anh vừa đưa cô ấy đi, thì bản thân cũng bị đưa đi. Càng không thể do bản thân Thịnh Hạ, nhưng mà ngoại trừ những người này, còn có ai vào đây?

Thịnh Hạ xuất viện, cô ấy sẽ đi đâu? Vẫn ở nước ngoài, hay đã trở về nước?

Công việc theo nhau mà tới khiến Thẩm Kiều không rảnh để lo lắng vấn đề này, hàng ngày, cô phải tăng ca đến khuya. Nghiêm Túc giao một vụ án vô cùng khó cho cô, mà vụ án trước đó cô còn làm xong những công việc cần phải xử lý, lượng công việc khổng lồ ép cô tới mức gần như thở không nổi.

Thẩm Kiều mệt mỏi về đến nhà, đúng lúc Thẩm An cũng vừa mới vừa kết thúc công việc quay về. Dì đang làm đồ ăn khuya, hai cha con cô ngồi xuống trước bàn ăn.

Bộ dạng u sầu của Thẩm Kiều, giữa mi tâm lại lộ vẻ mệt mỏi nên không tránh được ánh mắt của Thẩm An, "Gần đây công việc bẻ bộn nhiều việc lắm à?"

Thẩm Kiều nghe thấy thế thì ngẩng đầu, mắt chớp chớp nói: "Vâng, có hơi bận."

"Bận thì cũng phải chú ý thân thể."

Thẩm Kiều mỉm cười: "Vâng."

Trong lúc nhất thời, trong phòng ăn chỉ còn lại tiếng bát đĩa nhẹ nhàng va chạm. Thẩm Kiều ngậm cái thìa, nghĩ đi nghĩ lại, rồi chậm rãi mở miệng nói: "Ba, Thẩm Du định đi Hong Kong."

Cánh tay Thẩm An dừng lại, sau đó dứt khoát để cái thìa xuống, ánh mắt rơi trên người Thẩm Kiều, "Đi công tác?"

"Không, định cư." Thẩm Kiều nhìn ba mình, nhẹ nhàng nói.

Thẩm An mấp máy môi, năm tháng đã khiến mi tâm của ông biến thành hình chữ xuyên. Một lúc lâu sau, Thẩm An nói: "Ba sẽ tìm Thẩm Du nói chuyện. Chuyện này, trước đừng nói cho mẹ, gần đây thân thể bà ấy mới tốt lên một chút."

"Con biết." Thẩm Kiều gật đầu. Nếu thật sự là ông đi đón Thịnh Hạ, vậy thì ông có cố gắng giữ Thẩm Du lại không?

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Ngàn Dặm Đi Tìm Kiền

Sau khi tiếp nhận công việc, Thẩm Kiều liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị đi công tác. Trong lòng thấy rất kì lạ, cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, hi vọng mình sẽ đi trước khi Thẩm Du đi Hong Kong. Loại cảm giác này, giống như là muốn trốn chạy.

Cuối cùng Thẩm An đã nói gì với Thẩm Du, Thẩm Kiều cũng không biết, cô chỉ biết Thẩm Du vẫn không thay đổi chủ ý. Về phần làm thế nào để mẹ tiếp nhận, thì phải xem bản lĩnh của Thẩm Du rồi.

Sau đó, Cố Hoa Lam lại tiếp tục sinh bệnh, Thẩm Du không ngủ không nghỉ ở bên giường bệnh chăm sóc bà một tuần liền. Sau lễ Giáng Sinh, Thẩm Du liền lên đường đi Hong Kong.

Trước khi Thẩm Du đi, anh có gọi điện thoại cho Thẩm Kiều, không biết là ai bắt đầu trước, bọn họ bắt đầu nói về những chuyện khi còn bé, có lẽ là do tức cảnh sinh tình, Thẩm Kiều chột khóc. Cách ông nghe lạnh lẽo, Thẩm Du chỉ có thể nhắc lại ba chữ một cách vô lực: "Đừng khóc mà".

Thẩm Kiều vừa khóc vừa trách móc: "Có thể nói khác một chút không?"

Ở đầu bên kia điện thoại, Thẩm Du còn nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới nói: "Thật đấy, đừng khóc nữa."

Kết quả, Thẩm Kiều còn khóc dữ hơn. Khi còn bé cũng giống như vậy, Thẩm Kiều bởi vì nguyên nhân nào đó mà khóc, Thẩm Du thường tự chơi trò chơi của mình, căn bản không để ý đến cô, cho đến khi hoàn toàn không nghe nổi nữa, mới có thể an ủi nói đừng khóc một cách qua loa. [Truyện được edit bởi Mạn Nhi** dĩ©nđânđềđ quýđ©n]Có lúc anh bị ép đến nóng nảy, anh sẽ đi vòng quanh, sau đó gọi điện thoại cho ba mẹ, đưa món đồ chơi của mình cho cô, sau đó nói: "Thật đấy, đừng khóc nữa!"

Thẩm Kiều đi được bốn tháng, đến tết âm lịch thì cố gắng thu xếp ra ba ngày nghỉ để về nước một chuyến. Vì để tiết kiệm thời gian, Thẩm Kiều một mình lên máy bay, khi trời còn chưa sáng cũng đã về đến Bắc Kinh.

Thẩm Kiều Bản muốn cho cha mẹ một sự bất ngờ, cho nên cô không nói cho bất kỳ ai biết tin mình về, kết quả cô lại bị cha mẹ làm cho kinh ngạc. Ba cô hiếm khi đưa mẹ ra ngoài du lịch, dì giúp việc cũng nghỉ về nhà ăn tết, ngôi nhà to như vậy trống không một bóng người. Thẩm Kiều đứng trong phòng khách, đột nhiên cảm thấy ngôi nhà này thật to, trần nhà thật là cao, không khí rất lạnh.

"Hắt xì." Thẩm Kiều vượt vượt sống mũi, xách valy hành lý lên, vừa cố gắng leo cầu thang, vừa gọi điện thoại: "Ban hậu cần đúng không ạ? Ngài khỏe chứ, cháu là Thẩm Kiều, phiền ngài tới đây một chuyến, hệ thống sưởi của nhà cháu hình như xảy ra chút vấn đề."

Thẩm Kiều xả nước nóng để tắm, dùng bộ quần áo bằng vải bông thật dày quấn quanh người, trong ngực ôm một hộp giấy rút, lau nước mũi hỏi ông chú đang kiểm tra đường ống sưởi ấm: "Có vấn đề gì không ạ?"

Ông ấy cầm công cụ và đèn pin, đứng lên nói: "Không có vấn đề gì cả."

"Vậy sao lại không thấy ấm?" Lúc Thẩm Kiều nói chuyện, còn cảm thấy cả người rét run.

Ông ấy tháo găng tay ra, lau mồ hôi trên trán, rồi nói: "Cô nương, có phải cháu bị bệnh hay không? Trong nhà rất ấm mà." Nói xong, lại lấy một cái nhiệt kế để đo nhiệt độ trong phòng ra, phía trên hiện lên là 19 độ.

Thẩm Kiều nhìn nhiệt độ hiện lên trên nhiệt kế, lại nghiêng đầu hắt xì.

Ông bắt đầu dọn dẹp thùng dụng cụ, "Cháu tìm xem còn thuốc hạ sốt không rồi uống đi, đang ăn tết mà ngã bệnh cũng không hay."

Thẩm Kiều lau lỗ mũi, cười ngại ngùng: "Cám ơn ngài."

Tiền ông chú sửa hệ thống sưởi đi, Thẩm Kiều tìm trong hòm thuốc được cái nhiệt kế, quả nhiên là sốt rồi. May mà trong nhà có đầy đủ các loại thuốc, Thẩm Kiều uống thuốc, rồi uống thật nhiều nước, chườm chần bắt đầu ngủ.

Thẩm Kiều ngủ gần một ngày, gần tối thì bị tiếng pháo đùng đoàng ngoài cửa sổ đánh thức. Cô ôm lấy chăn ngồi dậy, đầu vẫn có chút choáng váng như cũ, nhưng mà nhiệt độ đã hạ xuống.

Trên điện thoại bị tắt tiếng có mấy cuộc gọi nhỡ, khiến cô bất ngờ là Trương Khải gọi tới. Anh sẽ không thần thông như vậy, biết rõ chuyện cô về nước chứ? Thẩm Kiều đang do dự có nên gọi lại hay không, màn hình điện thoại di động lại sáng lên lần nữa.

Thẩm Kiều háng giọng một cái, nhận điện thoại: "Thất thiếu gia có gì dạy bảo?"

"Ở đâu vậy?"

Con người Thẩm Kiều đảo lòng vòng: "Ở chỗ nên ở."

Trương Khải nói: "Làm trò, có phải em đã về nước rồi đúng không?"

Thẩm Kiều khẽ giật tóc, qua loa ừ một tiếng.

"Chẳng trách, tôi vừa mới gặp Nghiêm Túc, nói năm mới cũng không cho em nghỉ phép, tựa như dùng một mẫu xương dụ con chó chạy khắp thế giới, kết quả anh ta cười nói tôi nói oan cho anh ta. Anh ta oan chỗ nào chứ? Cho nên tôi nghĩ tới nghĩ lui, xem chừng là đã về."

"Ngài thật là thông minh." Thẩm Kiều thành thực khích lệ. Nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, ai là chó đây?

Trương Khải vô cùng hưởng thụ, vui mừng nói: "Đã về rồi thì đến chỗ tôi ngồi một chút đi!"

Thẩm Kiều không quên cảnh cáo: "Này, đừng rêu rao khắp nơi là tôi đã về."

"Nếu như em không đến, tôi sẽ lập tức đi tìm cái loa!"

Thẩm Kiều: "."

Thẩm Kiều nhìn bộ dạng chán chường của mình trong gương, nếu như ba ngày này không ra khỏi cửa, vậy thì ba ngày này cô sẽ giữ nguyên hình tượng rối tung rối mù này mất, cứ như vậy mà chán chường ăn tết, không tốt cho lắm.

Trương Khải lại mới mở thêm một hội sở tư nhân, lầu hai của hội sở có món ăn cung đình là sở trường, mỗi ngày chỉ chiêu đãi một bàn, Trương Khải hào phóng dùng bàn này để chiêu đãi Thẩm Kiều.

Bọn họ phân ra ngồi ở hai đầu bàn, hai vị mỹ nhân mặc trang phục cung đình gấp thức ăn, bàn tay thon thon tựa như phấn điều ngọc mài, khuôn mặt nhỏ nhắn càng xinh đẹp, tinh tế hơn, như là dùng thước đo ra vậy.

"Sao về mà cũng không nói một tiếng?"

Thẩm Kiều nhấp một ngụm trà, cười khổ: "Vốn muốn cho ba mẹ một bất ngờ, kết quả lại bị hai người bọn họ làm cho bất ngờ." [Truyện được edit bởi Mạn Nhi** đi @nđàn @đ@n]

Trương Khải khẽ chau mày: "Ba mẹ? Sao tôi lại nghe nói bọn họ đã đi du lịch nước ngoài?"

"Không phải nghe nói, mà là thật." Thẩm Kiều cổ ra vẻ không quan tâm.

Trương Khải ngừng đùa, vẫy hai vị mỹ nữ lui ra, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kiều, "Tiểu Thu biết việc em trở về không?"

Thẩm Kiều lắc đầu, "Chưa nói cho cô ấy biết." Nếu như Hạ Tiểu Thu mà biết cô về nước, nhất định sẽ kéo cô lên núi, cô mới không muốn ngủ trên núi, cứ như tu hành vậy.

"Đã vậy thì thế này đi, dứt khoát về nhà tôi ăn tết đi. Cha mẹ tôi nhìn thấy em, nhất thời cao hứng, không chừng tôi có thể ăn xong tết một cách vui vẻ!" Trương Khải đung cánh tay Thẩm Kiều một cái, cười đến mặt mày hớn hớn, đối với lời đề nghị này có đáng vẻ cực kì kích động.

Thẩm Kiều cười giả lả: "Vẫn nên thôi đi."

Nhà Trương Khải và Dương Kiên ở cùng một đại viện, đi vào đó sẽ gặp ai, cô cũng không dám tự dưng đoán xằng bậy.

"Yên tâm, lão Dương không về đâu, từ sau khi cậu ấy đi, nửa năm nay vẫn chưa quay về, giống như đã mất tích vậy."

Thẩm Kiều vui đầu ăn uống, nói với giọng thân nhiên: "Nói chuyện này với em làm gì."

"Sợ em muốn biết, lại ngại không dám mở miệng hỏi. Có thấy tôi tri kỉ không?"

"Trương Khải." Thẩm Kiều chột kêu tên anh một cách nghiêm túc.

"Ồi?"

Thẩm Kiều ngẩng đầu nhìn anh, chậm rãi mở miệng hỏi: "Địa vị của anh ở nhà thấp như vậy, vậy mà đêm ba mươi cũng không về nhà, không sao chứ?"

Trương Khải chớp chớp mắt, cố gắng tiêu hóa hàm ý của từ "địa vị thấp". Anh ta nhanh chóng nghĩ ra cái gì đó, ôm hai cánh tay trước ngực, thân thể cũng lui về phía sau: "Đúng là có phong độ, tôi cũng không quan hệ nam nữ bừa bãi, nhất là phụ nữ tôi quen biết."

Thẩm Kiều: "."

Trương Khải đặt vào cốp sau của xe việt dã một thùng nước Evian, một thùng đồ uống chức năng, một thùng cà phê đóng lon, ngoài ra còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt, đồ ăn chín để sau xe, điều chỉnh hệ thống dẫn đường, đồ đầy bình xăng, lúc đi ngang qua trung tâm mua sắm bọn họ còn mua cho mình hai bộ quần áo để tắm rửa, tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, lái xe việt dã treo biển số của quân khu Bắc Kinh ra khỏi nội thành, chạy lên đường cao tốc Bắc Kinh - Hồng Kông.

Từ giờ đến lúc Thẩm Kiều xuất ngoại, còn chưa đầy 48 tiếng, mà bọn họ muốn đi qua ba tỉnh tiến vào Giang Tây, quãng đường chạy đi chạy về là 2600 cây số, cần 20 tiếng đồng hồ.

Thẩm Kiều nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cảm giác bản thân thật sự điên rồi, mới có thể nghĩ ra ý tưởng này, hơn nữa trong vòng nửa giờ, mới liên hệ được với thực tế.

Nửa giờ sau, Thẩm Kiều nói: "Anh không về nhà cũng không sao à? Nếu không, chúng ta đi chỗ khác chơi đi? Đi đâu tốt nhỉ? Đi ngắm hồ Bà Dương được không?"

Ước chừng Trương Khải sừng sốt mất 5 phút, sau đó liền bắt đầu tìm điện thoại, Thẩm Kiều cho rằng anh muốn báo cho ai đó, bèn giữ bả vai của anh ta lại, cảnh giác hỏi: "Định làm gì vậy?"

Trương Khải nói một cách tỉnh táo: "Chuẩn bị xe, mua đồ, chuẩn bị lên đường!"

Thẩm Kiều nuốt một ngụm nước bọt.

Nửa tiếng sau, Thẩm Kiều trải qua cơn kích động và khản trương, sau khi an tĩnh lại thì cô không chỉ cảm thấy bản thân mình điên rồi, lại cảm thấy hành động của mình lần này thật sự không thỏa đáng.

"Nếu không, chúng ta đừng đi ngắm hồ Bà Dương nữa, lái xe hơn mười tiếng đây."

Trương Khải nhướn mày, cao giọng nói: "Muộn rồi!"

Thẩm Kiều cười theo nói: "Phía trước có lối ra của đường cao tốc, cũng không muộn."

"Vậy cũng không được." Giọng nói của Trương Khải tựa như quát: "Gia đã không làm thì thôi, một khi quyết định, ai cũng không ngăn được, gia đã đốt tiền vũ trụ này rồi, hiện chỉ có một con đường, đó chính là tiến thẳng về phía trước!"

Máy sưởi trong xe mở vừa đủ, mặt của Thẩm Kiều bị gió lạnh thổi nên lại phát sốt, cô vuốt vuốt cái trán, rồi nói: "Hôm nay mới bị bệnh, lúc anh gọi điện thoại cho tôi thì vừa mới hạ sốt, cảm thấy bây giờ nhiệt độ lại tăng lên rồi."

Trương Khải nghiêng đầu nhìn cô một chút, vội vàng dừng xe trên đường, lấy hòm thuốc từ cốp sau ra đưa cho Thẩm Kiều, thuận tiện ném cho cô một chai nước: "Tự mình tìm thuốc, uống rồi ngủ đi, tỉnh ngủ là đến nơi."

Thẩm Kiều nhìn hòm thuốc và chai nước, suýt nữa òa khóc.

"Thất gia, không dối gạt ngài, tôi sợ lắm."

"Sợ cái gì?"

"Sợ anh không để ý tới tôi."

Trương Khải dở khóc dở cười, đeo tai nghe bluetooth lên, gọi một cuộc điện thoại, giọng nói thoải mái: "Kiểm Sát Trương Dương, bận rộn gì không? Có thể có chuyện gì, chúc mừng năm mới ngài thôi. Đúng rồi, xế chiều hôm nay tôi có đến nhà cậu, hai ông bà già nhà cậu đang chiến đấu. Không biết à? Bởi vì cậu không về mừng năm mới chứ sao, thái hậu nương nương cũng nổi giận, khói lửa chiến tranh cháy hừng hực. À, có chuyện gì à, cậu bận gì thì làm đi. Cái gì cơ, ăn nhiều một chút đi, vất vả cả năm rồi."

Trương Khải vừa mới cúp máy, Thẩm Kiều liền ra sức đấm cho anh ta một đấm, lông mày xinh đẹp nhíu chặt lại: "Gọi cho anh ấy làm gì?"

"Phải xác định xem cậu ấy có ở đó không chứ? Nếu không, cậu ta hào hứng quay về, kết quả là chúng ta đi vô ích. Lái xe mười giờ đó đại tỷ à, ngồi đến mức cái mông cũng bị bẹp, cánh tay cũng sẽ rút gân."

Thẩm Kiều cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Nếu mệt như vậy, hay chúng ta trở về đi."

Trương Khải gân cổ lên, ngửa cằm lên kêu la: "Không được! Thà chết chứ không chịu khuất phục! Tôi nhớ lão Dương rồi, nên phải nhìn thấy cậu ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Ngọc Nhiên Đồi Lại Sự Kinh Hãi

Thẩm Kiều nuốt viên thuốc, rồi bắt đầu buồn ngủ, nhanh chóng nghiêng người nằm ngủ trên ghế lái phụ rộng rãi.

Để chống lại cơn buồn ngủ, lão Thất không ngừng nhai kẹo cao su, khi thực sự không chịu nổi nữa, liền dùng xe rút ra hai điều thuốc. Rốt cuộc, trước khi bình minh lên, bọn họ cũng đến nơi.

Mông một đầu năm mới, huyện thành nhỏ yên tĩnh giống như một tòa thành trống không, bác lao công thường quét dọn đường phố để bảo vệ môi trường cũng ở nhà ăn mừng năm mới, quán bán đồ ăn sáng thì càng không có. Trương Khải lái xe, từ từ xem xét trên đường cái, rốt cuộc tìm được một quán cơm vừa mới khai trương. Anh dùng xe ở ven đường, đánh thức Thẩm Kiều đang ngủ say.

Hai người bọn họ ngồi xuống một cái bàn trong quán, Thẩm Kiều gọi một bát cháo, Trương Khải gọi ba lồng sủi cảo hấp.

Thẩm Kiều vừa mới tỉnh ngủ nên không có tinh thần, dường như bị chậm nửa nhịp, còn Trương Khải lái xe cả đêm lại như cần thuốc lác, không hề có dáng vẻ mệt mỏi, thậm chí còn hào hứng bưng bưng nói chuyện phiếm cùng ông chủ quán cơm. Tiếng phổ thông của ông chủ quán mang đậm ngữ điệu của tiếng địa phương, đến nỗi Thẩm Kiều không thể nghe hiểu hoàn toàn, Trương Khải lại nói chuyện cực kì hăng hái, Thẩm Kiều thật sự phục anh sát đất.

Ăn xong bữa sáng, bọn họ lại theo chỉ dẫn của chủ quán cơm, tìm được một nhà khách, nghe nói đây là sang trọng nhất trong huyện thành để tắm rửa. Bốn ba cả đêm, dù sao cũng phải chỉnh trang cho bản thân thật gọn gàng, nếu không cứ bày ra vẻ rối tinh rối mù, khỏi cần nói Dương Kiên, Thẩm Kiều cũng cảm thấy ghét bỏ bản thân, dù vui mừng như thế nào, cũng sẽ ghét bỏ.

Bởi vì không biết Dương Kiên ở đâu, nên hai người bọn họ dứt khoát đến của Viện Kiểm Sát cầm chốt, Trương Khải chịu trách nhiệm đi vào hỏi thăm tình hình. Căn cứ vào tin tức mà Trương Khải dò la được, hôm nay Dương Kiên sẽ đến trực, nói cách khác bọn họ chỉ cần chờ ở bên ngoài, chắc chắn có thể gặp anh.

Trương Khải điều chỉnh góc độ của thành ghế, nửa nằm xuống, tay không ngừng vuốt dạ dày: "Sáng sớm ra đã ăn ba lồng sủi cảo hấp, khỏi cần tiêu hóa luôn."

"Sau đó thì sao?"

Trương Khải nhắm mắt lại nói: "Dạ dày khó chịu."

Thẩm Kiều tìm thuốc, đưa cho anh một bình nước, "Uống thuốc đi, hai chúng ta hoán đổi, đợi lát nữa tôi sẽ lái xe."

"Có được không vậy?"

Thẩm Kiều lăm lăm xuống xe: "Mắt chó xem người thấp (1)."

1. Ý coi thường người khác.

Thẩm Kiều nhìn chằm chằm con đường cái đối diện với cửa chính, cảm xúc rất phức tạp. Nhớ anh, muốn gặp anh, nhưng lại không biết sau khi nhìn thấy anh, thì cô nên nói gì, làm gì. Nếu như anh dùng lời nói lúc chia tay để cười nhạo cô, cô nên làm như thế nào để đáp lại? Xoay người rồi đi, hình như không có phong cách cho lắm, còn ở lại, hình như cô cũng không làm được.

Làm sao bây giờ?

Đã gần nửa năm rồi, ngộ nhờ trong thời gian này, anh gặp người con gái khác. Cô gái ấy dịu dàng săn sóc, vừa vặn bù đắp chỗ trống cho anh, sưởi ấm nỗi cô đơn của anh, cuối cùng thì nước chảy thành sông. Vậy cô nên làm gì bây giờ?

Thẩm Kiều tủi thân nức nở nghẹn ngào, đồng thời kéo bản thân từ trong mộng tỉnh dậy, cô hoang mang sờ sờ mặt, trên ngón tay bị dính nước mắt chưa khô. Thẩm Kiều vội vàng rút khăn giấy lau sạch nước mắt, nhưng đột nhiên lại phát hiện đã hơn mười giờ! Cô đã ngủ thiếp đi, Trương Khải cũng ngủ thiếp đi, cho nên cả hai người bọn họ đều không nhìn thấy Dương Kiên!

Trương Khải có lẽ đã ngủ say như chết, Thẩm Kiều ra sức dấm vào bờ vai của anh. Trương Khải bị dấm một cái giật mình, hoang mang ngồi dậy, mắt mở rất lớn nhưng không hề có tiêu cự, hỏi: "Đến rồi sao?"

"Đã mười giờ rồi!"

Trương Khải tỉnh táo lại, bắt đầu đánh giá xung quanh: "Dương Kiên đâu?"

"Tôi cũng ngủ thiếp đi." Thẩm Kiều nhỏ giọng nói. Cô không khỏi thầm mắng bản thân, không phải chỉ uống một viên thuốc hạ sốt thôi sao, sao lại ngủ

thành ra như vậy? Thời khắc máu chót lại như xe bị tuột xích!

Nhìn thấy vẻ ảo não của Thẩm Kiều, Trương Khải xoa xoa tóc rồi nói: "Đừng vội, để tôi vào trong hỏi một chút. Nếu thật sự không được, tôi sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho cậu ấy, để cậu ấy chủ động tìm chúng ta."

Thẩm Kiều cắn môi, im lặng gật đầu.

Lúc này, đột nhiên Trương Khải lại kích động kêu lên: "Chao ôi! Đi ra rồi kìa!"

Thẩm Kiều nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên thấy một chiếc xe hơi màu đen lái ra khỏi cửa chính Viện Kiểm Sát, đến cửa thì dừng lại. Chẳng lẽ anh đã nhìn thấy bọn họ? Thẩm Kiều thấy cửa xe mở ra, trái tim như vọt tới cổ họng, vừa sốt ruột vừa thấp thỏm.

Rốt cuộc, cũng thấy anh từ trong xe xuống.

Nửa năm không gặp, bóng dáng của anh vẫn cao lớn như cũ, nhìn từ xa gò má vẫn đẹp mắt như vậy. Nhưng mà, hình như anh gầy đi một chút, tóc cũng cắt rồi, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, xem ra càng trầm ổn hơn. Anh mặc âu phục màu xám tro, tỷ lệ vóc người có thể so với người mẫu, chân dài, bước đi mạnh mẽ. Nhưng hướng mà anh đi, hình như không phải về phía cô.

Lúc này, Thẩm Kiều mới nhìn thấy có một cô gái trẻ vẫn đứng ở ven đường, áo khoác ngoài màu nâu nhạt, tóc dài gọn sóng xõa trên vai, gương mặt xinh đẹp, ý cười nồng đậm. Cô nhìn thấy anh mở cửa xe giúp cô gái kia, cô gái đó ngoái đầu lại đối khẽ cười với anh, hình như là nói gì đó, trên khuôn mặt lạnh lùng của anh hơi thay đổi, nhưng mà do khoảng cách quá xa, Thẩm Kiều không dám chắc là anh có cười hay không.

Vừa rồi còn nằm mơ, chẳng lẽ giờ phút này, liền biến thành sự thực? Đây thật sự là một cái tát, đánh cho Thẩm Kiều choáng váng mặt mày, trái tim cũng theo đó mà rung động.

Trương Khải mở chốt an toàn, Thẩm Kiều chột kéo anh ta lại, đưa đi động sang.

Trương Khải mấp máy môi, nhận lấy điện thoại, ấn số điện thoại của Dương Kiên, đồng thời mở cả loa ngoài. Người anh em, tôi mang người đến cho cậu, nhưng mà, cậu nhất định phải hăng hái đấy!

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, cách ông nghe giọng nói của anh truyền tới, dường như có chút mệt mỏi.

Trương Khải cố làm ra vẻ không có việc gì: "Người anh em, cậu đang làm gì đó?"

"Đang bận."

Trương Khải lén liếc sang bên cạnh, cười mắng: "Mỏng một đầu năm, có việc gì mà bận?"

"Không có việc gì thì tôi cúp."

"Đừng đừng. Alo? Dương Kiên?"

Trương Khải nóng nảy ngăn cản, nhưng điện thoại vẫn bị cắt đứt, trong điện thoại thì còn lại một cuối âm thanh. Trương Khải choáng váng, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, rốt cuộc cậu ta đang diễn tuồng gì vậy? Sao có thể ngắt máy như vậy?

Thẩm Kiều chột bắt đầu cười, cười khiến cả người Trương Khải sợ hãi, cái bụng cũng theo đó mà run rẩy. Thẩm Kiều càng cười lớn hơn, thậm chí còn cười ra nước mắt, cô vừa lau nước mắt vừa nói: "Đã nói không nên đến rồi, anh còn không nghe, lúc này thấy phí công chưa."

"Không, không phải, nhất định là có hiểu lầm, để tôi gọi thêm cho cậu ta một cuộc nữa."

Thẩm Kiều vội giữ tay anh ta lại, nói: "Đừng gọi, chúng ta nên trở về đi thôi. Bây giờ bắt đầu đi, buổi tối sẽ về đến Bắc Kinh, nghỉ ngơi lấy sức một chút, buổi chiều ngày mai tôi còn đáp máy bay rời khỏi Bắc Kinh, vừa đủ thời gian."

"Trở về?" Trương Khải vội vàng lắc đầu: "Không được, bụng tôi không thoải mái."

"Ngài không phải diễn viên nên ngài khỏi phải diễn, cũng không giống đâu."

Trương Khải ôm bụng kêu lên: "thật đó, mau tìm toilet cho tôi, có lẽ là sáng nay ăn nhiều sủi cào quá, ai ui, nói đến là đến!"

Bộ dáng này của anh cũng không giống đang giả bộ, anh ta đang ôm bụng, chân mày nhíu lại thật chặt, trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi nịn.

Thẩm Kiều hỏi: "Tôi thật à?"

Trương Khải sốt ruột nói vội nói vàng: "Không dối em đâu, nhanh tìm toilet, lái xe mau!"

Thẩm Kiều nửa tin nửa ngờ khởi động động cơ, rốt cuộc sau hai con đường thì tìm được một nhà WC công cộng. Trương Khải gấp gáp như lửa cháy chạy vào, rốt cuộc cái bụng cũng thư thái, quả nhiên không có gì là sáng khoái nhất!

Tranh thủ lúc Thẩm Kiều nghe không được nhìn không thấy, anh còn có thể đón gió báo tin, nhưng anh ta lại phát hiện anh ta chỉ mang mộng theo chứ không mang đầu theo, vội vàng xuống xe nên làm rơi điện thoại di động ở trên xe.....

Thẩm Kiều đứng bên cạnh xe đợi rồi lại đợi, rốt cuộc cũng đợi đến khi Trương Khải đỡ tường đi ra. Thẩm Kiều đi nhanh tới đỡ: "Không có chuyện gì chứ?"

Trương Khải cắn chặt hàm răng, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không được?....Hay là em đưa tôi đến bệnh viện một chuyến đi."

"Nghiêm trọng như thế sao?" Thẩm Kiều mở cửa xe, đỡ anh ta ngồi vào trong.

Trương Khải "hử hử" gạt đầu: "Đúng vậy..... Rất nghiêm trọng.... Rất khó sờ...."

Thẩm Kiều nhìn bộ dáng sắp chết đến nơi của anh, bất đắc dĩ lắc đầu. Chỉ có thể theo chỉ thị của "Bệnh nhân", đưa anh đến bệnh viện nhân dân của huyện.

Bác sĩ y tá trực đưa Trương Khải vào phòng cấp cứu, trước cửa đóng lại, Trương Khải hướng về phía Thẩm Kiều đứng ở phía ngoài, hét to: "Nhất định phải chờ tôi ra ngoài, ai u đầu chết tôi rồi."

Bác sĩ cẩn thận hỏi xem anh đã ăn cái gì, khó chịu ở đâu, Trương Khải vừa bước vào phòng bệnh đã thay đổi dáng vẻ khổ sở, ngồi trên giường trong phòng cấp cứu bắt đầu gọi điện thoại, căn bản không hề phối hợp điều trị.

Bác sĩ tháo khâu trang xuống, hỏi với giọng điệu nghiêm túc: "Chàng trai, rốt cuộc cậu có bệnh hay không có bệnh?"

Đang sốt ruột chờ điện thoại kết nối nên Trương Khải hướng về phía bác sĩ phát phát tay, điện thoại vừa thông, anh liền "pằng pằng" như súng máy đã lên nòng, khiến một phòng đầy bác sĩ và y tá đều bị trấn áp.

"Sao cậu lại không có tiền đồ như vậy hả? Đã đưa người đến trước mặt cậu rồi thật đúng lúc, cậu còn không có mắt xoay người đi luôn. Thực sự muốn chọc cho lão tử chết luôn hả! Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy hả? Có người mới rồi hả, dù sao cũng phải thông báo một tiếng, con mẹ nó tôi mang theo Thẩm Kiều bốn ba hơn một ngàn cây số, mà cậu lại để chúng tôi nhìn thấy cảnh tượng đó? Nếu là gia, gia cũng sẽ bị tức đến trợn mắt, rồi nhảy ra mắng cho cậu một trận."

Dương Kiên bị tiếng rống trong điện thoại làm sững sờ, thật lâu mới phản ứng được, Thẩm Kiều đến rồi! Đây quả thực là điều kì diệu đến mức không thể tưởng tượng nổi, không giống sự thật!

"Không phải cậu lừa tôi chứ?"

"Chao ôi! Lại còn lừa gạt! Thế mới vừa rồi, có phải cậu đón một vị mỹ nữ tóc dài ở bên ngoài Viện Kiểm Sát hay không? Cậu có biết không, Thẩm Kiều cũng nhìn thấy rồi, đừng nói cô ấy, đến cả tôi cũng cho rằng nửa năm nay cậu ở đây kim ốc tàng kiều!"

"Nói bậy cái gì vậy? Không phải nói nhầm, Thẩm Kiều đâu rồi?"

Dương Kiên cũng không để ý đến cái gì khác, bỏ lại đồng nghiệp và cấp dưới, anh còn có chuyện quan trọng hơn, cầm áo khoác lên rồi đập cửa bỏ chạy. Một đường chạy tới bệnh viện như vũ bão, ở bên ngoài phòng cấp cứu thấy Trương Khải đang gọi điện thoại, anh chạy nhanh tới tựa như gió, bắt chập hơi thở dồn dập, lôi kéo cánh tay Trương Khải lo lắng hỏi: "Đâu rồi? Thẩm Kiều đâu?"

Trương Khải không rảnh quan tâm đến anh, vung tay lên hất Dương Kiên ra: "Đợi lát nữa."

"Không chờ được nữa rồi! Mau nói cho tôi Thẩm Kiều đâu rồi?" Thẩm Kiều đến rồi! Thẩm Kiều đến rồi! Anh nhớ nhưng nửa năm, rốt cuộc cô cũng đến gặp anh! Anh sao có thể tiếp tục chờ đợi! Trái tim của anh đã không kim nén được nữa rồi, anh không thể chờ đợi mà muốn gặp cô!

Trương Khải lấy điện thoại ra, trừng mắt liếc nhìn người nào đó đang kích động hoa chân múa tay, hận không thể dùng một cái tát tát vào mặt cậu ta.

"Thẩm Kiều đi rồi!"

Người nào đó đang kích động chợt bị tát một chậu nước lạnh, nụ cười trên mặt cứng đờ, hỏi lại: "Thẩm Kiều đi? Là có ý gì?"

Trương Khải đưa di động cho Dương Kiên: "Tôi vừa ra đã không tìm thấy cô ấy, gọi điện thoại cũng không nhận, vừa rồi mới gửi lại một cái tin nhắn, nói cô ấy đi trước, bảo tôi dưỡng bệnh cho tốt rồi trở về sau."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phái Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Gặp Lại Trong Thoáng Chốc

Thẩm Kiều không lái xe, Dương Kiên lập tức chạy xe đến bến xe của huyện, đồng thời bố trí người đến ga xe lửa tìm cô. Nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Dương Kiên kiểm tra thời gian khởi hành của xe khách và tàu hỏa, trừ khi Thẩm Kiều không thêm suy nghĩ, tùy tiện lên một chiếc xe rồi rời đi, nếu không chắc chắn không có khả năng rời đi nhanh như vậy. Nhưng mà anh lại không biết chắc, rốt cuộc cô có lên xe hay không, cô đã tắt điện thoại, cố tình khiến anh không tìm được.

Trên đường trở về bệnh viện, Dương Kiên nói chuyện điện thoại với Trương Khải, Trương Khải hỏi anh định làm như thế nào.

Làm thế nào à, nhất định anh sẽ không để cô chạy đi như vậy, dù thế nào anh cũng phải tìm được cô.

"Cô ấy chưa thể ngồi xe về Bắc Kinh được, rất có thể là đã đến thành phố bên cạnh đáp máy bay, mình đã sắp xếp người ở sân bay gần đây, liên lạc với công ty hàng không, xem có thể tra được thông tin đặt vé của cô ấy hay không." Dương Kiên phiền não kéo kéo cổ áo sơ mi, "Trước khi đến sao không thông báo với mình vậy?"

"Ồ, bây giờ lại chuyển sang trách tôi hả. Nói cho rõ nhé, Thẩm Kiều thích tập kích bất ngờ. Cô ấy đột nhiên trở về nước, trong nhà cũng không có một ai, Thẩm Du cũng đi Hongkong rồi, một mình ở nhà ngã bệnh cũng không có ai biết. Đứng thế! Là tôi cứu cô ấy khỏi nước sôi lửa bỏng đó, có biết không?"

"Cám ơn."

Dương Kiên đột nhiên nói cảm ơn, trái lại lại khiến Trương Khải có phần choáng váng, giọng điệu cũng mềm xuống rất nhiều, lắp ba lắp bắp: "Không cần. Không cần khách khí."

Anh nghe nói Thẩm Du đi Hongkong rồi, từ nhỏ, tình cảm giữa hai người bọn họ rất tốt, anh cũng biết, Thẩm Du đột nhiên muốn đi, chắc chắn Thẩm Kiều sẽ không tiếp thụ nổi, cho nên cô mới vội vàng chuẩn bị đi công tác, có lẽ là không muốn tận mắt nhìn Thẩm Du rời nhà đi.

Vừa nghĩ tới cô cô đơn ôm chần, khổ sở ngã bệnh, anh cũng rất đau lòng. Cô còn náo loạn nói muốn chia tay? Anh phải thừa nhận, cho dù không chia tay, thì anh cũng không thể ở bên cạnh cô, chăm sóc cho cô, nhưng mà chỉ ít nghe thấy giọng nói của anh, cô sẽ không cảm thấy bản thân cô độc. Thẩm Kiều, sao em lại kiên cường như vậy chứ?

Xe chạy gần đến bệnh viện, Dương Kiên để ý thấy trên con đường phía trước có một cửa hàng nhỏ, trang trí cũng không bắt mắt lắm, nhưng mà gần đây cũng không có nhiều cửa hàng mở cửa, là một tiệm sách. Thật ra thì kể từ lần đầu tiên nhìn thấy thì anh đã chú ý tới, có thể tiệm sách có cho thuê tiểu thuyết và truyện tranh, ngẫm lại Thẩm Kiều đã từng rất thích truyện tranh, cô và Hạ Tiểu Thu thích nhất chen chúc trong những nhà sách nhỏ hẹp để tìm kiếm truyện tranh, có lúc còn có thể vì tranh nhau một quyển truyện tranh mà nổi giận. Hiện nay, kiểu tiệm sách như thế này rất hiếm thấy, mỗi lần đi qua nơi này, anh sẽ nhớ đến Thẩm Kiều.

Dương Kiên đột nhiên đạp phanh xe, sau đó quay đầu xe, băng ngang qua đường rồi dừng lại trước tiệm sách.

Trong cửa tiệm không có nhiều người lắm, chủ quán lười biếng ngồi ở cửa phơi nắng, bởi vì tiếng phanh xe chói tai, chủ quán mở mắt ra, thấy người từ trong xe xuống quần áo chỉnh tề, vóc người cao lớn, bước chân vội vã vọt vào tiệm sách.

Dương Kiên vừa vào cửa liền thả chậm bước chân, bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, cố gắng không tạo ra bất kỳ âm thanh gì. Đi qua từng dãy giá sách, rốt cuộc ở hàng giá sách cuối cùng, anh cũng tìm được kẻ đầu sỏ đã khiến anh không thể tức giận, cũng không thể buông tay còn liên tục hành hạ anh.

Cô đang cầm một quyển sách, ngồi trên chiếu, cúi thấp đầu, mái tóc ngắn màu hạt dẻ ôm lấy gò má, anh đứng ở đầu bên kia của giá sách, hơi thở cũng trở nên cẩn thận, sợ kinh động đến cô, dọa cô sợ rồi chạy mất.

Trương Khải nói, cô bỏ đi là bởi vì nhìn thấy anh và cô gái khác nữ ở bên nhau, nói đơn giản chính là ghen. Thẩm Kiều, rõ ràng cô vẫn rất để ý, làm sao có thể chấp nhận buông tay? Đối với bản thân vừa ác độc, vừa ngoan cường.

Quyển truyện tranh trong tay cô đã chuẩn bị kết thúc, Dương Kiên thấy ở chỗ trống bên phía tay trái của cô có tập tiếp theo của bộ truyện tranh, vì vậy anh nhẹ nhàng đến gần, cầm quyển truyện tranh kia lên, đưa cho cô.

Nhận lấy cuốn truyện tranh, Thẩm Kiều vô thức ngẩng đầu lên, hiển nhiên là nhìn thấy Dương Kiên, trong nháy mắt đó, đầu óc cô trống rỗng. Anh nhú chần chân mày lại, nhìn cô chăm chú, ánh mắt có phần phức tạp, giống như là oán trách, còn có cả sự đau lòng. Thẩm Kiều vội vàng ném cuốn truyện tranh đi, chống tay xuống đất mặt định đứng lên, nhưng trong chớp mắt lại bị anh nhấn vào bả vai ngồi trở lại.

Chính là sợ sẽ bị anh đuổi kịp, cho nên Thẩm Kiều mới không dám lái xe, biết anh nhất định sẽ đến bến xe, ga tàu hỏa để tìm cô, vì vậy cô lên trốn đi trước, chờ anh cho rằng mình đã rời đi, cô sẽ đến trạm xe đón xe để rời đi. Nhưng Thẩm Kiều chưa bao giờ nghĩ tới, cô ẩn náu trong một tiệm sách bình thường, cũng có thể bị anh tìm ra được.

Thẩm Kiều nuốt một ngụm nước bọt, hơi lắp bắp: "Anh, tại sao."

Dương Kiên đỏ mặt, khàn khàn giọng chất vấn: "Muốn anh sốt ruột mà chết đúng không?"

Thẩm Kiều vội vàng lắc đầu, muốn đào rỗng đại não để giải thích: "Không phải, Ừm."

Cô không biết giải thích như thế nào, còn anh cũng không cho cô cơ hội để giải thích, bàn tay anh nắm chặt lấy gáy của cô, cúi người hôn lên môi hơi tái

nhọt cô.

Trong nháy mắt khi bốn cánh môi chạm vào nhau, anh rõ ràng cảm thấy cô run rẩy, vì vậy anh chẳng để ý gì nữa, kéo cô vào trong ngực rồi ôm chặt lấy cô, rồi cuộc sự trống rỗng nửa năm đã được cái ôm của cô lấp đầy, cảm xúc của anh vẫn rất căng thẳng, vì vậy anh hôn cô càng lúc càng hung ác hơn.

Thẩm Kiều gần như dùng hết tất cả sức lực, mới đẩy được anh ra, mu bàn tay bụm lấy đôi môi đỏ tươi, lồng mày nhíu chặt lại, khẽ trách mắng: "Làm gì vậy?"

Lồng ngực của anh phập phồng, hai mắt nhìn cô đến mức không cần chớp mắt, trán chạm rãnh kẻ sát vào cô, rồi tựa vào trán cô, "Có thể nhìn ra Trương Khải giả vờ ốm, chẳng lẽ em không nhìn ra anh và cô gái kia không có quan hệ gì sao?"

Thẩm Kiều cắn môi không nói lời nào, mắt không chớp nhìn anh chăm chú. Dương Kiên mím môi, chợt khẽ nở nụ cười: "Anh biết rồi, dù là người thông minh gặp phải tình yêu cũng sẽ biến thành kẻ ngốc, em ghen à."

Thẩm Kiều di chuyển cánh tay, đôi mắt hạnh trọn tròn lên, cãi lại: "Không có."

Trong mắt Dương Kiên lóe lên tia sáng đã đạt được mục đích, khi Thẩm Kiều thăm kê không tốt, anh lại lần nữa chiếm lấy bờ môi kiều diễm cô, ôm cô không biết bao nhiêu lần, nhỏ giọng thì thầm: "Thật là nhớ."

"Đừng làm loạn, sẽ bị nhìn thấy đấy." Thẩm Kiều đẩy lồng ngực của anh ra, đỏ mặt nói nhỏ.

Dương Kiên vẫn ôm cô như cũ, không muốn buông tay: "Vậy em đồng ý với anh, không được chạy nữa."

Thẩm Kiều lắc đầu: "Không được. Bên bộ đã đặt vé máy bay về Bắc Kinh vào chiều nay, vé máy bay đi nước ngoài cũng được đổi thành tối nay, phải kết thúc kì nghỉ trước kì hạn."

Dương Kiên mím chặt môi, ánh mắt thâm sâu nhìn cô chăm chú.

Thẩm Kiều sợ anh không tin, từ trong túi áo lấy điện thoại blackberry ra, mở hộp thư rồi mở email ra, đưa cho anh, "Thật đó, em không lừa anh đâu."

"Có phải em định hành hạ chết anh hay không?" Dương Kiên cắn răng nghiêng lợi nói bên tai cô.

Thẩm Kiều rũ mí mắt xuống, "Không phải vậy. Em biết là không nên tìm đến, thật xin lỗi, lại gia tăng gánh nặng cho anh rồi, lần sau chắc chắn sẽ không như vậy."

Bởi vì cô nói lời này, nên vẻ mặt Dương Kiên càng âm trầm hơn, bàn tay đang nắm lấy tay của cô dần dần buộc chặt, Thẩm Kiều bị đau chau mày, nhưng chỉ cắn chặt môi không kêu lên.

Dương Kiên "xì" nở nụ cười, ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng, "Thẩm Kiều, sao em lại bướng bỉnh như vậy? Chúng ta ở bên nhau thì đau khổ lắm sao?"

Thẩm Kiều bình tĩnh hỏi ngược lại: "Chúng ta có thể ở bên nhau sao? Một người ở Giang Tây, một người ở nước ngoài, chênh lệch múi giờ, còn cả khoảng cách, lúc em làm việc thì anh nghỉ ngơi, khi anh làm việc thì em lại nghỉ ngơi, chúng ta sẽ bên nhau như thế nào?"

Dương Kiên chau mày hỏi: "Nếu như anh được triệu hồi, em sẽ về chứ?"

"Anh đừng làm loạn có được hay không?"

Làm loạn? Có thể không. Dương Kiên cúi đầu cười khổ: "Chỉ có gặp em, anh mới có thể không tỉnh táo."

"Cho nên em không thể để anh tiếp tục u mê."

Thẩm Kiều dùng lời nói của anh để chặn lời anh, khiến anh đầy một bụng hỏa khí. Anh vốn nên giận cô, bởi vì lời nói của cô nửa năm trước. Rõ ràng bọn họ đã nói là sẽ không tách ra, nhưng trong vòng mấy tiếng đồng hồ, cô lại có thể thay đổi chủ ý, hơn nữa còn cực kì cứng rắn, không cho anh thương lượng một chút nào. Nửa năm nay, anh vẫn giận cô, nhưng nhớ nhưng cô còn nhiều hơn, anh hoàn toàn không có biện pháp dứt khoát quên cô, nếu như có thể, từ khi cô thay anh ngăn cản phát súng kia, anh đã quên cô mất rồi.

Dương Kiên kéo cô đứng lên, Thẩm Kiều hỏi: "Anh muốn làm gì vậy?"

"Chẳng lẽ ngay cả đám bữa cơm cũng không muốn ăn cùng anh? Đi thôi, cơm nước xong xuôi, anh sẽ đưa em đến sân bay."

Thẩm Kiều nhướn lông mày, nhỏ giọng nói: "Không nên đối xử tốt với em như vậy, nên ghét mới đúng."

"Cho rằng anh không muốn sao?" Dương Kiên hỏi ngược lại, dựa sát vào cô rồi nói một cách độc ác: "Nếu như có thể, anh nhất định bóp chết em."

Trương Khải thấy Thẩm Kiều và Dương Kiên cùng trở về, vui mừng không ngậm miệng được, "Rốt cuộc lần này cũng không có chuyện gì chứ?"

"Buổi chiều về Bắc Kinh."

Nụ cười của Trương Khải biến mất trong nháy mắt, khó hiểu hỏi: "Tại sao lại ư?"

Thẩm Kiều đón ánh mặt trời rạng rỡ, nheo mắt lại nói: "Vé máy bay tối mai bị đổi thành tối hôm nay rồi, nên buổi chiều phải đi."

Trương Khải quay đầu lại nhìn Dương Kiên, người kia đang nhìn đi nơi khác, dáng vẻ không liên quan đến mình. Được rồi, là người ta yêu mà, dù sao anh làm tới mức này cũng đủ rồi, trong chuyện này bản thân anh không nên để ý quá.

Trương Khải xốc lại áo khoác, khẽ nghiêng đầu một cái là lại bắt đầu kêu la: "Mặc kệ, trưa hôm nay phải mời tôi ăn một bữa ngon."

Dương Kiên đẩy lùi công việc cần làm xuống, đi cùng hai bạn họ đi ăn cơm trưa. Không khí trên bàn cơm, bị ép đến vô cùng thấp, Trương Khải không ngừng nói chuyện với hai bên trái phải, cố gắng khiến mọi người hoà mình, nhưng càng thử thì càng thất bại.

Lúc Dương Kiên đi ra ngoài tính tiền thì Trương Khải nhân cơ hội kéo Thẩm Kiều lại, nói một cách rất thâm thúy và tình cảm: "Chạy xa như vậy tới đây chính là để gây gỗ với cậu ấy sao? Cậu ấy cũng khổ lắm rồi, cho dù là giả bộ, dù dỗ cậu vui vẻ một chút thì có gì không tốt? Cậu vui vẻ, chẳng phải em cũng vui vẻ sao?"

Đúng vậy, cũng đến đây rồi, còn phải gây gỗ với anh đến đỏ mặt tía tai sao?

Dương Kiên cảm vớ tiền quay lại, giơ cổ tay nhìn đồng hồ nói: "Đi thôi, anh đưa hai người đến sân bay."

"Vây xe tôi cứ để ở đây, bao giờ cậu tìm một công vận chuyển xe, rồi mang xe tôi về." Trương Khải nói xong, giao chìa khóa xe cho Dương Kiên.

"Ừ." Dương Kiên đáp lại, mím môi xoay người đi ra khỏi phòng bao.

Trương Khải chỉ tiếc rên sát không thành thép liếc nhìn Thẩm Kiều, sau đó đi ra theo.

Từ huyện thành đến sân bay gần đây, đi đường cao tốc cũng mất 2 tiếng đồng hồ, Trương Khải nằm ở hàng ghế sau ngáy o o, cả đường Thẩm Kiều im lặng ngồi bên tay lái phụ. Dương Kiên đã không còn hy vọng gì, cho nên cũng không chịu nói gì hết.

Đăng kí đổi vé máy bay xong, rồi xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh, Trương Khải và Dương Kiên trò chuyện câu được câu không, Thẩm Kiều đứng ở đằng trước, nghe hai người bạn họ nói chuyện không hề có dinh dưỡng, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Mắt thấy đã sắp phải qua cửa, Thẩm Kiều cắn cắn môi rồi ra khỏi hàng người, xoay người nhào vào trong ngực Dương Kiên. Anh không hề chuẩn bị chột bị cô ôm lấy, hoàn toàn bất ngờ, nhìn về phía Trương Khải với vẻ khó tin, vẻ mặt như bị trúng dao găm.

Chung quanh cũng không nhìn được mà nhìn về phía này, thậm chí còn cười khê bàn luận xôn xao. Trương Khải vui mừng cất giọng: "Còn 30 phút, tôi chờ ở cửa lên máy bay! Nếu thực sự không muốn đi, điện thoại nói cho tôi một tiếng, tôi đi một mình cũng không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tại sao không chịu nói?

Dương Kiên hắng giọng một cái, hỏi với giọng cứng nhắc, "Em làm gì vậy, mọi người đang nhìn đây."

Thẩm Kiều sốt ruột giậm chân, nhưng cánh tay vẫn không có dấu hiệu muốn buông ra, "Thích nhìn thì cứ nhìn, em ôm một lát thì đã làm sao."

Lúc Thẩm Kiều nói chuyện, giọng mũi rất nặng, cũng vội đến sắp khóc. Cô đã cúi đầu trước tới ôm anh, thế nhưng anh lại không thêm quan tâm, giống như là muốn bỏ đi vậy. Cô ôm anh một lúc lâu, mà cánh tay của anh vẫn rũ xuống bên người không có ý định ôm lấy cô, nói chuyện còn có khoảng cách như vậy. Thời gian còn lại của bọn họ không nhiều lắm, nhưng anh vẫn tức giận, cô không biết phải làm thế nào mới tốt.

Dương Kiên đỡ lấy bả vai của cô, nói: "Em buông ra trước đã, đến cửa bên kia đi, đừng làm ảnh hưởng đến người khác xếp hàng."

"Không được, trừ khi anh không tức giận."

Dương Kiên thở dài: "Anh không tức giận."

"Nói dối." Thẩm Kiều không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thể dựa theo động tác và giọng nói của anh để suy đoán cảm xúc của anh, cô cho rằng anh vẫn giận cô.

Nhưng trên thực tế, Dương Kiên đã sớm không kìm chế được nữa rồi, trong nháy mắt khi cô nhào vào trong ngực, tất cả cảm xúc hiện có của anh đều tan thành mây khói, hiện giờ chỉ là giây phút trước khi chết thôi, định kiểu ngoa một chút để cứu vãn tôn nghiêm của đàn ông trước mặt cô.

"Ngoan nào." Dương Kiên vuốt ve tóc của cô, đẩy cánh tay của cô ra, kéo cô rời khỏi công kiểm tra an ninh, tách khỏi quần chúng đang vây xem.

Thẩm Kiều không biết anh định kéo cô đến đâu, anh bước rất lớn, bước đi cũng rất nhanh, cô chỉ có thể chạy chậm theo sau anh. Anh khấn trương nắm chặt cổ tay của cô, cô bị kéo nên bị đau, nhưng cô chỉ cắn răng chịu đựng không lên tiếng.

Đại sảnh sân bay không lớn, Dương Kiên kéo cô đi xuyên qua đại sảnh đến một góc khuất, giam cô giữa mình và bức tường. Anh buông cổ tay của cô ra, chỗ đó đã bị nắm đến hồng hồng. Dương Kiên nhìn thấy đau lòng, cực kỳ tức giận quát lên với cô: "Nếu đã đau tại sao lại không nói ra? Cái gì cũng không chịu nói, em cảm thấy rất thoải mái đúng không?"

Dương Kiên dừng lại, lồng ngực bởi vì gấp gáp mà phập phồng, nói tiếp: "Em muốn như thế nào tại sao lại không nói cho anh biết? Rõ ràng không muốn còn khẳng khẳng muốn chia tay, em thật coi mình là nữ chiến sĩ có cánh tay sắt à? Phải giày vò chết anh em mới cam lòng à?"

Thẩm Kiều cắn môi, cúi đầu không nói lời nào, giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm.

Dương Kiên giữ chặt lấy mặt của cô, bắt cô ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô. Dương Kiên thờ dài, đầu ngón tay dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, "Đừng khóc."

Thẩm Kiều nín lấy tay áo của anh, hai mắt mềm mại như nước nhìn chăm chăm vào anh, cẩn thận hỏi: "Vậy anh còn tức giận không?"

Dương Kiên đưa tay che ánh mắt của cô, "Đừng nhìn anh như vậy."

"Em muốn nhìn anh nhiều một chút."

Dương Kiên cúi người, hôn lên môi của cô, ôm chặt cô vào trong ngực. Cô đã bôn ba xa như vậy đến gặp anh, đủ để tỏ rõ tấm lòng của cô, nhưng cô lại nghĩ một đằng nhưng lại làm một nẻo. Cô càng như vậy, anh lại càng không có cách nào buông cô ra.

Anh không thể giữ cô lại, cũng không thể đi cùng cô, bọn họ lại sắp phải xa nhau, không biết khi nào mới gặp lại, anh càng không dám nghĩ tiếp, sau ngày hôm nay, trái tim của cô sẽ đi về đâu. Từ trước tới giờ anh vẫn không có cách nào nắm chặt cô, tuy rằng rất am hiểu cô, nhưng cô lại giống như cát trong tay anh, càng muốn giữ lấy lại càng không giữ được, không dám nghĩ sau một cơn gió nhẹ, cô có bay theo gió hay không.

Cổng đăng ký lên máy bay sắp đóng, rốt cuộc Thẩm Kiều vẫn phải lên máy bay. Thấy Thẩm Kiều xuất hiện, lão Thất cảm thấy không ngoài dự đoán, nhưng lại cố ra vẻ kinh ngạc, nói: "Còn tưởng rằng em không đi nữa."

Thẩm Kiều ngồi xuống bên cạnh anh, cài xong dây an toàn. Cán nhắc trong chốc lát, rồi nghiêng đầu nói với Trương Khải: "Chuyện hai ngày nay, anh có thể không nói cho người khác không?"

"Sao vậy?"

Thẩm Kiều lo lắng nói: "Tôi sợ truyền tới tai ba mẹ, hơn nữa, di Điền cũng không đồng ý."

Trương Khải có chút khó xử: "Được rồi, nhưng mà miệng của tôi không kín lắm đâu, thật sự không dám bảo đảm một ngày nào đó có thể tiết lộ tin tức hay không."

"Hắn là không, tôi tin tưởng anh!" Thẩm Kiều nắm lấy tay Trương Khải, nặng nề gật đầu.

Sau khi bọn họ về đến Bắc Kinh, Thẩm Kiều ngra không ngừng vó chạy về nhà thu thập hành lý, một giờ sau có xe đưa cô đến sân bay. Bôn ba mấy ngày liên tiếp, phần lớn thời gian đều ở trên đường nghỉ ngơi không tốt, ba bữa cơm cũng không đều đặn, cộng thêm việc cô bị cảm chưa khỏi hẳn, trên máy bay cô liên ngã bệnh, may mà có một đồng nghiệp đi cùng chăm sóc.

Cảm cúm, cộng thêm việc viêm dạ dày, trận ốm này kéo dài hơn một tuần. Cô không nói cho bất kỳ ai, ở bên kia ở đại dương xa xôi, tất cả mọi người đều cho rằng cô ăn được, ngủ được, công tác tốt.

Cuối cùng mùa xuân đầu mùa hạ, rốt cuộc công việc của Thẩm Kiều cũng chuẩn bị kết thúc, cô cũng bắt đầu chuẩn bị trở về nước. Vừa khéo lúc này diễn đàn kinh tế quốc tế Cao Phong được cử hành tại Hong Kong, Thẩm Kiều xung phong đảm nhận, đương nhiên Nghiêm Túc cầu còn không được. Vì vậy, cô lên chuyến bay, bay về Hong Kong.

Đồng nghiệp gọi điện thoại hỏi thăm số hiệu chuyến bay của cô, tiện thể sắp xếp người đón máy bay và chỗ ở, nhưng lại bị Thẩm Kiều từ chối khéo. Mục đích chính của cô khi đến đây là tìm Thẩm Du, sao có thể làm phiền người khác.

Sau chiếc kính râm màu đen là khuôn mặt mệt mỏi của cô, ngày nào cũng làm việc hơn 18 tiếng đồng hồ, hôm nay thì bay hơn mười tiếng, hiện giờ cô không muốn nói một câu nào cả, chỉ muốn nhào lên giường lớn ngay lập tức, ngủ đến trời đất u ám. Hai chân Thẩm Kiều mềm nhũn xếp hàng nhập cảnh, kéo valy hành lý đi ra cửa.

Từ xa đã nhìn thấy Thẩm Du giữa đoàn người, anh xoay bước đi về phía Thẩm Kiều, nhận lấy valy hành lý của cô.

Đã lâu không gặp, Thẩm Du vẫn là Thẩm Du, vẫn anh tuấn, trầm ổn như vậy, chỉ là gầy không ít. Hong Kong nhiều đồ ăn ngon như vậy, sao cậu ấy lại gầy đi.

"Không ăn com cần thận hả." Thẩm Kiều hung hăng đập cho Thẩm Du một quyền.

Thẩm Du bị đau chau mày, giờ tay lên lấy mắt kính của Thẩm Kiều xuống, chân mày nhíu sâu hơn, "Sao lại giống như già đi mười tuổi?"

Thẩm Kiều cướp lại mắt kính rồi đeo lên: "Một mỗi, không còn hơi sức so đo với em. Đi thôi, đưa chị đến khách sạn."

"Đợi chút." Thẩm Du giữ cánh tay của cô lại, giờ cổ tay nhìn đồng hồ, ánh mắt bắt đầu quét xung quanh, giống như tìm kiếm ai đó.

"Sao vậy?" Thẩm Kiều không hiểu hỏi.

Lúc này, Thẩm Kiều thấy cách đó không xa có một nữ sinh tết tóc đuôi ngựa đang chạy tới, hai tay đang cầm 3 ly cà phê vừa chạy vừa để ý xem cà phê có bị vương ra ngoài hay không. Khi cô ấy chạy, đuôi ngựa lắc trái lắc phải, tóc mái trước trán bay bay, lộ ra vầng trán trơn bóng đầy đặn, trên bả vai đeo cái túi xách được vẽ nguệch ngoạc, áo len màu vàng, quần dài màu trắng, vóc người cao gầy, dưới chân là một đôi giày cũng được vẽ nguệch ngoạc giống túi xách. Dáng vẻ khi cười lên của cô ấy xinh đẹp như vậy, đó là vẻ đẹp khiến Thẩm Kiều cảm thấy hâm mộ, ghen tỵ với tinh thần phấn chấn vui vẻ của cô ấy.

Cô nữ sinh dừng lại trước mặt bọn họ, vừa cười vừa thờ, dùng tiếng phổ thông mang theo âm điệu của xứ cảng: "May mà tới kịp."

Thẩm Du tiếp nhận ly cà phê, giới thiệu: "Thẩm Kiều, đây là Sese. Sese, đây là Thẩm Kiều."

Nhìn ở khoảng cách gần, vị nữ sinh tên là Sese này hình như là con lai, hốc mắt sâu, sống mũi cao, con ngươi rục rờ hơi phấp màu xanh dương. Khoảng 16, 17 tuổi, là độ tuổi xinh đẹp nhất của cuộc đời.

Sese thân mật đứng bên cạnh Thẩm Du, vẻ mặt có chút hưng phấn, dùng tiếng phổ thông không quá lưu loát để chào hỏi: "Dì mạnh khỏe."

.....Đi? Thẩm Kiều không thể tưởng tượng nổi lặng lẽ nhắc lại, trái tim Thẩm Kiều suýt nữa bị câu chào của Sese làm cho vỡ nát, chẳng lẽ cô đã già như vậy? Thẩm Kiều nghiêng đầu, thấy Thẩm Du dùng vẻ mặt bình tĩnh uống cà phê, hình như anh không hề cảm thấy tiếng "dì" này có gì không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cháu gái của ông vua tàu thủy.

Một đôi mắt to lấp lánh có hồn tò mò quan sát Thẩm Kiều, Sese không hiểu tại sao cô ấy lại không để ý tới mình, Sese nhìn về phía Thẩm Du, "Tôi nói sai cái gì à?"

Thẩm Du nhấp một ngụm cà phê khẽ lắc đầu, "Không hề."

Sau khi nhận được câu trả lời, Sese nâng khuôn mặt tươi cười lên, tỏ ra quen thuộc kéo cánh tay của Thẩm Kiều, kích động đề nghị, "Chúng ta cùng lên đỉnh núi ăn com tối có được không?"

"Không được." Người cự tuyệt cô bé là Thẩm Du.

Vừa nghe thấy lời từ chối, nụ cười xinh đẹp của Sese lập tức tan thành mây khói, buông cánh tay Thẩm Kiều ra, giọng nói có phần uất ức, hỏi: "Tại sao?"

"Tôi chỉ đồng ý đón em tan học." Nói xong, Thẩm Du kéo vali hành lý của Thẩm Kiều, đi về phía lối ra, Sese nóng nảy vội vàng đuổi theo.

Thẩm Kiều lấy mắt kính ra rồi đeo lên, quan sát nhất cử nhất động của bóng dáng đi ngay phía trước. Mặc dù người bạn nhỏ này gọi cô một tiếng dì, khiến tâm tình vốn đã không tốt của cô bị phá hỏng một lần nữa, nhưng mà, xem ra hai người này có vẻ rất thú vị.

Thẩm Du chân dài bước lớn, Sese chạy chậm theo sau, tiếp tục hỏi: "Vậy thì không thể cùng ăn com tối sao?"

"Đúng vậy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Sese nhăn chặt, sốt ruột hỏi: "Vậy. . . . phải như thế nào mới có thể?"

Thẩm Du nghiêng đầu nhìn Sese một cái, lời nói có ý gây khó khăn cho cô ấy: "Phải tìm thư kí hẹn trước."

Con ngươi của Sese đảo lòng vòng, mở balo trên lưng ra, lấy bút và quyển sổ ghi chép ra, lật tới trang giấy trống, "Nói đi!"

"Nói gì?" Lần này đến phiên Thẩm Du không hiểu.

"Không phải anh nói, muốn cùng ăn com thì phải tìm thư ký hẹn trước sao? Anh nói phương thức liên lạc của thư ký cho em đi." Chân mày đang nhíu

chặt của Sese giãn ra, cười như đã nhìn thấy tia sáng hy vọng.

Thẩm Kiều đi phía sau chột cật giọng nở nụ cười, hai người ở trước mặt không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn cô. Sese thu hồi nụ cười, có chút không hiểu hỏi: "Dì cười gì vậy?"

Thẩm Kiều nghe thấy chữ "Dì" thì nụ cười chợt dừng lại, rốt cuộc không nhịn được mà hắng giọng một cái, nói: "Nếu như gọi là chị, đổi lại tôi sẽ vui vẻ hơn."

Đột nhiên, Sese cực kì hưng phấn, suýt nữa nhảy dựng lên vui mừng nói: "Thật sao? Có thật không?" Cô nhìn Thẩm Du, vẻ mặt khẩn cầu: "Vậy có phải có thể gọi là anh hay không?"

Thẩm Du lại không hề lưu tình, lạnh giọng cự tuyệt: "Không thể."

Sese mất hứng quay đầu lại xem xét vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Kiều, vẻ mặt có phần uất ức.

Cuối cùng cũng tới bãi đậu xe, bộ dạng của Sese vẫn không mấy vui vẻ. Thẩm Du bỏ hành lý vào cốp sau, lấy điện thoại ra nói: "Để tôi đưa về nhà, hay thông báo cho tài xế tới đón sau đó về nhà, tự chọn đi."

Sese mím chặt môi, hai mắt tức giận nhìn Thẩm Du chằm chằm, không cam lòng dậm chân, cúi người chui vào trong xe.

Sau khi Thẩm Kiều mở cửa sau của xe ra, khoe miệng hiện lên nụ cười không có ý tốt, cười khiến Thẩm Du có chút sợ hãi.

Rốt cuộc cũng đưa được Sese về nhà, toàn bộ hành trình cô ấy không hề nói thêm một câu, xe vừa dừng hẳn cô ấy liền vọt vào nhà không hề quay đầu lại, Thẩm Kiều rõ ràng nghe thấy khi Sese bước vào cửa thì có mấy người đồng thanh nói: tiểu thư đã về.

Thẩm Kiều tháo kính mắt xuống, ngửa cổ nhìn ngôi biệt thự nằm trên núi Thái Bình, chỉ từ về bề ngoài cô có thể nhìn thấy, đã xa hoa khiến cô phải chặc lưỡi hít hà, còn những chỗ cô không nhìn thấy, chắc chỉ có hơn chứ không kém.

Thẩm Kiều từ phía sau len lên tay lái phụ, chỉnh trang lại quần áo, hỏi: "Cô bé này là ai vậy?"

Thẩm Du quay xe lại: "Cháu gái của ông vua tàu thủy."

"Vậy còn không để ý đến người ta, " Thẩm Kiều dậm mạnh vào cửa bả vai Thẩm Du, có phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngàn vạn lần không được bỏ lỡ cơ hội gả vào Hào môn thế gia!"

Thẩm Du bị đau chau mày: "Đừng làm loạn."

"Nhưng mà, tại sao cô bé lại gọi em là chú?" Thì ra Sese không phải bởi vì cô già mới gọi cô dì, nhưng mà cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Em là bạn của chú cô bé."

Thẩm Kiều vội vàng gạt đầu: "Được đấy, thân càng thêm thân!"

Thẩm Du nghiêng đầu nhìn Thẩm Kiều, gờ tay lên xoa cái trán của cô: "Có phải bị công việc phá hỏng rồi hay không?"

Thẩm Kiều chau mày hất tay của Thẩm Du: "Làm gì vậy? Chị cảm thấy cô gái nhỏ kia thật đáng yêu."

Thẩm Du nhìn thẳng về con đường phía trước, đổi chủ đề: "Ăn cơm trước, hay về thẳng khách sạn."

"Phải về khách sạn."

Thẩm Kiều nói là tới Hongkong công tác, thật ra được xem như là được nhà nước tài trợ một chuyến nghỉ dưỡng, đã lâu lắm rồi cô không có thời gian để nghỉ ngơi, nên Nghiêm Túc cũng không nấn tâm bóc lột cô nữa, vì vậy mấy ngày sau đó, Thẩm Kiều không hề xuất hiện ở nơi làm việc, ngày nào cũng làm ỏ ngủ ở khách sạn, bơi lội, phơi nắng, đến giờ cơm Thẩm Du sẽ chủ động xuất hiện, lôi kéo cô đi ra ngoài ăn đại tiệc.

Hôm nay, Thẩm Kiều đã chán ngấy đồ ăn tây, đặc biệt muốn ăn mì sợi, vì vậy Thẩm Du chở cô tìm được một quán ăn nhỏ ẩn núp trong một con hẻm, bởi vì chỗ đậu xe chật chội, bọn họ không thể không dừng xe ở khu vực bên ngoài cách đó hai con đường.

Quán ăn nhỏ lộ thiên, cái lán được dựng một cách sơ sài, thiết bị cũng đơn sơ, lại làm được món ăn của Hương cảng chính cống, trà sữa chính là món Thẩm Kiều cảm thấy có mùi vị ngon nhất.

"Định khi nào thì đi?"

Thẩm Kiều dùng chiếc đũa lại, ngược mắt hỏi: "Đuối à?"

Thẩm Du nói: "Em nào dám?"

Thẩm Kiều dùng chiếc đũa gạt gạt trên bề mặt, có phần buồn bã: "Ngày mai thôi. Muốn cùng nhau trở về sao?"

Thẩm Du lắc đầu mà nói: "Không, gần đây rất nhiều việc, không đi được."

Thẩm Kiều ôm mặt, nhỏ giọng lầm bầm: "Lấy có."

Buổi chiều trước khi rời xứ Càng một ngày, Thẩm Kiều bắt đầu sửa sang lại hành lý, thật ra thì không có gì phải thu thập, hành lý được xách tới thì lại xách về là được, hành lý dọn dẹp được một nửa thì Sese tới.

Thẩm Kiều cũng không hiểu kỳ một chút nào Sese làm thế nào để tìm được cô, dù sao lấy gia thế và bối cảnh của Sese mà nói, tìm một người cũng không đáng kể chút nào.

Sese vừa nhìn thấy Thẩm Kiều, liền mặt mày hớn hờ há mồm ra, ngày hôm nay cũng hô một tiếng dì, một tiếng này so với lần đầu tiên gặp mặt càng rõ ràng hơn, vừa nghe cũng biết đã lên lút tập luyện.

Khóe miệng Thẩm Kiều giật giật, "Vì sao lại tới?"

Sese nói: "Sợ dì nhầm chán nên mới đến."

Thẩm Kiều cười "Ha ha", xê dịch hành lý ở bên cạnh dành ra chỗ trống: "Vào đi."

Sese hào hứng vào cửa, thấy valy hành lý đã thu thập được một nửa, nụ cười cứng lại ở trên mặt, "Dì phải đi rồi sao?"

"Ừ." Thẩm Kiều gật đầu.

"Nhưng mà, không muốn ở lại chơi mấy ngày sao? Nếu như cảm thấy đi một mình quá buồn chán, cháu có thể đi cùng!" Sese xung phong nhận việc: "Muốn đi đâu cũng được, cháu sẽ bảo ba ba thu xếp."

Thẩm Kiều cảm lên mấy bộ quần áo, ý vị sâu xa: "Người bạn nhỏ, nói thật, dì không muốn cùng chơi với cháu."

Sese không ngờ sự nhiệt tình của mình lại bị đối phương một tiếng cự tuyệt, kinh ngạc hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì khoảng cách tuổi tác."

"Vậy. Vậy không gọi là dì nữa được không? Chị? Đề em đi cùng chị."

Có lẽ gọi chị cũng được thôi, mới vừa rồi vẫn cùng thể hệ với Thẩm Du, lần này xem như đã biến thành văn bối. Nhưng mà, quả thực Sese rất thiện lương, đáng yêu.

Thẩm Kiều cười vuốt vuốt tóc của Sese, có phần cưng chiều, nói: "Tôi đi tắm."

Sese có phần nhầm chán đi qua đi lại trong phòng của cô, sau đó lại ngồi trước bàn đọc sách, liếc nhìn mấy quyển tạp chí để trên bàn. Điện thoại để trên bàn lúc này chột vang lên, Sese cầm điện thoại lên nhận điện, đồng thời khéo léo tự giới thiệu.

Đối phương nói: "Phiên cô gọi Thẩm Kiều."

Sese hướng về phía phòng tắm hô: "Dì, có người tìm."

Ngần cách bởi cánh cửa phòng tắm nên giọng nói còn phần xa xăm: "Ai vậy?"

Sese nhìn màn hình nói: "Ừm. Là một người gọi là Dương Can(1)."

1. Dương Can = gan dê.

Dương can? Dương Kiên bị cái tên kinh hãi thể tục này hù sợ, điện thoại di động suýt nữa trượt từ trong tay xuống. Cùng lúc đó, Thẩm Kiều vừa mới đi ra khỏi phòng tắm chân cũng trượt một cái, suýt chút nữa thì ngã chồng vó lên trời.

Thẩm Kiều vịn vào tường đứng thẳng dậy, nén cười, đến gần Sese lấy điện thoại. Vừa lau tóc, vừa cầm điện thoại di động đặt bên tai, sau đó liền nghe thấy giọng nói của đối phương: "Dì?"

Thẩm Kiều giải thích nói: "Mới vừa rồi là cháu gái của bạn Thẩm Du."

"À, vậy Dương Can là ai?"

Thẩm Kiều cố gắng nén cười, quay đầu lại nhìn Sese một cái, "Cô gái nhỏ lớn lên ở Anh quốc, tiếng quốc ngữ không tốt lắm, anh thông cảm đi, hướng hồ tên của anh đọc gần giống như thế mà."

Sese nghe vậy vẻ mặt cũng thay đổi, hình như cũng nhận ra mình nói sai.

"Vẫn đang ở Hongkong à?"

"Ngày mai em trở về."

Dương Kiên hỏi: "Sau khi trở thì bố trí như thế nào?"

Thẩm Kiều đáp: "Nghỉ ngơi một tuần, sau đó đi Tam Á tham gia học tập huấn."

Dương Kiên tiếp tục hỏi: "Vậy sau khi tập huấn thì tính sao?"

"Không biết, tuân theo sự sắp xếp của tổ chức thôi."

"Nói với tổ chức là muốn thu xếp đi thăm người thân."

Thẩm Kiều nói như chuyện đương nhiên: "Hiện giờ đang thăm người thân đây."

Dương Kiên cao giọng cải chính: "Không phải thăm người thân, là thăm người thân yêu!"

Lúc này, Dương Kiên không thấy được phản ứng của Thẩm Kiều, nhưng từ sự im lặng của cô cũng có thể nhận thấy được cái gì đó, vì vậy than thở, chủ động lui bước: "Anh đùa thôi. Gần đây quá bận rộn, sau khi trở về phải nghỉ ngơi thật tốt nhé."

Thẩm Kiều dừng máy, dựa vào tường một lúc lâu vẫn không nhúc nhích. Sau khi về nhà còn không biết phải đối mặt với chuyện gì, ba cô đã đón Thịnh Hạ về nhà, nghe nói là đã khỏi bệnh, nhưng mà cô không dám chắc khi Thịnh Hạ nhìn thấy cô sẽ có phản ứng như thế nào. Nghĩ đến những chuyện này, cô liền hận không thể tiếp tục đi công tác.

Sese im lặng đồng thời cẩn thận quan sát Thẩm Kiều, Thẩm Kiều ngược mắt nhìn thấy cô ấy, vẫy tay với cô ấy.

Sese đến gần, Thẩm Kiều háng giọng: "Từ giờ trở đi, gọi tôi là Thẩm Kiều"

"Có thể không?" Sese cẩn thận hỏi.

"Không có gì không thể." Thẩm Kiều nhún vai, sau đó từ trên bàn lấy ra một tờ giấy, phát tay viết xuống bốn chữ lớn, "Trung Quốc cổ đại có vị Hoàng đế vô cùng vĩ đại, tên gọi Hoàng Lịch, niên hiệu là Càn (qian) Long, không phải Can (gan) Long."

Sese nhìn chăm chăm chữ ở trên giấy, vẽ mặt khác sắc. Đắn đo một lát, cầm điện thoại trên bàn lên, nhanh chóng ấn một dãy số điện thoại, không kịp chờ đợi nói với người ở đầu bên kia điện thoại: "Phải thay đổi thầy giáo dạy tiếng quốc ngữ! Còn nữa, tôi muốn học lịch sử. Muốn học lịch sử Trung Quốc."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Gặp khách không mời.

Thịnh Hạ đã khỏi bệnh, đưa cô ấy ra nước ngoài điều dưỡng đúng là một cách làm đúng đắn. Thẩm An đã từng chuyển viện cho Thịnh Hạ, hơn nữa sau đó lại thông báo thành phố và tên bệnh viện cho Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều cũng từng đi thăm Thịnh Hạ, nhưng chỉ đứng từ xa nhìn một chút. Thẩm Kiều gặp Phương Mẫn, biết tình hình hồi phục của Thịnh Hạ cũng không tệ lắm.

Về sau, Thẩm Kiều gián tiếp biết được, trong lễ mừng năm mới ba mẹ nói du lịch, chính là đi thăm Thịnh Hạ. Nếu như cô nói trước muốn về nhà ăn tết, cô cũng có thể cùng ba mẹ đi thăm Thịnh Hạ. Nhưng mà nghĩ lại, có lẽ Thịnh Hạ vốn chẳng muốn gặp cô đâu, có lẽ ba cô cũng băn khoăn vấn đề này, cho nên mới không nói cho cô thôi. Thịnh Hạ ngay lập tức phải đối mặt với người mẹ đã vứt bỏ mình, còn phải đối mặt với cô, thậm chí là cô và Dương Kiên, vậy sẽ có cảm xúc khổ sở như thế nào chứ?

Buổi trưa, Thẩm Kiều về tới Bắc Kinh, khi về đến nhà đã là sau giữa trưa, mẹ và Thịnh Hạ cũng đã ngủ trưa. Di giúp việc đã làm trong nhà hơn mười năm nói cho Thẩm Kiều biết, Thịnh Hạ không thích nói chuyện, rất tĩnh lặng, nếu không có việc gì thì chỉ ở trong phòng, nếu không thì ngăn người nhìn ánh mặt trời chiếu vào phòng.

"Phu nhân rất quan tâm cô ấy, mặc dù cô ấy không cự tuyệt, nhưng mà cũng không có phản ứng gì quá lớn, đúng là một đứa bé đáng thương, bị dả kích lớn như vậy," nói tới chỗ này, di khẽ than thở, "Cháu đi công tác suốt, bây giờ Thẩm Du cũng không ở nhà, ở nhà ngày nào cũng vắng ngắt, mùa hạ sắp tới rồi, nhưng cả căn nhà vẫn lạnh lẽo. Tình trạng cơ thể của phu nhân cũng chuyển biến tốt, Thịnh Hạ vừa về, toàn bộ trái tim của phu nhân cũng đặt trên người cô ấy, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều."

Thẩm Kiều nắm tay dì, chân thành tha thiết nói: "Dì, khi con không ở nhà, dì đã vất vả chăm sóc mẹ và Thịnh Hạ, cảm ơn dì."

"Nói gì vậy!" Dì giả vờ tức giận, ngay sau đó lại nở nụ cười: "Mau lên đi tắm một cái, dì chuẩn bị cơm trưa cho con."

Tóc vẫn chưa khô, Thẩm Kiều dựa vào cạnh cửa, nhìn cửa phòng đóng chặt ở phía đối diện. Đây đã từng là phòng của Thẩm Du, hiện giờ Thịnh Hạ ở trong đó, tất cả đều cố gắng khôi phục lại đã từng quỹ đạo. Một bên là em trai cùng chung sống với cô hơn hai mươi năm, một bên là em gái cùng chảy một dòng máu, chẳng lẽ không có biện pháp nào để giải quyết một cách song toàn sao, vừa để Thịnh Hạ trở về đồng thời Thẩm Du cũng sẽ không rời đi?

Cánh cửa đang khép chặt đột nhiên mở ra, dưới tình huống nhìn thấy đối phương mà không hề có điểm báo trước, hai bên họ đều sững sờ. Thịnh Hạ nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, Thẩm Kiều thì chậm rãi mỉm cười, "Nghe nói em đang ngủ trưa, cho nên không đánh thức."

Thịnh Hạ gật đầu một cái.

Thẩm Kiều ân cần hỏi: "Thân thể có khỏe không?"

Thịnh Hạ tiếp tục gật đầu, sau đó một lát, mới cất giọng trả lời: "Khá tốt."

Đối mặt với Thịnh Hạ, Thẩm Kiều vẫn có phần cảm thấy khẩn trương, không biết nên nói những chuyện gì, không biết nên làm thế nào để điều hòa không khí có vẻ xấu hổ giữa các cô. Đúng lúc này, dì lên trên lầu gọi Thẩm Kiều đi xuống dùng cơm, Thẩm Kiều liền hỏi Thịnh Hạ: "Muốn cùng ăn cơm với chị không?"

Thịnh Hạ nhìn Thẩm Kiều sững sờ, sau đó lắc đầu, đi lướt qua người Thẩm Kiều, xuyên qua phòng khách lầu hai đi vào căn phòng có ánh mặt trời. Thẩm Kiều nhìn bóng dáng đơn bạc của cô ấy, nhớ lại lần đầu tiên khi nhìn thấy cô ấy, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, giữa hai hàng lông mày có ý cười, còn có vẻ hạnh phúc và thỏa mãn. Thẩm Kiều nắm khăn lông trong tay, không nhịn được nắm thật chặt.

Tin tức Thẩm Kiều đi công tác về được lan truyền một cách nhanh chóng, tối hôm đó cô liền bị kéo ra ngoài ăn cơm. Tần Niệm nhìn thấy cô, câu đầu tiên không phải nói cô muốn chết không, cũng không phải là cũng chịu quay trở lại, mà như tên trộm sấp lại gần cô nhỏ giọng nói: "Tiểu Thu có bạn trai rồi rồi. Người đó là một luật sư họ Sở."

Khác với Tần Niệm không cần nói cũng biết kinh ngạc, Thẩm Kiều đã sớm dự đoán được điều này. Biết Tiểu Thu không thích anh ta, nhưng mà chí ít cũng không ghét, nếu không tiểu Thu sẽ không tốn thời gian ăn cơm với anh ta, cho nên lần đầu tiên Thẩm Kiều nhìn thấy Sở Thiên, cảm giác bọn họ sẽ ở bên nhau cực kỳ mạnh mẽ.

Tần Niệm hí hóp hỏi: "Đã dự liệu?"

"Ừ." Thẩm Kiều gật đầu.

Tần Niệm chột nhứt mày nở nụ cười: "Vậy cậu có ngờ rằng, hôm nay sẽ có khách không mời mà đến hay không?"

Thẩm Kiều cố gắng từ trong tiếng cười của Tần Niệm tìm ra đầu mối, khi cô thậm chí cảm thấy không tốt, quyết định rời đi, quay người lại liền đụng vào một người. Người này rất cao, Thẩm Kiều ngay cả đầu cũng không ngang lên liền bắt đầu nói xin lỗi, sau đó liền nghe thấy một tràng cười to tràn rở ở phía sau lưng.

Tràng cười này, khiến Thẩm Kiều liền hoàn toàn hiểu rõ. Ngược mắt lên, quả nhiên là nhìn thấy anh. Nửa năm không gặp, lần nào cũng cảm thấy anh có sự thay đổi, nhưng anh vẫn là anh, rốt cuộc là thay đổi ở đâu? Ừm, hay là trái tim?

Dương Kiên cúi đầu nhìn cô chăm chú, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười yếu ớt: "Sao vậy? Vừa tới đã muốn đi?"

Thẩm Kiều mắt tự nhiên cười: "Tại sao anh lại quay về?"

"Trở về đi họp."

Thẩm Kiều gật đầu, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Vừa nhớ tới còn có chút chuyện cần xử lý, mọi người chơi đi, em về trước."

Thẩm Kiều né tránh ánh mắt của anh, mà hai mắt Dương Kiên cũng không thèm chớp một cái nhìn cô, một lúc lâu sau, anh chậm rãi di chuyển thân người đang cản trở đường đi của cô, "Được, ngài bận gì thì đi đi, không tiễn."

Thẩm Kiều khẽ cắn môi, nói hẹn gặp lại, nhanh chóng cất bước rời đi.

Dương Kiên không quay đầu nhìn cô, mà đi tới trước xô pha rồi ngồi xuống. Nhóm người vừa mới cười ở cửa, im lặng không lên tiếng nhìn anh, khi anh ngược mắt quét qua đi thì mọi người lập tức bắt đầu nói chuyện phiếm, ra về đang cười nói, tự giác đá bay cánh tượng kia ra khỏi trí óc.

Dương Kiên gờ cổ tay nhìn đồng hồ, sáng sớm ngày mai anh sẽ phải ngồi máy bay rời đi, chỉ còn lại chưa đầy mười tiếng đồng hồ, mà cô ngay cả một phút cũng không muốn cho anh. Lần này về Bắc Kinh họp là để bàn bạc việc chuyển công tác của anh về Bắc Kinh, chưa đầy ba tháng nữa, công việc của anh sẽ chuyển về Bắc Kinh một lần nữa. Đến lúc đó, xem Thẩm Kiều sẽ làm như thế nào để trốn tránh anh.

Tại sao anh lại trở về? Anh có đi nữa không? Anh có biết Thịnh Hạ đã trở về rồi hay không? Thẩm Kiều có thật nhiều thắc mắc muốn biết, nếu là lúc

trước, Thẩm Du sẽ chủ động nói cho cô biết tất cả sự tình mà cô muốn biết, nhưng hiện giờ Thẩm Du đã đi rồi, cách xa cuộc sống của cô.

Thẩm Kiều hơi hối hận vì mới vừa rồi không nhìn anh nhiều một chút, nên bây giờ chỉ có thể nhớ lại được một chút xú, cố gắng nhớ lại mọi thứ từ sâu trong trí óc.

Thẩm Kiều thờ dài, tựa đầu trên tay lái, tự nhủ: "Thẩm Kiều tại sao mà không tỏ ra kiên định hơn một chút? Cho dù là nắm lấy, hay buông tay, thì cũng nên kiên định hơn mới đúng."

"Cốc, cốc, cốc."

Thẩm Kiều nghe thấy tiếng gõ thủy tinh thì đột nhiên ngồi thẳng dậy, quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thông qua ánh đèn đường, thấy rõ bộ dạng của người vừa gõ cửa sổ.

Thẩm Kiều vội vàng mở cửa xuống xe, đứng trước mặt Thẩm An.

"Tại sao không về nhà? Ngồi xe trong làm gì?"

Thẩm Kiều liếm liếm bờ môi khô khốc, cố gắng tìm kiếm tư tưởng đang tan rã, viện ra một lý do gượng gạo: "Không có gì, con đang nghĩ xem sắp tới có chuyện gì cần xử lý hay không."

Thẩm An trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Về nhà thôi."

"Vâng." Thẩm Kiều gật đầu, đi phía sau ba mình vào cửa.

Thẩm Kiều nằm trên giường, trần trọc trở mình, nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy anh, suy nghĩ trong đầu đều là anh, ngay cả trái tim cũng bị anh tác động, cô vốn không có cách nào đi vào giấc ngủ, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở lên hỗn loạn.

Thẩm Kiều khoác một chiếc áo khoác mỏng, đứng trong sân, tham lam há to miệng hít thở. Ánh trăng rất đẹp, trên bầu trời ánh trăng vừa sáng vừa tròn, chẳng phải người ta nói, trăng tròn biểu tượng cho sự sum vầy sao?

Thẩm Kiều cười khổ, kéo cánh cổng chính ra, dừng chân trước cửa lớn, dưới ánh trăng cô nhìn thấy bóng dáng của chính mình. Nhưng mà, cô lại không cẩn thận bắt được một bóng người đen kịt.

Trong khoảnh khắc, cô không bởi vì một bóng người mà cảm thấy sợ hãi, trực giác nói cho cô biết đó là anh, cho nên dường như trong nháy mắt đã có phản ứng, nước mắt liền dâng lên.

Anh chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, Thẩm Kiều dần thấy rõ bộ dáng của anh, nhưng bởi vì nước mắt mà một lần nữa không thấy rõ hình dáng của anh.

Dương Kiên dừng lại đối diện cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, im lặng nhìn cô rơi nước mắt.

Anh ngăn bàn tay đang lau nước mắt của cô lại, dùng đầu ngón tay chậm rãi lau sạch nước mắt trên mặt cô, thanh âm trầm thấp, ngữ điệu chậm rãi: "Anh đánh cuộc với bản thân một lần, đánh cuộc là bởi vì mất ngủ. Nếu như đánh cuộc thắng, có thể phần thưởng cho bản thân gặp em một lần." Nói tới đây, Dương Kiên cười như một đứa bé vừa trúng thưởng, dưới ánh trăng, trong ánh mắt anh lóe lên những tia sáng nhỏ vun.

Thẩm Kiều cũng không kìm nén nỗi trái tim và hành động của mình nữa, đến gần anh hơn nữa, chui vào trong ngực của anh, ôm lấy hông của anh.

Dương Kiên ôm cô, cẩn thận hỏi: "Còn có sáu tiếng đồng hồ, đi với anh được không?"

"Ừ." Thẩm Kiều liềm liềm gật đầu, cắn vạt áo của anh, kiềm chế bản thân không khóc òa lên.

Ở một góc khác, cũng có một người đứng trong bóng tối, nhìn thấy tất cả xảy ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Xuân phong đặc ý!

Chân trời lộ ra những tia sáng bạc, thành phố từ từ tỉnh lại từ trong giấc ngủ, trên con đường chính có một con đường nhỏ cắt ngang, một chiếc xe việt dã màu đen dừng ở ven đường. Trong xe có hai người đang ngủ siêu siêu vẹo vẹo, nhưng từ đầu đến cuối hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng chuông đánh thức hai người đang ngủ say, bọn họ mở to đôi mắt nhập nhèm, vô hồn nhìn chằm chằm lẫn nhau. Điện thoại di động trong túi vang lên không ngừng, không biết đã bao nhiêu lần, Dương Kiên mất kiên nhẫn buồn phiền lấy điện thoại ra, tức giận rống to, "Không cần thức giục, tôi đến ngay đây."

"Bây giờ anh phải đi sao?"

"Ừ." Dương Kiên cất điện thoại, nhẹ nhàng gật đầu.

Tối hôm qua, Thẩm Kiều liều lĩnh rời đi cùng anh, bọn họ đi qua mấy khu phố ra đến con đường nhỏ này, ở trong xe cả đêm qua. Nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, gối lên chân cô rồi nhanh chóng ngủ mất. Mà cô vốn vẫn nằm trên giường thao thức, con buồn ngủ cũng càng lúc càng nồng đậm.

Dương Kiên đợi cô trong đêm, khiến Thẩm Kiều cảm thấy bản thân mình rất quá đáng, cho nên mặc kệ lần này xảy ra chuyện gì, cô vẫn không có ý định lùi bước, cô không muốn do dự một lần nữa rồi làm tổn thương Dương Kiên, anh đau lòng, cô sẽ càng khó chịu hơn, cô tiêu tốn rất nhiều tình cảm của anh, cô có tài đức gì mà anh lại yêu cô trước sau như một như vậy?

"Nói thật đi, " Dương Kiên dừng lại một chút, mặt mày xụ xuống, khẽ nhíu mày, giống như đang suy tư cái gì đó, "Thật sự anh không tự tin lần sau khi gặp nhau, em sẽ không trở về một lần nữa. Thế nào cũng phải chuẩn bị trước tâm lý, em lúc nào cũng sắp xếp những người khác ở phía trước, cha mẹ, Thẩm Du, thậm chí là Thịnh Hạ, đối với em mà nói, anh cũng không có trọng lượng."

Thẩm Kiều lắc đầu phủ nhận: "Không phải vậy."

Dương Kiên ngược mắt nhìn cô, thấy được vẻ mặt hơi kinh hoàng của cô.

Thẩm Kiều run rẩy nắm lấy hai tay của anh, hai mắt nhìn chăm chăm vào anh, kiên định lạ thường: "Chuyện như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Em biết bọn họ vẫn sẽ phản đối, nhưng mà mặc kệ."

Nhìn bộ dạng lo lắng sốt ruột của cô, ngực Dương Kiên nóng lên, kim nén con xúc động muốn ôm lấy cô, hi hi nở nụ cười, "Nói mà không có chứng cứ, em đã từng có tiền án tiền sự như vậy, làm sao anh dám tin tưởng?"

Thẩm Kiều cúi đầu nhìn bản thân, trừ quần áo và giày ra, một nghèo hai túng cái gì cũng không có, sợ anh không tin, cô càng lo lắng hơn, thậm chí bắt đầu nghĩ có cần viết một lá huyết thư hay không.

Dương Kiên giơ tay lên, từ trên đầu cô bứt một sợi tóc, thả trong lòng bàn tay, "Vậy lấy cái này đi, nếu như em lại bỏ đi, anh sẽ cầm nó đi báo án, " Dương Kiên nói tới đây, vẻ mặt nghiêm túc, nhấn mạnh: "Dùng tóc để kiểm tra ADN, kiện em lừa sắc, lừa tài, lừa tình cảm của anh. Đừng có nghĩ rằng anh nói đùa, em cũng biết rồi đấy, anh có thể không tốn chút sức nào để đưa em vào ngục."

Thẩm Kiều khàn khàn gật đầu: "Em tin."

Dương Kiên cười, cung chiều nheo cái mũi của cô, cúi người khẽ chạm vào môi của cô: "Anh đưa em về nhà."

"Ừ." Thẩm Kiều đáp lời, hai cánh tay lại vòng lên cổ của anh, tiến tới hôn anh.

Lúc Thẩm Kiều về đến nhà, cả nhà đang dùng bữa sáng trong phòng ăn. Nghe thấy cô vào cửa, ba người đang ngồi trước bàn ăn không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn cô, Thẩm Kiều hơi xấu hổ hắng giọng một cái rồi nói: "Con lên tầng thay quần áo trước đây."

Cố Hoa Lam dịu dàng nói: "Sửa soạn xong rồi xuống ăn sáng."

"Vâng." Thẩm Kiều cười gật đầu.

Đợi Thẩm Kiều rửa mặt xong, quay lại phòng ăn thì chỉ còn Thẩm An ngồi ở đó.

Thẩm Kiều ngồi xuống đối diện ba mình, Thẩm An gấp tờ báo lại để trên bàn ăn, nói với cô: "Ăn xong điểm tâm thì đến thư phòng một chuyến, ba có chuyện muốn nói."

Thẩm Kiều không biết ba muốn nói gì với mình, nhưng mà trên trực giác là có liên quan tới Dương Kiên, bữa sáng phong phú này, hôm nay bỗng trở nên nhạt như nước ốc.

Quả nhiên, sự việc rất đơn giản, không cần suy nghĩ nhiều, tất cả đều nằm trong dự đoán của Thẩm Kiều, nhưng chỉ có một chuyện mà cô không ngờ tới, chuyện xảy ra ở ngoài cửa tối hôm qua, ba cũng nhìn thấy hết.

"Ba đã dung túng con hết lần này đến lần khác, nhưng mà Thẩm Kiều à, không cần tiếp tục khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ba." Trong lời nói của Thẩm An, ngập tràn ý tứ cảnh cáo.

Thẩm Kiều hít một hơi thật sâu rồi thở ra, giọng nói không kiêu ngạo không tự ti: "Ba, con chưa bao giờ chống đối ba, nhưng mà lần này chỉ có thể nói thật xin lỗi. Nếu như ba lo lắng Thịnh Hạ không thể nào tiếp thu được, con có thể rời đi, cho đến khi em ấy tiếp nhận, ba và mẹ hiểu được thì thôi."

"Đây là là lời nói hoang đường gì vậy?" Thẩm An bị lời nói của Thẩm Kiều làm cho tức giận, đập mạnh tay xuống bàn sách, phát ra tiếng động lớn.

"Con nói lời này, không phải muốn uy hiếp ngài, mà con đã không đường để đi nữa rồi, " nói xong, Thẩm Kiều ngẩng đầu nhìn về phía ba mình, "Ba, thật xin lỗi."

Nói xong, Thẩm Kiều xoay người rời đi, kéo cửa thư phòng ra thì lại thấy Thịnh Hạ đứng ngoài cửa, trong tay bưng một khay đựng trái cây tinh xảo.

Thẩm Kiều không nghĩ tới Thịnh Hạ lại đứng ngoài cửa, thấy cô ấy thì Thẩm Kiều hơi kinh ngạc, không biết rốt cuộc Thịnh Hạ có nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ hay không.

So với sự kinh ngạc của Thẩm Kiều, vẻ mặt Thịnh Hạ lại bình tĩnh, không nói một lời nhìn Thẩm Kiều.

"Thẩm Kiều, chỉ cần bây giờ con bước chân ra khỏi cái nhà này, về sau cũng đừng có quay về nữa."

Thẩm Kiều đưa lưng về phía Thẩm An, rũ hai mắt xuống, nhưng cô chỉ do dự trong chốc lát, rồi lại nghiêng người đi lướt qua người Thịnh Hạ, ra khỏi thư phòng.

Đối mặt với Thịnh Hạ, từ đầu đến cuối Thẩm Kiều vẫn cảm thấy không đành lòng, có lẽ Thịnh Hạ cũng không tốt hơn là mấy, cho nên, mắt không nhìn thấy đối phương, là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Thẩm Kiều trở về phòng thu thập hành lý, tạm biệt mẹ mình, rồi từ từ rời khỏi nhà. Thẩm Kiều nói với mẹ, mình phải đi công tác rất lâu, trong thời gian tới có thể sẽ không có thời gian quay về, nhưng cô sẽ thường xuyên gọi điện thoại về. Dường như Cố Hoa Lam đã nhận ra cái gì đó, bà kéo tay Thẩm Kiều thật lâu không muốn buông ra, nước mắt cũng lăn xuống không ngừng. Thẩm Kiều nhìn dáng vẻ của mẹ, thực sự không đành lòng, nhưng cô vẫn tránh khỏi bàn tay của mẹ, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Thẩm Kiều đến chỗ ở của Hạ Tiểu Thu, trốn tránh, không bước chân ra khỏi nhà một tuần liền. Bà nhất định sẽ vận dụng quan hệ, cản trở việc cô rời khỏi Bắc Kinh, nhưng nếu là đi cùng Bộ Ngoại Giao, như vậy ông sẽ không có bất kỳ biện pháp nào cả.

Một tuần lễ sau, Thẩm Kiều theo tổ học tập huấn của bộ Ngoại Giao lên đường đi Tam Á. Thẩm Kiều nói với Nghiêm Túc, cô có thể đi công tác trường kì, một hai năm không quay về cũng không sao, bởi vì cô biết, chỉ cần cô về thủ đô, rất có thể sẽ không có cách rời đi. Dĩ nhiên, không phải Thẩm Kiều không nghĩ tới, để cản trở việc rời đi của cô, Thẩm An sẽ dùng quan hệ để điều chuyển cô khỏi Bộ Ngoại Giao.

Sau khi kết thúc đợt tập huấn, Thẩm Kiều bay đi Giang Tây, sau khi đi đường vất vả cuối cùng cũng đến thành phố nhỏ kia. Không hề trốn tránh, cũng không hề giấu giếm, không hề sợ hãi, chỉ có vui mừng.

Người trong nhà vừa mở cửa ra, Thẩm Kiều giang hai cánh tay, cao giọng kêu "surprise", mừng rỡ như điên nhào vào trong ngực Dương Kiên, không keo kiệt chút nào thổ lộ: "Em rất nhớ anh."

Cuộc điện thoại tối qua, cô nói đợt tập huấn còn một tuần nữa mới kết thúc, nhưng mà hôm nay đã xuất hiện ở đây, Dương Kiên ngoại trừ kinh ngạc, lại càng vui vẻ hơn, hai cánh tay siết chặt thân thể của cô, tham lam hít vào hương vị trên người cô.

Thẩm Kiều vui vẻ ra mặt tựa đầu vào bà vai Dương Kiên, khi ngước mắt lên thì lại thấy mấy chục đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Sao trong nhà lại có người? Lại còn có nhiều người như vậy?

Thẩm Kiều vội vàng thu hồi nụ cười, hốt hoảng lui từ trong ngực Dương Kiên ra, lùi về sau một bước trốn ở ngoài cửa, vẻ mặt quần bách nhỏ giọng chất vấn: "Trong nhà có người sao không nói cho em?"

Dương Kiên với nụ cười nồng đậm nhìn cô chăm chú: "Em cũng không hỏi."

"Vậy thì vừa nãy anh phải đẩy ra mới đúng!"

"Hiếm khi mới được ôm ấp yêu thương, anh sao có thể đẩy ra?" Cười nói xong, Dương Kiên đưa tay ra kéo cô, cô trốn về phía sau, thế nhưng anh lại cố ý kéo cô xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người.

Thẩm Kiều hơi cảm thấy thẹn thùng, nhưng chuyện đã tới mức này nhún nhún nhó nhó cũng không tiện, những người kia xem ra là cấp dưới của Dương Kiên, trước mặt bọn họ phải giữ gìn thể diện cho anh mới được.

Trong đó một người đàn ông trung niên cười hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đang muốn biết: "Vị này chính là em dâu hả?"

Dương Kiên nghiêng đầu nhìn Thẩm Kiều, gương mặt của cô mềm mại, vẻ mặt ngượng ngùng, giống như quả táo chín mùa thu, hai mắt đen láy, sáng trong như mực, khuôn mặt nhìn nghiêng với hàng mi dài, da trắng nõn, xinh đẹp như vậy.

Dương Kiên cất giọng nói: "Đúng, vợ chưa cưới."

Người đàn ông trung niên không nhịn được khen ngợi: "Em dâu thật là xinh đẹp."

Mọi người bắt đầu ríu rít phụ họa: "Kiểm sát Dương, chị dâu thật là xinh đẹp, chúng em có thể thỉnh giáo anh đã làm thế nào để theo đuổi bà xã xinh đẹp như vậy hay không?"

Dương Kiên cười vang, "Đơn giản thôi, da mặt dày là được."

Thẩm Kiều hờn mắt liếc anh một cái, sau đó đối mặt với khách, nụ cười dịu dàng: "Mọi người tùy ý, tôi về phòng thu dọn đồ đạc."

Dương Kiên giao hành lý cho cô, tiến tới bên tai cô nhỏ giọng nói: "Đồ đạc để ở ngăn tủ bên phải, tắm rửa sạch sẽ đợi anh nhé."

Thẩm Kiều đỏ mặt, lúc đi qua bên người anh thì ra sức cho anh một cái cùi chỏ.

Sau khi Thẩm Kiều về phòng, phòng khách mới vừa rồi còn không chế được bỗng trở nên náo động, mọi người ríu rít chen đến bên cạnh Dương Kiên. Mặc dù Dương Kiên là cấp trên, nhưng ngoài giờ làm việc anh không hề có dáng vẻ lãnh đạo, nhất là gần đây, mặt mũi lúc nào cũng tươi cười như gió xuân.

Bọn họ khen Thẩm Kiều xinh đẹp, Dương Kiên rất khinh thường mà nói: "Nhìn nữa cũng vậy thôi, xinh đẹp hay không cũng không quan trọng. Phụ nữ ấy à, quan trọng là cần kiếm tiền(1), chăm sóc chồng cho tốt là được, công việc chỉ là thứ yếu. Về phần lúc nào thì kết hôn, phải xem biểu hiện của cô ấy, biểu hiện tốt sẽ để cô ấy vào cương vị sớm một chút."

1. Cần cù tiết kiệm, chăm lo gia đình

Bởi vì Thẩm Kiều bỗng nhiên xuất hiện, mọi người cực kì có mắt nhìn nhanh chóng giải tán. Dương Kiên tiễn mọi người về, dọn dẹp qua loa phòng khách, đi vào phòng ngủ thì thấy Thẩm Kiều đáng khốn áo ngủ đứng trên giường, trong tay cầm một cái khăn tắm, vẻ mặt nặng nề, cao giọng nói: "Này, là Hầu Tử phái viện binh tới sao?"

Dương Kiên ngoài cười nhưng trong lòng không cười hỏi: "Hôm nay em xướng tuồng gì vậy?"

Thẩm Kiều nghe vậy nhú mày, nghi ngờ hỏi: "Ah? Chẳng lẽ không phải Nhị Lang thần sao?"

Nhị Lang thần, Dương Tiễn, Dương kiểm sát(2) Dương Kiên sáng tỏ, sải bước đi tới bắt được cô đang định nhảy giường chạy trốn, cô vừa cười vừa thét chói tai, anh ôm lấy cô ngã xuống cái giường mềm mại, bóp chặt cổ tay của cô, tựa vào trán của cô, cắn răng nói: "Em giỏi nhỉ?"

2. Dương Tiễn (杨戬), Dương kiểm sát(杨检) : chữ Tiễn vs chữ kiểm sát đồng âm [jiǎn]

Thẩm Kiều nói: "Anh có biết vừa rồi em phải nén cười khổ sở như thế nào không, lần đầu tiên nghe thấy bọn họ gọi như vậy, thật rất buồn cười, thẳng thắn mà nói, khẳng định ở sau lưng anh, bọn họ đã cười trộm không biết bao nhiêu lần, Nhị Lang thần, Nhị Lang thần con mắt thứ ba đâu rồi? Ha ha."

Nhìn cô nở nụ cười không hề có tạp chất, trong lòng anh mềm mại như một vũng nước, để cô tiếp tục cười vô ưu vô lo như vậy, anh có thể làm bất cứ chuyện gì.

Dương Kiên buông cánh tay của cô ra, từ vạt áo ngủ của cô tham lam tiến vào, lướt qua da thịt trắng nõn của cô, anh đã quen thuộc với thân thể của cô, biết đâu là chỗ cô sợ nhột nhột, ngón tay của anh xâu xa từ dưới eo nhẹ nhàng trượt lên trên. Thẩm Kiều chột hét âm lên, không tránh kịp, hai tay không ngừng đẩy cánh tay của anh, vừa kìm nén không cười, vừa cố gắng cầu xin tha thứ, cố gắng né tránh anh, nhưng cô căn bản không thoát được.

Giấy lụa lôi kéo một phen, áo ngủ của cô đã sớm bị kéo lên, miễn cưỡng che được bộ ngực mướt mà, ánh mắt nóng rực của anh nhìn cô chăm chú, da thịt trắng nõn dường như biến thành màu hồng nhạt.

Dương Kiên vui đầu xuống cần cổ của cô, liếm hôn da thịt mềm mại, thanh âm ám ám: "Được nghỉ mấy ngày?"

"Ba ngày."

Ba ngày mặc dù không dài, nhưng mà bây giờ đối với bọn họ mà nói, thực là xa xỉ. Đầu lưỡi của Dương Kiên xẹt qua vành tai nhỏ nhắn của cô, bên tai cô buông lời nói: "Đúng lúc cho em biết sự lợi hại của Nhị Lang thần."

Dương Kiên đẩy toàn bộ công việc xuống, chỉ ở bên cạnh Thẩm Kiều, bọn họ gần như đã kết hợp thành trẻ sinh đôi, một tác cũng không rời khỏi đôi phương. Bọn họ đến siêu thị mua các loại nguyên liệu nấu

ăn, còn có rất nhiều áo mưa. Thẩm Kiều đích thân xuống bếp, cho bản thân ăn no, rồi lại để anh ăn no bụng.

Bọn họ điên cuồng làm tình ở tất cả các góc trong nhà, tựa như là muốn bù đắp tất cả những ngày tháng trong quá khứ và tương lai không được gặp nhau.

Thời gian trôi nhanh như trục bánh xe được lắp mô tơ điện, ba ngày 'lộc cộc' vài tiếng thoáng cái đã trôi qua.

Dương Kiên đưa Thẩm Kiều đến sân bay, nhìn cô đi qua cửa kiểm tra an ninh, vẫy tay hẹn gặp lại với anh, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, Dương Kiên ỉu xiu như trái dưa chuột bị hái xuống, nhũn như con chi chi không hề có tinh thần.

Thẩm Kiều bị phái đi châu Âu, chỉ cần có thời gian rảnh, cô lại đến Paris thăm bạn tốt Chung Tình Duy, nếu như dư dả thời gian, cô sẽ ngồi xe lửa nhỏ, hưởng thụ khoảng thời gian vừa nhàn nhã vừa thoải mái, dọc đường nhìn thấy phong cảnh đẹp không sao tả xiết, cô liền lấy laptop tùy thân ra ghi chú lại, để về sau cùng đi với Dương Kiên.

Thẩm An vẫn không tha thứ cho việc Thẩm Kiều rời nhà mấy ngày nay, mỗi lần nói chuyện điện thoại với mẹ, mẹ lại nói cho cô biết ba cô rất tốt, Thịnh Hạ cũng rất khỏe, đồng thời còn dặn đi dặn lại rằng cô phải chăm sóc bản thân thật tốt. Kết thúc cuộc trò chuyện với mẹ, cô luôn cảm thấy rất khổ sở, thật sự là cô quá tham lam rồi sao? Muốn có cả Dương Kiên và gia đình, nhưng trên thực tế cô chỉ có thể chọn một trong hai.

Thẩm Kiều cầu xin Dương Kiên không được chủ động nói quan hệ của bọn họ ra ngoài, cô tin như vậy sẽ nhanh chóng truyền tới tai Thẩm An, cô không muốn gây thêm phiền toái trong khoảng thời gian nhạy cảm này, dù sao chỉ cần bọn họ bên nhau, có biết hay không thì đã sao?

Tết âm lịch năm nay, bản thân Thẩm Kiều bận rộn việc công, không thể về nước gặp anh, khiến cô ngoài ý muốn là Dương Kiên không ngại vạn dặm xa xôi đến thăm cô.

Kể từ khi Dương Kiên bị điều chuyển từ cơ sở về Bắc Kinh, chức vụ tăng thêm một bậc lên phó sở. Lúc ấy Dương Kiên đột nhiên bị chuyển công tác xuống tầng cơ sở, cũng đã có người suy đoán đây là để chuẩn bị lên chức. So sánh với quá khứ, ngày hôm nay anh càng bận rộn hơn, nhất là trong lễ mừng năm mới, suýt nữa là không có cơ hội xuất ngoại. Nhưng anh vẫn cố gắng làm hết tất cả mọi việc, cố gắng dành ra hai ngày.

Nói cách khác, anh chỉ có thể do mất ngủ chuyến bay đêm đi Paris, rạng sáng đến nơi, ngủ một giấc với Thẩm Kiều xong, ăn xong bữa sáng, liền phải lên đường bay về. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của anh mà thôi, anh ngần ngại lần không dám nói thẳng cho Thẩm Kiều biết: Anh đặc biệt bay tới để ngủ.

Chung Tinh Duy đích thân lái xe đưa Thẩm Kiều đến sân bay đón Dương Kiên, Chung Tinh Duy và Dương Kiên là bạn bè từ nhỏ, cùng lớn lên trong một viện, số năm mà bọn họ quen biết nhau còn lâu hơn nhiều so với Thẩm Kiều, Chung Tinh Duy nói cũng không biết từ khi nào, liền thích theo chân bọn họ.

Hiện giờ, cô ấy đã trưởng thành, duyên dáng yêu kiều, đã sớm khinh thường việc đi theo đám bạn anh, thậm chí vừa đi là đi luôn năm năm.

Dương Kiên hỏi Chung Tinh Duy: “Năm năm rồi, rốt cuộc cậu có định trở về hay không? Không phải cậu không biết, tóc cha cậu cũng đã bạc trắng, mẹ cậu cũng có rất nhiều nếp nhăn.”

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn Dương Kiên một cái, Dương Kiên len lén nháy mắt với cô mấy cái.

Chung Tinh Duy từ kính chiếu hậu nhìn hai người bọn họ, cười một cái rồi nói: “Đương nhiên là muốn trở về rồi, thủ tục đã làm xong, chưa đầy hai tháng nữa.”

Dương Kiên đột nhiên kích động tiến tới: “Thật không?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nhưng mà...” Chung Tinh Duy quay đầu lại liếc anh một cái, lạnh lùng cảnh cáo, “Đừng có khua môi múa mép rêu rao khắp nơi, hiện giờ Thẩm Kiều đang sinh hoạt trên địa bàn của tôi đó. Dựa trên giao tình hơn hai mươi năm của chúng ta, tôi mới nói cho anh biết đó, đừng có phụ lòng tin tưởng của tôi.”

“Yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không nói.” Dương Kiên nặng nề gật đầu. Nhưng mà tại góc độ Chung Tinh Duy không nhìn thấy, đôi con ngươi của anh xoay loạn, trên mặt là vẻ ý vị sâu xa.

Đến khách sạn mà Thẩm Kiều ở, Chung Tinh Duy hạ cửa sổ xe xuống tạm biệt bọn họ: “Sau khi trời sáng tôi sẽ quay lại tìm hai người ăn cơm, vui vẻ hưởng thụ thể giới hai người ngọt ngào đi.”

Thẩm Kiều vẫy tay hẹn gặp lại với cô ấy, nhìn xe Chung Tinh Duy biến mất vào trong bóng đêm cuối phố. Sau lưng chợt bị người nào đó ôm lên, Thẩm Kiều bị dọa sợ kêu ầm lên: “Làm gì vậy? Mau thả em xuống.”

“Bắt đầu thế giới của hai người.” Dương Kiên hào hứng nói xong, lấy tốc độ chạy nước rút chạy vào khách sạn, nơi bọn họ đi qua lưu lại một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bọn họ đã trở về.

"Em định bao giờ thì cho anh chấm dứt cuộc sống không ngừng bốn ba như thế này?"

Thẩm Kiều nướn lông mày, lỗ mũi hơi chun lại, anh tiến công ở phía dưới đã khiến cô sớm bị đánh cho toi bời, tan tác ngàn dặm, anh còn cố tình muốn hỏi vấn đề "nhạy cảm" này, cho dù cô trả lời như thế nào, cũng là một con đường chết.

Dương Kiên giữ chặt hông của cô, một lần lại một lần đi sâu vào, trên làn da màu đồng cổ lấm tấm những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, anh ngậm vành tai của cô, tiếp tục hỏi, "Ba tháng, có đủ hay không?"

Thẩm Kiều lắc đầu, khóc nói: "Không biết."

Dương Kiên hôn lên nước mắt của cô, khàn giọng nói: "Nghiêm Túc nói với anh, là em tự mình xin đi công tác dài hạn?"

Thẩm Kiều khóc sùi sụt, hàm răng cắn vào môi không lên tiếng. Dương Kiên cạy hàm răng của cô ra, tiếp tục truy vấn: "Có phải hay không, hả?"

Có lần trong một bữa tiệc, anh chạm mặt Nghiêm Túc, anh đùa giỡn hỏi rốt cuộc có cho Thẩm Kiều trở lại hay không. Nghiêm Túc cực kì vô tội nói chuyện này là do cô tự mình đề nghị, đáng hận hơn chính là Nghiêm Túc còn vô cùng nghiêm túc hỏi: "Thẩm Kiều nói, hai người chia tay rồi, có phải sự thật không?"

Anh ôm cô rồi lật người lại, để cô nằm sấp trên người mình, Dương Kiên vuốt ve những sợi tóc đang dán vào gò má của cô: "Thẩm Kiều, anh không vui."

Vật to lớn của anh chôn trong cơ thể cô, hơn nữa giữa hai chân có cảm giác trơn trượt ẩm ướt, cảm giác này khiến Thẩm Kiều hơi khó chịu, nhưng khi nhìn anh nhũn mảy nói không vui, cô vẫn cảm thấy đau lòng, vuốt lên mi tâm của anh: "Anh đừng như vậy."

Dương Kiên hôn lên mặt của cô, "Anh muốn một cuộc sống mà ngày nào cũng có hēter nhìn thấy bóng dáng em, muốn vừa mở mắt là có thể nhìn thấy em, muốn lúc nói chuyện chỉ cần hô một tiếng là có thể nghe thấy, mà không phải giống như bây giờ, sau lần gặp mặt này sau không biết khi nào mới có thể gặp lại. Cho nên ngày hôm nay, cho dù như thế nào anh cũng phải tới thăm em."

Thẩm Kiều dựa vào lồng ngực của anh, cô chợt nghiêng đầu, cắn một cái lên xương quai xanh của anh, càng lúc càng dùng sức, nước mắt "tí tách" nhỏ giọt xuống. Dương Kiên rên lên một tiếng ôm lấy cô, cô cắn càng mạnh hơn, anh càng ôm cô chặt hơn.

Cho đến khi trên xương quai xanh lưu lại hai hàng dấu răng thâm máu, cô mới bằng lòng nhả ra, cặp mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm vào anh, cô cố gắng kìm nén không cho bản thân bật khóc, nói với giọng run rẩy: "Anh cho rằng cứ muốn là được à? Ba em sẽ ngăn cản, sẽ bắt anh phải buông tay, nhưng mà em đã lựa chọn rồi, dù biết là sẽ gặp khó khăn."

Dương Kiên ôm lấy mặt của cô, hôn lên môi của cô.

Thẩm Kiều uất ức lại tuyệt vọng nhìn anh: "Em có nhà nhưng không thể trở về, về nước để làm gì? Để ông thấy hai chúng ta ở bên nhau, sau đó nghĩ mọi biện pháp chia rẽ hai ta sao?"

Sao có thể Dương Kiên không biết nỗi oan ức của cô, những lời cô vừa mới nói chính là những suy nghĩ chân thật, quả thực trên thực tế cô cũng không thể làm gì, cho đến bây giờ Thẩm Kiều cũng chỉ là người bị hại, anh mới là người khởi xướng phải bị nhốt vào lồng heo. Dương Kiên buông cô ra, quỳ trước mặt cô, chân thành nói lời xin lỗi: "Nếu em muốn oán trách, thì cứ trách anh, em đừng nóng giận, đánh chửi anh cũng được, đừng khóc nữa được không?"

Thẩm Kiều lau sạch nước mắt, bọc chăn, nghiêng đầu không nhìn anh.

"Ngoan nào, anh biết sai rồi, thật sự biết sai rồi, đừng lấy lòng tiểu nhân so đo với anh, cũng đừng không để ý tới anh," Dương Kiên ngừng một chút rồi nói tiếp: "Là suy tính chưa kĩ càng. Lần này sau khi về nước, anh sẽ thương lượng với ba mẹ chuyện của hai ta, ba không thành vấn đề, mẹ cũng dễ giải quyết thôi, bọn họ đều đồng ý rồi, ba em bên kia chắc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Về sau, em có việc gì bận rộn thì em cứ làm, chỉ cần rảnh rỗi anh sẽ tới gặp em, không bao giờ bắt em làm gì nữa, không nổi giận, không bắt nạt em. Có được hay không?"

Rốt cuộc Thẩm Kiều cũng chịu quay đầu lại nhìn anh, giọng nói lạnh lẽo như hầm băng: "Anh đã đồng ý, trước khi ba em đồng ý, anh sẽ không chủ động nói chuyện của chúng ta cho bất kỳ ai."

Dương Kiên chia tay ra tự tát mình một cái, "Cái miệng đáng chết này, nửa này. Về sau em cứ tiếp tục làm việc, anh mà rảnh rỗi sẽ đến thăm em, hai ta cùng chờ đợi, đợi đến khi ông đồng ý mới thôi. Nếu như ông vẫn không đồng ý, chúng ta sẽ đi Las Vegas kết hôn. Không được nữa thì cùng nhau chờ, cùng lắm thì cả đời không kết hôn, anh sẽ ở bên em."

Thẩm Kiều từ từ ngồi dậy, cúi người vòng chặc cổ của anh, "Em muốn về nhà."

Những lời này khiến Dương Kiên rất đau lòng, anh cảm thấy bản thân mình rất vô dụng, khiến cô vốn vô tội phải chịu khổ sở như thế này, mình phiêu bạt bên ngoài, cô độc, bất lực, mà bản thân mình lại không làm được gì.

Vậy mà thời điểm phải chia tay lại tới nhanh như vậy, bọn họ không thể không nói hẹn gặp lại. Chỉ hy vọng lần sau lúc bọn họ gặp lại, sự việc sẽ chuyển biến tốt.

Biết được Chung Tinh Duy sau đó không lâu sẽ trở về nước, Lương Thiệu Vũ ngày đêm rối loạn, ban ngày không phải ban ngày, ban đêm không phải ban đêm, làm chuyện gì cũng không thể chuyên chú, hơn nữa còn cực kì dễ nổi giận. Anh đã chờ đợi, mong ngóng năm năm rồi, rốt cuộc cô cũng muốn trở về, mà anh lại không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với cô. Có lẽ là bởi vì để ý, cho nên phải cẩn thận cân nhắc, tính toán từng bước, sợ đi nhầm đường, càng sợ để vượt mặt cô.

Chung Tinh Duy về nước đúng hạn, Lương Thiệu Vũ tự mình thí nghiệm, cách nào cũng không linh, mặt dày mày dạn đưa mới là sách lược tốt nhất. Phương pháp này mặc dù có hiệu quả, nhưng mà không thể khiến anh hài lòng, bởi vì sợ có căn cứ kiên quyết không đồng ý quay về với anh, thậm chí còn không nói tiếng nào đi công tác luôn.

Ngày đó, đám bọn họ tụ hội, trong phòng vô cùng náo nhiệt, cãi nhau ầm ĩ, bầu không khí cực kì vui vẻ, chỉ có Dương Kiên và Lương Thiệu Vũ hai vị già mẹ già con con ngồi trên ghế sofa uống rượu giải sầu, câu được câu không hút thuốc.

"Hôm nào Duy Duy về?"

"Khoảng một, hai ngày nữa, Thẩm Kiều đâu rồi?"

Dương Kiên cười lạnh: "Không có ngày nào rảnh rỗi cả."

Hai tháng trước, Thẩm Kiều đã rời châu Âu đi Nam Phi, bận rộn không ngừng nghỉ có thể so với ong mật nhỏ cần cù, mấy ngày gần đây thì lại càng không có tin tức, anh chỉ có thể tìm cô thông qua thư ký, thư ký lúc nào cũng nói cô rất bận, bận đến nỗi không có thời gian nghe điện thoại của anh, không có thời gian gọi video với anh, không có thời gian để ý đến anh.

Dương Kiên đã uống không ít rượu, con nóng giận theo hơi rượu cùng xuất hiện, tức giận đứng lên rống to: "Cô ấy sao có thể yên lòng như vậy? Từ khi cô ấy đến Bộ Ngoại Giao làm việc, nửa năm đầu tiên được gặp một lần, năm thứ hai lại đi công tác, hơn nửa thời gian là ở nước ngoài, năm thứ ba thì càng không cần phải nói, một năm gặp được ba lần, năm nay thì chưa gặp lần nào. Tiểu Vũ, hãy nói hết mấy lời này với người này, nếu như năm nay cô ấy tiếp tục như vậy, tôi sẽ kiên quyết thay đổi."

Lương Thiệu Vũ phun ra một vòng khói thuốc: "Nhanh đổi đi, mẹ cậu đang chờ bồng cháu đấy."

Dương Kiên chau mày, vô cùng buồn bực hỏi: "Cậu nói xem, tại sao cô ấy lại có thể chắc chắn là tôi sẽ không thay lòng? Rốt cuộc là ai cho cô ấy niềm tin vậy?"

Lương Thiệu Vũ nhấp một ngụm rượu, cực kì không nể mặt mà nói: "Cậu cho."

Dương Kiên cầm bao thuốc lá lên rồi lại ném đi, "Sao lại lôi kéo anh em lùi về phía sau vậy?"

"Cả ngày theo sau mong người ta hỏi han ân cần, hể Thẩm Kiều ở trong nước, khi không tìm được cậu thì đến tìm cô ấy thì tuyệt đối không sai, một ngày ba bận chạy đến bộ ngoại giao, so với giờ com còn chính xác hơn, huống chi, từ trung học đến giờ, ít nhất cũng mười năm rồi, còn kiên trì mười năm như một, cô có thể chạy mất sao?"

"Không phải nói vậy, cũng không giống nhau? Với cậu, Paris cũng quen thuộc như nhà mình đấy thôi, " Dương Kiên không phục, "Bản thân cậu thì có tư cách gì mà nói?"

Lương Thiệu Vũ cười khở lác đầu, "Đúng vậy, cả đời này hai chúng ta phải như vậy rồi."

"Dương Kiên tôi đây dù gì cũng là một người đàn ông, có nhiều phụ nữ theo đuổi lắm, tôi chắc chắn sẽ không vì một cái cây là cô ấy mà từ bỏ cả một khu rừng lớn. Để tôi gọi điện thoại cho cô ấy, bắt cô ấy phải cho tôi một câu trả lời hợp lý, gọi điện thoại nào." Dương Kiên để chai rượu xuống, bắt đầu tìm điện thoại đi động, sờ khắp người cũng không tìm thấy, anh đá văng chiếc bàn, cúi người xem xét mặt đất.

Trương Khải đang ngồi trên bàn bài chợt giờ điện thoại của Dương Kiên lên rồi hô: "Dương Bạch Lao, đại gia Hoàng Thế Nhân điện thoại tới, có muốn nhận không?"

Dương Kiên không tìm được điện thoại đang sốt ruột, quay đầu về phía Trương Khải, "Cậu mới là Dương Bạch Lao, cả nhà cậu đều là Dương Bạch Lao."

Trương Khải nhú mày, cực kì dứt khoát nhận điện thoại hơn nữa còn bật loa ngoài lên, mắt nhìn Dương Kiên rồi nói: "Này, Kiều, là tôi lão Thất, lão Dương không nhận điện."

Trương Khải còn chưa nói hết câu, điện thoại đã bị một bóng đen cướp mất trong chớp mắt. Dương Kiên mới vừa rồi còn tràn đầy căm phẫn, lập tức trở nên chân chó như nô tài, về mặt kích động nói với giọng dịu dàng: "Không đâu không đâu, lão Thất nói nói giỡn thôi, Không phải em không biết đức hạnh của người này, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Thượng Hải? Vậy sao không nói với anh? Vậy anh đi đón em."

Dương Kiên dừng máy, gãi cái gáy, biểu hiện trên mặt có phần quẫn bách, "Cái đó, Thẩm Kiều đang ở Thượng Hải, đã lên máy bay rồi, tôi phải đến sân bay một chuyến."

Lương Thiệu Vũ liếc mắt nhìn anh một cái, hừ lạnh: "Không cần xin lỗi, coi như mới vừa rồi chúng ta thả một cái rắm, không có chuyện gì lớn, cho dù có bị hun đến hoảng."

Thời gian đi từ Thượng Hải đến Bắc Kinh là hai giờ đồng hồ, Dương Kiên chạy tới sớm một chút, để nhìn thấy Thẩm Kiều sớm hơn một chút, anh không tiếc vận dụng quan hệ đi vào đại sảnh của phòng chờ máy bay. Anh vừa kích động vừa khẩn trương chờ cô, làm anh vụn vụn không ngờ chính là, Thẩm Kiều lại ngồi xe lăn được đẩy ra ngoài.

Dương Kiên nhìn vậy bỗng thấy hoảng hốt, chân như nhũn ra, mắt tối sầm, không thể tin được nhìn nhân viên đẩy cô đến gần. Cô nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, dưới mắt là một vòng màu đen, chân mày nhíu lại, dường như rất khó chịu.

Rốt cuộc Dương Kiên cũng phản ứng kịp nhanh chóng nhào qua, nắm bả vai của cô, nhờ giọng lại đau lòng khẽ gọi: "Thẩm Kiều, có nghe thấy anh nói không?"

Thẩm Kiều thoáng giật giật, mí mắt khẽ mở ra một đường nhỏ, hình như là không có hơi sức nên lại nhanh chóng khép lại.

Nữ tiếp viên hàng không đẩy Thẩm Kiều ra dịu dàng hỏi: "Xin hỏi, ngài là bạn trai của cô ấy à?"

Dương Kiên gật đầu, vẻ mặt lo lắng, hỏi: "Cô ấy sao vậy?"

"Bị ngã trên máy bay, trên máy bay vừa may có hành khách là bác sĩ, có thể là mệt nhọc quá độ, tốt nhất là đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra một lượt."

"Cám ơn." Dương Kiên nói cám ơn, ôm ngang Thẩm Kiều lên, một đường chạy như điên đến cửa ra của sân bay.

Dương Kiên đặt cô vào tay lái phụ, điều chỉnh góc độ của ghế ngồi để cô thoải mái hơn. Dọc theo đường đi, anh vẫn nắm chặt tay của cô, "Thực sự không muốn sống thoải mái à? Nhìn anh sốt ruột, đau lòng em vui mừng thật sao? Đồ ngốc, ngu ngốc, có cần phải làm bản thân mình mệt mỏi thành như vậy sao? Em cũng không phải là siêu nhân, cũng không cần cứu vớt thế giới."

Dương Kiên thật sự giận đến không kìm chế được, càng đau lòng hơn, nhìn cảm của cô so với trước kia càng thon gầy hơn, anh cảm thấy tay chân lạnh lẽo, sao cô ấy lại gầy như vậy, thể chất cũng càng ngày càng kém, không thể tiếp tục như vậy mãi.

Dương Kiên miễn cưỡng thu tay lại, gọi điện thoại liên lạc với bệnh viện, khi anh dừng xe lại trước tòa nhà hoa cấp cứu, bác sĩ và các y tá đã sớm chuẩn bị xong, đặt cô lên xe đẩy, đẩy mạnh vào phòng cứu cấp. Dương Kiên như đứng trên đồng lửa, sau hơn 10 phút mà anh thấy lâu như cả đời, chờ đợi vào lúc này quả thực là một loại đau khổ.

Rốt cuộc đợi đến khi bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu, Dương Kiên xông tới siết cánh tay của bác sĩ, giọng nói bởi vì lo lắng quá mức mà khàn khàn không dứt: "Thế nào rồi?"

"Không có vấn đề gì, chỉ là quá mệt mỏi, tôi đã tiêm cho cô ấy, ngủ một giấc là hết thôi. Nhưng mà, cô ấy mệt mỏi như vậy, rất có thể là dạ dày có vấn đề, tốt nhất là đợi sau khi cô ấy tỉnh lại, anh hãy đưa cô ấy đi kiểm tra."

Dương Kiên miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu nói: "Tôi đã biết, cám ơn."

"Cám ơn cái gì," bác sĩ lấy khẩu trang xuống, cười hỏi: "Đây chính là cô gái mà có người theo đuổi mười mấy năm liền trong truyền thuyết à? Quả là xinh đẹp."

Dương Kiên nghe vậy chân mày nhíu chặt hơn, "Là ai nói cho anh à?"

"Nếu muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, ha ha, " bác sĩ cười cười, giương cằm về phía trước, "Cô ấy ra rồi kìa."

Dương Kiên quay đầu lại, vội vàng chạy tới.

Lúc này Thẩm Kiều đã dần dần khôi phục ý thức, thấy vẻ mặt Dương Kiên cực kỳ sốt ruột, cô khẽ nhếch miệng cười với anh, muốn nói chuyện với anh, lại phát hiện căn bản không phát ra được tiếng nào.

Dương Kiên cầm tay của cô, không ngừng gật đầu: "Biết rồi, anh biết rồi, nghỉ ngơi trước đã, anh sẽ ở bên cạnh em, ngoan nào, mệt mỏi quá rồi, em mau nhắm mắt lại ngủ đi, anh sẽ không rời đi đâu."

Thẩm Kiều nghe lời anh nhắm mắt lại, dùng hết sức nắm chặt lấy tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Thẩm Kiều đang làm nũng

Thẩm Kiều biết mình đã ngủ rất lâu, cô cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra, dường như trong tưởng tượng, Dương Kiên đang ở bên cạnh, trong nháy mắt khi cô mở mắt ra, liền thấy gò má của anh. Nhưng mà xem ra anh có vẻ rất tiêu tụy.

Sắc mặt rất kém, râu ria xồm xàm, mi tâm nhíu lại, trong mắt đầy máu, nghĩ thế nào cũng cảm thấy người nằm trên giường bệnh đáng lẽ phải là anh.

Dương Kiên vuốt cái trán của cô, khẽ cười, dịu dàng hỏi, "Có khó chịu ở đâu không?"

Thẩm Kiều chậm rãi lắc đầu, không hề chớp mắt nhìn anh.

"Em ngủ lâu lắm rồi, có đói bụng không? Ngồi dậy ăn chút gì đó đi."

Dương Kiên điều chỉnh giường bệnh, để cô nửa nằm. Thẩm Kiều thấy trên bàn đầu giường chất đầy hộp giữ nhiệt, còn có rất nhiều chai lọ, cô cười khúc khích, trêu ghẹo: "Em cũng không phải là nhị sư huynh, anh mua nhiều như vậy làm gì?"

"Không biết em muốn ăn gì nhất, cho nên mua mỗi thứ em thích ăn một ít," Dương Kiên trầm tư suy nghĩ, có vẻ dăm chiêu lăm bảm: "Hình như nên ăn

nhẹ một chút, ăn cháo trước đi."

Dương Kiên đồ cháo ra, nhẹ nhàng thổi bớt hơi nóng, múc một thìa đưa đến bên miệng cô, cô lại tròn tròn mắt nhìn thẳng vào anh, con ngươi ửng đỏ, Dương Kiên cho rằng cô lại không thoải mái, vội để bát cháo xuống, tay đặt lên trán của cô, về mặt khăn trương cúi đầu hỏi: "Sao vậy? Em đau bụng à?"

Thẩm Kiều lắc đầu, nghiêng người rúc vào trong ngực anh, thanh âm khàn khàn mang theo tiếng khóc nức nở: "Cảm thấy thật hạnh phúc, dường như không phải sự thật."

Dương Kiên ôm lấy cô, khẽ vuốt ve mái tóc của cô, cười nói: "Đồ ngốc, như thế này sao có thể giả được? Nếu không cần thử một cái xem?"

"Không cần." Thẩm Kiều khẽ khóc sụt sùi.

Dương Kiên ôm cô, bỗng nhiên lại đẩy cô từ trong lòng ngực ra, dịu dàng săn sóc nhìn cô, hỏi với giọng điệu nghiêm túc: "Em nói đi, tại sao lại giầy vò bản thân thành thế này?"

"Không nói cái này trước." Thẩm Kiều cười rộ lên, lại nghiêng người ôm lấy eo của anh.

Dương Kiên đẩy tay của cô ra lần nữa: "Không được, phải nói rõ ràng trước đã."

Thẩm Kiều hiếm khi nũng nịu vờn tay: "Ôm ôm."

Dương Kiên lại tinh táo không để mình bị lừa: "Không nói rõ ràng không cho ôm."

"Ôm trước đã, như vậy mới có tinh thần nói." Thẩm Kiều cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, từ từ tiến tới, kéo cánh tay của anh đặt lên vai mình, lại một lần chui vào trong ngực anh. Lần này anh không đẩy ra cô nữa, Thẩm Kiều cực kỳ hài lòng, nghiêng đầu khẽ hôn lên cằm anh như có ý khen thưởng.

Dương Kiên đặt cằm trên đỉnh đầu của cô, giọng nói vẫn nghiêm nghị cứng nhắc như trước: "Thật là có phong cách, đừng tưởng rằng những nhẽo là coi như xong chuyện."

Thẩm Kiều chợt nhớ tới trước kia đã từng xem một quyển tiểu thuyết, cái gọi là làm mình làm mẩy chính là ăn một quả táo cũng tỏ vẻ vô cùng tinh tế, vì vậy nói với giọng nũng nịu: "Em muốn ăn táo, anh giúp em gọt vỏ nha, sau đó thì chia thành từng phần nhỏ, nếu không thì em không cần được đâu."

Dương Kiên bị dọa đến mức giật mình một cái, Thẩm Kiều hiển nhiên cảm nhận được sự run rẩy của anh, vì vậy càng cười vui vẻ hơn, nhưng mà vẫn không quên thúc giục: "Mau lên, em đói lắm rồi."

Cửa bị đẩy ra thành một khe nhỏ, nhìn thấy tình hình bên trong phòng bệnh, cực kì tự giác đóng cửa lại. Hạ Tiểu Thu sửa sang lại váy áo, nói:

"Hay là hôm nay chúng ta cứ về trước đi, nhà người ta đang anh anh em em, có lẽ không có thời gian rảnh để ý tới chúng ta đâu."

Tần Niệm gật đầu, đi cùng Hạ Tiểu Thu trong hành lang bệnh viện, không nhịn được cười nói: "Tối hôm qua Thẩm Kiều quay về thì ngã bệnh, Chung Tinh Duy vừa về cũng ngã bệnh, cậu nói xem có phải hai cô nương này thương lượng trước với nhau rồi hay không?"

Hạ Tiểu Thu mặt không biểu cảm gật đầu: "Ừ, có lẽ là mới cùng nhau ra từ bệnh viện tâm thần."

Tần Niệm than thở: "Cũng có bạn trai rồi, đừng có độc địa như vậy nữa."

Hạ Tiểu Thu hỏi: "Chuyện này có liên quan tới có bạn trai hay không à?"

Tần Niệm gật đầu trả lời: "Có chứ, có bạn trai phụ nữ thường sẽ trở nên dịu dàng, nhưng mà hiển nhiên là cậu không thuộc loại 'thường' này."

Hạ Tiểu Thu liếc Tần Niệm một cái: "Nếu đã biết rồi thì còn nói làm gì."

Tần Niệm thoáng sững sốt, ngay sau đó bước nhanh đuổi theo Hạ Tiểu Thu, "Nói thật là cậu càng ngày càng cay độc, càng ngày càng nghiêm trọng."

Hạ Tiểu Thu mở khóa xe, thờ ơ hỏi một câu: "Mình phải về công ty, cậu đi đâu?"

"Về nhà ngủ một giấc."

"Vậy mình về trước, bye bye." Nói xong, Hạ Tiểu Thu mở cửa xe ngồi vào trong, khởi động động cơ rồi khỏi bãi đậu xe, để lại Tần Niệm cả người đang tán ra khí thể muốn "hủy diệt thế giới".

Xế chiều hôm đó, Thẩm Kiều được phép xuất viện, nhưng mà hiện giờ cô đang bơ vơ không có nhà để về. Dương Kiên phát huy lợi thế, chủ động đề xuất muốn thu lưu cô, thật ra thì anh chỉ mong sao được ở chung với cô.

Dương Kiên tặng phòng ngủ chính cho Thẩm Kiều, bản thân thì chủ động ngủ ở phòng khách. Mấy ngày đầu, coi như Dương Kiên bình tĩnh, dù sao thì Thẩm Kiều vừa mới khỏi bệnh, cần nghỉ ngơi lấy lại sức. Dần dần, anh liền bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng vẫn cố gắng kềm chế, về sau thì hoàn toàn ném tư tưởng nam nữ thụ thụ bất thân ra sau đầu, nửa đêm cạy cửa ra, mò lên giường. Thẩm Kiều đang chìm trong giấc mộng không hề phòng bị, nhanh chóng bị ánh xử lí sạch sẽ.

Thẩm Kiều tức không chịu nổi, sáng sớm ngày hôm sau liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, vô cùng kiên quyết muốn dọn ra khỏi nhà anh. Dương Kiên khẳng định muốn dọn đi không phải là không có nguyên nhân, ở nhà Dương Kiên trong thời gian dài không phải biện pháp hay, trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn sẽ truyền ra khiến tất cả mọi người đều biết. Hai người bọn họ còn chưa được gia đình đồng ý, tự tiện ở cùng nhau tương đương với việc không biết chết sống khiêu khích quyền uy, hơn nữa trong mắt nhà họ Dương, có lẽ sẽ cảm thấy cô rất tùy tiện, cô không muốn gánh loại danh tiếng không dễ nghe này.

Dưới ánh nhìn mòn mỏi của Dương Kiên, Thẩm Kiều tiến vào căn nhà của Thẩm Du. Phòng ốc vừa mới được sửa xong thì Thẩm Du liền rời đi HongKong, trong lúc đó đã trở lại một hai lần, những lúc khác thì để đó không dùng, hết sức phí phạm. Vì vậy, bị Thẩm Kiều tận dụng tài nguyên, thoải mái trưng dụng.

Sợ đi Thẩm Kiều giặt xiu trên máy bay, là bởi vì quá mệt mỏi do muốn đẩy nhanh tiến độ làm việc, bởi vì cô khi đó cần đến Thượng Hải tham gia một diễn đàn hoạt động, cô quyết định trước khi lên đường đi Thượng Hải, sẽ giải quyết hết công việc trong tay, như vậy có thể trực tiếp cô từ Thượng Hải về Bắc Kinh.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà lượng công việc cần hoàn thành nhiều quá sự tưởng tượng của cô, cô chỉ có thể nỗ lực ngày đêm để đuổi kịp tiến độ, thư ký cũng mệt mỏi kêu khổ không ngừng. Làm việc liên tục nhưng Thẩm Kiều không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng làm lại càng cảm thấy sung sức. Nhưng khi cô kết thúc toàn bộ công việc, ngồi máy bay từ Thượng Hải về Bắc Kinh, lại té xiu trong khoang máy bay, dọa hành khách xung quanh và tiếp viên hàng không sợ hãi.

Sau khi biết tất cả chân tướng sự việc, cười lạnh nói: “Theo anh, cùng lắm thì em đi sớm một chút đi.”

Thẩm Kiều suy nghĩ một chút, hỏi: “Đi tiêu dao à?”

Dương Kiên ôm hai cánh tay trước ngực, cất cao giọng nói: “Vậy thì anh không xen vào nữa.”

“Nhất định anh phải cất bước đi trước!” Thẩm Kiều cắn răng nghiền lợi uy hiếp, hơn nữa còn dứ dứ quả đấm về phía Dương Kiên.

Dương Kiên nghiêng người dựa vào ghế sofa, nhìn người vừa xoay lưng rồi đi, không nhìn được cười rộ lên. Sau đó anh cũng đứng dậy, đi theo cô vào phòng bếp, ôm lấy cô từ phía sau lưng, vùi đầu trên cổ cô, tham lam hít hà: “Cho nên em nhất định phải khỏe mạnh, không được đi trước.”

Bàn tay Thẩm Kiều đặt lên cánh tay đang vòng trước ngực cô, từ từ chạm vào vết sẹo dường như đã không còn nhìn thấy nữa, trong lòng bị một cảm giác gọi là thỏa mãn lấp đầy. Nếu như ban đầu, bọn họ thật sự bỏ lỡ nhau, nhất định sẽ tiếc nuối cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đánh bại dần dần

Thẩm Kiều lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại về nhà. Căn cứ vào hồi báo của tiểu thám tử Dương Kiên, hôm nay Thẩm An không ở Bắc Kinh, cho nên Thẩm Kiều định nhân cơ hội này, trở về thăm mẹ. Mặc dù lúc ấy cô ý chí sắt đá đi ra khỏi nhà, nhưng dù sao bọn họ cũng là cha mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng cô, nói không nhớ nhưng thì đó là giả.

Cô cũng không hề hối hận về quyết định lúc đó, nhưng mà mỗi lần nhớ tới, đều cảm thấy bản thân quá ích kỷ, có phần bất hiếu. Đã một năm rồi, Thẩm Kiều thường gọi điện thoại cho ba mẹ, nhưng vẫn chưa nhận được sự tha thứ từ ba mình, Thẩm Kiều không dám tự tiện xuất hiện, hay gọi điện thoại "quấy rầy", sợ sẽ gây ra “tranh chấp” lớn hơn.

Điện thoại vừa kết nối, Thẩm Kiều nghe thấy giọng nói mẹ, một dòng nước ấm áp theo từ tận đáy lòng tuôn trào trong tim.

Hai mẹ con trò chuyện về việc nhà trong chốc lát, Thẩm Kiều mới nói mình đã về nước. Cố Hoa Lam có phản kích động, liên tục hỏi xem cô đang ở đâu, có ăn cơm đúng giờ hay không, có nghỉ ngơi đầy đủ hay không.

Thẩm Kiều trả lời từng câu một để mẹ yên tâm, sau đó nói: "Mẹ, tối nay có được hay không? Con muốn về nhà thăm mẹ."

Cố Hoa Lam sững sốt chừng mười giây lâu, hơi mừng rỡ mà nói: "Được chứ, được chứ, con muốn ăn gì? Mẹ dọn đi chuẩn bị."

Thẩm Kiều hít thật sâu một hơi, "Ăn cái cũng được, chỉ là con nhớ mẹ."

"Được được, mẹ ở nhà chờ con."

"Vâng!" Thẩm Kiều nhìn đồng hồ, "Mẹ, không nói nữa, con chạy về bộ trong đi họp, tối con về ăn cơm rồi trò chuyện tiếp." Thẩm Kiều cúp máy, thở phào một hơi.

Thẩm Kiều vừa mới chuẩn bị khởi động động cơ, bỗng nhiên từ phía sau truyền tới một con va đập không lớn lắm, đồng thời còn kèm theo từng tiếng “rầm rầm”. Thẩm Kiều chống vào thành ghế bên tay lái phụ từ từ quay đầu lại, nhìn thấy phía sau xe có một chiếc xe đậu ở đó. Đạo này, xe dừng ở ven đường cũng có thể bị tông vào đuôi, thật là kì cục mà.

Thẩm Kiều sửa sang lại quần áo, mở cửa đi xuống xe. Đâm vào đuôi xe của cô chính là một chiếc xe hơi của Đức, có phong cách mạnh mẽ, chủ xe đã đứng giữa hai chiếc xe, khom người, cẩn thận quan sát chỗ hai chiếc xe đụng vào nhau.

Nhìn thấy Thẩm Kiều, người này vội vàng đứng thẳng lên, mang theo vẻ áy náy cười nói: "Thật sự xin lỗi, tôi vừa mới về nước, chưa quen với chỗ đậu xe ở trong nước, không nắm chắc cự ly, thật sự xin lỗi."

Thẩm Kiều cúi người, nhìn qua một chút, cảm thấy cũng không có vấn đề gì.

Người này cẩn thận hỏi: "Cô xem, xử lý như thế nào thì được?"

Thẩm Kiều ngược mắt, lúc này mới bắt đầu quan sát chủ nhân chiếc xe kia. Anh ta rất cao, mặc bộ vest màu xám đậm phẳng phiu, đeo cặp kính không gọng, ngũ quan thuộc loại lịch sự nho nhã, lúc này trên mặt là vẻ thành khẩn và áy náy.

Thẩm Kiều phát phát tay nói: "Thôi, lần sau chú ý một chút là được."

Thẩm Kiều xoay người đi luôn, người này vội vàng sai bước đi vòng qua trước mặt Thẩm Kiều, ngăn lại cô, nói: "Như vậy thì không được, tôi đâm vào xe của cô, nên tôi phải hoàn toàn chịu trách nhiệm."

Thật sự là càng lúc càng kỳ quái, cô đã không truy cứu, anh ta còn cố tình muốn bồi thường? Thẩm Kiều giờ cổ tay nhìn đồng hồ rồi nói: "Tôi thật sự không có nhiều thời gian, hơn nữa xe cũng không có vấn đề gì lớn, không cần truy cứu đâu."

Chủ xe lấy ra túi kẹp danh thiếp từ bên trong túi áo vest, lấy danh thiếp ra rồi dâng lên bằng hai tay: "Đây là danh thiếp của tôi, cô có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ phụ trách đến cùng."

Thẩm Kiều nhận lấy danh thiếp, tùy tiện gạt đầu, hiện giờ trong đầu cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là đừng bị muộn họp.

"Bào Trác Văn, bác sĩ tâm lý." Sau khi Thẩm Kiều lên xe, cầm danh thiếp lật qua lật lại, cũng không nhìn kỹ tiện tay ném vào trong ví da, khởi động động cơ rồi khỏi "Hiện trường tai nạn xe cộ".

Bào Trác Văn cất túi kẹp danh thiếp đi, nhìn chiếc xe màu trắng chậm rãi rời đi, thoát nhìn về mặt có hơi do dự và không chắc chắn, trong mắt lóe lên ánh sáng rồi lại trở nên bình tĩnh.

Sau khi tan việc, Thẩm Kiều đi ngang qua siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, trên đường bị tắc rất lâu, lúc về đến nhà, đi giúp việc đã chuẩn bị xong đồ ăn, mẹ và Thịnh Hạ đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

Thẩm Kiều nghĩ, một năm qua khi không có cô ở đây, có lẽ ba mẹ và Thịnh Hạ đã chung sống rất tốt, Thịnh Hạ có thể ngồi với mẹ, so với lần trước gặp cô, tình hình chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

"Kiều Kiều đã về rồi à. Mau đến đây để mẹ nhìn một chút, lại gầy đi rồi phải không?" Cổ Hoa Lam mừng rỡ đứng lên từ ghế sofa, lôi kéo cánh tay Thẩm Kiều, nhìn từ trên xuống, nhận xét, "Nhìn này khuôn mặt nhỏ quá, lại gầy đi rồi."

Thẩm Kiều nín thở không nói, cúi người cho mẹ một cái ôm thật chặt. Tinh thần của mẹ sáng láng như vậy, đã bao nhiêu lâu cô không được nhìn thấy rồi? Một năm qua thực sự đã thay đổi rất nhiều, mà cô lại hoàn toàn bỏ lỡ.

Thịnh Hạ cũng đứng lên, Thẩm Kiều nhìn cô ấy, trong lúc nhất thời có phần luống cuống, cô không biết nên dùng cách nào để chào hỏi cô ấy. Lần cuối cùng bọn họ gặp nhau là lúc cô và ba bởi vì Dương Kiền mà nổi tranh chấp, mà Thịnh Hạ lại đứng ngay ngoài cửa. Nghĩ kĩ lại cô thật sự không xứng làm chị gái của cô ấy, hành động của cô lúc đó, đối với Thịnh Hạ mà nói, không thể nghi ngờ là rắc muối lên vết thương, nhưng cô vẫn dứt khoát kiên quyết rời đi. Khi đó tâm lý còn có phần bình tĩnh không sợ mẹ, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của Thịnh Hạ. Một năm qua, có mấy lần cô định chủ động liên lạc với Thịnh Hạ, lại sợ sẽ khiến Thịnh Hạ đau lòng, cho nên lại thôi.

Thịnh Hạ cầm bình hoa đang đặt trên bàn trà lên, bên trong là một bó cây mã đề kiều diễm ướt át, cô ấy đưa cả bình hoa và lọ hoa cho Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều nhìn hoa, lại nhìn Thịnh Hạ, hoàn toàn bối rối.

Cổ Hoa Lam nói: "Chúng ta vừa mới đi ra ngoài, đi ngang qua một tiệm bán hoa, Thịnh Hạ chủ động đề xuất muốn mua một bó hoa tặng con."

Thẩm Kiều hơi run rẩy nhận lấy bình hoa, nhìn mấy cành cây mã đề xinh đẹp, nước mắt không hề có điềm báo trước rơi xuống. Thẩm Kiều đến gần Thịnh Hạ, một tay ôm lấy cổ ấy, cố gắng kìm nén cảm xúc muốn òa lên.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Thẩm Kiều ôm lấy Thịnh Hạ, liên tục nói xin lỗi.

Đối với chuyện này, Thịnh Hạ cũng không có nhiều phản ứng, nhưng mà Thẩm Kiều cảm nhận được cô ấy cứng ngắc lại trong thoáng chốc.

Thịnh Hạ nói: "Đi đã chuẩn bị xong thức ăn, chúng ta đi ăn cơm đi."

Cố Hoa Lam lau sạch nước mắt, gật đầu nói: "Đứng, ăn cơm trước. Hôm nay, tất cả đều là món ăn con thích ăn, đi công tác bên ngoài nhất định là không ăn cơm cẩn thận, như thế này đi, lát nữa bảo đi hầm một nồi canh, bồi bổ cho con thật tốt."

Thịnh Hạ vẫn giống một năm trước, không nói nhiều, nhưng mà có thể nhìn thấy, cô ấy sẽ lắng nghe, không giống như trong quá khứ, cứ như không ở cùng một thế giới với bọn họ.

Trên bàn cơm nhắc tới Thẩm Du, Cố Hoa Lam nói Thẩm Du đã trở lại hai lần, công việc của cậu ấy rất bận, lúc nào cũng về rất vội vã, nói đến đây, Cố Hoa Lam không nhịn được than thở: "Thẩm Du cũng không còn nhỏ, nhiều năm như vậy cũng không có bạn gái, từ sáng đến tối chỉ biết đến công việc, cứ kéo dài như vậy thì làm sao bây giờ?"

Dường như trong nháy mắt, Thẩm Kiều nhớ đến giọng nói ngọt ngào của cô bé Sese đáng yêu kia, nhưng mà nghĩ lại, con gái nhà người ta vẫn là vị thành niên thì phải.

"Nghĩ gì thế? Vui vẻ như thế?"

"Không có gì, " Thẩm Kiều vội thu hồi nụ cười, vuốt vuốt tóc: "Nếu như muốn gặp Thẩm Du, con có thể chịu trách nhiệm đưa mẹ đi, khi nào muốn về thì sẽ bảo nó đưa mẹ về, được không?"

Cố Hoa Lam gật đầu, trên mặt xuất hiện ý cười: "Chủ ý này không tệ, Thịnh Hạ cảm thấy thế nào?"

Đôi đũa trong tay Thịnh Hạ dừng lại một chút, ngẩng đầu lên khẽ cười cười.

Sau bữa cơm chiều, Thẩm Kiều định rời đi luôn, cô sợ rời đi muộn sẽ đụng phải ba mình. Cố Hoa Lam lại có thái độ cứng rắn yêu cầu Thẩm Kiều ở lại, biết Thẩm Kiều có điều băn khoăn, nên bà nói Thẩm An tối nay sẽ không về.

Thẩm Kiều cũng không muốn mẹ thất vọng, quả thực cô cũng có chút luyến tiếc, phiêu bạt lâu như vậy, đối với cô mà nói dù thế nào thì gia đình vẫn là bến cảng cho cô trú ngụ. Cô lệ thuộc vào nơi này, không hề muốn buông bỏ.

Thịnh Hạ gõ cửa phòng Thẩm Kiều, không có tiếng trả lời, cô liền khẽ đẩy cửa ra. Trong tay Thịnh Hạ bung một khay nhỏ bên trên đặt một cốc sữa nóng, còn có một phần trái cây nhỏ, đó là đồ đi chuẩn bị cho hai cô.

Thẩm Kiều cũng không ở trong phòng, Thịnh Hạ để cái khay lên bàn sách, lúc định chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy góc của một chiếc danh thiếp bị dè dưới quyền tạp chí. Thịnh Hạ nhẹ nhàng rút danh thiếp ra, thấy được hình dáng của nó. Hai mặt được in cả tiếng Anh và tiếng Trung, trên tấm danh thiếp màu nâu còn có những hoa văn tối màu.

Nghe thấy tiếng Thẩm Kiều đi ra khỏi phòng tắm, Thịnh Hạ không chút hoang mang cảm thấy tấm danh thiếp.

Thẩm Kiều chưa kịp lau tóc đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Thịnh Hạ lúc đầu cô còn sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười: "Còn chưa ngủ à?"

Thịnh Hạ nói: "Em mang hoa quả cho chị, giờ về phòng đây."

Thẩm Kiều nhìn thấy cái khay được đặt trên bàn sách, cực kì cảm động, "Cảm ơn, Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ cười cười, cúi đầu ra khỏi phòng.

"À." Thẩm Kiều có phần hoang mang, nói: "Ngày mai có muốn cùng đi ra ngoài ăn cơm với chị không? Hiện giờ ai cũng biết em là em gái chị, nên em cũng chính là bạn bè của bọn họ, bọn họ cũng muốn được gặp em."

Thịnh Hạ dừng lại ở cửa, đưa lưng về phía Thẩm Kiều, chậm rãi lắc đầu.

Thẩm Kiều cũng cảm thấy đề nghị này thực sự thối nát, cô muốn chủ động hòa hoãn quan hệ với Thịnh Hạ, lại rối loạn hoang mang, không biết làm thế nào cho đúng.

Dương Kiên kết thúc công việc sớm một chút, quay về nhà lớn, nhưng hai ông bà nhà họ Dương bởi vì phải đi xã giao nên về nhà rất khuya, Dương Kiên mang bàn cờ của ông già ra phòng khách tự đánh cờ một mình.

Trong phòng khách nghe thấy tiếng tất động cơ, Dương Kiên vội ném quân cờ xuống, vui vẻ chạy ra nghênh đón.

Biết Dương Kiên trở lại, phản ứng đầu tiên của hai ông bà là "Vô sự bất đắc tam bảo điện", vậy mà hôm nay anh không chỉ quay về, còn đặc biệt ra ngoài cửa tiếp đón, chuyện này chắc chắn là có liên quan đến Thẩm Kiều. Hai ông bà nhìn nhau, trong bụng đều đã sáng tỏ.

Điền Ngữ Hồng nói: "Có chuyện gì, nói đi."

Dương Kiên ngồi đối diện với bà, vẻ mặt nghiêm túc, mắt sáng như đuốc, sống lưng thẳng tắp, hắng giọng tuyên bố: "Con muốn xin phép kết hôn."

Ba Dương vừa nghe thấy vậy liền vui vẻ ra mặt: "Kết hôn là chuyện tốt!"

Điền Ngữ Hồng háng giọng một cái, quay đầu lại trợn mắt nhìn bạn già một cái, rồi tiếp tục nhìn con trai, "Đối tượng là ai?"

Dương Kiên không chút do dự trả lời: "Thẩm Kiều"

"Không đồng ý." Câu "Không đồng ý" này của Điền Ngữ Hồng giống như đã được chuẩn bị trước, chỉ chờ Dương Kiên nói ra tên tuổi của Thẩm Kiều.

Dương Kiên có vẻ đã sớm ngờ tới tình huống này, nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Con cũng không mong mẹ sẽ đồng ý ngay lập tức, bây giờ con nói với mẹ để mẹ có đủ thời gian để suy xét. Thật ra thì cũng vậy thôi, sớm muộn gì mẹ cũng phải đồng ý, đồng ý sớm một chút, chúng ta cũng đỡ tốn sức, mẹ cảm thấy thế nào?"

"Chuyện này không có gì phải suy xét cả, cũng không có gì để nói," Điền Ngữ Hồng nói cực kì thẳng thừng, ngay sau đó lại bổ sung thêm: "Con gái ruột thịt mang thai mười tháng nói ném liền ném, con gái do người như thế, mẹ cũng không dám rước về nhà, cũng không thể sống chung được, mưa dầm thấm đất ai dám đảm bảo sau này Thẩm Kiều có làm ra chuyện quá quắt hơn hay không, vì để ngừa ngộ nhỡ, phải ngăn chặn tận gốc."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nghe lời và uy hiếp

Hai tay Dương Kiên vịn đầu gối đứng lên, nhìn mẹ mình từ trên cao xuống, khẽ thở dài nói, "Nói nhiều cũng vô ích thôi, ngắn gọn một câu, không phải là Thẩm Kiều con không cưới. Dĩ nhiên, ngài là mẹ, nên con không thể bất hiếu, lời của ngài con cũng sẽ nghe, nếu như ngài thật sự cảm thấy cả đời này không được ôm cháu nội cũng không sao, vậy coi như chúng ta cùng có chung nhận thức rồi."

"Cái gì mà có chung nhận thức," Điền Ngữ Hồng không hề nghĩ ngợi cao giọng nói. Ba Dương vội vàng chuẩn bị đứng lên, cẩn thận an ủi bạn già, hơn nữa còn có vẻ giận không kiềm được quay về phía Dương Kiên quát lớn, "Nói ít lời vô lý đi, đến thư phòng chờ ba."

Dương Kiên chẳng những không nghe, còn không hề có vẻ khiếp sợ, nói tiếp: "Không thể quang minh chính đại cưới Thẩm Kiều, nhưng mà không chừng con sẽ làm ra mấy chuyện mờ ám, cứ kéo dài thì khó có thể đảm bảo một ngày nào đó Thẩm Kiều có, thứ nhất hai chúng con không kết hôn, hai là không linh chứng, có con cũng không sinh được, thay vì đến lúc đó gặp rắc rối, còn không bằng bây giờ con đến bệnh viện phẫu thuật triệt sản, xong hết mọi chuyện. Mẹ, ngài cảm thấy như vậy có được không?"

Dương Kiên động tác nhanh nhạy nhảy phắt sang bên cạnh, ầm ầm sa sượt qua người anh, cuối cùng đập vào lưng ghế sofa.

"Lại có thể bắt đầu uy hiếp ba mẹ, khi nói mấy lời này con có dùng đầu óc để suy nghĩ không vậy?" Điền Ngữ Hồng tức giận, cầm ầm từ sa lên liền ném ra ngoài, nhiều năm qua anh chưa bao giờ đối chọi với bà như vậy, bà cũng hiếm khi tức giận đến mức này, tức đến mức muốn đập đồ. Lời nói của Dương Kiên không chỉ khiến bà cảm thấy tức giận, mà càng cảm thấy phải đau lòng, "Không phải là nó thì không cưới, cũng dám chắc nó không phải con thì không gả sao? Đừng tưởng rằng mẹ không hề biết gì cả."

Đối với con giận dữ ngút trời của Điền Ngữ Hồng, Dương Kiên vẫn rất bình tĩnh, hơn nữa còn vỗ tay "bôm bốp": "Vấn đề ngài vừa hỏi cũng rất hay, chắc chắn là câu hỏi đáng khen nhất tối nay. Vậy con cũng nói thật với ngài, đời này trừ cô ấy ra, ai con cũng không cưới. Hoặc là ngài sẽ thành toàn cho chúng con thành một đôi, hoặc là trên thế giới này từ nay liên lại thêm hai người độc thân, dù sao chuyện cũng không lớn, ngài nói gì con cũng nghe, cũng nghe theo ngài, vậy có được không?"

"Câm miệng, còn không cút vào thư phòng đi."

Dương Kiên bị ông cụ rống khê run rẩy, thu hồi vẻ cá lờ phát phơ, xoay người "ảo não" đi vào thư phòng.

Gào Dương Kiên xong, ba Dương lại quay đầu lại, cẩn thận dỗ dành bạn già: "Đừng chấp nhặt với nó làm gì, giao cho anh, ngàn vạn lần đừng tức giận, vì chuyện này mà hại sức khỏe thật sự không đáng, để tôi báo thù cho bà có được không?"

Điền Ngữ Hồng tức đến đỏ mắt, lời kéo cánh tay bạn già, trong giọng nói xen lẫn giọng nghẹn ngào nói: "Nó có nói gì cũng đừng có nghe, hôm nay nhất quyết không được dễ dàng tha thứ cho nó, phải khiến nó tự kiểm điểm lại bản thân."

"Được được, cứ giao hết cho tôi, bà đi nghỉ trước đi."

Ba Dương đi vào thư phòng thì Dương Kiên đang ngồi trên ghế sa lon vắt chéo chân nhàn nhã thưởng thức trà, thấy ba đi vào, vội để chân xuống, dâng ly trà từ sa lên bằng hai tay.

Ông cụ hừ lạnh: "Lâu rồi không rèn luyện, xem ra là vết thương đã lành nên quên đau."

"Ba, cô ấy cũng không thể tự chọn mẹ cho mình, ai cũng vậy thôi nên ngài phải xử lý thỏa đáng. Thẩm Kiều vì con, nên cũng cãi nhau với gia đình. Ngài nói xem, nếu con không làm gì đó, có phải có phần không xứng hay không?"

"Cần gì phải cứng rắn với mẹ? Không phải con không biết, mẹ con lúc nào cũng thích mềm không thích cứng."

Dương Kiên có phần tức tối bất bình lắm lắm: "Lần này không giống, đối với chuyện này mẹ mềm không được cứng cũng không xong."

Động tác cầm cái chén lên của ông dừng lại một chút: "Thẩm Kiều thật sự bởi vì con mà cãi nhau với người nhà?"

Dương Kiên gật đầu như bầm tỏi, hai mắt lóe lên sự khẩn cầu.

Ông thờ dài nói: "Tôi nay nào động như vậy chắc chắn là đã kích thích mẹ con, có lẽ sẽ có chút tác dụng gì đó."

Cửa thư phòng chợt bị đẩy ra, hai cha con không hẹn mà cùng nhìn sang, choáng váng trong nháy mắt.

Điền Ngữ Hồng đứng ở cửa, cả người tản ra vẻ tức giận, nhưng hai mắt lại đỏ bừng, ánh mắt có chút uất ức, "Đúng là chỉ có hai người, trong lòng người khác bất ổn, hai người vẫn có thể khi định thần nhân uống trà."

Dương Kiên liền vội vàng đứng lên, nói thay cha: "Mẹ, mẹ, chuyện này không liên quan đến ba, phải"

"Câm miệng, " Hai mắt Điền Ngữ Hồng đỏ bừng nhìn Dương Kiên chằm chằm, thanh âm khàn khàn: "Mẹ chỉ hỏi một câu thôi, Thẩm Kiều có thật tốt như vậy không?"

Về mặt Dương Kiên nghiêm túc, không chút do dự gật đầu, nói: "Có."

Điền Ngữ Hồng do dự thật lâu, dùng mu bàn tay lau sạch sự ướt át trên khóe mắt, thanh âm có hơi khàn khàn, nhưng mà giọng nói hòa hoãn hơn rất nhiều: "Tìm thời gian đưa con bé về nhà ăn cơm, thật sự muốn xem, nó tốt như thế nào."

Dương Kiên không ngờ sự việc lại thành công nhanh như vậy, chính tai nghe thấy, thế nhưng anh lại không thể tin được, đứng tại chỗ trở mắt một hồi lâu. Sau khi phản ứng kịp, anh đuổi theo mẹ, ôm bà lên quay một vòng tại chỗ, hơn nữa còn ôm lấy mặt của mẹ, mạnh mẽ hôn một cái.

Điền Ngữ Hồng bị động tác bất thành linh của Dương Kiên dọa sợ, nhìn bóng lưng vừa kích động vừa hưng phấn của Dương Kiên xông lên lầu, trong lòng bà có phần không cảm thấy tự vị gì.

Mấy lời mà Dương Kiên vừa mới nói kia, quả thực đã hù được bà. Bà hoài thai anh mười tháng, con trai nuôi hơn hai mươi năm, bà hiểu rõ nhất, hơn mười năm đối với Thẩm Kiều vẫn nhớ mãi không quên, cho dù không được đáp lại cũng vui vẻ chịu đựng, vì Thẩm Kiều chuyện gì anh cũng sẽ làm, quả thật anh cũng có thể vì Thẩm Kiều mà cả đời không cưới. Cha mẹ không thể chiến thắng con cái, bà cũng không ngoại lệ.

"Thật à?" Thẩm Kiều nằm trên người gấu Teddy đã lâu không gặp, khẽ lắc đầu nói với người ở đầu bên kia điện thoại: "Không tin."

Dương Kiên dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chờ nhé, để anh bảo ba anh nói cho em biết."

"Đừng dừng, em tin. " Thẩm Kiều không nhịn được cười rộ lên, lật người ôm lấy gấu Teddy, nằm trong ngực nó, dùng tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Dương Kiên cực kì đắc ý, "Chỉ cần anh ra tay, tất cả đều dễ như trở bàn tay."

"Làm thế nào vậy? Một khóc, hai nháo, ba thất cổ?"

"Đây là cách cũ rích rồi, vô dụng thôi."

"Vậy anh làm thế nào? Hay là quay đầu cầu xin ba anh."

"Không, ba với mẹ là hai tuyến thủ hoàn toàn không cùng một cấp bậc, mẹ cùng lắm chỉ là hạng cân nhẹ, ba thì chắc chắn là hạng cân nặng, biện pháp này đối với ông không linh nghiệm."

Thẩm Kiều chợt không có tinh thần tức giận như trẻ con: "Nói đi nói lại cũng chỉ là anh đùa giỡn em."

"Không phải như vậy, anh tranh thủ xúi giục ba, để ông chủ động đi tìm ba em nói chuyện của hai ta, ba em thế nào cũng phải cho ông chút mặt mũi, coi như không đồng ý cũng sẽ không từ chối trực tiếp, nếu như biểu hiện khá hơn nữa một chút, không chừng hai ba ngày nữa ba anh sẽ đi tìm ba em uống trà, đến lúc đó tất cả mọi chuyện đều dễ nói hơn."

"Tiểu gia hỏa cũng không tệ lắm, kế hoạch rất chu đáo."

"Dĩ nhiên, trong chuyện này quan trọng nhất vẫn là Thịnh Hạ, cô ấy có chôn đi về cũng là vấn đề thiết yếu."

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhìn cây mã đề để trên đầu giường, còn có sữa tươi và trái cây trên bàn, nụ cười bất giác tràn lan trên khuôn mặt, "Em cảm thấy Thịnh Hạ đã bắt đầu tiếp nhận rồi, thời gian sẽ chữa lành tất cả. Thịnh Hạ nhất định sẽ hạnh phúc."

Đêm nay, Thẩm Kiều mang theo những lời tình nồng ý mật chìm vào mộng đẹp, cô ngủ say sưa, trên khóe miệng còn treo nụ cười mỉm.

Có lẽ là do tâm tình quá tốt, Thẩm Kiều ngủ cực kì say, thời gian tỉnh ngủ muộn nửa tiếng so với bình thường. Khi cô nhanh chóng rửa mặt thu dọn xong, lao xuống lầu, lại không hề đoán trước được sẽ chạm mặt ba mình.[Truyện được đăng chính thức tại Diễn-đàn-L3-Quý-Đôn]

Khoảnh khắc đó, Thẩm Kiều sợ đến mức nhịp tim cũng nhanh chóng biến mất, sững sờ tại chỗ.

"Một năm không gặp, không nhận ra nữa hả?" Trái lại, Thẩm An lại hoàn toàn không kinh ngạc như Thẩm Kiều, bình tĩnh mở miệng hỏi.

Thẩm Kiều vội thu hồi ánh mắt kinh ngạc, liếm liếm bờ môi khô khốc, một lúc lâu sau mới tìm được giọng nói của mình trở về, vẫn có phần hơi khàn khàn nói: "Ba, không biết ngài đã về, con đi ngay đây."

"Đợi chút, ăn điểm tâm xong rồi đi, không thể để bụng rỗng đi làm."

"Ba."

"Sau khi tan tầm trở về thu thập hành lý một chút, hôm nay chuyển về nhà ở đi."

Thẩm Kiều càng có cảm giác không thể tin được, hơn nữa còn không nói lên lời. Điều này chứng tỏ là ông đã tha thứ cho cô sao? Chứng tỏ, ông đã tiếp nhận cô và Dương Kiên sao?

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mẹ chồng PK nàng dâu.

Thẩm An đòi nào đồng ý cho Thẩm Kiều và Dương Kiên ở bên nhau, nhưng mà ông cũng rất thương Thẩm Kiều, cho nên mới bảo cô chuyển về nhà ở.

Thẩm Kiều biết chỉ cần chuyển về, giữa cô và Dương Kiên sẽ lâm vào bế tắc một lần nữa, cô thực sự không muốn giữa bọn họ lại xảy ra trắc trở.

Thẩm Kiều ăn bữa ăn sáng nhạt như nước ốc, Cố Hoa Lam đặt một ly sữa tươi trước mặt cô, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, "Đừng trách mẹ tự chủ trương, nếu như tối hôm qua mẹ không nói như vậy, chắc chắn con sẽ không ở lại có đúng không?"

Thẩm Kiều an ủi mẹ, "Sao thế được, dù thế nào, đây cũng là nhà của con mà."

"Tính khí của con và cha đều nóng nảy như nhau, một năm qua con không ở nhà, ông ấy già đi rất nhiều, lại sợ mất không muốn chủ động bảo con quay về. Thật ra thì, ông ấy cũng không kiên quyết phân đôi con và Dương Kiên ở bên nhau, chỉ là ông ấy lo lắng chuyện của hai đứa sẽ kích thích đến Thịnh Hạ, ông ấy cũng nói, chỉ muốn hai đứa hoãn lại một chút, chờ Thịnh Hạ buông xuống hoàn toàn, hoặc có nơi có chốn, ông ấy chắc chắn sẽ vui vẻ gả con vào nhà họ Dương."

"Điều kiện tiên quyết là trước khi đến ngày đó, con phải giữ khoảng cách với Dương Kiên đúng không?" Thẩm Kiều cười ngẩng đầu lên, hai mắt hồng hồng, "Mẹ, ngài biết không? Thật ra thì nhà Dương Kiên cũng không đồng ý chuyện của hai chúng con, nhưng mà ngày hôm qua, bọn họ đã đồng ý, cho nên hiện giờ, về tình về lý con cũng không thể bị dao động nữa. Mẹ xem, hay là chờ sau khi ba đồng ý, hãy bàn đến chuyện này, tránh cho mọi người gặp nhau lại lúng túng, ngài bị kẹp giữa cũng không tốt cho lắm."

Thẩm Kiều đẩy ghế ra đứng lên, cúi người ôm mẹ, "Mấy ngày nữa con sẽ trở về nữa thăm ngài, con đi làm đây."

Đúng lúc đi ra khỏi phòng ăn thì gặp Thịnh Hạ, Thẩm Kiều khẽ cười cười với cô ấy.

Thịnh Hạ nhìn Thẩm Kiều rồi đi, rồi mới đi vào phòng ăn ngồi xuống trước bàn ăn. Cô thông thả ung dung ăn bữa sáng, Cố Hoa Lam vừa châm chước hồi lâu, mới khẽ gọi cô, nói: "Con cứ buồn bực ở trong nhà cũng không tốt, hiện giờ thân thể sắp khôi phục hoàn toàn rồi, nếu không thì đi du lịch với bạn bè nhé? Châu Úc được không? Ở miền bắc đang là mùa hè, miền nam lại có thể trượt tuyết. Nếu không đi Âu châu? Hoặc là mấy hòn đảo ở Đông Nam Á?"

Thịnh Hạ lắc đầu nói: "Con không muốn đi đâu cả."

Cố Hoa Lam cười gật đầu, suy nghĩ một chút còn nói: "Vậy con có muốn ra ngoài làm việc không? Không phải làm vì tiền, nhưng mà có thể khiến cuộc sống phong phú hơn một chút."

Thịnh Hạ không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Tạm thời con không muốn."

"A, vậy được, mẹ nghe theo con, không ép con nữa." Cố Hoa Lam trầm ngâm chốc lát, vỗ vỗ bàn ăn đứng lên, rồi ra khỏi phòng ăn.

Thịnh Hạ cầm ly sữa tươi lên, vuốt ve miệng chén, có vẻ đắm chiêu chậm rãi uống sữa tươi.

Ngày hôm nay Thẩm Kiều có thể dùng từ rồi ren để hình dung. Vừa đến bộ, Nghiêm Túc liền gọi điện thoại nói anh ta làm rơi tập tài liệu trong phòng làm việc, muốn cô lập tức đưa đến Đài Truyền Hình, đưa xong tài liệu lại chạy về bộ họp, buổi trưa lần qua ba bữa tiệc, trước giờ tan tầm lại bị cục trưởng lôi đi họp.

Hội nghị rất dài dòng, Thẩm Kiều thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn thời gian.

"Thẩm Kiều đang vội à?"

Đột nhiên bị điểm tên nên cô ngồi thẳng người, mỉm cười lắc đầu nói: "Không có."

Cục trưởng nhìn đồng hồ, khép máy vi tính lại, nói: "Hôm nay nói trước như vậy đã, nếu người đó gây khó khăn, chúng ta sẽ âm thầm khai thông."

Thẩm Kiều là người đầu tiên lao ra khỏi phòng họp, thu thập xong đồ đạc lại nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc, cô gần như là chạy thẳng một mạch, đến lớn cửa thì đã thở hồng hộc.

Dương Kiên thấy cô từ kính chiếu hậu, từ trong xe đi xuống, đứng bên cạnh xe nhìn cô một lát, mặt nghiêm túc cất bước đi về phía cô.

Để anh đợi hơn một giờ, Thẩm Kiều sợ anh tức giận, thở hổn hển giải thích: "Vừa mới, vừa mới họp xong, có cục trưởng nên em không thể đi được."

Dương Kiên nói: "Giải thích với anh cũng vô dụng, nghỉ xem lát nữa nên đối phó với mẹ thế nào đi."

Thẩm Kiều chau mày, vẻ mặt ưu sầu không dứt, "Anh sẽ giúp em chứ?"

Dương Kiên ra vẻ nghiêm trọng: "Lần đầu tiên chính thức về nhà anh, thả bố mẹ chồng tương lai hai con chim bồ câu, cô nương, xem chừng thần kinh của em thô như cây cột điện?"

Thẩm Kiều xấu hổ mặt của đồ bùng, kéo tay áo của anh, nhỏ giọng: "Xin anh đó."

"Không có thành ý." Dương Kiên không nhìn cô, thanh âm lạnh nhạt.

Thẩm Kiều cẩn thận quay đầu lại nhìn cửa chính cách đó không xa, cảnh vệ ở cửa đang vác súng với vẻ mặt hiền nagn, không ngừng có xe ra ra vào vào, xung quanh đây ai cũng biết cô, anh còn muốn cô bày tỏ thành ý?

Lúc này, một chiếc xe dừng lại bên cạnh bọn họ, chiếc xe này hình như có phần quen mắt. Trong lòng Thẩm Kiều run lên, sau đó liền nhìn cửa sổ xe được dán miếng chống nắng hạ xuống, quả nhiên ngồi trong xe là cục trưởng, vừa rồi còn hỏi cô là có phải đang vội hay không.

Dương Kiên nhanh tay ôm lấy vai Thẩm Kiều, vẫy tay chào hỏi cùng lãnh đạo của Thẩm Kiều.

Cục trưởng cười nói: "Bảo sao, lúc họp Thẩm Kiều có dáng vẻ như ngồi trên đồng lửa, bình thường có lẽ cô ấy không như vậy, thì ra là hẹn hò với bạn trai. Lúc nào thì hai vị uống rượu mừng?"

Dương Kiên vui vẻ trả lời: "Nhanh thôi."

"Vậy thì tốt, tôi sẽ chờ, Thẩm Kiều, đến lúc đó đừng quên đưa thiệp mời cho tôi nhé."

Thẩm Kiều khẽ gật gật khoe miệng, cơ mặt vô cùng cứng nhắc, nhìn nụ cười của cô, có vẻ cực kì khó chịu.

Xe của cục trưởng đã đi xa, Dương Kiên siết chặt lỗ mũi Thẩm Kiều: "Đừng có ngán ra đó, lên xe thôi."

"Nhưng anh phải đồng ý hôm nay sẽ giúp em."

Dương Kiên ôm lấy cô đi về phía chiếc xe: "Được, anh sẽ giúp."

Dương Kiên nhìn cô ngồi vào ghế lái phụ, rồi cúi người cài dây an toàn cho cô. Thẩm Kiều nhìn gò má anh tuấn của anh, không nhận được liền hôn anh một cái, khóe mắt cong cong cười nói: "Đây là thù lao."

Dương Kiên nghiêng đầu, nhìn cô, khoảng cách giữa bọn họ chỉ là mấy centimet, anh hơi nghiêng người liền hôn đến bờ môi đỏ mọng mềm mại của cô, cười nói: "Hôn một chút làm sao đủ đủ? Hôn cho em quá."

Thẩm Kiều gợn dãi, đẩy bờ vai của anh ra: "Không có chính đáng, anh nhanh lái xe đi."

Dọc đường Thẩm Kiều đều rất khấn trương, lúc này đứng trước mặt Điện Ngự Hồng, cảm giác khấn trương không giảm mà còn tăng lên. Thẩm Kiều rất hiếm khi gặp ba của Dương Kiên, nhưng mà kỳ quái là, khi nhìn ông Thẩm Kiều cũng không cảm thấy khấn trương, vào lúc này cũng giống vậy, thấy ba Dương nụ cười, Thẩm Kiều không hiểu sao lại an tâm hơn rất nhiều.

Thẩm Kiều tranh thủ lúc hai ông bà không chú ý, kéo tay áo Dương Kiên. Dương Kiên ngầm hiểu: "Trước giờ tan tầm con có một cuộc họp khẩn cấp, mới vừa rồi trên đường về lại bị kẹt xe, Thẩm Kiều cũng chờ đến sốt ruột, chỉ sợ chọc hai người không vui."

Điền Ngữ Hồng không để ý tới, chỉ nhìn Thẩm Kiều một lát, mặt không có biểu tình gì, nói: "Ăn cơm trước đã."

Điền Ngữ Hồng vốn không thích nói chuyện, hôm nay đối mặt với Thẩm Kiều thì càng như vậy, hai cha con nhà họ Dương lần gánh vác trách nhiệm nặng nề là điều hòa không khí. Về sau Dương Kiên kể lại, lúc nào cũng nói rằng anh ăn bữa cơm này đến cả người đổ mồ hôi, so với ăn lẩu còn nhiệt tình hơn.

Sau khi ăn xong, đi giúp việc bưng trái cây và điểm tâm lên, Điền Ngữ Hồng đặt trên bàn ăn, đứng lên nói: "Thẩm Kiều cùng lên phòng với gì một chút."

Thẩm Kiều cảm thấy bản thân mình khẽ run rẩy, ánh mắt viện trợ nhìn về phía Dương Kiên.

Dương Kiên trêu đùa: "Chẳng lẽ ngài còn có bí mật nhỏ gì không để cho con và ba biết? Chẳng lẽ chúng ta cũng có gia bảo? Vậy mẹ cũng đừng giấu chứ ạ, lấy ra để con cùng được mở mang tâm mắt."

"Không cần phải chọc cười, không có chuyện gì." Điền Ngữ Hồng cảnh cáo, sau đó nhìn về phía Thẩm Kiều.

Thẩm Kiều ngoan ngoãn đứng lên, cúi đầu vòng qua bàn ăn, đi theo Điền Ngữ Hồng vào phòng.

Dương Kiên không yên lòng muốn cùng đi lên nhìn một chút, nhưng vừa mới đi được hai bước liền bị ba mình túm cổ áo lôi trở lại.

"Mẹ muốn nói gì với Thẩm Kiều?"

Ba Dương hỏi ngược lại: "Làm sao biết được?"

Dương Kiên suy nghĩ một chút, lại đứng lên nói: "Vậy ngài hãy để con đi nghe một chút đi, nếu không con sẽ khẩn trương."

Ba Dương lôi con trai lại một lần nữa: "Đánh một ván cờ với ba nào, như vậy sẽ không khẩn trương."

"Đừng mà, vợ lão ngài lôi vợ con đi nói chuyện một mình, hơn nữa bạn già của ngài cả tối nay cũng không có sắc mặt tốt, con đâu còn có tâm tư mà đánh cờ với ngài?" Mi tâm Dương Kiên nhũn nhũn, anh thật sự lo lắng mẹ sẽ nói nói cái gì, dù là bà không muốn Thẩm Kiều dao động, nhưng mà khó đảm bảo Thẩm Kiều thật sự sẽ không dao động.

Ba Dương chỉ vào cái ghế, ra đòn sát thủ: "Ngồi xuống cho ba, đằng hoàng tử tể vào, dám động một cái bả sẽ phục vụ con bằng gia pháp."

Về mặt Dương Kiên như đưa đám, ảo não ngồi trở lại, trên cổ cứ như mới được lắp thiết bị xoay tự động, không ngừng quay đầu lại nhìn nhìn, sắp xoay đến mức hổng xương cổ.

Điền Ngữ Hồng chỉ vào ghế sa lon trong phòng ngủ, nói: "Ngồi đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Thẩm Kiều gật đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống trước ghế sofa. Hai tay cô nắm chặt để trên đùi, eo lưng thẳng tắp, mỗi một dây thần kinh trên người đều căng thẳng, trong lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi.

"Không cần khẩn trương, nếu đã đã đồng ý, dĩ nhiên không đổi ý, trừ phi giữa hai đứa xảy ra vấn đề."

Lời nói của Điền Ngữ Hồng vừa dứt, Thẩm Kiều liền không kịp chờ đợi lắc đầu nói: "Sẽ không có vấn đề."

Điền Ngữ Hồng khẽ nhủ thầm, "Theo đi được biết, hai đứa mới chỉ ở bên nhau được hai năm, trong đó nửa năm náo loạn chia tay, một năm bởi vì ngăn cách hai nơi nên không thể gặp mặt, theo lý thuyết thì nền tảng của tình cảm không tốt lắm, vì sao lại tự tin rằng giữa hai đứa sẽ không có vấn đề như vậy?"

Thẩm Kiều đắn đo nói: "Bởi vì đến với nhau không dễ, cho nên con rất quý trọng."

"Thật sao? Vậy dĩ nhiên phải hỏi một chút, nhiều năm như vậy hai đứa có rất nhiều thời gian ở bên nhau, nếu muốn quý trọng vì sao lại không đến với nhau?" Ánh mắt chăm chú của Điền Ngữ Hồng khóa chặt Thẩm Kiều, mang theo sự tìm tòi nghiên cứu đánh giá, dường như muốn xem thấu trong lòng Thẩm Kiều rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Thẩm Kiều nín thở, giờ khắc này cô chợt phát giác bản thân đã bình thường trở lại, cô mang theo trái tim chứa đầy tình yêu dành cho Dương Kiên tới gặp mẹ của anh, về điểm này, hai người bọn họ cực kỳ thống nhất, họ đều có cùng một mục tiêu đó chính là muốn Dương Kiên hạnh phúc, cho nên giữa bọn họ phải là chiến hữu "cùng chung mối thù", mà không phải là "quân địch" gặp nhau là đồ mắt, càng không phải là địa chủ và tá điền có sự phân chia giai cấp. Mẹ của anh cũng chỉ là không hiểu hết về mình, cho nên vẫn có phần không tán thành, cô cần gì phải khẩn trương, sợ hãi rụt rè?

Thẩm Kiều ngẩng đầu nhìn Điền Ngữ Hồng, ánh mắt bình tĩnh, giọng điệu kiên định: "Dì, con thương anh ấy, có lẽ đúng như là ngài nghĩ, con thương anh ấy không lâu bằng anh ấy yêu con, con cũng từng khiến anh ấy chịu rất nhiều khổ sở, nhưng mà con có thể bảo đảm, từ nay về sau, mỗi một ngày, con sẽ thương anh ấy quý trọng anh ấy gấp nhiều lần."

Điền Ngữ Hồng cũng không bị mấy lời này này đá động, ngược lại còn nói: "Nghe nói bạn trai cũ của con ở Mỹ kết hôn rồi đúng không? Ở cùng một chỗ với cậu ta bấy năm, giữa tình cảm giữa hai người nhất định là sâu đậm hơn so với Dương Kiên?"

"Không phải."

Điền Ngừ Hồng cười, trong mắt lại là một mảnh lạnh lùng. "Như vậy làm sao biết bảy năm sau, con có thể nói với một người mẹ khác mấy lời như thế này hay không?"

Không thể không nói, đối với Thẩm Kiều những lời này chắc chắn là sự đả kích trầm trọng. Thẩm Kiều cắn chặt môi im lặng một hồi lâu, rồi cuộc cô hạ quyết tâm, cô hít sâu một hơi, kìm chế sự run rẩy, nói: "Chắc ngài còn nhớ có một năm Dương Kiên ra nước ngoài thi hành nhiệm vụ chứ? Chắc ngài cũng biết, lúc ấy hai chúng con cùng một đội. Anh ấy đã dùng rất nhiều năm để chứng minh anh ấy yêu con, mà con chậm lụt nên đến lúc đó mới phát giác, không hề chán ghét anh ấy như trong tưởng tượng, thậm chí còn thích anh ấy, càng về sau mới cảm nhận được rõ ràng phần tình cảm khác thường này, thật ra chính là yêu. Nhưng đã muộn rồi, con có bạn trai, anh ấy cần con, con lại không có cách nào rời khỏi anh ấy để chọn Dương Kiên."

Thẩm Kiều nói tới đây thì dừng lại, cô cời nút áo ra, kéo mở cổ áo, để con cá heo lộ ra trước mặt Điền Ngừ Hồng, cô rõ ràng nghe thấy tiếng hít vào đầy tức giận của Điền Ngừ Hồng.

"Đây là cái gì?" Điền Ngừ Hồng chau mày hỏi.

"Là vết thương do đạn bắn, đạn sát qua xương sườn, bắn vào trong phổi, sau này để lại một vết sẹo. Ai hỏi con cũng nói là xăm để che đi, thật ra thì không dối gạt ngài, khi đó vì muốn quên Dương Kiên hoàn toàn, nên con mới xăm hình con cá heo này."

"Cho nên. Đạn. là. là con ngăn cản thay Dương Kiên sao?" Trong nháy mắt, mắt Điền Ngừ Hồng đỏ lên, có chút gian nan hỏi.

Thẩm Kiều chỉnh trang lại quần áo, nhẹ nhàng gạt đầu, "Thật xin lỗi, con không biết làm thế nào mới có thể khiến ngài tin rằng con thương anh ấy, cho nên chỉ có thể để người xem vết thương cũ năm xưa. Nhưng mà khi đó con lừa anh ấy, nói cho anh biết rằng con không thương anh ấy."

Điền Ngừ Hồng gạt đầu, tự ní non một mình: "Đối mặt với chuyện này, sau khi nó trở về nước, thì gầy rất nhiều, mỗi ngày râu ria xồm xàm, dường như là ngâm mình trong bình rượu."

"Thật xin lỗi, di Điền, có lẽ ngài cảm thấy con không xứng với anh ấy, nhưng mà con thật sự không thể rời bỏ anh ấy, con cũng từng cố gắng, nhưng thật sự quá khó khăn." Thẩm Kiều chợt khóc không thành tiếng, hai bàn tay bụng lấy mặt, nước mắt chảy ra từ giữa kẽ tay.

Điền Ngừ Hồng nghiêng đầu lau sạch nước mắt, đi tới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kiều, do dự ôm lấy bà vai Thẩm Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phái Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Ham muốn vô độ.

Dương Kiên hạ quân cờ xuống, tâm tư lại hoàn toàn không có ở đây. Ánh mắt liếc về phía Thẩm Kiều đang đi ra từ trong phòng ngủ, Dương Kiên nhảy dựng lên như dưới móng có gấn lò xo, sốt ruột xông tới.

Điền Ngừ Hồng nhìn dáng vẻ nóng nảy của anh, không khỏi chau mày nói, "Làm gì vậy, mẹ cũng sẽ không ăn thịt con bé."

Mặc dù Thẩm Kiều đang cười, nhưng Dương Kiên nhìn cô vẫn thấy không bình thường, đôi mắt đỏ đỏ, hình như là đã khóc.

Thẩm Kiều bị anh nhìn khiến cả người mất tự nhiên, vuốt ve tóc nói, "Anh nhìn chăm chăm em làm gì?"

Dương Kiên lại nhìn cô một lúc nữa, mới chuyển sang nói với mẹ, "Mẹ, nếu không có chuyện gì nữa, con đưa Thẩm Kiều về nhà trước."

"Đi đi." Điền Ngừ Hồng phát phát tay nói, sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, vì vậy gọi Thẩm Kiều lại: "Về sau không có chuyện gì thì hãy về đây ăn cơm, muốn ăn cái gì thì gọi điện thoại trước, di sẽ bảo di giúp việc chuẩn bị."

Dương Kiên cảm thấy hết sức kinh ngạc, trong nháy mắt hai mắt mở to, miệng há hốc một hồi lâu mới khép lại: "Mẹ, ngài."

"Sao hả?" Điền Ngừ Hồng sặc Dương Kiên một câu, xoay người bỏ đi.

Dương Kiên vẫn có phần không xoay kịp, mới vừa rồi rõ ràng còn có dáng vẻ không muốn tiếp nhận cho lắm, hoặc là tiếp nhận nhưng vẫn chưa tình nguyện, nhưng mà bây giờ không những không nói gì, mà còn có thái độ muốn Thẩm Kiều về nhà ăn cơm.

Dương Kiên quay đầu lại hỏi Thẩm Kiều: "Vừa rồi hai người nói gì vậy?"

Thẩm Kiều nhún vai một cái: "Không có gì, chỉ tùy tiện tán gẫu thôi."

"Tùy tiện tán gẫu. Sao chẳng đáng tin gì cả?"

"Có lẽ là sức quyến rũ của em tương đối lớn đấy." Thẩm Kiều mở trừng hai mắt với anh, đi tới phòng khách tạm biệt ba Dương, rồi cầm túi xách rời đi.

Dương Kiên đứng tại chỗ sững sốt một lát, chào hỏi rồi chạy ra đuổi theo cô.

Dưới ánh đèn đường của buổi tối mùa hè, bóng dáng của Thẩm Kiều bị kéo ra thật dài, cô dựa vào cửa xe, nghiêng đầu nhìn anh. Khóe mắt chan chứa ý cười cười, khóe miệng nhếch lên, gió đêm nhẹ nhàng thổi bay mái tóc ngắn bồng bềnh của cô.

Dương Kiên đến gần, đầu ngón tay ấm áp khô ráo lướt qua chân mày, bờ môi của cô, chạm vào gò má rồi ôm lấy mặt của cô, cúi đầu kề sát vào cô. Thẩm Kiều nhìn anh càng ngày càng gần, chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó lại nghe anh nói: "Rốt cuộc hai người nói gì rồi hả ?"

Thẩm Kiều cắn răng mở mắt, nhìn thấy ý cười xấu xa trên khuôn mặt anh, hung hăng đẩy anh ra.

Dương Kiên cười vang, ấn chặt cửa xe, giam cô giữa mình và chiếc xe, "Câu hỏi nghiêm chỉnh đấy."

Thẩm Kiều đầy một bụng tức, tức giận mà nói: "Cũng đã trải qua không muốn nhắc tới nữa, mở cửa cho em lên xe."

Dương Kiên mỉm môi, trầm ngâm trong chốc lát, "Nếu không muốn nói thì coi như xong, chúng ta vẫn nên làm cho xong việc vừa mới chưa làm xong đi."

Không đợi Thẩm Kiều nói gì, anh đề cô lên xe, hôn thật sâu lên bờ môi của cô.

"Bin, bin."

Một hồi còi vang lên quấy nhiễu hai người đang trầm miên, Dương Kiên buông Thẩm Kiều ra, trực tiếp kéo cô ra sau bảo vệ. Bọn họ đang ở trong đại viện, còn đứng trước cửa nhà, khẳng định hôm nay cô đã đi đến mức không ngóc đầu lên được.

Người bấm còi hạ cửa kính xe xuống, lộ ra một nửa người, cười khiêu khích Dương Kiên: "Thật xin lỗi, đã cắt đứt khoảnh khắc lãng mạn của hai người."

Dương Kiên không thèm để ý đến cậu ta, mở cửa xe nhét Thẩm Kiều vào.

Trương Khải mất thấy hai người bọn họ định đi, vội vàng nhảy từ trong xe xuống, ngăn Dương Kiên lại, nói: "Đừng có đi chứ, không phải mình cố ý cắt ngang chuyện tốt của hai người, tôi thật sự có việc tốt muốn nói."

Dương Kiên hừ mũi cười lạnh: "Cậu thì có thể có chuyện tốt gì?"

Trương Khải nhìn hai phía một chút, kề sát vào Dương Kiên hưng phấn khó nhịn mà nói: "Hôm nay, Tiểu Vũ và Duy Duy đi lĩnh chứng rồi."

Dương Kiên vừa nghe liền thấy không đúng, lĩnh chứng là chuyện lớn như vậy, nếu như là thật, chắc chắn Lương Thiệu Vũ đã sớm chiêu cáo thiên hạ.

Trương Khải kéo Dương Kiên đang chuẩn bị ngồi vào xe: "Tuyệt đối chính xác, nếu tôi lừa cậu thì tôi là cháu trai cậu."

Dương Kiên nhìn anh, yếu ớt kêu một tiếng: "Cháu trai, gọi ông đi."

"Cút! Ông nội cậu ấy!" Trương Khải liền đổi sắc mặt, trở tay đẩy anh ra. Nhưng mà lại nhanh chóng tiến tới, có phần kích động: "Hai người bọn họ lên lút dẫn nhau đi, vốn chẳng hề nói gì với gia đình, hiện giờ hai người họ đang bị vây quanh bốn phía để thẩm tra, xem chừng, trận đòn này, tiểu Vũ là không chạy được rồi."

Nghe anh ta giải thích như vậy, có phần hợp lý hơn nhiều. Ba người túm lại bàn bạc kế sách, sau đó quyết định đến chặn ở cửa nhà Chung Tình Duy. Đợi một lúc, Trương Khải liền trực tiếp gọi điện thoại. Quả nhiên, không lâu sau liền nhìn thấy hai người Lương Thiệu Vũ và Chung Tình Duy nắm tay nhau đi ra ngoài sân nhỏ.

Bởi vì Lương Thiệu Vũ tiền trăm hậu tấu, lĩnh chứng nhận với Chung Tình Duy, vì thế nên bị đánh cho tê người, một bên mặt sưng lên, tím bầm, khiến Trương Khải và Dương Kiên vui vẻ cùng chế giễu một trận.

Chung Tình Duy kết hôn, vừa khiến Thẩm Kiều cảm thấy bất ngờ, lại cảm thấy trong dự đoán. Bất ngờ là do tốc độ của bọn họ thật là nhanh, trong dự đoán là bởi vì Thẩm Kiều biết, chỉ cần Chung Tình Duy về nước, nhất định sẽ gả cho Lương Thiệu Vũ.

Thẩm Kiều mới không giống hai con người không có lương tâm chuyên đi chế giễu người khác kia, cô ôm lấy Chung Tình Duy, xúc động suýt nữa rơi nước mắt.

Mục đích chính của buổi tụ tập tối nay là "ăn mừng lĩnh chứng", vết thương trên mặt Lương Thiệu Vũ thành công khiến mọi người cười nhạo cả đêm, dưới sự yêu cầu nhất trí của mọi người, anh chính thức cầu hôn Chung Tình Duy, dưới những lời chúc phúc của tất cả mọi người, hai người bọn họ hạnh phúc ôm hôn.

Thẩm Kiều tin rằng, trong số bọn họ ai cũng sẽ hạnh phúc, bao gồm cả Trương lão thất không biết điều.

So sánh với sự kích động của mọi người, Hạ Tiểu Thu có vẻ bình tĩnh hơn. Chung Tình Duy là em gái của cô ấy, em gái được gả đi, theo lý mà nói cô ấy phải khó nhịn được sự xúc động. Về phần tại sao cô ấy lại như vậy, trong lòng mọi người đều biết rõ. Mặc dù cô ấy và Mạc Dịch Khôn đã chia tay nhiều năm, thậm chí cô ấy cũng có bạn trai mới, nhưng mà điều này cũng không đồng nghĩa với việc cô ấy đã quên Mạc Dịch Khôn, hoặc là không còn yêu Mạc Dịch Khôn nữa, ngược lại, mỗi lần nhìn thấy bọn họ, đều sẽ nhắc nhở Hạ Tiểu Thu, cô chưa từng quên, mà anh cũng không hề quay lại.

Hạ Tiểu Thu không hề tha thứ cho Mạc Dịch Khôn, nhưng vẫn cứ chờ anh, loại tâm lý mâu thuẫn này vẫn hành hạ cô, làm cô rất khổ sở, cô phải làm gì đó để thay đổi tình trạng này, vì vậy cô đồng ý sự theo đuổi của Sở Thiên.

Tần Niệm liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Thu cả tối đều tâm thần không yên, còn có phần mất tập trung, hắng giọng một cái rồi gọi: "Tiểu Thu, hôm nay vui vẻ như vậy, không bằng gọi luật sư Sở đến đây ngồi một chút, tất cả mọi người đều chưa từng gặp vị luật sư đại danh鼎鼎 này, ai cũng hiếu kỳ lắm."

Hạ Tiểu Thu ngược mắt nhìn Tần Niệm một cái, bình tĩnh nói: "Hai mắt một miệng, không có nhiều lỗ mũi hơn so với Từ Tuấn, không có gì đáng nhìn cả."

Tần Niệm cười nói: "Cũng không phải là đại cô nương, sao phải che giấu như vậy?"

Hạ Tiểu Thu khẳng khái: "Thẩm Kiều từng gặp rồi, hỏi cô ấy đi."

Thẩm Kiều vẫn đang trong trạng thái làm khán giả bỗng nhiên bị điểm tên, trên bàn bài trừ Hạ Tiểu Thu, hai người khác đều không hện mà cùng nhìn về cô, mắt cũng không thèm chớp nhìn cô chờ mong.

Tần Niệm thúc giục: "Nói chuyện đi xem nào!"

Chung Tinh Duy phụ họa: "Đúng vậy, đang nghĩ gì thế?"

Thẩm Kiều nhú mày nói: "Hai năm trước, mới liếc qua một chút, các vị Thần Tiên tỷ tỷ, thật sự mình không nhớ được anh ta có đáng đáp như thế nào."

Hạ Tiểu Thu bắt lực nhún vai: "A a, vậy thì hết cách rồi."

Ba cô gái đang hiếu kì từ từ đưa mắt nhìn nhau, ngay lập tức quyết định dứt khoát chuốc say cô ấy, đợi cô ấy say, xem cô còn có thể mạnh miệng như thế này không.

Nhưng mà, bọn họ còn chưa chuốc say được Hạ Tiểu Thu, mấy người đàn ông của các cô lần lượt ngã xuống.

Vì Lương Thiệu Vũ đã đợi ngày này 5-6 năm, rốt cuộc cũng tu thành chính quả, nên các anh em cũng vui mừng thay anh, cho nên uống rượu giống như không muốn sống nữa vậy, người nào cũng say thất điên bát đảo, Lương Thiệu Vũ say hoàn toàn, trực tiếp nằm ngay đơ. Trương Khải cũng say, quản lý làm chủ bố trí tài xế chia mọi người ra đưa về nhà.

Dương Kiến nằm trên đùi Thẩm Kiều, lúc về đến nhà anh đã ngủ rồi. Dưới sự giúp đỡ của tài xế, Thẩm Kiều gắng gượng đỡ anh từ trong xe về nhà, anh thật sự rất nặng, mới đi được một đoạn ngắn mà đã ép khiến bả vai cô đau nhức.

Rốt cuộc cũng đỡ được Dương Kiến nằm trên giường, Thẩm Kiều mệt mỏi thở hồng hộc. Sau khi tài xế rời đi, Thẩm Kiều bùng ra một chậu nước từ phòng tắm, dùng khăn ẩm lau người cho anh. Thẩm Kiều nhớ tới lần đầu tiên cô tới nhà anh, cũng là bởi vì anh uống rượu, nhưng mà giờ nghĩ lại, lần đó chắc chắn là anh già say, hơn nữa còn vì một cuộc điện thoại mà bảo cô cút đi. Thật ra thì khi đó, cô cũng không nghĩ nhiều, cô chỉ muốn im lặng ngắm nhìn anh, dù chỉ nhìn một lúc cũng được.

Thẩm Kiều cởi quần áo trên người anh xuống, kéo chăn đắp lên cho anh, ngồi bên giường, im lặng ngắm nhìn dáng vẻ say ngủ của anh. Anh có rất nhiều mặt, vừa dịu dàng lại lạnh khốc, thân sĩ nhưng cũng có phần vô lại, mặc kệ anh có bao nhiêu mặt, cô đều thích hết.

[Truyện được edit bởi Mạn Nhi** di☉n☉đàn①ê☉quý☉đ☉n]

Thẩm Kiều cúi người hôn lên môi của anh, rồi nằm xuống bên cạnh anh, ôm lấy hông của anh, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Nửa đêm, Dương Kiến bởi vì miệng đắng lưỡi khô mà tỉnh lại, thấy trên bàn đặt một cốc nước, cầm lên uống một ngụm hết luôn. Sau khi sáng khoái, anh mới hậu tri hậu giác phát hiện, Thẩm Kiều lại có thể nằm bên cạnh anh.

Cô ngủ thiếp đi, khuôn mặt khi ngủ bình thản như vậy, lông mi thật dài, đáng vẻ dịu dàng, quả thật chính là mỹ nhân ngủ ở trong truyện cổ tích. Kể từ cô chuyển đến ở nhà Thẩm Du, căn bản không cho anh ngủ lại, anh đã đếm không hết bao nhiêu ngày không được ôm cô ngủ, giờ cơ hội bày ra trước mắt, không nắm bắt thì quả thật là vô lý.

Dương Kiến hôn lên mi mắt của cô, thử nhỏ giọng khẽ gọi, xác định cô đã thật sự ngủ say, anh liền lật người áp lên người cô, thành thạo cởi bộ quần áo mỏng manh trên người cô một cách nhanh chóng.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Thẩm Kiều cảm thấy mình bị cái gì đó rất nặng đè lên, không những không thể động đậy, còn cảm thấy cực kì nóng, nhiệt độ trong cơ thể như tăng lên, nóng bức khó chịu. Cô muốn hét to, miệng lại bị chặn lại, có cái gì đó trơn trượt nóng bỏng chọt chui vào trong miệng cô? Còn có cái gì đó đang xoa nắn cô, làm cho cô cảm thấy khó chịu?

Thẩm Kiều mở to đôi mắt ý loạn tình mê, nhìn thấy anh, đồng thời cảm nhận được sự tồn tại của anh, dưới sự trêu chọc của anh thân thể của cô đã nổi phản ứng, suy nghĩ cũng hỗn loạn, điều này làm cho cô không còn chút sức lực nào để phản kháng.

Thẩm Kiều cuộn lại trong ngực anh, hai chân quấn lấy eo anh, tiếp nhận những đọt va chạm thật sâu của anh, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại, thỉnh thoảng tiếng ngâm nga lại truyền ra từ bờ môi anh dào hơi sũng đỏ của cô.

"Nhẹ, nhẹ một chút." Móng tay của Thẩm Kiều lưu lại trên bả vai của anh những vết máu đỏ, nhưng điều này không hề cản trở việc anh ra sức một chút nào.

Thẩm Kiều bị dày vò một hồi lâu, anh mới chịu bỏ qua cho cô.

Thẩm Kiều mệt mỏi nằm trong ngực anh buồn ngủ, Dương Kiên nhìn cô, vẫn còn có chút rục rịch muốn ngóc đầu dậy. Thẩm Kiều đẩy bả vai của anh đáng sắp lại gần, từ từ mờ mắt, "Mệt quá."

Dương Kiên hôn cổ của cô nỉ non: "Nhưng anh vẫn muốn."

Thẩm Kiều nhũn mày nũng nịu: "Không phải anh say bất tỉnh nhân sự rồi sao?"

"Uống hết nước mật ong em chuẩn bị, hôm nay tinh lực mười phần." Dương Kiên nói xong, hôn lên môi của cô, cạy hàm răng của cô ra, dùng sức mút mật trên chọc.

"Ném thấy không?"

"Cái gì?"

"Mùi vị ngọt ngào của mật ong."

Thẩm Kiều mệt mỏi cười, sáng giọng: "Dờ hơi."

Dương Kiên khẽ cắn môi của cô: "Không được thì anh sẽ cho em ném thử một chút nữa."

Thẩm Kiều đẩy anh cự tuyệt: "Đừng. Ừm."

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Kiều tỉnh lại giữa con mê muội, trên người dường như không còn chỗ nào có thể nhìn được, may mắn là anh nể mặt cô, không lưu lại dấu vết trên cổ và bả vai. Rồi giường thì hai chân mềm nhũn, cả buổi sáng cũng không hề có tinh thần.

Dương Kiên thì cả ngày hôm đó mạnh như rồng như hổ, cho đến sau khi nhận được một cuộc điện thoại, trong nháy mắt tâm tình của anh liền chìm xuống hố sâu.

Dương Kiên không biết, tại sao Giản Dư Mặc vẫn có thể tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy đối với anh, anh đã rất lâu rồi chưa từng nghe thấy cái tên này, lâu đến mức anh sắp quên lãng, quan hệ của anh và Thẩm Kiều cực kì tốt, tốt đến mức thậm chí anh chưa bao giờ nhớ đến Giản Dư Mặc.

Dương Kiên không biết vì sao Giản Dư Mặc lại về nước, nhưng mà ở đây vẫn có người thân của anh ta, cho nên việc anh ta trở về cũng không có gì lạ. Dương Kiên chỉ hy vọng là, Giản Dư Mặc về nước sẽ tạo thành bất kỳ sự ảnh hưởng gì với Thẩm Kiều. Dương Kiên không thể không nghĩ, nếu như anh và Thẩm Kiều cũng có duyên số màu đỏ* ấy, có lẽ anh cũng sẽ không lo lắng như vậy.

*Giấy chứng nhận kết hôn

Thẩm Kiều và Dương Kiên cùng nhau ăn cơm tối, ngoài trừ bên ngoài có vẻ mệt mỏi, thì cũng không có gì khác thường. Dương Kiên kéo tay Thẩm Kiều, nói muốn cô cùng về nhà với anh, Thẩm Kiều cự tuyệt, Dương Kiên liền lùi lại mà cầu việc khác, yêu cầu được đi theo Thẩm Kiều về nhà.

Hai yêu cầu này có gì khác nhau sao? Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Kiều hung hăng lườm anh một cái.

Dương Kiên nói với vẻ hân hoan: "Bao nhiêu ngày rồi mới có một hôm ngủ ngon như đêm qua, nếu không ôm em ngủ thì anh không ngủ được."

"Thế nhưng tối hôm qua lại là ngày em ngủ kém nhất trong những ngày gần đây!" Thẩm Kiều cắn răng nghiêng lợi nói

Dương Kiên vỗ ngực nói: "Cam đoan tối nay anh sẽ kìm chế mức độ, nhường nhịn em."

Thẩm Kiều bật cười hi hi, nhưng mà vẫn lắc đầu mà cự tuyệt. Cô ăn không ngon miệng nên chọn salad, rồi nói tiếp: "Tối nay em phải về nhà một chuyến."

"Làm gì vậy?"

"Không có gì. Trở về xem một chút." Thẩm Kiều suy nghĩ một chút, vẫn không nói cho anh biết. Thịnh Hạ gọi điện thoại cho cô, muốn nói chuyện với cô một lát. Thẩm Kiều cảm thấy, đây là cơ hội giúp kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Quan tâm nên mới lo sợ.

Thẩm Kiều và Dương Kiên chia tay nhau ở ngoài phòng ăn, ai về nhà nấy. Dương Kiên nhìn xe của Thẩm Kiều chậm rãi rời đi, mới thu hồi ánh mắt khỏi động động cơ.

Thẩm Kiều vừa mới lái xe vào đại viện, điện thoại của cô để bên ghế lái phụ liền vang lên. Thẩm Kiều liếc mắt một cái, nở nụ cười cầm điện thoại lên, "Làm sao vậy?"

Dương Kiên hỏi: "Về đến nhà rồi à?"

"Vâng, vừa mới vào đại viện."

Dương Kiên im lặng một lúc, mới mở miệng nói, "Không được thì gọi điện thoại cho anh, anh xông tới cứu em."

Thẩm Kiều cúi đầu cười cười, giọng nói mềm mại: "Được."

Cắt điện thoại đi, Dương Kiên thở phào một hơi, tâm tình lo lắng vẫn chiếm lấy trái tim như trước. Dương Kiên úp sấp trên tay lái, ngón tay khẽ gõ lên tay lái, trong buồng xe yên tĩnh phát ra những tiếng vang nhỏ nhỏ.

Cứ như vậy một lúc lâu, rốt cuộc Dương Kiên ngồi thẳng lên, khởi động động cơ rời khỏi chung cư. Ý định ban đầu của anh là đi điều tra rõ ràng mục đích trở về nước lần này của Giản Dư Mặc, một giờ sau, anh dừng xe tại bãi đậu xe của khách sạn, sau đó từ xa nhìn thấy xe của Thẩm Kiều chậm rãi lái vào.

Dương Kiên không biết tại sao bản thân mình lại muốn có mặt ở đây, đây chính là biểu hiện không tin tưởng Thẩm Kiều, thế nhưng làm anh chán nản chính là, anh không dám chạy đến ngăn Thẩm Kiều lại, anh càng không có cách nào khiến bản thân tỏ ra không có chuyện gì xảy ra, cười hỏi cô tại sao lại xuất hiện ở đây.

Anh rất không có tiền đồ trốn trong bóng tối, nhìn cô xuống xe, nhìn bóng lưng thon thả của cô biến mất ở bãi đậu xe.

Đại sảnh của khách sạn năm sao lộng lẫy, tráng lệ, đèn thủy tinh chiếu sáng cả một đại sảnh rộng lớn, Dương Kiên ngồi đó với vẻ âm trầm, trên người tản ra khí thế tàn bạo.

Dương Kiên nhìn đồng hồ, bấm điện thoại của Thẩm Kiều một lần nữa, anh đè nén cảm xúc, miễn cưỡng nhếch khóe miệng hỏi: "Nói chuyện thế nào rồi? Nói gì vậy?"

"Vẫn chưa xong." Thẩm Kiều dừng lại một chút, "Hiện giờ vẫn còn chút chuyện, đợi lát nữa em sẽ gọi lại cho anh."

Không đợi Dương Kiên nói tiếp, Thẩm Kiều liền vội vã cúp điện thoại. Dương Kiên nhìn màn hình tối đen, ngửa cổ ra sau tựa vào lưng ghế sofa, ngón tay nhấn huyết thái dương đang đau đớn. Anh bức bản thân mình không có dũng khí, sợ mình sẽ bùng nổ, Giản Dư Mặc vừa trở về anh liền rối loạn, ngay cả dũng khí đối mặt với Thẩm Kiều cũng không có.

Anh kìm nén cơn tức giận, đợi rồi lại đợi, Thẩm Kiều cũng không gọi lại cho anh.

Dương Kiên đi tới đại sảnh khách sạn, yêu cầu lễ tân ở đại sảnh điều tra bản ghi chép vào ở của khách hàng, hiển nhiên yêu cầu như vậy bị cự tuyệt. Dương Kiên chống cánh tay xuống quầy lễ tân: "Gọi quản lý của các người tới đây."

Quản lý đại sảnh chạy chậm ra, xuất hiện trước mặt Dương Kiên, vừa lễ phép vừa cẩn thận cười nói: "Kiền thiếu, ngài có gì phân phó?"

Dương Kiên dùng ngón tay vuốt cái trán, có phần mệt mỏi ử oải nói: "Bảo cô ấy lấy bản ghi chép nhận phòng tối nay ra cho tôi xem."

Quản lý đại sảnh rút rút khóe mắt, nụ cười cũng trở nên khiên cưỡng, "Kiền thiếu, việc này không đúng với phép tắc."

Dương Kiên nhìn quản lý: "Đừng nói nhảm với tôi."

Quản lý cũng không cười nổi nữa: "Kiền thiếu, ngài đừng làm khó dễ chúng tôi, việc này thật sự không thích hợp."

Quản lý vừa dứt lời, trên mặt liền nhận một đấm rất mạnh. Dương Kiên lôi cổ áo của anh ta kéo đến bên cạnh mình, giọng nói không lớn lập lại một lần nữa: "Cho tôi xem ghi chép nhận phòng."

Cô gái nhỏ ở sau quầy lễ tân bị sợ đến hoa dung thất sắc, cầm điện thoại định gọi cho bên an ninh, quản lý vội vẫy tay ngăn cản. Một quyền kia đã làm cho khóe miệng anh ta bầm tím, mắt cũng sưng lên, nói có vẻ gian nan: "Cho, cho anh ấy đi."

Dương Kiên buông cổ áo của quản lý ra, thay anh ta sửa sang lại vạt áo xốc xếch, vỗ một cái khiến bà vai anh ta run lên: "Làm vậy sớm có phải tốt không."

Dương Kiên kiểm tra bản ghi chép nhận phòng tới tới lui lui ba lượt, trừ Giản Dư Mặc ra, không có cái tên nào quen thuộc, anh tức giận đập một phát vào máy vi tính, trong nháy mắt màn hình xám đen, nhân viên đứng bên cạnh sợ đến mức không dám lên tiếng.

Dương Kiên ngồi ở đại sảnh khách sạn suốt cả đêm. Chỉ trong một đêm, dường như anh già đi mười tuổi, cổ áo dựng lên, đầu tóc rối bời, râu ria xồm xàm, hai mắt vẫn vện tia máu, đôi môi không có huyết sắc mím chặt. Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, không ai dám tùy tiện tiến lên trêu chọc anh, nhưng ly nước đặt trước mặt anh lúc nào cũng đầy, quản lý dặn dò nhân viên cứ một lúc lại thay cho anh ly mới.

Mặt trời mới lên, nắng ấm chiếu vào qua cửa sổ sát đất, rơi trên bả vai của anh, khảm một vòng màu vàng kim xinh đẹp.

Dương Kiên nhìn thời gian một lần nữa, chắc chắn cô sẽ nhanh chóng đi ra. Sau đó không lâu, quả nhiên thấy Thẩm Kiều đi ra từ thang máy. Đại sảnh được bố trí rất khác biệt, một hàng ghế sa lon nằm phía sau những cây cột La Mã, bên cạnh còn có một vách tường rượu đỏ, ngồi trên ghế sofa có thể dễ dàng nhìn thấy người qua lại, nhưng nếu người đi ở phía ngoài không để ý, rất khó phát hiện ở đó có ai ngồi hay không.

Dương Kiên nhìn Thẩm Kiều rồi lấy điện thoại ra, để bên tai, nhìn thấy miệng của cô động đậy, sau đó nghe thấy cô nói chuyện.

Dương Kiên hỏi trực tiếp: "Ở đâu vậy?"

Dương Kiên thấy Thẩm Kiều nhú mày, nghe thấy cô hỏi: "Giọng nói của anh sao vậy?"

Có lẽ là quan tâm, thế nhưng giờ phút này trừ cảm giác tức giận ra anh không cảm thấy gì cả. Anh hoàn toàn mất kiên nhẫn, dứt khoát trả lời thay cô: "Khách sạn đúng không?"

Thẩm Kiều nấp máy môi: "Đúng, bởi vì."

"Thẩm Kiều"

Thẩm Kiều nghe tiếng quay đầu lại, Dương Kiên cũng nhìn theo.

Dương Kiên nhìn thấy Giản Dư Mặc, người đã nhiều năm không gặp, đang cầm trong tay hai ly cà phê, anh ta đưa một ly cho cô, cô vui vẻ nhận lấy, đồng thời còn bày ra khuôn mặt tươi cười với anh ta. Thẩm Kiều quên mất trong điện thoại còn có anh đang chờ đáp án của cô, cô nở nụ cười với người ở trước mặt. Cái nụ cười này, rực rỡ như ánh mặt trời buổi sáng, như giáng một cái tát nặng nề vào mặt Dương Kiên, đánh cho anh nổ đom đóm mắt, tay chân tê dại.

Con giận dữ chỉ phối hành vi của anh, Dương Kiên ba chân bốn cẳng chạy tới, dưới tình huống hai người không hề phòng, một cước đạp ngã Giản Dư Mặc, cà phê cũng bị đổ tung tóe.

Thẩm Kiều hoảng sợ kêu lên, mặc dù rất kinh ngạc khiếp sợ với sự xuất hiện của anh, nhưng cô vẫn phản ứng rất nhanh, kéo anh lại, tạo ra khoảng cách giữa anh và Giản Dư Mặc. Thẩm Kiều kéo anh, không hiểu hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Giờ phút này, Dương Kiên cực kỳ tức giận nhưng lại nở nụ cười, hai mắt đỏ ngầu căm tức nhìn cô, giọng nói lạnh như hàn băng: "Anh cũng muốn hỏi em, tại sao em lại có mặt ở đây?"

"Là bởi vì Thịnh Hạ, cô ấy."

Nghe thấy tên Thịnh Hạ càng khiến Dương Kiên tức giận hơn, một tay đẩy Thẩm Kiều ra: "Em thôi đi!"

Thẩm Kiều bị Dương Kiên đẩy lão đảo một cái, vẻ mặt hoảng hốt, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Giản Dư Mặc, nghĩ chắc chắn anh đã hiểu lầm, vì vậy lại xông tới kéo tay của anh, nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước, em sẽ giải thích với anh, đừng nóng giận."

Dương Kiên hát Thẩm Kiều ra, chỉ vào Giản Dư Mặc đã đứng dậy từ dưới đất lên, giọng nói uy hiếp khàn khàn có phần yếu ớt: "Tôi sẽ không bỏ qua đâu."

Bị bỏ lại, Thẩm Kiều liền kéo anh lại một lần nữa, lo lắng giải thích: "Không phải như anh nghĩ đâu, tin."

Dương Kiên khát máu nhìn Thẩm Kiều chằm chằm, mắng to: "Cô cút đi!"

Thẩm Kiều bị anh quát bối rối, trong nháy mắt nước mắt tràn mi. Đợi đến khi cô phản ứng lại, anh đã đi xa, Thẩm Kiều không kịp lau nước mắt vội vàng chạy đuổi theo anh.

Thẩm Kiều ra sức chạy, rốt cuộc trước khi anh lên xe cũng đuổi kịp anh, đồng thời ôm lấy anh từ phía sau lưng. Nước mắt ướt đầm áo sơ mi của anh, cô khóc nói: "Em cũng không biết tại sao Giản Dư Mặc lại ở đây, anh hãy tin em, em thật sự không làm chuyện gì có lỗi với anh cả."

Sự việc bày ra trước mắt, khiến anh cực kỳ tức giận không có khả năng tiếp nhận, cô thấy giọng nói của Giản Dư Mặc, liền quên mất sự tồn tại của anh, quên phải tiếp tục nói chuyện với anh. Anh nỗ lực nhiều năm như vậy, vẫn thua kém sự tồn tại của người đó trong lòng cô sao?

Dương Kiên cắn răng đẩy tay của cô ra, lên xe, động cơ gầm thét, kèm theo tiếng ma sát chói tai, chiếc xe nhả tâm rồi đi suốt qua người Thẩm Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Là âm mưu hay là sự trùng hợp.

Thẩm Kiều nhìn xe Dương Kiên đã đi xa, bối rối tìm điện thoại, gọi lần đầu tiên anh không nhận, gọi lại thì đã tắt máy, cô đứng trong bãi đậu xe to như vậy không biết phải làm sao.

Ngay cả cơ hội giải thích Dương Kiên cũng không chịu cho cô, Thẩm Kiều cũng không hiểu tại sao lại trùng hợp một cách kì lạ như vậy, nhưng tại sao anh lại xuất hiện ở khách sạn.

Cô vốn không biết Giản Dư Mặc đã về nước, càng không nghĩ tới sẽ ở cùng một quán rượu với anh. Lúc ăn sáng ở phòng ăn thì gặp anh, lúc ấy cô cũng không phải kinh ngạc bình thường. Từ sau khi chia tay, giữa bọn họ liền không có bất cứ liên hệ nào, thỉnh thoảng cô đi công tác đến Mĩ cũng không thông báo cho Giản Dư Mặc, hai người bọn họ nghiêm nhiên trở thành hai người xa lạ.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc đến trở mắt của Thẩm Kiều, Giản Dư Mặc cười ngồi xuống đối diện cô, trêu ghẹo nói: "Nhìn thấy anh lại giật mình như vậy, lẽ nào em cho rằng cả đời này chúng ta sẽ không gặp lại nhau?"

Thẩm Kiều lấy lại tinh thần, có phần xấu hổ mà cười cười lắc đầu.

Giản Dư Mặc hỏi: "Thời gian qua có khỏe không?"

"Cũng không tệ lắm, còn anh?"

"Cũng vậy thôi." Giản Dư Mặc cười như gió xuân trả lời.

Yêu nhau rồi chia tay, thật sự không thể nào làm bạn bè được, ít nhất đối với cô mà nói là như vậy, cô vốn không biết nên nói những gì với anh, vì vậy vội vàng ăn điểm tâm xong liền rời khỏi phòng ăn. Khi cô nhận điện thoại của Dương Kiên thì chợt nghe có người gọi cô, là Giản Dư Mặc đuổi theo cô, hơn nữa còn đưa cho cô một ly latte, Thẩm Kiều vụn vụn không ngờ chính là Dương Kiên lại có mặt ở khách sạn, chứng kiến một màn dễ gây hiểu lầm như vậy.

Tất cả buổi sáng, điện thoại của Dương Kiên đều tắt máy, thậm chí cô còn gọi đến số điện thoại dùng khi làm việc của anh, anh cũng không không nhận điện thoại của cô, bởi vì là số sử dụng khi làm việc, cho nên không thể nào tắt máy, nhưng cô gọi một lần, anh lại cúp một lần, quyết tâm không muốn để ý đến cô. Trái tim cô hoang mang, trái tim như bị ai đó bóp chặt cực kì khó chịu.

Thẩm Kiều gọi cho Trương Khải, vốn muốn hỏi Dương Kiên có đi tìm anh hay không, cách ống nghe thấy giọng nói khàn khàn như chưa tỉnh ngủ của anh ta, còn loáng thoáng nghe thấy giọng nói của phụ nữ. Thẩm Kiều ngưng ngưng cúp điện thoại, rất xin lỗi đã quấy rầy cuộc sống riêng của anh ta.

Tối hôm qua cô về đến nhà, Thịnh Hạ cũng không ở nhà, sau đó cô lại nhận được điện thoại của Thịnh Hạ, liền vội vã chạy tới khách sạn. Theo mã số mà Thịnh Hạ nói, cô tìm được gian phòng kia, cửa khép hờ, đẩy cửa ra thì thấy một người nằm hình chữ đại dưới sàn, thân hình mỏng manh của Thịnh Hạ có chút bất lực ngồi bên cạnh.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Kiều là Thịnh Hạ bị ức hiếp rồi, nhưng mà xem ra dáng vẻ bình tĩnh của cô ấy thì cũng không giống lắm, người nằm trên đất nhắm mắt lại, khe khẽ miệng, lồng ngực khẽ phập phồng theo tiết tấu, hình như là ngủ thiếp đi. Đợi Thẩm Kiều đến gần, nhìn bộ dáng của người nằm trên đất, bỗng phát hiện ra đó chính là chủ nhân chiếc xe đâm vào đuôi xe của cô ở trên đường ngày đó.

". Anh ta." Thẩm Kiều chỉ vào người nằm trên đất, không hiểu nhìn về phía Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ hỏi: "Có thể giúp em nâng anh ấy lên giường không?"

Thẩm Kiều sững sờ gật đầu, cùng Thịnh Hạ nâng người đàn ông cao hơn một mét tám lên. Bởi vì có kinh nghiệm đỡ Dương Kiên uống say về nhà, nên cô biết người khi say nặng như thế nào. Cho dù đã có sự chuẩn bị, nhưng cô và Thịnh Hạ cũng là hai cô gái, bản thân cũng không có bao nhiêu sức lực, dường như là vừa lùi vừa kéo Bảo Văn Trắc vào phòng ngủ, dùng hết tất cả sức lực mới miễn cưỡng nâng được anh ta lên giường. Trong lúc đó, Dương Kiên gọi điện thoại cho cô, cô vội vã nói đôi câu liền kết thúc trò chuyện.

Thẩm Kiều thở hổn hển vuốt tóc, ra khỏi phòng ngủ trước, rót cho mình một ly nước. Một lát sau, Thịnh Hạ đi theo ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại.

Thẩm Kiều rót một ly nước khác đưa cho Thịnh Hạ, cô ấy chậm rãi nhận lấy, cúi đầu nhìn ngón tay đang vuốt ve miệng ly. Một hồi lâu sau, cô mới chậm rãi nói: "Anh ấy là bác sĩ tâm lý."

Thẩm Kiều nhìn mái tóc dài đen nhánh của Thịnh Hạ, "Danh thiếp của anh ta ở trong phòng chị, thật sự là em lấy đi sao?"

Mặc dù Thẩm Kiều không có ý định yêu cầu bồi thường, nhưng mà cô nhớ khi cô sắp xếp lại túi xách đã lấy danh thiếp ra, nhưng ngày hôm sau lúc ra khỏi nhà, lại phát hiện không thấy đâu, cô cũng không để ý cho lắm, chỉ cho rằng mình nhớ lộn.

"Ngày đó anh ta đụng vào xe của chị, cho nên giữ lại danh thiếp." Thẩm Kiều giải thích qua loa một câu, nhưng trong tiềm thức cảm thấy, hai người bọn họ không đơn giản như vậy, bao gồm cả việc Bảo Văn Trác đụng vào xe của cô, không chừng cũng có âm mưu từ trước.

Thịnh Hạ cảm cái ly đi tới trước ghế sofa rồi ngồi xuống, mái tóc dài đen nhánh phủ lên bờ vai, dưới ánh đèn sáng chói, giống như một thác nước màu đen.

"Sau khi về nước, bọn em vốn không có liên lạc, anh ấy gửi e-mail em cũng không trả lời. Cuối cùng anh ấy gửi một lá thư nói muốn về nước tìm em. Sau đó vài ngày thì thấy danh thiếp của anh ấy ở chỗ chị, nghĩ rằng nhất định anh ấy đã tìm được chị, nhưng mà không biết anh ấy có nói gì với chị hay không."

Thẩm Kiều đi tới ngồi xuống đối diện Thịnh Hạ, hỏi "Tại sao không trả lời anh ta?"

"Tại sao lại phải trả lời?" Thịnh Hạ hỏi ngược lại.

Thẩm Kiều bị hỏi nên sững sờ, sau đó cười trả lời: "Anh thích em a."

"Thích, thì nhất định phải đáp lại sao? Em cũng từng thích một người, rất thích." Thanh âm của Thịnh Hạ càng ngày càng thấp, cuối cùng nhìn chằm chằm trong suốt trong chén mất hồn.

Trái tim Thẩm Kiều run lên, cảm giác tội ác dâng trào, tay cũng theo đó mà nắm chặt lại, móng tay dường như đã khảm vào trong lòng bàn tay.

Thịnh Hạ để ly xuống, nói tiếp: "Hôm nay, anh ấy cùng em đi thăm mẹ. Anh ấy vốn không biết uống rượu, lại cật lực uống một ly rượu trắng, liền trở thành như vậy."

Thẩm Kiều biết mẹ theo lời nói của Thịnh Hạ là Phương Mẫn, tuần nào Thịnh Hạ cũng đi thăm Phương Mẫn, có lúc cô cũng ở đó vài ngày. Hôm nay, cô dẫn theo Bảo Văn Trác đi gặp Phương Mẫn, nhưng không đưa về nhà gặp ba mẹ, có lẽ trong trái tim của cô ấy, người thân thiết nhất trước sau cũng chỉ là Phương Mẫn. Thật ra thì bản thân cô cũng vậy? Thịnh Hạ là em gái chảy cùng dòng máu, nhưng trong lòng cô người thân thiết nhất cũng là Thẩm Du.

"Còn tưởng anh ấy có thể thật sự thích mình." Thịnh Hạ nói xong, ngẩng đầu lên nhìn về phía Thẩm Kiều, do dự hỏi: "Được yêu, nên chị không lo ngại gì đúng không?"

"Thịnh Hạ," Thẩm Kiều có phần cảm thấy không có đất dung thân. Cô không giành tranh giành Dương Kiên từ tay Thịnh Hạ, nhưng thật sự là lỗi của bọn họ, nếu như không phải là bởi vì dấn dáp của cô và cô ấy mấy phần giống nhau, Dương Kiên cũng sẽ không trêu chọc Thịnh Hạ, với Thịnh Hạ, cho dù là tình thân hay là tình yêu, cũng đều là người vô tội bị làm tổn thương, về điểm này Thẩm Kiều không có biện pháp thay mình và Dương Kiên cãi lại, càng không có biện pháp cãi thay cha mẹ.

"Trước kia không hiểu, nhưng giờ em đã hiểu. Anh ấy đưa em ra khỏi nơi tăm tối, để em nhìn thấy một thế giới khác, biết anh ấy thích chị, nhưng lại không dám động tâm, thứ cảm tình im hơi lặng tiếng này, lại làm người ta tổn thương sâu nhất," Thịnh Hạ dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp: "Từ nhỏ đến lớn, dù có muốn gì, cuối cùng cũng sẽ mất đi, ngay cả tình thương của mẹ cũng không có được, sức khỏe cũng không có, trên cổ tay còn có vết sẹo giống như một con rắn chiếm cứ, đối với bản thân em mà nói tình yêu là thứ quá xa xỉ, không muốn nổi."

Thẩm Kiều lo lắng phản bác: "Không phải vậy, nếu em muốn là có thể được."

Thịnh Hạ im lặng một lúc, nói tiếp: "Thẳng thắn mà nói, em thật sự đã từng hận chị. Chị có được tình yêu, còn có được tình thương của cha, cũng không phải là người bị vứt bỏ, tựa như một cô công chúa kiêu ngạo, còn em chỉ là một con vịt con xấu xí không có gì hết. Không chỉ một lần nghĩ rằng, nếu như ban đầu người bị vứt bỏ chính là chị, thì thật là tốt biết bao?"

Thẩm Kiều cũng từng nằm mơ như vậy, trong giấc mơ cô chỉ có hai bàn tay trắng, em gái ruột thì giống như một cô công chúa, cô không chiếm được tình thân, không chiếm được tình yêu, cô khóc rồi tỉnh dậy từ trong giấc mơ, cảm giác đau tâm liệt phé trong giấc mơ khiến cô hít thở khó khăn. Mà thực tế còn tàn khốc hơn trong giấc mơ, chính là cô đã từng đưa em gái ruột ra nước ngoài.

Thịnh Hạ thay đổi vẻ trầm mặc và lạnh lẽo thường ngày, chợt nở nụ cười, trong đôi mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp, "Thượng Đế thực sự rất công bằng, mặc dù chị thương anh ấy, nhưng cũng từng mất đi anh ấy, thiếu chút nữa thì không có được anh. Vậy nên hiện giờ, chỉ cần em ở nhà một ngày, chị và anh ấy sẽ không có biện pháp ở bên nhau một cách quang minh chính đại. Cho nên em không sợ sẽ làm hao phí tình cảm của Bảo Văn Trác, để hành hạ hai người, nhìn chị không có nhà để về. Mấy câu nói của Bảo Văn Trác cũng không sai. Muốn biết anh ấy nói gì không?" Thịnh Hạ nhìn Thẩm Kiều hỏi.

Thẩm Kiều lắc đầu: "Cái gì?"

"Anh nói, em cần được khai thông được tâm lý và duy trì trị liệu. Nói đơn giản chính là, bệnh vẫn chưa hết."

Thẩm Kiều nhìn Thịnh Hạ cười, tại sao bản thân cô lại không thể cười nổi.

"Nhưng mà cũng may, về sau bên cạnh cũng sẽ có bác sĩ tâm lý, cho nên chị cũng không cần lo lắng."

Thẩm Kiều nhanh chóng tiêu hóa lời nói của Thịnh Hạ, liếm liếm bờ môi khô khốc, nói hơi lắp bắp: "Có nghĩa là. Muốn. Muốn ở bên anh ta. ở cùng một chỗ?"

Thịnh Hạ gật đầu, nói: "Hôm nay việc em muốn nói với anh ấy chính là chuyện này, nhưng mà không ngờ anh ấy lại uống say rồi."

"Không có ý định tiếp tục tìm chị 'báo thù' sao?"

"Cái gọi là 'báo thù' cũng không khiến người ta vui vẻ, công việc, bạn bè, có thêm cũng tốt, còn anh ấy và Thẩm Du, cũng chỉ chiếm một phần vô cùng nhỏ, đối với em mà nói như vậy không hề có ý nghĩa, vậy thì cần gì phải tự chuốc lấy cực khổ vào thân?"

Thẩm Kiều đè nén cảm xúc, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, cẩn thận hỏi: "Cho nên em tha thứ cho chị sao?"

Thịnh Hạ lắc đầu.

Trong nháy mắt, hai mắt Thẩm Kiều tròn tròn, con ngươi hình như cũng bị lỗi ra ngoài.

"Cũng không phải bị chị vứt bỏ, cũng không phải là chị bắt em yêu không nên yêu, nếu đã như vậy sao phải nói tha thứ?"

Thẩm Kiều thờ dài một hơi, cô vuốt lồng ngực đang cuồng loạn.

Đêm nay, quan hệ giữa Thẩm Kiều và Thịnh Hạ thật sự đã được kéo lại gần hơn rất nhiều, nhưng mà làm cho cô không ngờ là sẽ sinh ra hiểu lầm, nhưng mà cô tin chắc hiểu lầm đều sẽ được tháo gỡ, Dương Kiên nhất định sẽ nghe cô giải thích, toàn bộ khúc mắc giữa bọn họ rốt cuộc cũng được giải trừ, quyết không thể bởi vì một chút hiểu lầm mà phát sinh rắc rối.

Nhưng mà từ đầu đến cuối anh vẫn không chịu nhận điện thoại của cô, Thẩm Kiều hoảng loạn vượt qua một ngày, trước giờ tan tầm đã chạy đến cửa viện kiểm sát chặn đường. Cô biết, ba cô sẽ nhanh chóng biết được việc cô xuất hiện ở đây, chắc cũng sẽ đoán được mục đích của cô là tìm Dương Kiên, nhưng cô không có cách nào khác, cô nhất định phải gặp được anh.

Thẩm Kiều đợi ở cửa gần hai giờ đồng hồ, cũng không có đợi được Dương Kiên ra ngoài. Hoàn toàn bất đắc dĩ, cô đành ngăn một chiếc xe lại, hỏi thăm dưới mới biết Dương Kiên ra ngoài từ buổi trưa cũng chưa quay trở lại.

Thẩm Kiều lái xe chạy tới nhà trọ của anh, cửa vẫn đóng như cũ. Bất đắc dĩ, cô đi tìm Trương Khải, nhưng thậm chí Dương Kiên cũng không nhận điện thoại của Trương Khải. Thẩm Kiều thật sự hoảng hốt.

"Giản Dư Mặc, đối với Dương Kiên mà nói ba chữ này chắc chắn cảnh giới cao nhất của cậu ấy, cho nên có thể nghĩ ra được nhất định là cậu ta biết Giản Dư Mặc đã về nước."

"Cho nên?" Thẩm Kiều hỏi tới cùng.

Trương Khải buông tay: "Nào biết cho nên cái gì?"

Anh biết Giản Dư Mặc đã về nước, nhưng mà vừa không biết chắc lý do, cho nên đến khách sạn thăm dò chút tin tức, sau đó liền nhìn thấy một màn kia? Nhưng anh cũng không tin tưởng cô, đã qua lâu như vậy, đối với cô, anh vẫn không yên lòng sao? Ngay cả gia đình cô cũng không cần, sao anh có thể dễ dàng phủ nhận cô như vậy, thậm chí ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho? Hơn nữa một màn kia có thể nói rõ cái gì? Cô cũng chỉ nhận một ly cà phê mà thôi.

Điện thoại chợt vang lên, Thẩm Kiều vội cầm lên nhìn, có phần thất vọng nhận điện thoại. Đầu bên kia nói: "Em đã nghe nói chuyện sáng nay, chỉ có thể nói, Giản Dư Mặc và Bảo Văn Trác là bạn bè, anh ta cũng không phải trùng hợp xuất hiện ở đó, hơn nữa quả thực ngày hôm qua anh ta cũng ở trong khách sạn."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Bản kết thúc trên mạng.

"Có nghĩa là, ngày hôm qua Giản Dư Mặc đã biết là chị sẽ đến đó?"

Ở đầu bên kia điện thoại, Thịnh Hạ im lặng một lúc, sau đó nói với giọng rất thấp, "Là anh ta giúp em đưa Bảo Văn Trác về khách sạn."

Thẩm Kiều buồn cười, lại phát hiện rất khó để nở nụ cười. Một lúc sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, "Là em cố ý bảo chị đến khách sạn?"

"Thật xin lỗi." Thịnh Hạ nói xin lỗi, sau đó giải thích, "Anh ấy uống say quá nên em không yên lòng rời đi, cho nên mới ở lại khách sạn, lại không biết sẽ biến khéo thành vụng."

Thẩm Kiều buồn phiền vuốt vuốt tóc, "Người nên nói xin lỗi là chị, không nên hoài nghi em, thật xin lỗi."

Thẩm Kiều cúp máy, mệt mỏi dựa vào lưng ghế sofa, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào một góc bàn, Trương Khải hiếm khi tự biết điều giữ im lặng. Kéo dài như vậy một lúc, Thẩm Kiều đứng dậy rời đi, trước khi đi cô còn nói: "Nếu như anh ấy liên lạc với anh thì thông báo cho em ngay nhé."

Thẩm Kiều về đến nhà, lại thả mình trên ghế sofa, hai mắt nhìn chăm chăm ánh đèn chùm hoa lệ treo trên trần nhà, ánh sáng chói mắt, chỉ một lúc cô đã cảm thấy hai mắt mình mờ đi, trước mắt là một mảnh mờ ảo.

Thẩm Kiều nhắm hai mắt lại, bên ngoài cửa chợt truyền đến tiếng động rất mạnh, không biết vì sao, trực giác của Thẩm Kiều cho rằng người đứng ngoài cửa chính là Dương Kiên. Cô nhảy dựng lên từ ghế sofa, giày cũng không kịp xỏ liền chạy chân không về phía cửa trước. Cô đang rất mong chờ, vội vàng mở cửa phòng ra, quả nhiên nhìn thấy Dương Kiên, giờ phút này Thẩm Kiều mừng rỡ như điên, hoàn toàn không phát hiện ra sự âm trầm và ánh lửa giận ở trong đôi mắt anh.

Dương Kiên ngăn không cho Thẩm Kiều đến gần, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn chăm chăm về phía cô.

Rốt cuộc Thẩm Kiều cũng cảm nhận được cảm xúc của anh, dáng vẻ của anh làm cho cô tổn thương trong nháy mắt, đi theo anh vừa cười vừa nói: "Em đã tìm anh cả một ngày, sự việc thật sự không giống như anh nghĩ đâu, sáng sớm hôm nay em mới gặp Giản Dư Mặc, anh ấy."

Dương Kiên không kiên nhẫn đợi cô nói xong, từ bên người lấy ra một món đồ rất lớn được bọc kín đưa cho cô. Không hề có điểm báo trước, Thẩm Kiều bị một bóng ma che kín, sau đó cái đó đập vào người cô, cuối cùng trượt từ trên người cô rơi xuống đất. Thẩm Kiều đưa mắt nhìn theo nó, trên mặt là vẻ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù rất giống, nhưng mà có thể nhìn ra món đồ này cũ lắm rồi, độ đậm nhạt của màu sắc cũng có chút không giống, cô có thể khẳng định đây là con gấu Teddy anh tặng cho cô nhiều năm về trước. Khi cô vừa mới về nước, cũng đã nhờ Giản Dư Mặc xử lý xong, tại sao nó lại xuất hiện ở đây một lần nữa? Lại còn xuất hiện ở chỗ Dương Kiên?

"Chẳng phải nó bị vứt đi rồi sao?" Dương Kiên dùng thanh âm lạnh lẽo để hỏi.

Thẩm Kiều lắc đầu, ngược mắt nhìn về phía Dương Kiên: "Em không biết tại sao."

Ánh mắt lạnh lùng cùng vẻ mặt của anh làm cho cô cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi, khiến cô chợt quên mất bản thân muốn nói gì. Lí do duy nhất có thể giải thích chính là Giản Dư Mặc đưa con gấu cho Dương Kiên, nói cách khác, sáng sớm hôm nay sau khi xung đột, bọn họ lại gặp nhau. Lúc này đây, Thẩm Kiều mới nhìn thấy vết thương trên mặt anh, khóe miệng cũng bị xước, khóe mắt có vết bầm tím.

"Đùa giỡn tôi em cảm thấy rất thành công đúng không?"

Hai hàng chân mày của Thẩm Kiều nhíu lại thật chặt, cô căn bản không hiểu anh đang nói gì. Đùa bỡn? Vì sao lại nói thế?

Dương Kiên chợt kéo cổ áo của Thẩm Kiều, lộ ra hình xăm con cá heo. Cắn răng cố gắng đè nén cảm xúc, lạnh giọng ép hỏi cô: "Nói, rốt cuộc tại sao lại phải xăm nó?"

Trong lòng Thẩm Kiều trầm xuống, nói với giọng khàn khàn: "Anh không biết sao, vết thương."

Dương Kiên không kiềm chế được quát to: "Tôi hỏi vì sao lại có vết thương!"

Thẩm Kiều bị anh quát nên không biết làm sao, nhìn anh, nhưng lại cảm thấy đây không phải là anh, anh thật là lạnh lùng, thật vô tình, thậm chí còn có vẻ hận thù. Tại sao lại hận? Là hận cô sao?

"Vốn vẫn yêu anh, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn không nói cho anh biết. Khiến anh vì em đau lòng khổ sở bao nhiêu năm như vậy, bắt anh phải sống trong thế giới không có tình yêu, đau khổ đến không muốn sống, em khiến anh cho rằng em tình nguyện chết cũng không cần anh." Dương Kiên chợt buông cổ áo của cô ra, rồi đẩy cô ra.

Thẩm Kiều lao đảo lùi về phía sau, không cẩn thận đã giẫm chân lên con gấu bông, sau đó ngã xuống đất.

Dương Kiên kiểm chế bản thân không để ý đến cô, độc ác xoay người rời đi.

Những năm đó, đối với anh mà nói, sự tồn tại của Giản Dư Mặc, quả thực là con ác mộng. Cuối cùng, ở trong giấc mơ anh có được Thẩm Kiều thì Giản Dư Mặc chắc chắn sẽ đứng lúc xuất hiện ngay trước mắt, Thẩm Kiều sẽ không quay đầu lại mà rời đi.

Bao nhiêu năm qua anh nhận nhiều khổ sở như vậy, vậy mà hôm nay chuyện khiến anh bị đá kích chính là rõ ràng Thẩm Kiều yêu anh, lại độc ác làm tổn thương anh hết lần này đến lần khác. Nhìn cô ngã xuống trước mặt anh, từng giọt máu chảy xuống, nghe thấy cô nói đã thanh toán xong, cảm giác đó giống như bị róc từng miếng thịt, quả thật sống không bằng chết. Nhưng cô lại có thể nhẫn tâm đối xử như thế với bản thân, với anh.

Dương Kiên còn chưa nghĩ ra nên làm gì Giản Dư Mặc, thì anh đã tìm tới cửa. Không nói hai lời, bọn họ liền vung tay.

Dương Kiên cực kì hận Giản Dư Mặc, dĩ nhiên là ra tay rất độc ác. Mặc dù Giản Dư Mặc đánh không lại anh, nhưng không hề lùi bước một chút nào, người mình yêu thích bị kẻ trước mắt cướp đi, anh sao có thể nhân từ mà nương tay?

Cuối cùng thì lưỡng bại câu thương, ngay trước mặt Dương Kiên, Giản Dư Mặc thừa nhận là anh đã nghĩ biện pháp tiết lộ hành tung cho Dương Kiên,

anh cũng biết Dương Kiên đã đợi ở đại sảnh khách sạn cả đêm, anh cố ý đuổi theo Thẩm Kiều khi cô đi đến đại sảnh, chính vì cũng muốn làm cho Dương Kiên nếm thử chút mùi vị bị người yêu phản bội.

Giản Dư Mặc ôm con gấu Teddy từ trong xe ra, dùng hết toàn sức lực ném về phía Dương Kiên: "Cái này trả lại cho anh."

Giản Dư Mặc thờ ơ, chỉ vào Dương Kiên đang sững sờ: "Hận? Hừ, là tôi hận mới đúng! Tôi ở bên cô ấy bao nhiêu năm như vậy, còn anh chỉ xuất hiện có ba tháng, cô ấy liền hoàn toàn yêu anh, ngày nào cô ấy cũng nhìn con gấu rách này nhớ anh, sau khi về nước cô ấy còn có thể nhờ tôi xử lý con gấu này, ha ha, hai người cho rằng tôi là thùng rác sao?"

Giản Dư Mặc nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu, lau vết máu trên khóe miệng, cười ngông cuồng can rở, "Đã nói nhiều như vậy, tôi cũng không ngại nói cho anh một chuyện nữa. Trong buổi lễ trước khi tốt nghiệp, sau khi Thẩm Kiều nhảy điệu Phi Thiên Vũ, ngày đó tôi cũng biết ngày đó người ôm cô ấy từ trên sân khấu xuống thực ra là anh. Nhưng cô ấy hoàn toàn không nghĩ tới là anh, nếu như khi đó tôi nói sự thật cho cô ấy, biết đâu hai người đã có thể ở bên nhau từ lâu rồi? Ha ha."

Dương Kiên cảm thấy bản thân là một kẻ hoàn toàn ngu ngốc. Ngu đến mức không biết cô thương anh, ngu đến mức bị một câu nói của cô làm tổn thương như bị hành quyết, tình cảm bị cô che đậy, lãng phí vô ích nhiều năm như vậy. Mà Thẩm Kiều cũng thật đáng hận, lại có thể đối xử nhẫn tâm với anh như vậy, lại có thể nhẫn tâm khiến anh khổ sở.

Rõ ràng là yêu, lại còn có thể khoát lác vô sỉ nói không thương anh, còn có thể độc ác đẩy anh ra hết lần này đến lần khác. Rốt cuộc có phải tại anh nuông chiều cô quá hay không, nên mới để cô ấy không chút kiêng kỵ hành hạ anh hết lần này đến lần khác?

Sau hôm ấy, mấy ngày liền Thẩm Kiều không dám tìm anh, ngày nào cũng gọi điện thoại cho anh, nhưng anh vẫn không nhận.

Thịnh Hạ đưa Bảo Văn Trác về nhà gặp ba mẹ, đồng thời Thịnh Hạ đã quyết định đi cùng anh ta về Mỹ.

Trong thời gian này, Thẩm Kiều cũng chuyển về nhà. Trước kia không dám nhắc tới, rốt cuộc hiện giờ Cố Hoa Lam cũng không nhận được hỏi chuyện của cô và Dương Kiên, hơn nữa còn bảo cô đưa Dương Kiên về nhà ăn cơm.

Ăn cơm ư? Thẩm Kiều cười khổ, chỉ ngờ ngay cả ăn cô anh cũng không sẵn lòng.

Lần trước đi công tác Nam Phi, Thẩm Kiều có mua hai cái lắc tay kim cương, định đưa cho Cố Hoa Lam và Điền Ngữ Hồng. Lần trước về cùng Dương Kiên thì cô quên đưa lắc tay cho Điền Ngữ Hồng, lần này vừa may để cho cô có một cái cớ.

Dương Kiên không có nhà, điều này nằm trong dự đoán của Thẩm Kiều, hơn nữa qua thái độ của Điền Ngữ Hồng đối đãi với cô mà nói, chắc chắn là bà không biết cô và Dương Kiên đang chiến tranh lạnh, điều này chứng minh rằng cũng không phải anh thật sự muốn chia tay với cô, chỉ là giận dữ mà thôi.

Điền Ngữ Hồng đeo lắc tay Thẩm Kiều tặng, mặc dù bà đã cố ý che giấu, nhưng sự vui vẻ vẫn đọng đầy trong ánh mắt, khóe mắt cũng hàm chứa chút ý cười.

Ngón tay Điền Ngữ Hồng không ngừng vuốt ve chiếc lắc tay kim cương: "Nghe nói em gái con. Thịnh Hạ muốn đi Mỹ?"

Thẩm Kiều cười trả lời: "Đúng vậy ạ, là bác sĩ trước kia đã chăm sóc em ấy. Trước khi đi sẽ cử hành hôn lễ ở bên này, sau khi sang Mỹ sẽ làm một lần nữa."

Điền Ngữ Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở dài: "Con bé cũng là một đứa trẻ đáng thương, rốt cuộc cũng có nơi có chốn, chắc trong lòng cũng rất kiên cường."

Thẩm Kiều mím môi gật đầu.

Điền Ngữ Hồng thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói: "Nếu Thịnh Hạ muốn kết hôn, chuyện của con và Dương Kiên cũng nên quyết định đi thôi. Chung quy con là chị cả, đừng để bị tụt lại ở phía sau. Lát nữa đi sẽ bàn bạc với lão Dương, con cũng nói với ba mẹ trước đi, sắp xếp cơ hội để chúng ta ngồi cùng với nhau một bữa."

Chuyện đời thật là khó có thể dự đoán trước được, dù thế nào Thẩm Kiều cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, tất cả mọi người sẽ không tiếp tục phản đối hai người bọn họ, lại còn tích cực chủ động, thế nhưng anh lại đổi ý rồi.

Điền Ngữ Hồng nhìn vẻ mặt bất thường của Thẩm Kiều, vì vậy chau mày hỏi: "Sao vậy?"

Thẩm Kiều vội thu hồi suy nghĩ sâu xa, lắc đầu nói: "Không có việc gì, không có việc gì đâu ạ. Trở về con sẽ nói với mẹ con."

Thẩm Kiều gơ cổ tay nhìn đồng hồ, cảm túi xách lên: "Di, con còn phải về đơn vị một chuyến, con đi trước đây ạ."

"Ăn cơm xong rồi hãy đi."

"Thôi ạ." Thẩm Kiều vừa nói, vừa đi tới cửa.

"Đợi chút, " Điền Ngữ Hồng đi tới trước mặt Thẩm Kiều, kéo tay của cô, nghiêm túc quan sát cô, một lúc lâu sau bà mới hỏi: "Hai đứa cãi nhau hả?"

Đi từ nhà họ Dương ra ngoài, Thẩm Kiều mới phát hiện bên ngoài có mưa, hơn nữa sau 20 phút liền biến thành mưa to, cần gạt nước căn bản không gạt hết được nước mưa trên kính chắn gió. Thẩm Kiều dừng xe ở ven đường, nghiên cứu nên đi đâu tìm Dương Kiên, lại ngoài ý muốn phát hiện hôm nay lại là sinh nhật của Trương Khải.

Thẩm Kiều để điện thoại di động xuống, lên tinh thần thay đổi hướng đi. Bánh xe khiến bọt nước bắn lên cao, cách tấm kính đang bị nước mưa gột rửa cô loáng thoáng thấy một người đi đường bị bọt nước bắn lên khắp người. Cô chỉ có thể im lặng nói xin lỗi, bởi vì cô có chuyện rất quan trọng phải làm.

Mà lúc này, Dương Kiên đang hi hi ha ha chơi mát nước, không ai dám nhắc tới Thẩm Kiều trước mặt anh, cũng không biết tình huống hiện giờ của hai người bọn họ. Nhưng mà mọi người đều, Giản Dư Mặc đã đi rồi, Thịnh Hạ cũng sắp kết hôn, Thẩm An gặt đầu đồng ý cũng là chuyện vãn đã đóng thuyền, toàn bộ chướng ngại từ bốn phương tám hướng đã bị quét sạch. Theo lý thuyết, nếu đã như vậy, hai người bọn họ nên kích động ôm đầu mà khóc mới đúng, tại sao lại còn chiến tranh lạnh vậy?

Điện thoại của Dương Kiên để trên bàn chột vang lên, thế nhưng anh lại không có ý định nhận. Chung Tĩnh Duy không nhìn nổi nữa, liền cầm điện thoại của anh đi ra chỗ khác.

Nghe thấy giọng nói của Chung Tĩnh Duy, Thẩm Kiều không cảm thấy giật mình. Cách một màn mưa, cô không nhìn thấy gì cả, đột nhiên cô cảm thấy hơi sợ hãi. Dưới tình huống này cô đã cảm thấy lo lắng không yên, thế nên có thể hiểu rằng anh đã từng đau khổ biết bao nhiêu.

Cô chưa bao giờ nói với anh lời yêu, mà anh cũng không hỏi. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là anh sợ cô sẽ do dự, cho dù chỉ là thoáng qua, đối với anh mà nói đó cũng là điều cực kì đau khổ. Cô đã từng cự tuyệt anh, làm anh tổn thương, từng lừa gạt anh, giờ đây đã ở bên cạnh anh, nhưng vẫn để anh sống trong nỗi hoang mang. Giờ phút này, rốt cuộc Thẩm Kiều cũng nhận ra bản thân mình rốt cuộc đã quá đáng đến mức nào.

Thẩm Kiều hít mũi một cái rồi nói: "Mình ở dưới lầu, anh ấy vẫn không muốn gặp sao?"

"Chờ chút, cho dù phải khiêng xuống, bọn mình cũng sẽ mang anh ấy xuống!" Chung Tĩnh Duy nói lời cam đoan để an ủi Thẩm Kiều.

Biết dụng ý của Chung Tĩnh Duy, nhưng người kia rõ ràng vẫn không muốn gặp cô, cô làm sao cảm thấy thoải mái cho được?

Chung Tĩnh Duy không cúp điện thoại, rốt cuộc Thẩm Kiều nghe thấy giọng nói mà lâu lắm rồi cô không được nghe, giống như là đã trải qua mấy chục năm rồi, những ngày anh không để ý tới cô, thật sự rất khó chịu.

Dương Kiên phun ra một vòng khói thuốc, lớn tiếng la hét: "Cô ấy thích thể nào thì làm thể ấy, cô ấy có nói gì thì cũng không cần thuật lại đâu. Tôi rất bận, không rảnh."

Mặt Chung Tĩnh Duy chột trắng bệch, nhìn cuộc trò chuyện trong điện thoại của anh vẫn chưa kết thúc, dứt khoát nhét thẳng vào trong tay anh. Lúc này Dương Kiên mới phát hiện ra Thẩm Kiều đã nghe thấy hết lời nói của mình, cũng ngu luôm. Anh chỉ muốn dọa cô một chút, mới vừa rồi nói như vậy cũng chỉ là muốn vớt vát chút thể diện trước mặt bạn bè, nhưng cô đã nghe thấy hết, anh cũng luống cuống.

Thẩm Kiều nghe xong lời anh nói, nước mắt liền rơi xuống. Tình yêu bị đáp trả bằng sự lạnh lùng, cảm giác này thật là khó chịu, cảm giác bị cự tuyệt thật sự rất kém, thật là khổ sở. Những năm anh không được cô đáp lại, rốt cuộc anh đã sống như thế nào? Bị cô vứt bỏ, anh làm thế nào để chịu đựng nỗi thống khổ đó?

Từ trong ống nghe truyền đến âm thanh dứt quãng, Thẩm Kiều lau sạch nước mắt, mở cửa xe.

Dường như trong nháy mắt, mưa to liền dội ướt cô từ đầu đến chân. Giọt mưa lớn như hạt đậu rơi lên người, cô không tự chủ co bả vai lại. Rốt cuộc trong tâm trí cũng xuất hiện một bóng hình quen thuộc, Thẩm Kiều vui đến khóc òa.

Anh dừng lại ở chỗ cách cô không xa, hai mắt cũng không chớp lấy một cái mà nhìn cô chăm chú.

Thẩm Kiều hết khóc lại cười, hết cười rồi lại khóc, quay về phía anh gào to: "Mới vừa rồi anh nói gì em đều nghe thấy hết, em thích thể nào thì làm như thể ấy, Dương Kiên, yêu em, anh có nguyện ý không?"

"Trước kia đều là anh đuổi theo em, từ nay về sau, để em đuổi theo anh nhé."

Thẩm Kiều lau đi nước mắt và nước mưa trên khóe mắt, từng bước từng bước đi về phía anh.

Giống như là không bao giờ muốn nữa đợi, Dương Kiên chột tiến lên, đưa tay ôm chặt lấy cô vào trong ngực. Anh vùi đầu trên cổ cô, hưởng thụ nỗi kích động suýt mất đi mà lại tìm thấy được.

Thẩm Kiều ở trong ngực anh, chột òa khóc, khóc nghẹn ngào: "Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi. Mấy ngày nay thật sự rất khó chịu, em cũng đã cảm nhận rõ cảm giác khi bị vứt bỏ, bảo đảm về sau không bao giờ buông tay anh ra nữa. Em thật sự rất yêu anh, đừng không cần em nữa có được hay không?"

Dương Kiên khẽ đẩy cô ra, nhìn cô nghẹn ngào rơi lệ, trái tim căng thẳng, anh nắm chặt tay của cô, cúi người hôn lên bờ môi của cô. Mấy ngày nay, anh cũng rất muốn, rất nhớ cô.

Thẩm Kiều chìm đắm trong nụ hôn của anh vừa khóc sụt sùi nghẹn ngào, Dương Kiên buồn cười khẽ cắn môi của cô, lấy một chiếc nhẫn đeo lên ngón tay vô danh bên tay trái cho cô, "Chúng ta kết hôn nhé."

Thẩm Kiều vừa khóc vừa cười, gạt đầu, "Em đồng ý."

Dương Kiên nâng tay của cô lên, khẽ hôn lên ngón tay vô danh. Lúc này, Thẩm Kiều mới nhận ra trên ngón tay đã đeo một chiếc nhẫn rất xinh đẹp, kinh ngạc, hạnh phúc, cô giang hai cánh tay, ôm chặt lấy cổ của anh.

Dương Kiên ôm chặt lấy cô, chợt quay vòng khiến Thẩm Kiều sợ hãi hét lên.

Dương Kiên tha cô xuống: "Bà xa thân yêu, em không cảm thấy đứng dưới mưa như thế này rất ngu ngốc sao?"

Thẩm Kiều hạnh phúc tựa sát trong ngực anh, chạy nhanh theo anh. Có ngu ngốc hay không, chỉ cần được ở bên anh. Sau này dù mưa có to hơn, khó khăn có lớn hơn nữa, cô cũng không sợ, bởi vì đã có anh rồi.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ngoại truyện 1: [1]

Chào tạm biệt với bạn học xong, Thẩm Kiều ôm trong ngực một chồng sách cùng mấy cuốn sổ ghi chép gian nan đi về phía bãi đậu xe. Thật vất vả và mới lấy được chìa khóa xe từ trong túi áo ra, sách vở trong ngực lại rầm rầm rào rào rơi xuống, luận văn chưa được đóng quyển cũng bởi vậy mà rơi đầy trên mặt đất.

Trời vừa mới mưa, nên trên mặt đất vẫn còn hơi ẩm ướt, luận văn và sách bị vũng nước làm ướt, Thẩm Kiều vừa nhặt, vừa cẩn thận dùng khăn giấy để lau.

Một bàn tay thon dài với những khớp xương rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt, trong lòng Thẩm Kiều cảm thấy ấm áp, cười nói cảm ơn, lúc ngẩng đầu lại bị người đứng trước mắt làm cho sợ hãi, nụ cười liền cứng lại ở trên mặt.

Thẩm Kiều chưa từng nghĩ tới khi gặp lại Dương Kiên cô sẽ như thế nào phản ứng, người này dường như đã biến mất trong trí nhớ của cô. Giờ phút này nhìn thấy anh, làm cho cô chợt nhớ tới buổi tối trước khi cô xuất ngoại, anh thâm tình thổ lộ nhưng cô lại dùng lời nói lạnh lùng để cự tuyệt anh, hôm nay anh xuất hiện như thế này, thật sự khiến cô có phần không kịp ứng phó.

Đối lập với vẻ hoảng hốt của cô, Dương Kiên lại vô cùng bình tĩnh, bờ môi đang mím lại thoáng hiện lên một nụ cười thần nhiên, trong mắt khẽ lóe lên ánh sáng rực rỡ, anh sửa sang lại sách trong tay rồi đưa cho Thẩm Kiều, nhìn dáng vẻ giật mình của cô buông lời trêu ghẹo: "Mấy năm không gặp, chẳng lẽ không nhận ra tôi nữa à?"

Khi anh cất lời, Thẩm Kiều mới hoàn hồn, chớp chớp mắt, rồi vội vàng nhận lấy sách, hơi xấu hổ cười nói: "Làm sao có thể? Kiên đại thiếu gia."

Thẩm Kiều mở cửa xe, nhét sách vào hàng ghế sau, rồi cuộc cũng sửa soạn xong hết, cô vuốt vuốt mái tóc dài rồi thờ dãi một hơi, "Hiếm khi mới gặp một lần, anh lại vừa giúp tôi, về tình về lý thì tôi phải thực hiện nghĩa vụ của chủ nhà, không biết ngài có nề mặt để tôi mời Kiên đại thiếu gia ăn một bữa cơm không?"

Dương Kiên vẫn mỉm cười như trước, nhướn mày: "Tôi trời nổi vượt biển tới đây, chỉ ăn một bữa cơm làm sao mà đủ?"

Thẩm Kiều: "."

Thẩm Kiều mướn một phòng trọ nhỏ cách trường học hai con đường, Thẩm Kiều mở cửa mời Dương Kiên đi vào, bảo anh cứ tự nhiên, rồi cô liền chui vào thư phòng làm việc. Dương Kiên đánh giá phòng ốc cũng không lớn, được dọn dẹp rất sạch sẽ, đón được ánh mặt trời, nhưng mà nếu trời hơi âm u thì ánh sáng cũng có phần u ám. Bên cạnh cửa sổ thủy tinh có trải một tấm thảm lông dê màu trắng, trên bàn chất đầy sách, bên cạnh đặt một chậu hoa nhĩ chi to bằng một bàn tay người lớn.

"Đi thôi, anh muốn ăn gì?"

Dương Kiên thu bàn tay đã vuốt ve chậu hoa lại, đứng dậy quay đầu nhìn về phía Thẩm Kiều, nói: "Tôi thấy đồ đạc trong nhà cũng rất đầy đủ, hay là cứ ăn ở nhà đi."

Thẩm Kiều sửng sốt.

Dương Kiên tiếp tục hỏi: "Em không tự tin đối tài nấu nướng của mình?"

Thẩm Kiều khẽ cười, cầm chìa khóa xe hơi lên, khẽ lắc lắc: "Vậy anh ở nhà nghỉ ngơi, tôi đi mua thức ăn."

Dương Kiên ngồi trên thảm, dựa lưng vào đệm dựa bên cạnh cửa sổ thủy tinh, chậm rãi nhắm mắt lại: "Vậy làm phiền em rồi."

Sau đó, Thẩm Kiều đi cũng không lâu lắm, Dương Kiên ngồi ở đó ngủ thiếp đi. Anh vừa tới đây mấy ngày, bận rộn đến mức chân không chạm đất, dường như là không hề chớp mắt. Anh vốn tưởng rằng khi nhìn thấy cô, bản thân sẽ cực kỳ kích động, nhưng mà khi trong phòng chỉ còn lại một mình anh, trong không khí tràn ngập hương thơm đã lâu không gặp, không hiểu sao anh lại thấy an tâm hơn rất nhiều.

Thẩm Kiều mua xong đồ ăn rồi quay về cùng với Giản Dư Mặc, bọn họ vốn không ở cùng nhau, nhưng mà Giản Dư Mặc và Dương Kiên cũng biết nhau, ở nơi đất khách quê người gặp được bạn cũ, ăn cơm với nhau cũng là chuyện đương nhiên. Khi đối mặt với Giản Dư Mặc, cảm xúc của Dương Kiên cũng không hề thay đổi chút nào, nhưng mà Giản Dư Mặc nhìn thấy nụ cười không hề có tạp chất của Dương Kiên thì cũng sờ trong chiếc áo.

Thẩm Kiều bận rộn trong bếp, Giản Dư Mặc ở bên cạnh trợ giúp, Dương Kiên ngồi trước bàn ăn cách đó không xa uống cà phê, thỉnh thoảng ánh mắt lại đảo qua đảo lại, thấy bóng lưng bận rộn của bọn họ, anh nâng ly cà phê lên với vẻ đắm chìm.

Thẩm Kiều làm một bàn đồ ăn Trung Quốc rất phong phú, khi bàn ăn được dọn xong cũng làm Dương Kiên hơi giật mình. Sống ở nước ngoài một thân một mình, khiến một đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân lại có thể lên được phòng khách xuống được phòng bếp, điều này quả thật rất đáng quý. Sau bữa ăn chính còn có món điểm tâm ngọt tinh xảo, bánh pho mát có mùi vị đậm đà nhưng không ngọt gắt.

Trong buổi tối hôm nay, không biết đây là lần thứ mấy hai người ngồi ở phía đối diện kê tai thì thầm với nhau, Dương Kiên chống cằm, hắng giọng nói: "Thẩm Kiều, thật ra thì tôi có chuyện muốn phiền em giúp một tay."

Thẩm Kiều nghe anh nói vậy, nghiêng đầu nhìn anh, trên mặt còn vương lại nụ cười xinh đẹp chưa kịp thu lại: "Việc gì vậy?"

Dương Kiên khẽ liếc mắt nhìn Giản Dư Mặc, Giản Dư Mặc hiểu rõ, có chút do dự cầm điện thoại di động lên: "Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại."

Trong phòng ăn chỉ còn lại hai người bọn họ, Dương Kiên mở một file dữ liệu trong hộp thư của điện thoại di động ra, sau đó đưa cho Thẩm Kiều, "Xin lỗi, tôi chưa có được sự đồng ý của em mà đã tiến cử em, em không nên suy nghĩ nhiều, chẳng qua đây chính là một cơ hội, nên tôi muốn dành cho người đã quen biết nhiều năm."

Thẩm Kiều nhìn email, lúc này vẻ mặt cô có phần hơi do dự.

Dương Kiên nói: "Em đừng vội cự tuyệt tôi, suy nghĩ thật kỹ rồi hãy quyết định, ngày mai hãy cho tôi câu trả lời chắc chắn," nói xong, anh đứng dậy định rời đi, lại không quên dặn dò một câu: "Dù em có đồng ý tham gia hay không, hi vọng em có thể giữ bí mật chuyện này, ngay cả Giản Dư Mặc cũng không thể nói."

Thẩm Kiều đứng dậy theo, trả lại điện thoại di động cho Dương Kiên, cười nói: "Anh yên tâm, tôi hứa sẽ giữ bí mật. Cảm ơn anh đã tiến cử, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Vụ án liên quan đến nước ngoài, trong đó còn liên quan đến vấn đề quốc tế rất nhạy cảm, cần người có chuyên môn tham gia. Đối với Thẩm Kiều mà nói, không thể nghi ngờ đây là cơ hội rèn luyện rất tốt, nhưng mà trong tiềm thức Thẩm Kiều vẫn có chút bài xích với việc này. Cô vô cùng kích động khi có được cơ hội này, nhưng mà vẫn quyết định cự tuyệt.

Ngày hôm sau, sau khi luận văn của cô bị giáo sư trả lại thì quyết định này đã thay đổi 180 độ. Giáo sư dường như đã hủy bỏ toàn bộ luận văn của cô, nội dung không có căn cứ, không dựa trên thực tiễn, chỉ là nói suông, những vụ án trong đó cũng bị giáo sư chỉ trích là không hề có sức thuyết phục.

Đến buổi trưa, Thẩm Kiều đồng ý gia nhập với Dương Kiên, gần tới liền ngồi máy bay đi đến bờ đồng với anh. Bởi vì quyết định vội vàng, nên đi vô cùng vội vàng, Thẩm Kiều chỉ nói chuyện điện thoại với Giản Dư Mặc. Mặc dù Giản Dư Mặc không hi vọng Thẩm Kiều tham gia, nhưng mà lúc này nói gì cũng vô ích, anh chỉ có thể trái với lương tâm mà tán thành, hơn nữa còn dặn dò cô chăm sóc bản thân thật tốt. Nói không lo lắng, chỉ là già.

Mới đầu, Thẩm Kiều chỉ phụ trách phần hồ sơ tài liệu, công việc trái lại rất đơn giản, nhưng cũng không nhẹ nhàng, dường như là cả ngày cô đều không ra cửa, bị nhốt ở trong phòng khách sạn đơn điệu. Nhưng mà Dương Kiên lại không giống như vậy, anh thường hành tung bất định, có lúc rất nhiều ngày cũng không gặp được anh. Nên những bản khoản của Thẩm Kiều vẫn tồn tại từ từ tiêu tán. Cô không thể cho anh cái gì hết, chỉ hy vọng không gia tăng thêm gánh nặng cho anh.

Khi Thẩm Kiều cho rằng mình cứ như vậy bình an vô sự trải qua ba tháng, thì một nhiệm vụ nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ được giao cho cô để cô hoàn thành. Trong thành phố sắp tổ chức một bữa tiệc tối long trọng, chủ nhân chính là sư huynh cùng trường với cô, mà cô cũng nhận được thư mời, cho nên đây cũng không phải là việc khó, khiến Thẩm Kiều cảm thấy bối rối chính là cô phải dẫn theo bạn tham gia, cái người được gọi là bạn chính là Dương Kiên.

Thẩm Kiều không biết đây là lần thứ mấy cô cảm thư mời lên, lại không biết làm thế nào nên lại để xuống, cả ngày hôm nay công việc của cô trì trệ. Là bản thân cô nói, bọn họ không thể làm người yêu của nhau, nhưng mà có thể trở thành bạn bè không giấu giếm nhau gì cả, nhưng mà bây giờ, hình như cô lại không làm được.

Một hồi tiếng gõ cửa có tiết tấu làm xáo trộn mạch suy nghĩ của Thẩm Kiều, ở ngoài cửa chính là nhân vật khiến cô không ngày nào được yên bình. Dương Kiên đưa túi giấy trong tay cho cô: "Quần áo phải mặc tối mai."

Thẩm Kiều gật đầu, nói cảm ơn. Dương Kiên sao không hiểu, chỉ cần liếc mắt một cái anh cũng có thể thấy được vẻ khá thương của cô, nhưng anh lại quyết định làm như không thấy, "Tôi còn có một số việc, em làm việc đi, tầm này ngày mai tôi sẽ tới đón em."

Thẩm Kiều liếm liếm bờ môi hơi khô khốc: "Được."

Dương Kiên cũng không xoay người rời đi, mà lấy ra một cái hộp tinh xảo từ trong chiếc túi, đưa cho Thẩm Kiều nói: "Nhớ đeo nó."

Sau khi Dương Kiên rời đi, Thẩm Kiều mở hộp ra, đập vào mắt là một đôi khuyên tai thạch anh với kiểu dáng rất đơn giản, ở dưới ánh đèn khê lóe lên ánh sáng rực rỡ, Thẩm Kiều cầm nó ở trong lòng bàn tay, một cảm giác lạnh lẽo xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền đến.

Váy dài màu trắng, tóc được búi lại ở sau gáy, khuyên tai là món đồ trang sức duy nhất, vừa đơn giản lại vừa hào phóng. Vóc người Thẩm Kiều hơi gầy, trước mặt những cô gái phương Tây đầy đặn thì càng lộ vẻ nhỏ gầy, chim sè nhỏ bé nhưng vẫn đầy đủ lực phủ ngũ tạng, cô có dáng người uyển chuyển, chiếc váy ôm lấy những đường cong khéo gọi trên người cô, xương quai xanh xinh đẹp và xương bướm càng lộ vẻ phong tình. Dương Kiên phải thừa nhận, giây phút kia khi nhìn thấy cô, anh hoàn toàn mất hồn. Mặc dù trước đó, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Dương Kiên lịch sự mở cửa xe cho Thẩm Kiều, rồi theo sau cô lên xe. Xe hơi thông thả lăn bánh, Dương Kiên chợt cúi đầu cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh với vẻ mặt căng thẳng, hỏi "Khẩn trương à?"

Thẩm Kiều sững sờ, lắc đầu phủ nhận.

Dương Kiên nói: "Em đoán tôi có tin hay không?"

Hai bờ môi Thẩm Kiều giật giật, Dương Kiên không cho cô cơ hội nói chuyện, nói tiếp: "Thật ra thì em không cần phải khẩn trương như vậy. Nhưng mà đúng lúc có cơ hội này, chúng ta lẽ đã biết nhau nhiều năm như vậy, có cơ hội đương nhiên muốn dành cho người quen của mình, nếu để tiêu Thu biết tôi dành cơ hội cho người khác mà không phải cô ấy, nhất định cô ấy sẽ không bỏ qua cho tôi. Chuyện ngày hôm nay rất đơn giản, em chỉ cần phụ trách dẫn anh đi vào, những cái còn lại thì không liên quan đến em."

Thẩm Kiều nấp máy môi, nghiêng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Yên tâm, nhất định tôi sẽ quản anh cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 1 [2]

Dương Kiên mất một lúc mới phản ứng kịp suy nghĩ của cô, vì vậy cười nói: "Đương nhiên là tôi cầu còn không được."

Thẩm Kiều và Dương Kiên vừa xuất hiện trong nháy mắt liền thu hút ánh mắt của mọi người, vì ở đây không có nhiều gương mặt phương Đông, lại là một cô gái phương Đông với khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh nổi. Dương Kiên khẽ sát vào Thẩm Kiều, ở bên tai cô nói nhỏ: "Hối hận vì đã dẫn em tới."

Mặt Thẩm Kiều nóng lên, trái tim cũng theo đó mà đập thình thịch. Vừa ở trên đường bọn họ có trò chuyện, dường như đã giúp khoảng cách giữa bọn họ rút đi rất nhiều, Dương Kiên nhìn dáng vẻ đỏ mặt của cô, cười nhẹ nói: "Làm người khác chú ý như thế này lát nữa sẽ khó gây án. Thẩm Kiều, em cho rằng tôi muốn nói gì?"

Giọng nói trầm thấp lại có phần hơi khàn khàn chui vào lỗ tai Thẩm Kiều, trêu chọc trái tim cô, dường như Thẩm Kiều có thể nghe thấy tiếng "thình thịch" truyền ra từ trong lồng ngực. Thẩm Kiều cắn môi, quay đầu sang chống lại ánh mắt thâm trầm như mực của anh. Hô hấp của Thẩm Kiều hơi chậm lại, nhanh chóng quay đầu đi rồi nói: "Không muốn làm người khác chú ý thì đi nhanh một chút đi!"

Nhìn bóng lưng duyên dáng của cô dần dần đi xa, trong mắt Dương Kiên lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, sau đó lại trở lại bình thường, bước nhanh đuổi theo cô.

Khách khứa được mời đến bữa tiệc tối này không giàu thì cũng quý, nếu không phải Thẩm Kiều Cương có giao tình tốt với chủ nhân của bữa tiệc, lại chó ngáp phải ruồi vì đã từng đã giúp anh ta một việc lớn, không thì có lẽ sẽ không có được tấm vé mời này. Mục tiêu của bọn họ lần này là một người Trung Quốc, tên tiếng Anh là Jason, ba của anh ta chính là một trong những mục tiêu chính cần phải theo dõi trong vụ án này. Nhưng mà việc cụ thể phải làm trong bữa tiệc tối nay là gì, Thẩm Kiều cũng không biết.

Dương Kiên giống như chỉ đơn thuần tới tham gia dạ tiệc, thỉnh thoảng hai người lại nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại ôm cô cùng khiêu vũ. Thủ đoạn giao thiệp của anh rất lớn, về điểm này ngay cả Thẩm Kiều cũng phải cam bái hạ phong, khi giờ tay nhắc chân thể hiện rõ sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành, thậm chí có đôi lúc Thẩm Kiều cũng nhìn anh đến sững sờ.

Khi một thanh niên có vẻ thon gầy mặc bộ âu phục màu đen xuất hiện, Thẩm Kiều kéo tay áo Dương Kiên, đồng thời nháy mắt với anh. Dương Kiên lại làm như không thấy, không có ý định tiếp cận Jason. Thẩm Kiều nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc không nhìn được nữa nhắc nhở anh không nên quên mục đích của chuyến đi này, nhưng anh cứ như không nghe thấy.

Thẩm Kiều có cảm giác mình bị chơi xỏ, khi cô đang cân nhắc xem có nên nổi đóa lên không thì Dương Kiên chợt lại khẽ sát vào cô, nói nhỏ: "Anh ta đang nói chuyện với sư huynh của em, bây giờ đi sang đó, nghĩ cách lấy được ly sâm panh kia của anh ta, nhớ kỹ, chỗ nào anh ta chạm vào rồi thì em

đừng có đụng vào."

"Cái gì?" Thẩm Kiều khẽ kêu lên, có lẽ cô chưa bao giờ làm chuyện như vậy, hơn nữa căn bản không biết phải xuống tay như thế nào, "Tôi không biết làm!"

Dương Kiên vỗ vỗ bả vai của cô, cười nói: "Em thông minh như vậy cơ mà, chuyện nhỏ như thế này chắc chắn sẽ không làm khó được em, sau khi lấy được rồi thì ở đây chờ tôi."

Thẩm Kiều bị đẩy ra ngoài một bước, khẽ quay đầu lại nhìn dáng vẻ thành thật của anh, không giống như là bắt cô làm trò cười. Nhưng mà, cô nên làm như thế nào?

Thẩm Kiều vừa thấp thỏm tính toán xem nên ra tay như thế nào, vừa từ từ đi về phía mục tiêu. Trên đường đi gặp phải một phục vụ bàn đang bung một khay rượu, Thẩm Kiều thuận tay cầm lấy một ly, khẽ nhấp một ngụm để lấy thêm can đảm. Ngay lập tức tăng nhanh bước chân đi về phía mục tiêu, đến trước mặt anh ta thì cô chợt "vô tình" đụng vào người đang đưa lưng về phía cô - Jason, sâm banh bị vương ra ngoài một chút, vừa khéo vẩy vào quần áo của Jason.

Thẩm Kiều kêu lên, vội đặt ly xuống nói xin lỗi, về mặt có phần khản trương luống cuống: "Ồi, phải làm thế nào bây giờ?"

"Kiều, thật hiếm khi thấy em luống cuống như vậy." Vị sư huynh đang đứng bên cạnh không những không giúp một tay mà còn làm khó cô. Thẩm Kiều chỉ có thể cười khổ nói: "Thật là ngại quá. Quần áo cũng ướt rồi, làm thế nào bây giờ?"

Jason cũng không tức giận, ngược lại an ủi Thẩm Kiều đôi câu. Rượu vẩy vào sau lưng, anh ta không thấy nhìn, anh đặt cái ly ở bên cạnh Thẩm Kiều. Thẩm Kiều thần nhiên nhìn, trong lòng có phần hơi kích động.

Jason đi theo người phục vụ bàn chỉnh trang lại quần áo, cô cầm cái ly lên, cũng may là không bị những người bên cạnh nhìn ra. Cô nhớ lời Dương Kiên đã dặn dò, ba ngón tay nắm lấy phần chân ly, tránh chỗ Jason đã chạm vào.

Cách hơn nửa hội trường, Dương Kiên nhấp một ngụm rượu, thấy dáng vẻ rất có kinh nghiệm của cô không khỏi cười thầm. Dương Kiên giờ tay lên kêu người phục vụ bàn tới gần, nói gì đó với anh ta, người hầu bàn cung kính lễ độ đưa Dương Kiên rời đi.

Thẩm Kiều cố gắng ổn định trái tim đang đập loạn, làm bộ như không có việc gì đứng ở chỗ anh đã nói trước đó chờ Dương Kiên. Cô cầm cái ly không dám đổi tay, đồng thời cẩn thận tránh né những người thỉnh thoảng lại đi qua bên người, sợ sẽ bị bọn họ đụng phải. Trong cái ly đã không còn rượu, trong lúc đó có mấy lần người phục vụ bàn lễ phép hỏi thăm cô có muốn đổi rượu hay không, cô đều cười cười từ chối.

Khi Dương Kiên quay lại, từ đằng xa đã nhìn thấy cô duyên dáng yêu kiều trong bộ váy màu trắng, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu, cần cổ xinh đẹp lộ ra, có lẽ là do uống rượu nên hai gò má của cô khẽ phồng hồng. Dương Kiên trực tiếp đi về phía cô, anh thấy rõ trong khoảnh khắc cô nhìn thấy anh, trên mặt cô lộ ra vẻ hơi tức giận.

Dương Kiên nhận lấy cái ly từ trong tay cô, nhưng mà anh cũng không dừng tay lại, mà tiến về phía cô một bước, sau đó liền ôm cô vào trong lòng. Trong nháy mắt Thẩm Kiều tròn tròn mắt, trái tim vốn đã bình tĩnh giờ khắc này lại trở nên luống cuống.

Thẩm Kiều đang định nổi giận, thì nghe thấy anh nói bên tai: "Đừng động đây, nếu có người đến gần thì nói cho tôi biết."

Thẩm Kiều nắm chặt quả đấm, cắn sau răng trầm giọng hỏi: "Anh lại giờ trò gì vậy?"

"Không đùa đâu." Dương Kiên nói thật. Từ trong tay áo rơi miếng dán vết thương vừa mới nhờ người phục vụ bàn lấy cho, cẩn thận dính vào ly rượu, sau đó đặt vào trong một cái hộp nhỏ đã được chuẩn bị từ trước đó.

Cả người Thẩm Kiều cứng ngắc, không dám nhúc nhích, chỉ có hai mắt là đang không ngừng nháy, cái trán dần toát ra một lớp mồ hôi mịn, chỗ bị anh dựa sát vào nóng như bị lửa đốt. Cô cẩn thận hít thở, cố gắng đè nén nhịp tim rối loạn.

Không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc Dương Kiên cũng chịu buông cô ra, đột nhiên chân Thẩm Kiều mềm nhũn, Dương Kiên lạnh tay lẹ mắt vội ôm lấy cô. Chân mày anh nhíu lại, ngắm nhìn cô rồi hỏi: "Không thoải mái à?"

Thẩm Kiều cắn răng, muốn hất tay của anh ra, lại phát hiện không thoát ra được. Thẩm Kiều thật sự nổi giận, giùng giàng nói: "Buông tay."

Dương Kiên không quan tâm, thần sắc bình tĩnh nâng tay Thẩm Kiều lên, sau khi xem xét tỉ mỉ thì lấy một miếng dán vết thương quấn vào đầu ngón tay của cô.

Thẩm Kiều không giãy giụa nữa, có chút không hiểu hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Bàn gải của tôi không cẩn thận làm tay bị thương. Còn đau không?"

Thẩm Kiều ngược mắt lên, đụng vào đôi mắt tràn đầy thâm tình của anh, trên mặt cũng là vẻ dịu dàng, nhịp tim của Thẩm Kiều lỡ mất vài nhịp, máu trong người chảy nhanh như đang chạy nước rút. Một lúc lâu sau cô mới nhớ rút tay về, thoáng lùi về phía sau một bước, kéo rộng khoảng cách với anh, "Có thể đi được chưa?"

Dương Kiên vẫn cười dịu dàng như gió xuân, môi mông mấp máy: "Dĩ nhiên rồi."

Cô đã sớm biết trải qua nhiều năm rèn luyện, Dương Kiên đã không còn đáng về công tử cả lợ phát phơ như trước đó, nhưng mà hôm nay anh đã khiến cô nhìn với cặp mắt khác xưa. Nghĩ đến anh, cô lại cảm thấy hai gò má nóng hừng hực. Đêm nay Thẩm Kiều ngủ không ngon lắm, cứ một lúc là lại nằm mơ, là mơ thấy anh. Có lẽ trong tiềm thức cô cảm thấy như vậy là không được, vì vậy cứ nằm mơ được một lúc cô liền tỉnh lại, nhưng mà cứ ngủ tiếp là lại nằm mơ thấy anh.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong cơn mơ mơ màng màng, Thẩm Kiều nhận được điện thoại của Giản Dư Mặc, nghe thấy giọng nói của anh, trong một đêm xao động cũng được xoa dịu. Tính toán ra, đã gần một tháng cô không gặp Giản Dư Mặc, nằm mơ nhiều như vậy chẳng lẽ là do quá nhớ Giản Dư Mặc?

Sự phối hợp ăn ý của Thẩm Kiều và Dương Kiên được lão Trâu khen ngợi, sau này nếu có tình huống cần có nhân vật nữ, chắc chắn Thẩm Kiều sẽ bị điểm tên tham dự. Cô cố gắng từ chối mấy lần, cuối cùng vẫn là phí công không có kết quả.

Thẩm Kiều cảm thấy nếu đã làm việc trong tập thể, mặc dù có một số chuyện vượt ra khỏi phạm vi công tác của cô, nhưng chỉ cần có khả năng cô sẽ phục tùng sự sắp xếp của tổ chức, nhưng mà cô chỉ hy vọng sẽ không phải đi cùng Dương Kiên. Nhưng hết lần này tới lần khác, trên người anh cứ như được dính keo vậy, vứt đi cũng không vứt được. Không phải là Thẩm Kiều chưa từng hoài nghi Dương Kiên có âm thầm giờ trò gì hay không, nhưng mà đôi lại cũng chỉ là một buổi nói chuyện dài dòng của lão Trâu.

Cô không thể không thừa nhận, trong thời gian này, quan hệ giữa cô và Dương Kiên đã xảy ra biến hóa, mà loại biến hóa này làm cô cảm thấy nguy hiểm, thậm chí có vài lần cô bắt đầu sinh ra ý niệm muốn rút lui.

Điện thoại trong tay chợt vang lên, Thẩm Kiều do dự nhận, nghe thấy giọng nói của anh truyền đến từ đầu bên kia: "Em ra ngoài đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Thẩm Kiều nói: "Có gì muốn nói thì nói trong điện thoại luôn đi."

Dương Kiên không nhượng bộ: "Nếu em không tôi sẽ xô cửa mà vào."

"Anh. . . ." Thẩm Kiều bất đắc dĩ thờ dài, "Tôi xuống đây."

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 1 [3]

Thẩm Kiều đi xuống đại sảnh khách sạn, nhìn chung quanh, rốt cuộc cũng thấy anh đang ngồi ở trong xe hút thuốc lá. Thẩm Kiều đi tới, tự giác ngồi vào vị trí kế bên tài xế. Từ đầu đến cuối, cô không dám nhìn thẳng vào anh, cho nên không nhìn thấy gương mặt mệt mỏi, đầu tóc rối bời, đôi mắt đỏ ngầu của anh lúc này.

Dương Kiên dập thuốc, xê dịch thân thể, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi biết rõ em đã hối hận. Thăng thấn mà nói, có ai không hối hận đâu?" Dương Kiên cười lạnh tự giễu: "Đã sớm biết sẽ như thế này, nhưng vẫn không chết tâm, thật con mẹ nó đáng đời."

Trái tim Thẩm Kiều run lên, từ từ quay đầu lại nhìn anh, anh nhìn thẳng vào cô. Phút giây này khiến trong lòng Thẩm Kiều xông ra ngàn vạn cảm xúc, nhưng cũng chỉ chợt lóe lên, cô không nắm bắt được, nhưng cô lại cảm nhận rõ cảm giác đau đớn như bị gai đâm.

Dương Kiên cứng rắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thanh âm càng trở nên khàn khàn vô lực: "Hai ngày nay quá bận rộn nên không có thời gian, đợi lát nữa tôi sẽ đi tìm lão Trâu, em trở về thu dọn đồ đạc đi, ngày mai là có thể rời đi."

Bờ môi Thẩm Kiều giật giật, cô muốn nói gì đó để an ủi anh, nhưng lại phát hiện ra chẳng biết nói gì, nói gì với anh cũng chỉ là tổn thương, cái anh muốn, cô không cho được. Một lúc lâu sau, cô do dự nói: "Dương Kiên, thật xin lỗi."

Dương Kiên không có trả lời, chỉ cố chấp không chịu quay đầu lại nhìn cô. Thẩm Kiều cup mắt, mở cửa xe rời đi. Cô vĩnh viễn sẽ không biết sau khi cô rời khỏi, qua khóe mắt ướt át anh vẫn cố chấp ngắm nhìn bóng lưng mơ hồ của cô. Mà cô chưa từng quay đầu lại, nhấn tâm không hề do dự một chút nào.

Thẩm Kiều trở về thì bắt đầu thu dọn đồ đạc, đêm nay cô mất ngủ. Cũng chính bởi vì mất ngủ, nên cô đi ra ngoài khách sạn tản bộ, thấy Dương Kiên vẫn ngồi trên xe. Đã đêm hôm khuya khoắt, cô không biết là anh vừa mới đi ra ngoài trở lại, hay là từ sau khi cô đi anh vẫn chưa rời đi. Thẩm Kiều chậm rãi đi tới, phát hiện anh ngủ thiếp đi, trên mặt phấm hồng không bình thường. Thẩm Kiều đẩy bờ vai của anh một cái, nhưng anh lại không hề đáp lại.

Dương Kiên ngã bệnh rồi. Đã từng có người nói đùa là thân thể Dương Kiên được làm bằng sắt, nhưng hôm nay, người sắt cũng đổ rồi.

Thẩm Kiều canh giữ ở trước giường anh một tác cũng không rời, đêm đã khuya, lão Trâu đến thăm Dương Kiên, trước khi đi ông nói với Thẩm Kiều: "Dương Kiên đã nói với bác, con có chuyện gấp cần giải quyết nên phải rời đi trước, để em đi thật có chút không nề. Nhưng mà không ép con được, thời gian cũng không sớm, con nhanh đi nghỉ ngơi đi, ở đây bác bảo người khác đến trông là được."

"Lão Trâu," Thẩm Kiều hít sâu một hơi, nhưn mảy khẽ cười nói: "Là Dương Kiên hiểu lầm, con không muốn rời khỏi, tối nay cứ để con ở đây trông đi, tất cả mọi người cũng mệt mỏi rồi, trái lại là con vẫn nghỉ ngơi quá nhiều."

"Nếu đã như vậy thì phải làm phiền con rồi." Lão Trâu vỗ vỗ bả vai của Thẩm Kiều rồi đi ra khỏi phòng.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Dương Kiên nhìn thấy Thẩm Kiều, cô canh giữ ở bên cạnh mình một tác cũng không rời, đây chắc chắn là một giấc mộng. Vì vậy anh không chút kiêng kỵ vươn tay ra với cô, khẽ nỉ non: "Có thể nắm tay không?"

Anh cảm thấy tay của cô đặt trong bàn tay của mình, giống như là sự thật, anh dùng toàn bộ sức lực nắm chặt, hi vọng sẽ chìm đắm trong giấc mơ, không cần tỉnh lại.

Nhưng nằm mơ rồi cũng phải tỉnh lại. Nhưng người đang nằm ngủ bên cạnh giường là ai? Bàn tay mình đang nắm trong tay là của ai?

Dương Kiên dụi dụi đôi mắt, phát hiện người đó vẫn còn ở đây, bàn tay bị anh nắm trong tay cũng mang theo nhiệt độ chân thật. Dương Kiên đánh thức Thẩm Kiều, lại không chịu buông tay ra.

Thẩm Kiều mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy anh đã tỉnh lại, cười nói: "Không sao chứ?"

Dương Kiên chau mày: "Tại sao em lại ở đây?"

Thẩm Kiều hỏi ngược lại: "Tại sao em lại không được ở đây?"

"Không phải là đã đi rồi sao?"

Thẩm Kiều nhún vai: "Em không nói là sẽ đi nha."

Bờ môi mỏng của Dương Kiên mím chặt lại, nhìn cô chăm chú. Thẩm Kiều có phần thẹn thùng cúi đầu, vùng vẫy bàn tay đang bị anh nắm lấy, thấy không có kết quả liền mặc kệ.

"Nếu như anh theo đuổi em một lần nữa, em sẽ đồng ý chứ?" Dương Kiên nhìn đỉnh đầu của cô, hỏi với giọng điệu kiên định.

Thẩm Kiều chột hoảng hốt, do dự không biết nên nói gì vừa có thể cự tuyệt anh, lại không khiến anh bị tổn thương. Mà lúc này, Dương Kiên liền vươn cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực, ôm chặt lấy.

"Dương Kiên."

"Đừng nói gì cả, chỉ cần lúc này thôi," Dương Kiên vui đầu vào hõm cổ của cô, nhỏ giọng lắm lắm: "Xin em."

Đây là Dương Kiên kiêu ngạo đó sao? Đây là Dương Kiên chín chắn, phong độ, luôn nắm chắc mọi việc ở trong tay sao? Thẩm Kiều do dự, mềm lòng, không giãy giụa nữa mặc cho anh ôm.

Cánh bọn họ ôm nhau bị những người trong đội nhìn thấy, từ đó về sau, mọi người cho rằng hai người bọn họ là một đôi, mặc cho Thẩm Kiều giải thích như thế nào, cũng không thể thay đổi được sự cố chấp của mọi người.

Dương Kiên hưởng thụ việc mọi người coi anh là của bạn trai Thẩm Kiều, anh không thừa nhận nhưng cũng không hề phủ nhận. Anh tùy ý hưởng thụ, anh biết rõ chỉ cần nhiệm vụ kết thúc, anh và Thẩm Kiều vẫn sẽ vẫn như trước kia. Mặc dù anh không cam tâm, nhưng mà anh không có cách nào khác.

Trong chớp mắt, mùa hè cũng sắp kết thúc, sinh nhật của Thẩm Kiều cũng sắp đến gần. Mà nhiệm vụ của bọn họ cũng chuẩn bị kết thúc. Bởi vì thời gian trước nhiệm vụ nặng nề, trong khi làm nhiệm vụ, sinh nhật của mọi người cũng tùy tiện trôi qua, căn bản không có thời gian để ăn mừng. Nhưng mà trong lúc bận rộn Dương Kiên vẫn cẩn thận chuẩn bị quà tặng cho cô, hi vọng sẽ cho cô một sự vui mừng.

Ngày sinh nhật đó, liền Thẩm Kiều cũng không quá để ý. Sau khi trời tối, Dương Kiên gọi cô ra, một chú gấu vừa to vừa đẹp trai đang ngồi trên sân cỏ, bên cạnh đặt một chiếc bánh phô mai mà cô thích nhất, thiệp chúc mừng đặt ở trên mặt, trên đó có dòng chữ "Sinh nhật vui vẻ" cứng cáp và mạnh mẽ.

Thẩm Kiều nhìn xung quanh một lần, không nhìn thấy Dương Kiên. Nhận được quà sinh nhật, Thẩm Kiều rất vui vẻ, nhưng mà lúc này cũng có phần lo lắng, con gấu to thế này thì phải làm thế nào để mang về đây?

"Có cần công nhân bốc vác giúp một tay không?"

Thẩm Kiều nghe tiếng quay đầu lại, thấy anh đang đút hai tay vào túi quần xoay bước đến gần, khi anh dừng lại ở bên người cô thì cô nhìn thấy hai mắt anh sáng ngời, tựa như bầu trời đêm rực rỡ đầy sao.

"Cần churs." Thẩm Kiều gật đầu nói.

Dương Kiên dặt tay cô: "Đẫn em đi đến chỗ này."

Thẩm Kiều bị tóm đi, trong lòng vẫn còn băn khoăn chú gấu teddy vẫn còn ngồi ở đó. Lớn như vậy, đáng yêu như vậy, không biết có bị người khác lấy

mất không?

Dương Kiên đưa cô đến sân chơi, lên đu quay cao chọc trời. Bên trong khoang đu quay không có đèn, chỉ có ánh sáng từ dưới đất cố gắng rọi vào, có chút mờ ảo. Thẩm Kiều nhìn mặt đất càng ngày càng xa, nhúch chân mày hỏi: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Dương Kiên giơ cổ tay nhìn đồng hồ, an ủi qua loa lấy lệ: "Chờ thêm chút nữa."

Thẩm Kiều hơi mất kiên nhẫn: "Rốt cuộc là chờ cái gì?"

Dương Kiên chợt nhìn ra sau lưng cô, nhếch môi cười lên, sau đó anh liền ôm lấy bả vai của cô để cô xoay người lại.

Lọt vào tầm mắt là ánh sáng rực rỡ của pháo hoa đang nở rộ trên không trung. Rất lâu rồi Thẩm Kiều không được ngắm pháo hoa, cô giống như trẻ con nhìn chăm chú không rời mắt, những bông pháo hoa trong nháy mắt tan thành mây khói. Pháo hoa nhiều như vậy, đẹp như vậy, quả thật là đẹp không tả nổi.

"Mượn hoa hiến Phật, Thẩm Kiều, sinh nhật vui vẻ." Dương Kiên khẽ sát vào tai cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Thẩm Kiều quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt của anh gần trong gang tấc, hai tròng mắt còn sáng ngời hơn so với pháo hoa kia, lúc này ở đó phản chiếu hình bóng của mình. Hơi thở ấm áp của anh nhẹ nhàng nhào tới, cô biết giờ phút này cô nên lùi lại, nhưng cô không làm vậy. Anh từ từ cúi người xuống, đến khi sắp đụng vào cô thì dừng lại, cô biết giờ phút này cô nên đẩy anh ra, nhưng cô vẫn không làm vậy. Bờ môi mềm mại của anh nhẹ nhàng dán xuống, cảm giác tê dại giống như dòng điện trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, đáng lẽ cô nên cự tuyệt.

Đôi mắt của cô lóe sáng, giống như là muốn hút lấy linh hồn của anh, anh không thể kiềm chế dựa sát vào cô, chạm vào cô như chuồn chuồn lướt nước, cảm giác muốn phải có cô bao phủ lấy anh. Lần nữa đặt môi lên, chính là một nụ sâu nồng nàn. Anh liều mạng ôm lấy cô, để cô và mình dán sát vào nhau. Anh liều mạng mút lấy mùi hương của cô, giống như muốn công thành đoạt đất, tuyệt không chịu bỏ qua cho cô.

Pháo hoa vẫn rực rỡ sáng chói như cũ. Nhưng vòng đu quay cũng có lúc phải dừng lại. Dương Kiên lưu luyến không rời buông cô ra, cô mặt mày xấu hổ, môi đỏ mọng hơi sưng, gương mặt đỏ hồng, ngượng ngùng xinh đẹp. Đây là cô gái anh liều mạng muốn có, là cô gái anh muốn dùng hết tất cả để chờ cho cô.

Đưa Thẩm Kiều trở về, nhìn cô vào cửa, trong khoảnh khắc cửa bị đóng lại, Dương Kiên vươn cánh tay vào trong cửa. Xuyên qua khe cửa, đôi mắt thâm sâu nhìn cô chăm chú, hầu hết khẽ chuyển động, một lát sau, anh hỏi: "Lời anh nói vào buổi sáng hôm đó, em có thể suy nghĩ thêm một lần nữa không."

"Nếu như anh theo đuổi em một lần nữa, em sẽ đáp ứng chứ?" Thẩm Kiều biết anh sẽ hỏi câu này. Thẩm Kiều cúi đầu, màu hồng lan tràn tới vành tai, giống như bị lửa nóng thiêu đốt. Cô nghe thấy bản thân mình nhỏ giọng nói câu gì đó, người ngoài cửa bỗng mừng rỡ như điên.

"Em đóng cửa." Thẩm Kiều nói.

"Đợi chút," Dương Kiên vẫn không chịu rời đi, cô vừa mới nói sẽ xem xét, với anh mà nói, chuyện này thật sự rất phản kích, giờ phút này anh hưng phấn khó nín, dáng vẻ ngượng ngùng xinh đẹp của cô, làm cho anh muốn mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực, âu yếm vuốt ve. Nhưng không được, bây giờ không thể kích động, nếu không rất có thể sẽ kiểm còi ba năm thiêu một giờ, vì vậy anh lùi lại mà xin một việc khác: "Anh muốn hôn em một cái, hôn má là được."

Thẩm Kiều hờn dỗi liếc mắt nhìn anh, cắn cắn môi đẩy anh ra, nói: "Nhanh đi ngủ đi."

Mặc dù cuối cùng yêu cầu vẫn bị cự tuyệt, nhưng mà tâm tình của anh vẫn kích động như cũ, anh cảm thấy rốt cuộc bản thân mình cũng hết khổ rồi, ánh rạng đông đang ở phía trước, thẳng lối đã vẫy tay với anh, người anh yêu, sẽ rất nhanh đi tới bên cạnh anh.

Thẩm Kiều dựa lưng vào cánh cửa, cố gắng ổn định lại cảm xúc, nghĩ đến tất cả mọi chuyện xảy ra trước đây không lâu, từng luồng khí nóng ran truyền đến tận đầu ngón chân. Ngón tay Thẩm Kiều khẽ vuốt ve bờ môi, một cổ tình nồng ý mật tuôn trào từ trong đáy lòng. Đối mặt với anh, cô cũng sẽ không kìm nén nổi tình cảm.

Teddy gần như chiếm hết cái giường, Thẩm Kiều đi tới ở bên cạnh nó rồi ngồi xuống, vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, từ từ cúi người ôm lấy nó. Điện thoại di động đặt ở đầu giường chợt vang lên, lúc này Thẩm Kiều mới ý thức được lúc ra ngoài cô đã không mang điện thoại.

Trên màn hình là một dãy số xa lạ, Thẩm Kiều hơi do dự, nhưng vẫn lựa chọn bắt máy. Sau đó nghe thấy trong ống nghe truyền tới một giọng nói như nhặt được đại xá: "Cám ơn trời đất, rốt cuộc cũng thông."

Thẩm Kiều khẳng định một lần nữa rằng mình không hề biết dãy số này, vì để tránh phạm sai lầm, cô tự giới thiệu một lần nữa. Người ở đầu bên kia lại nói: "Đây là bệnh viện, một giờ trước Gian Du Mặc tiền sinh xảy ra tai nạn xe cộ, tình huống trước mắt không lạc quan cho lắm, xin hỏi ngài có thể đến tới bệnh viện một chuyến không?"

"Bịch" một tiếng, điện thoại di động từ Thẩm Kiều trong tay rơi xuống đất.

Hết ngoại truyện 1

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Ngoại truyện 2

Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng bị kéo ra, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào căn phòng. Một người phụ nữ với vẻ xinh đẹp động lòng người đang kéo chăn che kín đầu, đối với ánh nắng buổi sáng thì làm như không thấy.

Chăn mỏng ở dưới người bị cuộn thành một đoàn, Dương Kiên ngồi xuống bên cạnh kéo góc chăn ra, ngắm nhìn dáng ngủ điềm tĩnh của cô, cúi người hôn lên mí mắt đang nhắm chặt lại, "Đồ sâu lười."

Từ lúc rèm cửa sổ bị kéo lên, Thẩm Kiều cũng đã tỉnh ngủ, nhưng mà tất cả tế bào trên cơ thể cô chỉ có một cảm giác, đó chính là mệt mỏi. Đến gần rạng sáng mới đi công tác về, Dương Kiên tiểu biệt thắng tân hôn lại không chịu tha cho cô, giày vò đến nửa đêm mới ngủ. Có thể hưởng thụ một giấc ngủ say, đối với cô mà nói thì thật tuyệt vời biết bao nhiêu!

Dương Kiên kéo chăn ra, ôm cô lên, sai bước đi về phía phòng tắm: "Anh biết em mệt mỏi, nhưng mà hôm nay còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Thẩm Kiều ngồi trên bồn rửa tay, giang hai cánh tay ra vờn vai, sau đó liền thuận thế ôm eo của anh, khẽ nỉ non: "Có thể để hôm khác hay không?"

"Còn muốn đổi?" Dương Kiên nhún mày, thanh âm chợt lạnh đi rất nhiều. Từ đầu tới giờ bị thay đổi không dưới năm lần, nếu không phải là anh có chuyện, thì lại là cô phải đi công tác nước ngoài nên không có thời gian, nếu không thì đến ngày hôm nay bọn họ cũng đã hợp pháp rồi!

Thanh âm của Dương Kiên khiến Thẩm Kiều giật mình một cái, trong nháy mắt tỉnh táo hơn rất nhiều. Đỉnh vào trong ngực anh cọ cọ, giống như một con mèo đang muốn lấy lòng chủ nhân.

Dương Kiên bóp kem đánh răng xong, cố gắng kéo cô từ trong ngực mình ra, nhưng cô cứ như đã bị dính trên người anh vậy, đầu dán vào lồng ngực của anh, lười biếng há mồm ra. Dương Kiên bất đắc dĩ, khéo léo giữ cầm của cô. Vất vả phục vụ cô đánh răng rửa mặt, ngay cả quần áo cũng được bày sẵn trên giường, Thẩm Kiều vẫn muốn vùi đầu vào trong chăn.

Thất vọng cả vạ, Dương Kiên nhìn Thẩm Kiều, bất đắc dĩ bóp trán. Anh thừa nhận bản thân cũng có phần quá đáng, biết rõ cô vì muốn quay về đứng hạn nên rất vất vả, nhưng anh vẫn không thể nào kiềm chế. Vì vậy anh kìm nén lại chồm người qua, ôn tồn dụ dỗ, đồng thời nói: "Hôm nay anh đã bố trí cho em xem một vở kịch, mọi người đã đến đông đủ, mặc dù nhân vật chính thường sát giờ mới ra sân, nhưng mà cũng không thể quá muộn, tránh việc trở thành chủ đề bị người ta đàm tiếu."

Thẩm Kiều thoáng nghiêng người, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng một bàn tay, dùng đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm vào anh: "Có trò gì vậy?"

Dương Kiên rướn người sang hôn cô một cái, dịu dàng cười nói: "Bảo đảm sẽ không khiến em thất vọng."

Cái gọi là vở kịch hay, cũng chỉ là một đám thiếu niên lập bàn đánh cược. Bọn họ cược Dương Kiên chắc chắn sẽ không theo đuổi được Thẩm Kiều, nếu như cuối cùng họ thật sự ở bên nhau, bọn họ liền nhảy thoát y vũ. Năm đó cười một tiếng rồi đánh cược, đối với Dương Kiên mà nói thì đã kích như thế nào? Người anh yêu không cần anh, anh em lớn lên từ nhỏ với nhau còn cố tình bỏ đá xuống giếng. May mắn là cuối cùng anh vẫn lấy được Thẩm Kiều, đánh cược đối với bọn anh hôm nay mà nói có thể gọi là thêm gắm thêm hoa, đồng thời cho Dương Kiên cơ hội rửa sạch sỉ nhục trước kia!

Tất cả thuận lợi giống như trong tưởng tượng, cầm quần sô màu đỏ mới ra lò, trong lòng Dương Kiên có ngàn vạn cảm xúc. Anh đã đợi bao nhiêu lâu để có ngày này? Lâu đến chính bản thân anh cũng sắp quên mất.

Thẩm Kiều mặc một bộ váy đoan trang mỹ lệ, cười tủm tỉm đứng ở bên cạnh anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng mi đang rũ xuống của anh, thoáng chạm vào một mảng ướt át, cô cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Đây là cái gì?"

Dương Kiên hơi cảm thấy quái đản, dùng tay tùy tiện xoa xoa mặt, ôm lấy bả vai của cô nói: "Đi, chúng ta xem trò vui đi."

Những người sắp biểu diễn mừng tân gia đã vào vị trí, Trương Khải, Lương Thiệu Vũ, Chu Tử Tuấn, cùng Mạc Dịch Khôn đã trở về nước, bốn người dàn hàng ngồi trên ghế đối diện cục dân chính, áo kẻ hoa văn, quần đùi hoa, dép xỏ ngón, kính đen, trong tay mỗi người đang cầm một cây nến, vẻ mặt có phần bất lực, còn có chút hiện ngang lăm liệt.

Dương Kiên và Thẩm Kiều tay trong tay đi ra cửa chính của cục dân chính, Dương Kiên cầm hai cuốn sổ màu đỏ giơ lên cao trên đỉnh đầu, toét miệng cao giọng khoe khoang: "Thấy không, các anh em, tôi đã kết hôn rồi!"

Ở bên phía đối diện, mấy đại gia hòa kích động vừa huyết sáo, vừa vỗ tay như bản thân vừa kết hôn vậy. Trông như mấy học sinh vừa đến thời kì phản nghịch, khiến người đi đường rối rít ghé mắt.

Thẩm Kiều nhìn bọn họ không nhìn được cười rộ lên, Dương Kiên ôm bả vai Thẩm Kiều, nghiêng đầu trọn trùng hai mắt với cô, sau đó về mặt cực kỳ há hê cao giọng hô: "Mấy anh trai à, đừng chỉ dùng miệng để nói, bày tỏ một chút đi chứ?!"

Nhảy thoát ý ngoài đường phố có phần không thực tế, Thẩm Kiều đã mềm lòng muốn bỏ qua nhưng Dương Kiên kiên quyết không nhượng bộ, vẫn muốn làm cho các đồng chí đau khổ bội phần. Bốn người trở mắt nhìn nhau một lát, không thể không đứng lên, đã đến đây rồi, chỉ có thể nhắm mắt đi về phía trước!

Bốn anh chàng với vẻ ngoài bất mắt xếp thành một hàng kéo quần lên tận đùi, vòng tay ra sau lưng rồi khoác tay nhau, đứng ngoài phố nhảy múa, đồng thời được đệm bởi một điệu hát dân gian: "Múa thoát ý, múa thoát ý, một khúc ca tới một cuộc tình."

Hai chân Thẩm Kiều run lên, may mà Dương Kiên vẫn ôm lấy cô, nếu không cô nhất định sẽ sợ đến ngã nhào. Người đi đường rồi rít dừng bước chân, ngay cả mấy chiếc xe cũng giảm tốc độ, mọi người đều có vẻ mặt "Nhìn mấy tiểu tử này cũng không đến nỗi, sao lại bị bệnh nghiêm trọng như vậy".

Sau khi ca hát và khiêu vũ, còn có cả màn hô to khẩu hiệu. Bọn họ hai tay chống nạnh, lắc eo xoay mông, hăng giọng hô theo nhịp: "Dương Kiên, Dương Kiên cậu thật giỏi! Yeah!"

Cuối cùng, lấy động tác nhảy lên thật cao để kết thúc màn biểu diễn ngắn ngủi nhưng rất đặc sắc này.

Thẩm Kiều đã thành công chuyển từ trạng thái kinh sợ quá độ sang cười khom lưng, đối với màn biểu diễn này Dương Kiên vẫn có chút không vừa ý, thời gian quá ngắn, chưa kịp thưởng thức đã kết thúc rồi. Nhưng mà làm người phải có lòng khoan dung!

Dương Kiên từ trong túi quần lấy ra một chiếc bật lửa đã được chuẩn bị từ trước, bật lửa lên, đứng ngay trên đường phố đốt luôn hai tờ chứng nhận kết hôn. Anh ôm eo của cô, cúi người hôn lên bờ môi của cô, Dương Kiên tuyên thệ: "Anh chắc chắn sẽ không bao giờ ly hôn với em."

Xé giấy chứng nhận, hôn lễ cũng chính thức được đăng lên nhật báo. Hôn lễ được tổ chức theo truyền thống của người Hán, có rất nhiều lễ tiết, các khâu chuẩn bị hôn lễ rất rườm rà. Trải qua hai tháng hết lòng chuẩn bị, đại hôn lễ cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn. Thẩm Kiều và Dương Kiên cũng rất cẩn thận, công ty Hôn Khánh chịu trách nhiệm chuẩn bị, mặc dù hôn lễ phức tạp, nhưng không hề xuất hiện bất kỳ cạm bẫy, có thể nói là rất hoàn mỹ. Nhưng tối hôm đó lại xảy ra một chuyện.

Trên người là bộ Hán phục nặng nề phức tạp khiến Thẩm Kiều khổ không thể tả, cũng làm cho Dương Kiên gần như hồng mắt. Hán phục nhìn thì đẹp mắt, nhưng rất khó để cởi ra! Dương Kiên đặt Thẩm Kiều lên giường, chuẩn bị cẩn thận nghiên cứu kết cấu của Hán phục. Nhưng mà bởi vì khi nhào đến trong lòng quá mức vội vàng, dùng sức cũng rất mạnh, nên vào thời khắc quan trọng này, giường lại bị sập.

Ở dưới lầu chung cư có hai người đang đứng, đèn đường kéo cái bóng của họ dài thật dài, bọn họ cũng ngược đầu nhìn cánh cửa sổ. Trương Khải vuốt vuốt lỗ tai, hình như anh nghe thấy tiếng Thẩm Kiều kêu lên sợ hãi.

Trương Khải không nhìn được cười rộ lên hỏi người đang đứng bên cạnh: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì vậy?"

Thẩm Du không biến sắc trả lời: "Cho cuộc sống bình thân tăng thêm một chút thú vị."

"Chuyện gì xảy ra chuyện gì vậy? Giường bị làm sao à?"

"Giường là quà tặng kết hôn của tôi, tối ngày hôm qua mới đưa đến, đặc biệt tìm thợ mộc để đặt làm, chất lượng rất tốt, nhưng mà ván giường hơi giòn mà thôi" nói xong, Thẩm Du quay đầu lại nhìn Trương Khải, nói: "Nếu như anh ấy có thể kiểm chế một chút, giường chắc cũng không sập được đâu."

Không cần nghĩ cũng biết tối nay Dương Kiên chắc chắn sẽ như lang như hổ, vì vậy Trương Khải một mực khẳng định: "Vậy thì chắc chắn là sập rồi. Nhưng mà cậu không sợ hai bọn họ đi tìm cậu tính sổ à?"

"Giường mới cũng đã chuẩn bị xong rồi, trời vừa sáng sẽ được đưa đến, sáng sớm ngày mai tôi sẽ bay đi Hong Kong rồi, cậu cảm thấy tối nay bọn họ sẽ vứt bỏ ngày lành cảnh đẹp chạy đến bắt tôi sao?"

Trương Khải vừa định lắc đầu, tầm mắt cũng tập trung về phía sau lưng Thẩm Du, rồi gật đầu nói: "Nguy hiểm!"

Thẩm Du cũng thấy có gì đó bất thường, nhưng mà anh không dám quay đầu lại, chỉ dùng ánh mắt liếc qua, mặc dù thật sự không nhìn thấy gì, nhưng anh vẫn co cẳng chạy tóe khói, sau đó liền nghe thấy tiếng Thẩm Kiều cực kỳ tức giận gào to ở phía sau: "Thẩm Du em đứng lại cho chị!"

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 3

Thẩm Du xoắn bước đi trong hành lang đến phòng cấp cứu, trong ngực ôm một cô bé mềm mại như hoa như ngọc, khoảng chừng ba bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên đó còn có vệt nước mắt chưa khô. Hai tròng mắt đen bóng như trái nho vụt sáng, hàng lông mi bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, có mấy sợi dính vào nhau, mắt cũng hồng hồng. Lúc này, cô bé ngoan ngoãn nằm trên đầu vai của Thẩm Du, cái miệng nhỏ nhắn tui thân chu chu.

Thẩm Du ôm cô bé, đơn giản miêu tả triệu chứng bệnh cho bác sĩ, phát sốt, nôn mửa, tiêu chảy.

Người khám bệnh là một nữ bác sĩ tầm ba mươi tuổi, mỗi ngày cô phải kiểm tra hơn một trăm đứa bé bị ốm như thế này, gần đây bệnh này phần lớn là do vi khuẩn, "Đầu tiên đưa bé đi rút máu để xét nghiệm đã, họ tên?"

Thẩm Du liếc mắt nhìn người bạn nhỏ trong ngực, "Đương Mị Mị."

Bác sĩ dừng bút lại, thoáng ngược mắt nhìn Thẩm Du, anh đang dùng vẻ mặt thành thật nhìn mình. Cô đã từng gặp rất nhiều phụ huynh của các bạn nhỏ, nhưng chắc chắn vị này chính là người cực phẩm nhất, ôn nhuận như ngọc, tuần dật bất phàm. Giọng nói cũng đặc biệt có từ tính, giống như một làn gió mát lướt qua trái tim. Khuôn mặt nữ bác sĩ ửng đỏ, cúi đầu khẽ nói: "Tiên sinh, tôi muốn hỏi."

"Tên của đứa bé là Dương Mị Mị." Thẩm Du không biến sắc, chậm rãi lặp lại từng chữ.

Thầy thuốc: "."

(Mị Mị có nghĩa là be be (tiếng dê kêu =))))

[Hai] Mị Mị sợ đau

Thẩm Du ôm Dương Mị Mị đến ngồi ở ghế chờ trước phòng xét nghiệm máu, tay của anh thỉnh thoảng lại nhẹ vỗ về sau lưng của Mị Mị, "Mị Mị, tên của con là ai đặt vậy?"

Mị Mị không nói lời nào, nhưng cái miệng đang chu lên lại càng nghiêm trọng hơn, muốn òa khóc ngay lập tức. Thẩm Du vội vàng ôm chặt cô bé, cần thận dụ dỗ. Là anh không tốt, không nên hỏi như thế. Khi trẻ con bị ốm thì cần cha mẹ nhất, mà ba mẹ của cô bé đang bận rộn công tác, cho nên nhắc tới ọ, Mị Mị sẽ khóc.

Mị Mị ôm cổ của Thẩm Du, đôi mắt to tròn tràn ngập sương mù, thanh âm mềm mại, khẽ hỏi: "Cậu nhỏ, có phải cậu không thích tên của cháu không?"

Thẩm Du nhéo cái mũi nhỏ của cô bé, không hề giấu diếm mà cười lớn: "Tên con dễ nghe như vậy, sao cậu nhỏ lại không thích chứ? Cậu nhỏ rất thích, cũng rất yêu con."

Mị Mị nằm trong ngực Thẩm Du, yếu ớt cuộn tròn người lại, "Con cũng yêu cậu nhỏ, không yêu ba ba và ma ma."

Thẩm Du hôn một cái lên cái trán nhỏ nhỏ của cô bé, trái tim mềm mại như một hồ nước.

Đến phiên Mị Mị rút máu, Thẩm Du kéo tay áo của cô bé lên, đặt cánh tay nhỏ bé trắng nõn ở trên nệm rút máu. Giống như biết có chuyện không tốt xảy ra, trong mắt Mị Mị đầy tràn hơi nước, chỉ cần khẽ chớp một cái sẽ rớt xuống trong nháy mắt. Thẩm Du vỗ về đầu của cô bé rồi kéo vào trong ngực mình, cản trở tầm mắt của cô bé, không để bé nhìn thấy kim.

Thẩm Du quay đầu dịu dàng nói với y tá rút máu: "Con bé rất sợ đau."

Cô y tá nhỏ đang đeo khẩu trang bị ánh mắt chân thành cùng giọng nói dịu dàng của Thẩm Du làm cho giật mình, kim trên tay run lên, một tiếng khóc chói tai vang vọng trong phòng xét nghiệm.

[Ba] Mị Mị thù dai

Thẩm Kiều và Dương Kiên cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng lại đưa con đến nhà ông bà nội, hoặc là nhà ông bà ngoại. Mấy ngày nay đúng dịp Thẩm Du vừa từ Hong Kong về, chỉ cần anh có mặt ở nhà, Dương Mị Mị liền dính anh không thả. Hai ngày nay vẫn lên cơn sốt không giảm, hôm nay lại bắt đầu nôn mửa tiêu chảy, trước khi Thẩm Du đưa cô bé đi bệnh viện thì gọi điện thoại cho đôi cha mẹ kia.

Thẩm Kiều và Dương Kiên gần như cùng lúc có mặt ở bệnh viện, khi bọn họ tìm thấy con gái bảo bối ở phòng xét nghiệm, con bé đang khóc đứt gan đứt ruột. Vốn đang giận ba mẹ nhưng giờ phút này Mị Mị đã quên hết tất cả, chỉ muốn nhào trong lòng mẹ mình.

Thẩm Kiều đón lấy con gái, đau lòng ôm vào trong lòng. Mị Mị khóc mãi không nín, Thẩm Kiều cũng rơi nước mắt theo. Bởi vì công việc cần cô đi công tác mấy ngày, con gái bị ốm cô cũng không thể ở bên cạnh chăm sóc, giờ phút này, trong lòng cô tràn đầy áy náy đối với con gái, xem ra cô nhất định phải tính toán đôi việc rồi.

Dương Kiên lau nước mắt trên mặt Thẩm Kiều, khẽ nói: "Để anh ôm con ra ngoài đi dạo, trong đây ngột ngạt quá. Em nghỉ ngơi một chút đi." Nói xong, anh ôm lấy con gái từ trong ngực Thẩm Kiều, vô cùng thuần熟 dễ dàng, nhanh chân ra khỏi phòng xét nghiệm.

Sau khi quay lại thì Mị Mị đã không khóc nữa, nhưng cô bé muốn cậu nhỏ ôm, sau đó thì không cần ba mẹ nữa. Rồi khỏi bệnh viện, về đến nhà, mặc cho ba mẹ dỗ dành như thế nào, Mị Mị cũng không để ý, hai cánh tay ôm lấy cổ của Thẩm Du, có vẻ như muốn dính chặt trên người cậu nhỏ.

Lúc này Thẩm Kiều muốn ở bên cạnh con gái một khắc cũng không rời, Thẩm Du bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là ở lại nhà bọn họ. Mị Mị ăn cơm cũng muốn ăn cùng cậu nhỏ, uống thuốc cũng phải là cậu nhỏ, việc kể chuyện cho con gái trước khi ngủ mà Dương Kiên vẫn lấy làm kiêu ngạo, cũng bị Thẩm Du chiếm đoạt, con gái đáng yêu chỉ làm nũng trong ngực Thẩm Du, thanh âm mềm mại không ngừng gọi cậu nhỏ, cậu nhỏ. Đôi cha mẹ kia đối với chuyện lần này có cảm giác nguy cơ rất lớn.

Thẩm Du mặc kệ công việc, bỏ qua tất cả mọi chuyện sang một bên, ở nhà chơi với Mị Mị hai ngày, rồi cuộc sáng sớm ngày thứ ba cũng bị anh rề

Dương Kiên lôi ra từ phòng khách, đuổi ra khỏi nhà.

Thật ra thì không phải là Dương Kiên hẹp hòi, mà là Thẩm Du bởi vì muốn chăm sóc Mị Mị, nên đã khóa tất cả phương thức liên lạc, không tìm được Thẩm Du, cấp dưới bắt đầu tìm Dương Kiên, thay nhau ra trận cầu xin giúp một tay, Dương Kiên thật sự. rất vui về giúp một tay!

[Bồn] Mị Mị - áo bông nhỏ thân thiết.

Thẩm Kiều thành công đổi được một vị trí công tác rất nhàn nhã, không cần cách ba ngày bốn bữa lại phải đi công tác, rất ít khi phải làm thêm giờ, có nhiều thời gian ở bên cạnh con gái hơn. Dương Kiên cũng cố gắng giảm bớt việc đi công tác để ở bên con gái, nhưng mà có một số việc anh chạy không thoát, anh không thể không tự mình ra trận.

Cuối mùa thu thì Dương Kiên đi công tác ở bên ngoài, phải một mình vượt qua sinh nhật. Thẩm Kiều và Mị Mị cùng nhau học làm bánh gato, vào ngày sinh nhật anh, đắp máy bay, rồi xe hơi để đến chúc mừng anh. Dương Kiên mệt mỏi rồi kết thúc hội nghị, tại cửa phòng thì nhìn thấy hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Hai người cùng đội mũ, mặc áo mẹ con. Mị Mị lớn tiếng gọi ba, nhào vào trong ngực Dương Kiên, "Ba, sinh nhật vui vẻ. Con với mẹ cùng nhau làm bánh sinh nhật cơ."

Dương Kiên dùng một tay ôm lấy con gái, trong lòng cảm động nói không ra lời, nhìn con gái khả ái đáng yêu, một dòng chua xót xông lên vành mắt, "Ba yêu nào."

Mị Mị lại có vẻ không tình nguyện, đẩy mặt của anh ra rồi nói: "Không cần."

"Tại sao?" Dương Kiên cố làm ra vẻ bị tổn thương, đau lòng hỏi.

"Trên mặt ba có râu ria, châm đau lắm." Nói xong, Mị Mị nở nụ cười, giọng nói trong trẻo như chim sơn ca.

Thẩm Kiều xách theo bánh ngọt đến gần, cười tủm tỉm đứng bên cạnh Dương Kiên, mặt mày cong thanh âm mềm mại: "Ngạc nhiên chưa? Có vui không?"

Dương Kiên gật đầu, cánh tay vòng qua eo của Thẩm Kiều, cúi người bịt kín môi của cô, tất cả tình yêu, nỗi nhớ nhưng đều hóa thành vẻ dịu dàng giữa răng và môi. Chỉ còn nghe thấy Mị Mị quát to một tiếng: "Cậu nhỏ nói, không thể nhìn."

Dương Kiên lưu luyến không rời buông bà xã ra, nhìn con gái bảo bối của bọn họ đang nằm trên người mình, hai tay bịt chặt mắt. Dương Kiên và Thẩm Kiều nhìn nhau mỉm cười, để con gái ở chính giữa, hạnh phúc ôm lấy nhau.

[Năm] Trẻ nhỏ dễ dạy.

Mị Mị thích mẹ, có lúc thích ba, ví dụ như lúc ba tranh mẹ với cô bé, cô bé sẽ không thích ba. Ba nói, Mị Mị lớn rồi, phải ngủ một mình một phòng. Đối với việc lần này, Mị Mị không chấp chận nổi.

Buổi tối hôm nào, Mị Mị cũng nghe ba kể chuyện cổ tích, sau đó ở trong lòng ma ma ngủ say sưa. Nhưng mà ngày hôm sau, cô bé liền phát hiện mình lại ngủ trên giường của mình, bên cạnh không có mẹ. Lúc này, Mị Mị sẽ khóc chạy đến phòng của mẹ, dùng cả tay và chân để bò lên giường, chui vào trong ngực mẹ. Trên người mẹ có mùi thơm, ôm mẹ ngủ là hạnh phúc nhất.

Mị Mị chắc chắn là mình đã ngủ trong lòng mẹ, tại sao vừa tỉnh lại thì lại ngủ trong phòng của mình? Còn bé nhưng cô bé cũng biết, thật ra ba rất keo kiệt, sẽ đưa cô bé đang ngủ về phòng của mình.

Mị Mị nghe chú Trương Khải nói, có tiền là có thể sai bảo cả ma quỷ. Mị Mị nghe không hiểu nên chú Trương Khải giải thích: chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Vì vậy đêm đó, Mị Mị - trẻ nhỏ dễ dạy ôm ống heo nhỏ của mình ra, nhét nó vào trong lòng mẹ, trầm giọng nói: "Mẹ, con mua mẹ, mẹ ngủ với con được không?"

-Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Quên Phải Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.